

Giới thiệu Tĩnh Nữ Truyền

Tĩnh Nữ Truyền của tác giả Lang Linh Án là câu chuyện xuyên không sắc nữ, nói về cuộc sống mới của nàng tại một thế giới gần như sụp đổ, liệu nàng có thể làm gì ???

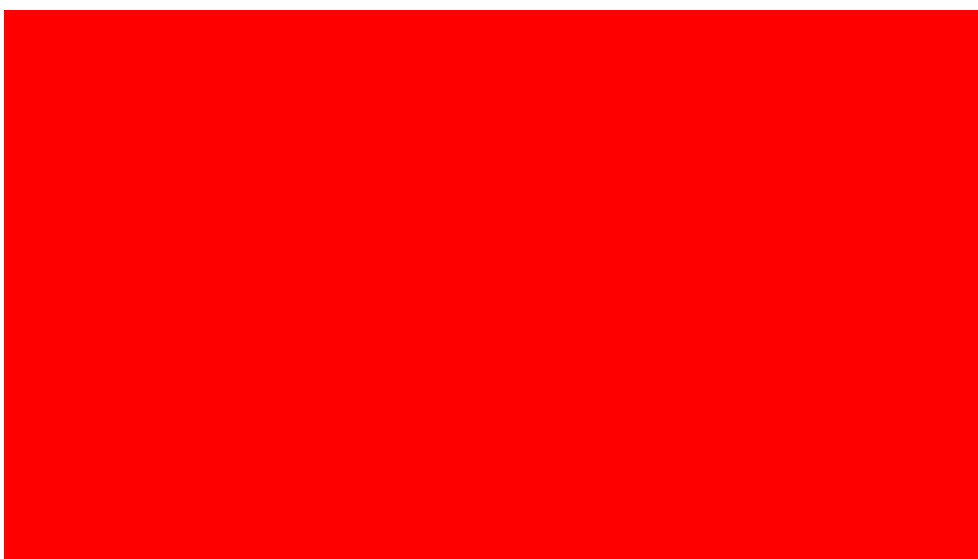
Một đại thiên tài như nàng đây xuyên qua lại phải vào cơ thể của một đứa nhỏ sao ? Đã vậy thì tự tay nàng sẽ tu luyện mà không cần nhập môn...

Võ công ? Tu Tiên ? Nhân Duyên trời định ? Tất cả sẽ do nàng định đoạt!! Cùng đọc truyện để hiểu rõ hơn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trở Về

Mở đầu: Tô huấn

Tại thế kỉ 21 tin tức Cao Tân, cái gì cũng có khả năng xảy ra, chỉ có người không thể tưởng được, không có người làm không được, mọi người đều ngẩng cao đầu ưỡn ngực đứng ở trước mắt người đời, chủ trương tuyên dương cá tính, kêu gào mình, lại càng ngày càng bị lạc phương hướng âm thầm đau buồn, tìm không lại bản thân lúc đầu.

“Tĩnh, cậu xem, Đại J năm nay tuyển nhận một thần đồng 14 tuổi nha!” Một cô gái tướng mạo thanh tú vẫy vẫy cô gái khác nằm úp sấp bên cạnh, lắc lắc đi động trên tay, vội vàng muốn chia sẻ tin tức vừa nhận được.

“Ừm.” Cô gái nằm úp sấp đơn giản lên tiếng.

“Tĩnh, cậu nói xem nếu chúng ta cũng có chỉ số thông minh cao như vậy thì thật tốt à!” Cô gái vờ mặt tiện đà hướng tới nói.

“Ừm, ừm.”

“Tĩnh, cậu nói chúng ta vì sao lại bình thường như vậy, ai, chẳng những bộ dáng không được tốt lắm, mà ngay cả suy nghĩ cũng không có gì đặc biệt, cậu nói mình hay nên đi mở não a?”

“Ừm, ừm, ừm.”

“Tĩnh, Tĩnh?” Cô gái rốt cục cũng phát giác chính mình “Hữu cảm nhi phát” cũng không có được đồng bạn đáp lại, nghi hoặc quay đầu liền thấy, “ông” một tiếng, đầu óc lập tức bị cơn bức tức giải khai. “Hoàng Tĩnh Xu! Cậu ngủ như sâu a! Cậu .... cậu tại sao lại ham ngủ như vậy?!”

“Ừm...”

“Cậu! Cậu! Oa... mình sẽ bị cậu khiến cho tức chết mất!” Cô gái chán nản, dặt cổ họng bắt đầu gào khan.

“Ừm... Tiểu Đồng, sét đánh sao?” Hoàng Tĩnh Xu mơ hồ ngẩng đầu.

“Sét ... sét đánh!” Lư Tiểu Đồng tròn tròn mắt, “Hoàng Tinh Xu, cậu muốn chết, cứ nhiên dảm nói mình nói chuyện giống sét đánh!”

Hoàng Tinh Xu vô tội nhìn người trước mắt tức giận đến giờ chân, cô không nói gì nha...

“Cậu nữ nhân đáng chết này, cậu cho mình thân là bạn bè của cậu như thế nào mới tốt? Cậu nhìn cậu xem, bộ dạng bình thường, tính cách bình thường, suy nghĩ bình thường, cậu toàn thân cao thấp chính là hai chữ “bình thường”, mà ngay cả cũng là phổ, phổ, thông, thông!” Lư Tiểu Đồng không ngừng lấy tay chỉ vào Hoàng Tinh Xu, vẻ mặt phẫn hận, “Trên người của cậu duy, nhất, gần, có, có thể, đủ được xưng tụng đặc sắc là cái gì, chính cậu nói xem, là cái gì, sao!”

“Là... là cái gì?” Hoàng Tinh Xu mờ mịt nhìn cô gái không ngừng phun lửa trước mắt.

“Là ngủ!” Lư Tiểu Đồng dùng sức rống lên. “Cậu ngủ ở đâu như thế nào, không khi nào không ngủ, không ngủ không vui, không vui liền không ngủ, ngủ đến son băng địa liệt, thiên hôn địa ám, người thần cùng phẫn, ngủ ngủ ngủ, mạng của cậu gốc chính là ngủ!” Lư Tiểu Đồng căm giận lên án, “Tiểu thư, cậu có thể hay không đừng ngủ!”

“Ách” Hoàng Tinh Xu gãi gãi đầu, “Vậy mình đây làm cái gì?”

“Àm!” Lư Tiểu Đồng đã bất tỉnh.

“Ách, Tiểu Đồng...” Hoàng Tinh Xu cẩn thận giật nhẹ góc áo Lư Tiểu Đồng, “Cậu cũng ngủ à? Mình đây cùng cậu ngủ đi...” Nói xong, lại gục xuống ngủ. Nhưng mà, khoe miệng được tay áo che khuất hơi hơi giờ lên, lại hiện ra một tia cơ trí.

Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn, tổ huấn Hoàng gia không thể quên.

“Chiếp, chiếp...” Trong viện được trang bày theo phong cách cổ, thỉnh thoảng nghe được âm thanh thanh thúy của chim chóc, mặt cỏ xanh biếc, cây cối tươi tốt, những đóa hoa nhỏ xinh đẹp kiêu diễm, hơi lay động theo làn gió mát, cùng với tiếng cười xa xa, yên tĩnh mà xa xưa.

Người hầu bận rộn quét tước, người người đều tươi cười sung sướng, quản gia có việc tự sắp xếp các hạng mục công việc, mà ngay cả người lái xe nhân rồi cũng ra sức chà sạch thân xe thật sạch sẽ, tất cả mọi việc đều đang tiến hành...

“Tiểu Trương, Tiểu Trương!” Quản gia vội vàng chạy đến, “Thời gian sắp đến, cậu nhanh chút đi...” Lối còn chưa dứt, trong không khí chỉ còn lại thanh âm lái xe của Tiểu Trương: “Ha ha, tôi đi...”

“A Ý, A Ý, Tiểu Trương còn chưa có đi à?” Một thanh âm già nua nhưng mang theo mười phần trung khí vang lên ở phía sau lưng quản gia.

“Aiz, lão gia, ngài đừng nóng vội, Tiểu Trương đi rồi, chờ một chút sẽ trở lại, ngài trở về phòng đợi chút, chắc sẽ mau trở về đến đây!” Vẻ mặt đầy ý cười của A Ý quay đầu về phía người đang tới nói.

“Thật sự? Aiz, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! A Nguyễn, A Nguyễn!” Lão gia xoay người lại bắt đầu kêu la.

“Lão gia, tôi ở chỗ này!” Một người phụ nữ trung niên nghe được tiếng kêu vội vàng đi ra.

“A Nguyễn à, chờ một chút nữa Tiểu Trương sẽ về đến đây, bà chuẩn bị tốt chưa a?”

“Đều tốt lắm, đều tốt lắm!” A Nguyễn cười nói, “Lão gia ngài cũng đừng có đôi tới đôi lui, đều khiến cho ngài loạn mắt cả lên! Ngài liền nghỉ ngơi đi!”

“Hừ! Ta xoay người cũng chưa tới nổi hoa mắt đâu!” Lão gia cố lấy hai mắt làm bộ tức giận nói.

“Vâng, vâng!” A Nguyễn cười tủm tỉm lên tiếng, “Lão gia ngài cũng không nhìn xem thân mình hiện tại a, ngài còn không đi chuẩn bị đi à!”

“A, đúng đúng!” Lão gia vỗ ót, lại vội vã chạy vào bên trong...

--- ----- Phân cách tuyến -----

“Cạch...” Cửa lớn từ từ mở ra, một bóng xe đen chậm rãi chạy tiến vào trong viện cỏ xanh um tươi tốt, mỗi người đều tự giác đứng ở hai bên đường xe chạy. Cuối đường xe chạy, có năm người đang đứng. Đứng đầu là một lão nhân tóc hoa râm, một tay chống quai trọng, tay kia nắm gắt gao người ở bên, người nọ đứng cung kính, tóc cũng có chút hoa râm, cẩn thận giúp đỡ lão nhân. Ở bên trái người nọ, còn có một bóng dáng hơi béo, mỉm cười đứng ở sau. Hai lão nhân bên kia là một đôi vợ chồng trung niên tướng mạo tuấn mỹ, hai người cũng khăn trang nghiêm nắm chặt hai tay lại, vẻ mặt kích động, nghẹn cổ lên muốn nhìn.

Xe chậm rãi dừng lại, Tiểu Trương lập tức xuống xe, mở ra cửa xe chỗ ngồi phía sau.

Một bóng dáng lấy tốc độ chậm rãi xuống xe, mở ra hai tròng mắt nhấp nhem, nhìn quét một vòng chậm rãi, mức tầm mắt đến, mỗi người đều tùy theo hạ xuống thất lưng, cuối cùng, tầm mắt rơi vào năm người đứng ở phía trước.

Sau đó, biểu tình mê man rốt cuộc rút dần đi, chậm rãi lộ ra một chút tươi cười hé ra trên khuôn mặt bình thường không thể bình thường hơn, khiến cho khuôn mặt bình thường kia đột nhiên trở nên hào quang vạn tượng.

“Hoan nghênh tiểu thư về nhà!” Tất cả mọi người đều hoan nghênh.

Thân ảnh kia chậm rãi đi đến năm người trước mặt, thốt ra: “Con đã trở về!” Người nọ không phải ai khác, được xưng là vô địch ngủ như sâu – Hoàng Tĩnh Xu!

“Xu Nhi!” Lão gia kích động, trực tiếp đánh rơi quả trứng buông ra quần gia chạy tới.

“Gia gia, chậm một chút, chậm một chút!” Hoàng Tĩnh Xu đỡ lấy lão gia, “Thật là, tuổi đều đã lớn rồi, gia gia phải chú ý thân thể nha!” Hoàng Tĩnh Xu kéo lão gia chậm rãi vào trong phòng.

“Ta không phải đang cao hứng sao!” Lão gia lẩm bẩm.

“Vâng, vâng, vâng, gia gia cao hứng.” Trong khi nói chuyện, hai người đã đi đến bốn người trước mặt.

“Cha, mẹ, con đã trở về.” Hoàng Tĩnh Xu tươi cười, hai tay run kích động đối với vợ chồng trung niên nói.

“Aiz!” Người phụ nữ nghẹn ngào một tiếng, đã sớm kích động ngã vào trong lòng nam tử. Hoàng Tĩnh Xu lại chuyển hướng về hai người còn lại: “Ý bá, Nguyễn thăm, cháu đã trở về!”

“Tiểu thư, tiểu thư của ta! Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!” Nguyễn thăm cũng kích động âm thầm gạt lệ, hiện giờ cũng chỉ có lão quản gia Ý bá hơi trấn tĩnh một chút, hít vào, tiến lên từng bước nói: “Lão gia, tiểu thư trở về, ngài mau dẫn tiểu thư vào trong nhà đi thôi!”

“Ừ, ừ, Xu Nhi, mau vào phòng, mau vào phòng, gia gia đã nhiều năm nay không thấy con, mau cho gia gia nhìn xem...”

“Vâng, gia gia, chậm một chút, chúng ta chậm rãi nói chuyện...” Hai người chậm rãi đi vào trong phòng.

Lúc này, quản gia đối với nhóm người hầu nói: “Tiểu thư đã trở lại, các người đều đi chuẩn bị đi, nên làm cái gì thì làm, buổi tối đãi tiệc cho tiểu thư đón gió tẩy trần!” Lời nói vừa dứt liền xoay người đi vào trong đại sảnh.

Mặt trời lặn, ánh chiều tà chậm rãi chiếu xuống trong viện đã không có một bóng người, chỉ còn lại một khối bài tử lóe hào quang trên cửa lớn, trên bài tử đề bốn chữ cực lớn – Đại trạch Hoàng Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tộc Trưởng Hoàng Vũ

Gia tộc Hoàng Vũ, trên thế giới không có ai biết đại gia tộc này. Nhưng mà, thành viên gia tộc này lại như xuân phong mưa phùn, vô thanh vô tức len vào các ngành các nghề trên thế giới, cũng nhanh chóng chiếm lĩnh địa vị hàng đầu. Mọi người nhìn đến đều là thái độ thượng phong cảnh, hàng vạn học giả, chính khách, phú thương, nhưng không có cách nào nhìn lên sau lưng những người này, tất nhiên cũng không thể biết được, trên thế giới còn có một gia tộc như vậy – gia tộc Hoàng Vũ!

Gia tộc Hoàng Vũ là một gia tộc từ thời Minh triều cho đến nay, ngay lúc đó gia tộc Hoàng Vũ, một thời cường thịnh. Bởi vì ở thời kỳ hường ngoại sáng, tổ tiên gia tộc Hoàng Vũ có công trợ để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, sau lại nhiều lần dẫn binh bức lui man di phương bắc xâm nhập, chấn chỉnh gia tộc

trong lúc một thời quyền khuynh vua và dân. Nhưng mà, người công cao chán chủ, lại không biết thu liễm, gia tộc Hoàng Vũ dần dần bị Minh đế nghi kỵ, lại có gian thần chằm ngoi, cuối cùng gia tộc Hoàng Vũ không có tránh được vận mệnh “Thỏ khôn tử, chó săn phanh”. May mà gia tộc Hoàng Vũ là một gia tộc đoàn kết, lúc gặp phải nguy cơ diệt tộc, thì được một vị cao nhân đắc đạo giúp, do đó tránh được thảm kịch diệt tộc, nhưng tổ tiên thế hệ trước cũng không có may mắn thoát khỏi, vì thế lúc rời đi gia tộc thì vung lên tuyệt bút, sửa tổ huấn lưu truyền đi gần trăm năm – Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn!

Từ nay về sau, gia tộc Hoàng Vũ dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người, rời khỏi vũ đài lịch sử. Khiêm tốn, đã trở thành điều lệ bảo hộ từng người trong gia tộc. Khiêm tốn, cũng không phải chỉ không làm náo động, mà là lấy tài năng của bản thân che dấu, không lộ ra ngoài gia tộc. Tu thân, dưỡng tính, di tình là môn bắt buộc của từng người trong tộc, mà gia tộc bởi vì được cao nhân cứu trợ, qua việc đề cử tộc trưởng, biện pháp tuyển chọn khiến ai cũng phục tùng được lưu truyền từ xưa đến nay: người mất tim, là tộc trưởng!

Mà một thế hệ, tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ, là – Hoàng Tĩnh Xu!

--- ----- Phân cách tuyển --- -----

Ngày năm tháng năm âm lịch, sau ba tháng Hoàng Tĩnh Xu quay trở về gia tộc, đại biểu toàn tộc cùng trưởng lão tề tụ trong từ đường gia tộc Hoàng Vũ, chứng kiến nghi thức Hoàng Tĩnh Xu kế thừa tộc trưởng.

Chỉ thấy trong từ đường mang phong cách cổ kính, từng đợt từng đợt hương thơm vào mũi, chính giữa từ đường đặt bài vị đại tộc trưởng cùng với linh bài của các tiền bối có công hiến lớn lao đối với gia tộc Hoàng Vũ. Phía trên linh bài, đúng là tổ huấn gia tộc Hoàng Vũ lưu truyền tới nay -- Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn!

Đại sảnh từ đường đặt một cái bồ đoàn, hơn trăm tộc nhân trang phục truyền thống lộng lẫy, đứng ở hai bên từ đường, trước mắt đoàn trưởng lão tối cao của gia tộc Hoàng Vũ – Nhân trưởng lão, Trí trưởng lão, Lễ trưởng lão, Nghĩa trưởng lão, Tín trưởng lão đứng ở trước bồ đoàn. Mọi người đều nhìn về phía cửa từ đường, nơi đó, sẽ bước vào một tân thế hệ tộc trưởng, dẫn dắt gia tộc, hưng thịnh lâu dài!

Cửa được chậm rãi đẩy ra.

Một bóng dáng cao ngất phản quang mà đến. Một thân trường bào truyền thống màu tím của tộc trưởng, bước đi trầm ổn, giấu giếm hơi thở, rảo bước tiến đến từ đường mang phong cách cổ xưa, khiến cho người ta giật mình khi có loại cảm giác như trong thời cổ. Đặc biệt là cặp mắt màu tím trong trẻo kia, cơ trí mà sắc bén, làm cho người ta không tự chủ được mà thần phục.

Hoàng Tĩnh Xu bước một bước về phía trước, mỗi một bước đều là nhớ lại những năm tháng qua đi.

Gia tộc Hoàng Vũ chỉ có tộc trưởng mới có thể có được tộc họ, tộc nhân còn lại lúc ấy đều tùy tộc nhân nữ quyến mà theo họ, bởi vậy, gia tộc Hoàng Vũ đủ loại họ.

Mà Tĩnh Xu, là họ Hoàng.

Mất Tĩnh Xu màu tím, lúc tám tuổi đã rời khỏi cha mẹ cùng gia gia, nhận sự huấn luyện của tộc trưởng, cho đến khi huấn luyện hoàn thành mới có thể về nhà. Nhưng cũng chỉ có thể ngây ngốc ba tháng, sau ba tháng sẽ kế thừa chức vị tộc trưởng, từ đó liền cùng cha mẹ thân nhân chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Huấn luyện mỗi ngày đều gian khổ, mỗi ngày không học tập thì cũng huấn luyện, khảo nghiệm, không chỉ có học tập khoa học trí thức ngày nay, mà ngay cả cầm, kì, thi, họa, rượu, trà, nữ hồng, nghề y, binh pháp, quốc sách tất cả đều phải học tập, hơn nữa mỗi ngày đều phải tiến hành tu luyện võ thuật nghiêm khắc. Cùng lúc đó, vì có thể khiến cho tộc trưởng tuyển được có tâm lý khỏe mạnh, tộc trưởng phải giống như người bình thường đến trường đọc sách. Ban ngày đọc sách, buổi tối huấn luyện, đây là nguyên nhân vì sao Hoàng Tĩnh Xu ngủ không hơn không kém một con sâu.

Hoàng Tĩnh Xu là một thế hệ tộc nhân nổi bật, tướng mạo tuy rằng bình thường, nhưng lại có chỉ số thông minh cao kinh người, hơn nữa tố chất tâm lý cũng là tốt nhất trong các thế hệ đại tộc trưởng. Tám tuổi bắt đầu huấn luyện tộc trưởng, dùng gần mười hai năm liền hoàn thành huấn luyện, hơn nữa lại có được nhiều giấy chứng nhận quốc tế học, ở trong lúc huấn luyện, ngẫu nhiên điều khiển sự nghiệp gia tộc, nhắc lên song to, khiến cho việc huấn luyện tộc trưởng hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, hoàn thành nội dung huấn luyện hoàn mỹ nhất. Người như vậy, mới chân chính có thể dẫn dắt gia tộc thay đổi như chong chóng, úp tay làm mưa, hướng đến huy hoàng rạng rỡ!

Từng bước, từng bước, cuối cùng Hoàng Tĩnh Xu cũng đi tới tận cùng bên trong từ đường, quay mắt về phía ngũ đại trưởng lão, chậm rãi quỳ xuống.

Cổ ngữ bắt đầu được niệm chú phát ra tiếng trầm thấp ở trong từ đường, mỗi người đều lộ vẻ mặt kính ngưỡng, cung kính nghe. Lưu truyền niệm chú thiên cổ, đưa mọi người về với xa xưa, dụng tâm để nhận được hưng suy thịnh bại của gia tộc Hoàng Vũ. Rốt cuộc, sau khi niệm chú chấm dứt, năm vị trưởng lão đều cầm trong tay nén hương, đứng trước mặt Hoàng Tĩnh Xu.

Trí trưởng lão bước ra khỏi hàng: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, ngươi có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ mãi mãi truyền thừa, trung thành với gia tộc hay không?”

Hoàng Tĩnh Xu quỳ mà đáp: “Tĩnh Xu nguyện ý!”

Nhân trưởng lão bước ra khỏi hàng theo sau: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, ngươi có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ hướng đến huy hoàng rạng rỡ, cùng vinh cùng nhục hay không?”

“Tình Xu nguyện ý!”

Nghĩa trưởng lão bước ra khỏi hàng theo sát: “Hoàng thị nữ Tình Xu, người có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ cùng đi cứu nguy đất nước, bắt ly bất khí hay không?”

“Tình Xu nguyện ý!”

Tín trưởng lão bước ra khỏi hàng đi theo: “Hoàng thị nữ Tình Xu, người có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ đoàn kết nhất trí, vĩnh liệt chẳng phân hay không?”

“Tình Xu nguyện ý!”

Lễ trưởng lão đứng dậy, kéo dài giọng nói: “Hoàng thị nữ Tình Xu, năm nay hai mươi, nay trải qua nghiệm chứng tộc nhân, chứng minh tộc trưởng này – mất tím chân thật không thể giả; trải qua Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín ngũ trưởng lão cùng khảo hạch đại biểu của gia tộc Hoàng Vũ, hoàn thành huấn luyện tộc trưởng viên mãn; trải qua, biểu quyết toàn tộc đồng ý vì đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ – ”

Năm vị trưởng lão đồng thời nói: “Hoàng thị nữ Tình Xu, nay trở thành đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ, ban thưởng tộc họ -- Hoàng Vũ!”

Giờ khắc này, Hoàng Tình Xu đã mất, chỉ có Hoàng Vũ Tình Xu -- đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ!

Hoàng Vũ Tình Xu tiếp nhận hương trong tay năm vị trưởng lão, lớn tiếng nói: “Ta, Hoàng Vũ Tình Xu, nay thành đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ, từ nay về sau ta sẽ dẫn dắt truyền thừa lịch sử gia tộc Hoàng Vũ, cộng đồng phồn vinh, cùng chung hoạn nạn, bất – ly – bất – khí - !”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tín Vật Chi Biện

Hoàng Vũ Tình Xu tiếp nhận hương trong tay năm vị trưởng lão, lớn tiếng nói: “Ta, Hoàng Vũ Tình Xu, nay thành đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ, từ nay về sau ta sẽ dẫn dắt truyền thừa lịch sử gia tộc Hoàng Vũ, cộng đồng phồn vinh, cùng chung hoạn nạn, bất – ly – bất – khí - !”

Dứt lời, mọi người trong từ đường đều quỳ xuống, cùng kêu lên: “Tộc nhân Hoàng Vũ nay đi theo đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của chúng ta Hoàng Vũ Tình Xu, truyền thừa lịch sử, cộng đồng phồn vinh, cùng chung hoạn nạn, bất ly bất khí !”

Thanh âm to truyền thẳng đến tận trời, quanh quẩn thật lâu mới dứt.

“Hoàng Vũ Tình Xu – đón – tín vật tộc trưởng – ” Lễ trưởng lão đứng dậy, nói vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc cổ phục màu hồng nâu hai tay cung kính nâng lấy cái bàn tử, trên bàn tử có một hộp gỗ khắc cây hoa tử đàn. Một loại đàn hương theo sau nam tử tản đến, mang theo hương khí đặc thù, trong lúc nhất thời đã làm mất đi mùi đàn hương vốn có trong từ đường, khiến lòng người chấn động. Hoàng Vũ Tình Xu vừa nhìn thấy cái hòm kia, lập tức đã nhận ra được chất liệu gỗ của nó – đúng là gỗ tử đàn thượng đẳng!

Mọi người đều nhận ra gỗ tử đàn, xác thật là gỗ tử đàn Ấn Độ, lại là cây tử đàn màu máu gà, trước mắt chính là loại trân quý nhất, thuộc loại gỗ tử đàn cao cấp nhất. Gỗ tử đàn Ấn Độ là loại gỗ chắc chắn dùng làm dụng cụ, sau khi làm khô tự nhiên có thể sử dụng mấy trăm năm mà không hỏng. Thời

Mình cụ tổ có nhiều gỗ từ đàn đến nay vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu. Loại này cho đến về sau lại ít đi, đến thời Thanh liên tuyệt tích. Mà tín vật tộc trưởng, đúng là sau khi gia tộc Hoàng Vũ biến mất, bắt đầu đề cử tộc trưởng mất tìm mà lưu truyền bảo hộp tới nay, cũng được coi là chỉ bảo truyền tộc.

Lúc này, hộp gỗ từ đàn đang được mở ra, bên trong đó là tín vật tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ – ngọc trụ tì hưu!

[...] (chỗ này có một đoạn nói về tì hưu nhưng mình thấy dài dòng lại không có liên quan nên mình lược bỏ)

Đội nam tử mang tín vật đến trước mặt Hoàng Vũ Tĩnh Xu, Lễ trưởng lão đã sớm nghiêng người sang một bên rửa hai tay trong kim bồn được bung lên, sau đó lại dùng tơ lụa thượng đẳng lau hai tay, rồi về mặt cung kính nâng lên ngọc trụ tì hưu, nói: “Tiếp nhận tín vật – ”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn quý như cũ, cúi đầu, để cho Lễ trưởng lão đeo ngọc trụ tì hưu lên cổ một cách chậm rãi, khi ngọc trụ được đặt yên ổn trên cổ Hoàng Vũ Tĩnh Xu, đột nhiên phát ra hào quang vạn trượng, ánh sáng phát ra chói mắt khiến mọi người ở đây đều sợ ngây người.

(Do chương này mình lược hơi nhiều nên ngắn, mai sẽ thêm chương, coi như lì xì đầu năm nha!)

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bất Thường

Chỉ thấy từng trận hào quang bao bọc xung quanh Hoàng Vũ Tĩnh Xu, trong lúc nhất thời trên khoảng không từ đường gió nổi mây phun, khi không lại có lời quang âm ầm ầm ra, bỗng nhiên, một đạo sấm sét đánh xuống, nhắm thẳng vào ngọc trụ tì hưu, trong nháy mắt Hoàng Vũ Tĩnh Xu đã biến mất vô tung vô ảnh.

Đội cho tất cả đều khôi phục lại như ban đầu, nhưng mà trong vài giây đó, thời điểm khiến cho tộc nhân Hoàng Vũ mở to mắt, tất cả đều ngây ngẩn cả người – tộc trưởng vừa mới nhậm chức của bọn họ, lại không thấy đâu!!

Lúc này việc hào quang cổ quái chưa bình ổn, tộc nhân Hoàng Vũ lại càng thêm hỗn loạn, rối loạn lên.

“Đây là có chuyện gì?”

“Tộc trưởng ở đâu rồi?”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ a!?”

Một thanh âm mang theo nghi ngờ vang lên trong từ đường, bình thường các giới đại nhân vật cũng không cảm rối loạn trận tuyến, vì thế mà hỗn loạn không thời.

“Các vị trưởng lão, thật ra các vị có điều gì muốn nói không?” Có người nhìn không được, cất cao giọng hỏi các vị trưởng lão có quyền tối cao. Mọi người nghe đến câu hỏi, tất cả đều quay sang nhìn năm vị trưởng lão, cùng đội bọn họ giải thích.

Ngay từ đầu năm vị trưởng lão cũng kinh hoàng không thôi, nhưng dù sao cũng từng gặp qua sóng to gió lớn, trải qua nhiều hơn so với những người ở đây, thân là trưởng lão, vốn là so với một người hiểu biết nhiều hơn, đội kinh hoàng trôi qua yên bình, suy nghĩ tĩnh tế, nhưng lại không hèn mà cùng suy

nghĩ tới một điểm. . .

“Khụ, khụ! Mọi người im lặng!” Trí trưởng lão khoát tay, ý bảo mọi người yên lặng lại. “Mọi người cũng biết, gia tộc Hoàng Vũ chúng ta là được cao nhân tương trợ mới có thể phát triển đến hôm nay, nhưng có một việc chỉ có năm vị trưởng lão chúng ta biết được tương truyền bí ẩn này. . .”

--- ----- Phân cách tuyến --- -----

Hoàng Vũ Tĩnh Xu nằm lẳng lẳng, trong lòng có cảm giác rất an tâm, một loại cảm giác thỏa mãn trước đây chưa từng có khiến nàng sung sướng cong lên khóe môi. Từ sau khi nàng tám tuổi, nàng chưa từng có cảm giác được giấc ngủ yên bình, mỗi ngày đều phải tiến hành rèn luyện nghiêm khắc, ban ngày ngủ không ngon, buổi tối càng đừng nghĩ muốn ngủ, nàng. . . Không đúng!

Hoàng Vũ Tĩnh Xu đột nhiên cả kinh, lúc này là lúc nào, làm sao có thể ngủ!? Mờ ra hai mắt nhắm chặt, mang theo ánh mắt khiến cho người ta phải sợ, “Xoẹt!” ngồi dậy một chút, hai mắt nhanh chóng quét qua, lộ ra một nét kinh ngạc.

Nơi này là chỗ nào?

Nơi này không phải từ đường cổ kính, không có mùi đàn hương quanh quẩn, cũng không có một tộc nhân nào, lại càng không thấy năm vị trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc! Chỉ có ngọc trụ tí huu lạnh lẽo ở trước ngực nhắc nhở nàng tất cả không phải là mộng, nàng tiếp nhận chức vị tộc trưởng. Nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra? Vì sao nàng lại tới nơi này?

Hoàng Vũ Tĩnh Xu bình tĩnh đánh giá địa phương cổ quái. Nơi này bài trí cổ kính, khác với kiểu phong cách ở từ đường gia tộc Hoàng Vũ, từ đường là do gia tộc Hoàng Vũ lưu truyền trăm năm tới nay, bởi vậy lịch sử rất giàu có, nhưng bởi vì thân ở xã hội hiện đại, Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn luôn cảm thấy từ đường đó có loại hơi

thở xã hội hiện đại. Mà địa phương trước mắt phát ra một cỗ hơi thở dày đặc, khiến cho Hoàng Vũ Tĩnh Xu cảm thấy: Đây mới chân chính là cổ kính!

Chỉ thấy trước mắt lộ ra một chiếc bàn ngọc thạch trong suốt, trên bàn là một bình hoa ngọc lưu ly màu lam, trong bình cắm một bông hoa sen, vừa nhìn đến hoa sen đó, Hoàng Vũ Tĩnh Xu liền mê muội không dời mắt, Hoàng Vũ Tĩnh Xu học qua tất nhiên biết góc độ có thể khiến hoa được trưng bày đẹp nhất, mà hoa sen trước mặt như cắm tùy ý trong bình, nhưng lại tạo ra được hiệu quả vượt qua cả hoàn mỹ. Nơi này không hơn một cái phòng, mà cây cột kia được tạo ra từ ngọc lưu ly, ánh sáng chiếu qua lại tràn đầy màu sắc cầu vồng. Thần kỳ nhất, tràn đầy trên mặt đất chính là . . . mây khói!? Không giống hiện đại dùng băng khô chế tạo thành sương khói, mà là thật, mang theo hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đang lúc thời điểm Hoàng Vũ Tĩnh Xu xuất thần đánh giá, một tiếng kêu giòn tan vang lên bên tai nàng: “A, người tỉnh rồi!”

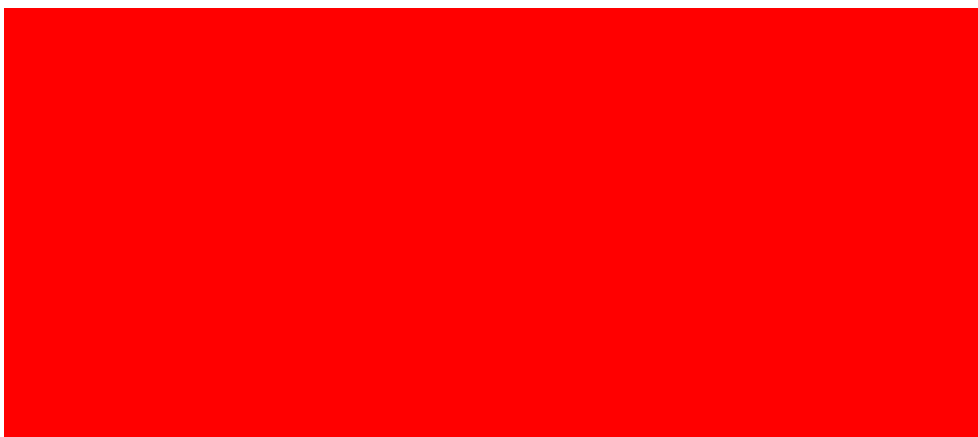
Trong lòng Hoàng Vũ Tĩnh Xu cả kinh, nhìn người đang tới, đứng trước mặt là một cô gái, một thân lẳng la tơ lụa. Hoàng Vũ Tĩnh Xu thăm giạt mình – nàng trải qua hai mươi năm huấn luyện tộc trưởng, mỗi ngày đều vượt qua trong đao quang kiếm ảnh, mà cô gái thoát nhìn tuổi còn trẻ này, lại có thể bắt tri bất giác gần nàng, đây là loại công lực gì, nơi này rốt cuộc là sao? Cảnh bất phạm, người lại càng bất phạm, đến tột cùng là địa phương gì mới có cảnh này người này?

“Cô nương, cô nương?” Tiếng hô thanh thúy gọi thần chí Hoàng Vũ Tĩnh Xu quay về, nàng âm thầm ảo não, từ sau khi đi vào địa phương cổ quái này, cả người nàng đều trở nên chậm chạp, điều này là không được! “Tiểu thư, xin hỏi nơi này là chỗ nào?” Xem nhẹ xưng hô của cô gái, rốt cuộc Hoàng Vũ Tĩnh Xu cũng hỏi câu đầu tiên. “Cô nương đừng vội, mời theo tiểu tỳ đến, chờ một chút cô nương sẽ biết.” Cô gái kia che mặt mà cười, lập tức đi ra khỏi “phòng” kia.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Cao Nhân Ngọc Đế

Hoàng Vũ Tĩnh Xu nhìn cô gái đến rồi đi, vội vàng đuổi theo, âm thầm đoán: “Cô nương? Người này nói chuyện thật buồn cười, đều là niên đại gì rồi, còn có ai gọi cô nương, cô nương.” Tĩnh tế nghĩ lại tất cả chỗ đã thấy, cười một tiếng, tình cảnh này, giống Tiểu Đồng luôn ở bên tai nàng gào to “Xuyên không” ... Đợi chút! Không thể nào, nàng thật sự xuyên không!? Hoàng Vũ Tĩnh Xu cả kinh, vội vàng kéo cô gái phía trước, “Tiểu thư ... Àch, cô, cô nương, này, đây rốt cuộc là làm sao a? Này, nơi này là người triều đại nào? Hoàng đế là ai a?”

Cô gái kia quay lại, ý cười nói: “Hi hi, cô nương, chứ không phải là đọc tiểu thuyết xuyên không nhiều đi? Như thế nào đột nhiên hỏi vấn đề này nha?”

Tiểu thuyết xuyên không? Hoàng Vũ Tĩnh Xu sững sờ, nàng như thế nào cũng biết tiểu thuyết xuyên không? Đây là từ ở hiện đại mới có a! Trong lúc nhất thời, Hoàng Vũ Tĩnh Xu lẩn lộn, này nhưng, địa phương cổ kính, mây khói kì quái, cô gái thân cổ trang, kêu “cô nương” lại nói ra “Xuyên không”, đây là mơ chăng? Này, này ...

Lúc này, cô gái kia lại mở miệng: “Cô nương đừng vội, chờ một chút sẽ biết.” Khi nói chuyện cước bộ chưa ngừng, bởi vì Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn tự hỏi trong lòng, không lưu ý toàn cảnh bốn phía thay đổi, chỉ là trực giác đi theo cô gái, nếu như cẩn thận đi theo phía sau nàng quan sát một chút, có lẽ sẽ đoán ra được manh mối.

“Cô nương, đến.” Cô gái cười khanh khách nhắc nhở nói.

“A, đến?” Hoàng Vũ Tĩnh Xu mới phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu vừa thấy, lúc này mới thật sự thất thần. Đây là một đại điện, chợt thấy, đại điện này kim quang vạn đạo, xung quanh đầy điểm khí lạnh, mây mù lượn lờ, hai bên mười đại trụ cũng được tạo thành từ ngọc lưu ly, không giống như vừa rồi ánh ngọc chìm xuống, đại trụ ngọc lưu ly nơi này ánh sáng long lánh, chói lọi mắt người, mỗi đại trụ còn đứng một người, còn cho rằng, giống như thiên binh thiên tướng thời cổ đại, một đám cầm huyền tiên, đao trường kiếm, vẻ mặt nghiêm túc, đây là ngoại điện. Lặng lẽ đi vào đại điện, lại thấy kinh người: Điện cũng có mấy đại trụ, quán quanh trụ kim lân long chói lọi, sáng ngời không che được hết thấy. Trên đại điện này, bảng hiện sáng long lánh cao cao tại thượng, mà bốn chữ to rồng bay phượng múa là – Lăng Tiêu bảo điện!

Lăng Tiêu bảo điện? Đây không phải là nơi làm việc của lão nhân ngọc đế sao? Hoàng Vũ Tĩnh Xu trừng mắt to chân động. Lại nhìn người ngồi ở chỗ cao nhất kia, nơi đó thật sự có lão đầu thân áo vàng dài, tay vuốt râu cười tùm tùm nhìn nàng. Bên trái đại điện đứng thẳng một đám thiên tướng cầm trong tay vũ khí hiển ngang, bên phải là một đám tiên hào hoa phong nhã, Hoàng Vũ Tĩnh Xu rốt cuộc không chịu nổi, cẩn thận ngắm nhìn lão đầu ngồi phía trên, mím môi thấp giọng hỏi một câu: “Ngọc đế?” Lại oán thầm, thật không phải mơ!?

“Ha ha ha ha! Hay cho một tiểu oa nhi Hoàng Vũ!” Lão đầu cao cao tại thượng đột nhiên cười lên ha ha, những người còn lại thấy thế cũng thầm cười trộm. “Đây là thật sự, không phải mơ!” Lão đầu cười cao giọng nói.

Thật sự? Hoàng Vũ Tĩnh Xu không xác định hỏi: “A?”

“Ha ha ha, thật là một người thú vị, nhiều năm qua trăm chưa từng thoải mái như thế! Ha ha ha, như thế này thì nhất định phải cùng Vương mẫu nói đi!” Lão đầu kia càng cười thoải mái, nhìn đến vẻ mặt Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn là bộ dáng kinh nghi, nắm lấy chòm râu nói: “Thái Bạch! Người đi nói cho oa nhi kia đi!”

Lúc này, từ bên phải đi một người đầu bạc lông mi trắng râu bạc trắng áo bào trắng, thờ dài nói: “Vâng, Ngọc đế!” Sau đó, người nọ xoay người, Hoàng Vũ Tĩnh Xu mới nhìn rõ người nọ trên vầng trán người nọ lại có ấn ký hình sao lóe kim quang, người này bộ dáng này, không phải bộ dáng Thái Bạch dân gian lưu truyền sao, cũng không biết có phải hay không hấn sợ người ta nắm râu hấn đầu? Hoàng Vũ Tĩnh Xu thầm nghĩ.

“Ha ha ha ha ha!” Trên đại điện lão đầu kia đột nhiên lại bộc phát ra một trận cuồng tiếu, vẻ mặt bạch y nhân kia sợ hãi đem râu dài của chính mình, lui lại vài bước. Trên đại điện người người cũng không thể kiềm chế được, cũng đều cười ra tiếng.

“Cô nương, người đừng có nghĩ muốn nghịch râu lão nhân a, râu này lão nhân để suốt ba ngàn năm mới dài ra!” Lão đầu áo trắng nói, nhìn đến vẻ mặt nghi hoặc không tin của Hoàng Vũ Tĩnh Xu, hấn lại nhanh nhạy nói: “Cô nương, người đoán không sai, nơi này thật là thiên đình! Người ngồi trên đúng là Ngọc đế, ta là Thái Bạch, người xem đến mọi thứ đều là sự thật!”

“Thật sự? Làm sao có thể!?” Trong vòng một ngày trải qua nhiều biến dị như vậy, dù là từ nhỏ nhận được huấn luyện tộc trưởng Hoàng Vũ Tĩnh Xu cũng có chút không chịu nổi, thấy hoa mắt, cũng có chút hoảng hốt. Ngọc đế thấy thế vung tay lên, phía sau Hoàng Vũ Tĩnh Xu lập tức xuất hiện tọa ý khắc hoa bằng mã não, một tiên nữ xinh đẹp tiến đến giúp Hoàng Vũ Tĩnh Xu ngồi xuống. Có thể vậy tay biến ra tọa ý, hoài nghi của Hoàng Vũ Tĩnh Xu lại thành không thể hỏi gì, mình thật sự đến thiên đình trong truyền thuyết.

Đợi sau khi Hoàng Vũ Tĩnh Xu tỉnh táo lại, nàng bắt đầu đặt câu hỏi: “Này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Lão nhân Ngọc đế cũng cười đủ, hấn nhìn Hoàng Vũ Tĩnh Xu, trên mặt hiện lên một tia hoài niệm: “Nữ oa nhi, đây là ước định của trăm cùng với tổ tiên người mà có a!”

“Tổ tiên?” Hoàng Vũ Tĩnh Xu liếc mắt nhìn Ngọc đế một cách cổ quái, tổ tiên nàng còn có giao tình cùng Ngọc đế sao? Lịch sử huy hoàng như vậy sao trong gia phả không có ghi lại a?

“Xi!” Ngọc đế cười nhạo nói: “Tiểu oa nhi, lúc ấy tổ tiên người còn không biết trăm là Ngọc đế đâu, đương nhiên cũng không thể ghi lại trong gia phả được!”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu cả kinh, thốt ra: “Người có thuật đọc tâm!”

“Ha ha ha ha!” Ngọc đế lại cười ha hả, “Thuật đọc tâm thì tính là cái gì, oa nhi ngươi chỉ cần thành tiên, là có thể nghe được, như vậy so với thuật đọc tâm cao hơn!”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu tâm niệm vừa chuyển, nàng đây suy nghĩ cái gì mọi người nơi này cũng biết? Trách không được lão Thái Bạch mới vừa rồi ôm râu bảo bối của hắn liên tục lùi về phía sau! Lại xem trên điện mọi người đều không giấu được vẻ tươi cười, bạch nhãn nhất phiến, toàn bộ cũng biết nàng nghĩ gì!

“Ha ha, tốt lắm, oa nhi, đừng để trầm cười nữa, chúng ta nói chính sự tiếp đi!”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu vừa nghe, lập tức thu hồi tâm thần hỗn loạn, tỉnh tề nghe.

“Oa nhi, gia phả gia tộc Hoàng Vũ các ngươi có phải hay không ghi lại, năm đó tổ tiên gia tộc Hoàng Vũ dưới sự trợ giúp của một vị cao nhân đắc đạo mới bình an vượt qua tai họa?” Thấy Hoàng Vũ Tĩnh Xu gật đầu, Ngọc đế tiếp tục nói: “Cái cao nhân kia, chính là trẫm a!”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu ngẩn ra, như thế nào cũng không nghĩ được Ngọc đế lại giúp gia tộc của mình.

Ngọc đế chậm rãi nhớ lại nói: “Năm đó, trẫm tu hành, hạ giới thể nghiệm và quan sát tình huống dân gian, cảm nhận tư vị làm phạm nhân, cũng không nghĩ đến thế đạo hỗn loạn, aizz!” Làm như nhớ tới đoạn ngày kia, Ngọc đế cảm khái thở dài: “Lúc ấy ta còn có tâm tư muốn tu chính dân gian hỗn loạn, nhưng vạn vật phát triển đều có trật tự, dù là tiên cũng không thể tùy ý sửa đổi, nếu không sẽ gặp đại kiếp nạn, trẫm tuy có tâm, nhưng lại không thể không để ý an nguy hai giới người, tiên. Đang lúc khốn đốn, cơ duyên xảo hợp, trẫm cứu người gia tộc Hoàng Vũ bị dân gian chằm ngòi mà gặp phải diệt tộc. Vì thế trẫm nghĩ lại, tiên không thể nhúng tay, không có nghĩa là phạm nhân không thể đi? Oa nhi ngươi nghe đến đó, khả năng cũng nghe ra được đại khái, ngươi muốn hỏi, nếu phạm nhân nhúng tay, vì sao trẫm không phái người đầu thai thành phạm nhân đúng không?”

Thấy Hoàng Vũ Tĩnh Xu gật đầu, Ngọc đế nói tiếp: “Đạo trời a! Cho dù là tiên nhân đầu thai, đời trước vẫn là tiên nhân như cũ, cũng không đủ để thay đổi thiên hạ, huống chi tiên nhân hạ giới là muốn lịch kiếp, đã không có trí nhớ kiếp trước, lại vừa lịch kiếp, aizz!” Ngọc đế lắc lắc đầu. “Sau lại, tộc nhân Hoàng Vũ muốn báo đáp trẫm, trẫm lúc ấy đã nghĩ, trẫm đường đường là Ngọc đế, muốn cái gì có cái ấy, không cần nhân loại báo đáp. Vì thế liền cự tuyệt, ngăn cản, bất quá tộc nhân Hoàng Vũ kiên trì, trẫm liền suy nghĩ tính tề một phen, liền tính toán, mới giật mình phát hiện, trẫm năm sau gia tộc Hoàng Vũ chắc chắn sẽ xuất hiện một người năng lực siêu phàm, bất thế kỳ tài, có thể dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ đạt tới đỉnh cao thế giới, vì thế liền hỏi tới gia tộc Hoàng Vũ muốn người này, nhưng bởi vì trẫm nhúng tay, định mệnh huy hoàng của gia tộc Hoàng Vũ cũng không xuất hiện, vì vậy để bồi thường, trẫm liền chúc phúc khắp cả gia tộc Hoàng Vũ, mặc dù không đại phồn vinh như ban đầu, nhưng cũng là cấp bậc mà gia tộc bình thường không theo kịp.”

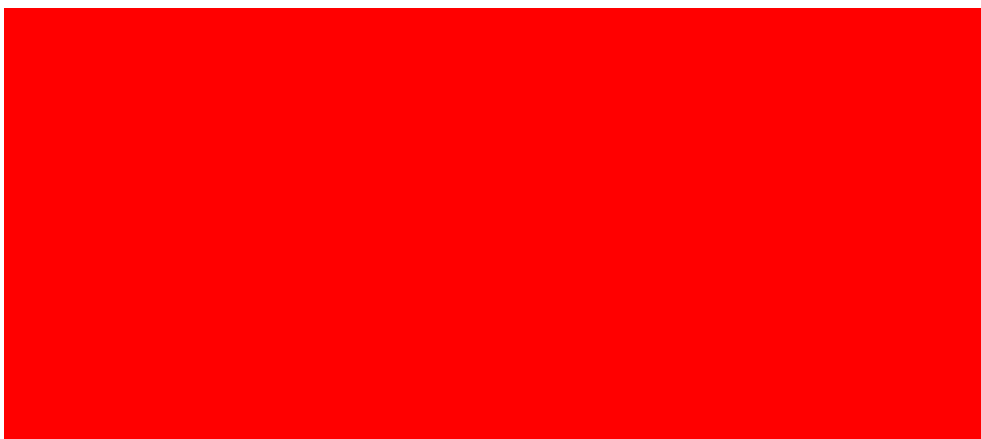
“Bởi vì kéo dài trăm năm, một gia tộc trung thế tất sẽ xuất hiện người ưu khuyết, vì để có thể huấn luyện được tốt nhất, trẫm lại nghĩ cách chọn ra rất nhiều người vĩ đại âm thầm phụ trợ gia tộc Hoàng Vũ, từ đó tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ mất tim là bởi vậy mà có. Bởi vì cuối cùng sẽ mang đi một vị tộc trưởng, trẫm liền nói cho tiên bối gia tộc Hoàng Vũ, sau khi mỗi đại tộc trưởng sinh ra, trong tộc tuyển ra người năng lực ưu việt, huấn luyện cùng tộc trưởng, để có thể kịp thời tiếp nhận chức vị tộc trưởng sau khi tộc trưởng rời khỏi gia tộc Hoàng Vũ, oa nhi, trên cổ ngươi đeo ngọc trụ tì hưu là tín vật của tộc trưởng các ngươi, cũng là tín vật phân biệt các kỳ tài, trẫm ở trên này đưa linh khí vào, chỉ cần ngươi nọ đeo lên, sẽ lập tức cảm ứng được đưa người nọ đến thiên đình.”

Nói xong, Ngọc đế đưa mắt nhìn thật sâu Hoàng Vũ Tĩnh Xu, chậm rãi nói: “Oa nhi, ngươi chính là người trẫm chọn lựa!”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bắt Đầu

Trên đại diện một mảnh im lặng, Hoàng Vũ Tĩnh Xu cúi thấp đầu, nhìn không tới vẻ mặt của nàng, lúc này ngay cả chúng thần tiên trên đại diện cũng không có cách nào biết được nội tâm của nàng dao động.

Hồi lâu sau, Ngọc đế rốt cục lên tiếng: “Như thế nào, oa nhi, ngươi không muốn sao?”

Thật lâu sau, Hoàng Vũ Tĩnh Xu thông dong ngẩng đầu lên, “Ngọc đế, theo người nói như vậy, người từ gia tộc Hoàng Vũ mang ta đi, khiến nguyên bản gia tộc Hoàng Vũ hưng thịnh bởi vậy mà thay đổi?”

“Phải.” Ngọc đế gật gật đầu.

“Người đã nói tiên không thể nhúng tay vào chuyện tình dân gian.” Hoàng Vũ Tĩnh Xu chậm rãi nhìn về phía Ngọc đế.

“Trẫm cũng là bất đắc dĩ.”

“Nhưng cũng vì bất đắc dĩ của người, ta từ sau khi tám tuổi lại chưa từng trải qua cảm giác gia đình ấm áp.” Hoàng Vũ Tĩnh Xu neho mắt lại.

“Này... Trước ngươi cũng có người như vậy nha.” Ngọc đế có điểm chột dạ nói.

“Bọn họ là bọn họ, ta là ta. Ta nghĩ muốn có thời thơ ấu vui vẻ, có cha mẹ yêu mến, có gia gia thương yêu, có người bạn thân mật chia sẻ.” Hoàng Vũ Tĩnh Xu mở ra hai mắt nhìn thẳng Ngọc đế.

“Này...” Ngọc đế bắt đầu có điểm chột dạ, “Này, trẫm sẽ bồi thường cho ngươi.”

“Bồi thường như thế nào? Không tính việc này, từ nay về sau, ta vẫn như cũ là tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ, tuy rằng cũng bận rộn, nhưng cuối cùng vẫn có thời điểm gặp lại cha mẹ, có lẽ đến thời điểm ta năm mươi tuổi thôi ả, ta cũng có thể phụng dưỡng song thân, cùng bọn họ hưởng thụ đến thiên luân chi nhạc, nhưng hôm nay, ta liền biến mất vô thanh vô tức vô ảnh vô tung, người nói xem cha mẹ ta làm sao chịu nổi? Người xem thử bọn họ nửa đời sau dựa vào ai?” Thanh âm Hoàng Vũ Tĩnh Xu dần dần to lên, hai mắt cũng càng sắc bén, khiến ngọc đế cũng không thể chống đỡ được.

“Này, này...” Ngọc đế đến đường cùng, không tự nhiên sờ sờ râu, khuôn mặt già nua âm thầm đỏ lên.

“Huống chi, người có nói là người nhúng tay cải biến mệnh mẽ bản mạng gia tộc Hoàng Vũ, như vậy ta, cha mẹ ta cùng với gia gia của ta, cùng ta chung một nhịp thở, bản mạng người định cũng bị cải biến theo, người bù lại tổn thất cho gia tộc Hoàng Vũ, nhưng còn tổn thất của bọn họ đâu? Người nên bù lại như thế nào? Tiên xưa nay giảng đạo nhân từ, nhưng mà ngay cả con người nhỏ bé đều không thể bảo toàn, tại sao nói đến đạo nhân từ? Thân là lãnh tụ Ngọc đế của tiên giới, làm gương cho chúng tiên nhân, nhưng mà theo ý kiến của ta, chỉ sợ sự thật không như thế...” Tầm mắt Hoàng Vũ Tĩnh Xu chứa đựng hào quang sắc bén liếc mắt một cái đến các tiên nhân sớm ngủ ngợ trên điện, tầm mắt trở lại đến trên người Ngọc đế như đang đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

“Này... Này...” Lúc này Ngọc đế một câu cũng nói không nên lời, tay kia liền nắm ở trên râu, sờ cũng không, không sờ cũng không, trong lòng bàn tay đã sớm ướt đầm mồ hôi, lưng cũng thấm ra một tầng mồ hôi lạnh. Hẳn tuy biết Hoàng Vũ Tĩnh Xu là một kỳ tài, nhưng không biết gan nàg lớn đến ngay cả Ngọc đế như hắn cũng dám trách cứ, ngay từ đầu thấy nàng ngây ngốc, vốn định ba lượng câu liền phái nàng đi, còn có thể được mang ơn của nàng, không nghĩ đến kết quả cư nhiên là đầu nàng chưa thức tỉnh sự mãnh liệt, hiện tại nàng thức tỉnh lại, bằng hai ba câu nói của chính mình liền bắt được nhược điểm nhiều như vậy, hơn nữa đều là những câu có lý, chính mình hết thảy đều đuối lý, cái này xuống đài không được, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hấn vát và duy trì mặt mũi ngàn vạn năm hôm nay sẽ bị một cái tiểu oa nhi làm mất? Bầu không khí trong lúc nhất thời cứng ngắt không thời.

Lúc này, Thái Bạch đã bình tĩnh trở lại, trong lòng âm thầm tán thưởng gia tộc Hoàng Vũ này sẽ bồi dưỡng ra nhân tài như vậy, đối mặt với trận trận như thế còn có thể trấn tĩnh trong thời gian cực ngắn, hơn nữa tư duy lại rất mạnh, lập tức liền bắt được nhược điểm của Ngọc đế, nói năng có khí phách trách cứ đến cả Ngọc đế. Nhưng mà, bạch hân châu chuyển động, dù sao cũng phải để mặt mũi cho Ngọc đế, bằng không cuộc sống sau này có thể không dễ chịu lắm. Vì thế hắn miễn cưỡng cười bước ra từng bước, nói: “Hoàng Vũ cô nương, thật không hổ là kỳ tài thiên cổ bệ hạ tuyển ra, tâm tư kín đáo, lại có nhân có nghĩa, lão nhân bội phục bội phục!” Thái Bạch lại nói tiếp: “Chính là tính tình cô nương cũng có điểm nóng nảy, bệ hạ cũng mới vừa giải thích cùng ngươi về sâu xa gia tộc Hoàng Vũ mà thôi, còn chưa có nói xong đâu! Ngươi nên bình tĩnh hạ tâm xuống nghe một chút, bệ hạ anh minh thần võ, nhất định sẽ cho ngươi một cái kết quả vừa lòng.”

Giờ phút này Ngọc đế nghe được Thái Bạch đàm tiếu giải vây cho hắn, thật sự kích động ở trong lòng liên tục trầm trồ khen ngợi, thầm nghĩ “Thái Bạch a Thái Bạch, không uổng công ngày thường trầm đối đãi với ngươi không tệ! Thời khắc mấu chốt vẫn là nhờ vào ngươi nha! Trong lòng trẫm cũng một phen vui vẻ a!

Vì thế lập tức theo thang Thái Bạch đáp xuống, vội vàng nói: “Đứng đứng đứng, trẫm làm sao có thể không lo lắng đâu, trẫm chính là chưa kịp nói mà thôi, oa nhi chớ hoảng sợ, kể tiếp trẫm liền cùng ngươi nói một chút...”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu vừa thấy, lần ra oai phủ đầu này, tin tưởng đối với cha mẹ nàng còn có gia gia nàng cũng có thể yên tâm, vì thế cũng không làm khó dễ Ngọc đế, để cho hắn có cái bậc thang hạ xuống. Kể tiếp, mấy người ngay tại chỗ thảo luận an bài việc gia tộc Hoàng Vũ cùng với người nhà Hoàng Vũ Tĩnh Xu như thế nào.

Địch Trần Kính ở thiên giới là tiên kính được dùng để quan sát phạm trần, kính này chính là một trong những bảo vật ở thiên giới, vạn năm trước Nữ Oa và thiên có được đá màu, trải qua nhật nguyệt hàm dưỡng, tụ tập linh khí thiên địa vạn vật mà thành.

Giờ phút này, một tiên quan trừng lớn hai mắt, không thể tin tất cả những gì đã phát sinh trong kính, đột nhiên giật mình một cái, tiên quan kia bừng tỉnh sợ hãi người, lại không dám trì hoãn, vội vàng ra bên ngoài chạy về phía Lăng Tiêu bảo điện. Vừa mới tới ngoài điện, bị thiên binh canh giữ điện ngăn lại, cũng bất chấp tình huống, quát: "Mau để cho ta vào! Địch Trần điện có việc gấp, xảy ra chuyện gì thì không phải bọn ngươi có thể chịu trách nhiệm được đâu!"

Hai thiên binh kia vừa nghe là Địch Trần điện, cũng không dám nhiều lời cản trở, lập tức cho đi.

Ở bên này, Ngọc đế còn đang cùng Hoàng Vũ Tinh Xu bàn chuyện, không thể tưởng được ngay sau đó, một phiến toái lớn hơn nửa đến đây.

"Bảo ——" một đạo thanh âm mang theo sự hoảng sợ đánh vỡ sự yên tĩnh ở đại điện, chỉ thấy tiên quan kia bước nhanh dồn dập, bất chấp tất cả quy củ, lập tức lớn tiếng nói: "Bệ hạ, không tốt! Thân thể phạm nhân kia đã bị hủy!"

"Cái gì?!" Ngọc đế khiếp sợ từ chỗ ngồi "Xoẹt" một chút đứng lên, vẻ mặt tràn đầy không thể tin, tiên nhân cả điện cũng khiếp sợ không thôi, chỉ có vẻ mặt Hoàng Vũ Tinh Xu mang theo suy nghĩ sâu xa.

"Bệ hạ, vì thần mới vừa rồi nhìn vào Địch Trần kính để quan sát, phát hiện nguyên bản thân thể phạm nhân kia được tuyển định tốt đã bị ... bị phá thành mảnh nhỏ ..."

"Vì sao lại như vậy?!" Ngọc đế vẫn không thể tin tưởng được, vung tay lên, trên không trung liền xuất hiện hình ảnh lớn, cho đến khi chân chính thấy được tứ chi bị phá, mới hết hy vọng.

Trong không gian một mảnh im lặng, ngay lúc này Hoàng Vũ Tinh Xu chậm rãi hỏi: "Này, đây sẽ không phải là thân thể đưa cho ta dùng chứ!?"

Ngọc đế cứng đờ, cười cười hai tiếng.

Trong lòng Hoàng Vũ Tinh Xu cân nhắc một lát đã có so đo, nói: "Xem ra, thật là muốn ta dùng thân thể dự bị rồi?" Vẻ mặt bỗng trở nên tựa tiểu phi tiếu, "Ngọc đế, nếu thân thể đều đã bị hủy, ta đây có phải hay không sẽ không có việc để làm? Vậy vẫn là người đưa ta trở về đi! Tuy nói trên trời một ngày, nhân gian một năm, trở về lúc này không đảm đương nổi chức vị tộc trưởng, nhưng mà ta vẫn còn có thể trở lại bên cha mẹ ta phải không?"

Ngọc đế vừa nghe, cũng không bình tĩnh nổi. Ta mất công sức lớn như vậy để đưa nàng ta đến đây, vừa mới bị nàng chỉ trích như vậy, mặt mũi đều mất hết, thật vất vả mới để khiến nàng đáp ứng hỗ trợ, tại sao có thể để cho nàng ta đi, huống chi đưa nàng trở về, mấy trăm năm qua để cho gia tộc Hoàng Vũ hưởng không phúc lợi, chuyện thiết như vậy hẳn cũng không làm. Hơn nữa tiểu tổ tông này cũng chọc không phải chủ nhân tốt, nếu lúc này thả nàng trở về lần sau sẽ không còn nói chuyện tốt như vậy, trước vẫn là trấn an, sau lại nghĩ biện pháp khác đi!

"Oa nhi a, này, đó là chuyện ngoài ý muốn, ngoài ý muốn."

"Ha ha, mặc kệ có phải ngoài ý muốn hay không, hiện tại thân thể bị hủy đã trở thành sự thật, còn có cái gì đâu?"

"Này, oa nhi a, ngươi đừng có mặc kệ a, thật sự là ta yêu cầu ngươi hỗ trợ a! Như vậy đi, ngươi ở lại chờ, ta lập tức người đi xem còn có thân thể thích hợp hay không!"

"Chờ? Ta đây chờ đợi, nhưng tổn thất thời giờ của ta." Hoàng Vũ Tinh Xu nói.

Ngọc đế cũng hiểu được lý lẽ chủ nhân, vừa nghe, chỉ biết ngụ ý của Hoàng Vũ Tinh Xu. "Như vậy đi, oa nhi, vì bồi thường tổn thất của ngươi, ngươi còn có cái yêu cầu gì liền nói đi!"

Hoàng Vũ Tinh Xu giả ý thương thức nắm ngón tay chính mình, nói: "Ta làm sao dám yêu cầu chứ? Tất cả đều nghe theo Ngọc đế an bài đi!"

Không dám! ? Cũng dám mắng ta ngươi còn có cái gì không dám? Ngọc đế trong lòng thầm kêu khổ. "Như vậy đi, ta trước cho người đi dò tra rồi nói sau!" Nói xong, vung tay lên, một tiên quan lĩnh mệnh mà đi.

Sau một lát, người nọ trở về, vẻ mặt rất là quái dị, hẩn cúi người ở bên tai Ngọc đế thì thầm một phen, vẻ mặt Ngọc đế cũng là luống cuống, nhưng vẫn kiên trì nói: "Oa nhi, tra được."

"A?" Hoàng Vũ Tinh Xu nhìn thần sắc cổ quái của hai người kia, liền hỏi: "Như thế nào, có vấn đề?"

"Cái kia, hiện tại không có một người nào, không có một thân thể nào thích hợp với ngươi."

"Vậy ngươi còn nói tìm được rồi?"

Ngọc đế nhìn Hoàng Vũ Tinh Xu xoay người phải đi, lập tức nói: "Nhưng mà bốn ngày sau có a!"

"Bốn ngày?" Hoàng Vũ Tinh Xu trở lại, "Trên trời một ngày, nhân gian một năm. Người nói hiện tại không có, còn nói bốn ngày sau có, không phải là trễ

con chứ?"

"Ách... phải." Ngọc đế sợ Hoàng Vũ Tĩnh Xu đổi ý, vì thế mặc kệ lập tức nói tiếp: "Oa nhi ngươi yên tâm, liền ba ngày này, ta nhất định an bài thỏa đáng cho ngươi, bao gồm cả việc lúc trước ngươi nói cái gì thơ ấu a cha mẹ a gia đình a tất cả toàn bộ đều bồi thường cho ngươi, một cái cũng không bỏ, như vậy chu toàn chứ?"

Hoàng Vũ Tĩnh Xu trầm ngâm trong chốc lát, đồng ý nói: "Vậy được rồi, thân thể kia sinh ra ở nơi nào?"

"Là ở ngàn năm trước tại đại lục Sở Ảnh."

"Đại lục Sở Ảnh? Theo ta được biết, trong lịch sử không có đại lục này a?"

"Phải, đó là một khối đại lục khác trong không gian song song, cùng với thời cổ đại ở địa cầu cũng không khác nhau lắm, nếu như ngươi đến đó, cũng được coi là người xuyên không." Ngọc đế nói.

"Xuyên không?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu thế này mới nhớ tới nghi vấn lúc trước, "Các ngươi như thế nào cũng biết xuyên không a?"

"Chúng ta còn không phải muốn tiêu khiển sao!" Ngọc đế ngượng ngùng nói.

Choáng váng, ở thiên đình còn có tiêu khiển xem tiểu thuyết a? Hôm nay thật đúng là tiếp được kiến thức mới a. Trở lại chuyện chính, "Cổ đại? Không phải sẽ có võ công của cao thủ bay tới bay lui a? Phiền toái, không đi!"

"Ai ai, đừng mà, như vậy đi, dù sao ngươi cũng phải nghỉ ngơi ở trong này ba ngày, thừa dịp lúc này, trầm đề cho người ta dạy ngươi tu tiên, như thế nào? Tu tiên, đừng nói võ công, đến ngay cả quý quái đều không làm gì được ngươi."

"Tu tiên? Nghe qua cũng không có gì xấu, bắt quá, nếu ta tùy tiện thi pháp bị người nhìn thấy, chẳng phải là muốn coi ta là yêu quái đem ta đi thiêu!?"

"Ách, nếu không, ta đã thông nhị mạch Nhâm Đốc cho ngươi, như vậy ngươi có thể dễ dàng học võ, lại không khổ cực, thế nào, không sai chứ?"

"Không sai là không sai, nhưng mà chuyện gì cũng đều phải để ta tự mình tới, như vậy mệt, phiền toái!"

"Ách, kia, ta đây tìm bạn đời cho ngươi, thành thân?"

"Ngươi đang nói một nửa của ta?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu hỏi, thấy Ngọc đế gật gật đầu, lại nói: "Ngươi muốn

bước lại ta sao! Chính là một người nam nhân có thể bước lại ta ! ?"

"Không có hay không, ta không phải muốn bước lại ngươi, ta đây không phải là muốn phân giải chuyện tình cho ngươi a." Đời này Ngọc đế chưa từng ăn nói khép nép như vậy, vì tiểu tử tông này, hẳn phải chiết sát mấy trăm năm sống lâu, tổn thọ a!"Nếu không, ta khiến Nguyệt lão cho ngươi thêm vài cái, chia sẻ vất vả của ngươi, ngươi xem được không?"

"Kia còn không sai biệt lắm."

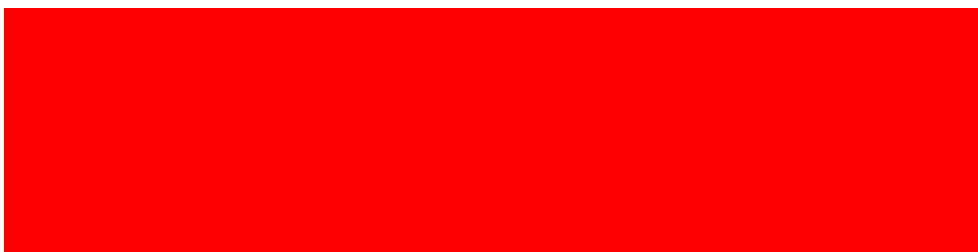
"Oa nhi, ngươi xem ngươi còn có yêu cầu gì nữa không?"

"Ừm, nếu xuyên không, làm gì vẫn đều không có phương tiện, vẫn là hiện đại tốt, cái gì cũng có..." Hoàng Vũ Tĩnh Xu nghĩ nghĩ, đột nhiên cười hắc hắc, "Ngọc đế, ta còn có một yêu cầu cuối cùng, ta muốn ngươi cho ta một món bảo bối..."

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7: Thai Kí

Chương 7: Thai kì

Tĩnh Xu bị một thanh âm nói thầm mơ hồ đánh thức, nàng chậm rãi mở hai mắt, trước mắt là một mảnh sương mù, nàng ngáp một cái, duỗi cái lưng mệt mỏi, thanh âm nói thầm càng rõ ràng : "Sở Nhi, nàng xem, nàng xem! Đứa nhỏ của chúng ta động ! Con muốn chào hỏi ta đấy!" Một thanh âm nam vui sướng vang lên. Tĩnh Xu lúc này mới nhớ tới, nàng đã đầu thai.

Tĩnh tế hồi tưởng lại, nàng đùa nghịch ở thiên đình ba ngày rưỡi, Tĩnh Xu đắc ý cười trộm không thôi.

Ba ngày nay, nàng ngoạn vòng quanh ở thiên đình, thẳng đến buổi chiều tối mới lưu luyến không rời chúng tiên, tiêu sái đầu thai đến đây.

Ừm, để cho nàng cẩn thận ngắm lại, mấy ngày nay ở thiên đình làm chút gì nha, hi hi...

Ngày đầu tiên, nàng cảm thấy nhàm chán, đi ra chỗ này đến chỗ khác tham quan, kết quả chạy tới trong Bách Thú Viên của Vương mẫu, Bách Thú Viên tụ tập vạn thú trên thiên hạ, động vật này thật sự là quá đẹp, chính nàng nhìn cũng yêu thích không buông tay, ôm này một cái kia sờ sờ, ngay từ đầu động vật này còn không dám cùng nàng chơi đùa, nhưng dù sao cũng là động vật trên trời, trên thân cũng mang theo vài phần linh tính, liền về sau, tất nhiên cùng Tĩnh Xu thân mật, đều chơi đến điên, khiến tiên đồng trông coi vườn sợ choáng váng.

Sau đó nàng bị "lễ phép" thỉnh ra Bách Thú Viên, nàng đã nghĩ, tiên thú này thấy được, tiên nữ này còn thấy không được đâu! Vì thế lại chạy tới địa phương tiên nữ này hoạt động hằng ngày, vừa vận dụng tới một đoàn tiên nữ chơi đùa ở đằng kia, bên cạnh còn có một số đang làm nữ hồng, bên kia còn có người ngâm thơ vẽ tranh, đánh đàn làm tiêu khiển, vì thế phát sinh hứng thú, cũng đi theo tiến vào, cùng các tiên nữ này luận bàn đến trăng hồng thiên âm địa, hắc hắc, thật sự là thú vị không ít, lấy được ích lợi nhiều a!

Đến thời điểm buổi tối, bụng của nàng bắt đầu thăm thẳm kêu, lúc này nàng lại nghĩ tới một việc: thần tiên đi trên trời, suốt ngày đều chẳng ăn chút gì a, chẳng lẽ liền uống giọt sương nhĩ, hoa quả tươi một chút liền no rồi? Tuy nói tiên nhân đề xướng ăn chay, nhưng không phải cũng muốn thành phật giới luôn nha! Chẳng lẽ trên trời vốn không có cái ăn ?

Vì thế ngay lúc Tĩnh Xu siêng năng "Không ngại học hỏi kẻ dưới", rốt cuộc hôm nay tìm được đình "Ngự trù", hơn nữa tiên trù không biết mấy trăm năm không hưởng qua đồ ăn nhân gian đến đây hợp lại làm một đại trù nghệ xưa nay chưa từng có, cuối cùng Tĩnh Xu tích lũy kết tinh trí tuệ nhân loại trăm ngàn năm mà toàn thắng, đương nhiên, trừ bỏ Tĩnh Xu tạo phúc, còn có từ lúc theo trận đấu bắt đầu là chúng tiên trên thiên đình mơ ước đã lâu, bên trong đứng mũi chịu sào phải kể tới Ngọc đế cùng Vương mẫu . Vào lúc ban đêm, Tĩnh Xu liền bị Ngọc đế phái tới theo Thái Bạch bắt đầu học thuật tu tiên.

Ngày hôm sau, dưới sự trợ giúp của Ngọc đế đã thông nhị mạch Nhâm Đốc, Tĩnh Xu sớm đã bắt đầu ở trong thiên đình học tập, nàng trước tìm được chỗ của Thái Thượng Lão Quân, nhớ tới tiểu thuyết “ Tây du kí ” tôn hầu tử say rượu đã ăn tiên đan lão quân, lại cảm thấy buồn cười, đúng lúc này, lão quân kia cũng tới, Tĩnh Xu liền vui đùa nói : “Lão quân, nếu ngươi tới nay lại đến, lò luyện tiên đan này của ngươi cẩn thận bị ta ăn hết!” Ai ngờ lão quân kia cũng không hoảng nào, cười hớ hớ nói : “Ngươi muốn ăn tiên đan của lão nhân cũng được!” Điều này khiến Tĩnh Xu kỳ quái, khó hiểu : "Vì sao nha?" Thái Thượng Lão Quân nuốt nước miếng nói : "Chỉ cần ngươi lại làm đồ ăn, đưa vào trong bụng lão nhân này, đừng nói ăn tiên đan , mà ngay cả bí phương lão nhân đều dạy cho ngươi!" Tĩnh Xu nhận tình sáng lên, liền thuận thế chiếm đại tiện nghi này.

Kế tiếp, thời gian để Thái Thượng Lão Quân thỏa mãn chỉ huy chậm rãi trôi qua, dùng một chút đồ ăn đổi lấy một thân kỹ thuật chế thuốc, thật đúng là rất đáng giá! Luyện đan thuật này, muốn học y, biết độc, nhận biết được đều làm được, bởi vậy, việc luyện đan Tĩnh Xu học đến ba bậc, khiến cho nàng tự mãn cười trộm vài lần.

Lúc chiều, hôm qua mới nhận thức đám tiên nữ kia hi hi ồn ào đi tới địa phương lão quân, đưa nàng đi, dẫn đến trước mặt Vương mẫu. Vương mẫu này đã sớm đối với Tĩnh Xu tò mò vạn phần, nữ oa này lớn mật, dám ở đại điện chỉ trích Ngọc đế, còn khiến Ngọc đế á khẩu không trả lời được, đến thời điểm khiến nàng nghe được tin tức này cao hứng rất lâu, điều này rốt cục cũng làm cho nàng có cơ hội lấy Ngọc đế làm trò tiêu khiển, trong lòng sinh ra vài phần ấn tượng tốt đối với Tĩnh Xu.

Khi nàng nghe nói Tĩnh Xu có thể cùng động vật trong Bách Thú Viên hoà đồng vui vẻ trong lòng liền âm thầm ngạc nhiên , Bách Thú Viên này tuy nói là của nàng, nhưng mà động vật trong viên đối với nàng cho tới bây giờ vẫn đều xa cách, kêu không tước mở cái bình nó liền khiến ngươi ngã đầu ngủ, đây là lần đầu nghe nói tiên thú trong viên đối với người thân cận đó!

Nếu nói ngoài hai điều trước đem lại cho Vương mẫu nhiều hảo cảm, thì thu tâm của Vương mẫu chính là tay nghề của Tĩnh Xu, bởi vậy hôm nay mới nghỉ chiều người đến xem. Vừa nhìn lên đã có thể hiểu rõ, không phải bộ dạng Tĩnh Xu khiến người giật nảy mình, mà là tay nghề của Tĩnh Xu nha! Khiến Vương mẫu hoàn toàn thần phục, ồn ào không thu Tĩnh Xu làm con gái nuôi thì không được.

Tĩnh Xu làm gì chứ? Kỳ thật tạo được niềm vui cho một nữ nhân rất đơn giản: Tĩnh Xu hiện học đến luyện đan thuật, tinh luyện hoa tiên làm thành đường nhan đan. Vốn tiên nữ trên trời không cần, ai biết đánh bậy đánh bạ nhưng lại khiến Vương mẫu yêu thích, điều này tốt lắm, chẳng những chiếm được

không ít phúc, còn có thêm một mẹ nuôi là Vương mẫu. Mẹ nuôi hào phóng, ban cho Tĩnh Xu một gốc cây, đó là —— cây bàn đào! Tĩnh Xu biết đến bàn đào này, trong “Tây du kí” từng có nhắc đến sự quý hiếm của nó ra sao. Hiện tại Vương mẫu lại ban thưởng một gốc cây tươi tốt nhất, có thể thấy được Vương mẫu đã yêu thích Tĩnh Xu ra sao.

Ngày thứ ba, Tĩnh Xu chỉ đi đúng một chỗ: Tàng thư các ở Thiên đình. Ở nơi nào Tĩnh Xu cũng chiêu mộ được tàng thư, thời điểm chạng vạng lại chạy ra đi la cà, kết bạn với không ít thần tiên, người người đều là núi lớn có thể dựa vào được, đương nhiên, vậy trong đó phải nói đến mẹ nuôi Vương mẫu.

Đến thời điểm ngày thứ tư, Tĩnh Xu không có chuyện gì làm, đã bắt các tướng quân thiên đình cùng luận bàn võ nghệ, đương nhiên, Tĩnh Xu không sánh bằng các thiên tướng có được võ công cao cường, nhưng cũng vẫn phải có chút chỉ điểm, cũng coi như không sai, dù sao nàng muốn hiểu mọi thứ không chờa chút gì, tất cả đều học tập, bằng không mọi việc xảy ra, nàng muốn hạ phàm làm gì, còn không nhàm chán a!

Cảm giác mình không có gì hay học, Tĩnh Xu vầy vầy tay, mang theo phần lớn bảo bối mẹ nuôi Vương mẫu đưa, cảm theo đầu thai đến đây, gần nhất liền cho nàng ngủ xinh đẹp hơn tám tháng, sau đó ngay tại lúc một người nam nhân kinh hô khiến nàng thanh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8: Dưỡng Thai Sinh Ra

Chương 8: Dưỡng thai sinh ra

"Sở Nhi, nàng xem, tiểu bảo bối của chúng ta đang chào đón ta đó!"

Tĩnh Xu nghe thấy nam nhân sắp trở thành cha của nàng kia nhẹ nhàng vỗ về bụng mẫu thân nàng, liền vì một động tác lơ đãng của nàng mà hưng phấn không thôi, trong lòng cũng dần dần trở nên ấm áp lên, từ sau khi tám tuổi, nàng không có cảm thụ qua tình yêu thương của cha mẹ, vốn tưởng rằng khoảng thời gian nàng sống sẽ vội vàng trôi qua, cùng cái chữ "nhà" này không còn duyên phận, ai ngờ lên trời lại để cho nàng một cơ hội ấm áp, lúc này đây, nàng không cần lại áp lực chính mình, nàng muốn sống một cuộc đời chân thật, nàng muốn hưởng thụ tình yêu thương của cha mẹ tận tình, ai cũng không thể phá hư cuộc sống mới của nàng!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tĩnh Xu cũng mềm mại, nàng bắt đầu dùng sức động lên, nàng muốn cho phụ thân của nàng biết, nàng muốn nói với hắn "Hello" !

"Sở Nhi, Sở Nhi! Bảo bối lại động, con nhất định nghe được ta nói chuyện!" Nam nhân kích động kêu lên, sau đó đem lỗ tai của mình dán tại trên bụng thê tử, "Bảo bối, con có phải hay không nghe được lời nói của phụ thân? Con có phải chào hỏi cùng phụ thân hay không a?"

Nữ nhân kêu Sở Nhi cười khế, nói : "Dực, chàng lại nói hươu nói vượn, đứa nhỏ còn nhỏ đó, làm sao có thể nói chuyện được với chàng, nói chi là nghe hiểu."

"Tại sao không có?" Nam nhân trả lời, " Bảo bối chúng ta rất thông minh! Bảo bối, phụ thân nói đúng không? Nào, bảo bối, nếu con nghe hiểu, sẽ động một chút nha!"

Tĩnh Xu nghe đối thoại của hai người, âm thầm cười trộm, thật sự là một đôi vợ chồng ân ái dờ hoi. Vừa nghe đến lời nói của nam nhân, trò đùa dai nổi lên, thật đúng lại động hai cái.

"A!"

"A!"

Hai tiếng kinh hô vang lên, “Dục, động, động...” Nữ tử kích động nắm lấy tay nam nhân. “Phải, động, thật sự động!” Nam nhân cũng ngạc nhiên cực kỳ, không nghĩ tới nhất thời nói vui đùa cứ nhiên nhận được đáp lại, điều này đại biểu gì? “Ha, ha ha ha! Sở Nhi! Bảo bối chúng ta không chừng là bảo bối thật sự đó! Ở trong bụng có thể nghe âm thanh, thật là một bảo bối a! Ta muốn nói cho hoàng huynh biết, cùng khoe với hắn, bảo bối chúng ta rất thông minh!” Nam nhân đắc ý cười ha hả.

Hoàng huynh? Nàng lại đầu thai đến hoàng gia? Bởi vì ở trên thiên đình du dương ba ngày Tinh Xu cũng không có quan tâm đến người chính nàng sắp đầu thai, này vừa nghe, mới biết nàng sinh ra vững chắc, an bài tới địa vị gần Thiên gia như vậy, Ngọc đế thật đúng là nhọc lòng a, là sợ nàng đầu thai đem nhiệm vụ của mình để qua một bên, mặc kệ thế đạo, cho nên mới an bài cái thân phận như vậy để nhắc tới ước thúc chính nàng sao?

Từ sau ngày đó, mỗi ngày cha mẹ đều cùng nàng trò chuyện, nếu không học bài, cũng đánh đàn, thưởng ngắm hoa, ăn, tư tưởng của bọn họ cũng thật sự có bước tiến, hiển nhiên cũng hiểu được “dưỡng thai”

Theo trong lời bọn họ nói, Tinh Xu thu thập một ít tin tức cơ bản, nơi này thật sự là đại lục Sở Ảnh, trên đại lục này có bốn nước lớn, phân biệt là: Minh Phong quốc, Diễn Triều quốc, Càng Sa quốc và Xuyên Vân quốc. Hiện tại nàng ở Minh Phong quốc, Minh Phong quốc là quốc gia có khí hậu điều kiện tốt nhất, hàng năm có gió, nhưng lại không lớn, đất đai phì nhiêu, lương thực thu hoạch được đứng đầu tứ quốc, bởi vậy là quốc gia xuất khẩu lương thực lớn nhất trên đại lục Sở Ảnh.

Hiện tại hoàng đế Minh Phong quốc kêu Phượng Mặc Ngạo, phụ thân của nàng chính là một trong hai đại vương gia Minh Phong quốc Phượng Mặc Dục, một vị vương gia khác kêu Phượng Mặc Phi, hai người là cánh tay trái phải của Phượng Mặc Ngạo, huynh đệ cùng nhà nhưng lại không lạnh lùng xa cách, lại thân mật vô cùng, từ phụ thân của nàng ngay cả loại việc vặt như máy thai của đứa nhỏ đều đem ra khoe, cũng thấy được huynh đệ bình thường thân mật khăng khít ra sao.

Bởi vì ở Minh Phong quốc Phượng Mặc Ngạo lãnh đạo khai sáng, khiến cho vua và dân một mảnh thanh bình, mưa thuận gió hòa, dân chúng người người đều khen ngợi, rất phồn vinh. Vị trí Minh Phong quốc ở tại trung ương đại lục, phía tây là Càng Sa quốc với sa mạc chiếm đa số, hai nước lấy một mảnh rừng rậm rạp làm biên giới; hướng phía đông bắc là Xuyên Vân quốc với núi non chiếm đa số, hai nước lấy núi non làm biên giới, còn lại hướng phía đông nam là Diễn Triều quốc với sông xanh, hai nước lấy một sông lớn —— sông Tinh làm biên giới. Tuy thái bình thịnh thế, nhưng quốc thổ Minh Phong quốc phì nhiêu, khí hậu lại an hòa, không đảm bảo tam quốc còn lại sẽ không mơ ước, bởi vậy cảnh thái bình cũng ảm ảm lộ ra không yên ổn. Đương nhiên, điều này cũng là Tinh Xu đoán thôi.

Nói xong quốc gia, lại nói đến nhà mới của nàng: Phụ thân của nàng Hiền vương Phượng Mặc Dục cùng đương kim hoàng thượng và Đức vương Phượng Mặc Phi là huynh đệ cùng mẹ, từ nhỏ cảm tình ba người rất tốt, hơn nữa sau khi Phượng Mặc Dục cùng Phượng Mặc Phi giúp Phượng Mặc Ngạo lên ngôi, Phượng Mặc Ngạo càng thêm tin tưởng thân huynh đệ này.

Phụ thân của nàng mặc dù là vương gia, nhưng trong phủ vương gia to như vậy chỉ có một vị vương phi, là mẫu thân của Tinh Xu – Giang Sở Nhi. Giang Sở Nhi vốn là nữ nhi của một phủ thượng ở Minh Phong quốc, dưới sự nhân duyên trùng hợp kết bạn cùng Phượng Mặc Dục, hai người vừa gặp đã thương, nhưng trong xã hội này địa vị thượng nhân cũng không cao, bởi vậy tình cảm lưu luyến của hai người bị nhiều mặt cản trở, nhưng hai người cũng không buông tay, cuối cùng mới có thể kết thành vợ chồng, từ nay về sau ân ái không thôi.

Từ sau khi hai người kết hôn, vẫn không có tin vui truyền ra, bên trong hoàng thành lại một lần truyền ra tin đồn Hiền vương phi không thể sinh dục, khiến Giang Sở Nhi khó xoay sở, may mà thái thượng hoàng cùng thái Hậu cũng không tạo áp lực nhiều lên hai người, nhưng Giang Sở Nhi vẫn thừa nhận không ít áp lực về tâm lý, cầu thần hỏi được tất nhiên là không ít. Rất cuộc, trời không phụ lòng người, Giang Sở Nhi truyền ra tin tức tốt, đứa bé này đối với hai người mà nói, không chỉ là kết tinh tình yêu của bọn họ, cũng là thành lũy hôn nhân của bọn họ, bởi vậy hai người đều tràn ngập chờ mong cùng trân trọng đứa con chưa xuất thế, Phượng Mặc Dục càng âm thầm quyết định, bất luận đứa bé này là nam hay là nữ, hảo hảo nuôi nấng, đợi sau khi con lớn tuổi, liền cho con kế thừa phong hào Hiền vương! Tinh Xu không biết, nàng không chỉ có ngâm thìa vững chắc sinh ra, mà còn nhận được địa vị cao!

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Cứ như vậy, vợ chồng hai người Phượng Mặc Dục “dưỡng thai”, Tinh Xu an nhàn vượt qua hai tháng, mỗi ngày trừ bỏ dưỡng thai, chính là theo Thái Bạch học tu tiên thuật, thẳng đến bảy tháng tiến đến.

Thất Tịch, một ngày lãng mạn mà duy mỹ, nhưng đối với người ở Hiền vương phủ mà nói, đây là một ngày khẩn trương mà kinh tâm, sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, toàn bộ chung quanh trong vương phủ bận rộn chạy qua chạy lại. Giờ phút này, trong phòng Hiền vương phi Giang Sở Nhi truyền ra từng đợt tiếng la.

"A —— "

“Vương phi, chịu đựng, dùng sức a!”

"A..."

"Sinh như thế nào còn không ra? Cũng đã hai ngày!" Phượng Mặc Dục ở bên ngoài phòng lo lắng đi qua đi lại, trong mắt chứa đầy tơ máu, vẻ mặt tiều tụy, tóc tai hỗn độn, xem ra là hai ngày này còn chưa ngủ.

"A —— "

Giang Sở Nhi kêu đau giống như thanh âm cắm vào trong đầu của hắn, nghe người yếu kêu, tâm quýnh lên, cước bộ hướng vào bên trong, lại bị vài cái hộ vệ tay mắt lạnh lẽo ngăn cản lại.

"Các người mau thả ta ra!" Phụng Mặc Dực giẫy dụa muốn vào bên trong.

"Vương gia, điều nay không được a! Nữ tử sinh sản tối kỵ nam tử tiến vào, điềm xấu a!" Vài cái hộ vệ liều mạng lôi kéo Phụng Mặc Dực lại.

"Cái gì mà điềm xấu, ta không quản được nhiều như vậy! Buông! Ta muốn đi vào!" Phụng Mặc Dực giẫy dụa, nhưng thân mình hai ngày không nghỉ ngơi không sánh bằng vài cái hộ vệ, liền bị kéo ở bên ngoài phòng như vậy, hắn dùng sức tới cửa phòng, hô: "Sở Nhi! Sở Nhi! Các người buông ra! Sở Nhi! Chúng ta có thể không sinh, không sinh a! Sở Nhi!" Một bên hò hét, nước mắt nam nhi cũng không ngăn được mà rơi xuống, hai tay kia gõ cửa mà chảy xuống từng giọt máu.

"Thái thượng hoàng giá lâm——"

"Hoàng thượng giá lâm——"

"Thái hậu giá lâm——"

"Đức vương gia giá lâm——"

Một tiếng thanh hô to truyền đến, bốn nhân ảnh vội vàng tiến vào, cũng không có để ý lễ nghi, vừa tiến đến liền vội vàng hỏi: "Thế nào? Sao còn chưa sinh?"

Thái hậu thấy toàn bộ ở đây là nam nhân, trong người nóng lòng không thôi, mà trong phòng tiếng kêu vẫn chưa ngừng, lại nghe nói đã hai ngày, sợ là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đứa con trai này sợ là muốn làm ra cái việc ngốc gì a! Nghĩ đến đây, liền nhắc lên vật áo dài lập tức xông vào!

Những người còn lại không nghĩ tới thái hậu lại như vậy, tất cả đều sửng sốt, đợi thời điểm phục hồi lại tinh thần, Phụng Mặc Dực sớm cùng Thái Hậu xông vào, thái thượng hoàng Phụng Thiên Tề thấy thế, đành phải cùng Phụng Mặc Ngạo cùng Phụng Mặc Phi vào, bất quá là ở tại ngoại thỉnh chờ.

Phụng Mặc Dực vọt vào buồng trong, lệ rơi đầy mặt nắm lấy tay Giang Sở Nhi, khóc nói: "Sở Nhi! Sở Nhi của ta! Khổ cho nàng!"

Hai mắt Giang Sở Nhi cũng đầm lệ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sớm chẳng nói chuyện.

Thái hậu vừa vào nhà, liền rất có khí thế kéo, xắn tay áo, khiến mấy người kia sợ tới mức ngây người, đẩy bà đỡ, tự mình đỡ đẻ đến đây. Chỉ thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc, xem xét một phen, ngẩng đầu đối với Giang Sở Nhi nói: "Con dâu ngoan, sinh con lần đầu tiên rất đau, con cần phải chịu đựng a! Nếu con có điều gì không hay xảy ra, Dực Nhi của chúng ta cũng sẽ muốn đi theo con! Đứa nhỏ này về sau không cha không nương thì làm sao bây giờ a!"

Thái hậu một phen nói khiến trong lòng Giang Sở Nhi cả kinh, nhưng cũng không dám khinh thường. Kế tiếp, dưới sự trợ giúp của thái hậu, lại dùng lực lên.

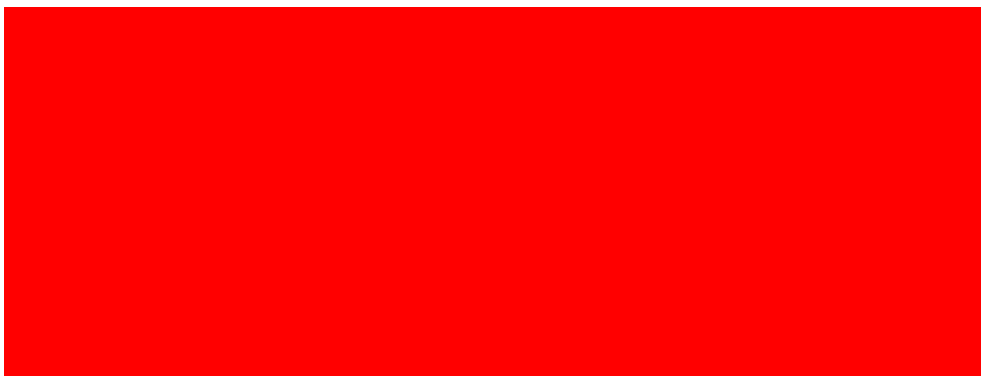
Nói đến Tinh Xu ở trong bụng mẫu thân cũng lo lắng vạn phần, rõ ràng chỗ ra ngay tại trước mắt, nhưng có như thế nào cũng ra được, chính nàng cũng âm thầm lo lắng, vừa thấy mẫu thân bởi vì thái hậu nói chuyện một buổi lại dùng lực lên, trong lòng lại cao hứng, lập tức quyết định về sau nhất định phải khiến cho lão nhân gia vui, mới không cô phụ lão nhân gia một phen "cứu mạng"

Ngay tại Giang Sở Nhi dùng sức từng đợt, Tinh Xu nhắm phía chỗ ra, tiêu phí công phu nửa ngày, mới rốt cuộc gặp lại ánh sáng!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Chương 9: Truyền Kỳ Bắt Đầu

Chương 9: Truyền kỳ bắt đầu

Đám người thái thượng hoàng canh giữ ở gian ngoài vừa nghe lời nói của thái hậu, ba người lúc này đã nhìn quen sóng to gió lớn trong lòng đều kinh sợ không thôi, quan tâm sẽ bị loạn, chuyện này vừa ra, liền lụy đến thân nhân ruột thịt, sao có thể không sợ?

Ngay trong lúc chờ đợi, Đức vương Phụng Mặc Phi đột nhiên giật giật cái mũi, kỳ quái ngửi một hơi. Phụng Mặc Ngao phát hiện hoàng đệ động tác kỳ quái không khỏi hỏi: "Đệ làm gì thế?"

"Phụ hoàng, hoàng huynh có ngửi thấy mùi hoa không?" Phụng Mặc Phi lại bắt đầu ngửi lên. Nghe Phụng Mặc Phi vừa nói như vậy, hai người còn lại cũng phát giác được một cỗ mùi thơm lạ lùng. "Đây là có chuyện gì a? Làm sao có thể có hương hoa? Hơn nữa trừ bỏ hương hoa mùa hè, ta tựa hồ còn nghe thấy được hương hoa mùa đông..." Phụng Mặc Ngao cũng tò mò, ngửi trái ngửi phải, quay đầu vừa thấy, giật mình!

"Phụ hoàng, hoàng đệ xem kia!"

Thái thượng hoàng cùng Phụng Mặc Phi xoay người lại, liền bị một màn trước mắt khiến trong lòng cả kinh nói không ra lời. Xuyên cửa sổ lớn đang mở, bọn họ có thể nhìn thấy hoa và cây cảnh vốn đã dần dần héo rũ còn chưa tới thời tiết sinh trưởng tất cả đều đạt dào sức sống, giống như đang ở tư thế đợi phóng; mà trên nhánh cây cùng bề cửa sổ đều đứng đầy các loài chim, mà lại không kêu một tiếng, một đám im lặng đứng, tựa như một quân đội kỷ luật nghiêm minh! Khiến người ta ngạc nhiên nhất là, trong viên, cửa phòng, tràn đầy một đồng lớn động vật, từ mèo đến sói hổ, tất cả đều nhìn vào trong phòng!

Ba người thấy một màn như vậy, toàn bộ trợn tròn mắt, đây là cái tình huống gì a? Động vật như thế nào đến đây nhiều như vậy! "Người tới, người tới! Đây là có chuyện gì? Vì sao không đuổi động vật này ra đi!?" Phụng Mặc Ngao lớn tiếng trách cứ.

"Đuổi ... đuổi về, hoàng thượng, các nô tài cũng không biết, động vật này đột nhiên hiện ra, đuổi như thế nào cũng không đi, hơn nữa còn có này sói hoang mãnh liệt hồ hung mãnh ăn thịt người, các nô tài cũng không dám đuổi!" Một cái hạ nhân run run thân mình quỳ xuống đáp.

Phụng Mặc Ngao đang muốn phát hỏa, thái thượng hoàng như nghĩ tới cái gì ngăn hãm lại, "Hoàng nhi đừng vội, người xem động vật này, bọn chúng chính là đứng ở chỗ này, vẫn chưa đã thương người, hôm nay việc này vô cùng quái dị..."

Còn chưa nói xong, chợt nghe đến phòng trong đột nhiên bộc phát ra một trận khóc nỉ non vang dội!

Đồng thời, dưới ánh mắt bất khả tư nghị của ba người, bỗng nhiên không gian sáng mờ một mảnh, tất cả hoa và cây cảnh trong viên nháy mắt đều bùng lên! Chim chóc đứng đầy ngọn cây cũng đều kêu to giương cánh thẳng hướng tận trời! Động vật cũng đều đột nhiên cùng kêu to lên! Trong lúc nhất thời, trong viện náo nhiệt phi thường!

"Trời giáng Tử Hà, trăm hoa đua nở, bách điều trời lên, bách thú tề hoan... hay, hay, hay nha!" Ba người liên tục hô to, đều khiến cho dị tượng bùng lên không thôi. "Hoàng nhi, đứa nhỏ này sinh ra liền hiện ra dị tượng, tất là trời cho chi bảo a, hảo, hảo, hảo! Ha ha ha!" Thái thượng hoàng cao hứng cười lên ha hả.

"Phụ hoàng, đây là trời cho Minh Phong quốc ta a!" Phụng Mặc Ngao cũng kích động, nắm chặt tay Phụng Mặc Phi.

"Phụ hoàng, cuộc đời này nhi thần thấy được kỳ tượng như vậy, không uống, không uống a!" Phụng Mặc Phi cũng cao hứng vô cùng, liên tục kêu không uống.

Bên này vì dị tượng kích động không thôi, bên kia càng là ngạc nhiên liên tục.

Tay thái hậu tiếp nhận đứa bé tốn lao lực thiên tân vạn khổ mới ra được từ trong bụng mẫu thân, đang vui mừng, lại cảm thấy ần ần trong tiếng khóc nỉ non có một cỗ mùi thơm nồng đậm lạ lùng phiêu đảng trong gian, vừa ngửi tỉnh tề, đúng là phát ra từ trên người đứa bé này. Ôm đứa nhỏ đi tẩy trừ một phen, càng tẩy lại càng bất ngờ, trên trán đứa bé này, có hình hóa phượng bay lên! Hơn nữa ngón trỏ của nàng tựa hồ có một vòng hoa văn cổ quái màu vàng, nhưng trong chớp mắt lại không thấy, hơn nữa đứa bé này khóc, dần dần mở hai mắt ra, hai con mắt sâu không thấy đáy kia là màu tím! Điều rất ngạc nhiên, đứa bé kia vừa nhìn thấy nàng, cư nhiên nín khóc nín cười! Liền vì nụ cười này, thái hậu liền thích đứa bé phần nộn tình xảo này! Xem xét một phen, đứa bé này còn là nữ oa nhi!

Từ khi Phụng Mặc Ngao cưới vợ tới nay, trong cung cũng có không ít đứa nhỏ, nhưng phần lớn đều là hoàng tử, công chúa căn bản không có vài cái, chỗ Phụng Mặc Phi cũng không có một nữ oa nhi. Tuy nói hoàng tử tốt hơn, nhưng vẫn không bằng tiểu nữ oa đáng yêu tri kỷ nha, mỗi ngày thái hậu đều ngóng trông trong cung có thể nhiều thêm nữ oa nhi, trong hoàng thất cũng sung ái với các công chúa không thôi, có thể thấy được nàng đối với nữ oa nhi đầy chấp nhất sâu đậm. Đứa nhỏ này lại đích thân tay nàng đỡ đẻ, lại là một nữ oa nhi, thái hậu cơ hồ vui sướng. Ôm đứa nhỏ không chịu buông tay, mà ngay cả Phụng Mặc Dực muốn nhìn đều luyến tiếc, vội vàng lấy cơ vì chiếu cố Sở nhi rồi đuổi hãm, chính nàng một người ôm đứa nhỏ tại một bên vui tươi cười hớn hở.

Tĩnh Xu cũng yêu thích hoàng tử mẫu này không thôi, chỉ xem ánh mắt kia hiện lãnh vui vẻ, liền đủ để nàng vô điều kiện thích hoàng tử mẫu này. Vốn định bồi hoàng tử mẫu chơi đùa, nhưng vừa mới dùng nhiều khí lực ở trong bụng mẫu thân, thật sự không cường nổi, vì thế đầu gục xuống, ngủ say.

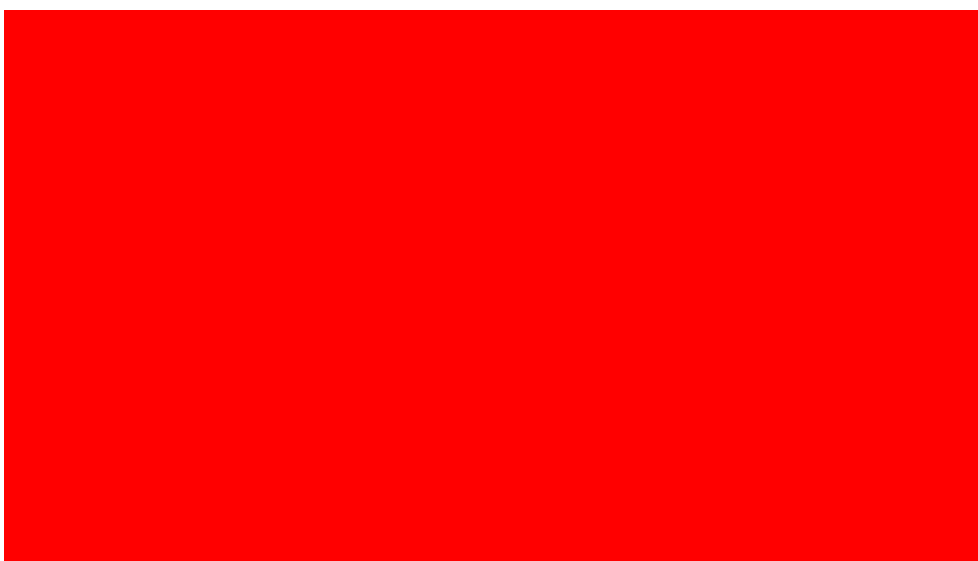
Ngay tại Tĩnh Xu mê man, hoàng đô Minh Phong quốc sớm bị dị tượng trên bầu trời trở nên ồn ào huyền ảo, lại nghe hạ nhân vương phủ thì thầm, Hiền vương gia sinh ra nữ nhi khiến trăm hoa đua nở, bách điều trỗi lên, bách thú tề hoan, việc lạ liên tiếp được truyền nhanh trong Minh Phong quốc, mới một buổi tối, đầu đường cuối ngõ đều nghị luận. Nói này tiểu vương nữ là tiên tử hạ phàm trên trời, hôm sau, danh hào tiểu tiên nữ cũng một đêm mà thành.

Nói về hoàng gia, thái hậu yêu thích tiểu vương nữ vô cùng, thái thượng hoàng cũng vừa nhìn thấy đứa nhỏ này liền yêu mến, hoàng thượng cùng Đức vương gia càng ghen tị với Phụng Mặc Dực có thể có được tiểu nữ đáng yêu không thôi, chú định cho Tĩnh Xu sinh ra ba ngàn sủng ái cho thân. Hiền vương Phụng Mặc Dực đặt tên nàng là Tĩnh Xu, hoàng thượng sắc phong làm Phụng Trạch công chúa, từ nay về sau tại đại lục Sở Ảnh truyền kỳ Phụng Trạch công chúa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tuyển Thị

Tĩnh Xu đau đầu, vô cùng đau đầu.

Kiếp trước tổ huấn gia tộc Hoàng Vũ chính là “Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn”. Kết quả, mới vừa sinh ra, liền tạo ra động tĩnh lớn như vậy, điều này mà muốn khiêm tốn thì đều thành hy vọng xa vời.

Mới sinh ra không đến ba ngày, trong vương phủ người đến chúc mừng chật ních, trong vương phủ đông như trẩy hội, ngựa xe như nước, quan viên triều đình tiến đến chúc, xe ngựa quý tộc phủ cô chần mất ngã tư đường vương phủ, lấp, bịt kín đến nửa bước cũng khó đi, hạ lễ đưa tới khiến cho nô bộc vương phủ tiếp được đến tê tay, ngấm kêu khổ thấu trời, trên mặt cũng không thể toát ra chút khó chịu, đều phải cười đến mặt đều cương lên thiếu chút nữa không khỏi phục được.

Trong đám người tiến đến chúc mừng, có khi là thật tình vì mừng nữ nhi của Hiền vương Phụng Mặc Dực nên cảm thấy cao hứng; có khi là thấy tiểu vương nữ mới xuất thế nhưng được hoàng thượng, thái thượng hoàng, thái hậu cùng Đức vương gia vui vẻ, khiến hoàng thượng sắc phong làm "công chúa Phụng Trạch", cảm thấy tốt, liền vội vàng đến nịnh bợ; có khi chỉ đơn giản muốn mượn cơ hội này đến kết giao với Hiền vương gia, phải biết rằng Hiền vương được hoàng thượng tin một bề, chỉ cần kết bạn với hắn, về sau bất luận quan thương quyền nói đều có nể dựa; còn có người tới giúp vui, chỉ là muốn đến xem "Tiểu tiên nữ" vô cùng kì diệu kia được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ đến cuối cùng cái dạng gì, có phải thần kỳ thật như vậy hay không, có người bí mật lôi kéo hạ nhân vương phủ hỏi, chính là muốn biết được tiểu công chúa kia khi sinh ra dị tượng là như thế nào, để khi trở về khoe cho người thân nghe một phen —— tuy rằng ta không có thấy, nhưng mà ta nghe người ta nói, đây là tư liệu trực tiếp đấy!

Phụng Tĩnh Xu nằm ở trong lòng mẫu thân uống sữa nghe vài thị nữ líu ríu đàm luận trong đại sảnh vương phủ, trong lòng nàng có điểm đồng tình với phụ thân đáng thương, đối mặt nhiều người tâm tư khác nhau như vậy, không chỉ không thể khó chịu, mà còn phải giả bộ đáng thật cao hứng, miễn cho người ta nói mình cao ngạo, bất cận nhân tình, ả, phụ thân a, có thể làm phiền người, người liên rộng lượng lo nhiều thứ, nữ nhi hiện tại nhiệm vụ chính là ăn ngủ, ngủ ăn, cố gắng làm phế nhân, đối với người là lực bất tòng tâm a!

Nay Phụng Tĩnh Xu chỉ có sinh hoạt như trẻ con, trừ bỏ có thể sử dụng đầu tự hỏi cái vấn đề nào đó, cái gì cũng không làm được, thuật tu tiên cũng chỉ có thể đợi, phỏng chừng tới năm tuổi mới có thể tu luyện một lần nữa.

Thuật tu tiên này mặc dù yêu cầu không cao về thân thể, nhưng điều kiện cơ bản nhất là nhất định phải có một khí lực cường kiện, để gánh nặng linh khí khi tu tiên sinh ra, nếu như thân thể quá mức nhu nhược, có khả năng trong quá trình tu luyện thân thể có thể sẽ bị linh khí cường đại nghiền nát, Phụng

Tĩnh Xu nay thân thịt trẻ con, xương cốt chưa dài, cơ chưa có, thật sự không nên tu luyện, trước khi sinh ra ở trong bụng mẫu thân, còn có thể cạy vào thân thể đã lớn của mẫu thân để tu luyện, tuy rằng thể chất mẫu thân cũng là người nhu nhược, nhưng trong khi mang thai 10 tháng, không thể thiếu kỳ được trân bảo dùng để bồi thân mình, tất cả thể thừa nhận linh khí, hướng chi, Phụng Tĩnh Xu ở trong cơ thể mẫu thân tu tiên, linh khí sẽ thẩm nhập quanh thân thể mẫu thân, cải thiện thể chất mẫu thân tự trong ra ngoài, khiến nàng càng mạnh khỏe hơn so với người bình thường, thậm chí thân thể so với kia luyện chút công phu cao hơn một tầng, còn có thể giúp mẫu thân bảo trì thanh xuân, việc này so với dùng tới hơn hai mươi năm thuốc bổ đều có hiệu quả hơn, thời cơ tốt như vậy, Phụng Tĩnh Xu biết chắc là không thể bỏ qua.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Ngay tại Tĩnh Xu hưởng thụ sinh hoạt giống như trẻ con, thời gian cũng vô thanh vô tức trôi qua tám tháng.

Tám tháng cực cung có thể đi, đây đối với Phụng Tĩnh Xu mà nói là một tin tức tốt, bởi vì nàng muốn bắt đầu rèn luyện thân thể, vì thế mỗi ngày đều có thể nhìn thấy một đoàn thịt cầu nhỏ đặc biệt chuẩn bị trước khi sinh ra Phụng Tĩnh Xu phủ kín mềm mại trên sàn nhà cẩm bố bạch ngọc dịch chuyển dịch chuyển, đi a đi, mà ngay cả mẫu thân uy bú sữa cũng không chịu rời đi, ngay từ đầu Phụng Mặc Dực cùng Giang Sở Nhi lo lắng hành vi kỳ quái của đứa nhỏ không thôi, chỉ sợ đứa nhỏ có phải trúng tà hay không, như thế nào chơi xấu trên sàn nhà không chịu đi?

Phụng Tĩnh Xu nhìn song thân ánh mắt lo lắng, tròn mắt vừa chuyển, ngồi ở trên sàn nhà y y nha nha lên. Hai vợ chồng tình tứ nghe được, đứa bé kia đúng là y y nha nha kêu to "Phụ thân", "Nuông, nuông"! Khiến hai vợ chồng nhất thời kích động lệ nóng doanh tròng, không thể cưỡng lại chính mình, trong lúc nhất thời cũng quên đi lo lắng, cứ như vậy bị Phụng Tĩnh Xu đòi đi lực chú ý, thật sự là ứng với câu nói kia: "Tay nhỏ bé dịu dàng, nắm chắc hi vọng ái ố của cha mẹ, chân nhỏ tập tễnh, đo đạc trường thành xuân hạ thu đông." Đứa nhỏ thật đúng là một khối bảo trong lòng cha mẹ, liền một tiếng gọi, đều có thể kích khởi đầy lòng mềm mại của cha mẹ.

Một ngày nọ, Hiền vương phi ở trong phòng ngủ cùng Phụng Tĩnh Xu tập bò, quản gia vội vàng tiến vào thông báo thái hậu triệu kiến, để cho nàng mang Phụng Tĩnh Xu theo. Từ khi Phụng Tĩnh Xu sinh hạ đến nay, thỉnh thoảng thái hậu liền triệu kiến, Hiền vương phi cũng tập mãi thành thói quen, vì thế xử lý một chút, liền ôm Phụng Tĩnh Xu cùng vú nuôi tiến cung yết kiến.

Đôi khi cung nữ bẩm báo, Hiền vương phi mang theo Phụng Tĩnh Xu tiến nhập tẩm cung thái hậu –Phụng Tường cung. Phụng Tĩnh Xu vừa nhìn thấy Thái Hậu, liền cười, tay duỗi thẳng hướng tới thái hậu y e muốn ôm một cái. Thái hậu ôm lấy nàng, cười đến toe toét, sau khi đùa một trận, thái hậu mới nói mục đích triệu kiến Hiền vương phi của nàng.

Hóa ra thái hậu thương Phụng Tĩnh Xu, hy vọng nàng có thể được chiếu cố tốt nhất, vì thế liền từ trong cung chọn lựa ra một đám cung nữ thông minh lanh lợi, tiến hành huấn luyện nghiêm khắc, nay huấn luyện đã thành, vì thế muốn cùng Hiền vương phi cùng nhau chọn lựa thị tỳ bên người Phụng Tĩnh Xu sau này. Khi nói chuyện, bốn mươi cung nữ tướng mạo thanh tú đã đến đứng im lặng ở bên trong đại sảnh.

Phụng Tĩnh Xu ở một bên nghe, một bên tự hỏi, tỳ nữ bên người đi theo bên cạnh mình, có lẽ chính là hơn mười hai mươi năm, cái này phải để chính mình tuyển, vạn nhất các nàng tuyển người không hợp ý, chỉ có thể khổ chính mình, thái hậu ban người cho là không thể tùy tiện đưa lại.

Nàng là người thế kỷ hai mươi mốt, đối với yêu cầu tôn ti cũng không nghiêm khắc, chỉ cần biết bốn phận chính mình, mọi việc nên cần đều làm tốt, còn lại lễ tiết nàng sẽ không so đo, tuân thủ giai cấp tôn ti quá mức, đôi khi ngược lại sẽ làm phiền lòng người, nhìn bốn mươi người cung nữ trước mắt này, lớn nhất là mười tám mười chín tuổi, ít nhất cũng chỉ có mười một mười hai tuổi, nhìn các cung nữ trước mắt vẻ mặt cẩn thận, suy nghĩ, trong lòng Phụng Tĩnh Xu liền có quyết định.

Thời điểm thái hậu cùng Hiền vương phi muốn chỉ người, đột nhiên Phụng Tĩnh Xu kêu nha nha lên.

"Xu Nhi, cháu thế nào?" Thái hậu quan tâm hỏi.

"Có phải hay không đói bụng a?" Hiền vương phi vội vàng dò hỏi vú nuôi.

"Nuông nuông, nào có nhanh như vậy nha, người không phải mới hỏi tiểu công chúa một lần sao." Vú nuôi hồi đáp.

"Thế là chuyện gì xảy ra nha?" Thái hậu cũng có chút không rõ. Phụng Tĩnh Xu vẫn kêu y y nha nha như cũ, đồng thời huy động hai tay, giẫy dụa muốn từ trên người thái hậu xuống dưới.

"Mẫu hậu, Xu Nhi muốn xuống dưới đây." Hiền vương phi thấy thế vội vàng nói.

Thái Hậu vừa nghe, sợ Phụng Tĩnh Xu giẫy dụa làm bị thương chính mình, vội vàng buông nàng xuống thật cẩn thận.

Phụng Tĩnh Xu vừa chạm xuống đất, liền bắt đầu đi.

Hắc hừ, hắc hừ! Hoàn hảo nàng có dự kiến trước, sớm luyện tập bước đi, bằng không hôm nay cũng đừng muốn tìm được thị tỳ bên người vừa lòng đẹp ý.

Hắc hừ, hắc hừ! Một môi quá a, các nàng như thế nào đứng xa như vậy a.

Hắc hừ, hắc hừ! Đến đến, hô! Để cho ta luyện khí trước...

Thái hậu cùng Hiền vương phi không rõ cho nên nhìn Phụng Tĩnh Xu, cũng không biết rốt cuộc nàng muốn làm gì.

Phượng Tinh Xu đi đến trước mặt cung nữ thứ nhất, ngẩng đầu nhìn lại, cung nữ này bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, tất sẽ không sai, nhưng mà, ừm... Đây mắt có cổ nhiệt tình không tốt, không được, đổi cái khác. Người thứ hai, rất nghiêm túc ... Người thứ ba, căn bản chính là đại tiểu thư nương chiều... Người thứ tư... Người... Người thứ mười ba... Người thứ hai mươi bảy ... Người thứ ba mươi ba...

Cứ như vậy Phượng Tinh Xu từng bước từng bước đi đến trước mặt từng cung nữ, tinh tế xem kỹ, một lần lại một lần loại bỏ chọn lựa...

Thái hậu cùng Hiền vương phi dần dần hiểu rõ, hai người hai mặt nhìn nhau, không thể nào... Là ta nghĩ như vậy sao? Không thể nào đâu... Hai người từ hoài nghi đến phủ định lại đến hoài nghi, đều đoán đứa nhỏ này rốt cuộc muốn làm gì.

Cho đến khi Phượng Tinh Xu xem bốn mươi người cung nữ này xong, lại bỏ lại về phía trước, nhìn quét một vòng, sau đó bắt đầu hướng trong đám người nha nha ngoắc...

Ngay từ đầu không ai hiểu được nàng đang làm gì, thẳng đến khi cung nữ thứ nhất sợ hãi ngập ngừng nói : "Tiểu... Tiểu công chúa là kêu nô tỳ đi ra sao?" Cung nữ kia nhìn thấy tiểu công chúa vẫn hướng mình ngoắc, lại ở miệng hàm hồ kêu cái gì, vì thế cố lấy dũng khí hỏi, vốn tưởng rằng chính mình đoán, ai biết tiểu công chúa thế nhưng gật đầu! Nàng mang theo tâm tình bất khả tư nghị đứng dậy.

Kế tiếp, Phượng Tinh Xu lại ở trong đám người chiều ba lần tay, rốt cuộc chọn bốn cung nữ từ mười đến mười hai tuổi, sau đó lại hắc hủ hắc hủ bỏ lại đến bên người thái hậu cùng Hiền vương phi đang tròn mắt há hốc mồm, vron tay nhỏ bé mập mạp túm phượng bào của thái hậu, hai mắt ngập nước nhìn thái hậu.

"A... Đây, này..." Thái Hậu phục hồi lại tinh thần lắp bắp nói, "Xu, Xu Nhi muốn tự chọn người sao?"

Phượng Tinh Xu nhìn thái hậu gật gật đầu.

Thái hậu lại vron tay chỉ vào bốn người phía trước nói : "Xu Nhi là muốn tuyển các nàng sao?"

Phượng Tinh Xu lại vô cùng khát vọng nhìn thái hậu gật gật đầu.

Thái hậu nhìn đôi con ngươi khát vọng của Phượng Tinh Xu, nói không nên lời cự tuyệt, trong bốn người này không có một người nào mà nàng vừa ý, nhưng vẫn không tự chủ được mà đáp ứng: "Được rồi, để cho các nàng hầu hạ cháu đi!"

Phượng Tinh Xu vừa nghe Thái Hậu đáp ứng, nháy mắt cười nở rộ ra một cái lúm đồng tiền thật to, khiến mọi người đều xem đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kế Hoạch Phản Quang Nguyên Thị

Nếu nói Phượng Tinh Xu cho bốn tiểu cô nương mới chừng mười tuổi làm tỳ nữ bên người, thời gian cũng không lâu, bốn người đều lớn hơn Tinh Xu mười tuổi, thời điểm Phượng Tinh Xu tám tuổi các nàng đều đã mười tám mười chín, ở cổ đại mà nói, cũng coi như là khuê nữ lớn tuổi, cũng không thể muốn cả đời người ta đều hầu hạ nàng chứ? Cho dù các nàng nguyện ý, chính nàng tiếp nhận giáo dục tâm lý nhân loại ở thế kỷ hai mươi mốt cũng không qua được việc này a, aiz, về sau tìm một cơ hội liền gả các nàng đi... Về phần hiện tại sao, cứ tạm thời dùng đi.

Đi nha đi, đi nha đi, thời gian tại lúc Phương Tinh Xu bò trôi qua, một trong phần đông nữ chủ xuyên qua chỉ sợ Phương Tinh Xu thuộc loại "Tĩnh", không có ba tháng có thể nói, cũng không có năm tháng biết chữ, càng không có tám tháng ngâm thơ, trừ bỏ kiên trì bò ra, chỉ có tự mình tuyển thị là có vẻ khiến cho người ta cảm thấy thần kỳ, còn lại cùng trẻ con bình thường giống nhau, nên làm sao thì cứ làm, tuyệt đối không làm náo động, ngày ngày trôi qua, qua một mùa xuân, thu, hiện tại tới ngày Phương Tinh Xu một tuổi.

Một tuổi, một nghi thức quan trọng ở tại Phương Tường cung của thái hậu đã sớm chuẩn bị, là chọn đồ vật đoán tương lai. "Chọn đồ vật đoán tương lai" còn gọi là "Thử nhi", loại tập tục này, ở dân gian lưu truyền đã lâu. Đó là nghi thức đoán trước tương lai được cử hành khi tiểu hài tử một tuổi, là phương thức chúc mừng ngày kỷ niệm lần sinh thân đầu tiên. Phương Tinh Xu biết "Chọn đồ vật đoán tương lai" là một loại tập tục ở Trung Quốc cổ đại, trên văn hiến đã có ghi lại chọn đồ vật đoán tương lai, sớm nhất tìm thấy ở Bắc Tề, rồi dần dần thông dụng trong cả nước. Cũng không nghĩ xuyên không đến nơi này cũng có tập tục "Chọn đồ vật đoán tương lai", trong lòng Phương Tinh Xu không khỏi hiểu kỳ: Chẳng lẽ nơi này cũng có ngày hội Trung thu vân vân sao?

Một năm này Phương Tinh Xu sinh hoạt như trẻ con lâu rồi cũng có chút hồ đồ, cho tới hôm nay mới biết đến sinh nhật nàng chính là lễ Thất Tịch còn gọi là lễ tình nhân! Này như thế nào a? Có phải ám chỉ nàng sau này sẽ là tình nhân của đại chúng a? Phương Tinh Xu trong lòng âm thầm cười nói.

Kỳ thật, loại nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai này hẳn phải tiến hành ở Hiền vương phủ, nhưng bởi vì thái thượng hoàng cùng thái hậu đều yêu thích Phương Tinh Xu, Phương Mặc Dực không đành lòng làm mất vui song thân, vì thế đã sửa địa điểm chọn đồ vật đoán tương lai thành ở tại Phương Tường cung.

Một sáng tinh mơ, Phương Tinh Xu được bốn thị nữ Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh, Nguyệt Phi chiếu cố tắm rửa, thay một kiện áo mới tinh màu đỏ, từ xa nhìn lại, rất là đáng yêu. Lúc này Phương Tinh Xu ở trong lòng vú nuôi, cùng mẫu thân Giang Sở Nhi ngồi ở trong xe ngựa tiến cung, Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt bốn tỷ nữ cũng ngồi ở bên ngoài xe tùy thời chờ đợi phân phó. Còn lại Hiền vương Phương Mặc Dực cưỡi một con ngựa nhanh nhẹn đứng mãi, đi đứng trước đội ngũ. Thời tiết tháng bảy vẫn nóng bức, may mắn sáng sớm còn có một chút gió nhẹ, bởi vậy Phương Tinh Xu cũng không khó chịu, lắc lắc ở trong gian, Phương Tinh Xu mơ mơ màng màng tựa hồ nghe thấy một tiếng khóc mỏng manh, bởi vì tu luyện qua tiên thuật, nên nhĩ lực của Phương Tinh Xu cao hơn nhiều so với người bình thường, hơn nữa bên trong xe ngựa tương đối im lặng, bởi vậy thính lực so với Phương Mặc Dực tốt hơn. Cần thận lắng nghe, thật sự là có tiếng khóc trẻ con, nghe thanh âm, tựa hồ khóc đã lâu, lúc này đã im lặng, không phải là đứa trẻ bị vứt bỏ chứ? Trong lòng Phương Tinh Xu thầm nghĩ, vẫn phải xem thử đã, nếu như thật là đứa trẻ bị vứt bỏ, chẳng chính mình là thấy chết mà không cứu?

Vì thế Phương Tinh Xu lại xuất xử chiều cũ, bắt đầu ở trong lòng vú nuôi y y nha nha kêu lên. "Làm sao vậy?" Giang Sở Nhi quan tâm hỏi.

"Thưa Vương phi, nô tỳ cũng không biết, mới vừa nãy còn rất tốt." Vú nuôi nói, cũng không có phát hiện được vấn đề gì, có chút mờ mịt.

Nhìn thấy Phương Tinh Xu hướng ra phía ngoài giẫy dụa, Giang Sở Nhi nhẹ giọng nói: "Bảo bối ngoan, đừng lộn xộn, chúng ta hiện tại đang đến hoàng cung, hoàng gia gia cùng hoàng tổ mẫu đang chờ con đó!"

Phương Tinh Xu vẫn chưa nghe theo Giang Sở Nhi, miệng vẫn không ngừng kêu: "Ngừng... Ngừng..."

Giang Sở Nhi thấy Phương Tinh Xu còn ầm ĩ muốn ngừng, nghĩ rằng đứa nhỏ này luôn luôn nhu thuận, lúc này cố chấp muốn dừng xe như thế, có thể có nguyên nhân khác hay không? Vì thế cũng vén vãi mảnh lên, kêu ngừng xe ngựa.

Phương Mặc Dực thấy xe ngựa phía sau ngừng lại, giục ngựa đi đến bên cạnh xe ngựa hỏi: "Sở Nhi, phát sinh chuyện gì?"

Giang Sở Nhi bất đắc dĩ hồi đáp: "Bảo bối muốn dừng xe."

Vì thế Phương Mặc Dực nhìn sang Phương Tinh Xu, cười tươi hàm chứa sùng nịnh hỏi: "Bảo bối làm sao vậy?"

Phương Tinh Xu cũng không để ý tới phụ thân, chỉ là muốn đi xuống xe ngựa, nhưng mà xe ngựa rất cao, vì thế nàng mở to đôi mắt ngập nước nhìn Phương Mặc Dực. Phương Mặc Dực thấy thế, lập tức xuống ngựa ôm Phương Tinh Xu. Đội Phương Tinh Xu đứng vững, lập tức phi chân ngăn nhỏ, đi đến địa phương phát ra tiếng khóc.

Phương Mặc Dực cùng tùy tùng theo đuôi phía sau Phương Tinh Xu, vừa đi vừa hỏi: "Bảo bối rốt cuộc muốn làm gì a?"

Đứa nhỏ một tuổi nói chuyện còn không rõ ràng, hơn nữa rất chậm, Phương Tinh Xu vừa đi một bên chậm rãi trả lời: "Phụ thân... Khóc... Khóc..."

Phương Mặc Dực nghe thanh âm nữ nhi ngọt ngào, trong lòng một trận thỏa mãn, lại nghe đến đứa nhỏ nói "Khóc", không phải là nàng nghe thấy tiếng khóc? Phương Mặc Dực ngưng thần lắng nghe, thế mà thật sự có tiếng khóc ần ần truyền đến. Chưa kịp tự hỏi đứa nhỏ mới một tuổi tại sao có thể nghe ra thanh âm rất nhỏ, Phương Mặc Dực ôm lấy Phương Tinh Xu liền bước nhanh đến địa phương phát ra âm thanh.

Tìm thấy thanh âm, mấy người đi tới một góc tối, càng tới gần, thanh âm càng phát ra rõ ràng, ở ngõ nhỏ tối đen, mấy người đã phát hiện một đứa trẻ còn trong tã lót, một thị vệ tiến lên ôm lấy đứa trẻ kiểm tra một phen, hướng Phương Mặc Dực nói: "Vương gia, là một nam nhi, trên người cũng có vật phẩm không đặc thù, xem bộ dáng đã đói bụng một ngày một đêm."

Phương Tinh Xu nhìn đến đứa trẻ kia, mới khoảng năm, sáu tháng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì bị đói mà nhũn lại, khóe mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì khí lạnh ban đêm mà phát tím, cảm thấy đáng thương, vì thế túm vạt áo Phương Mặc Dực lay: "Phụ thân... Đệ... Đệ..."

Phương Mặc Dực triu mến nhìn Phương Tinh Xu, nói: "Bảo bối muốn đệ đệ sao?"

Phượng Tình Xu gạt đầu mạnh liệt.

Phượng Mặc Dực nghĩ rằng, từ sau khi Sở Nhi sinh hạ Xu Nhi, trải qua một hồi sinh đẻ như vậy, đã sớm hạ quyết tâm kiếp này không để cho Sở Nhi chịu đựng đau đớn khi sinh, ngâm ăn vào thuốc tuyệt dục, Xu Nhi nghĩ muốn có đệ muội đều không có khả năng, nhưng trong nhà chỉ có một đứa nhỏ là Xu Nhi, không khỏi cô đơn, chính mình lúc nhỏ còn có huynh đệ làm bạn, từ nay về sau chỉ sợ Xu Nhi một mình một người trải qua thời thơ ấu cô đơn. Cảm thấy không đành lòng, lại thấy này đứa trẻ con được Xu Nhi yêu thích như thế, vì thế thuận thế đáp ứng, Hiền vương phủ từ nay về sau có thêm một vị tiểu vương gia.

Phượng Tình Xu muốn dẫn đứa trẻ con này quay về, thứ nhất không phải không đành lòng mặc hấn đối khổ lạnh lẽo, cứu hấn một mạng, thứ hai nhìn đứa trẻ bộ dáng sau này, biết tiểu tử sau này tất sẽ tuyệt mạo tao nhã, vì thế liền động tâm tư. Không phải Ngọc đế nói sau này nàng sẽ có vài người đến bầu bạn chia sẻ trách nhiệm của nàng sao, hiện tại sao không bắt đầu tự thu lưu một cái để tự mình bồi dưỡng chứ?

Vậy là một kế hoạch phản quang nguyên thị sinh ra như vậy.

Kế hoạch phản quang nguyên thị đến từ kế hoạch nguyên thị, kế hoạch nguyên thị chỉ có nam nhân nuôi lớn tiểu cô nương, bồi dưỡng nàng thành nữ nhân lý tưởng của chính mình, để tương lai có thể vì mình bầu bạn. Tiểu thuyết cổ điển “Nguyên thị vật ngữ” xuất từ Nhật bản, có nhân vật chính đón nhập tiểu cô nương 9 tuổi như hấn vào phủ, từ 10 tuổi bồi dưỡng thành đối tượng theo cảm nhận hoàn mỹ của mình, sau khi lớn lên trở thành thê tử của hấn. Sau lại từ đơn giản biến thành phức tạp ra “Kế hoạch phản quang nguyên thị”, ý chỉ nữ nhân chủ đạo kế hoạch.

Phượng Mặc Dực vạn vạn không thể tưởng được, hôm nay chính mình thu lưu không chỉ là bạn chơi của nữ nhi, nghĩa tử của chính mình, càng là con rể sau này của chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thăm Xu Văn

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đợi đệ với..." Một âm thanh non nớt gọi lớn vang lên trong vườn hoa bay tán loạn, một tiểu nam hài bốn tuổi bước chân ngập ngừng, cố hết sức chạy băng băng ở trong hoa viên, muốn tìm được bóng dáng trong lòng kia, mùa thu mát mẻ lại không mang đến một cảm giác lạnh, mồ hôi trong suốt từ sợi tóc đen bóng chảy xuống, dọc theo đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt phần điêu ngọc trác, mang theo vô tận quyền luyện rơi xuống đất, dưới đôi lông mày dày đậm là một đôi mắt to trong sáng giống như thạch anh, dường như chứa đầy cả hơi nước, nháy mắt a nháy mắt, giọt nước mắt kia như rung rung sắp rơi, cái mũi thanh tú khéo léo thở ra khí, mồ hôi thấm ra một tầng mỏng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng thở mạnh đồng thời không quên kêu lên từng tiếng "Tỷ tỷ".

Trong vườn cảnh thu lạnh lẽo đìu hiu, không một bóng người, chỉ có tiếng gió thì thoảng lướt qua vù vù, lá cây cũng nhiễm một màu ưu thương, nặng nề rơi xuống trên từ ngọn cây, những đóa hoa xinh đẹp thiên kiều bá mị cũng thu liễm vẻ đẹp diễm lệ, nhiễm lấy một màu trắng trong thuần khiết, chỉ đợi năm sau khoe sắc, chỉ có hoa hồ hững khoan thai nở rộ một mình, không phải mang mị thái tòi mị chiết yêu* mà là đáng vẻ khoan thai an nhàn. Trên bầu trời không thấy nhạn bay thành hàng, chỉ có những tiếng hò hét.

*tôi mi chiết yêu: chỉ hành động nịnh bợ, không có cốt cách

Trong khu vườn có vẻ hơi tiêu điều, tiểu nam hài không hề nao núng tìm kiếm bóng dáng tỷ tỷ, trong lòng dần dần dâng lên một cảm giác ỳ ỳ khi bị vứt bỏ, tiếng kêu gọi không ngừng kéo dài, cuối cùng thành từng trận khóc thút thít chọc người đau lòng: "Ồ ô... Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu... Tỷ không

cần Duy nhi nữa sao... Ô ô..."

Đột nhiên một thanh âm nữ oa nhi vang lên, mang theo bất đắc dĩ: "Không phải muốn đệ theo sát sao, sao lại chậm như vậy."

Tiểu nam hài nghe được tiếng tỷ tỷ liền vui mừng ngẩng đầu lên, trên hai má hồng nhuận còn vương hai hàng nước mắt: "Tỷ tỷ!" Phi một cái, nhào vào trong lòng cô gái.

"Đừng khóc, đệ là một nam tử hán đó." Nữ hài nhắc lên tay áo, lau khô hai hàng nước mắt trên khuôn mặt tiểu nam hài, dặt tay tiểu nam hài đang cười đến ngây ngô đi đến chỗ sâu trong vườn, vừa đi vừa nhắc: "Phượng Duy Tĩnh, muốn đệ tỷ tỷ không ghét đệ thì không nên động đến việc gì là khóc, một chút khí khái nam tử cũng không có, nhưng mà cũng không thể quá cứng rắn, giống như cái đầu gỗ, thì thoáng đệ muốn làm nũng, có đôi khi..."

Phượng Duy Tĩnh mặc tỷ tỷ lôi kéo, vẻ mặt hạnh phúc nhìn bóng lưng tỷ tỷ, nghe tỷ tỷ cầu nài, mặc dù nghe không hiểu cái gì mà "khí khái nam tử hán", cái gì gọi là "cứng rắn", nhưng hắn biết tỷ tỷ thích hắn ý lại, thích hắn làm nũng với nàng, nhưng lại không thích hắn chuyện gì cũng đều dựa vào nàng, hắn biết, mỗi lần chỉ cần hắn vừa khóc, tỷ tỷ liền xuất hiện, giúp hắn lau đi nước mắt, nắm tay hắn, dịu dàng nhắc nhở, mỗi khi lúc này, hắn liền cảm thấy mình thật hạnh phúc, mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Phượng Duy Tĩnh, Phượng Duy Tĩnh, phụ vương nói "Duy Tĩnh" chính là từ Duy Tĩnh Xu, có ý tứ, bởi vì tỷ tỷ phát hiện thấy hắn, tính mạng của hắn là tỷ tỷ ban cho, bởi vậy tỷ tỷ kêu Phượng Tĩnh Xu, vì vậy hắn liền kêu Phượng Duy Tĩnh, hắn thích tên này, bởi vì hắn thích tỷ tỷ nhất. Tỷ tỷ còn bí mật nói với hắn, hắn là đồng đường tể mà nàng tuyển chọn, đồng đường tể là có ý gì hắn không hiểu, nhưng tỷ tỷ nói làm đồng đường tể của nàng sẽ giống như phụ vương mẫu hậu luôn luôn ở cùng nhau, hắn muốn cùng một chỗ với tỷ tỷ, cho nên hắn nhất định phải làm đồng đường tể của tỷ tỷ. Cứ như vậy, Phượng Duy Tĩnh còn nhỏ tuổi mơ mơ màng màng ngốc nghếch liền bị Phượng Tĩnh Xu lừa gạt làm đồng đường tể của Hiền vương phủ, từ đó trở mình không được... (Văn Nhi: á á á anh Tĩnh ngây thơ bị lừa gạt rồi!!!)

Phượng Tĩnh Xu một đường lái nhái dẫn theo Phượng Duy Tĩnh đến cái hốc lớn trong cây đại thụ mà nàng vô tình phát hiện được, hốc cây này nằm ở góc hậu viện vương phủ xa xôi, bình thường người ra vào rất ít, vì vậy liền trở thành nơi bí mật của Phượng Tĩnh Xu và Phượng Duy Tĩnh.

Phượng Tĩnh Xu mang theo Phượng Duy Tĩnh tiến vào động rồi lấy ra một hộp quẹt châm nến trong động. "Tỷ tỷ, tỷ muốn dùng pháp thuật sao?" Phượng Duy Tĩnh mở to mắt tò mò hỏi.

"Đúng vậy, Duy nhi phải nhìn kĩ nhé." Phượng Tĩnh Xu trả lời, nhìn thấy Phượng Duy Tĩnh nghiêm túc gật nhẹ đầu, ý cười không nhịn được tràn đầy trên khóe miệng. Sau đó tay phải duỗi ra, lộn xuông nắm thành một cái thủ quyết, lại làm ra vài động tác tay, lộn lên lần nữa, một vật thể hình trụ tinh xảo xuất hiện trên bàn tay.

Phượng Duy Tĩnh mở to mắt, chớp cũng không chớp, nhìn vật trong tay tỷ tỷ, đến hắn mở to mắt cũng nhìn không ra vật này xuất hiện trên tay tỷ tỷ như thế nào, cái miệng nhỏ nhắn đỏ rực nở ra tròn tròn đến kinh ngạc cũng quên mất hô hấp. Thủ pháp thần kỳ này, mặc dù nhìn qua vài lần vẫn sẽ khiến cho người ta giật mình.

"Tỷ tỷ, đây là cái gì a?" Phượng Duy Tĩnh bỏ việc tìm hiểu nguyên lý "pháp thuật", lực chú ý bị vật thể hình trụ tinh xảo trên tay Phượng Tĩnh Xu hấp dẫn.

"Cái này gọi là vạn hoa đồng, đệ nhìn xuyên qua cái lỗ này, sau đó xoay chỗ này, sẽ nhìn thấy điều rất thú vị đó. Tặng cho đệ chơi a." Phượng Tĩnh Xu đặt vạn hoa đồng vào tay Phượng Duy Tĩnh.

"Vạn hoa đồng? Cho đệ sao?" Đôi mắt to của Phượng Duy Tĩnh lóe ra tia sáng kinh hi, cẩn thận nhận lấy vạn hoa đồng, nét mặt thận trọng kia dường như vạn hoa đồng là một bảo bối bằng thủy tinh dễ vỡ vậy. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Phượng Tĩnh Xu, vì vậy liền dựa theo cách Phượng Tĩnh Xu mới vừa nói để mắt gần sát vào lỗ tròn rồi xoay, chỉ chớp lát sau, hắn kêu lên một tiếng, con người ngạc nhiên mở to nhìn Phượng Tĩnh Xu, lại nhìn vạn hoa đồng, nhìn qua nhìn lại vài lần, cuối cùng nở nụ cười lúm đồng tiền rạng rỡ: "Tỷ tỷ, chơi thật tốt! Duy nhi rất thích!" (Văn Nhi: mình nghĩ chắc cái vạn hoa đồng là ống nhòm??)

Phượng Tĩnh Xu nhìn Phượng Duy Tĩnh ngạc nhiên cười thỏa mãn, cũng cười theo. Dưới ánh lửa mờ nhạt, Phượng Tĩnh Xu lơ đãng liếc mắt nhìn ngón trỏ phải, trên ngón tay đột nhiên lóe qua một chút kim quang, ánh mắt Phượng Tĩnh Xu loe loe, nở nụ cười ý vị thâm trường, tâm tư không khỏi quay về thiên đình, thời khắc cùng Ngọc đế giằng co, yêu cầu bảo bối cuối cùng...

"Oa nhi, người xem người còn có yêu cầu gì nữa không?" Ngọc đế ngồi yên trên chỗ cao, dò hỏi Hoàng Vũ Tĩnh Xu.

Hoàng Vũ Tĩnh Xu suy nghĩ, đột nhiên cười hắc hắc, "Ngọc đế, ta còn có một yêu cầu cuối cùng, ta muốn người cho ta một món bảo bối..."

"Bảo bối gì?" Ngọc đế cảnh giác hỏi, chỉ sợ nàng lại đưa ra vấn đề gì khó khăn.

Nhưng thường thường người sợ nhất điều gì liền sẽ xuất hiện điều đó, quả nhiên Hoàng Vũ Tĩnh Xu đưa ra một nan đề: "Phải tới cổ đại không khác nào tới xã hội nguyên thủy, nơi đó không có cái gì cả, không có tivi, không có máy tính, không có điều hòa, không có ô tô, không có máy bay, cái gì cũng không có, ta muốn giống như trong tiểu thuyết, muốn có bảo bối đóng gói toàn bộ mọi thứ ở hiện đại mang theo, um... Tốt nhất sao chép một địa cầu luôn đi, hắc hắc..." May mà có Lưu Tiểu Đồng cuồng tiểu thuyết truyền thụ cho nàng về định luật xuyên không một ngày không ngừng nghỉ, hiểu rõ lúc này ai mới là đại gia, nếu bọn họ muốn cầu cạnh nàng, nàng không có gắng chiếm tiện nghi thì chẳng phải là uống phí mười hai năm đặc huấn tộc trưởng sao?

Ngọc đế nghe lời Hoàng Vũ Tĩnh Xu nói, càng nghe mặt càng đen, thời điểm nghe được câu nói sau cùng, đã nghẹn một hơi ở ngực, thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép. Nữ Oa nương nương a, là ai viết tiểu thuyết xuyên không, thái quá như vậy, đóng gói toàn bộ mọi thứ ở hiện đại mang theo!? Quả thực giống như cái cửa hàng tiện lợi SevenEleven kia sao! (tác giả ần ần chen vào nói một chút: Ngọc đế rõ ràng yêu thích tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan,

ngay cả loại cửa hàng này cũng có thể thuận miệng nói ra...) Chớ nói chi là làm lại địa cầu, oa nhi này có lòng ham muốn cũng thật lớn.(Vân Nhi: seveneleven là gì vậy tác giả ơi???)

"Việc này, oa nhi a, chúng ta không có thứ đó..."

Hoàng Vũ Tĩnh Xu lạnh lạnh nhìn Ngọc đế một cái, sau đó bắt đầu dĩ thử dài "Ai... Tâm lạnh, thờ ơ, ta đi, bye bye a..." Sau đó chậm rãi xoay người rời đi, lưu lại bóng lưng dường như đang nói "Không phải ta không đáp ứng giúp cho người, thật sự là người khiến tâm của ta lạnh băng, ta đi cũng thật bất đắc dĩ, ai kêu người không quá phúc hậu chi..."

Ngọc đế vừa thấy, lại vội vàng không ngừng gọi Hoàng Vũ Tĩnh Xu: "Oa nhi người đừng đi a, ta... Ta... Ai! Được rồi!" Ngọc đế hung tâm, cắn răng nói: "Đợi sau khi ta và các khanh gia thương nghị rồi lại trả lời cho người đi!"

Phượng Tĩnh Xu lấy lại tinh thần, lại nhìn kim văn loáng thoáng trên ngón trỏ, hắc hắc, cuối cùng có thể dùng, bảo bối bí mật của nàng! Ngọc đế nói bảo bối này có thể chữa đưng đồ, nhưng tốt nhất vẫn là tự mình sáng tạo, hơn nữa phải kết hợp với tiên thuật, tu luyện tiên thuật càng cao cường, liền có thể vận dụng càng tự nhiên.

Thẩm Xu Văn. Từ lúc một khắc kia xuất hiện ở trên tay Phượng Tĩnh Xu, hoa văn mây vàng kim này chính là bảo bối thuộc loại độc nhất vô nhị của Phượng Tĩnh Xu nàng, nàng đặt tên cho nó là "Thẩm Xu Văn", kim văn thấm vào sinh mệnh Phượng Tĩnh Xu. Hiện tại ngoài một ít bảo vật mang theo từ thiên đình xuống và bản đồ thụ của mẹ nuôi Vương mẫu chứa ở trong Thẩm Xu Văn ra, Phượng Tĩnh Xu còn chưa có mở ra chức năng sáng tạo của Thẩm Xu Văn.(Vân Nhi: bạn nào đọc ở chương 9 sẽ biết lúc chị Xu sinh ra trên ngón tay có một hoa văn màu vàng kim, nó thấm nhập vào người chị nên mới gọi là Thẩm Xu Văn đấy!!)

Thế giới là công bằng, dựa vào định luật cân bằng năng lượng, nếu như muốn sáng tạo một vài thứ, nhất định phải tiêu hao một vài thứ khác, Phượng Tĩnh Xu mới bốn tuổi, còn một năm mới nửa mới có thể tu tập tiên thuật, hiện tại chỉ có thể dựa vào căn cơ khi còn ở thiên đình tu luyện tiên thuật từ từ tìm kiếm sáng tạo một ít vật nhỏ, mà muốn sáng tạo ra vật gì đó, nhất định phải có được vật liệu liên quan, so với vạn hoa đồng này, Phượng Tĩnh Xu đã tìm một ít vật liệu chế tác, tỷ như giấy các-tông cứng, giấy màu sắc rực rỡ, về phần những thứ khác như là kính nhựa mỏng, thủy tinh cầu trong suốt, lá nhựa mỏng trong suốt ở thời đại này không có, từ lúc thời điểm ở thiên đình liền từ địa cầu thu thập rất nhiều vật liệu, hút những vật liệu này vào trong Thẩm Xu Văn, lại ở trong đầu thâm ghi nhớ phương pháp chế tác, là có thể dễ dàng làm ra được.

Những thứ này cũng không phải không có căn cứ mà có thể một lần tưởng tượng là xong, nhất định cần phải có nguyên liệu, biết phương pháp chế tác mới có thể thành công, bởi vậy Phượng Tĩnh Xu ở trên thiên đình tốn gần một ngày đi xem sách ở Tàng Thư các, sau đó lại thu thập không ít sách lưu giữ trong Thẩm Xu Văn, vì có một ngày sau này có thể dùng đến khi cần.

Hai tiểu hài tử chơi đùa trong hốc cây, cho đến khi Phượng Tĩnh Xu nhảy bèn nghe thấy ở nơi xa có người gọi, mới mang theo Phượng Duy Tĩnh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Yên Tiệc Sinh Thần (Thượng)

Ngừa đầu là xuân, cúi đầu là thu, năm tháng luân phiên không ngừng chuyển động; nhật nguyệt thay đổi, nước sông Trường Giang vẫn không ngừng chảy, khiến bốn mùa luân phiên tuần hoàn, sự sống không ngừng sinh trưởng. Trong nháy mắt, đã đến thời điểm Phượng Tĩnh Xu sinh nhật năm tuổi.

Hôm nay, bọn hạ nhân trong ngoài Hiền vương phủ đều đang bận rộn, chuẩn bị ăn mừng sinh thần tiểu chủ tử, trên mặt mỗi người đều lộ ra một cỗ không khí vui mừng hớn hờ.

Nhắc tới trong Hiền vương phủ được chào đón nhất là tiểu chủ tử Phụng Tĩnh Xu, mặc dù chỉ mới năm tuổi, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn nhưng đáng đáp ngày thường xinh đẹp đáng yêu, một đôi mắt to trong veo chọc người yêu mến, thỉnh thoảng còn lóe ra tia sáng giảo hoạt, vừa không như đại tiểu thư thế gia vọng tộc kiêu căng ngang ngược, vô cùng thân thiết, hạ nhân trong phủ không có ai không biết, suốt ngày gọi "Trương bá bá", "Lý thẩm thẩm", "Triệu ca ca", "Thủy tỷ tỷ" không ngừng, giọng nói mềm mại ngọt ngào kia thật sự là khiến tâm mỗi người đều tan chảy, vừa thông minh hiểu chuyện, hạ nhân nào trong nhà có mẫu thân già ngã bệnh, ai trong nhà đi lấy nước, lại không cần thận ngã gãy chân, nàng đều biết nhất thanh nhị sở, ngầm để cho Tiền quân gia đưa thuốc cho hạ nhân, thu nhận vào phủ, cần thì nghỉ ngơi dưỡng bệnh, mới đầu tất cả mọi người đều tò mò rốt cuộc là ai thân thông như vậy, ngay cả nhà nào xảy ra chuyện gì cũng biết, còn có thể để cho Tiền bá sắp xếp thỏa đáng, sau đó có một lần Tiền bá uống rượu cao hứng lỡ miệng nói, mọi người mới biết được hóa ra cái người thân thông quảng đại đó lại là tiểu chủ tử của bọn hắn!

Bọn hạ nhân trong phủ nhất thời vô cùng cảm động, đều hiểu được mình không tiến sai phủ và theo sai chủ tử, âm thầm hạ quyết tâm phải luôn luôn đi theo chủ tử hầu hạ chủ tử cả đời, chuyện chủ tử chính là chuyện của mình, phải buồn khi chủ tử ưu sầu, phải cười khi chủ tử vui vẻ, để báo đáp ân tình chủ tử!

Phụng Tĩnh Xu không biết, một động tác, một câu nói lơ đãng của nàng, khiến cho hạ nhân trong Hiền vương phủ từ đó hạ quyết tâm thề sống chết đi theo, từ nay về sau trở thành hậu thuẫn kiên cường của nàng.

Dựa theo tập tục, yến hội chúc mừng sinh thần bình thường đều tiến hành vào buổi tối, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn hơn nữa vài năm này Phụng Tĩnh Xu được hoàng thượng, thái thượng hoàng, thái hậu sủng ái, bởi vậy tiệc tối sinh thần làm cho vô cùng long trọng, vốn là Hiền vương Phụng Vũ Dực làm.

Tính cử hành một gia yến nho nhỏ là được, thế nhưng sáng sớm trong nhà đã không ít thương nhân tới chúc mừng, ngay cả lúc vào triều sớm hoàng thượng cũng ở trên triều nói buổi tối phải tới chúc mừng sinh thần Phụng Tĩnh Xu, cuối cùng khiến cho Phụng Vũ Dực hoàn toàn đen mặt —— đây tính cái gì, chúc mừng sinh thần cho Xu nhi cũng không phải đại sự quốc gia gì, phải tới thời điểm lâm triều mới nói được sao, điều này còn tốt, buổi tối người đến có bao nhiêu còn chưa chắc đâu!

Vì thế sau khi hạ triều, bất chấp đám đông xung quanh nhào tới chúc mừng, vội vàng hồi phủ phân phó để mọi việc trong phủ được chuẩn bị tốt, miễn buổi tối hoàng thượng, thái thượng hoàng, thái hậu tới, văn võ bá quan cũng đến đây, kết quả cái gì ăn cũng không có, thế mới mất mặt chứ!

Bên này bận rộn khí thế ngất trời, bên kia ngược lại rất nhàn nhã.

Trong hoa viên hẻo lánh, một giọng nói non nớt từ trong hốc cây truyền tới: "Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại đưa Duy nhi tới đây?"

Phụng Tĩnh Xu nhìn đôi mắt to của Phụng Duy Tĩnh lóe lên tò mò, cười tủm tỉm nói: "Duy nhi, đệ biết hôm nay là ngày gì sao?"

Phụng Duy Tĩnh trả lời: "Biết ạ, hôm nay là sinh thần tỷ tỷ và Duy nhi." Bởi vì hồi đó lúc nhất được Phụng Duy Tĩnh, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn trên người của hắn cũng không có gì có thể phân biệt, tuy rằng mặc dù nhìn ra được Phụng Duy Tĩnh nhỏ hơn Phụng Tĩnh Xu mấy tháng, nhưng Phụng Vũ Dực vẫn coi ngày đó là sinh thần Phụng Duy Tĩnh, bởi vậy Phụng Duy Tĩnh và Phụng Tĩnh Xu luôn cùng một ngày sinh thần.

"Phải, hôm nay là sinh thần Duy nhi và tỷ tỷ, tỷ tỷ có lễ vật muốn tặng cho Duy nhi."

"Có thật không? Lễ vật gì?" Phụng Duy Tĩnh mừng rỡ kêu lên. Mỗi lần tỷ tỷ dẫn hắn tới hốc cây này, bao giờ cũng đưa cho hắn một ít đồ chơi kì lạ, chơi rất vui, bởi vậy vừa nghe thấy có lễ vật, Phụng Duy Tĩnh liền cao hứng.

"Duy nhi nhắm mắt lại." Thấy Phụng Duy Tĩnh ngoan ngoãn nhắm lại hai mắt, Phụng Tĩnh Xu cười nói, "Tỷ tỷ tặng đệ lễ vật thứ nhất ——" Trong bụng Phụng Tĩnh Xu lăm lăm, tay phải tạo ra vài cái thủ quyết, một cái bánh ngọt hình linh xuất hiện trước mặt, trên bánh ngọt còn cắm năm cây nến màu sắc rực rỡ, vô cùng ấm áp. "Duy nhi có thể mở mắt rồi."

Phụng Duy Tĩnh lập tức mở mắt, bị cảnh tượng trước mắt khiến cho mê mẩn.

Ánh nắng buổi sớm tà tà chiếu vào trong hốc cây, dưới ánh nắng chói lọi mơ hồ có thể thấy được một ít hạt bụi nhỏ li ti lưu động trong không khí, dưới chùm tia sáng, năm ngọn lửa nhỏ toát ra, ánh sáng mỏng manh bắn ra toát loạn, khiến người ta cảm thấy ấm áp lạ thường, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn năm ngọn nến màu sắc rực rỡ đứng thẳng, Phụng Duy Tĩnh còn chưa từng thấy ngọn nến có màu sắc như vậy, hắn còn tưởng rằng ngọn nến chỉ có hai màu hồng trắng thôi!

Đáng chú ý nhất, là phía dưới ngọn nến, một thứ gì đó màu trắng sữa, một tầng màu trắng che phủ phía trên cái gì đó tròn tròn, ngoài ra còn có mấy đóa hoa nhỏ xinh đẹp, nhiều nước trái cây, có một ít nước trái cây mình chưa thấy bao giờ, trên nền tròn màu trắng có một hàng chữ rồng bay phượng múa màu đỏ (Văn Nhi: @_@ khổ nhất vụ miêu tả!), từ lúc bắt đầu bốn tuổi Phụng Vũ Dực sáng khoái cho mời đại học sĩ Nạp Lan Dung Nguyệt truyền thụ kiến thức cho hai hài tử, Phụng Duy Tĩnh ôn ào muốn học đầu tiên là tên Phụng Tĩnh Xu, sau đó mới bắt đầu học nhiều chữ viết khác, Phụng Tĩnh Xu vốn cũng không cần học, nhưng nếu không phải lộ ra có vẻ đặc biệt, vì thế cũng bắt đầu học chữ lại từ đầu, nhưng học với tốc độ nhanh, khiến cho Nạp Lan Dung Nguyệt sợ hãi than không thôi.

Phụng Duy Tĩnh vẫn luôn đi theo Phụng Tĩnh Xu nên nhận ra chữ của Phụng Tĩnh Xu, vì thế khi hắn nhìn đến chữ trên nền trắng, cũng không khó khăn để nhận ra, trên mặt kia viết là: "Chúc Duy nhi sinh thần vui vẻ!" Trong không khí loáng thoáng có cỗ hương vị ngọt ngào phiêu tán, Phụng Duy Tĩnh không khỏi hít một hơi thật sâu.

"Tỷ tỷ, đây là cái gì? Vì sao lại có mùi thơm?" Phụng Duy Tĩnh vội vàng kéo tay áo Phụng Tĩnh Xu hỏi.

"Cái này gọi là 'Bánh ngọt', là tặng cho người lúc sinh thần." Phụng Tĩnh Xu giải thích.

"Kia, vậy tại sao trên mặt chỉ viết "Chúc Duy nhi sinh thần vui vẻ", mà không có tên tỷ tỷ?" Người Phụng Duy Tĩnh vĩnh viễn quan tâm là Phụng Tĩnh Xu, cái đầu tiên nghĩ đến cũng là Phụng Tĩnh Xu.

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu cảm động, đệ đệ này thật luôn đáng yêu, làm chuyện gì cũng đều ưu tiên vì nàng, mặc dù nhỏ hơn nàng, nhưng ở khắp nơi cũng đều muốn chăm sóc nàng, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn đồng đường tế (chồng nuôi từ nhỏ) này thật sự là một bạch kiểm! Vì thế giọng điệu nhu hòa hơn, nói với Phụng Duy Tĩnh: "Tất nhiên không có tên tỷ tỷ, đây là tỷ tỷ đặc biệt tặng cho Duy nhi đấy!"

"Có thật không? Tỷ tỷ, tỷ thật tốt!" Phụng Duy Tĩnh vừa nghe là Phụng Tĩnh Xu đặc biệt tặng cho mình, nhất thời vô cùng cao hứng, nhìn bánh ngọt kia nửa buổi, "Tỷ tỷ, tại sao phải cầm ngọn nến vậy? Ngọn nến này thật đẹp, từ trước đến giờ Duy nhi chưa từng thấy nhiều ngọn nến đầy màu sắc như vậy đâu!"

Cầm ngọn nến trên bánh sinh nhật là một tập tục bắt đầu sớm nhất ở Hy Lạp cổ. Ở Hy Lạp cổ, mọi người đều thờ phụng nữ thần mặt trăng Artemis. Lúc lễ mừng sinh thần mỗi năm một lần của nàng, mọi người luôn để bánh mật ong trên tế đàn và thắp sáng nhiều ngọn nến tạo thành một mảnh không khí thiêng liêng, bọn họ lấy loại tình cảm tôn kính đặc biệt đối với nữ thần mặt trăng.

Sau đó, theo thời gian trôi qua, bởi vì yêu thương hải tử, người Hy Lạp cổ cũng chúc mừng hải tử của bọn họ lúc sinh thần, cũng luôn mang bánh ngọt đặt trên bàn ăn, mà ở phía trên, lại để rất nhiều ngọn nến nhỏ được thắp sáng, hơn nữa thêm vào một hoạt động mới —— thổi tắt những ngọn nến đó. Bọn họ tin tưởng đốt sáng ngọn nến có lực lượng thần bí, nếu như để lúc sinh thần, trong lòng hải tử ước một nguyện vọng, sau đó một hơi thổi tắt tất cả ngọn nến, như vậy nguyện vọng tốt đẹp của hải tử nhất định có thể thực hiện được.

Vì thế thổi nến trở thành lễ nhỏ có ý nghĩa may mắn nhất trong yến tiệc sinh thần, về sau dần dần phát triển bất luận tiệc tối hoặc trên yến hội sinh thần của hải tử đã trưởng thành thậm chí cả người già, đều có hoạt động thổi nến thú vị này. Đương nhiên, Phụng Tĩnh Xu không thể nói những điều này với Phụng Duy Tĩnh, vì thế cũng rất hiển nhiên xem nhẹ...

"Phía trên này có năm ngọn nến, có nghĩa là Duy nhi năm tuổi."

"A, bánh ngọt này dùng để làm gì?"

"Đứa ngốc, đương nhiên là dùng để ăn."

"Cái này có thể ăn sao?" Phụng Duy Tĩnh chớp mắt kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên, trước khi ăn bánh ngọt, Duy nhi nhắm mắt lại quay về phía bánh ngọt, ở trong lòng im lặng cầu nguyện, sau đó một hơi thổi tắt ngọn nến, như vậy nguyện vọng có thể trở thành sự thật. Duy nhi, tới thử xem, nhắm mắt lại, cầu nguyện đi." Phụng Tĩnh Xu nhẹ giọng nói.

Phụng Duy Tĩnh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ở trong lòng thầm nói: "Ta muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với tỷ tỷ." Ôm khao khát mở mắt ra, một hơi thổi tắt năm ngọn nến. truyện trên diễn đàn lễ quý đôn Phụng Tĩnh Xu thấy thế cũng không hỏi hấn ước gì, nguyện vọng của tiểu tử này nàng dùng đầu ngón chân cũng đoán được. Cất ngọn nến, Phụng Tĩnh Xu cầm dao nhựa bắt đầu cắt bánh ngọt.

"Tỷ tỷ, đây là dao gì, tại sao lại trong suốt như vậy, nhìn rất đẹp!" Phụng Duy Tĩnh nhìn dao trong tay Phụng Tĩnh Xu, ngạc nhiên hô lên. "Duy nhi, cái này là dao nhựa, rất nhẹ, có điều dao này hiện giờ chỉ có tỷ tỷ có, người khác không có, đệ đừng nói với người khác nha, nếu không người khác sẽ đến đoạt." Lời nói của Phụng Tĩnh Xu êm ái nghe không ra điều gì khác thường, nhưng từ trong mắt xuất hiện ý cười cũng có thể thấy được nàng lại lừa gạt cục cưng Phụng Duy Tĩnh.

Quả nhiên, Phụng Duy Tĩnh vừa nghe chỉ mình Phụng Tĩnh Xu có, e sợ cho người khác đoạt bảo bối của Phụng Tĩnh Xu, vì thế thật nghiêm túc thể tuyệt đối không nói với người khác về "dao nhựa".

Trong khi nói chuyện, Phụng Tĩnh Xu đã cắt xong bánh ngọt, dùng nĩa xiên một khối đặt trong cái đĩa (tác giả: Mọi người đừng hỏi tại sao lại xuất hiện nĩa, khay... Bánh ngọt, dao, nĩa, đĩa không phải là nguyên bộ sao, đều cùng biến từ thẳm xu vãn ra ~ che mặt, bay đi ~~~), đưa cho Phụng Duy Tĩnh. Phụng Duy Tĩnh tò mò tiếp nhận cái đĩa xúc nĩa lên, nhìn nửa buổi, liền liếm bơ trên nĩa, một cổ vị bơ nồng đậm nhất thời tan ra trong cổ họng, hai chữ "Hạnh phúc" nhảy mắt xẹt qua trái tim Phụng Duy Tĩnh, tuổi hấn còn nhỏ bắt đầu có thể thấy rõ "Hạnh phúc" —— cùng tỷ tỷ cả đời ở chung một chỗ, được tỷ tỷ yêu thương chăm sóc chính là hạnh phúc!

Phụng Tĩnh Xu thấy Phụng Duy Tĩnh ăn bánh ngọt một lần liền ngừng không được, cũng không nói gì, trong bụng lại lâm lâm một phen, từ trong thẳm xu vãn biến ra một vật khác —— máy ảnh. Giờ máy ảnh lên, quay về phía Phụng Duy Tĩnh nhân một cái, một tia sáng xẹt qua, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn "tách" một tiếng, Phụng Duy Tĩnh hoảng sợ, cái miệng nhỏ nhắn thoa đầy bơ chu lên. "Tỷ... Tỷ tỷ, đó là cái gì?" Phụng Duy Tĩnh nhìn hộp vuông trong tay Phụng Tĩnh Xu ngạc nhiên kêu lên. (Vân Nhi: đầu óc tác giả thật phong phú, đến cả máy ảnh cũng đưa vào, không biết sau này còn thứ gì nữa đây!! @_@)

"Đây gọi là 'Máy ảnh', dùng vật này quay về phía người hoặc đồ vật, nhấn xuống cái chốt là có thể chụp người vào." Phụng Tĩnh Xu giải thích. Đột nhiên, máy ảnh phát ra tiếng "Tê tê", một tờ giấy từ bên trong trượt ra ngoài.

Phụng Duy Tĩnh vừa thấy, nhất thời sợ tới mức khóc lên: "Ồ ô... Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tại sao mặt đệ lại chạy đến nơi này?"

Phượng Tinh Xu buồn cười nói: "Làm sao có thể chứ, Duy nhi, đệ vẫn còn ở bên cạnh tỷ tỷ mà! Đây chỉ là chụp Duy nhi thôi, giống như vẽ tranh đó."

"Tranh?" Phượng Duy Tinh nghen ngào nói, "Làm sao có thể có loại tranh này, giống như từ một khuôn mẫu ấn xuống vậy."

"Đương nhiên là có, không tin đệ xem" Phượng Tinh Xu lại chụp hình bánh ngọt, quả nhiên, chỉ chốc lát sau trong máy ảnh lại trượt ra hình bánh ngọt.

"Thật nha!" Phượng Duy Tinh kinh hô. "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, vậy tỷ có thể vẽ một bức họa của bản thân cho Duy nhi không, Duy nhi muốn." Phượng Duy Tinh chớp mắt khát vọng nhìn Phượng Tinh Xu.

"Tốt, nếu không liền chụp hai người chúng ta đi." Phượng Tinh Xu ôm Phượng Duy Tinh, lộ ra một nụ cười thật to, "tách" một tiếng, liền chụp hai người nhỏ vô tư.

Xa xa lại nghe thấy hạ nhân gọi, vì thế Phượng Tinh Xu cất máy ảnh, đưa ba tấm hình cho Phượng Duy Tinh, "Duy nhi cần phải cất kỹ hai lễ vật này, bị người khác thấy cũng không tốt lắm." truyện trên diễn đàn lê quý đôn Thấy Phượng Duy Tinh gật đầu, thu bánh ngọt vào trong thắm xu văn, tính buổi tối lại lấy ra cho Phượng Duy Tinh ăn, nắm tay Phượng Duy Tinh ra khỏi hốc cây đi tới tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Yến Tiệc Sinh Thần (Trung)

Khi Phượng Tinh Xu nắm tay Phượng Duy Tinh đi đến tiền viện, tứ đại tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt đang gấp gáp tìm bọn họ khắp nơi, vừa nhìn thấy hai người, liền vội vàng chạy tới, "Hai tiểu tổ tông của ta, các người cuối cùng cũng xuất hiện, bốn người chúng ta mà tìm không thấy các người sẽ phải khóc đến chết!" Hoa Dung khoa trương kêu lên.

Ừ, không tệ, mấy năm này bốn thị nữ này ở đây được Phượng Tinh Xu "Mở rộng giáo dục", càng ngày càng lớn mật, cũng dần dần khôi phục bản tính hoạt bát mà thiếu nữ nên có, có lẽ qua hai năm nữa là có thể gả các nàng ra ngoài. Trong lòng Phượng Tinh Xu thầm nghĩ.

"Tỷ tỷ" Phượng Tinh Xu nở nụ cười ngọt ngào, mấy năm nay nụ cười này nháy mắt giết chết một đám hạ nhân trong phủ, người người dưới nụ cười của nàng đều cảm thấy mềm lòng, "Muội và đệ đệ vừa mới đi hoa viên ngắm hoa, Die nd da nl e q uu ydo n bầu trời rơi thật nhiều cánh hoa, muội và đệ đệ nhặt rất nhiều, cầm cho các tỷ ngâm rửa được không?" Hai tay giấu ở sau lưng, sau mấy cái thủ quyết thì tay nhỏ bé của Phượng Tinh Xu tràn đầy cánh hoa. Quả nhiên, chính sách hối lộ có tác dụng, mấy thị nữ đều cảm động nói không nên lời, càng đừng nói tới căn nhà nhấc nhở. Bốn tỷ nữ ôm lấy hai người đi đến Hâm Tinh tiểu trúc nơi Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tinh ở.

Vừa về tới phòng, Phong Thanh và Hoa Dung liền bắt đầu ba chân bốn cẳng trang điểm cho Phượng Tinh Xu, vừa tắm rửa lại thay y phục, trình tự rắc rối phức tạp khiến Phượng Tinh Xu kêu khổ thấu trời, lại không thể kháng cự, đến khi chuẩn bị xong, lấy gương đồng tới soi, mẹ nha! Mặt kính tuy rằng mờ mờ không thể soi ra rõ ràng dáng vẻ lúc này của Phượng Tinh Xu, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy trong kính là một tiểu mỹ nữ, nhưng mà... các tỷ tỷ nha! Coi như là mỹ nữ, làm sao các tỷ trang điểm ta thành dáng vẻ một mỹ nữ chừng chạc nha! Vừa thấy liền không giống oa nhi năm tuổi, Phượng Tinh Xu nhìn mà muốn khóc, xem ra bốn đại thị nữ này phải dạy dỗ lại cho tốt, truyền thụ chút xu hướng đang thịnh hành, nếu không về sau sẽ khó sống.

Thế là Phượng Tinh Xu lập tức lừa hai người ra ngoài, vừa đóng cửa, thả tóc cỡi y phục xuống, tạo ra mấy thủ quyết, trong thắm xu văn đột nhiên toát ra từng đợt từng đợt khói xanh, chỉ chốc lát sau, mấy người nhỏ nhỏ màu xanh nâng một bộ phục trang nữ dung hợp giữa cổ đại và hiện đại đứng trước mặt

Phượng Tinh Xu. Nhìn những người nhỏ màu xanh trước mặt, Die nd da nl e q uu ydo n Phượng Tinh Xu cực kỳ vừa lòng, nói: "Mấy người các người hóa trang cho ta thử xem."

"Vâng, chủ nhân!" Những người nhỏ màu xanh đồng thanh trả lời, sau đó liền bắt đầu trang điểm cho Phượng Tinh Xu. Sau khi Phượng Tinh Xu thay xong y phục, nằm thoải mái ở trên tháp quý phi, mặc cho mấy người nhỏ màu xanh loay hoay hí hoáy.

Trong lúc Phượng Tinh Xu ngày đêm chờ đợi, rốt cuộc cũng qua năm mùa xuân thu, trong thời gian dài dưới sự rèn luyện không ngừng của Phượng Tinh Xu, thân thể của nàng so với đứa trẻ năm tuổi khỏe mạnh hơn nhiều, gần như có thể đạt được cơ năng của thân thể chín tuổi, bởi vì mỗi ngày Phượng Duy Tinh đều đi theo sau nàng, da.nlze.qu:ydo/nn cho nên cũng có thể đạt được cơ năng của thân thể bảy tám tuổi. Phượng Tinh Xu vẫn rất kiềm chế sử dụng thâm xu văn, chỉ sợ để lại di chứng gì cho khối thân thể này, nhưng sau khi trải qua thí nghiệm ngày hôm nay, Phượng Tinh Xu biết, cuối cùng nàng có thể gia tăng tu luyện tiên thuật rồi!

Những người nhỏ màu xanh trước mặt này là nàng dùng tiên thuật đắp nặn mấy cái thực thể, lấy tên là Linh Lung. Chờ đến khi tiên thuật của nàng lớn mạnh rồi, sẽ không ngừng đắp nặn ra đủ kiểu Linh Lung, chuyên môn quản lý hoạt động, sản xuất chế tạo trong thâm xu văn, có khả năng giúp nàng trong thực tại.

Mấy năm này Phượng Tinh Xu đã sớm tính toán tốt, phân chia thâm xu văn thành mấy khu vực lớn, có khu chuyên môn gieo trồng thực vật, bên trong có loại hoa tươi cỏ xanh trên trái đất, cũng có cây cối được thảo thời này, còn có một nơi đặc biệt mở ra chỉ dùng để trồng gốc cây bàn đào bảo bối kia, đây chính là từ mẹ nuôi Vương mẫu mà có được, trước lúc hạ phàm liền xin đất tiên sương ngọc từ mẹ nuôi để trồng cây bàn đào, một khu này có thể nói là tập hợp tiên khí, những loài hoa cỏ cây cối gieo trồng ở nơi gần sát cây bàn đào, ít nhiều cũng nhiễm phải tiên khí, dieendaanleequydonn đặc biệt là được thảo, công hiệu lại không kém hơn so với bên ngoài; còn có một khu chuyên môn sản xuất, từ luyện đan trên trời đến ăn uống máy móc trên mặt đất vân vân, hề là Phượng Tinh Xu cần gì đó đều từ nơi này sản xuất ra, bởi vậy Phượng Tinh Xu chỉ cần vĩnh chân chờ đợi là xong, cũng không phải phí tâm về mấy cái bản thiết kế và giải thích cho người ta hiểu thông suốt, muốn bản thiết kế còn không đơn giản sao, nghĩ trong đầu một lần, nơi này lập tức liền vẽ xong, hơn nữa còn đẹp hoàn mỹ, chất lượng cam đoan! (Vân Nhi: sao chị nữ9 này sướng thế nhỉ?)

Một khu vực cuối cùng chỉ dùng để chứa đựng đồ vật, những bảo vật tiên gia không có phương tiện mang theo, còn có đồ vật hiện đại sau này bản thân Phượng Tinh Xu đi ra ngoài muốn mang theo hành lý cũng có thể được lưu giữ trong này, thật sự rất cần thiết nha!(Vân Nhi: cuối cùng cũng hình dung được thâm xu văn này giống như nhãn trữ vật, chỉ khác là cái để đeo, cái thì khảm vào trong tay, đỡ mất?!)

Tất cả trong thâm xu văn đều do tiên thuật của Phượng Tinh Xu duy trì vận hành, tất cả Linh Lung đều hấp thu năng lượng tiên khí nồng đậm từ trên bầu trời, không gian trong thâm xu văn cũng có khả năng mở rộng vô tận. Lúc Phượng Tinh Xu ở trạng thái không có ý thức (hôn mê), da.nlze.qu:ydo/nn nếu như cung cấp không đủ tiên thuật, sẽ tự động chuyển đổi thành cung cấp quang năng, đoạn thời gian này được liệt vào thời điểm khẩn cấp của thâm xu văn, Linh Lung do Phượng Tinh Xu sáng tạo sẽ dùng hết các loại biện pháp để khôi phục lại thần thức của Phượng Tinh Xu. Bởi vậy, thâm xu văn không chỉ là hoa văn trữ vật của Phượng Tinh Xu, lại càng là một lá bùa cứu mạng của nàng, cho đến sau này sẽ nhiều lần cứu trợ Phượng Tinh Xu, sau này hãy nói, tạm thời không nhắc tới.

Trong thời gian chốc lát, Linh Lung đã trang điểm cho Phượng Tinh Xu ổn thỏa, từ một mặt gương hiện đại, Phượng Tinh Xu vừa lòng nhìn y phục cách trang điểm đúng với tuổi của nàng: Vẫn là quần áo màu đỏ, nhưng tương tự trang phục bé gái ở hiện đại, trên ống tay áo khảm tường vân nam vàng, khí thế lớn mà lại tao nhã, nhất là trên y phục thêu dệt đồng nam đồng nữ cười mỉm với cánh tay nhỏ bé mập mập đáng ái, trên khuôn mặt đầy ý cười, không khí nhìn qua vui mừng lại may mắn, rất có hương vị thọ tinh. Y phục đỏ rực làm nổi bật hai má hồng nhuận, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, cái mũi thẳng thanh tú, đôi mắt như nước mùa thu, lông mi dày đậm mà tinh tế, tóc mái cắt ngang trán gọn gàng, hai cái búi tóc tròn trịa phồng lên, thật là một oa nhi xinh xắn và đáng yêu! da.nlze.qu:ydo/nn Toàn thân đầy hơi thở mượt mà, vừa không bộc lộ sự sắc sảo, vừa không rụt rè, nhút nhát, đứng ở đó, một cỗ hơi thở thanh nhã bình thường không khỏi cuốn hút đám người, nhu thuận như nước. Gật gật đầu, Phượng Tinh Xu vung tay lên, mấy người Linh Lung và gương đều bị thu về. (Vân Nhi: đoạn này cả hai bản raw, convert hơi khó hiểu, edit có chỗ ko hay, mong mọi người thông cảm!)

Phượng Tinh Xu mở cửa, hai người Phong Thanh, Hoa Dung canh ở ngoài bị cách ăn mặc của Phượng Tinh Xu khiến cho kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm. Phượng Tinh Xu cũng không để ý hai người, đi thẳng về phía căn phòng của Phượng Duy Tinh, chỉ sợ Phượng Duy Tinh cũng bị ăn mặc thành dáng vẻ người lớn cứng chặc, vào nhà liền thấy, quả nhiên không ngoài dự đoán, i@en*dyan(lee^qu.donn) thăm thờ dài một hơi, xem ra tứ đại thị nữ thật sự cần phải dạy dỗ một lần nữa nha! Lập tức không để ý tới hai người Tuyết, Nguyệt cũng nhìn đến ngay người, đẩy người ra, nhốt toàn bộ ở ngoài cửa, sau khi lừa Phượng Duy Tinh nhắm mắt lại, lập lại chiêu cũ, gọi mấy Linh Lung ra, thay quần áo rồi nắm tay nhỏ bé Phượng Duy Tinh ra khỏi phòng.

Vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tinh, trong đầu tứ đại tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt đồng thời hiện lên bốn chữ: Kim Đồng Ngọc Nữ. Đồng thời cũng vì cách ăn mặc lúc trước của mình mà âm thầm xấu hổ không thôi, cùng hô suyết nữa hủy mất hình tượng của tiểu công chúa và tiểu vương gia rồi.

Mất thấy sắc trời đã tối, đoán chừng tiệc tối đã sắp bắt đầu, biết hôm nay đoàn người hoàng thượng sẽ tới, vì thế Phượng Tinh Xu cũng không nán lại lâu, lôi kéo tay Phượng Duy Tinh dưới nhiều ánh mắt kinh ngạc, thán phục bước tới hoa viên đang cử hành tiệc tối.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Yến Tiệc Sinh Nhật (Hạ)

Một khắc khi Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch xuất hiện ở hoa viên, tất cả âm thanh huyền ảo đều biến mất. Mọi người ngơ ngác nhìn hai đứa bé trước mắt, một thân hình đỏ thắm, vẻ mặt đầy ý cười, từ từ đi về phía trước, bước tới gần phụ thân Phụng Vu Dực đang ở chủ vị. Mặc dù còn là hai đứa nhỏ năm tuổi, lại mơ hồ có thể thấy được sau khi lớn lên dung mạo tao nhã vô song.

Tiểu vương gia Phụng Duy Tịch tuấn tú lạnh lùng, dưới lông mày dày đậm là một đôi mắt to trong suốt như nước để lộ thần thái thiên chân vô tà, sau này lớn lên cũng sẽ là thanh niên nghe lời hiểu chuyện, đây chính là phụ quân mà nhóm thiên kim khuê tú tán tụng theo đuổi, tuyển chọn.

Lại nói đến tiểu công chúa Phụng Tịch Xu, làn da trơn bóng trắng nõn non nớt, đôi mắt phượng đen láy lóe sáng, cái mũi nhỏ tinh xảo cao thẳng, môi màu đỏ thắm, đáng người nhỏ lại có luồng khí thế bình tĩnh, khiến cho người ta không khỏi đưa ánh mắt nhìn đến trên người nàng, nhìn không dời mắt chính là phượng hoàng lửa trên trán nàng tựa như muốn bay cao, Die nd da nl e q uu ydo n có luồng khí phách như có như không bùng bùng phóng ra giữa trán, khiến nàng thoát nhìn mâu thuẫn rất nhiều. Nhưng mặc kệ như thế nào, hai người này đứng chung một chỗ, nhất định sẽ làm cho người ta liên tưởng tới từ đầu tiên là "Kim Đồng Ngọc Nữ"!

Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch mỉm cười cùng nhau đi về phía phụ thân và mẫu thân của bọn họ, nhìn không chớp mắt xuyên qua nhiều loại người trước mặt, có quan viên, có thương nhân, có người hầu, hoặc là các gia quyến linh tính khác, trên một đoạn đường ngắn ngủn, Phụng Tịch Xu sớm nghiền ngẫm thấu tâm tư những người trước mặt này, trong lòng cảm thấy khinh thường.

Những quan viên thương nhân này, người người đều muốn dựa dẫm vào người có quyền thế, tưởng rằng nàng là một tiểu hài tử không hiểu chuyện, đều quay lưng về phía phụ vương nhìn nàng và Duy nhi với ánh mắt trắng trợn lộ ra tham lam, ngay cả che dấu cũng không, khiến trong lòng Phụng Tịch Xu lộ ra chán ghét. Tưởng rằng nàng không biết tính toán trong lòng những người này sao, không phải là thấy mình được mấy đại nhân vật trung tâm hoàng quyền yêu thích, lại là đích trưởng nữ của Hiến vương, nổi lên tâm tư nịnh bợ, cũng muốn quyết định sẵn bản thân nàng sao, hừ! Nếu như thật ngây ngốc để cho bọn họ được như ý, nàng Phụng Tịch Xu cũng không cần phải giả dối.

Đang lúc suy nghĩ, hai người đã đi tới trước mặt phụ thân Phụng Vu Dực, khom người nói: "Gặp qua phụ vương, mẫu phi!"

Phụng Vu Dực cười phát tay một cái, nói: "Miễn lễ! Xu nhi, Duy nhi, hôm nay là thọ tinh của hai người các con, đừng đi để ý những thứ lễ nghi phiền phức kia, cha vui vẻ là tốt rồi!"

"Vâng, phụ thân!" Phụng Tịch Xu vui vẻ nói, nở nụ cười tươi rói trên khuôn mặt nhỏ bé, làm cho người người ở chỗ này đều kinh diễm một phen. Die nd da nl e q uu ydo n đều nói "Cười một tiếng khuynh thành, cười lần nữa khuynh quốc", tiểu công chúa này còn nhỏ tuổi mà dung mạo đã xinh đẹp như thế, sau này lớn lên nhất định cũng là quốc sắc thiên hương!

"Xu nhi, Duy nhi, lại chỗ mẫu thân này, để mẫu thân nhìn xem." Giang Sở Nhi cười vẫy tay với hai hài tử, đợi hai người tiến lên, một tay kéo một người, nhìn hai hài tử tràn đầy yêu thương, "Hai tiểu bảo bối hôm nay thật xinh đẹp!"

"Mẫu thân!" Dù sao Phụng Duy Tịch nhỏ hơn Phụng Tịch Xu, hơn nữa cũng không có tâm trí lão luyện như Phụng Tịch Xu, vừa nhìn thấy mẫu thân, liền vội vàng ôm lam nũng khiến Giang Sở Nhi hết sức vui mừng.

Mọi người nhìn một nhà Hiến vương hoà thuận vui vẻ, cũng đều vội vàng tiến lên chúc mừng sinh nhật vui vẻ hai vị tiểu thọ tinh, trong sân nhất thời lại là một mảnh âm thanh huyền ảo.

Đang lúc Phụng Tịch Xu bị từng tiếng chúc mừng khiến cho bức mình, không nhịn được nữa, một tiếng "Hoàng thượng giá lâm ——" khiến mắt nàng sáng lên. Quả nhiên, ngay sau đó liền tiếp lời:

"Thái thượng hoàng giá lâm ——"

"Thái hậu giá lâm ——"

"Hoàng hậu nương nương giá lâm——"

"Đức vương gia giá lâm——"

"Đức Vương phi giá lâm——"

"Phần phạt ——" Sau một hồi âm thanh quỳ gối, ngay sau đó tiếp lời liên tiếp "Hoàng thượng cát tường" "Thái thượng hoàng cát tường" vân vân, sau khi lần lượt bái kiến, mấy bóng dáng chói lọi cũng đã đứng thẳng trước mọi người.

"Bình thân ——" Hoàng đế Phụng Nhâm Ngạo vung tay áo lên, liền cùng mấy người khác đi về phía Phụng Vũ Dực ở vị trí chủ trì.

"Hoàng nãi nãi!" Phụng Tĩnh Xu vừa nhìn thấy chỗ dựa lớn yêu thương nàng đến đây, vội vàng xòe chân ra chạy tới.

"Ai ô ô! Tiểu Xu nhi mau tới để nãi nãi nhìn xem!" Thái hậu cũng là lòng tràn đầy vui mừng, mở ra cánh tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của Phụng Tĩnh Xu, sung nịch cười nói: "Tiểu Xu nhi hôm nay thật xinh đẹp nha!"

"Hi hi! Tiểu Xu nhi cũng không có xinh đẹp như nãi nãi vậy!" Phụng Tĩnh Xu mỉm cười nói.

"Tiểu nha đầu lừa đảo, lại lừa nãi nãi rồi!" Thái hậu sẵn giọng.

"Người ta nói thật mà thôi!" Phụng Tĩnh Xu làm nũng nói.

"A, tiểu Xu nhi chỉ biết ôm hoàng nãi nãi không buông, cũng quên chúng ta rồi!" Bên cạnh đột nhiên truyền đến một âm thanh kỳ dị.

Phụng Tĩnh Xu vừa nghe cũng biết là hoàng gia gia nàng đang ghen đấy! Vì thế cười tủm tỉm quay đầu lại: "Hoàng gia gia, tiểu Xu nhi đã lâu không thấy người, đáng trách người càng ngày càng có sức quyến rũ! Thảo nào hoàng nãi nãi cũng càng ngày càng đẹp, hóa ra là công lao của hoàng gia gia đấy!"

Lời nói "thuần khiết" tiểu hài tử khiến người nghe thấy đỏ mặt, chỉ thấy trên mặt hai lão nhân gia đều đỏ lên, cũng có chút ngượng ngùng. "Đi đi đi! Tiểu hài tử nói những gì đấy!" Thái hậu gắt giọng.

"Khụ, khụ! Phụ vương, mẫu hậu, hay là chúng ta nhập tiệc trước đi!" Hoàng thượng thấy thế hoà giải nói.

Đám người rất nhanh liền ngồi vào vị trí của mình, nhóm người thị tỳ nhanh nhẹn mau chân dâng lên món ăn, mọi người đã tốp năm tốp ba nhỏ giọng nói chuyện. Có vài người nhìn thấy đám người hoàng thượng đang nói chuyện với một nhà Hiền vương gia, cũng không tiến lên, đợi sau khi cho bọn họ ngừng nói, lại bắt đầu có người tiến lên đưa hạ lễ.

Những người khác vừa thấy, vội vàng cũng tiến lên đây tặng lễ. Phụng Tĩnh Xu thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng thầm giễu cợt những người mặt trắng này. Thân là thương nhân, trên người có tiền, tặng bảo vật hiếm lạ gì cũng coi như là chuyện đương nhiên, nhưng thân là quan viên triều đình, một tháng có bao nhiêu bổng lộc, mấy người đứng đầu đang ngồi đây không rõ ràng sao, hôm nay chỉ vội vàng nịnh bợ chính nàng một tiểu công chúa nhỏ tuổi, lại quên mất thu liễm tài năng, ở trước mặt hoàng thượng lại còn mang ra cái gì phi thúy cực phẩm trân châu mã não, đây không phải là rõ ràng nói cho bọn họ biết: Ta tham ô, tôi xử lý ta đi!

Giống như lơ đãng liếc nhìn khuôn mặt hoàng thượng, quả nhiên, mơ hồ có chút nghiêm túc ẩn giấu bên trong, những người này, e là còn đường làm quan chấm dứt!

Đợi đến khi người tặng lễ ít dần, Phụng Tĩnh Xu tự mình xuống khỏi đầu gối thái hậu, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người ôm từng cái từng cái "đại lễ" mà bọn quan viên đưa, mang đến trước mặt hoàng đế.

"Xu nhi, cháu đây là làm gì?" Thái hậu kinh ngạc hỏi.

"Hoàng nãi nãi" Phụng Tĩnh Xu dùng giọng ngọt ngào ngây thơ nói: "Hôm qua Xu nhi nhìn thấy trong sách nói 'lấy được đồ vật phải đóng thuế', hôm nay Xu nhi thu được rất nhiều lễ vật, chẳng phải là muốn giao nộp rất nhiều thuế? Nhưng Xu nhi không có tiền, chỉ có thể coi như lễ vật là thuế nộp lên cho hoàng đế thúc thúc nha."

Phụng Tĩnh Xu nói một hồi, nói xong khiến trong lòng người ở nơi này đều chấn động, vô cùng kinh ngạc. Một tiểu oa nhi mới năm tuổi lại cũng có thể nói ra lời như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi nha!

"Ha ha ha ha! Tới! Xu nhi tốt! Thật không hổ là Phụng Trạch công chúa hoàng gia ta!" Hoàng đế đột nhiên cười lớn tiếng, sương mù trong mắt đều tan ra, da.nze.quydo/nh tâm tình rất tốt. "Hoàng đệ, đệ thật đúng là có cách dạy nữ nhi a!" Hoàng đế đưa tay vỗ bả vai Phụng Vũ Dực khen nói.

"Hoàng huynh khen nhầm rồi." Phụng Vũ Dực cười đáp nói, "Hoàng đệ chưa bao giờ đã dạy Xu nhi những thứ này, làm sao có cách dạy nữ nhi chứ? Vẫn là Nạp Lan đại học sĩ dạy tốt!"

"Đâu phải, Hiền vương gia quá khen, kẻ bắt tài chỉ dạy tiểu công chúa biết chữ mà thôi, vẫn là công chúa tư chất thông minh!" Nạp Lan Dung Nguyệt chấp tay nói.

"Ha ha! Hoàng nhi, con xem, ngay cả tiểu công chúa của chúng ta cũng phải biết tuân theo luật pháp nộp thuế, có thể thấy được luật pháp của Lộng Phong quốc ta thâm nhập lòng người à!" Thái thượng hoàng cười hả hả nói, chỉ là, quét nhìn về phía ánh mắt mọi người đầy ý vị thâm trường.

"Đúng vậy đúng vậy, tiểu công chúa thông minh lanh lợi, tư chất hơn người!".....

"Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia!".....

"Công chúa có này tâm trí, thật sự là phúc của hoàng thượng, phúc của Lộng Phong quốc!".....

Từng tiếng khen tặng không ngừng vang lên, trong hoa viên lại là một khung cảnh đầy tiếng chúc mừng.

"Hài tử ngọc, trải qua sinh nhật nhận được lễ vật là không cần nộp thuế." Thái hậu lại ôm lấy Phụng Tĩnh Xu, yêu thương nói, "Hơn nữa chỉ có theo như trung thu tài vật ruộng đất và kinh doanh công thương mới gọi là 'thuế', là không thể dùng vật phẩm thay thế."

"A! Phải nộp tiền à? Nhưng Xu nhi không có tiền đâu!" Phụng Tĩnh Xu giả bộ buồn rầu nói.

"Ha ha ha! Điều này thì có gì!" Đức vương Phụng Vũ Tường ở bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc lên tiếng, "Tiểu Xu nhi không có tiền, hoàng thúc thúc liền lấy tiền riêng của thúc thúc đưa cho Xu nhi!" Dứt lời từ trong tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu, da.nlze.quydo/nn đều là mệnh giá vạn lượng, nhìn ra đoán chừng có năm mươi vạn lượng, ra tay hào phóng như thế, người khác liền ghé mắt.

"Thật sự? Tạ ơn hoàng thúc thúc!" Phụng Tĩnh Xu vừa thấy, vội vàng cười tùm tùm tiếp nhận, cất vào trong áo, lại nhìn về phía hoàng đế, "Hoàng đế thúc thúc, vậy thúc có lễ vật tặng cho Xu nhi không?"

"Có, có! Tại sao không có?" Hoàng đế bị hành động của Phụng Tĩnh Xu lừa gạt được nở gan nở ruột, lập tức liền nói: "Vu Tường thúc thúc đưa cho con ngân phiếu, hoàng đế thúc thúc sẽ đưa cho con hai loại lễ vật! Thứ nhất, từ ngày hôm nay trở đi, Phụng Trạch công chúa Phụng Tĩnh Xu được miễn quỹ lạy, tất cả trường hợp như nhau đều miễn lạy! Thứ hai, ba quận Bạch Vũ, Tương Lý, Quách Duy ban cho Phụng Trạch công chúa làm đất phong, về sau tất cả mọi việc đều do công chúa định đoạt, trước khi cập kê thì giao cho Hiền vương quản lý!(Vân Nhi: tiểu Xu nhi gian xảo quá!!!!)

Lời vừa nói ra, một mảnh âm thanh hút không khí nhất thời vang lên.

Trời ạ! Miễn quỹ lạy, ban thưởng đất phong!

Đây chính là đãi ngộ hiếm có ở Lộng Phong quốc, chỉ là một điều trong đó đã là không được, càng đừng nói đồng thời ban thưởng hai điều, còn là ban cho một tiểu nữ oa năm tuổi! Việc miễn quỹ, ngoài đương kim thái thượng hoàng, thái hậu ra, hai vương gia cũng không có được vinh hạnh đặc biệt, một hài tử mới năm tuổi lại lập tức liền áp đảo hai đại vương gia, phải nói đối với nàng sủng ái có thêm, cũng có phần quá mức; về phần đất phong này, thì lại càng không được, i@en*dyan(lee^qu.donn) ba vị trí Bạch, Tương, Quách ở hạ du sông Mịch là nơi tiếp giáp giữa Lộng Phong quốc và Hi Triều quốc, đất đai bằng phẳng, phì nhiêu rộng lớn, là một trong những nơi sản xuất lương thực ở Lộng Phong quốc, thật sự là khối đất màu mỡ, ai không muốn làm của riêng chứ, nay hoàng thượng không chỉ ban nó cho Phụng Tĩnh Xu, hơn nữa còn đồng ý cho nàng toàn quyền chương quản sự tình bên trong đất phong, thay lời nói khác, ngay cả quan viên đảm nhiệm trong đất phong cũng chỉ cần Phụng Tĩnh Xu nói ra, gạt đầu, vốn không cần bị triều đình quản chế, đây quả thực là quốc gia trong quốc gia!

"Hoàng thượng, này... này chỉ sợ không ổn?" Phục hồi lại tinh thần, một đại thần sắc mặt còn ấp úng nói.

"Đúng vậy, hoàng thượng, việc này tự khai quốc tới nay vốn chưa từng có tiền lệ tứ phong đất cho tiểu oa nhi!" Một đại thần khác cũng mở miệng.

"Đúng vậy, hoàng thượng, từ xưa đến nay có thể ban thưởng đất phong phải là văn thần võ tướng lập công lớn, này... Phụng Trạch công chúa vẫn chưa có chiến công gì, tùy tiện phong thưởng, chỉ sợ..."

Từng câu nói phản đối vang lên, nói xong khiến sắc mặt hoàng đế càng nhìn càng sắc bén, đến cuối cùng, sắc mặt đã xanh mét một mảnh, lạnh lùng mở miệng nói: "Các khanh có thể nói đủ rồi? Còn có lời muốn nói sao!?"

Những quan viên đó thấy vẻ mặt hoàng đế giận dữ, lúng túng ngừng miệng, cúi đầu, trong nháy mắt yên tĩnh không tiếng động.

"Phụ hoàng, người có ý kiến gì sao?" Hoàng đế đột nhiên hỏi thái thượng hoàng ngồi ở một bên, thái thượng hoàng sững sốt, cười nói: i@en*dyan(lee^qu.donn) "Không có! Hoàng nhi, chuyện này con làm rất khá!"

Hoàng đế hỏi: "Phụ hoàng, chỉ giáo cho? Hoàng nhi nói chuyện một buổi các khanh gia đều phản bác, sao phụ hoàng lại đồng ý?"

"Ha ha ha! Tuy nói Lộng Phong quốc tự khai quốc tới nay cũng chưa có ai có thể được vinh hạnh đặc biệt này, nhưng mà, Xu nhi không giống với người bình thường nha! Năm đó nàng sinh ra là lúc trời giáng dị tượng, vì phụ lúc ấy đã từng nói qua nữ tử này chắc chắn bất phàm, và lại nay xem ra, tiểu oa nhi năm tuổi lại thông minh, mới nhìn qua sách một lần, liền biết tuân theo kỷ luật nộp thuế, có thể đoán được tương lai đứa nhỏ này cũng sẽ là người bất phàm, trong lòng chư vị đang ngồi đây hiểu rõ, lại có ai, có thể như hài đồng này biết mà đi, đi mà thủ? Sợ là đa số mọi người đều làm không được!" Thái thượng hoàng nói một hồi hóa giải cục diện bế tắc, chặn được lời của chư vị đại thần gắt gao, đồng thời cũng cho bọn hắn một cái cảnh cáo nho nhỏ, chớ để "biết mà phạm"! Trong lòng mọi người rung mình, cũng không dám phản đối nhiều, cùng hô "hoàng thượng anh minh", "thái thượng hoàng anh minh"!

Thái hậu thấy tình cảnh này, sợ quấy nhiễu tâm tình hài tử, trải qua sinh nhật không được thoải mái, vì thế vừa cười hỏi: "Xu nhi, cháu có cần hoàng nãi nãi đưa lễ vật không?"

Phụng Tĩnh Xu đầu tiên là tạ ơn hoàng đế, sau đó nói với thái hậu: "Hoàng nãi nãi, đúng là Xu nhi muốn một lễ vật, nhưng là muốn hoàng đế thúc thúc,

hoàng nãi nãi và hoàng hậu thăm thăm đồng thời phê chuẩn."

"A? Tại sao vậy? Là lễ vật gì mà thần bí như vậy?" Hoàng đế và hoàng hậu cũng không khỏi tò mò.

"Bẩm báo hoàng đế thúc thúc, " Phụng Tịch Xu khom người thờ dài nói, "Nạp Lan tiên sinh dạy Xu nhi rất nhiều loại lễ nghi《 nữ giới 》, 《 chu lễ 》, Xu nhi biết hoàng hậu thăm thăm mẫu nghi thiên hạ, nữ tử khắp thiên hạ đều do hoàng hậu thăm thăm trông nom, Xu nhi cũng do hoàng hậu thăm thăm trông nom, thái hậu nãi nãi trước kia là hoàng hậu, dieendaanleequydonn như vậy hoàng hậu thăm thăm liền do thái hậu nãi nãi trông nom, hoàng đế thúc thúc lại là thiên tử, sách có nói 'Trong thiên hạ đều là đất của vua, những nơi giáp ranh đều là thần của vua', như vậy hoàng đế thúc thúc chính là người có quyền lực lớn nhất, cho nên, Xu nhi muốn lễ vật yêu cần hoàng hậu thăm thăm, thái hậu nãi nãi và hoàng đế thúc thúc phê chuẩn nha!"

Phụng Tịch Xu nói một hồi có trật tự hoàn toàn khiến mọi người đang ngồi phải ngả ngira. Hôm nay thật đúng là đại khai nhãn giới, vừa "hộ thuế" vừa ban thưởng, hiện tại lại còn bị một đứa bé luân quần khiến cho đầu vầng mắt hoa, nói ra thật đúng là bẽ mặt!

"Trong thiên hạ đều là đất của vua, những nơi giáp ranh đều là thần của vua', hay, hay! Ha ha ha!" Lần này hoàng đế thật sự cực kỳ cao hứng, nói với Phụng Tịch Xu: "Xu nhi ngoan, cháu có nguyện vọng gì cứ việc nói, hoàng đế thúc thúc nhất định sẽ thỏa mãn cháu!" Khẩu khí lớn như vậy, đã không có kiêng kỵ gì.

Phụng Tịch Xu nhìn về phía hoàng hậu và thái hậu, thấy hai người cũng là mỉm cười gật đầu, vì thế xả giọng mà toàn trường cũng có thể nghe thấy nói: "Xu nhi muốn hoàng đế thúc thúc, hoàng hậu thăm thăm và thái hậu nãi nãi một quyền tự chủ hôn nhân, về sau việc hôn nhân cưới xin phải toàn quyền tự Xu nhi sắp xếp, bất luận người nào không được tự tiện can thiệp!"

Toàn trường chấn động, thái hậu hỏi: "Tại sao vậy? Xu nhi, đều do phụ vương mẫu phi định hôn cho cháu, tìm một nhà khá giả không tốt sao, sao lại tự mình sắp xếp?"

Phụng Tịch Xu chậm rãi nhìn quét toàn trường,dieendaanleequydonn nói ra một câu từ đó về sau cùng nàng nổi tiếng, hơn nữa vĩnh viễn cũng thoát khỏi mà chính nàng cũng không muốn bỏ đi ——

"Bởi vì Xu nhi lập chí muốn xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Có Sư Tới Chơi

"Tỷ tỷ, ‘Xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ’ là có ý gì?" Bên trong phòng tối tăm, một âm thanh trẻ con non nớt cất giọng hỏi.

"Hi hi, chính là tập hợp tất cả nam hài tử đẹp mắt nhất xinh đẹp nhất thiên hạ lại, đặc biệt để một mình tỷ xem, một mình tỷ hưởng thụ!" Một âm thanh nữ hài tà ác vang lên, mang theo tiếng nuốt nước miếng khả nghi.

"Vậy, vậy Duy nhi đâu?" Giọng nam nhỏ bé lo lắng hỏi.

"Duy nhi? Duy nhi đã sớm là đồng đường tế tỷ tỷ định ra, đương nhiên cũng là một mỹ nam của tỷ tỷ!" Một tiếng "nhé" đặc biệt có vẻ vang dội trong bóng đêm. (Vân Nhi: không biết từ ‘nhé’ này ở đâu ra??!) "Hiện giờ Duy nhi đúng là mỹ nam của tỷ tỷ, dieendaanleequydonn sau này lớn lên nhất định phải

giúp tỷ tỷ tìm kiếm mỹ nam tuyệt sắc nhé, như thế tỷ tỷ mới có thể càng ưa thích Duy!" Giọng nữ tà ác dẫn dụ nam hài không biết gì, sau này vì mình lấy cô tránh đánh hạ hậu thuẫn kiên cố, trước thời gian phải phòng bị nội bộ mâu thuẫn.

"Được ..." Nam hài then thùng ôm hai má của mình, vô tình đáp ứng mấy điều kiện bồi thường cắt nhường lãnh thổ, từ nhỏ định ra mục tiêu "tìm kiếm mỹ nam", nói giáo cho giặc, không, là hỗ trợ tình lấy cô, tai họa nhiều vô số.(Vân Nhi: tội nghiệp Duy nhi quá à!!)

"Ha ha ha! Thật là oa nhi thú vị!" Một tiếng cười cao vút đột nhiên vang lên, hù dọa hai đứa bé đang nhỏ giọng nói chuyện.

"Ai!?" Phụng Tịch Xu nhướng mày, trong lòng biết người phát ra âm thanh nhất định không phải là người tới dự tiệc sinh nhật đêm nay, những người yếu ớt này, ngay cả chịu không được lời nói hùng hồn của nàng, một đám đều như bị sấm đánh, toàn bộ đều choáng váng về nhà, bây giờ lại lúc đêm khuya, bọn hạ nhân của quý phủ cũng đều đi ngủ, ban đêm bọn thị vệ cũng sẽ không phát ra tiếng quấy nhiễu người, như vậy xem ra, người phát ra tiếng nhất định là người từ bên ngoài đến, vì thế quát lên: "Ra đây!"

Tiếng nói vừa dứt, Phụng Tịch Xu chỉ cảm thấy một luồng gió phất qua, trực giác che chở Phụng Duy Tịch ở sau lưng, đôi mắt to đen bóng trầm ngâm nhìn về phía cửa sổ mở rộng không một tiếng động, trong lòng biết có thể vô thanh vô tức tiến vào vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, mở ra cửa sổ cũng lặng yên không một tiếng động, tối nay là gặp phải cao nhân rồi, chính là không biết cao nhân này đến cuối cùng là muốn gì. Đang nghĩ ngợi, một bóng dáng màu xanh từ cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào. da.nlze.quydo/mn (Ấn Ấn chen vào nói: Ha ha! Có phải đều đoán thành áo trắng hay không? Ta không viết áo trắng, cần ta ~~~). (Vân Nhi: tác giả vui nhì! Giờ mới biết từ ‘Ấn Ấn’ của tác giả hóa ra là tên tác giả!@@)

"Người là ai!? Tại sao ban đêm lại dám xông vào vương phủ?" Phụng Tịch Xu vừa áp sát vào Phụng Duy Tịch ở phía sau, quát hỏi nói.

Người áo xanh kia cũng không nói, chỉ là vòng tay quan sát hai người, nhìn tư thế kia, Phụng Tịch Xu biết công lực người này hẳn là cực cao, nếu không cũng sẽ không coi bóng tối như không có gì, trong bóng đêm quan sát bọn họ, vì thế lại hỏi: "Người muốn làm gì?"

Người nọ nghe thấy Phụng Tịch Xu hỏi, ánh mắt đột nhiên cuồng nhiệt vô cùng, nhìn chằm chằm Phụng Tịch Xu.

Phụng Tịch Xu nhíu mày, người này mới vừa rồi xâm nhập, cảm thấy thất kinh, vẫn chưa để ý tướng mạo của người tới ra sao, hiện tại tinh thần ổn định xuống, xuyên qua ánh trăng, trải qua tu luyện đôi mắt nhìn trong bóng đêm cũng không trở ngại, lúc này mới phát hiện người áo xanh trước mắt, đầu bạc, đôi mắt trầm tĩnh, khuôn mặt thanh tú, nghiêm nhiên là một mỹ nam trung niên.

Nam nhân kia nhìn thấy Phụng Tịch Xu quan sát hắn, dường như không ngại bóng tối, ánh mắt đột nhiên sáng rực, vô cùng mãnh liệt, trong miệng lầm bầm nói: "Tốt, tốt! Ha ha ha, trời không tuyệt ta, trời không tuyệt ta!"

Phụng Tịch Xu thấy nam nhân kia cũng không trả lời nàng, ở chỗ này cô quá nói thầm, vì thế cẩn thận lời kéo Phụng Duy Tịch tới sát cửa, muốn thừa dịp người nọ không chú ý chuồn ra khỏi phòng cầu cứu. Nhưng mới đi chuyển hai ba bước, đã bị mỹ nam áo xanh lách mình chặn đường đi. Phụng Tịch Xu cảm thấy bức bối, câu giận thân thể nàng mới năm tuổi, chỉ có thể chơi đùa một ít trò lừa bịp, không thể tu luyện tăng tiến thuật cao hơn, Die nd da nl e q u y d o n nếu không tối nay cũng sẽ không xuất hiện loại tình cảnh túng quẫn này, lập tức liền âm thầm thề, sau này nhất định phải rất khiêm tốn, tuyệt không ở dưới người khác! Nhưng đó cũng là chuyện sau này, trước mắt địch ta không rõ, quan trọng nhất chính là biết rõ ý đồ của người áo xanh này.

"Người rốt cuộc là ai! Muốn làm gì?" Trong lòng lo âu, giọng điệu của Phụng Tịch Xu cũng không nhịn được cuồng cuồng lên.

"Tỷ tỷ..." Phụng Duy Tịch sợ hãi lôi kéo tay áo Phụng Tịch Xu, giọng nói khẽ run.

"Duy nhi đừng sợ, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ!" Phụng Tịch Xu nắm chặt tay nhỏ bé của Phụng Duy Tịch, làm cho hắn an tâm.

"Ừm, ừm, không tệ, không tệ, không hổ là đồ nhi lão phu xem trúng, quả nhiên có nhãn nại, có đảm đương!" Mỹ nam áo xanh tán thưởng nhìn Phụng Tịch Xu.

Đồ đệ? Phụng Tịch Xu nhạy cảm bắt được hai chữ trong lời nói của mỹ nam áo xanh, tâm tư hỗn loạn, cũng dần dần hiểu rõ mục đích đến của mỹ nam áo xanh. Nơi này chỉ có ba người, hắn nói đồ đệ, hẳn là muốn từ nàng và Duy nhi chọn ra một người làm đồ đệ của hắn. Phụng Tịch Xu trầm nghĩ, có điều có phải như thế hay không, hay cứ thử hắn một lần mới biết được.

"Đồ đệ gì? Nơi này là Hiền vương phủ, nơi này chính là Hàm Tịch tiểu trúc Phụng Trạch công chúa Phụng Tịch Xu ở lại, các hạ muốn tìm đồ đệ sợ là đi nhầm địa phương rồi?" Phụng Tịch Xu có ý xuyên tạc lời nói.

"Không sai, không sai." Mỹ nam áo xanh khoát tay cười nói, "Người chính là đệ tử ta tìm kiếm đã lâu."

Quả nhiên là muốn tìm người làm đệ tử của hắn. Phụng Tịch Xu thờ dài nhẹ nhõm, trong lòng treo tảng đá cũng vững vàng rơi xuống. Trong lòng chắc chắn, Phụng Tịch Xu liền có thời gian và tinh lực cẩn thận quan sát mỹ nam trung niên trước mắt. Ngay từ đầu Phụng Tịch Xu liền mơ hồ cảm thấy trên thân thể người này có luồng khí tức quen thuộc, dieendaanleequydomn vì thế liền ngưng thần tự tiên thuật tại hai con mắt, thông qua con mắt thâm hiểm tiên thuật để quan sát, quả nhiên, trên người mỹ nam trung niên nhìn thấy từng đợt từng đợt tiên khí phiêu dật.

Nhìn bộ dáng xem ra thể ngoại cao nhân đắc đạo, tu vi cũng khá cao, mơ hồ có tư thái thần tiên tản ra, tu vi thể này, nói vậy số tuổi cũng cực kỳ lớn, chắc là có chừng trăm tuổi, thế nhưng vẫn còn có thể duy trì dung nhan trung niên tuấn mỹ, có thể thấy được người này không tầm thường.

Theo Phụng Tịch Xu suy đoán, người này sau trăm tuổi, nhất định là đứng hàng tiểu tiên, chỉ là cũng không phải là thượng tiên gì, chỉ là một tiểu tiên bình thường. Phụng Tịch Xu nhớ tới thời điểm trước khi ở Thiên Đình từng được cho biết trên đại lục Sở Anh này không có thần tiên yêu quái, có lẽ nguyên nhân lão mỹ nam áo xanh trước mắt này cũng chưa có thành tiên, khi còn sống không thể đắc đạo, sau khi chết lại vừa thành tiên.

Nói như vậy, lão mỹ nam áo xanh này có thể xem như là người có tu vi cao nhất trên đại lục Sở Ảnh, sư phụ này, ắt là phải bá, để tránh sau này nàng tu tiên bị cho là quái vật. Có lão mỹ nam áo xanh chống đỡ ở phía trước, cũng có thể giải thích nói là sư phó có cách dạy bảo, đồ đệ trò giỏi hơn thầy! Hơn nữa, võ công này vẫn là phải có người lĩnh hội nhập môn. Có điều cũng coi như hần gặp vận may, gặp Phụng Tịch Xu nàng, có nàng đã thông quan hệ với hần, về sau có cơ hội tìm Ngọc Đế khai thông một chút, thế nào cũng phải cho sư phó của nàng làm tiên quan thượng đẳng chứ, dù sao mẹ nuôi của nàng lại là Vương Mẫu, cấp bậc của sư phó sao có thể thấp chứ!? Dieendaaneequydonn Tự hỏi một lát, Phụng Tịch Xu lập tức quyết định bá người này làm sư, nhưng mà, muốn nàng bá ông ta làm sư cũng phải cần điều kiện...

"Đệ tử gì? Ta không làm." Phụng Tịch Xu cố ý giả bộ cực kỳ khinh thường nói.

"Cái gì, cái gì!? Người không làm?" Lão mỹ nam nghe thấy Phụng Tịch Xu nói, hiển nhiên cực kỳ giật mình, con người trừng cũng muốn rơi ra rồi."Tiểu oa nhi người có biết người đang nói chuyện với ai sao?" Lão mỹ nam hiển nhiên cực kỳ kiêu ngạo với thân phận của mình, lộ ra một bộ biểu tình "không phân biệt được tốt xấu" đối với Phụng Tịch Xu (có điều hần cũng tự coi mình thành hàng hóa, cũng trách không được Xu Xu của chúng ta bất kính với hần...).

"Người là ai?" Phụng Tịch Xu ra vẻ tò mò hỏi.

"Ta là Lục Miếu chân nhân." Lão mỹ nam áo xanh rất đắc ý tự báo danh họ.

Yên tĩnh...

Nét mặt già nua của lão mỹ nam áo xanh trong khung cảnh yên tĩnh không ngừng co rúm, rốt cục rất không tin tưởng hỏi một câu: "Các người hần sẽ chưa từng nghe qua chứ!?"

Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch cực kỳ ngây thơ lắc đầu.

"Không thể nào!" Lục Miếu chân nhân trừng lớn hai mắt kêu lên, "Danh hào lão phu là vang vọng toàn bộ đại lục Sở Ảnh! Từ lão thái trăm tuổi, cho tới hài đồng ba tuổi cũng sẽ không chưa từng nghe qua danh hào lão phu nha!" Lục Miếu chân nhân thật không thể tin được nhìn hai hài tử trước mắt, cũng không nhận được mặt mũi, "Tiểu oa nhi thật sự chưa từng nghe qua?" Chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần nữa, đương nhiên, kết quả là lòng tự trọng lại bị hai tiểu hài tử đã kích thật sâu.

"Người rốt cuộc muốn làm gì?" Phụng Tịch Xu có hơi không kiên nhẫn, giọng nói cũng không được tốt.

"Tiểu oa nhi, lão phu muốn nhận người làm đồ đệ, người xem coi thế nào?" Lục Miếu chân nhân mắt thấy không thể dùng "đại danh" của hần lừa được đồ tốt, cũng vô cùng tủi thân. Nghĩ đến Lục Miếu chân nhân hần còn chưa bao giờ gặp được loại tình huống này đâu! Thiên hạ này ai chẳng biết đại danh của hần chứ! Hôm nay lại thua trong tay hai tiểu hài tử này. Die nd da nl e q uu ydo n Có bao nhiêu người đang cầm vàng hứa quyền lực muốn hần thu bọn họ làm đồ đệ đấy, kết quả lại bị một đứa bé đánh trả về, điều này còn có thể nói ra sao!? Trăm năm nay khổ gặp được kỳ tài luyện võ, gân cốt tốt, mà nhìn tướng mạo là người tâm tính thuần lương, chính mình không có người nói nghiệp, võ học không được truyền thừa, hần cũng chỉ có liếm mặt dùng loại giọng điệu dụ dỗ này nói chuyện với tiểu oa nhi.

Ai biết, Lục Miếu chân nhân "tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục" cũng không giành được chiếm được đồng tình của Phụng Tịch Xu, nàng vẫn hung hăng lắc đầu.

"Vì sao không đáp ứng? Tiểu oa nhi bá ta làm sư sau này ta có thể dạy người võ công rất lợi hại!" Lục Miếu chân nhân tiếp tục dụ dỗ.

"Ta có năng lực bảo vệ mình." Phụng Tịch Xu bình tĩnh nói.

"Ha ha! Người một tiểu oa nhi năm tuổi có thể bảo vệ mình cái gì?" Lục Miếu chân nhân rõ ràng không tin.

Phụng Tịch Xu vừa nghe, nảy ra ý hay, tính toán cho sư phó này một người "ra oai phủ đầu".

"Người cũng đừng không tin, " Phụng Tịch Xu nói, "Ta hiện tại liền cho người nhìn xem ta rốt cuộc có năng lực đó hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Khảo Thí Bá Sư

Hiện giờ Phụng Tịch Xu đã quyết định muốn mạnh tay một lần, đưa tay vỗ ba tiếng, một bóng người đã im hơi lặng tiếng đứng thẳng trong bóng đêm.

Người này, là hộ vệ Giáp Tam đặc biệt được chọn lựa ra từ hộ vệ đứng đầu tổ chức ám vệ Long Ảnh của hoàng đế, được thái thượng hoàng bí mật giao cho nàng sau khi yến tiệc tan đi. Ngay cả hộ vệ cấp cao bên người hoàng đế cũng có thể đưa ra bảo vệ nàng, bởi vậy có thể thấy Phụng Tịch Xu được hoàng gia sủng ái đến mức độ nào. Nhưng ngay cả Phụng Tịch Xu nàng cũng không hiểu rõ tại sao lại được nhận nhiều sủng ái như vậy, dieendaanleequydonn một tiểu cô nương năm tuổi, không rành thế sự, cũng không có công trạng gì, chiếu theo nguyên tắc mà nói không nên nhận được sủng ái đặc biệt như vậy, nhưng sự thật chính là hoàng gia này sủng nàng sủng đến tận trời rồi, điều này cũng trở thành một trong những nghi vấn lớn khó hiểu trong cuộc đời của Phụng Tịch Xu.

Nàng đâu biết rằng, hoàng gia quá tin nàng như thế là bởi vì một giấc mộng gây ra. Cái ngày Phụng Tịch Xu sinh ra, năm đại nhân vật trọng yếu của hoàng thất cùng nằm mơ một giấc mộng —— thần nữ hạ phàm, ân trách của Sở Ảnh. Một oa nhi nho nhỏ được chính tay Ngọc đế ôm, dẫn dắt chúng tiên trên Thiên Đình đưa tiểu oa nhi kia hạ xuống trần gian, đồng thời, mây lành trên bầu trời dày đặc, trăm hoa đua nở, bách điều trổ dậy, bách thú cùng vui. Mà oa nhi hạ phàm kia, cả người có mùi thơm đặc biệt, đôi mắt tím thanh tịnh và đẹp đẽ, trên trán còn thoáng hiện phụng hoàng lửa bay lên! Năm người hoàng thất này, lập tức nghĩ tới ngay ngày công chúa thiên tài của hoàng thất sinh ra —— Phụng Tịch Xu, tình cảnh trong mộng, lại giống y như lúc khi nàng sinh ra!

Đợi đến ngày hôm sau khi mấy người nằm mơ giấc mộng kì lạ muốn tìm người nói hết tâm sự thì ngạc nhiên phát hiện, năm đại nhân vật hoàng gia —— hoàng thượng Phụng Nhâm Ngao, thái thượng hoàng Phụng Tề Thiên, thái hậu Thụy thị, Hiền vương gia Phụng Vũ Dực, Đức vương gia Phụng Vũ Tường lại cùng nằm mơ một giấc mộng! Vì thế trong lòng mấy người liền có nhận thức "nàng chính là thiên nữ hạ phàm", vì thế càng thêm trân trọng Phụng Tịch Xu, ngay cả ám vệ hoàng gia cũng không tiếc đưa cho nàng, dieendaanleequydonn (lúc này Ngọc đế còn đang ở trên trời nói thầm, vì để Phụng Tịch Xu ở thế gian làm việc thuận lợi, lúc Phụng Tịch Xu đợi ở Thiên Đình ba ngày, còn đặc biệt tập luyện ôm nàng ở Thiên Đình thật nhiều lần, cái cảnh tượng "quần tiên đưa nữ" chính là hiện tượng giả tạo...)(Vân Nhi: Giả dối, giả dối quá!!!)

Sau khi thái thượng hoàng giao Giáp Tam cho Phụng Tịch Xu, Phụng Tịch Xu liền đổi tên Giáp Tam thành Tịch Ảnh, đưa ra mệnh lệnh đầu tiên là nếu không có gọi thì không thể hiện thân. Ai biết Tịch Ảnh này cố sống chết để giữ lấy mệnh lệnh của chủ nhân, mà ngay cả mới vừa rồi có người ý đồ không rõ xâm nhập cũng không có hiện thân ngăn cản, chỉ ở trong bóng đêm chờ đợi Phụng Tịch Xu gọi, thực ra là Phụng Tịch Xu cũng nhất thời khẩn trương, hơn nữa Tịch Ảnh mới đi theo bên người nàng không lâu, ngay tại thời điểm khẩn trương vừa rồi, nàng vốn đã quên còn có hộ vệ như vậy, hiện tại bình tĩnh lại mới nhớ tới, nói ra cũng khiến cho nàng xấu hổ một hồi.

Ngay từ đầu Lục Miếu chân nhân liền phát hiện trong phòng còn có một hơi thở khác, cho dù tu vi võ công của người này không tệ, có điều vẫn chưa vào mắt của hắn, bởi vậy giờ phút này đối với sự xuất hiện của Tịch Ảnh hắn cũng không sợ, hắn cười hi hi hỏi: "Oa nhi, đây là năng lực theo như lời người nói?" Trong lời nói có phần không cho là đúng.

"Ha ha, đương nhiên không phải, ta nghĩ hắn không lọt nổi mắt xanh của tiền bối, đúng không?" Phụng Tịch Xu cố thương lượng, không đợi Lục Miếu chân nhân trả lời, lại quay đầu nói với Tịch Ảnh: "Che mắt!"

Tịch Ảnh không nói hai lời, lập tức từ trong lòng lấy ra một cái khăn gắm che hai mắt lại.

Phụng Tịch Xu rất vừa lòng khi thấy Tịch Ảnh phục tùng, đợi sau khi Tịch Ảnh che hai mắt lại, Phụng Tịch Xu không rõ nguyên nhân gì mà nói với Lục Miếu chân nhân: da.nlze.quydo/nn "Người xem kỹ đi." Lại quay đầu đối ra lệnh với Tịch Ảnh: "Cố hết sức của người!"

Vừa dứt lời, thừa dịp Tịch Ảnh phản ứng chậm, đột nhiên đề cao tiên thuật toàn thân về phía thâm xu văn ở ngón trỏ, một tia sáng xanh từ trong thâm xu văn nổ bắn mà ra, một thiếu niên Linh Lung thân cao màu xanh lam rất mạnh giãy thoát từ trong thâm xu văn chạy đến chỗ Tịch Ảnh đang bị che mắt hai mắt, ra tay chính là sát chiêu!

Tịch Ảnh đang bị che hai mắt nghe thấy mệnh lệnh của Phụng Tịch Xu, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy một cổ sát khí mãnh liệt đập vào mặt, lắc mình một cái, khó khăn lắm mới né tránh được sát chiêu nguyền diệp mà đến, đồng thời quay người bắt đầu chém giết kịch liệt với "dịch nhân" không biết ở trước mắt!

Tốc độ chém giết của hai bóng dáng một đen một xanh trước mặt với mắt người thường xem còn không kịp, có lẽ hiện giờ Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch nhìn còn không rõ lắm, nhưng với tu vi cực cao của Lục Miếu chân nhân lại nhìn thấy rõ ràng. Nếu nói là tu vi võ công, có lẽ ám vệ mười mấy tuổi trước mặt này hiện nay ở trong chốn võ lâm coi như là người giỏi nhất, nhưng, thân thủ của cái bóng xanh này không hiểu vì sao lại xuất hiện so với ám vệ cao hơn rất nhiều. Đây không phải là điều kỳ lạ nhất, khiến người ta kinh ngạc nhất là cái bóng xanh kia, nếu như hắn không nhìn lầm mà nói, cái bóng xanh kia là từ trong tay Phụng Tịch Xu chọt lóc mà xuất hiện, toàn thân cái bóng xanh kia trong suốt —— đó không phải là người, vậy đến cuối cùng là cái gì!?

Lúc này Lục Miếu chân nhân đã bị cái bóng xanh kì lạ trước mắt làm cho kinh sợ, hoàn toàn nói không nên lời.

Phượng Tinh Xu tựa vào bả vai của Phượng Duy Tinh, toàn thân mệt mỏi, lúc này một sự uể oải đánh úp mà đến, nàng biết, đây là kết quả của việc nàng hao hết tiên thuật, lúc này nàng cần nghỉ ngơi đầy đủ, như thế mới có thể mau chóng hồi phục lại, nhưng nàng không thể, nàng muốn mở to hai mắt, xốc lại đầy đủ tinh thần quan sát kỹ cuộc tỷ thí này, trận tỷ thí này chính là một mũi tên trúng ba con chim.

Tinh Ảnh tuy là ám vệ mà thái thượng hoàng giao cho nàng, nhưng dù sao cũng chỉ có mười mấy tuổi, võ công tu vi của hắn rốt cuộc là như thế nào, cũng cần phải tự mình nàng khảo thí qua mới biết được, mà hiện tại, chính là cơ hội khảo thí tốt nhất —— do Linh Lung của nàng đến khảo thí!

Hôm nay là sinh nhật năm tuổi của nàng, đồng thời cũng là ngày nàng bắt đầu tu luyện tiên thuật, trước khi bắt đầu tu luyện, nàng muốn tiến hành kiểm tra và ghi chép lại tích lũy năm năm qua của nàng, vì đề sau này tham khảo cho việc tu luyện. Tiên thuật hiện nay ở trong thâm xu vẫn có thể sáng tạo ra năm loại Linh Lung, dieendaanleequydonn trong đó có ba loại Linh Lung thấp cấp, theo thứ tự là Bạch Linh Lung, Hoàng Linh Lung, Lục Linh Lung, hai loại Linh Lung trung cấp, theo thứ tự là Hắc Linh Lung và Lam Linh Lung, còn có hai loại Linh Lung cao cấp Hồng Linh Lung và Tử Linh Lung sau này cần phải tu luyện được tiên thuật càng nhiều mới có thể sáng tạo ra.

Công dụng của thất sắc Linh Lung khác nhau, Hồng Linh Lung quản lý chung toàn bộ các hoạt động trong thâm xu vẫn; Bạch Linh Lung phụ trách tất cả khu vực gieo trồng thực vật, trong đó Ngân Bạch Linh Lung cao cấp nhất chuyên việc trồng cây bản thảo; Hắc Linh Lung phụ trách việc sản xuất tất cả các vật cần muốn; Hoàng Linh Lung phụ trách tất cả các vật chứa đựng trong thâm xu vẫn, Lục Linh Lung chuyên việc chăm sóc, là vì Phượng Tinh Xu mà chỉ định đám người hầu hạ, chăm sóc; Lam Linh Lung chuyên môn tập võ quân nhân; Tử Linh Lung là Phượng Tinh Xu vì bảo vệ mình mà sáng tạo ra, phàm là Phượng Tinh Xu chỉ định Tử Linh Lung nào cũng có thể bảo vệ bên người; bởi vậy, dựa theo công năng phân chia ra, thất sắc Linh Lung chia làm ba cấp bậc thấp, trung, cao.

Trận tỷ thí này không chỉ là khảo thí với Lam Linh Lung, cũng là khảo thí đối với tổng thể hoạt động trong thâm xu vẫn, hiện nay tiên thuật của Phượng Tinh Xu hoàn toàn không có, thuộc loại trạng thái hư thoát, thâm xu vẫn sớm đã tự động thay đổi để cung ứng quang năng, hơn nữa bắt đầu liên tục bổ sung năng lượng cho thân thể Phượng Tinh Xu, bởi vậy thời gian Phượng Tinh Xu khôi phục cũng so với người thường nhanh hơn không chỉ một lần.

Đến hiện nay, một mũi tên đã trúng "hai chim" rồi, Phượng Tinh Xu cảm thấy vô cùng hài lòng với Tinh Ảnh và tình hình hoạt động trong thâm xu vẫn, kế tiếp, liền muốn xem một "chim" cuối cùng này ——

Phượng Tinh Xu nhìn Lục Miếu chân nhân, khoe môi câu lên một độ cong —— quả thực là "một mũi tên trúng ba con chim"!

"Quay về!"

Môi hồng khê mở, giọng vừa dứt, bóng dáng màu lam trong suốt đã biến mất, bởi vì sát khí đột nhiên tản đi mà Tinh Ảnh còn ngơ ngẩn duy trì tư thế chém giết, Phượng Tinh Xu mỉm cười nói với hắn: "Tinh Ảnh, lui đi!"

Tinh Ảnh phục hồi lại tinh thần thảo xuống khăn gấm, sau khi khê khom người liền biến mất vô tung.

Lục Miếu chân nhân bị giọng nói của Phượng Tinh Xu kéo lại tinh thần, hắn nhìn Phượng Tinh Xu, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu oa nhi, cái vừa rồi rốt cuộc là cái gì?"

Phượng Tinh Xu vẫn dựa vào trên người Phượng Duy Tinh như cũ, lười biếng nói: "Ngài không cần quan tâm đó là cái gì, ngài chỉ cần nói cho ta biết, hiện tại ta có năng lực bảo vệ mình sao? Ta cần báỉ người làm thầy sao?"

"Này..." Lục Miếu chân nhân nhe răng, muốn nói để bảo vệ bản thân, với thân thủ hiện tại của ám vệ của Phượng Tinh Xu, nàng hẳn sẽ không yêu cầu võ thuật cao thâm, huống hồ nàng còn có một quái ảnh không biết là vật gì hộ thân, đúng là không cần báỉ hắn làm thầy. Nhưng sau khi nhìn qua cái bóng màu xanh vừa rồi, Die nd da nl e q u u ydo n Lục Miếu chân nhân thật sự sinh ra hứng thú nồng đậm đối với thứ kỳ quái đó, điều này không những không xua tan quyết tâm muốn thu Phượng Tinh Xu làm đồ đệ của hắn, ngược lại càng tăng thêm sự kiên quyết của hắn, vì thế hắn cũng không thể chú ý khí chất hình tượng gì nữa, ngay cả võ lại cũng phải thu Phượng Tinh Xu làm đồ đệ! Trong lòng Lục Miếu chân nhân âm thầm thề nói.

"Tiểu oa nhi, tiểu tử tông, lão nhân ta xin ngươi được chưa? Xin ngươi làm đồ đệ của ta còn không được sao!?" Lục Miếu chân nhân không kiêng nể, mặt đáng thương tội nghiệp nói với Phượng Tinh Xu.

Cười nhạo một tiếng, Phượng Tinh Xu xem như bị lão nữ nam thuyết phục, lại có thể nghĩ ra chiêu làm vẻ đáng thương này, xem ra chiêu ra oai phủ đầu này của nàng không chỉ làm hắn kinh sợ, còn đẩy lên lòng hiếu kỳ của hắn rồi! Vì thế nàng cũng không lại làm khó hắn, nói ra điều kiện của nàng ——

"Muốn ta làm đồ đệ của ngươi cũng không phải không có khả năng, nhưng ngươi phải đáp ứng điều kiện của ta." Phượng Tinh Xu giả bộ suy xét nói.

"Được, được, được! Chỉ cần ngươi đáp ứng làm đồ đệ của ta, điều kiện gì ta cũng đáp ứng!" Thấy việc thu đồ đệ có cửa, Lục Miếu chân nhân vội vàng gật đầu, dường như sợ chậm trễ tiểu tử tông này lại muốn đổi ý.

Phượng Tinh Xu vỗ vỗ bả vai Phượng Duy Tinh nói: "Nha! Ngươi xem xem, đây là tiểu vương gia Phượng Duy Tinh của Hiền vương phủ chúng ta, hắn cũng là đồng dưỡng tử của ta, ta muốn ngươi thu hắn làm đồ đệ, truyền thụ tất cả bản lĩnh của ngươi cho hắn, ta học cái gì hắn học cái đó, không được thương lượng!"

"Được, được, được!" Lục Miếu chân nhân vì đồ đệ cái gì cũng đều đáp ứng rồi.

"Còn có, ám vệ vừa rồi của ta ngươi cũng phải dạy võ công cho hần!" Phụng Tịch Xu được một tác lại muốn tiến một tác.

"Được, được, được!" Lục Miếu chân nhân cắt đứt đèn tiền (Vân Nhi: mình nghĩ câu này là chỉ sự nhượng bộ).

"Cái khác ta còn chưa nghĩ ra, chờ ngày nào đó ta nghĩ kỹ thì ta lại nói cho ngươi!"

"Được, được, được!" Hiện tại Lục Miếu chân nhân chỉ có thể nói ba chữ này.

"Vậy được rồi, thấy thái độ của ngươi tốt như vậy, ta liền bái ngươi làm thầy!" Phụng Tịch Xu nói xong kéo Phụng Duy Tịch, dịu dàng nói: "Duy nhi, tỷ tỷ tìm cho đệ một sư phụ, hôm nay đệ phải đi theo sư phụ học tập, sư phụ sẽ dạy ngươi rất nhiều thứ, về sau đệ có thể bảo vệ tỷ tỷ rồi. Hiện tại cùng tỷ tỷ bái sư được chứ?"

Phụng Duy Tịch nhảy con ngươi ngây thơ, ngọt ngào đáp: "Được! Duy nhi và tỷ tỷ cùng nhau bái sư, Duy nhi phải bảo vệ tỷ tỷ!"

Phụng Tịch Xu lại thấp giọng kêu: "Tịch Ảnh!"

Tịch Ảnh lắc mình một cái, lại đứng ở phía sau Phụng Tịch Xu.

"Bái sư!" Phụng Tịch Xu ra lệnh nói.

"Vâng!" Tịch Ảnh thấp giọng đáp ứng một tiếng.

Vì thế ba người vén lên vạt áo quỳ xuống dập đầu nói: "Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đồ nhi!"

Lục Miếu chân nhân đứng thẳng cảm khái: Đầu năm nay, thu đồ đệ cũng phải "mua một đũa hai", thật đúng là... ép mua ép bán nha!

Đương nhiên, những lời này hần cũng chỉ dám oán thầm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đi Xa

Mùng tám tháng bảy, sáng sớm, lúc mọi người bắt đầu truyền miệng "Phụng Trạch công chúa mê sắc che trời", "vọng ngôn cưới mỹ nam khắp thiên hạ", cửa lớn Hiền vương phủ nghênh đón một vị khách áo xanh phiêu phiêu phảng phất như tiên nhân đến thăm —— Lục Miếu chân nhân.

Nô bộc canh cửa vừa nghe nói là Lục Miếu chân nhân đến đây, vội vàng chạy đến đại sảnh bẩm báo cho Hiền vương gia, Phụng Vu Dực mừng rỡ, vội vàng sai người nghênh đón.

Có thể nói Lục Miếu chân nhân là đệ nhất kỳ nhân của đại lục Sở Ảnh, không nói đến võ công của hần sâu không lường được, cứ nghe hần đã trăm tuổi, nhưng vẫn là một bộ dáng nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, nghe nói hần đã rời khỏi nhân gian, ẩn trốn trần thế, mọc cánh thành tiên rồi đi, đứng hàng tiên ban không xa rồi. Tiên nhân phạm trần trong truyền thuyết này hôm nay lại đến Hiền vương phủ của hần, thật đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này!

Khi Lục Miếu chân nhân bước vào đại sảnh vương phủ, Phụng Vu Dực đã sớm đứng dậy nghênh đón. Vừa nhìn thấy người tới, Phụng Vu Dực cảm thấy kích động một hồi, quả nhiên là Lục Miếu chân nhân! Hơn mười năm trước, Die nd da nl e q uy ydo n Phụng Vu Dực còn trẻ hết sức lông bông

từng có đoạn thời gian ngao du giang hồ, lúc ấy cơ duyên xảo hợp được gặp Lục Miếu chân nhân một lần, mà mười năm qua dung nhan Lục Miếu chân nhân lại chưa từng thay đổi, quả thực như giống như lời đồn dung nhan không già a!

"Chân nhân, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!" Nhìn thấy Lục Miếu chân nhân đi vào đại sảnh, Phụng Vũ Dực vui sướng chấp tay nói, "Chân nhân xin mời ngồi!"

"Vương gia không cần đa lễ." Lục Miếu chân nhân mỉm cười đáp lễ.

Hai người ngồi xuống hàn huyên một phen, Phụng Vũ Dực hỏi: "Xin hỏi chân nhân hôm nay đến chơi tể xá có gì chỉ giáo?"

Lục Miếu chân nhân nói: "Vương gia, thật không dám giấu diếm, hôm nay lão phu là vì Phụng Trạch công chúa mà đến."

"Xu nhi?" Phụng Vũ Dực ngẩn ra, "Này..."

"Ha ha, vương gia không cần kinh hoàng, là chuyện tốt!" da.nlze.qu;ydro/nn Lục Miếu chân nhân thấy trên mặt Phụng Vũ Dực hiện lên nghi hoặc, liền trấn an nói. "Ngày trước lão phu cách quý quốc, cảm thấy quý quốc có luồng khí lành, vì thế liền bói một quẻ, quẻ tượng chỉ thị lão phu đi đến đô thành, trên đường lại liên tục nghe thấy dị tượng lúc Phụng Trạch công chúa sinh ra, vì thế lão phu liền tới bái phỏng."

"Vậy ngài là..."

"Hôm nay lão phu tới nhận đồ đệ." Lục Miếu chân nhân khinh đạm nói.

"Nhận đồ đệ?" Phụng Vũ Dực khiếp sợ mở to hai mắt, đột nhiên cảm thấy có một luồng hơi nẩy lên trong cổ họng, trong lòng nghẹn lời.

"Phải, hôm nay lão phu đến là muốn nhận Phụng Trạch công chúa làm đồ đệ, mong rằng vương gia đáp ứng!"

Thật sự nhận Xu nhi làm đồ đệ! Kinh hi to lớn thôi quết mà đến, Phụng Vũ Dực cảm thấy giọng điệu xông lên cổ họng, một ngụm khí bắn phun ra bên ngoài cơ thể, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thoải mái lạ thường, vui sướng tràn đầy đất trời kéo nhau mà đến!

Cả đời Lục Miếu chân nhân chưa bao giờ nhận đồ đệ, có bao nhiêu người khát vọng có thể bái ông ta làm thầy, thế nhưng hắn không bị tiền quyền mê hoặc, tính tình thanh cao ngạo mạn, chưa từng khuất phục dưới sự hấp dẫn của cường quyền và tiền tài, để người đời có chút tiếc nuối, đều thầm nghĩ đợi sau khi Lục Miếu chân nhân quy tiên, dieendaanleequydonn một thân tuyệt học của hắn e là phải thất truyền rồi. Không nghĩ tới hôm nay, Phụng Vũ Dực hắn lại có thể may mắn nhìn thấy Lục Miếu chân nhân nhận đồ đệ, càng may mắn là đồ đệ hắn muốn nhận lại là nữ nhi bảo bối mà Phụng Vũ Dực hắn thật cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay! Đây là kinh hi tới cỡ nào nha!

"Vương gia? Vương gia!" Lục Miếu chân nhân nhìn thấy Phụng Vũ Dực ngồi ngốc ở đằng kia, hiển nhiên đã bị mình nói khiến cho cả kinh ngây dại, trong lòng âm thầm nói, hừ hừ, cái tiểu oa nhi không phân biệt được tốt xấu kia, còn chưa muốn sư phụ ta đâu, cũng không nhìn xem bộ dáng kinh hi của phụ thân nàng lúc này, còn muốn lão phu cầu nàng làm đồ đệ, thật sự là... nghẹn khuất một phen à!

Phụng Vũ Dực bị Lục Miếu chân nhân gọi thần về, nhìn thấy Lục Miếu chân nhân đang nhìn mình, ý thức được bản thân luống cuống, vội vàng nhảy dựng lên từ trên ghế nói: "Lời này chân nhân nói quá rồi! Chân nhân muốn nhận con ta làm đồ đệ, ta cao hứng còn không kịp đâu, còn nói chuyện gì có đáp ứng hay không, quả thực chính là câu còn không được, câu còn không được! Ha ha ha!" da.nlze.qu;ydro/nn Vừa nói một bên liền hô ra bên ngoài: "Người đâu! Mau, nhanh đi gọi vương phi và công chúa tới!"

Chỉ chốc lát sau, Hiền vương phi và Phụng Tĩnh Xu lần lượt mà đến, phía sau Phụng Tĩnh Xu còn theo cái đuôi nhỏ Phụng Duy Tĩnh.

"Dực, xảy ra chuyện gì? Vợ vả gọi chúng ta tới như vậy." Hiền vương phi nhẹ giọng hỏi.

"Ha ha ha, chuyện tốt, chuyện tốt!" Phụng Vũ Dực tiến lên cầm tay Hiền vương phi nói.

"A? Có chuyện gì tốt? Thiếp còn chưa từng thấy chàng cao hứng như thế đâu!" Hiền vương phi cười hỏi.

"Sở Nhi, đến, ta giới thiệu cho nàng một vị cao nhân." Phụng Vũ Dực dẫn Hiền vương phi tới trước mặt Lục Miếu chân nhân.

"Vị này là...?" Hiền vương phi nghi hoặc nhìn Phụng Vũ Dực.

"Sở Nhi, vị này chính là Lục Miếu chân nhân nổi tiếng khắp tứ quốc!" Phụng Vũ Dực giới thiệu nói, lại chuyển về phía Lục Miếu chân nhân: "Chân nhân, đây là nương tử Sở Nhi của ta."

"Lục Miếu chân nhân?" Hiền vương phi kinh ngạc nhìn người áo xanh trước mắt, nhìn thấy Lục Miếu chân nhân chấp tay thi lễ, cũng hạ thấp người đáp lễ, nói: "Chân nhân nổi tiếng khắp tứ quốc, Sở Nhi đã sớm nghe thấy, hôm nay nhìn thấy thật sự là tam sinh hữu hạnh!"

"Vương phi khách khí." Lục Miếu chân nhân mỉm cười nói.

"Sở Nhi, ta đã nói với nàng, hôm nay thật là một ngày lành! Chúng ta không chỉ thấy được người thật trong lời đồn, hơn nữa chân nhân còn muốn nhận Xu nhi của chúng ta làm đồ đệ đây!" Phụng Vũ Dực hưng phấn nói.

"Thật sự?" Hiền vương phi vừa nghe cũng vô cùng cao hứng, vội vàng xoay người vỗ tay với Phụng Tĩnh Xu, "Xu nhi mau tới đây!"

"Nương." Phụng Tĩnh Xu kéo tay Phụng Duy Tĩnh đi đến trước mặt Giang Sở Nhi.

"Xu nhi, đến!" Giang Sở Nhi nắm tay Phụng Tĩnh Xu đi đến trước mặt Lục Miểu chân nhân, "Đây là Lục Miểu chân nhân, chân nhân chính là kỳ nhân thế gian, võ công cái thế, đức tính cao thượng, có rất nhiều người đều trông mong có thể bái chân nhân làm thầy đây! Hôm nay chân nhân muốn nhận con làm đồ đệ, đây chính là điều chúng ta nghĩ cũng không dám nghĩ tới! Đây chính là phúc khí của Xu nhi! Đến, Xu nhi, mau tới bái kiến sư phụ của con!"

Không phải chứ! Như vậy cũng được!?

Phụng Tĩnh Xu âm thầm cứng lưỡi, lão mỹ nam này thật sự có chút tài năng, phụ mẫu nàng dễ dàng bị hấn thu phục như vậy, lại còn một bộ dáng như có việc vui lớn, xem ra đúng là rất có tiếng, ừm, ừm, sau này nhất định phải ép khô hấn, trộm toàn bộ tuyệt học trên người hấn lại đây!

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu vụng trộm tính toán, Lục Miểu chân nhân đột nhiên cảm thấy có một trận gió lạnh lướt qua, lưng cảm thấy lạnh lẽo.

Ở trước mặt phụ mẫu, Phụng Tĩnh Xu cũng sẽ không đùa giỡn, vì thế liền ngoan ngoãn bái sư phụ.

Ngay ngày hôm đó, khi ở tại phố lớn ngõ nhỏ còn truyền lời Phụng Trạch công chúa "mê sắc che trời", Phụng Trạch công chúa liền biến mất ở vương phủ, cho đến hơn mười năm sau, nàng mới một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mọi người.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Khi một khắc kia Phụng Tĩnh Xu và Lục Miểu chân nhân xoay người, nhìn thấy Phụng Duy Tĩnh hai mắt ngấn nước mỗi đồ mọng gât gao cắn thì nàng thiếu chút nữa liền đôi ý, muốn mang hấn cùng đi. Nhưng mà không được, nàng không thể dẫn hấn đi, nếu không, cả đời này, Duy nhi liền xong rồi. Hấn chỉ có thể sống ở dưới cánh chim của nàng, được nàng bảo hộ, vĩnh viễn cũng không thể tự lập.

Trước đây dưới tài năng của nàng, Duy nhi cũng đã bị người coi nhẹ, mà ngay cả sinh nhật, những người nịnh nọt này cũng chỉ nhớ rõ tặng lễ cho công chúa nàng được hoàng gia sủng ái, căn bản đã quên Duy nhi ngồi ở bên cạnh nàng, ở trong nhà, cho dù cha mẹ có hết sức muốn đối xử với nàng và Duy nhi công bằng, nhưng hấn ít nhiều vẫn bị vắng vẻ, đây không phải là dự tính ban đầu năm đó nàng mang Duy nhi về nhà, cứ kéo dài mãi như vậy, Duy nhi sẽ trở nên nhất gan, có lẽ sau này lớn lên còn có thể hận nàng..

Bởi vậy, thừa dịp cơ hội này, nàng muốn để Duy nhi học được độc lập, nàng muốn mang lại ánh sáng đến trên đầu Duy nhi, làm cho tất cả mọi người đều biết, tiểu vương gia Hiến vương phủ không phải có cũng được mà không có cũng không sao! Nàng muốn để cha mẹ khi nàng không ở đây trong thời gian này, đưa tất cả sủng ái đối với nàng mang đến trên người Duy nhi, bồi dưỡng tình cảm của bọn họ!

Bây giờ còn nhớ rõ tối hôm qua khi nàng nói cho Duy nhi biết phải rời khỏi, biểu cảm bị thương kia của hấn kia bị thương biểu tình giống như hấn chính là com mèo nhỏ bị nàng vứt bỏ, con người vô tội mở to, ngấn nước mắt, không tiếng động hỏi: Ta rốt cuộc làm sai cái gì?

Cho dù không đành lòng, Phụng Tĩnh Xu vẫn ngoan độc quyết tâm rời đi, đồng thời vì an ủi Duy nhi đau lòng, nàng đưa tuyệt ung cho hấn, để mà liên lạc, đồng thời hứa hẹn với hấn sinh nhật hàng năm sẽ trở về cùng hấn trải qua, dieendaanleequaydonn hơn nữa còn bí mật an bài rất nhiều nhiệm vụ cho hấn, để cho hấn bận bịu không có thời gian rảnh rỗi đi đau lòng, lúc này mới đỡ được đứa nhỏ không cam không nguyện đáp ứng để nàng rời đi.

Còn Tĩnh Ảnh được lưu lại cùng đi với Duy nhi, hai người cùng bí mật nhận sự dạy dỗ của Lục Miểu chân nhân. Đương nhiên, Phụng Tĩnh Xu cũng bàn giao một ít nhiệm vụ bí mật cho Tĩnh Ảnh. Có Duy nhi và Tĩnh Ảnh giúp nàng, Phụng Tĩnh Xu tin tưởng, khi nàng học xong trở về, thiên hạ này, nên mặc cho nàng tiêu dao thoải mái rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tuyệt Lăng Sơn

Thu thập qua loa vài món quần áo và đồ dùng hằng ngày quẳng vào trong Thảm Xu Văn, Phụng Tinh Xu dưới sự dẫn dắt của Lục Miếu, sau khi né tránh mọi người lên vào trong cung, vụng trộm cáo biệt với thái thượng hoàng, thái hậu và hoàng thượng, lừa được nhiều kim nguyên bảo và một khối lệnh bài, hai người rút cuộc rời khỏi hoàng thành Sở Ương của Lộng Phong quốc.

Bởi vì Phụng Tinh Xu mới năm tuổi, chưa từng tập võ, bởi vậy dọc theo đường đi đều là do Lục Miếu ôm lấy sử dụng khinh công lên đường. Hai người một đường đi về hướng bắc, ngày đi tám trăm dặm, đêm nghỉ ở nơi hoang dã.

Tuy nói đồng núi hoang vu điều kiện gian khổ, nhưng cũng không làm khó được Phụng Tinh Xu, trời tối, biến ra một ngọn nến hoặc là đèn pin chiếu sáng một chút; đói bụng, hoặc là Lục Miếu đi chuẩn bị thịt chim thú rừng Phụng Tinh Xu liền biến ra gia vị đốt nướng, dieendaanleequydownn cũng là một bữa cơm mỹ vị, có đôi khi quả thật không có thịt chim thú rừng, liền cứ từ trong Thảm Xu Văn lấy ra một ít điểm tâm linh tinh ăn cũng không tệ, có điều trải qua mấy ngày này sinh hoạt dã ngoại, Phụng Tinh Xu ngược lại phát hiện việc cần một khối khu vực nuôi dưỡng sản sinh thú trong Thảm Xu Văn là rất quan trọng, miễn cho sau này ở dã ngoại lại không tìm thấy động vật để ăn; một nhọc, trực tiếp từ trong Thảm Xu Văn lấy ra túi ngủ, hay lại bày ra mấy cái giường mềm tơ tằm, hay là đệm lưng để phủ, so với ngủ ở trong vương phủ còn ổn định an nhàn hơn... Một chuyến đi xa này, mạnh mẽ chứng thực một sự kiện: Thảm Xu Văn này thật sự cần thiết để đi hành tẩu bên ngoài..

Đương nhiên, từ sau khi ra khỏi thành Sở Ương, Phụng Tinh Xu liền sắp xếp một ít kỳ văn dị chí lừa gạt Lục Miếu, chỉ nói từ nhỏ phát hiện nàng có "dị năng thiên phú (cũng đúng là thiên phú ...)", trong lúc cơ duyên xảo hợp liền phát hiện mình có thể tự nhiên tưởng tượng một vài thứ sau đó thứ kia sẽ đột nhiên xuất hiện, chính nàng cũng không biết đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, sau đó lại biến ra một vài thứ làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ khổng lồ của Lục Miếu.

Hai người cứ như vậy ban ngày lên đường buổi tối nghỉ ngơi, hơn một tháng sau, rút cuộc đi tới mục đích —— Tuyết Lăng sơn giao giới giữa Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc.

Đứng ở chân núi nhìn lên sơn mạch* cao vút trong mây, trong lòng Phụng Tinh Xu đột nhiên sinh ra một chút phiền muộn. Chưa bao giờ rời nhà, cũng chưa từng rời khỏi cha mẹ, Duy nhi lại càng suốt ngày dính nàng, nay từ biệt đã hơn một tháng, Die nda nle q uo ydo n cha mẹ có tốt không? Duy nhi cũng tốt chứ? Buổi tối không tìm thấy nàng, có phải sẽ khóc nhè hay không?

*Sơn mạch: dãy núi, nhưng mình nghĩ để từ sơn mạch thì hay hơn!

Trong lòng buồn bã càng sâu, không khỏi trầm thì thảo:

"Sơn mạt vi vân,

Thiên liên suy thảo,

Họa giác thanh đoạn tiêu môn.

Tạm đình chinh trạo,

Liêu cộng dẫn ly tôn.

Đa thiếu Bồng Lai cự sự,

Không hồi thủ,

Yên ái phân phân.

Tà dương ngoại,

Hàn nha vạn điểm,

Lưu thủy nhiều cô thôn.

Tiêu hồn

Đương thử tế,

Hương nang ám giải,

La đài khinh phân.

Mạn doanh đắc thanh lâu, bạc hạnh danh tôn.

Thử khứ hà thì kiến dã?

Khâm tự thượng, không nhạ đề ngân.

Thương tình xử,

Cao thành vọng đoạn,

Đẳng hóa dĩ hoàng hôn.”

(Vân Nhi: thơ mình xin để hán viết nhé!)

"Ha ha ha! Tiểu oa nhi, sao, đang nhớ đồng đường tề kia của ngươi à?" Nội lực của Lục Miểu cao thâm tất nhiên là nghe thấy toàn bộ lời nói của Phụngơng Tĩnh Xu, cảm thấy thần phục nữ oa này còn nhỏ tuổi mà đã có trình độ văn học như vậy, đồng thời cũng không quên khuyên bảo, để cho tâm tình nàng dễ chịu một chút, miễn cho tiểu tử tông mất hứng liền gói quần áo chạy về nhà, vậy hần còn phải ngàn dặm đuổi theo đồ đệ, còn không chắc chắn sẽ tìm về được, đến lúc đó thì hần khóc mất.

"Đúng vậy, ta đang nhớ đồng đường tề của ta!" Phụngơng Tĩnh Xu liếc mắt, tức giận nói. Thật vất vả mới có bầu không khí ngâm thơ đối câu, kết quả để cho lão mỹ nam này phá hoại hầu như không còn, thật là!"Được rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục lên đường đi!" da.nlze.quydo/mn Muốn tiết chế một chút cũng không được, ai!

"Không cần đâu, chúng ta đến rồi!"Lục Miểu cười tùm tùm nói.

"Đến rồi!?" Phụngơng Tĩnh Xu sững sốt, theo tầm mắt Lục Miểu nhìn qua liền thấy, "Ngươi là nói nơi này?" Sơn mạch cao vút trong mây này?

"Đúng vậy, chính là nơi này!"Lục Miểu nói xong lại ôm lấy Phụngơng Tĩnh Xu, nhẹ nhàng đề khí lên trên núi.

Tuyệt Lăng sơn có thể coi là sơn mạch nhất nhĩ ở đại lục Sở Ảnh, với độ cao và vị trí địa lý vị trí này người đều biết rõ."Thiên Sơn Điều Phi Tuyết, Vạn Kính Nhân Tung Diệt", dùng đề hình dung Tuyệt Lăng sơn là cực kỳ thích hợp nhất. Bởi vì vị trí Tuyệt Lăng sơn ở phía bắc, cho nên đỉnh núi quanh năm tuyết đọng, khí hậu hai bên nam bắc khác biệt khá lớn, phía nam mùa thay đổi rõ ràng từ chân núi đến đỉnh núi, một chuyến đi xuống có thể cảm nhận được quang cảnh một năm bốn mùa rất khác biệt, thật là ứng với bài thơ kia:

"Nhân gian tứ nguyệt phương phi tẫn

Sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.

Trường hận xuân quy vô mịch xử

Bất tri chuyển nhập thử trung lai."

So với phía nam phong tình vô hạn, phía bắc lại lạnh lùng hơn. Bởi vì Xuyên Vân quốc ở phương bắc, mùa đông khí hậu rét lạnh, bởi vậy Tuyệt Lăng sơn ở phía bắc trời đất tràn đầy một màu tuyết trắng, chỉ có bắt đầu từ giữa sườn núi trở xuống mới có một ít thực vật chịu rét sinh sống, có điều cũng bởi vậy mà hình thành một mảnh sâm lâm (nghĩa là rừng rậm, ai đọc dị giới nhiều thì sẽ biết!) nguyên thủy xanh tốt, là mảnh sâm lâm lớn thần bí thứ hai trên đại lục Sở Ảnh, Tuyệt Tích sâm lâm. Dieendaanleequydonn Tuyệt Lăng sơn tuy là dãy núi phân giới của Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc, nhưng trên cơ bản sẽ không có ai trực tiếp băng qua Tuyệt Lăng sơn, người bình thường cũng phải đi theo đường vòng từ Hí Triều quốc tiến vào Lộng Phong quốc, bởi vậy việc thông thương của hai nước cực kỳ không thuận tiện.

Phụngơng Tĩnh Xu bị Lục Miểu ôm vào trong ngực liên tục bay lên, nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống, may mà có Lục Miểu không ngừng đưa nội lực vào duy trì nhiệt độ cơ thể, nếu không năng thật phải biến thành một cây kem que rồi.

Sơn mạch cao như vậy, nếu như không có thân thủ và nội lực của Lục Miểu, người bình thường tuyệt đối không lên nổi, bởi vậy cũng không có ai phát hiện trong Tuyệt Lăng sơn có khoảng trời riêng.

Chỉ thấy khi Lục Miểu ôm Phụngơng Tĩnh Xu nhảy đến tới gần đỉnh núi, trước mắt xuất hiện một cái vách núi đen, sương mù tràn ngập dưới vách núi, liếc mắt một cái nhìn không thấy đáy. Lục Miểu ôm Phụngơng Tĩnh Xu đi tới vách đá, không chút do dự nhảy xuống!

Phụngơng Tĩnh Xu hít một hơi lạnh, bị hành động của Lục Miểu khiến cho sợ hãi không thôi, vội vàng từ trong Thâm Xu Vãn lấy ra một cái dù lớn để nhảy, cùng vậy lấy mình và Lục Miểu, sau đó vội vàng kéo dây dù ra, dù nhảy lập tức căng ra, ô dù có hiệu quả làm giảm tốc độ xuống của hai người, lúc này Phụngơng Tĩnh Xu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xu nhi, đó là thứ gì vậy?" Lục Miểu tò mò ngẩng đầu nhìn sang, "Nó lại có thể giảm tốc độ xuống cho chúng ta!"

"Đây là dù nhảy, người từ chỗ cao nhảy xuống chỉ cần đeo cái này trên lưng này cũng sẽ không bị ngã chết."Phụngơng Tĩnh Xu giải thích.

"Oa, tốt như vậy?"Lục Miểu tán thưởng nói.

"Sao ngươi lại nhảy xuống?Làm ta sợ muốn chết!"Lúc này Phụngơng Tĩnh Xu mới nhớ tới hành động dọa người của Lục Miểu, tức giận trách mắng.

"Chỗ chúng ta ở ngay phía dưới này nha!" da.nlze.qu;ydro/mn Lục Miếu vô tội nói.

"Phía dưới này!?"Phượng Tinh Xu không thể tưởng tượng, nói, "Người ẩn cư ngay phía dưới này!?"

"Đúng vậy, rất đặc biệt phải không?" Lục Miếu hưng phấn hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy, rất đặc biệt !"Phượng Tinh Xu liếc mắt xem thường."Vậy người bình thường ra vào thế nào?"

"Đi ra ngoài dùng khinh công leo lên là được, vào thì trực tiếp nhảy xuống!" Lục Miếu nói.

Phượng Tinh Xu lần này hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

"Đến!" Ngay lúc Phượng Tinh Xu như đi vào cõi thần tiên, Lục Miếu kêu to một tiếng kéo hồn của nàng về, nhìn xuống dưới, nhất thời bị cảnh đẹp trước mắt mê đến nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trong Núi Có Cốc

Vì thế nhân biết Tuyết Lăng sơn rất cao, liếc mắt một cái nhìn không thấy đỉnh, chỉ có từng mảnh mây mù lượn lờ tại sườn núi. Tuy rằng khí hậu phía nam Tuyết Lăng sơn dễ chịu, nhưng núi lại rất dốc, có đoạn gần như thẳng đứng, người bình thường vốn không thể đi lên, huống hồ cả ngọn núi bởi vì hiểm có dấu chân người, bởi vậy liền trở thành địa bàn của chim và thú dữ; da.nlze.qu;ydro/mn phía bắc mặc dù núi tương đối bằng phẳng, nhưng trước có rừng rậm sau có tuyết, cũng chỗ ít dấu chân người. Hơn nữa độ cao của Tuyết Lăng sơn, người bình thường nhìn lên cũng chỉ có thể nhìn thấy hai phần ba toàn bộ sơn mạch, bởi vậy vốn không có ai biết, tiếp gần đỉnh Tuyết Lăng sơn nứt ra một cái lỗ hổng, bên trong hình thành một cái sơn cốc.

Thế gian cao nhân nhiều vô số, mặc dù không thể nói chưa từng có người nào tới nơi này, nhưng Phượng Tinh Xu dám bảo đảm, chưa từng có người nào đã tới nơi này(Vân Nhi: là sao!???). Cũng chỉ có võ công cao như Lục Miếu lại là người có chút tự phụ, đối với mình cực kỳ tự tin, mới có thể tung mình nhảy xuống đoạn vách núi này, có thể bình yên vô sự phát hiện tiên cảnh nhân gian này.

Nghe Lục Miếu giới thiệu, năm đó hẳn cũng là ngao du đến đây, khi đi vào vách núi đen, phát hiện sương mù dưới vách núi khác sương mù rét lạnh trong núi, dường như có một luồng nhiệt khí hỗn loạn ở đó, bởi vậy dựa vào một thân võ công nhảy xuống vách núi tìm đến cùng, trên đường phải dựa vào cành cây nhỏ nhô ra trên vách và hòn đá làm điểm tựa để giảm lại tốc độ, rốt cục đi tới tiên cảnh nhân gian này.

Thử hỏi thế gian này còn có ai có thể tự phụ giống như Lục Miếu, có thể nhảy xuống không biết tình cảnh mà mặt không đổi sắc? Sợ là Tinh Xu cũng làm không được đi xuống được, bởi vậy Lục Miếu đến tiên cảnh nhân gian, mà người bình thường, chỉ có thể ở phạm trôn tìm kiếm một chốn bồng lai rồi.

Với tri thức ở thế kỷ hai mươi mốt của Phượng Tinh Xu, Tuyết Lăng sơn này chỉ sợ là sau khi biến đất liền thay đổi hình thành một ngọn núi lửa, trải qua ngàn vạn năm, dieendaaneequaydonn hiện giờ đã trở thành một ngọn núi lửa chết, nhưng nhiệt lượng còn dư lại dưới đáy núi lửa chưa hết, bởi vậy nhiệt khí phun ra lên trên, hình thành sơn cốc này. Cố gắng nghĩ thấy, trong không khí còn có mùi vị của lưu huỳnh! Phượng Tinh Xu nhớ lại, kiếp trước đã từng xem tư liệu về núi lửa có nói trên núi lửa chết còn có thể có ôn tuyền, hơn nữa còn chứa lượng lưu huỳnh và tài nguyên khoáng sản lớn, thậm chí còn có mỏ vàng!

Đối với thế giới này mà nói, tài nguyên khoáng sản có lẽ vô dụng, nhưng đối với Phượng Tinh Xu mà nói, đây chính là tin tức tốt, hiện tại vật chất trong

Thấm Xu Văn còn chưa đầy đủ, có những thứ quặng và chất hóa học này, Thấm Xu Văn có thể càng làm ra trọn vẹn vật nạng cần, bởi vậy nơi này đối với Phụng Tịch Xu giống như là một thiên đường. Nàng cân nhắc sau này nhất định phải tìm cơ hội lật đổ khắp tòa Tuyết Lăng sơn này, sau đó đào rỗng nó.

Một đường đi tới, khắp nơi trong cốc đều là một màu xanh, ý xuân ấm áp khiến lòng người khoan khoái, trong đó còn có thể nhìn thấy rất nhiều động vật nhỏ thình thoảng lui tới, tuyệt không sợ người lạ, khắp nơi có thể thấy được những đóa hoa đỏ hoặc trắng, đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt. Nhưng đóa hoa càng xinh đẹp càng độc, trong đó có rất nhiều hoa đều mang độc, bởi vậy khi Phụng Tịch Xu đi theo Lục Miếu đều cẩn thận tránh những thứ hoa độc này.

Hai người đi vào một căn nhà xây từ trúc xanh, căn nhà phân thành năm khu, lần lượt là sảnh nhỏ, phòng ở, Tầng Thư trai, phòng bếp và phòng luyện đan. Die nd da nl e q uu ydo n Trên căn nhà treo một tấm biển, trên mặt dùng nội lực khắc ba chữ lớn —— Khoái Ý cư.

"Khoái ý, tiêu dao khoái ý, người thật biết hưởng thụ đấy!" Phụng Tịch Xu cười nói với Lục Miếu.

"Đó là tự nhiên, thiên hạ này, ngoài ta còn có ai có thể tiêu dao hồng trần khoái ý giang hồ chứ?" Lục Miếu ra vẻ đương nhiên nói.

Phụng Tịch Xu co rút khóe miệng, lúc này mới phát hiện Lục Miếu thật là tự kỷ không người theo kịp.

"Ta đây ngủ chỗ nào?" Quên đi, mặc kệ hấn, vẫn nên đi ngủ sớm một chút!

Vì thế dưới sự chỉ dẫn của Lục Miếu, Phụng Tịch Xu tìm được gian phòng mà nàng ở vài năm sau này thậm chí hơn mười năm, sau khi sửa sang lại một phen thì ngủ thật say, lúc tỉnh dậy trời đã hừng sáng.

~~~~~phân cách tuyến~~~~~

Sáng sớm ngày hôm sau, Phụng Tịch Xu đã bị gọi dậy, mơ mơ màng màng đi súc miệng, kết quả phát hiện nơi này cảnh vật tuy đẹp, nhưng điều kiện so với bên ngoài kém rất nhiều, điều này đối với Phụng Tịch Xu đòi trước sinh hoạt trong thời đại công nghệ cao đòi này sinh hoạt trong gia đình phú quý mà nói, giống như là một khiêu chiến, khi ở bờ sông đánh răng, dieendaanleequydom Phụng Tịch Xu rốt cục không thể nhịn được nữa, quyết định tu luyện thật vững, một năm sau nhất định phải đề cao cấp độ Linh Lung, đến lúc đó nhanh chóng xây dựng sơn cốc này thành bản hiện đại thu nhỏ, nếu không nơi này cũng chỉ có hai người là nàng và Lục Miếu, không có người chiếu cố, thật là quá khó khăn rồi!

Sau một hồi rửa mặt chải đầu, hai người ăn bữa sáng, sau đó liền đi tới một chỗ thanh tịnh và đẹp đẽ trong cốc bắt đầu tập võ.

Lúc Phụng Tịch Xu hỏi Lục Miếu "Ta phải đứng tấn sao", Lục Miếu hung hăng cười nhạo nàng một phen, cười đến khi Phụng Tịch Xu bốc hỏa mới nghẹn cười giải thích luyện võ là không cần phải đứng tấn, tất cả môn phái nhập môn đều truyền thụ tâm pháp cơ bản nhất, sau đó phối hợp huấn luyện phù hợp, từ từ tăng lên. Phụng Tịch Xu vừa nghe, cũng biết mình làm trò cười, vì thế nghẹn đỏ mặt cảm lấy tâm pháp Lục Miếu cho ngồi trên đất, bắt đầu tu luyện, không hề quan tâm Lục Miếu.

Lục Miếu nhìn thấy Phụng Tịch Xu không nói liền cứ thế trở lại Khoái Ý cư, kéo ra dù nhảy ngày hôm qua Phụng Tịch Xu đưa, vừa nghiên cứu vừa thường thường phát ra một hai tiếng tán thưởng.

Phụng Tịch Xu cảm tâm pháp ngồi dưới đất nghĩ thầm, thế giới này học võ tuy rằng nói không cần phải đứng tấn, nhưng mà những huấn luyện cơ bản vẫn không thể bỏ, bản thân nàng xuyên không từ thế kỷ hai mươi mốt, như thế nào cũng mạnh hơn mấy lão tổ tông này chứ, lại nói vốn dĩ bản thân có học qua không ít võ thuật vật lộn, hiện tại từ từ luyện tập võ học kiếp trước, Die nd da nl e q uu ydo n chờ đến lúc đó thì bắt đầu học theo võ công cao thâm của Lục Miếu, nhìn đi nhìn lại cũng không thể thông hiểu đạo lý, trong đó có thể đột phá hay không?

Hiện giờ chưa thể học, như vậy trước hết học chút cảm kỳ thư họa gì đó, dù sao nơi này là xã hội nam tôn, yêu cầu đối với nữ nhân vô cùng hà khắc, ngoài cảm kỳ thư họa, nữ hồng cũng không thể bỏ sót, tuy rằng nàng là con gái vương gia địa vị cao quý, lại được hoàng gia sủng ái, nhưng nữ nhân cũng không thể không hội hợp nha, miễn cho về sau đi ra ngoài đánh mất thể diện hoàng gia. Huống chi nàng muốn ở tại xã hội nam tôn nhất nữ đa phụ, không có chút tài năng, dùng một người bên ngoài sẽ không chịu phục, chỉ sợ khi bóng dáng lão công nàng là gặp nhau cũng sẽ không bao giờ hẹn, tuy rằng hiện tại đã có một cái dự bị rồi...

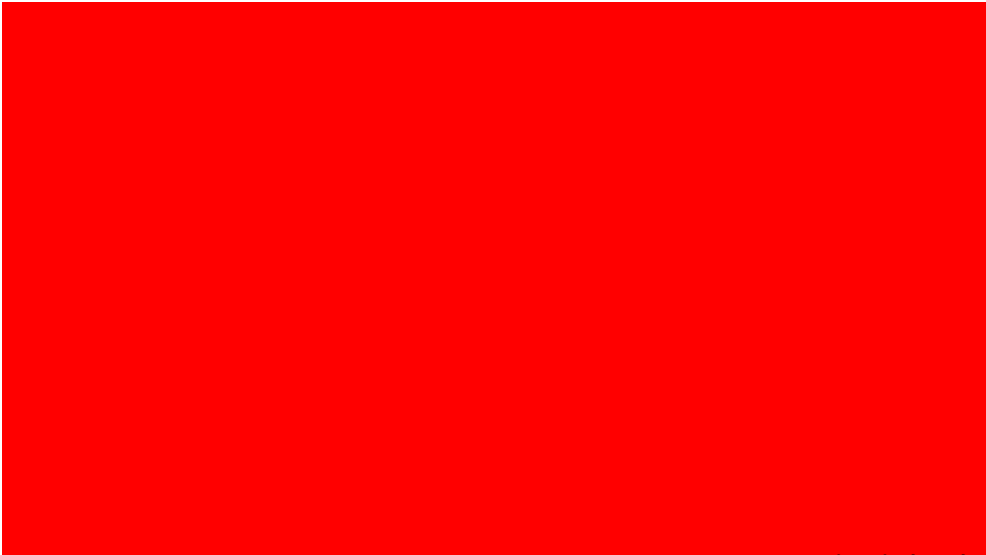
Đang cân nhắc, Phụng Tịch Xu nhặt lên một cây gậy gỗ trên mặt đất mà bắt đầu viết viết tính tính, bắt đầu viết lên "kế hoạch đặc huấn của nữ chủ toàn năng xuyên không"...

Vào lúc ban đêm, Phụng Tịch Xu liền ở trên bàn cơm thương lượng tốt với Lục Miếu về việc dạy học sau này, hàng năm ba tháng bảy, tám, chín, Lục Miếu ở lại Tuyết Lăng sơn truyền thụ võ công tâm pháp cho Phụng Tịch Xu, chín tháng còn lại liền xuống núi dạy Duy nhi và Tịch Ảnh. Sau khi bố trí tốt, Phụng Tịch Xu liền tiến vào Tầng Thư trai ở Khoái Ý cư, dieendaanleequydom lục ra một đồng sách cũ lâu năm, làm trò mấy lần, cực kỳ hắc tuyến phát hiện ngoài một ít bí tịch võ công, sách thuốc, luyện đan thư, ngũ hành bát quái đánh đánh giết giết gì đó ra, vốn không có chút sách về nữ hài tử gì đó. Có điều cũng đúng, một lão nam nhân sống một mình, dùng được nữ hài tử gì đó sao? Vì thế Phụng Tịch Xu quyết định sáng sớm ngày mai sẽ đá Lục Miếu xuống núi, chuẩn bị đầy đủ tất cả cho nàng. Tuy rằng trong thâm xu vẫn có công cụ, nhưng mà không có sách cũng không thành!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Học Nghệ Tại Dung Hàn Cốc

Ngày hôm sau, Phụng Tinh Xu quả nhiên cực kỳ bá đạo đưa chân nhỏ của nàng đá một cước lên người Lục Miếu, để hấn xuống núi tìm cho nàng một ít thư pháp danh gia, cảm phổ vân vân, dù sao có liên quan tới phương diện nữ hồng cũng phải mang đến cho nàng, Lục Miếu cứ như vậy bị một tiểu nữ oa sai bảo, hoàn hảo Tinh Xu có cho hấn một ít thứ đồ mới mẻ để chơi giải buồn ở trên đường, chuyển đi đến thành trấn gần nhất cũng phải mất mấy ngày, huống chi Lục Miếu còn muốn tìm sách kinh điển đương thời cho nàng, một đến một đi, chỉ sợ cũng phải mất hơn một tháng.

Đội sau khi Lục Miếu xuống núi, Phụng Tinh Xu nàng bắt đầu tu luyện, mỗi ngày sáng sớm trước sẽ ngồi thiền một lúc, sau sẽ chạy một vòng quanh sơn cốc, vừa chạy vừa quan sát địa hình, thuận tiện nhìn xem có cái gì có thể dùng được để nàng cất vào trong Thâm Xu Văn, chạy xong liền bắt đầu luyện tập công phu trước kia, ngoài một thân võ công học được ở thế kỷ hai mươi mốt ra, ba ngày đó ở Thiên Đình nàng tìm thấy nhiều võ tướng thiên đình luận bàn võ nghệ, bởi vậy võ công hiện giờ nàng tu luyện liền không tự giác thêm vào một ít chiêu thức của võ tướng Thiên Đình, cả người tu luyện giống như võ tướng trên trời uy phong lẫm liệt lại mờ ảo xuất trần, bởi vậy sau này chiếm được một cái danh hiệu võ thần, đây là điều nàng không ngờ tới.

Trong kế hoạch của Phụng Tinh Xu, buổi sáng chủ động tu luyện; buổi chiều yên tĩnh thì sau một hồi tắm rửa liền tĩnh tâm nghiên cứu đọc sách cổ bên trong Tàng Thư Trai, trước bắt đầu từ sách thuốc và ngũ hành bát quái, lần lượt nghiên cứu từng cái. Bởi vì kiếp trước ở phương diện y thuật cũng rất có nghiên cứu, cho nên sách thuốc này coi như cũng không khó khăn, hơn nữa khi ở Thiên Đình đi theo Thái Thượng Lão Quân học luyện đan, y thuật cũng rất tiến bộ, dieendaaneequydonn lại từng dạo qua vườn cây của mẹ nuôi Vương mẫu, tiên hoa độc thảo bên trong đều là cực phẩm trong cực phẩm, Phụng Tinh Xu một hơi nhận thức chúng nó mấy lần, còn đi chuyển không ít đến trong Thâm Xu Văn, bởi vậy y thuật đối với Phụng Tinh Xu mà nói coi như là trò trẻ con, chỉ là mỗi thế giới đều có điều kiện phong thủy độc đáo, đặc tính của những thứ dược thảo này cũng không giống nhau, bởi vậy còn cần phí thời gian chỉnh sửa lại những cái đã học cho phù hợp với thế giới này, công việc này không chỉ có lật xem một lượng sách thuốc lớn, còn phải thu thập tài liệu ở xung quanh, tiến hành thí nghiệm nhiều lần mới được.

Có điều vạn vật đều là từ nguyên tố hoá học tạo thành, chỉ cần quặng dược thảo độc vật vào trong Thâm Xu Văn, đội sau khi Hắc Linh Lung xét nghiệm ra thành phần hóa học tương ứng, Phụng Tinh Xu có thể biết được dược tính và triệu chứng này rồi. Cũng không cần tìm người hoặc động vật tới thử nghiệm, để tránh uổng mạng sinh mệnh vô tội. Về phần ngũ hành bát quái, nàng thật chưa từng tiếp xúc qua, bởi vậy buổi chiều này, Phụng Tinh Xu liền hung hăng nghiên cứu thiên can, địa chi, ngũ hành, âm dương, buổi tối thì đến Tàng Thư Trai đã khiến mắt người nô đom đóm rồi.

Đến buổi tối, sau khi dùng cơm xong, Phụng Tinh Xu bắt đầu lật xem bí tịch võ công, hơn nữa thử thông hiểu đạo lý, sau đó sẽ ngồi thiền hai canh giờ, tu luyện tiên thuật.

Thời đại này quả thật rất lạc hậu, buổi tối cũng không xem tivi, lại không có trò để chơi, hiện tại trong Thâm Xu Văn cũng không thể chế tạo ra những thứ công nghệ cao, bởi vậy Phụng Tinh Xu chỉ có thể ngồi thiền, tu luyện một chút, để có thể sớm ngày tiên thuật đại thành.

Cứ như vậy, Phụng Tinh Xu ở trong Dung Hàn cốc hơn một tháng. Dung Hàn cốc là Phụng Tinh Xu lấy tên cho sơn cốc này, ý "hòa tan sơn cốc lạnh lẽo", đối với tiểu cốc sắc xuân nằm lặng lẽ tại đỉnh Tuyệt Lãng sơn mà nói, cực kỳ chuẩn xác.

Hơn một tháng sau, Lục Miếu rốt cục trở về Dung Hàn cốc, lúc này đây hấn không hề trực tiếp nhảy xuống vách núi đen dùng cành cây giảm tốc độ, da.nlze.quydo/nn lưng đeo dù nhảy Phụng Tinh Xu cho, giống như đứa nhỏ ham chơi thoải mái nhảy xuống, một bên lôi kéo dây dù một bên kêu "A ôi a ôi", âm thanh hưng phấn kia ở trong sơn cốc vang vọng thật lâu, hù dọa một đám chim bay.

Phụng Tinh Xu ngẩng đầu nhìn sang, cảm thấy thảm thán, Lục Miếu này, nhìn bộ dáng người, còn tưởng rằng hấn là cao nhân đắc đạo thành thực ổn trọng, hấn sẽ nho nhã bất phàm, ai biết lại là một người cái lão hoàn đồng, ải!

Lục Miếu mang về quả thật là tác phẩm tuyệt thế, những bộ sách này đều là hàng tốt độc nhất vô nhị, bởi vậy Phụng Tinh Xu càng làm thời gian buổi chiều giảm bớt, để mà học tập, dù sao hiện tại Lục Miếu cũng đã trở lại, nàng cũng không cần một mình đầu óc choáng váng nghiên cứu ngũ hành bát quái, có Lục Miếu giảng giải, tin tưởng nàng sẽ học rất nhanh.

Lục Miếu trở về ngày hôm sau liền kiểm tra nội lực tu vi của Phụng Tinh Xu, nhưng vì trước đó Phụng Tinh Xu đã đã thông nhị mạch Nhâm Đốc nên cảm thấy kinh ngạc, nghĩ nhiều cũng không xong chỉ có thể nói Phụng Tinh Xu chính là thiên phú dị bẩm, còn không ngừng nói cái gì quả thực là có tố

chất luyện võ tốt vân vân. Nghĩ đến cũng đúng, chỗ thần kỳ hơn trên người Phụng Tịch Xu, Lục Miếu cũng không hiếm lạ đối với việc nàng tự thông nhị mạch Nhâm Đốc, còn về nguyên nhân trong đó, hẳn cũng không đoán nhiều, miễn cho chính mình bởi vì dùng não quá độ mà trực tiếp lên Thiên Đình.

Ngay sau đó liền trực tiếp nhảy vọt qua tu luyện sơ cấp, bắt đầu truyền thụ từ nội công tâm pháp cao cấp. Các môn phái đều có nội công tâm pháp thuộc loại của mình, cấp thấp sẽ có rất nhiều bản viết tay, đây là cho đệ tử mới nhập môn luyện tập, Die nd da nl e q uu ydo n để mà chỉ dẫn nhập môn, nhưng mà càng lên cao, những thứ tâm pháp này càng thừa thối, thường thường đều do môn đồ ngoài miệng tương truyền, lên học, nội công tâm pháp cao cấp bình thường không có bản cũ, để tránh bị người khác phái có được, uy hiếp an nguy của sư môn.

Phụng Tịch Xu đi theo Lục Miếu học tập, sau khi nội lực của nàng được tích lũy, Lục Miếu bắt đầu truyền thụ chiêu thức võ công cho nàng, có nội lực phụ trợ, học cũng vô cùng thoải mái.

Cứ như vậy, tu luyện theo quy luật, thời gian vội vàng trôi qua ba tháng, Lục Miếu liền phái rời khỏi Dung Hàn cốc đi dạy cho Phụng Duy Tịch và Tịch Ảnh. Trước khi đi, Phụng Tịch Xu đưa hai phong thư dày đặc giao cho Lục Miếu, một phong là cho Duy nhi, một phong còn lại là giao cho Tịch Ảnh, sau lại đưa một bao đồ vật giao cho Lục Miếu, liền đuổi hẳn xuống núi.(Vân Nhi: đến cuối cùng ai là trò ai là sư vậy???)

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

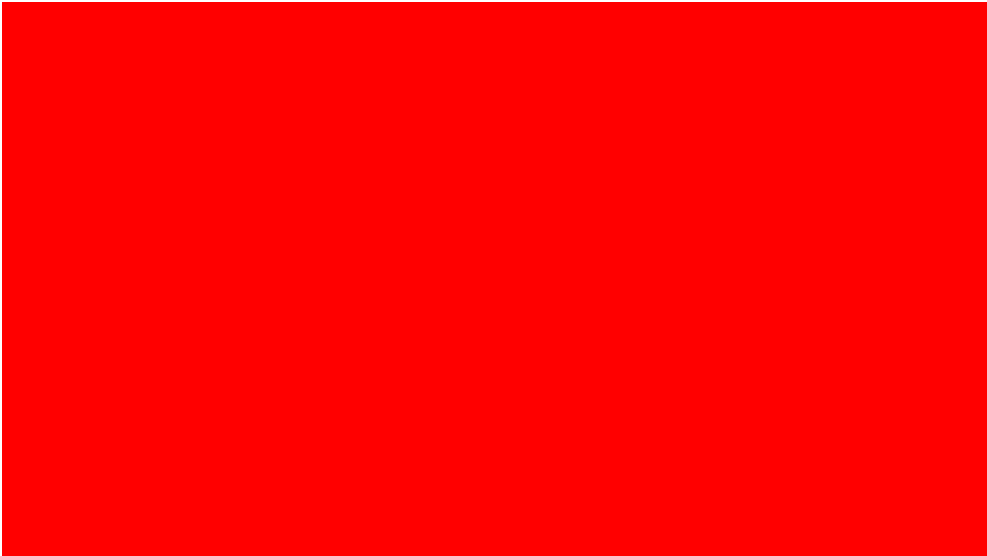
Hiền vương phủ Lộng Phong quốc

Nửa đêm yên tĩnh, một bóng dáng nho nhỏ lén lút từ cửa sau Hàm Tịch tiểu trúc chạy tới, một bóng dáng màu đen đi theo ở phía sau, hai người một trước một sau đi tới núi ở sau vương phủ. Dưới ánh trăng, một nam nhân áo xanh phiêu phiêu đứng yên, dieendaanleequydonn đợi cho hai người tiến lên, từ trong lòng lấy ra hai phong thư, chia ra giao cho hai người, lại đưa một cái bọc nhỏ khác giao cho nhân nhi nhỏ hơn, lưu lại một câu "ngày mai lại đến", liền lóe lên đi xa, chỉ để lại kia đứa nhỏ khóc ròng và bóng dáng thiếu niên vẫn im lặng kia.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Một Ngày Ngàn Năm

Năm năm sau

"Phạch phạch..."

Ngoài cửa sổ, một con chim ưng trắng như tuyết bay tới, không ngừng đập vào cửa sổ, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Đề thư trong tay xuống, Phụng Tịch Xu đứng dậy đẩy cửa sổ ra, con chim ưng kia lập tức bay nhào vào trong lòng Phụng Tịch Xu, làm nũng.

"Ha ha, tiểu nghịch ngợm!" Bị Tuyết Ưng chọc đến nhột, Phụng Tịch Xu nhìn không được nở nụ cười, "Được rồi, đừng làm rộn, Die nd da nl e q uu ydo n mau cho ta xem Duy nhi để ngươi mang cái gì lại đây?" Vừa nói vừa đẩy Tuyết Ưng ra.

"Cô... Cô..." Giống như nghe hiểu Phụng Tịch Xu nói, Tuyết Ưng bắt mẫn phòng lớn hai mắt, không ngừng phát ra âm thanh thảm thì kháng nghị.

"Ha ha, đi! Phòng bếp có hạt dẻ ngươi thích ăn, nhanh đi ăn đi!" Tháo mảnh giấy trên chân Tuyết Ưng xuống, Phụng Tịch Xu cười dùng đồ ăn đuổi Tuyết Ưng. Tuyết Ưng vừa nghe có ăn, lập tức lại bay "phạch phạch phạch" về phía phòng bếp.

Lúc trước bởi vì không biết đến cuối cùng phải tới chỗ nào, vì thế để Tuyết Ưng ở chỗ Duy nhi, tính sau khi đến nơi cần tới lại dẫn Tuyết Ưng qua đây, quả nhiên, con Tuyết Ưng này cái gì cũng tốt, ngay cả ăn ngon cũng phải là hạt dẻ đặc biệt. Đến thế giới này thời gian càng lâu, hiểu biết nó càng sâu, thế giới này chủng loại thực vật tương đối thiếu, không bằng trên địa cầu mọi thứ đều đầy đủ, ngay cả hạt dẻ cũng không có.

Có một lần nàng và Duy nhi ở trong hốc cây chơi đùa, khi đó tùy tay biến ra một nắm hạt dẻ cho Duy nhi ăn vặt, kết quả Duy nhi còn chưa ăn hết một nửa, đã bị một cái bóng dáng màu trắng "phạch phạch phạch" xông vào hốc cây khiến cho hoảng sợ. dieendaaneequydonn Cái bóng dáng màu trắng chính là Tuyết Ưng, chỉ thấy cái mũi nó giống như dài quá ngời trái ngời phải một chút, sau đó giống như tìm được con mồi mãnh liệt công kích Duy nhi, lập tức dọa Duy nhi sợ tới mức oa oa khóc lớn, sau lại mới biết được hóa ra nó không phải muốn công kích Duy nhi, mà là muốn ăn hạt dẻ trong tay Duy nhi!

Hơn nữa kỳ lạ nhất là, Tuyết Ưng này sau khi cướp đoạt hạt dẻ xong, thế mà lại không đi! Phượng Tinh Xu không có cách nào khác, chỉ có thể giữ nó bên người, hơn nữa từ trong thâm xu vẫn lấy ra nắm hạt dẻ dạy Duy nhi gieo trồng, thứ hạt dẻ này, sinh trưởng nhanh, trông nom dễ dàng, thích ứng rất mạnh, chống hạn chống lụt, chịu cần cỗi, có thể ở núi hoang, bãi sông phát triển nhiều, hơn nữa sản lượng cao, ra hạt ổn định, sống lâu dài, một năm trồng cây, trăm năm được lợi. Không chỉ là cây ăn quả tốt, cũng là loại cây trồng rừng xanh hoá núi hoang, bờ cát. Bởi vậy đối với việc Duy nhi trồng cây hạt dẻ, sống cũng dễ dàng. Từ đó về sau Tuyết Ưng này cũng chỉ dính Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tinh, hơn nữa ăn cơm không phải hạt dẻ thì không ăn.

Khứu giác của Tuyết Ưng rất nhạy bén, đặc biệt là đối với hạt dẻ nó yêu nhất, bởi vậy lúc trước khi Lục Miểu xuống núi giao cho hắn một bao hạt dẻ, để cho hắn cứ cách ngàn dặm thì bỏ lại hai hạt, để mà chỉ đường, sau đó lại khiến Duy nhi cho Tuyết Ưng bay, quả nhiên, tiểu tử tham ăn này một đường đi theo mùi hạt dẻ tìm đến nơi này.

Trong lòng giấu cọt Tuyết Ưng, lúc đầu, mở thư mà Duy nhi cho nàng ra.

Trong thư viết hắn một tờ, cái gì mà trải qua khá tốt, có nhớ hắn hay không, có thể trở về trước thời gian cùng trải qua sinh nhật hắn hay không, xem qua từng dòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một trang giấy, trên trang giấy kia chỉ viết mấy chữ ——

Bách Tinh phùng hoàn công.

Hào Mộng lâu khai nghiệp

Vân Cẩm các hồng hòa.

Thiên Hành trang an hảo.

Mặt khác còn có một hàng chữ, rõ ràng có thể thấy được là bút tích của người khác, trên thư: An Toàn cục, Vô Hoa trang, Xảo Tượng lâu tất cả đều bình thường.

(Vân Nhi: đây là nói về các nơi mà Duy nhi và Tinh Ảnh thay Phượng Tinh Xu thành lập, cụ thể sẽ nói ở các chương sau!!!)

Lộ ra một nụ cười thỏa mãn, Phượng Tinh Xu quăng thư vào trong thâm xu vẫn, bước nhanh ra Khoái Ý cư.

"Tuyết Ưng, ta muốn đi ra ngoài, ngươi cùng đi không?" die,n; da.nlze.quydo/nn Gợi về phía phòng bếp một tiếng, chỉ thấy Tuyết Ưng mơ hồ thăm thì hai tiếng, chốc lát sau liền thấy Tuyết Ưng vui sướng ngậm một túi lớn chứa đầy hạt dẻ bay ra.

"Trời! Ta thật sự phục ngươi rồi, đến chỗ nào cũng muốn mang theo hạt dẻ a!" Phượng Tinh Xu tức giận sảng giọng.

Nhận lấy túi lớn, Phượng Tinh Xu vung tay lên, một Linh Lung trong nháy mắt xuất hiện, nhận lấy túi, lắc mình một cái, chuyển dời đến trên lưng Tuyết Ưng. "Đi thôi ~ Lục Linh Lung dọc theo đường đi lột hạt dẻ nhét vào miệng ngươi nuốt ngươi ăn, cái này dù sao cũng phải bỏ đi ~" Nói xong đặt Tuyết Ưng trên vai, thăm niệm khẩu quyết, một trận gió thổi qua, Phượng Tinh Xu tùy theo đó nhảy vọt lên.

Một đường hướng tây, từ trên không trung nhìn xuống phía dưới, tốc độ rất chậm, có thể nhìn đến dưới chân Tuyết Lăng sơn, vẫn là tuyết trắng như cũ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đến nơi đây cũng được năm năm, thật sự là "Trong núi mới một ngày, trên đời đã ngàn năm".

Trong năm năm này, tu luyện của nàng đã tiến ngàn dặm, tu vi võ công không khác Lục Miểu lắm, bởi vậy hiện tại đã hoàn toàn không cần Lục Miểu dạy nàng, một năm trước Lục Miểu đã bị đá xuống núi chuyên tâm dạy Duy nhi và Tinh Ảnh rồi.

Phượng diện tu luyện tiên thuật cũng rất tăng cao, hiện giờ Hồng Linh Lung và Tử Linh Lung cũng đã được sáng tạo ra, tạo ra đến đây, còn chưa mạnh lên, chờ tiếp qua hai năm, sau khi Hồng Tử Linh Lung mạnh lên, chính là ngày nàng xuống núi. Hơn nữa nghiệp tu tiên của nàng đã từ ban sơ luyện tinh hóa khí đến luyện khí hóa thần thăng đến luyện thần hoàn hư, dinendian.loqidJon dựa theo trình tự mà nói, nàng đã tu luyện từ Toàn Chiếu, Khai Quang, Dung Hợp, Tâm Động, Linh Tịch tới Nguyên Anh rồi, hiện nay trong Tâm Hải của nàng đã có một đứa bé cỡ bằng nắm đấm, bộ dáng nho nhỏ, nghiêm nhiên là một phiên bản của Phượng Tinh Xu, hơn nữa còn điều kinh hi là Thâm Xu Văn và Tâm Hải tương thông, bởi vậy tiên khí trong Thâm Xu Văn so với lúc trước càng thêm đầy.

Ở đây tròn năm năm, không chỉ nàng tiến bộ, Duy nhi và Tinh Ảnh cũng tiến bộ không nhỏ, tính cách Duy nhi càng thêm kiên cường, võ công của Tinh Ảnh cũng đề cao. Ngoài phương diện này, lúc trước khi đi nàng từng bí mật giao cho hai người nhiệm vụ khác nhau, hai người cũng đều xuất sắc hoàn thành. Lúc trước nàng giao cho Duy nhi ở Lộng Phong quốc mua mặt tiền cửa hàng còn thành lập bốn sản nghiệp lớn ăn, mặc ở, đi lại, mặt khác giao cho Tinh Ảnh thành lập từng cái từng cái tiêu cục, dieendaaneequydonn cùng Duy nhi phối hợp lẫn nhau, lại thành lập một sơn trang chính đạo còn phải để

cho được người trong võ lâm tán thành, cuối cùng tìm ra một đám người giỏi tay nghề, cùng với người tài giỏi ký hợp đồng độc quyền xây dựng trên thị trường, thành lập ra một đoàn chuyên môn xây dựng và trang hoàng nhà ở. Mà nhiệm vụ đầu tiên của nhóm thợ thủ công này chính là phối hợp với Duy nhi thi công xây chỗ ăn, mặc, ở, đi lại, toàn bộ thiết kế do Phụng Tình Xu cung cấp. Từ bức thư vừa rồi hai người gởi xem ra, bọn họ làm được, hơn nữa làm rất xuất sắc. Xem ra không có nàng, hai người bọn họ cũng có thể duy trì đại cục.

Hiện giờ Tuyệt Lăng sơn đã bị nàng lục mấy lần, thật sự tìm được không ít bảo bối, hôm nay, chính là ngày xuất thế một loại công nghệ cao khác của nàng, hiện tại, còn kém một địa phương thích hợp để thể hiện rồi..

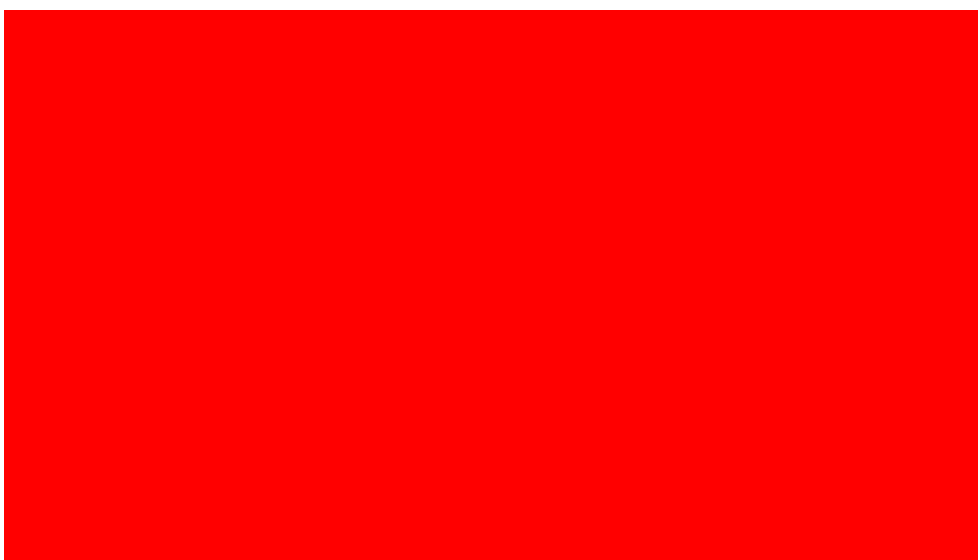
Đang suy nghĩ, Phụng Tình Xu đã bay lên đến phía trên Tuyệt Tích sâm lâm rồi.

Vừa muốn nhanh chóng bay qua, bỗng nhiên nghe thấy trong rừng loáng thoáng truyền đến một tiếng kêu cứu...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đuổi Giết Trong Rừng Rậm

Bởi vì do tu luyện, ngũ quan của Phụng Tình Xu nhạy bén gấp mười lần người bình thường, bởi vậy cho dù là ven Tuyệt Tích sâm lâm truyền đến tiếng kêu to nàng cũng nghe thấy rõ ràng.

Vốn không nghĩ muốn nhúng tay, người phạm đánh đánh giết giết khiến người ta chán ghét, đặc biệt là loại "quần ẩu trong rừng" thông thường này, khiến Phụng Tình Xu có phần căm ghét. Nhưng nàng rõ ràng nghe thấy giọng nói của hai hài tử, hơn nữa nghe tình hình, Die nd da nl e q uu ydo n những người này là muốn giết hai hài tử này, mà vừa rồi họ vệ một đường bảo hộ hai hài tử, nay toàn bộ đều đã ngã xuống.

Xem ra nàng không thể không nhúng tay, nếu như là cướp giết bình thường, nàng cũng mặc kệ, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nàng Phụng Tình Xu cũng không phải là hạng người thiện lương gì, chuyện gì cũng thờ ơ chán, xía vào. Nhưng nếu như là cướp giết hai hài tử, nàng không thể không quản, dù sao đứa nhỏ là vô tội.

Tay vừa lật chuyển, gió dưới chân giống như có ý thức, lao xuống, liền chuẩn xác đưa Phụng Tình Xu đến ven rừng rậm.

Tiến tới gần, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện, hiển nhiên là kẻ giết người ở chỗ này kêu gào.

"Tiểu tử thôi, đứng lại cho lão tử!" Một đại hán hung ác kêu.

"Ha ha ha! Lão thất, sao ngươi ngay cả hai oa nhi miệng còn hôi sữa cũng đuổi không kịp chứ? Chẳng lẽ là đêm qua ở nơi nào đó cùng với đàn bà lẫn lộn khiến chân mềm nhũn rồi!" die,n; da.nlze.qu;ydo/n, Theo sau lại truyền đến một tiếng cười nhạo lỗ mũi.

"Thối lắm! Lão tử sao lại bị đàn bà khiến chân mềm nhũn chứ?" Người kia hiển nhiên bị nói thẹn quá thành giận, vừa chuyển mình đã phát tiết tức giận ở trên người hai hài tử đang chạy trốn. "Thằng nhóc, lão tử kêu ngươi đứng lại!" Tiếng nói vừa dứt liền hung hăng bắt được tóc của một tiểu nam hài.

Lập tức nghe thấy một tiếng hét non nớt chói tai vang lên, ngay sau đó là tiếng la khóc liên tiếp, nam hài bị bắt được không ngừng hô "Ca ca, ca ca..."

Chân vừa chạm đất, Phụng Tình Xu chợt nghe thấy tiếng phẫn nộ quát to: "To gan! Bọn ngươi là người nào, dám đuổi giết chúng ta, các ngươi biết chúng ta là ai sao! Còn không mau thả đệ đệ ta ra! Chẳng lẽ các ngươi không muốn sống nữa sao!?" Trong tiếng gào thét như muốn rách cổ họng lộ vẻ sợ hãi và bất lực không thể che giấu!

Theo tiếng nhìn lại, vừa rồi bởi vì bắt được một tiểu nam hài chạy trốn mà ngừng lại, bao vây thành một vòng. Sau đó phát hiện đếm kỹ, trong nhóm đuổi giết ước chừng có hai mươi ba mươi đại hán, mà tất cả đều có võ công không kém, dieendaanleequydonn, còn bên kia cũng chỉ có hai tiểu hài từ tay trói gà không chặt. Hiện tại hai mươi ba mươi người này đang vây quanh chơi đùa hai tiểu nam hài, tựa như mèo treu đùa bắt chuột vậy, treu đùa vây quanh hai tiểu nam hài sợ hãi. Khi dễ hài từ như thế, Phụng Tinh Xu tận mắt nhìn thấy, chỉ cảm thấy một luồng tức giận thiêu đốt ở trong lòng.

"Ha ha ha! Lão đại, ngươi nghe thấy hán nói cái gì sao? Hán nói để chúng ta thả đệ đệ hán ra! Ha ha ha!" Trong đó một đại hán áo đen giống như nghe thấy truyện cười, liền khoa trương cười lớn, trong giọng nói lộ vẻ khinh miệt và trào phúng!

Đám đại hán kia cũng theo đó phá lên cười, một đại hán thoát nhìn giống như đầu lĩnh cuồng vọng cười nói: "Tiểu oa nhi, ngươi nói đúng, lá gan chúng ta chính là lớn! Lại nói, thân phận các ngươi là gì chúng ta rất rõ ràng, chúng ta tìm chính là các ngươi!" Nói xong một phen đoạt lấy tiểu nam hài trong tay một đại hán khác, tiểu nam hài kia hiển nhiên là bị dọa không nhẹ, ra sức khóc liên tục.

"Ngươi, các ngươi...!" Nam hài kia hơn lớn bị như vậy, nhất thời tuyệt vọng nói không nên lời.

"Lão đại" kia liếc mắt đánh giá tiểu nam hài, đột nhiên cười âm nói: "A, các huynh đệ, bộ dạng thằng nhóc này còn không tệ! Không hổ là hài tử gia đình giàu có nuôi dưỡng, chắc chắn, ngay cả làn da cũng non mềm như vậy, giống như miếng đậu hủ!" Một bên vừa nói vừa âm loạn sờ hai má nam hài kia.

"Ha ha ha, lão đại, ta nghe nói những nhóm người giàu phú quý có đam mê luyện đồng, ta còn chưa hưởng qua tư vị luyện đồng đâu!" Một đại hán cũng cười quỷ dị phụ họa nói.

Trong nháy mắt đám người ở hai bên đột nhiên đã ấn ngã hai tiểu nam hài không biết phải làm sao xuống đất, cũng ở trên hai người giãy giụa dùng sức xé vạt áo hai người!

Phụng Tinh Xu ở một bên nhìn, rốt cuộc nhìn không được, lấy hai mảnh lá cây rút chân khí vào, nhanh chóng vọt tới hai đại hán đang chế trụ hai tiểu nam hài, nháy mắt liền cầm thẳng vào gáy hai người!

Hai đại hán vừa muốn kéo tiết khố của hai tiểu nam hài xuống bỗng nhiên thấy trên gáy chợt lạnh, cứ thế mà rời khỏi thế giới này.

Biến hóa này đột nhiên tới dọa đại hán đang ở một bên quan sát sợ đến choáng váng, mà hai tiểu nam hài bị máu tươi văng lên mặt cũng ngây dại, chỉ có thể nhìn thấy trời đất tràn đầy màu đỏ che khuất gò má trắng nõn và đôi con ngươi trong veo của bọn họ.

"Ai! Là ai lên lút ở nơi nào! Còn không ra đây!" Bọn đại hán kịp phản ứng đều nhao nhao cầm vũ khí lên, không ngừng kêu to về bốn phía.

Mặc dù "lão đại" bọn hán vừa mới chết, nhưng đối với một đám người rệu rã như cát trong mâm mà nói, bọn hán vốn không quan tâm, "Lão đại" chết càng tốt, như vậy bọn họ có thể đi tranh vị trí này rồi. Hiện tại đối với bọn họ mà nói, quan trọng nhất là người thân bí chỉ dùng hai mảnh lá cây liền bắn chết "lão đại" bọn hán.

Khu thâm lâm này là "rừng Quỷ" nổi danh trên đại lục Sở Ảnh, trong rừng cây cối xen kẽ nhau, lại có lịch sử mấy trăm năm, những cành cây đại thụ dày đặc này sớm đã che khuất bầu trời, ban ngày cũng là hôn thiên ám địa (đất trời tối tăm), càng đừng nói đến buổi tối. Người bước vào liền dễ dàng bị lạc phương hướng, đi vào đi ra không được, hoặc là đói chết ở bên trong, dinendian.loqid]on hoặc là trở thành bữa tối của mãnh thú trong rừng. Bởi vậy khu thâm lâm này đã bị người trên đại lục Sở Ảnh coi là "Tuyệt Tích thâm lâm", vì gần sát Tuyệt Lăng sơn, khí lạnh của Tuyệt Lăng sơn xâm nhập vào rừng, cho nên khí lạnh trong rừng càng đậm, có loại cảm giác âm u âm trầm, cho nên lại được gọi là "rừng Quỷ".

Ngày thường không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gỗ cửa. Đối với những người quanh năm sống trong giết chóc mà nói, tiến vào mảnh "rừng Quỷ" này vốn trong lòng còn có điểm e ngại, mà hiện tại người đứng đầu bọn họ lại bị người thoáng cái liền giết chết, bởi vậy khí lạnh ở đây phơ phất trong rừng rậm, một đám người bị cả kinh đến tóc gáy cũng dựng thẳng.

Một đám đại hán kêu nửa ngày thấy không có phản ứng, trong lòng sợ hãi càng đậm, một phen đẩy ra hai cổ thi thể nằm úp sấp, năm hai tiểu nam hài lên chắn ở trước người, thất thanh nói "Nếu không ra ta sẽ làm thịt hai thằng nhóc này!"

Một tiếng thờ dài yếu ớt lướt qua, đáy lòng một đám người cả kinh đều đã phát lạnh.

"Ai, rốt cuộc là ai!"

"Đi ra, đừng có mà giả thần giả quỷ!"

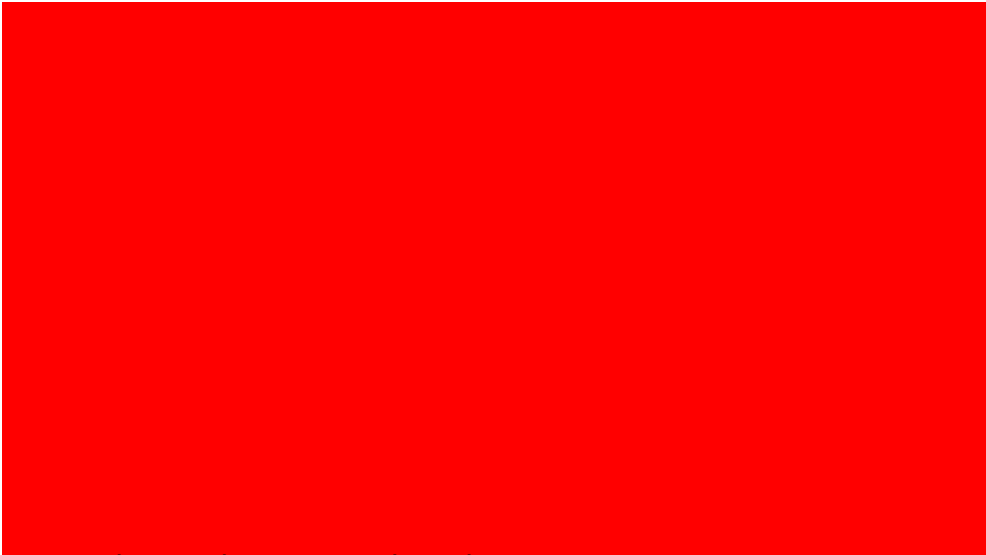
Mất thấy tâm lý kinh sợ nổi lên tác dụng, dfienddn lieqiudoon Phụng Tinh Xu từ sau một gốc cây đại thụ chậm rãi đi ra.

Đám kia vừa thấy người đi ra là một tiểu cô nương chừng mười tuổi, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Long Thiên Long Tình

Chỉ thấy nữ hài kia băng cơ ngọc cốt*, mặt phấn má ngọc, đôi mắt đen trằm tình trong veo như nước chăm chú nhìn dường như có thiên ngôn vạn ngữ, dưới cái mũi xinh đẹp khéo léo là đôi môi hồng muốn nói thôi, liếc mắt nhìn lại, đúng là một tiểu mỹ nhân thanh tú xinh đẹp (mò hôi, Ân Ân miêu tả quả thật không được tốt lắm, mọi người chấp nhận đi...).

*Băng cơ ngọc cốt: thanh cao thoát tục

"Tiểu cô nương, người ở trong này làm gì vậy?" Thấy một tiểu mỹ nữ như vậy, bọn đại hán thô lỗ cũng nhịn không được xem thường.

Đáng tiếc Phụng Tình Xu không hề lĩnh hội tình cảm thương tiếc của đám người kia, vừa mở miệng chính là nội tâm lãnh lẽo nói: "Ta tới nơi này là vì các người sẽ có kết cục giống như hai người kia." Nói xong không đợi đám kia người kịp phản ứng, "Là tá!" Lại là hai mảnh lá cây bắn ra, "Âm! Âm!" Lại hai cỗ thi thể không tiếng động ngã xuống.

Mọi người cả kinh, nhìn thấy có hai đại hán ngã xuống, rốt cục hiểu được nữ oa nhi này là tới phá rối, bởi vậy cũng không khách khí nữa, liền nắm đao vọt qua đây.

"Các huynh đệ, ta mà sợ tiểu tiện nhân này thật sao! Mọi người lên, bắt lấy tiểu tiện nhân này, đợi chúng ta hưởng thụ rồi bán nàng đến kỹ viện đi!" Một đám người vừa xông lên vừa hô, hoàn toàn quên mất chuyện bốn người dễ dàng chết ở trên tay tiểu cô nương này.

"Hừ, không biết lượng sức!" Phụng Tình Xu hừ lạnh một tiếng, xuống tay cũng không lưu tình, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên ống tay áo tung bay phát phới, phát tay, một bóng dáng màu lam như quỷ mỵ thoảng qua, ánh lửa chớp lóe xuyên qua giữa đám người.

"Âm!"

"Âm! Âm! Âm!"

Một đám thi thể nhảy mắt ngã xuống, vẫn duy trì tư thế tiến về phía trước, trợn mắt nhe răng, vô cùng hung ác, lại trước khi chết cũng không biết mình rốt cuộc đã đánh mất tính mạng như thế nào, có lẽ Diêm vương ở trên điện sẽ hào tâm nói cho bọn hán biết đi!

Chậm rãi đi đến bên người hai tiểu nam hài đã bị sự cố liên tiếp dọa sợ tới mức ngất đi, vung tay lên, lại là hai Lục Linh Lung thoáng hiện, dieendaanleequydownn ôm hai tiểu nam hài đến, thăm đọc phong quyết, một trận gió thổi qua, nhẹ nhàng nâng bọn họ bay về phía không trung.(Văn Nhi: anh hùng cứu mỹ nhân xưa rồi, giờ là mỹ nhân cứu anh hùng, hơ hơ hơ!)

Giao hai tiểu nam hài cho Lục Linh Lung chiếu cố, Phụng Tình Xu ở phía trước cứ thế tìm kiếm chỗ thích hợp để đáp xuống.Khí hậu khu vực đại lục Sở Ảnh đặc biệt lộ rõ tính chất, Lộng Phong quốc cả năm ôn hòa nhiều gió, mưa xuống đều đều; khí hậu Xuyên Vân quốc hạ ẩm đông lạnh, nhiều sương; khí hậu Hí Triều quốc cũng không tệ, nhưng mưa xuống quá nhiều lần; mà còn lại là Việt Sa quốc mưa xuống tập trung từ tháng ba đến tháng năm, thời điểm còn lại chính là khí trời hạn hán, khô liệt không chịu nổi. Mà hiện tại Phụng Tình Xu muốn tìm, là một nơi địa hình bằng phẳng rộng lớn, khí trời sáng sủa, nhìn chung tứ quốc, sợ cũng chỉ có sa mạc rộng lớn giữa Việt Sa quốc và Tuyệt Tích sâm lâm phù hợp với điều kiện thôi.

Lựa chọn một chỗ phạm vi ngàn dặm không có một bóng người, Phụng Tình Xu chậm rãi đáp xuống, theo sau lại có mấy Lục Linh Lung lác mình đi ra, yên lặng dừng lều trại, thay Phụng Tình Xu an bài việc nghỉ đêm ở sa mạc. Die nda nle q u ydo n Thời điểm lúc Lục Linh Lung dựng lều trại, Phụng Tình Xu ngồi im ở một bên, chậm rãi vận hành tiên thuật trong cơ thể, từ trong cơ thể mở một cái kết giới lan rộng, hơn nữa không ngừng mở rộng phạm vi kết giới, cho đến khi bao phủ toàn bộ phạm vi trong trăm dặm, mới ở phía trên kết giới để lại một lỗ tròn đường kính một dặm.

Lúc làm xong việc này, Lục Linh Lung thông qua thần thức nói cho nàng biết hai tiểu nam hài kia đã tỉnh lại. Phụng Tình Xu đứng lên, đi vào trong lều vải đã dựng tốt, chuẩn bị gặp mặt hai tiểu nam hài.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Khi Phượng Tinh Xu bước vào trong lều trại có hơi thở hiện đại hóa được trang bị đầy đủ thiết bị, hai tiểu nam hài đang phòng bị nhìn chăm chăm ngoài cửa. Bởi vì khi bọn họ tỉnh lại Lục Linh Lung phía trước đã biến mất ở trước mặt bọn họ, bởi vậy hai người cảm thấy sợ hãi với một nơi không có một bóng người hơn nữa lại lộ ra hơi thở cổ quái này.

Vừa nhìn thấy người vào là một tiểu cô nương hơn mười tuổi, hơn nữa bộ dạng trong veo như nước, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Các người tỉnh rồi?" Phượng Tinh Xu chỉ dùng giọng điệu của tiểu cô nương chừng mười tuổi hỏi.

"Ừ... Người là ai? Là ai đã cứu chúng ta? Đây, đây là nơi nào?" Nam hài hơn lớn lấp ba lấp bắp hỏi, tiểu nam hài kia lại sợ hãi tránh ở phía sau đại nam hài.

"Ta gọi là Hoàng Vũ Tinh, nơi này là phụ cận đại mạc, ta và phụ thân ta cùng nhau đi du lịch đến Việt Sa quốc, kết quả lạc đường trong Tuyết Tích sâm lâm, may mắn khi chúng ta đi quanh ở trong rừng rậm nghe thấy phía trước có âm thanh, theo tiếng đi ra Tuyết Tích sâm lâm. Kết quả liền nhìn thấy các người ngã vào giữa một đám người, ta và phụ thân liền mang các người đi ra. Đi hơn một tháng rồi, mới đến nơi này, ngày mai là chúng ta có thể đến Việt Sa quốc." Phượng Tinh Xu mắt cũng không chớp thuận miệng nói dối.

Nhắc tới đám người kia, hai tiểu nam hài lại co rúm lại một chút.

"Các người ở nơi đó làm gì? Là chơi sao? Những người đó sao toàn bộ lại nằm ngửa trên mặt đất?" Phượng Tinh Xu lại giả bộ không biết hỏi.

"Ngủ, ngủ!?" Đại nam hài kinh ngạc tròn to hai mắt.

"Đúng vậy, bọn họ toàn bộ nằm trên mặt đất, ta đẩy bọn họ cũng không thấy bọn họ động đậy, không phải ngủ là cái gì?" Phượng Tinh Xu nói dối càng trôi chảy, "Đúng rồi, tên các người gọi là gì?"

"Ta gọi là Long... Ách, Lý Long Thiên, đây là đệ đệ ta Lý Long Tinh." Đại nam hài ấp a ấp úng giới thiệu nói.

Long Thiên Long Tinh? Sợ là tên giả đi! Phượng Tinh Xu cười thầm trong lòng, cũng không vạch trần hai người, tiếp tục hỏi: "Năm nay ta mười tuổi, là người Lộng Phong quốc, còn các người?"

"Ta mười hai tuổi, đệ đệ của ta chín tuổi, chúng ta là người Việt Sa quốc." Lý Long Thiên hồi đáp, sau đó lại nhìn xung quanh, "Nơi này là lều trại của các người sao? Kỳ quái, phụ thân người đâu?"

Phượng Tinh Xu vẫy vẫy tay, không thêm đề ý nói: "Việc này thì có gì kì lạ, chúng ta vẫn ở nơi này." Dừng một chút, còn nói: "Phụ thân ta hàng năm đi du lịch khắp nơi, mẫu thân mất sớm, ta mới hiểu chuyện không bao lâu liền đi theo phụ thân. dinendian.loqidJon Giờ ông ấy đi dò đường, buổi tối mới quay về, các người nghỉ ngơi trước đi." Nói xong, thấy Lý Long Tinh phía sau Lý Long Thiên đang sợ hãi nhìn nàng, vì thế cười từ trong ông tay áo "lấy ra" một cái Vạn Hoa Đồng cho hắn, "Tiểu đệ đệ, đây là ta và phụ thân khi du lịch nhìn thấy thứ đồ chơi hiếm lạ, ta cũng chơi đã rất lâu, tặng cho người đi!" Vừa nói vừa ở một bên day hấn chơi như thế nào.

Lý Long Thiên ở một bên im lặng không nói lời nào, nhưng Phượng Tinh Xu vẫn từ trong mắt của hắn thấy được khát vọng, lại bởi vì chính mình là ca ca mà không thể không kiềm chế xuống. Đối với tình huynh đệ này của Lý Long Thiên Phượng Tinh Xu rất tán thưởng, lại từ trong lòng "lấy" ra một món đồ chơi khác giao cho Lý Long Thiên, nghĩ nghĩ, lại lấy ra hai bản bí tịch võ công tự nghĩ ra giao cho hai người, cũng dặn dò hai người bảo quản cẩn thận.

Hai bản bí tịch võ công này là Phượng Tinh Xu dựa theo võ học mình lĩnh hội sáng tạo ra, đơn giản dễ dàng học được, dung hợp với thái cực ở thế kỷ hai mươi mốt, không có việc gì thời điểm luyện cũng có thể cường thân kiện thể, dinendian.loqidJon nếu như phối hợp võ công tâm pháp độc môn của nàng, chăm chỉ luyện tập, đợi một thời gian nữa sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh.

Bởi vì nhìn thấy tâm tính hai người thuần khiết lương thiện, bởi vậy Phượng Tinh Xu xuất phát từ tâm tính bảo hộ giao hai bản bí tịch cho hai người, không biết sau này vì thế mà gặp phải phiền toái lớn.

Hai người vừa thấy Phượng Tinh Xu không chỉ đưa đồ chơi của mình cho bọn hắn, mà còn vô tư giao hai bản bí tịch võ công cho bọn hắn, đều cảm động không thôi, lập tức ấn tượng đối với Phượng Tinh Xu càng thêm tốt.

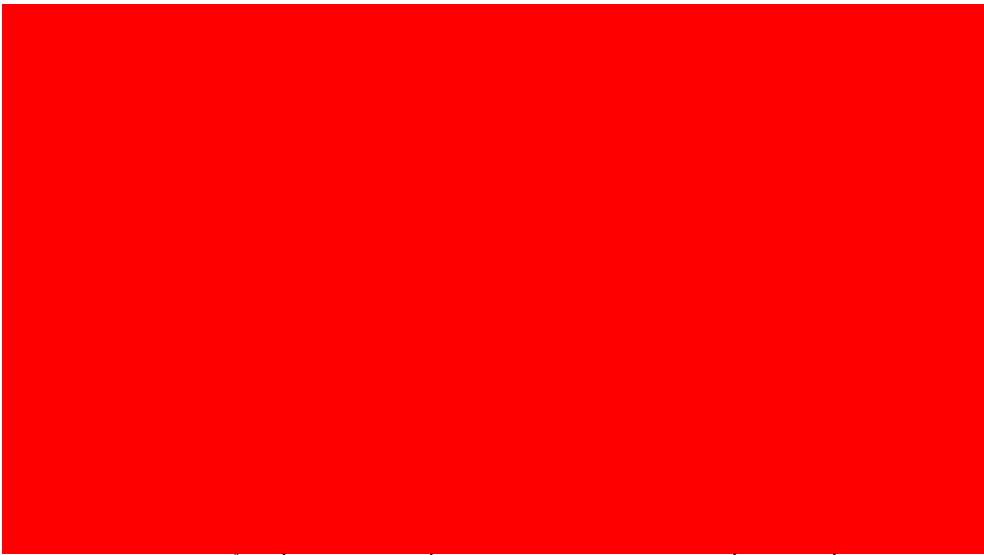
Ba người ở trong lều trại nghỉ ngơi chơi đùa, cho đến mặt trời chiều ngã về tây, Phượng Tinh Xu dùng bữa tối xong liền điểm huyệt ngủ hai người, sau đó đi ra lều trại, sớm đã mệnh lệnh Hắc Linh Lung dựng đài cao thật tốt, nhìn "căn cứ" ở phía trước do Hắc Linh Lung dựng lên, chậm rãi lộ ra một nụ cười ním mọng đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Vệ Tinh

Trên đại mạc rộng lớn, thời gian vền vền một buổi chiều, một khung sắt đột ngột ngoi lên từ trên mặt đất, khung sắt cao cao đứng thẳng, gần sát là một vật thể dài màu trắng có độ cao không kém bao nhiêu với khung sắt, từ trong cái khung sắt có rất nhiều "cánh tay sắt" ổn định vật thể kia, nhắm thẳng vào trời cao. Ánh trời chiều còn dư lại rơi trên đại mạc rộng lớn yên tĩnh, gió đêm từ từ phủ lên tầng tầng vàng nhạt trên cát vàng rực rỡ. Tất cả giống như một bức tranh màu nước khi định thần nhìn, khiến người ta không chút nào phát hiện một sự thay đổi kinh thiên động địa đang tới gần.

Nhìn chân trời nhiễm nắng chiều phía trước làm nổi bật tòa tháp cao, Phụng Tịch Xu không khỏi ngâm nói: "Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên." Đọc thơ ca của cổ nhân, trong lòng vô cùng muốn tiến về phía trước, lại vì trở ngại thân phận mà không thể thực sự bước qua đại mạc, chỉ có thể nhắm mắt tưởng tượng cảnh tượng hùng vĩ đồ sộ kia, tình cảm mãnh liệt phóng khoáng kia cũng chỉ có thể ở trong giấc mộng đêm khuya mà lĩnh hội một phen. Nay đứng ở trong vùng sa mạc này, một loại xúc động tự nhiên nảy sinh, trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy rộng lớn vô cùng. Đột nhiên cảm thấy Tâm Hải dao động một trận, một luồng khí cường đại từ bốn phương tám hướng phóng qua đây. Trong lòng Phụng Tịch Xu vừa động, lập tức ngồi xuống đất tu luyện.

Tu tiên dựa vào không chỉ là chăm chỉ luyện tập, càng còn cần tâm cảnh và kỳ ngộ, đặc biệt tại thời kỳ chuyển sang giai đoạn thứ tư, nếu như tâm cảnh không đột phá, lại không gặp được thời cơ tốt, có thể cả đời cũng tu luyện không thành. Trái lại, nếu một người có tâm tính tốt, tâm cảnh mở rộng, hơn nữa còn có vận khí tốt, như vậy tu tiên nhanh chóng cũng không phải việc lạ. Phụng Tịch Xu chính là một ví dụ như vậy, người ta tu tiên muốn đạt tới giai đoạn luyện thần hoàn hư phải cần ba bốn mươi năm, nhưng nàng chỉ dùng năm năm liền hoàn thành. Tuy trụ cột nhập vào tiên thiên tốt, nhưng không có tài trí và thiên phú nhất định, bất luận thế nào cũng không đạt được hiệu quả.

Dần dần, vào đêm, Phụng Tịch Xu còn ngồi ở trên đất tĩnh tọa, bốn phía cũng không thấy một chút động tĩnh, mọi âm thanh đều yên lặng, chỉ có gió lạnh ban đêm thổi qua mặt, tiếng gió rít vù vù; cát sỏi theo gió ma sát lẫn nhau phát ra âm thanh sột soạt, những âm thanh thiên nhiên này tất cả đều vào trong tai Phụng Tịch Xu, trong lòng càng yên tĩnh.

Lại qua nửa canh giờ, Phụng Tịch Xu chậm rãi thu hồi tinh thần, chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, rất là thoải mái. Lần tu luyện này, cực kỳ thuận lợi chuyển sang giai đoạn thứ tư, Nguyên Anh trong Tâm Hải cũng so với trước càng lớn hơn, Die nd da nl e q u ydo n cỡ như trẻ con mới sinh ra, bộ dáng càng thấy càng rõ ràng, mặt còn có thể chớp chớp. Trong lòng Phụng Tịch Xu thầm vì thế cảm thấy vui mừng. Mở mắt ra, nhìn thấy tháp cao trước mắt, lúc này Phụng Tịch Xu mới nhớ tới còn có việc phải làm!

Nhớ tới chuyện sắp cần làm, trong lòng Phụng Tịch Xu lại vô cùng chờ mong.

Đi vào căn cứ tạm thời, có thể nhìn thấy đo điện, đo cự ly xa, ngoài ra còn có hệ thống kỹ thuật chờ, Hắc Linh Lung đang làm thí nghiệm kiểm tra dựa theo quy trình cuối cùng; trên màn hình lớn, các loại số liệu, biểu đồ liên tục thay đổi, âm thanh khẩu lệnh điều hành liên tiếp không ngừng.

Trên đài cao, bề phẳng bao lấy vật thể màu trắng đã mở ra, đợi một khắc Phụng Tịch Xu hạ mệnh lệnh kia, hành động vĩ đại trước nay chưa từng có sẽ tiến tới trên đại lục Sở Ảnh này. Trong lịch sử Sở Ảnh, sẽ có một đoạn phát triển trọng đại không để người biết đến —— vệ tinh nhân tạo thông tin phóng lên không trung đầu tiên trong lịch sử!

Phải, là vệ tinh thông tin! Phụng Tịch Xu quyết định mạng điện thoại di động là một trong những sản phẩm của nền văn minh cao ở trái đất tới thế giới này. Có điều, không phải ai cũng có thể sử dụng di động, chỉ có người thân cận với Phụng Tịch Xu mới có.

Từ những năm 60 của thế kỷ 20 tới nay, vệ tinh thông tin được phát triển nhanh chóng. Vệ tinh thông tin ở trên quỹ đạo tròn cách đường xích đạo một khoảng đồng bộ với chuyển động quay của trái đất (đồng bộ là chỉ thời gian vệ tinh chuyển động xung quanh trái đất một vòng tương đồng với thời gian trái đất tự quay một vòng), die,n; da.nlze.quydo/nn mà góc giữa mặt phẳng quỹ đạo và mặt phẳng xích đạo được giữ nguyên là không độ, để các vệ tinh tương đối đứng yên so với mặt đất, bởi vậy gọi là vệ tinh cố định địa tĩnh. Bởi vì mỗi một vệ tinh thông tin phủ sóng trên một phần ba diện tích trái đất, cho nên lợi dụng tại quỹ đạo cố định địa tĩnh để phân bố khoảng cách tốt nhất giữa ba vệ tinh, có thể cùng tiến hành truyền tin trên toàn thế giới.

Phụng Tịch Xu tham khảo theo phương pháp trên trái đất, phóng vệ tinh thông tin trên thế giới này, lại vì vậy thế giới này nhỏ hơn nhiều so với trái đất, bởi vậy chỉ cần phóng một vệ tinh thông tin là có thể bao quát toàn bộ đại lục Sở Ảnh. Mà hôm nay, chính là ngày nàng phóng vệ tinh thông tin!

Giờ phút này, ở một bên tháp phóng tại bãi phóng, tên lửa đang đợi phóng đứng sừng sững, vận sức chờ phát động. Phía trên đỉnh tên lửa là một hình nón lớn, bên trong chính là vệ tin thông tin do Hắc Ling Lung trong Thẩm Xu Văn chế tạo ra, mặt ngoài hình nón là ký hiệu hoa văn phụng hoàng lửa và

trên thân tên lửa là ba chữ lớn "hiệu Tĩnh Xu " màu trắng ngà đặc biệt bắt mắt.

"Năm phút chuẩn bị!"Phượng Tĩnh Xu quát một tiếng.

Hắc Linh Lung ở đài thao tác điều khiển tên lửa nhanh chóng thêm điện cho hệ thống điều khiển tên lửa.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Phượng Tĩnh Xu nhìn lên bầu trời, quan sát bốn phương tìm kiếm thời cơ phóng tốt nhất."... Kích hoạt! Cất cánh!" dinendian.loqidJon Ra lệnh một tiếng, trong kết giới tại đại mạc đen tối bùng nổ ra tiếng động rung trời, bụi đất trên mặt đất nhất thời tung bay, gần như che trời! Dưới đáy tên lửa "hiệu Tĩnh Xu" đồng thời phun ra ngọn lửa màu đỏ. Chốc lát, tên lửa và vệ tinh nhờ sức nâng của ngọn lửa đột ngột ngoi lên từ mặt đất, từ lỗ hồng đường kính một dặm chỗ kết giới do PhượngTĩnh Xu mở ra bay vút lên chín tầng mây như điều gặp gió!

Trong kết giới tiếng vang oanh động rung trời, bên ngoài kết giới vẫn bình thường như cũ, không ai sẽ nhìn thấy một màn kinh động lòng người trong sa mạc này, chỉ có Phượng Tĩnh Xu, lặng lẽ đứng thẳng, giờ khắc này cảm nhận được kích động và kiêu ngạo bất luận kẻ nào cũng không lĩnh hội được!

Ước chừng mười giây sau, tên lửabởi vì bay lên mà đổi sang hướng đông nam, tiếng gió rít cũng dần dần đi xa, cho đến khi biến mất trên bầu trời cao xa xôi.

Tại trung tâm điều khiển và kiểm soát trong đại sảnh mang hơi thở hiện đại, các tin tức "phát hiện mục tiêu", "theo dõi bình thường" đang không ngừng truyền đến từ các trạm điểm đo đạc và tàu đo đạc "hiệu Viễn Vọng". Trên màn hình, hàng trăm các thiết bị lại hiện ra cho biết quỹ đạo phi hành, độ cao, tốc độ, vị trí, trạng thái làm việc của các hệ thống tên lửa. Trên màn hình bên cạnh, lại đang hiện thị hình động của tên lửa phi hành.

"Vệ tinh tách rời tên lửa", "Vệ tinh vòng lại", tin tức vệ tinh chuẩn xác nhập vào quỹ đạo không ngừng truyền đến, Phượng Tĩnh Xu ngừng lại hô hấp rất cuộc cũng chậm rãi mở ra, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi. Cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ gian nan này rồi!

Phải biết rằng, ngay từ lúc vừa bắt đầu kế hoạch cho đến khi thực hiện, Phượng Tĩnh Xu đã dùng thời gian suốt tám năm!

Khi nàng vẫn còn là tiểu oa nhi hai tuổi, liền nhìn thấy phụ thân bởi vì truyền tin không thuận lợi mà gặp rất nhiều phiền toái, lúc ấy nàng chỉ biết, tại mảnh đại lục cổ xưa này, không thể giống như trái đất, sử dụng điện thoại, phương tiện truyền tin E-mail nhanh và tiện, bởi vậy nàng bắt đầu có ý tưởng sử dụng di động tại dị giới này, cũng không ngừng vẽ bản đồ, Dieenmdkdan/leequhydonnn tìm kiếm tài liệu, thăm dò địa hình, hoàn thiện kế hoạch. Mà ngay cả Phượng Duy Tĩnh, Lục Miểu và Tĩnh Anh cũng tại hai năm trước được nàng lập kế hoạch "lễ vật" mà từ từ bắt đầu thích ứng với sự tồn tại của di động, mà "lễ vật" nàng đưa cho bọn hắn chính là một cái điện thoại di động được mô phỏng như thật!

Người đối với những thứ mới lạ đều tò mò, bởi vậy ba người đều cảm lấy điện thoại di động được mô phỏng như thật không ngừng nghiên cứu. Đương nhiên, bây giờ ba cái điện thoại di động được mô phỏng như thật còn chưa có chức năng truyền tin, dfienddn lieqiudoon nhưng chức năng cơ bản khác như là đánh chữ, nghe nhạc, chơi trò chơi văn.văn đều đầy đủ, hiện tại ba cái điện thoại di động được mô phỏng như thật kia quả thực chính là bảo bối của ba người, mỗi ngày đều mang theo bên người, chỉ sợ bị đánh mất. Đặc biệt là Lục Miểu, thích cầm di động chơi game nhất, suốt ngày gọi tới kêu đi, hình tượng đứa bé lại tiến thêm một bước lớn.

Hít thở thật sâu, trong lòng Phượng Tĩnh Xu có chờ mong.

Chờ đến khi nàng xuống núi, như vậy di động này, là có thể thực sự phát huy tác dụng của nó...

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ly Biệt Tại Khách Sa

Nhìn nơi xa xôi lóe ra tinh quang, Phụng Tình Xu biết, trong đó tất có một viên”sao” lóe sáng là “hiệu Tinh Xu” hôm nay nàng chủ đạo phóng ra.

Vươn tay nắm chặt, tháp phóng, bàn điều khiển, số liệu trước mắt tất cả đều không thấy nữa, ngay cả những Hắc Linh Lung trong nháy mắt đều biến mất khôngs dấu vết. Mà ngay cả kết giới bao phủ ngàn dặm cũng theo đó mà biến mất.

Sa mạc, lại khôi phục dáng vẻ thần bí khó lường của nó.

Phụng Tình Xu xoay người bước về lều trại, hai Lục Linh Lung đã ôm lấy hai tiểu nam hài, Phụng Tình Xu gật đầu, lại đưa tay nắm chặt, lều trại đột nhiên biến mất. Sau đó Phụng Tình Xu thâm niệm khẩu quyết, di chuyển tức thời, dieendaanleequydonn cùng Lục Linh Lung đi tới phụ cận biên thành Khách Sa Việt Sa quốc. Bởi vì sau khi một buổi tối tu luyện và phóng tên lửa, vì vậy Phụng Tình Xu cũng không phát hiện thời gian đã trôi qua. Cho đến khi nhìn thấy cửa thành Khách Sa đã mở, có người lần lượt ra vào, mới phát hiện lúc này đã là mặt trời mọc đang đông rồi.

Đưa tay nhận lấy Lý Long Tinh, Lục Linh Lung kia ôm Lý Long Tinh trong nháy mắt biến mất, còn lại một Lục Linh Lung ôm Lý Long Thiên, cũng trong nháy mắt hóa thành bộ dáng —— một người nam nhân trung niên tuấn tú, người đầy tang thương, khí chất trầm ổn, nghiêm nhiên là một người sau khi đi khắp thiên sơn vạn thủy mà lắng đọng lại hình thành một sức hấp dẫn riêng độc đáo.

Hai người đánh thức Lý Long Thiên và Lý Long Tinh, giải thích một hồi, Phụng Tình Xu lại giới thiệu “phụ thân” của mình với hai người, sau đó bốn người liền một đường đi tới cửa thành đang mở rộng.

Dọc theo đường đi, Lý Long Tinh thủy chung vẫn nắm chặt tay Phụng Tình Xu, đối với việc sắp phải ly biệt cực kỳ không muốn. Lý Long Thiên ở một bên cũng thỉnh thoảng liếc trộm Phụng Tình Xu, không muốn xa nhau mà nói sao cũng nói không nên lời.

Bốn người đi vào cửa thành, trong thời kỳ thái bình, kiểm soát việc ra vào cũng không nghiêm ngặt, binh lính thủ thành cũng chỉ là duy trì trật tự, cũng không có tiến hành kiểm tra người quá nhiều. Bốn người thật thuận lợi liền tiến vào trong thành.

Sau khi tiến vào trong thành, tùy tiện tìm một khách điểm dùng điểm tâm sáng, ở trên bàn cơm, Phụng Tình Xu hỏi dự định tiếp theo của hai người, Lý Long Thiên áp ứng nói trong thành Khách Sa có thân thích của mình, đợi một lát rồi cùng với đệ đệ đi tìm bọn họ. Phụng Tình Xu lo lắng hai tiểu hài tử, vì thế đề nghị hộ tống hai người.

Sau khi dùng đồ ăn sáng xong, Phụng Tình Xu và “phụ thân” hộ tống hai người đến khu đông thành Khách Sa, khu đông là khu tập trung những người quyền quý ở thành Khách Sa, cách nơi ấy hai con đường. Lý Long Thiên không để Phụng Tình Xu tiến, di@en*dyan(lee^qu.donnn nói là thân thích mình ngay ở gần đây, Phụng Tình Xu nhìn một lát, bởi vì là khu tập trung những người quyền quý, vì vậy an ninh trật tự tương đối tốt, nên cũng yên tâm để hai người rời khỏi, nhưng khi quẹo sang đường khác, vẫn có một sương khói màu tím đột nhiên lay động theo gió, theo sát hai người, cho đến bọn họ an toàn bước vào trong phủ thoát nhìn rất uy nghiêm...

Sau khi tiễn bước Lý Long Thiên và Lý Long Tinh, Phụng Tình Xu lẻ loi một mình đi dạo tại thành Khách Sa. Bởi vì thành Khách Sa thuộc loại thành trấn là chốt hiểm yếu ở biên cương, bởi vậy còn có chút náo nhiệt. Nhưng Phụng Tình Xu không phải là người thích náo loạn, bởi vậy cũng vốn không nán lại nữa, đi vào một cái ngõ nhỏ hẻo lánh, di chuyển tức thời, liền về tới Tuyệt Lăng sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bách Thú Nhận Chủ

Năm năm sau

Trong rừng rậm Tuyết Lăng son luôn luôn âm u đột nhiên vang lên một tiếng ca ngọt ngào, tiếng ca thanh thúy dễ nghe, tựa như giọt nước mưa rơi trên tảng đá, đĩnh đĩnh đồng đồng, rất là êm dịu.

Trong rừng rậm âm u, một thiếu nữ hồng sam nhẹ nhàng qua lại trong bụi cây lùm cỏ, thần thái ung dung, giống như trở ngại trước mắt không hề tồn tại, cũng không sợ khí độc nồng đậm trong rừng rậm này, cái miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ rực ngậm nga một bài hát kỳ quái.

Chỉ thấy thiếu nữ kia, đầu khấu niên hoa, băng cơ oánh triệt, tề nhuận như chi*; tóc búi như mây tóc mai như sương, mày ngài uyển chuyển, giữa lông mày còn có phượng hoàng lửa bay cao; đôi mắt tím hằm răng trắng tinh, hơi thở như lan, dieendaanleequydonn từng đợt từng đợt mùi thơm lạ lùng từ trên người nàng phiêu tán ra; váy hà nguyệt bĩ*, ánh sáng rực rỡ tỏa ra bốn phía. Thoạt nhìn, giống như tiên tử hạ phàm, dung mạo thoát tục, khí chất phi phàm. Chỉ thấy nàng dạo chơi trong rừng rậm này, dường như tiến vào chỗ không người, xem loài chim thú dữ trong rừng như không có gì.

*đầu khấu niên hoa: tuổi con gái; băng cơ oánh triệt: làn da như băng, óng ánh (mình nghĩ thế!!); tề nhuận như chi: mịn nhắn như mỡ; váy hà nguyệt bĩ: váy màu ráng mây, khăn choàng màu mặt trăng(vẫn là đề hán việt hay hơn!@@)

Rừng rậm này, là một tấm chắn lớn ở phía bắc Tuyết Lăng son, khí độc trong rừng trùng trùng điệp điệp, lại có thú dữ ra vào, thêm khí hậu rét lạnh, bởi vậy không người nào dám tiến vào rừng rậm này, người ta gọi là Tử Vong sâm lâm (Văn Nhi: có lẽ sẽ có thắc mắc sao có Tử Vong sâm lâm rồi Tuyết Tích sâm lâm. Ai không nhớ mình nhắc lại nha, mảnh rừng rậm là biên giới Việt Sa quốc và Long Phong quốc chính là Tuyết Tích sâm lâm, mảnh rừng mà hai anh em nhà Long gặp nạn ấy, còn Tử Vong sâm lâm là mảnh rừng ở Xuyên Vân quốc, xem lại chương 19!)

Mà hiện tại, trong khu rừng rậm ít ai lui tới này lại truyền ra tiếng ca của thiếu nữ, sao lại không khiến người ngạc nhiên?

Lũ thú dữ ẩn nấp trong rừng vênh tai lên, lỗ mũi động đập, lỗ tai lắc lắc, cho đến khi xác định thật sự có người tiến vào Tử Vong sâm lâm này, tất cả đều chuyển động!

Chỉ thấy chúng nó hoặc gắt gao đi theo, hoặc chạy nhanh bậm báo, trong lúc nhất thời, rừng rậm yên lặng lại rộn rạo lên...

Bên này xao động không yên lặng, bên kia lại thần nhiên tự đắc. Người đi qua ở giữa rừng kia, đúng là Phượng Tinh Xu đã học xong đang xuống núi.

Phượng Tinh Xu vốn nên xuống núi vào ba năm trước đây lại đột nhiên bộc phát ý tưởng, cảm thấy mình lấy diện mạo mỹ nam “nhỏ “ mười hai tuổi xuống núi có phần hơi sớm, vì thế liền nhẫn nại, nhẫn nại nhẫn nại nữa... Nhịn ba năm, rốt cục nhịn không được, vì thế đến một ngày trời trong nắng ấm, chim hót hoa thơm, việc này lại sắp dấy lên một cơn thủy triều hái cỏ* điên cuồng -- sắc nữ cuối cùng cũng xuống núi!

*mình nghĩ đây là nữ9 tìm mĩ nam đấy, người ta ví lấy mĩ nữ là hoa đẹp, còn đây mĩ nam thì... là cỏ đẹp!!!(xem lại cuối chương 15 nhé!)

Dọc đường tâm tình vui sướng, chậm rì rì xuống núi từ phía sau Tuyết Lăng son.

Tuy rằng đã hơn mười năm chưa gặp phụ thân và mẫu thân, nhưng Phượng Tinh Xu cũng không vội trở về.

Mặc dù nhớ bọn họ, nhưng cũng tạm thời không nóng lòng. Lại qua mấy tháng nữa chính là sinh nhật phụ thân, có lẽ cũng nên tìm vài thứ làm hạ lễ đưa cho phụ thân —— ít nhất mặt ngoài là hạ lễ.

Nói tới tặng lễ, Phượng Tinh Xu có cái gì là không lấy ra chứ, mỗi một thứ lấy ra từ trong Thâm Xu Văn đều là trân bảo hiếm có. Nhưng mấy thứ kia quá mức kinh thế hãi tục, bởi vậy không thể để quá nhiều người biết, nếu không sẽ dẫn tới tranh đoạt không cần thiết, dienddn liequidoon dẫn tới tai ương máu me. Bởi vậy chỉ có thể tìm một ít thứ coi như là trân bảo gì đó tại thế giới này rồi đưa cho phụ thân, về phần lên thì... Hắc hắc... Đưa cái gì đây? Vĩ gia *(xin mọi người tự động liên tưởng đến mỗ ca...)? Ủ ừ, cũng không tệ lắm...

* Vĩ gia: ở đây tác giả ko nói rõ là ai, dịch ra thì từ 'vĩ' là to lớn, vĩ đại, tuyệt vời, từ 'gia' thì là cha, ông.. vĩ nhân thì biết chứ vĩ gia thì chịu???mình cũng ko biết sao nên tạm dịch là phụ thân (gia gia) vĩ đại???

Chỉ thấy trên khuôn mặt thánh khiết của nữ hải nào đó đột nhiên lộ ra một nụ cười gian, tiên từ lập tức biến thành “bò cạp“...

Bởi vì vẫn đắm chìm ở trong mạch suy nghĩ của mình, nên Phượng Tinh Xu cũng không tra xét động tĩnh xung quanh chút nào, cho đến khi Thâm Xu Văn đột nhiên nóng rực, kéo thân của nàng về, mới phát hiện trong lúc bất tri bất giác nàng lại bị một đám mãnh thú vây quanh!

Phượng Tinh Xu nhìn quét một vòng, phát hiện vây quanh chính mình đúng là một ít mãnh thú như hổ, báo, sư tử, độc xà, ác sói vân vân, không khỏi có chút buồn cười.

Xưa nay vương không gặp vương nhóm động vật này lại sẽ vì nàng mà tề tụ một chỗ, có thể thấy được mặt mũi của nàng lớn thế nào.

Trong lòng Phượng Tinh Xu không sợ hãi. Trong ba năm này lần lượt thông qua tu luyện, tu vi của Phượng Tinh Xu đã tinh thông hơn so với ba năm trước đây, nay đã đạt tới bán tiên, trên đời này đã không có gì có thể uy hiếp chuyện và người của nàng, bởi vậy đối với đám động vật này, nàng còn không để vào mắt.

Nhưng kì lạ là đám động vật này, lại cũng chỉ vây quanh nàng, cái gì cũng không làm, hơn nữa cũng không có cái loại hơi thở đoạt lấy khi nhìn thấy con mồi, ngược lại có loại cảm giác nói không rõ, như là thăm dò, sùng bái vân vân. Lần này Phượng Tinh Xu có điều không hiểu, có lẽ là ảo giác của nàng

sao?

Không để ý nhiều tới việc này, Phương Tinh Xu vừa muốn cất bước rời đi, đột nhiên đám động vật có động tĩnh, nhưng tất cả đều tiến gần đến trước mặt Phương Tinh Xu, hình thành một cái vòng cung, sau lưng Phương Tinh Xu lập tức mở ra một chỗ hổng.

Phượng Tình Xu tò mò xoay người vừa thấy, mặt khác một đám động vật đang chậm rãi mà đến, hơn nữa xem bộ dáng là nàng ngăn cản đường đi của đầu lĩnh đám động vật gì đó, bởi vì tất cả chúng nó đều có dáng vẻ cung kính, cúi thấp đầu.

Phượng Tinh Xu cũng không động, chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, tò mò nhìn việc phát triển tiếp theo.

Chỉ thấy kia mấy đầu lĩnh đám động vật chậm rãi đi tới trước mặt Phương Tinh Xu, đi quanh nàng vài vòng, có một cái tiến đến gần ngửi ngửi bốn phía, đến cuối cùng lại ở trước mặt Phương Tinh Xu đẩy ra, thân dưới hạ xuống, chân trước cong lại, quỳ xuống trước Phương Tinh Xu!

Vừa nhìn thấy mấy đầu lính đám đông vật quỳ xuống, động vật còn lại cũng đều quỳ xuống!

Phượng Tĩnh Xu nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời mộng lung, không biết cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Đang lúc thời điểm nàng mờ mịt, trong đầu đột nhiên xông vào vài tiếng kêu to, rõ ràng kêu là “Chủ nhân”!

Phượng Tĩnh Xu tròn to hai mắt, trừng mắt mấy đầu lĩnh đám đông vật trước mắt này, thử hỏi: “Là... các người gọi ta?”

Vốn tưởng rằng hành vi của mình có phần ngốc, vừa định cười nhẹ, kết quả lại nhìn thấy mấy đầu lĩnh đám đông vật trước mặt này lại cùng nhau gât đầu!

“Cái gì, chủ nhân gì? Các người nhân sai rồi?” Phương Tĩnh Xu kỳ quái nói.

“Chủ nhân, chúng ta sẽ không nhận sai.” Trong đó một sói hồi đáp.” Trên người ngài có hơi thở của tổ tiên chúng ta, di@en*dyan(lee^qu.donnn hơn nữa trán ngài lại có đồ đằng phương hoàng lửa, điều này chứng minh ngài được bách thú đồng ý nhận chủ, bách thú đều vì người hầu của ngài.”

“Cái gì? Tổ tiên? Ta gặp qua tổ tiên của các người lúc nào, lại được bọn họ nhận chứ? Việc này lại có quan hệ gì với ấn ký phượng hoàng của ta?”
Phượng Tình Xu không hiểu hỏi.

“Tổ tiên chúng ta đều là tiên thú tu luyện thành tiên, chủ nhân có thể được chúng nó đồng ý nhất định phải đi Thiên Đình, hơn nữa chỉ có trán người được bách thú đồng ý mới có phương hoàng lữ.” Một con hổ già giải thích.

Thiên Đình! Bách thú! Bách Thú Viên!

Phương Tĩnh Xu giắt mình nhớ tới ngày nào đó ở Thiên Đình!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Chương 28: Nhân Thú

Nhìn một đám đông vật quỳ ở trước mắt, Phương Tĩnh Xu cũng có chút sững sờ.

Nhớ lại ngày ấy ở Thiên Đình, trong lúc vô tình nàng đi dạo đến Bách Thú viên của Thiên Đình, lúc ấy chơi đùa với đám động vật kia đến long trời lở đất, lại không biết thì ra trong này còn có điều huyền bí, khó trách lúc đó sắc mặt của người trông vườn lại quái dị như vậy. Nhớ tới truyền thuyết hôm nàng ra đời là “Trời giáng Tử Hà, trăm hoa đua nở, bách điều cùng hót, bách thú cùng vui”, “bách thú cùng vui” chẳng lẽ là chỉ cái này? Như vậy dựa theo lời mà nói, “trăm hoa đua nở” hẳn là nhờ vào mấy lần lẩn lộn trong bụi hoa cỏ ở “Ngự Hoa viên” ở Thiên Đình của mẹ nuôi Vương Mẫu mà nhiễm phải tiên khí do hoa dẫn tới! Còn “bách điều cùng hót” ... Phụng Tịch Xu sờ sờ cái trán, không phải là cái ấn ký phụng hoàng này mà xuất hiện chứ?

Có điều bây giờ cũng không phải là thời điểm quan tâm cái này. Phụng Tịch Xu nhìn những động vật quý gỏi trước mặt nàng không chịu dậy, thờ dài, nói: “Được rồi, nhận chủ thì nhận chủ, đều đứng lên đi! Giờ sao? Có phải các ngươi nên nhường đường rồi hay không hả?”

Đám động vật kia thấy Phụng Tịch Xu đồng ý để chúng nó nhận chủ, lại để cho chúng nó đứng dậy. Về mặt đều mừng rỡ đứng lên (ách, đừng hỏi ta vì cái gì biết rằng mặt bọn họ “mừng rỡ” đứng lên, bởi vì ta là tác giả... Bay ~), nhưng khi chúng nó nghe thấy Phụng Tịch Xu muốn chúng nó nhường đường, tất cả đều náo động đi tới đi lui, thậm chí còn quỳ xuống.

Phụng Tịch Xu kỳ quái nhìn chúng nó, hỏi “Các ngươi sao vậy?”

Một câu hỏi kết quả dẫn tới phản ứng lớn, chỉ thấy sư tử tiến lên đây hỏi “Chủ nhân ngài không quan tâm bọn ta sao?” Trong giọng nói lại mang theo đáng thương tội nghiệp, hơn nữa hai mắt xưa nay sắc bén hung mãnh lại dường như có chút nước mắt. Phụng Tịch Xu mắc ói một phen, lão huynh, dù sao ngươi cũng là lớn nhất trong vạn thú! Tại sao lại có cái loại biểu tình như tiểu tức phụ bị người bỏ vậy chứ!

“Cái gì mà có muốn hay không?”

“Chủ nhân nếu đồng ý chúng ta nhận thức ngài làm chủ, vậy tại sao không mang chúng ta theo?” Sư tử tiếp tục dùng giọng điệu đáng thương tội nghiệp “lên án” nói ở trong đầu Phụng Tịch Xu.

“Gi!?” Phụng Tịch Xu sững sờ, “Mang các ngươi theo?”

Nhìn thấy động vật trước mắt đều cùng nhau gật đầu, Phụng Tịch Xu đột nhiên cảm thấy như đầu một trận. “Còn... còn có người nhà chúng ta.” Một con hồ ly thấy vẻ mặt Phụng Tịch Xu kinh ngạc, sợ hãi bổ sung thêm. Die nd da nl e q u ydo n Vừa dứt lời, động vật bốn phía không biết từ nơi nào chạy đến lập tức bao vây tới kín không khe hở, xem ra thật sự là mang theo người nhà rồi, về mặt tất cả đều mong đợi nhìn Phụng Tịch Xu.

“Không thể nào!?” Phụng Tịch Xu nhất thời sững sờ, há hốc mồm nhỏ giọng hô.

“Nhiều như vậy, làm sao ta mang theo? Hơn nữa một đám các ngươi đi theo ta cũng cũng rất dễ bị trông thấy?”

“Chúng ta tin tưởng chủ nhân sẽ có biện pháp.” Một con rắn dựng thẳng người lên, cao đầu kiêu ngạo nói, giống như Phụng Tịch Xu làm việc gì dường như đều khiến nó kiêu ngạo cực kỳ.

Lần này Phụng Tịch Xu thật có chút hối hận, làm sao lại gặp phải những thứ phiền toái này rồi! Không được, nếu không, mượn cớ rồi bỏ mặc? Phụng Tịch Xu suy tính trong lòng.

“Nói đi nói lại, danh xưng ‘chủ thú’ này, ta hình như vẫn không thể đảm đương!” Đột nhiên Phụng Tịch Xu lung linh vừa chuyển, ở đầu vò vét từ để thoái thác, cố ý khó xử nói.

“Tại sao!?” Tất cả những động vật kia đều khẩn trương nhìn Phụng Tịch Xu, chỉ sợ nàng sẽ bỏ lại mặc kệ chúng nó.

“Các ngươi xem, ‘chủ thú’ này là chỉ người đứng đầu bách thú đúng không? Vậy hẳn là sẽ rất thân cận với các cầm thú nha! Nhưng mà ta lại chẳng những không hòa thuận với các cầm thú, hơn nữa còn sẽ ăn thịt cầm thú! Vậy thì coi là ‘chủ thú’ gì chứ?” Hai tay Phụng Tịch Xu giương ra, cố làm vẻ không hiểu nói.

Vừa nghe là cái vấn đề này, những động vật kia hình như cũng thở phào nhẹ nhõm, một con báo tiến lên nói: “Điều này không sao, chủ nhân, thân là động vật, chắc chắn không tránh được vận mệnh trở thành bữa ăn trên bàn, đây là thiên đạo luân hồi, ngay từ lúc chúng ta đầu thai thì đã định xuống. Cho nên nếu như bị chủ nhân ăn vào trong bụng, cũng là vận mệnh của mình, huống chi có thể được chủ nhân ăn vào, đối với chúng ta mà nói càng tốt hơn so với bị vào bụng những người khác nhiều lắm!”

Phụng Tịch Xu vừa nghe, rớt mồ hôi một phen. Đạo này, nào có người sẽ nói chuyện mình bị ăn? Hơn nữa còn là chủ động đưa đến bên miệng mời người ta ăn. Chưa từng thấy qua người như thế, nhưng động vật thì lại gặp được, hôm nay nàng coi như là mở mang tầm mắt rồi. “Tại sao vậy?” Phụng Tịch Xu không hiểu, thường thường đều là người, tại sao mình lại tốt hơn người khác đấy?

“Chủ nhân là chủ thú được tổ tiên chúng ta đồng ý, hơn nữa vừa có dáng dấp tiên nhân, chắc hẳn không phải phạm phu tục tử. Ở thế giới động vật chúng ta lưu truyền một truyền thuyết thế này: ‘Động vật được chủ thú ăn hoặc làm thịt cũng sẽ được tổ tiên che chở, xóa bỏ tội nghiệt kiếp trước, sau khi chết có thể đầu thai lần nữa làm người’. die,n; da.nlze.quydo/nn Lúc trước thế gian này không xuất hiện chủ thú, vì vậy tất cả mọi người cực kỳ thương tiếc tính mạng của mình, hiện giờ chủ thú đã xuất hiện, những thứ động vật kia không muốn làm động vật chắc chắn cũng sẽ không kịp chờ đợi tặng đến miệng chủ thú.”

Con báo kia càng nói, sắc mặt Phụng Tịch Xu càng cổ quái, đến cuối cùng, nàng đã không còn muốn ăn thịt rồi. Chỉ cần vừa nghĩ tới những động vật kia cũng trông mong thất cái nợ bướm ở trên cổ mình, sau đó nằm ở trên bàn ăn mở một đôi con ngươi long lanh nhìn nàng, rất thâm tình, rất chờ mong nói: “Chủ nhân, xin ngài ăn ta đi ~~~”(Văn Nhi: đọc cũng thấy rung mình!)

Ách.....

Phượng Tinh Xu rùng mình. Thật muốn về sau đều ăn chay... Phượng Tinh Xu nghĩ như vậy.

Những động vật kia nếu biết nàng giải thích như vậy, để trong một đoạn thời gian rất dài sau này Phượng Tinh Xu cai quản, có thể sẽ phải tức đến tím cả ruột!

Mất thấy từ chối không được, Phượng Tinh Xu cũng không từ chối nữa, cùng lắm thì nhốt đám động vật này ở trong Thẩm Xu Văn là được, vì vậy cũng rất bất đắc dĩ gật đầu.

Vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu gật đầu, tất cả đám động vật kia đều hoan hô, trong lúc nhất thời, sói rú, hổ gầm, báo rống, cáo kêu...lộn xộn gom lại một đồng, tiếng hô to lớn khiến Phượng Tinh Xu cho rằng Tuyết Lăng sơn cũng bị chấn động!

Theo lời người ở trấn nhỏ cư ngụ gần Tuyết Lăng sơn nhất nhớ lại nói, bọn họ nghe thấy tiếng gào thét dữ dội đột phát trong Tuyết Lăng sơn, cho là mãnh thú chỗ xung yếu trong núi xuống núi, tất cả đều bị dọa sợ chạy trốn về nhà đóng cửa thật chặt, núp ở trong chăn không ngừng run rẩy, trên đường cái suốt cả hai ngày không người nào dám ra ngoài.

Khi Phượng Tinh Xu nói cho chúng nó biết muốn bố trí chúng nó ở trong Thẩm Xu Văn, không chừng về sau còn ra ngoài hóng gió, những động vật này ngay từ đầu ngoài tò mò và than phục ra, cũng chỉ còn lại hưng phấn!

Trưởng lão Xà tộc nói với Phượng Tinh Xu, bọn họ đời đời thế thế cũng sống ở trong cánh rừng rậm này, cũng không phải không muốn ra ngoài, mà là vốn không được ra!

Nơi này trên có núi lạnh dưới có độc khí, bọn họ lên trên sẽ bị chết rét đi xuống sẽ bị độc chết, vì vậy chỉ có thể cố thủ ở chỗ này. May mà núi tuyết phía trên nơi này này lại có tuyết đọng hòa tan thành nước chảy xuống duy trì sự sống, dinendian.loqid]on hơn nửa động vật vốn dựa vào săn thú mà sống, vì vậy vẫn không khó khăn lắm. Chỉ là, hàng năm đòi đòi thú tại chỗ này, ai cũng không chịu nổi, đều mong mỏi đi ra ngoài. Cũng may, hôm nay gặp được Phượng Tinh Xu, có Phượng Tinh Xu dẫn dắt, tâm nguyện của nhiều thế hệ cuối cùng cũng thực hiện.

Vì vậy Phượng Tinh Xu vung tay lên, liền thu tất cả động vật vào trong Thẩm Xu Văn, chỉ để lại Lang tộc bốc thăm rút thắng được đi theo bên cạnh, thứ nhất thể nghiệm cảm giác "xuống núi". Chỉ là đến nơi có người ở vẫn phải trở lại trong Thẩm Xu Văn. Nhưng đây đã là điều bọn họ cầu còn không được rồi.

Đội sau khi tất cả đều thu thập xong, Phượng Tinh Xu từ trong Thẩm Xu Văn rút ra một lọ Giải Độc đan tự chế, đổ một phần ba vào trong nước, sau khi khuấy tan, để bọn sói này uống hết, lại để cho Lục Linh Lung chia hai phần ba còn dư lại làm hai, một nửa chìm xuống đất dung nhập vào nguồn nước ngầm của tất cả cây cối ở Tuyết Lăng sơn, một nửa kia mài thành bột, vẩy vào trong rừng cây. Tin tưởng sau khi trải qua "trong uống ngoài thoa" như vậy, độc khí Tuyết Lăng sơn rất nhanh sẽ được hóa giải.

Sau khi làm xong, Phượng Tinh Xu đang được bảy sói vây quanh, nghênh ngang đi xuống núi, mà Tuyết Lăng sơn, một ngày bắt đầu từ nơi này, cũng dần dần có dấu người, bởi vì vượt qua Tuyết Lăng sơn là một con đường tắt buôn bán của hai nước Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc, so với đường vòng của Hí Triều quốc dễ dàng hơn nhiều, vì vậy trên con đường này cũng dần dần phồn vinh, việc sau này hãy nói, sau này ta hãy nói ~

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ngẫu Nhiên Có Tin Tìm Bảo Bối (Thượng)

Sau khi Phượng Tinh Xu và một đám sói xuống dưới Tuyết Lăng sơn, lên đường đi tới năm ngày mới tới được nơi có người ở, vì vậy cũng liền thu một đám sói đã vừa lòng thỏa ý vào trong Thẩm Xu Văn.

Sau khi thu hồi bảy sói, Phượng Tinh Xu đi về phía trước với tốc độ cũng tăng nhanh hơn. Bởi vì đi ngang qua đều là một ít thôn trang nhỏ hoặc là thành trấn nhỏ, cũng không có địa phương gì mới mẻ, nên Phượng Tinh Xu cũng không nán lại nhiều. Vừa ra cửa thành liền tìm một chỗ không người sử dụng ngựa phong thuật gấp rút lên đường.

Mục tiêu lần này là hoàng thành Đông Lư Xuyên Vân quốc. Muốn tìm trân bảo hiếm có, thành Đông Lư là một nơi thích hợp nhất để hỏi thăm, nơi đó quyền quý thương nhân đông đúc, thế nào cũng sẽ nghe được một hai tin tức về trân bảo. dieendaanleequydonn Thật ra thì, nói tới trân bảo, trong hoàng cung Đông Lư nhất định có rất nhiều, đáng tiếc, vì không để các nước bất hòa, không thể thuận tay “liên quan” đến một hai sự kiện xuất hiện, không thể làm gì khác hơn là ngược lại tìm kiếm vật chưa bị tiến cống rồi, Phượng Tinh Xu cũng rất tiếc hận với việc lần này.

Chỉ ngoài thành Đông Lư ra, cái thành trấn trọng đại khác cũng là một trong những địa điểm Phượng Tinh Xu đặt chân đến, tránh bỏ sót tin tức có giá trị gì.

Cuối cùng lên đường đến hướng bắc, đi tới một thành trấn trọng đại phía nam Xuyên Vân quốc, thành Lai Phượng.

Bởi vì mới đầu xuân, khí hậu tiết trời dần dần ấm lại, vì vậy ngay cả đất phương bắc này cũng là một cảnh tượng xuân ý dạt dào ấm áp. Trên đường cái mọi người đã bắt đầu bỏ đi trang phục mùa đông thật dày, mặc vào trang phục mùa xuân nhẹ nhàng thoải mái. Trên đường, trên mặt mọi người đi tới đi lui đều mang nụ cười sung sướng, hạnh phúc mà thỏa mãn.

Hai bên đường phố bày đầy đủ loại quán nhỏ, từng tiếng rao hàng này cũng làm cho trời xuân se lạnh nóng lên. Dưới ánh mặt trời ấm áp, đàn bà trong nhà dắt đứa trẻ nhà mình ra ngoài mua sắm, thừa dịp mẫu thân đang cò kè mặc cả với tiểu thương, những tiểu hài tử buống bình này kết bè kết lũ dạo chơi ở trên đường, thỉnh thoảng xem một chút rồi sờ sờ, tính chờ lát nữa năn nỉ mẫu thân mua cho mình một ít đồ chơi nhỏ...

Toàn thân Phượng Tinh Xu mặc gấm màu tím sáng, trên thêu bức họa phong cảnh tuyệt đẹp, vài nét bút nhẹ nhàng băng quơ, người ngoài xem ra chỉ rất vừa lòng với bức tranh sơn thủy, người trong nghề nhìn một cái cũng biết đây là bút tích của người nổi tiếng sáng tác, vài nét bút ít ỏi liền phác họa ra sơn cao thủy viễn, phong đạm vân khinh, an nhiên tình hoà*; buộc quanh lưng là cái đai màu trắng, hiển nhiên là cùng một loại với y phục; dưới đai lưng đeo một khối ngọc bội hình hoa phù dung nhỏ xinh xắn dễ thương, sắc ngọc đều đều, ấm nhuận trơn tru, người trong nghề nhìn một cái cũng biết là cực phẩm, chân đeo một đôi hài gấm tím nhạt thêu hoa cúc tơ vàng, sợi tơ tằm vàng thành thạo thêu vào khe hở thoát ẩn thoát hiện, thật có loại cảm giác “dưới chân rực rỡ”; Dieenndkan/leequhydonnn nhìn lại tay nàng cầm cây quạt bạch ngọc tơ tằm, trên mặt quạt giống như lấy kim tuyến thêu tranh, khác biệt chính là, hai mặt cây quạt bạch ngọc này lại đều thêu tranh, kĩ thuật thêu tinh xảo này, có thể so với tú công cấp cao của tú phường trong hoàng gia! Nhìn kỹ hai bức họa này, một mặt là bức tranh mỹ nhân nằm, mặt khác lại là bức tranh đông đảo mỹ nam chơi đùa! (Vân Nhi: hết sức tương tượng, đi ra ai lại ngoài cảm quạt thêu tranh như vậy chứ!!!)

*núi cao nước xa, gió nhạt mây nhẹ, ôm ấp tình cảm bình yên

Chỉ thấy Phượng Tinh Xu vừa cầm cây quạt bạch ngọc bước chậm, vừa tỉ mỉ quan sát vạn vật dân gian, cảm nhận hi vọng ỏ ỏ của người bình thường, cảm thụ sức sống bừng bừng này.

Gió xuân khẽ phát qua, thỉnh thoảng nhắc lên sa mỏng che trên mặt Phượng Tinh Xu, hơi lộ ra sắc đẹp của người ngày đó, dẫn tới người dân trên đường dừng chân quan sát. Nhưng cái gì cũng không thấy rõ, chỉ có thể qua một thân ăn mặc thoát tục và khí chất phiêu dật để phán đoán đây là tiểu cô nương dạo chơi một mình trên phố xá sâm uất, dưới khăn che mặt kia nhất định là dung nhan quốc sắc khiến người ta kinh diễm!

Vô tâm để ý tới tâm tư người đi đường, Phượng Tinh Xu men theo mùi hương bay tới chớp mũi đi tới một từ lâu đồng như trẩy hội —— Tuy Hồng Trần.

Giương mắt liếc nhìn một vòng, Phượng Tinh Xu rất là hài lòng với quán này, cảnh vật xung quanh phía trước quán thanh lịch tao nhã, tiểu nhị phục vụ chu đáo nhiệt tình, chương quỹ khôn khéo, cử chỉ khách nhân văn nhã, quan trọng nhất là rượu Tuy Hồng Trần này, mùi rượu bốn phía, khiến người thêm thưởng.

Phượng Tinh Xu vừa mới đi vào, từ lâu trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, tất cả đều nhìn cô nương lẳng lặng đi tới này, không biết vì sao, có một cổ dục vọng muốn nhìn nàng, nhìn không rời mắt. Tiểu nhị cũng ngơ ngác nhìn cô nương đi tới, trong lúc nhất thời quên làm việc.

Còn chương quỹ đã từng trải nhiều, chỉ chốc lát sau liền phục hồi lại tinh thần, tự mình tiến lên chào hỏi: “Vị cô nương này, ngài đây là...”

“Uống rượu, nghỉ ngơi.” Phượng Tinh Xu cũng không nhiều lời, đơn giản nói ra hai từ.

“Chuyện này...cô nương, thật đúng là xin lỗi, nơi này của chúng ta mới vừa đầy ngập khách rồi, người xem...” Chương quỹ mặt khổ sở nhìn Phượng Tinh Xu.

Phượng Tinh Xu từ trong tay áo “lấy” ra một khối ngọc bài, quơ quơ ở trước mặt chương quỹ, đợi chương quỹ thấy rõ, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng cung kính. “Thì ra là chủ nhân, tiểu nhân thật là có mắt không trông, kính xin chủ nhân tha lỗi.”

“Không sao.” Phượng Tinh Xu khoát tay.

“Mời chủ nhân lên lầu.” Chương quỹ ở một bên dùng tay ra hiệu mời Phượng Tinh Xu đi lên, vừa lớn tiếng nói: “Người cô nương tìm sợ rằng ở trên lầu,

xin mời đi theo ta, đợi ta giúp người hỏi thăm một ít!”

Trong lòng Phụng Tình Xu âm thầm gật đầu, rất là tán thưởng đối với chương quỹ nhảy bèn. Hai người dọc theo đường đi lên lầu.

Sau khi vào một gian sương phòng tận cùng bên trong lầu hai, chương quỹ kia lập tức khom người thở dài nói: “Tiểu nhân Quách Húc bái kiến chủ nhân.”

“Miễn lễ rồi.” Phụng Tình Xu ngồi trên ghế, nhẹ giọng nói.

Túy Hồng Trần này là một trong mấy sản nghiệp khác mà ba năm nay nàng để Duyệt lại lập nên, ngoài ra còn có thanh lâu “Mỹ Nhân Hương”, nhạc phường “Tiêu Dao Nhạc”, hôm nay tới đây, cũng chỉ là muốn thông báo một chút nhiệm vụ, dĩ nhiên liệgiudoon thuận tiện xem xét một phen, xem thử chút năng lực xử lý chuyện của Duyệt thế nào, kết quả làm nàng rất hài lòng.

“Quách chương quỹ, ta có giao phó, người đợi lát nữa đi thông báo mấy nhà khác.” Phụng Tình Xu nói.

“Dạ, chủ nhân xin phân phó.” Quách Húc cúi đầu nói.

“Để bọn họ đi hỏi thăm một chút, nơi nào có kỳ trân dị bảo gì, nói cho ta biết một tiếng.”

“Vâng” Quách Húc khẽ khom người, liền muốn rời khỏi, lúc bước ra cửa, lại quay người trở về, hỏi “Chủ nhân, ngài cần xem xét một chút sổ sách không?”

“Không cần.” Phụng Tình Xu phát tay một cái.

“Đợi một chút...!” Nàng lại gọi Quách Húc bước ra cửa trở về, “Người dọn dò nơi này một chút rồi đến tổng bộ đi.”

Quách Húc vừa nghe, nhất thời vui mừng tròn mắt. Đi tổng bộ! Nơi đó là địa phương nhân tài đông đúc, có thể được điều đến tổng bộ chứng minh năng lực cá nhân tốt nhất, hôm nay hẳn lại có thể nhận được mệnh lệnh đi tổng bộ, còn là chủ nhân tự mình chỉ đích danh, đây chính là vinh dự lớn nha!

Vì vậy, Quách Húc này vái chào thật sâu với Phụng Tình Xu, “Tiểu nhân đa tạ chủ nhân cất nhắc!”

Phụng Tình Xu phát tay một cái, cánh cửa kia chậm rãi khép lại, ngăn cách với bóng dáng kích động của Quách Húc.

Khi Phụng Tình Xu nhắm mắt nghỉ ngơi, cửa sổ khép lại đột nhiên phát ra tiếng vỗ ‘phập phập’, Phụng Tình Xu lập tức mở hai mắt ra, vung tay lên, cửa sổ lập tức mở ra.

Không ngoài dự đoán, một bóng dáng trắng như tuyết ‘hư’ một cái nhào trong lòng Phụng Tình Xu. Cái bóng dáng đó vừa đầy vừa mảnh, hết sức bày ra sở trường làm nũng, không phải Tuyết Ứng thì là ai.

“Ha ha!” Phụng Tình Xu khẽ cười, “Được rồi, được rồi! Cái tiểu gia hỏa này, sao mỗi lần cứ phải chen chúc ở trong lòng ta chứ!” Vừa vỗ đầu Tuyết Ứng vừa tháo xuống tờ giấy cột vào trên chân Tuyết Ứng.

Mở ra vừa nhìn, không khỏi cười một tiếng.

Quả nhiên lại là Duyệt cầu nhậu.

Mấy năm này, công phu cầu nhậu của Duyệt càng thấy tăng lên, chỉ sợ dường như mình quên mất nhớ hẳn vậy. Phụng Tình Xu cảm thấy việc này rất buồn cười.

Con người vừa chuyển, Phụng Tình Xu đến trên bàn sách giữa gian phòng, đề bút tùy ý viết một trang lớn, cột vào chân Tuyết Ứng. Dĩ nhiên da n e q u u ydo n vỗ vỗ Tuyết Ứng không tình nguyện, lại lấy ra một túi hạt dẻ, để một Lục Linh Lung đi theo, mới để cho Tuyết Ứng bay trở về.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Phụng Tình Xu cười, hình như, trò hay có thể trình diễn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngẫu Nhiên Có Tin Tìm Bảo Bối (Hạ)

Ánh mắt vừa chuyển, Phương Tĩnh Xu đi đến bàn sách giữa gian phòng, đề bút tùy ý viết một trang lớn, cột vào chân Tuyết Ưng, vỗ vỗ Tuyết Ưng không tình nguyện, lại lấy ra một túi hạt dẻ, để một Lục Linh Lung đi theo, mới để cho Tuyết Ưng bay trở về.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Phương Tĩnh Xu cười, hình như, trò hay có thể trình diễn rồi...

Cứ như vậy, Phương Tĩnh Xu tiếp tục dừng lại ở thành Lai Phương, quan sát các sản nghiệp rải rác ở chỗ này, lộ diện mặt, đề năng, lão bản lớn phía sau màn “trong truyền thuyết” cũng thân thiết với người dân một phen. Thuận tiện bí mật tìm hiểu xem bản thân phát triển đến mức nào.

Nhưng hiểu rõ một hồi rồi, ngay cả bản thân Phương Tĩnh Xu cũng không nhận được thăm chặc lưỡi. Bởi vì lúc đầu tài sản của nàng rất phong phú (chính là ngày sinh nhật năm tuổi đó Phương Vu Tường cho ngân phiếu 50 vạn lượng và Phương Nhâm Ngao ban cho kim ngân), vì vậy nền tảng của tất cả sản nghiệp cũng cực kỳ hùng hậu, diendaaanleequydonn cộng thêm những năm này nàng không ngừng bí mật lại đưa một loạt cho Duy nhi quản lý, quản lý tài sản, các loại sổ sách kinh doanh, dù sao chỉ cần có quan hệ tất cả liên nhét cho Duy nhi, không ngờ Duy nhi cố gắng như vậy, chỉ dựa vào những thứ sách này, một mình mò mẫm liên phát triển thành cục diện ngày nay.

Nhớ tới bóng dáng Duy nhi nho nhỏ, một người gánh chịu áp lực lớn như vậy, còn phải gạt người trong nhà đi làm, trong lòng Phương Tĩnh Xu nóng một hồi, càng nghĩ càng cảm thấy mình thật sự không nên để Duy nhi tuổi còn nhỏ liền chịu đựng nhiều như vậy. Điều này khiến Phương Tĩnh Xu lần nữa khẳng định lúc này bản thân đã quyết định đúng.

Hiện nay sản nghiệp riêng của Phương Tĩnh Xu bước đầu đoán chừng đã đứng đầu tam quốc rồi. Sản nghiệp có thể đạt được danh bài trong danh sách đứng đầu tam quốc phần lớn là những cửa hiệu lâu đời, có lịch sử tích lũy của cái phong phú, tổ tiên đời đời tương truyền mới có thành quả hôm nay, mà Phương Tĩnh Xu cũng chỉ là một hậu sinh văn bối nửa đường nhảy ra, nhờ vào tri thức quản lý tiên tiến và thủ đoạn tuyên truyền lôi kéo người chú ý của thế kỷ hai mươi mốt, sửa sang cho phù hợp với hoàn cảnh, phục vụ hạng nhất và các phương diện đặc sắc khác, mới có thể khiến Phương Duy Tĩnh ngắn ngủn trong vòng mười năm phát triển nhanh chóng, hơn nữa sáng lập ra sự nghiệp gần như là kỳ tích này.

Chỉ là thật may Phương Tĩnh Xu cũng không quên tổ huấn kiếp trước, “Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải khiêm tốn”. Từ lâu trước kia Phương Tĩnh Xu cũng rất thông minh để Duy nhi cắt đứt liên lạc với các sản nghiệp, hơn nữa cố ý tạo thành cục diện cạnh tranh. Mặc dù như vậy sẽ lãng phí tài nguyên hơn nữa có thể tạo thành một sản nghiệp yếu kém thất bại, Diennndkan/leequhydonnn nhưng có cạnh tranh mới có lớn lên, đây đối với các sản nghiệp mà nói chưa chắc không phải là chuyện tốt. Quan trọng nhất là cắt đứt sản nghiệp chính là chuyển mình từ sáng vào tối, để khắp nơi cũng không tra được mình rốt cuộc có bao nhiêu cơ sở, có chỗ tàng trữ, như vậy đối với mình cũng an toàn.

Quả nhiên sự thật chứng minh Phương Tĩnh Xu đúng, nếu như không phải đi trước một bước ẩn dấu, hiện tại ánh mắt toàn bộ đại lục sợ rằng đều phải tụ tập ở trên người của nàng rồi! Dù sao sáng lập một thân thất bại buồn bán, mà tuổi lại ít như vậy, bất luận kẻ nào cũng sẽ kinh ngạc đến đỏ mắt, còn đã kích khắp nơi, cũng sẽ không thiếu người muốn nhanh chóng diệt trừ người của nàng.

Sau khi tra cứu một phen, trời cũng sắp tối, Phương Tĩnh Xu ở Bách Tinh phường dùng bữa tối rồi đến gian phòng đã đặt trước ở Hào Mộng lâu. Đọc theo đường đi cũng được cung kính chiều dài, sau khi nghỉ ngơi, rửa mặt chải đầu một phen, tinh thần Phương Tĩnh Xu sáng khoái liền đi ra khỏi Hào Mộng lâu, đi tới trạm cuối cùng hôm nay—— Mỹ Nhân Hương.

~~~~~ tuyển phân cách ~~~~~

Ban đêm ở dưới đường phố có chút vắng lạnh, những người đi đường cũng vội vội vàng vàng chạy về nhà, dự định về nhà ăn bữa cơm nóng hổi, ôm ấp hài tử, cùng với một nửa kia của mình làm nhảm việc nhà. Nhóm người bán hàng rong cũng đã sớm thu thập gian hàng, mấy tên gia hỏa tốp năm tốp ba cười ha hả mang theo thu nhập một ngày giúp duy trì cuộc sống rồi về nhà.

Phương Tĩnh Xu cứ như vậy đi trên đường phố, nhìn ánh nến trong phòng lộ ra từ cửa sổ bên đường, nghe những tiếng cười nói đứt quãng, trong lòng Phương Tĩnh Xu đột nhiên tịch tịch.

Nhà người ta đều là gia đình vui sum họp, vui vẻ hòa thuận, mình chỉ một người đi trên đường phố lạnh tanh này, bên cạnh không có ai bồi...

Gió lạnh thổi một hồi, Phương Tĩnh Xu giật thót mình, dùng sức lắc đầu một cái, thở ra một hơi thật sâu, quãng đi sự phiền muộn đó, lộ ra một nụ cười tự tin, bước nhanh đi về phía trước.

Một ngày nào đó, ta cũng sẽ có người bồi vậy, hơn nữa sẽ có rất nhiều rất nhiều...

Xóm làng chơi thành Lai Phương tập trung ở một con phố khác, hơn nữa cách trung tâm khu náo nhiệt có đoạn. Phương Tĩnh Xu vô cùng tán thưởng

phương thức an bài như thế, tập trung tất cả phổ hoa ở cùng một chỗ, thuận tiện quản lý, dĩ nhiên lợi hơn nữa cách ly phổ xá sầm uất, buổi tối coi như nơi này gây động tĩnh lớn hơn nữa cũng sẽ không quấy rầy đến phần lớn cư dân nghỉ ngơi. Phụng Tĩnh Xu một đường đi tới vô cùng thường thức đối với thành chủ thành Lai Phụng Tĩnh.

Một đường đi bộ tới khu tây phổ hoa (chỗ thanh lâu á), càng đến gần nơi này tiếng huyền ảo càng lớn, có tiếng tỷ muội vẫy khách, tiếng khách nhân ồn ào, kỹ nữ làm nũng, mập mờ ừ a... Tất cả âm thanh trước mắt này hội tụ lại thành một bức tranh phổ hoa ban đêm hương diễm đậm mỹ.

Trong đó bắt mắt nhất là một tòa lầu các bề ngoài trang nhã nhưng khách tới không dứt —— Mỹ Nhân Hương.

So với những thanh lâu khác, trang trí bề ngoài Mỹ Nhân Hương tuyệt đối là mộc mạc nhất, không có đồ tía, cũng không có cô nương yếu điệu, mà ma trang điểm đầy phấn son đứng ở cửa kêu hô, có chỉ là một bức tranh tơ lụa rất lớn, vẽ lên trăm loại hoa màu sắc thanh đậm.

Cái gọi là bách hoa đồ (bức vẽ trăm hoa) chính là bức tranh phác họa ra hình của tất cả các cô nương trong lầu, trên đó vẽ đủ loại cô nương, hoặc nằm yên trên sạp, lười biếng mà yêu mị; hoặc cầm bút viết chữ, trầm tĩnh mà tao nhã; hoặc nhảy múa nhẹ nhàng, linh động mà tươi mát; hoặc tay không bắt bướm, trẻ tuổi mà đáng yêu... Chỉ với một bức bách hoa đồ, liền vẽ được hết đặc điểm của các loại mỹ nhân trong Mỹ Nhân Hương, dĩ nhiên *dyan(lee^qu.donn khiến người từ xa đi tới là có thể thấy được rõ ràng. Và lại bức tranh này treo cao ở trước lầu, gió vừa thổi qua, bức tranh tơ lụa phe phẩy, mỹ nhân trong bức tranh nhẹ nhàng lay động theo, giống như những mỹ nhân này vẫy tay với người vậy, thần thái vô cùng thẹn thùng. Từ một bức họa ấy, liền nổi bật lên phong cách và bên trong của Mỹ Nhân Hương. Phong cách tao nhã, nghệ thuật không khí nồng đậm, bên trong cô nương biết tình thú, bầu không khí tình thú cũng không thể thiếu.

Phàm là mặt tiền cửa hàng của các chi nhánh Mỹ Nhân Hương đều thống nhất trang trí giống nhau, hoàn cảnh cách thức và phục vụ xa xỉ ngay trong thanh lâu hấp dẫn vô số văn nhân nhà thơ đến chơi, làm ăn khảm khá, dùng “mỗi ngày lời đầu vàng” để hình dung cũng không quá đáng.

Trước khi tới, Phụng Tĩnh Xu đã thay nữ trang, một mái tóc dài đen mượt được buộc lên với một sợi dây cột tóc màu xanh ngọc, lộ ra gương mặt tuấn tú sau khi dịch dung, bộ cảm y màu mặt trăng trên thân vẽ lên cây tre màu đen, bên hông đeo một cái đai lưng mạ vàng, dưới treo ngọc khắc kỳ lân, chân mang đôi giày gấm có hoa văn hình mây, trong tay cầm cây quạt bạch ngọc, toàn thân quý khí bức người, nghiêng nhiên là bộ dáng của một công tử thế gia.

Bước vào cửa lớn Mỹ Nhân Hương, lập tức có một vị tỷ tỷ tiến lên, nhẹ nhàng thi lễ, chào hỏi: “Công tử, hoan nghênh đến Mỹ Nhân Hương, nhìn ngài lạ mặt, là lần đầu tiên ngài tới đây sao?” Die nd da nl e q uo ydo n Giọng nói của vị tỷ tỷ này dịu dàng êm tai, lời nói ôn định, nghe qua cũng không nịnh nọt, cũng không bộ đờ, dễ nghe hơn nhiều so với tiếng kêu the thé của mấy ma ma trang điểm son phấn dày đặc kia trong thanh lâu.

Phụng Tĩnh Xu mỉm cười hoàn lễ, nói: “Vị tỷ tỷ này có lễ rồi, ta tới tìm ma ma các người.”

Vị tỷ tỷ vừa nghe thấy, nhìn Phụng Tĩnh Xu một cái, khó xử nói: “A, việc này thật không tiện, ma ma chúng ta đang bận ....”

Phụng Tĩnh Xu lấy ra một khối ngọc bội, nói: “Vậy, làm phiền tỷ tỷ tìm cho ta một gian phòng yên tĩnh, lại giúp ta đưa khối ngọc bội này cho ma ma, nói có nhân tới thăm, có lời mời nàng đến.” Nói xong liền đưa ngọc bội cho vị tỷ tỷ này.

Vì vậy vị tỷ tỷ kia dẫn Phụng Tĩnh Xu qua đại sảnh, đi tới bên trong một gian phòng tương đối thanh tịnh ở lầu hai, lại hỏi thăm Phụng Tĩnh Xu một hồi, xem nàng có cần chút rượu và thức ăn hoặc là gọi mấy tỷ muội đến hay không, sau đó mới xoay người đi tìm ma ma.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng liền bị gõ, tiến vào quả nhiên là tú bà với vẻ mặt cung kính.

“Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.” Tú bà quỳ xuống hành lễ, thân hình vững vàng như tảng đá, nhìn một cái cũng biết là người luyện võ.

“Ừ.” Phụng Tĩnh Xu gật đầu, “Đi truyền tin tức, mau sớm thu thập một chút tin tức kỳ trân dị bảo.”

Tú bà đứng dậy trả lời, hỏi “Chủ nhân, lúc này Ảnh chủ đang ở trong thành, có cần thuộc hạ đi thông báo một tiếng hay không?”

Phụng Tĩnh Xu kinh ngạc nói: “Sao Tĩnh Ảnh lại ở chỗ này?” Không đợi tú bà trả lời, lại truyền lời xuống: “Cũng tốt, để hân mai tới Hào Mộng lâu tìm ta đi!”

“Dạ!” Tú bà trả lời, nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu khoát tay, vì vậy thối lui ra khỏi phòng.

Bàn giao toàn bộ sự tình, Phụng Tĩnh Xu nhớ lại thanh lâu xưa nay là nơi tỷ muội ta xuyên qua cần phải đi dạo, vì vậy cũng liền theo “phong tục”, ra khỏi phòng, xem thử thanh lâu này rốt cuộc có đáng giá như vậy không.

Lúc này đại sảnh không giống như lúc Phụng Tĩnh Xu mới vừa đi vào, tốp năm tốp ba vây tại một chỗ, trong đại sảnh dựng lên một sân khấu, tất cả khách nhân đều ngồi quanh ở bốn phía sân khấu, đang quan sát một vũ cơ biểu diễn trên sân khấu!

Phụng Tĩnh Xu gọi một vị cô nương, lên tiếng dò hỏi: “Hiện giờ làm cái gì vậy?”

“Công tử, bây giờ đang tiến hành tuyển chọn mỹ nhân một tháng một lần của Mỹ Nhân Hương chúng ta!” Cô nương kia giải thích.

Thì ra là Mỹ Nhân Hương không có cái gọi là đầu bài, chỉ cần tự cho rằng bản thân đủ xuất chúng, đều có thể tham gia bình chọn mỗi tháng của Mỹ Nhân Hương, một năm mười hai tháng, một tháng một người, thời điểm cuối năm liền tiến hành tỷ thí, Die nd da nl e q uo ydo n lựa chọn ra “người đẹp nhất” năm nay của Mỹ Nhân Hương, người đẹp nhất được hưởng một đặc quyền, đặc quyền có thể thêm vào từng năm, vì vậy mọi người cạnh tranh

đòn vào tất cả vốn liếng, ai cũng muốn đạt được danh hiệu “người đẹp nhất “ này.

Ha ha, tuyển chọn này thật thú vị, Phượng Tinh Xu cười cười, vì vậy cũng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống quan sát.

Bên cạnh Phượng Tinh Xu là hai nam tử trang phục con nhà võ, hai người vừa nhìn chăm chăm vũ cơ trên đài, vừa nhỏ giọng thảo luận, bởi vì nội lực của Phượng Tinh Xu cao cường, lại không có ngăn cách, vì vậy nghe lời của hai người không sót một chữ vào trong tai.

“Ai, ta nói, người xem đáng đáp cô nương trong Mỹ Nhân Hương thế nào à?” Một nam nhân áo lam đẩy đẩy nam tử áo vàng bên cạnh.

“Ừm, um! Không tệ không tệ! Tốt hơn so với những lâu khác nhiều!”

“Đúng vậy, một đám yêu mị, loại hình gì cũng có, diện mạo cũng thuộc thượng đẳng, đúng là khó có được!” Nam tử áo lam tâm tắc thờ dài nói.

“Đúng vậy, nhìn thật đúng thềm chết ta rồi!” Nam tử mặc áo vàng kia trả lời, mang theo tiếng nước nhỏ giọt khà nghi.

“Có điều nói tới mỹ nhân, ta thấy vẫn là đệ nhất mỹ nữ võ lâm Khanh Dĩ Yên mới xứng đáng!” Nam tử áo lam cảm khái nói.

“Hả? Người từng thấy nàng sao?” Nam tử áo vàng tò mò hỏi.

“Thấy rồi, chính là nhìn rồi mới nói nha! Diện mạo kia, quả thực là tiên tử hạ phàm!” Về mặt nam tử áo lam mặt nhớ lại nói.

“Thật sao? Ai, đáng tiếc ta chưa từng thấy...” Giọng nam tử áo vàng mang theo tiếc nuối.

“Cái này có gì khó, đại hội võ lâm lần này nàng nhất định sẽ xuất hiện, người qua nhìn một chút thì được rồi!” Nam tử áo lam nói.

“Cái gì, đại hội võ lâm gì?” Nam tử áo vàng kinh ngạc hỏi, “Sao ta không biết?”

“Này! Điều này nói rõ người lạc hậu rồi!” Nam tử áo lam đắc ý hả hê nói, dinendian.loqidJon “Hai tháng sau mình chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa tổ chức đại hội võ lâm ở thành Vân Hải, ngoài tuyển chọn mình chủ võ lâm ra, ta nghe nói còn sẽ triển lãm một trân bảo hiếm có, nghe nói còn muốn chọn lựa chủ nhân của bảo vật!”

“Hả? Bảo bối gì, lại còn muốn tuyển chọn chủ nhân?” Nam tử áo vàng nghe nói xong liền khơi mào hứng thú.

“Việc này ta cũng không biết.” Nam tử áo lam buông tay, “Bản lĩnh giữ bí mật của Quan Vân Nghĩa là làm đến cùng, cũng không ai biết rốt cuộc là thứ hiếm có gì. Chỉ là nhìn bộ dạng hấn khẩn trương cũng biết nhất định là một bảo bối!”

“Thật?” Nam tử áo vàng hưng phấn kêu lên, “Có tụ họp náo nhiệt, có mỹ nhân để xem, có bảo vật để tranh, đại hội võ lâm này thật là thú vị, được, chờ ta đi về chuẩn bị một chút, đi qua xem náo nhiệt!”

Đối thoại của hai người truyền vào trong tai, Phượng Tinh Xu cúi đầu, khoe miệng vẽ ra một đường cong.

Đệ nhất mỹ nhân? Đi xem một chút.

Mình chủ võ lâm? Không có hứng thú.

Kỳ trân dị bảo? Ta tới vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tiến Vào Võ Lâm

Rạng sáng ngày hôm sau, thời điểm Phượng Tinh Xu vẫn còn triền miên ở trên giường, một bóng dáng màu đen đã không tiếng động lên vào.

Nắng sớm từ ngoài cửa sổ vẩy vào trong phòng, dát một lớp màu vàng kim lên gian phòng, ngay cả người trên giường, cũng đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ ấm áp, nhìn giống như là thiên sứ.

Đĩ nhiên, nơi này không có thiên sứ, cho nên Tinh Ảnh chỉ có thể ngẩn ngơ với cảnh đẹp trước mắt, không cách nào mở miệng, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại bóng dáng của người trước mắt này.

Mười năm rồi, bọn họ ly biệt mười năm. Mười năm, hơn 3600 ngày đêm, thời gian trôi qua chậm chạp như thế, nhớ nhung tích lũy thâm sâu như thế, đây còn là Giáp Tam trong Long Ảnh sao?

Tinh Ảnh tự giễu lắc đầu. Hắn đã không còn là Giáp Tam rồi, Giáp Tam đã sớm biến mất trên thế giới này khi Phượng Tinh Xu đặt tên cho hắn rồi, Die nda nl e q u ydo n bây giờ người này, đã được Phượng Tinh Xu ban cho tên —— Tinh Ảnh một người ở chung một ngày với Phượng Tinh Xu, ngay sau đó liền ly biệt mười năm, rồi lại là nam nhân nhớ nhung nặng trĩu ngàn lần.

Tinh Ảnh lẳng lặng dùng ánh mắt phác họa dung nhan ngũ diêm tinh của Phượng Tinh Xu, trong lòng xuất hiện con sóng lớn, ngoài tình yêu ra, là nỗi đam mê cảm kích. Nếu như không phải mười năm trước Phượng Tinh Xu đề sự phụ (Lục Miếu chân nhân ha, mọi người chưa quên chứ ~) thu hắn làm đồ đệ, sẽ không có Tinh Ảnh võ công cao cường ngày nay; nếu như không phải mười năm nay Phượng Tinh Xu tuyệt đối tin cậy, để hắn tổ chức và quản lý An Toàn cục, Hoa Gian từ, Quân Cơ xử, Tổ Ly trang, Xảo Tượng lâu, hắn cũng sẽ không giành được danh hiệu “Ảnh chủ” này; ân sống lại, ân tri ngộ, cũng khiến Tinh Ảnh âm thầm thề phải vĩnh viễn theo sau lưng nàng, hướng chi, ở giữa còn kèm theo một tấm lòng ái mộ của mình. Cho dù vĩnh viễn cũng chỉ có thể đứng ở sau lưng nhìn bóng dáng của nàng, vĩnh viễn cũng không thể đứng ở vị trí cùng nàng sống vai, hắn cũng cam nguyện!

Người trên giường chậm rãi mở đôi mắt to đen láy, trong nháy mắt, tất cả xinh đẹp linh động ngày thường đều không thấy, chỉ còn lại hồn nhiên y hệt như hài đồng. Phượng Tinh Xu như vậy, khiến lòng của Tinh Ảnh nổ một tiếng động lớn.

Nhưng chỉ vừa động, sau đó đã được che giấu tốt. Trước khi Phượng Tinh Xu tỉnh táo, Tinh Ảnh lại khôi phục thành bộ dáng lạnh lùng ít nói kia.

Phượng Tinh Xu đang ngủ mơ hồ cảm thấy có người nhìn nàng chăm chăm, hơn nữa còn nhìn nàng chăm chăm rất thâm tình, mơ mơ màng màng mở mắt, khắc sâu vào tầm mắt là một nam tử áo đen cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, diện mạo như vậy, hình như rất giống. ...”Tinh Ảnh?”

“Thuộc hạ tham kiến công chúa.” Tinh Ảnh nghe thấy Phượng Tinh Xu kêu lên, trong lòng giật mình, quý xuống bái kiến.

Thật sự là Tinh Ảnh? Lần này Phượng Tinh Xu hoàn toàn tỉnh táo, nghi vấn lúc trước cũng quăng ra ngoài chín tầng mây. Gặp lại cố nhân —— mặc dù cố nhân này cũng không phải rất quen —— khó tránh khỏi hưng phấn, dieendaanleequydonn Phượng Tinh Xu vội vàng đề Tinh Ảnh đứng dậy, cũng đi xuống giường vây quanh Tinh Ảnh, quan sát hắn từ trên xuống dưới, cho đến khi thấy trên khuôn mặt của lạnh lùng Tinh Ảnh lộ ra đỏ ửng khả nghi mới bỏ qua cho hắn, hơn nữa âm thầm cảm khái thời gian trôi qua.

Nhớ năm đó lúc nàng rời đi Tinh Ảnh chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, trên gương mặt trẻ trung mặc dù cũng là một mảnh trầm ổn, nhưng dù sao cũng thiếu sót năm tháng tối luyến. Vậy mà Tinh Ảnh hiện giờ, trải qua Lục Miếu chân nhân dạy dỗ, đầu tiên từ khí chất toàn thân có sự thay đổi rất lớn, bởi vì tự mình đề cao võ công, vì vậy sức lực cũng đủ, coi như bình tĩnh, mặc dù cả người một cỗ khí thế cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhưng vẫn hấp dẫn con mắt của mọi người như cũ. Hơn nữa Phượng Tinh Xu đề hắn xử lý vài tổ chức, đừng xem chỉ có vài tổ chức mà thôi, trong đó bao gồm rất nhiều phạm vi! An Toàn cục là một tiêu cục, đặc biệt chạy tiêu, cùng hợp tác qua lại với Thiên Hành trang của Duy nhi, chạy khắp cả Giang Nam Đại Bắc; Hoa Gian từ là một tổ chức tình báo, đặc biệt thu thập và buôn bán các loại tin tức, đây cũng là móc nối qua lại với Mỹ Nhân Hương của Duy nhi, dù sao tin tức kỹ viện nhiều mà; Quân Cơ xử là tổ chức ám sát, đặc biệt tiếp nhận cách thức ám sát, nhưng điều kiện tiên quyết là: già trẻ có thai không giết, chính trực nhân nghĩa không giết; Tổ Ly trang là một sơn trang thần bí đột nhiên xuất hiện trong chốn giang hồ từ mấy năm trước, mặc dù làm việc bất định, nhưng làm chuyện đều vì chuyện chính nghĩa, lấy được tán thành từ chính đạo giang hồ. Muốn quản lý những tổ chức này, là cần nhiều kinh nghiệm giang hồ và có quan hệ với người bên trong. Tinh Ảnh chính là từ bên trong từng chút từng chút lớn lên. Kinh nghiệm giang hồ cũng có, cũng khiến hắn càng thêm thành thực, Tinh Ảnh hôm nay, đã là một đại nam nhân hai mươi lăm tuổi rồi. Phượng Tinh Xu nghĩ thầm, thật là sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương đãi* nha!

* Một câu danh ngôn của Lão Mông đời Tam quốc. ý nghĩa: Ba ngày không gặp mặt một kẻ sĩ thì khi gặp lại, nên biết trọng đãi hơn mọi hôm, vì họ có thể tiến bộ khác trước nhiều rồi

Hai người hàn huyên sau một hồi, Tinh Ảnh liền lui ra khỏi phòng, đi phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước rửa mặt và điểm tâm sáng, Phượng Tinh Xu cũng ở y bên trong gian phòng được Lục Linh Lung trang điểm một phen rồi đi xuống lầu dùng cơm với Tinh Ảnh.

Hiện tại nếu Tinh Ảnh ở bên người nàng rồi, sẽ phải cùng nàng đi tham gia đại hội võ lâm kia rồi, bởi vì Phượng Tinh Xu biết, dựa vào tính tình ngang ngược Tinh Ảnh bức chết đề nhận sự quan tâm kia, bất luận thế nào cũng sẽ không rời khỏi nàng. Phượng Tinh Xu có chút buồn bã, bởi vì đi với Tinh Ảnh mà nói dọc theo đường đi thì không thể dùng quá nhiều tiên thuật, die,n; da.nlze.qu,ydo/nn ngay cả Linh Lung cũng không thể quang minh chính đại đi ra, hướng chi là những động vật kết bễ kết đội trong Thảm Xu Vãn? Ai ~ đáng thương những động vật nha, không phải ta không muốn cho các người ra ngoài, thật sự là không thể nha! Nghĩ đến về sau cũng không thể tùy ý vận dụng tiên thuật, Phượng Tinh Xu có chút buồn bực.

Phượng Tinh Xu vào lúc ăn cơm đưa ra yêu cầu đi đại hội võ lâm, Tinh Ảnh quả nhiên đồng ý. Hai người dùng xong điểm tâm liền dọn dẹp, chỉ chốc lát sau, hai con tuấn mã từ khách điểm chạy như bay mà đi, chạy thẳng tới thành Vân Hải.

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, dọc đường hai người vừa đi vừa nghỉ, hoặc là đi dạo chợ một chút, hoặc là ăn ngủ dã ngoại, thời gian trôi qua cũng mau, chớp mắt một cái đã trôi qua nửa tháng.

Một ngày này, Phượng Tinh Xu ngủ dã ngoại ngoài trời sau khi thức dậy nhìn bầu trời, lộ ra một nụ cười mờ ám, từ trong Thảm Xu Văn móc ra một cái điện thoại di động kiểu mới, vừa lúc bị Tinh Ảnh đi rửa mặt xong trở về thấy.

“Tiểu thư, trong tay ngươi là cái gì thế? Sao có chút giống...” Tinh Ảnh mở to hai mắt tò mò hỏi.

Vì không bại lộ thân phận, hai người vừa lên đường Tinh Ảnh liền đổi kiểu gọi Phượng Tinh Xu là “tiểu thư”, mà nửa tháng chung đụng, Tinh Ảnh dần dần bị Phượng Tinh Xu cảm hóa, tính tình cũng không lạnh lùng như ban đầu, thỉnh thoảng cũng sẽ cười một cái, thấy không hiểu cũng sẽ đặt câu hỏi, mà không phải làm cái hũ nút nữa rồi. Nhưng cũng chỉ như vậy đối với Phượng Tinh Xu thôi, đối với những người khác, hắn vẫn lạnh lùng trước sau như một.

“Cái này sao? Hắc hắc, đây là điện thoại di động ta cho các ngươi nha!” Phượng Tinh Xu cười híp mắt giải thích. “Chỉ là kiểu mẫu không giống nhau, có vẻ đẹp mà thôi, nữ hài tử đều thích vật đẹp chứ sao.”

“Vậy ngươi muốn...” Tinh Ảnh vẫn không hiểu Phượng Tinh Xu muốn làm gì.

“Hi hi, Tinh Ảnh, ngươi xem là được rồi!” Phượng Tinh Xu thần bí cười cười, sau đó dưới ánh mắt tò mò của Tinh Ảnh nhả một chuỗi con số dài “Tít tít tít tít”, liền, gần như là lập tức, điện thoại di động Tinh Ảnh mang theo bên người lại vang lên!

Tinh Ảnh nhanh như tia chớp đưa tay vào trong ngực lấy điện thoại di động ra, kết quả hắn thấy được một bức hình: dinendian.loqid]on điện thoại di động này trong tay hắn vừa phát ra âm thanh mỹ diệu, trên màn hình sáng có thể coi gương đồng này lại xuất hiện một Phượng Tinh Xu mỉm cười!

“Này, chuyện này...” Tinh Ảnh không thể tưởng tượng nổi nhìn Phượng Tinh Xu, “Tiểu, tiểu thư, sao ngươi thu nhỏ lại chạy đến trên mặt này nha?” Không đúng, tiểu thư rõ ràng còn đứng ở trước mặt hắn nha!

“Ha ha, bị dọa sao?” Phượng Tinh Xu cười ha hả nói, “Cái này gọi là ‘điện thoại di động’ là một công cụ truyền tin, cụ thể mà nói, thì tương đương với bò câu đưa tin bây giờ của chúng ta, chỉ là nó không cần chăn nuôi, chỉ cần sạc điện là có thể làm việc, hơn nữa năng suất còn rất nhanh, chỉ cần khẽ gạt, là có thể lập tức được kết nối, không tốn thời gian, coi như tin tức ngoài ngàn dặm, chỉ cần quay một cuộc điện thoại, là ngươi có thể biết rõ.”

Nhìn dáng vẻ Tinh Ảnh nửa tin nửa ngờ, Phượng Tinh Xu liền đề nghị thí nghiệm một chút, mà đối tượng thí nghiệm nha, dĩ nhiên là ——

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Vô Nhai Công Tử

Trên đường lớn yên tĩnh, hai con tuấn mã chạy nhanh như bay, để lại bụi bay cuộn cuộn. Trên tuấn mã, toàn thân Tinh Ảnh vẫn áo đen như cũ, mà trên mặt Phượng Tinh Xu cũng được sa mỏng che lại.

Cho dù ngồi trên tuấn mã chạy như bay cũng không trở ngại hành động của hai người, chỉ thấy Tĩnh Ảnh vẫn dùng ánh mắt bất khả tư nghị đánh giá qua lại chiếc điện thoại di động khéo léo đẹp đẽ này, thế nào cũng không tin tưởng được, một đồ vật nho nhỏ như vậy, lớn cỡ bàn tay lại có thể lập tức truyền tin ở ngoài ngàn dặm! dinendian.loqjdJon Nhưng mặc kệ hấn ngạc nhiên nghi ngờ thế nào đi nữa, sự thật vẫn là như thế, hiện tại hấn cũng còn nhớ rõ mấy ngày trước, khi hấn thông qua cái hộp nhỏ được Phượng Tĩnh Xu gọi là “điện thoại di động” nghe thấy âm thanh quen thuộc đến từ Phượng Duy Tĩnh, trên mặt xuất hiện bộ dạng hết sức kinh ngạc ngơ ngẩn, có điều cũng xác nhận lời Phượng Tĩnh Xu nói, cái điện thoại di động này có thể truyền tin ở ngoài ngàn dặm.

Tĩnh Ảnh nghĩ tới, nếu như áp dụng nó, đối với bọn hấn mà nói cái này giống như một công cụ truyền đạt vô cùng tốt! Nhưng vật kinh thế hãi tục như thế, thật có thể lấy ra sao? Chỉ sợ điện thoại di động này vừa hiện thân, không nói tới Phượng Tĩnh Xu có thể bị người coi thành quái vật hay không, chỉ sợ còn có thể mang đến họa sát thân cho nàng thậm chí cả vương phủ! Vừa nghĩ như thế, Tĩnh Ảnh đánh liền xua tan đi ý tưởng này.

Huống chi trên đời này, có được điện thoại di động cũng chỉ có ba người, theo thứ tự là sư phụ, Duy nhi và hấn, có thể thấy được trong lòng Phượng Tĩnh Xu tín nhiệm hấn đến mức nào, nếu không nàng cũng sẽ không chút nào giữ lại thứ kì lạ như thế mà lấy ra cho hấn xem. Vì thế, trong lòng Tĩnh Ảnh thầm mừng rỡ.

Kể từ sau khi Phượng Tĩnh Xu dùng di động gọi điện thoại cho Duy Tĩnh, mỗi ngày ba bữa Duy Tĩnh đều đúng giờ gọi điện thoại tới quán quýt với Phượng Tĩnh Xu, lúu rúu nói không ngừng, Phượng Tĩnh Xu cũng nói điện thoại với Phượng Duy Tĩnh từ từ bỏ khuyết vào chỗ trống mười năm chia lìa, tình cảm của hai người ngày càng nồng đậm, khiến Tĩnh Ảnh thủ hộ ở bên yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.

“Tiểu thư, lại đi nửa ngày đường nữa là chúng ta có thể tới thành trấn tiếp theo rồi.” Tĩnh Ảnh ở phía sau nhắc nhở.

Phượng Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, thấy hiện giờ mùa xuân đã tới rồi, nhiệt độ cũng dần dần cao lên, nhân lúc giữa trưa, dieendaanleequydonn vẫn cứ nghỉ ngơi một chút đi, tránh bị cảm nắng. Vì vậy nói rằng: “Anh, phía trước có rừng cây, chúng ta hãy đi đến đó trước rồi ngừng lại, giờ mùi lên đường.”

“Vâng”. Tĩnh Ảnh đáp.

Hai người lên đường chạy đến rừng cây phía trước, tìm một chỗ bóng râm để nghỉ ngơi, Phượng Tĩnh Xu để Tĩnh Ảnh đi tìm nước, thêm nước để dùng (bởi vì có Tĩnh Ảnh sẽ không lấy nước trực tiếp từ trong Thảm Xu Văn, chứ nói chi là nước lạnh), thuận tiện tìm chút nấm và cá về làm cơm trưa, đợi sau khi Tĩnh Ảnh đi, Phượng Tĩnh Xu liền thả hai con ngựa ra ngoài đi bộ, nghỉ lại, dường như lâu rồi cũng không để động vật trong Thảm Xu Văn ra ngoài, vì vậy liền ngẫu nhiên để Báo tộc từ trong Thảm Xu Văn ra ngoài.

Ai biết Báo tộc này vừa ra, liền dọa hai con tuấn mã sợ chạy mất, nghỉ lại cũng phải, bản thân Tiểu Báo là động vật ăn thịt, một loại động vật đều sợ hơi thở tỏa ra bản sinh trên người chúng nên chạy cũng là bình thường, chỉ trách nàng trước đó chưa nghĩ tới điểm này.

Lần này thì hay rồi, ngựa chạy rồi, hai người bọn họ lên đường thế nào đây? Từ trong Thảm Xu Văn lấy hai con ngựa ra ngoài? Nhưng hình dáng không giống rồi! Cũng không thể để nàng ở trước mặt Tĩnh Ảnh dùng tiên thuật chứ!? Phượng Tĩnh Xu lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là tự mình dắt ngựa trở lại.

Sau khi dặn Báo tộc để chúng nó tùy ý đi, không cần làm phiền người khác, đợi đến ban đêm lần theo hơi thở của nàng đến tìm nàng trong thành, Phượng Tĩnh Xu đi về hướng con ngựa chạy trốn.

Đi không bao xa, Phượng Tĩnh Xu liền mơ hồ nghe thấy tiếng đánh nhau, trong không khí còn tràn ngập mùi máu tươi, Phượng Tĩnh Xu chán ghét nhíu mày.

Nàng vốn cũng không thích đánh đánh giết giết, vô cùng chán ghét đối với chuyện cướp giết này, nếu như bình thường nhìn thấy cũng đều đi đường vòng, một lần ngoại lệ duy nhất chính là ba năm trước đây, ở trong Tuyệt Tích sâm lâm cứu Lý Long Thiên và Lý Long Tinh.

Hôm nay gặp chuyện cướp giết này, theo lý thuyết nàng vẫn nên bình thường như trước mà đi đường vòng, nhưng hai con ngựa lại là chạy qua từ nơi này, bắt đắc dĩ, Phượng Tĩnh Xu chỉ đành bước tới.

Càng đến gần, âm thanh đánh nhau lại càng lớn, Phượng Tĩnh Xu không nói không rằng, muốn đợi đến sau khi đánh nhau kết thúc lại nhìn thử một chút.

Đánh nhau ở trong rừng cây là một nam tử áo xanh trên dưới hai mươi tuổi và một nhóm người áo đen. Vừa bắt đầu nam tử kia còn có thể thoải mái ứng phó, nhưng bởi vì nhóm người áo đen sử dụng phương thức đánh luân phiên tiến lên công kích, vì vậy thời gian trôi đã qua lâu, nam tử áo xanh liền rõ lộ vẻ suy yếu.

Đang quan sát ở đây, Phượng Tĩnh Xu cảm thấy có người đến gần, vận khí cảm ứng, là hơi thở của Tĩnh Ảnh, Die nd da nl e q uu ydo n vì vậy Phượng Tĩnh Xu cũng không bối rối, mặc cho hấn đi tới bên cạnh nàng. Hai người đều không nói chuyện, lẳng lặng nhìn đánh nhau trước mắt.

Rốt cuộc, nam tử áo xanh đánh không lại, bị người từ sau lưng chém một đao, kêu đau một tiếng, té nhào xuống đất. Lúc này trên người hấn đã sớm chôn chặt vết thương, áo xanh vốn sạch sẽ đã bị máu tươi nhuộm đỏ lên. Hấn ngừng đầu, nhếch nhác kêu lên: “Các người đến cuối cùng là người nào, vì sao muốn giết ta!”

Một người áo đen hừ lạnh nói: “Chúng ta là người nào không cần ngươi phải biết, còn tại sao muốn giết ngươi, muốn trách thì trách Yến gia bảo các ngươi đắc tội với người không nên đắc tội!” Nói rồi giờ lên kiếm trong tay đâm về phía nam tử áo xanh kia, nam tử kia khó khăn tránh thoát, lại bắt đầu phản kích.

“Yến gia bảo?” Tĩnh Ảnh thì thầm một tiếng.

“Ành, người biết?” Phụng Tinh Xu liếc xéo Ành một cái.

“Hồi tiểu thư, bảo chủ Yên Phi của Yên gia bảo này chính là người nghĩa hiệp nổi danh trong võ lâm hiện nay, là người ghét ác như thù, cương trực, chiếm được kính trọng và khâm phục của rất nhiều võ lâm đồng đạo (những người cùng chí hướng trong võ lâm), Dieenndkdan/leeequhydonnn hơn nữa hắn có quan hệ rất tốt với Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa. Xem ra nam tử này chính là con trai duy nhất của Yên Phi Yên Vô Nhai rồi, tuổi hắn còn đang trẻ lại cũng rất có danh tiếng trong đám võ lâm đồng đạo cùng lứa, hơn nữa hắn là luôn luôn người ôn hòa, cũng không mạo phạm người khác, chỉ là không biết hôm nay tại sao lại gặp phải đũa sắt...” Ành nói xong lời cuối cùng, cũng nghỉ ngơi.

“A.” Phụng Tinh Xu nghe lạnh nhạt hừ một tiếng, liền không nói thêm gì nữa.

Nhưng về mặt Ành muốn nói lại thôi lại khiến nàng hỏi tiếp: “Muốn cứu hắn?”

Ành gật đầu.

“Cho ta lý do.” Phụng Tinh Xu liếc hắn một cái.

Ành tỉnh táo phân tích nói: “Thứ nhất, thân phận của hắn là thiếu bảo chủ Yên gia bảo, cứu hắn thì có lợi với tổ chức của chúng ta, có thể để Tổ Ly trang được nhiều võ lâm đồng đạo tán thành hơn; thứ hai, phụ thân hắn có quan hệ thân thiết với Quan Vân Nghĩa, việc này có lợi cho chúng ta khi đi tham gia đại hội võ lâm lần này.”

Phụng Tinh Xu gật đầu, cười như không cười nhìn Ành, nói: “Vậy cũng tốt, người đi cứu hắn đi, cũng thuận tiện để ta xem thử, người học được ở Lục Miếu những gì?”

Ành vừa được cho phép, lập tức lách mình ra, gia nhập đánh nhau. Bởi vì có Ành gia nhập mà ngay lập tức liền thay đổi, một người một mình Ành đỡ được tất cả công kích, nam tử mặc áo xanh kia bởi vì có người trợ giúp mà thở phào nhẹ nhõm.

Phụng Tinh Xu nhìn ở một bên, thăm gặt đầu tán thưởng không thôi. Không hổ là đồ đệ Lục Miếu, ngay cả thân thủ cũng bất đồng. Nhìn thân thủ mạnh mẽ của nhóm người áo đen này, võ công đều ở bậc cao, đặt ở trong chốn võ lâm cũng có thể cũng coi là cao thủ, đáng tiếc nha... Phụng Tinh Xu thở dài, đáng tiếc hôm nay bọn họ gặp phải Ành.

Một bên là sát thủ, một bên là ám vệ, nếu như với công lực mười năm trước của Ành mà nói, muốn ngăn trở bọn họ là tuyệt đối không thể, nhưng hắn bây giờ đừng nói là hơn mười mấy hai mươi người, ngay cả chừng trăm người tin tưởng muốn giải quyết cũng chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

Quả nhiên, trong chốc lát, những người áo đen kia cũng cảm thấy Ành lợi hại, tất cả tụ tập thôi lui khỏi ngoài vòng tranh đấu, Ành cũng bảo hộ nam tử áo xanh ở sau lưng.

“Người là ai? Ngay cả chuyện của Mộ Ngâm Giáo cũng dám quản!” Người áo đen cầm đầu lạnh lùng quát.

“Mộ Ngâm Giáo!” Ành cau mày, “Giang hồ đệ nhất Ma giáo?”

“Hừ, biết là tốt rồi, mau chóng tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Hừ, không khách khí thì không khách khí, ta còn sợ người khách khí đấy!” Ành nói, vừa dứt lời, lại nhanh chóng tiến lên, di@en*dyan(lee^qu.domn) thời điểm đám người áo đen không kịp phản ứng liền vùng kiếm quét qua, đợi đến khi xoay người lại, từ sau lưng truyền đến hai mươi mấy tiếng trầm đục, mạng của hai mươi mấy người trong chốc lát biến mất.

Thật ra thì hắn không cần quyết tuyệt như vậy, nhưng người phía sau đã tỏ ra không kiên nhẫn, vì vậy hắn không thể không đánh nhanh thắng nhanh, giải quyết cho xong phiền toái này.

Nam tử áo xanh kia cả kinh, cảm thấy kinh ngạc với võ công cao cường của Ành —— nam tử này, tuổi không qua hai mươi hai, lại có tu vi võ công cao như vậy, ngay cả hắn, chỉ sợ cũng không tiếp nổi năm mươi chiêu của hắn, trước kia tự xưng là võ công cao cường, xem ra thật sự chính là quá mức tự đại, thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân nha!

Ngay lúc nam tử áo xanh đang sửng sốt, Phụng Tinh Xu đi ra.

“Tiểu thư.” Ành kêu.

“Ừ.” Phụng Tinh Xu đáp một tiếng, nói: “Cũng không tệ lắm, một chiêu cuối cùng rất tốt.” Bởi vì không thể để cho nam tử áo xanh nhìn ra Ành là người đứng đầu tổ chức sát thủ, vì vậy trong lúc đánh nhau Ành cũng không để lại dấu vết giấu giếm thực lực, cho đến một chiêu cuối cùng, nhanh, hung ác, chính xác, ra tay không chút nương tay, mới mơ hồ hiện ra bản tính lãnh khốc của hắn.

“Đa tạ tiểu thư khích lệ.” Được Phụng Tinh Xu khen ngợi, trong lòng Ành ngấm một chút ngọt ngào, về mặt lãnh khốc cũng dần dần trở nên nhu hòa.

Bị giọng nói hai người kéo thần trí về, nam tử áo xanh không khỏi thấy trước mắt đột nhiên nhiều hơn một nữ tử, nhìn lại nam tử mới vừa cứu hắn một mạng đang cung kính đứng ở sau lưng nàng, nghiễm nhiên là đáng về thị vệ, liền cho rằng là tiểu thư và thị vệ nhà nào đi ngang qua vừa lúc cứu hắn.

“Tại hạ Yến Vô Nhai, vừa rồi đa tạ hai vị ân cứu mạng.” Hắn chấp tay nói cảm ơn. Vốn là muốn nói “đa tạ huynh đài”, dĩ nhiên lieqiudoon nhưng vừa nghĩ có lẽ là tiểu thư người ta để cho hắn cứu, nếu như là vậy, vậy hắn chẳng phải là thiếu một cái cảm tạ? Vì vậy “huynh đài” đến bên miệng liền biến thành “hai vị”.

Phượng Tình Xu tuyệt không áy náy gật đầu, cũng không nhớ đến lúc trước là ai đứng ở bên cạnh mắt lạnh xem người ta tự sinh tự diệt, hôm nay người ta tới nói cảm ơn, nàng ngược lại tuyệt không xấu hổ giành công rồi.

“Hai vị là...” Yến Vô Nhai nhìn thấy hai người không nói lời nào, lúng túng nờ nọ cười, vừa mới nói một câu, đột nhiên ngực đau xót, “phụt” phun ra một ngụm máu đen! Sau đó trước mặt bỗng tối sầm, thân thể nặng nề nện xuống đất!

Phượng Tình Xu thấy thế không hoảng hốt cũng không động, mặc cho Tình Ảnh tiến lên nâng hắn tra xét một phen, sau đó nói: “Tiểu thư, hắn trúng độc.”

Phượng Tình Xu tròn mắt một cái, nói: “Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết rồi!”

Tình Ảnh bị Phượng Tình Xu nói như thế, trên mặt thoáng qua một tia thẹn thùng.

Phượng Tình Xu đi về, nói: “Ôm qua đây đi.”

Tình Ảnh gật đầu, ôm lấy Yến Vô Nhai đi theo sau Phượng Tình Xu. Bởi vì lực chú ý của hắn đều đặt ở trên người Yến Vô Nhai, vì vậy không nhìn thấy một bóng người màu xanh lục chọt lóe lên, nhẹ nhàng bay về chỗ sâu trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Mỹ Nhân Dĩ Yên

Châm Bích thành là một thành trấn sản xuất nhiều ngọc bích, nghe nói nơi này cho dù là chỗ người ngủ đặt gối lên cũng sẽ đào ra ngọc bích thượng đẳng, vì vậy được mệnh danh là “Châm Bích thành”.

Một nhóm ba người hai ngựa Phượng Tình Xu vừa đi trên đường phố Châm Bích thành, vừa nghe Yến Vô Nhai tạm thời gia nhập giới thiệu phong cảnh đặc sắc ở Châm Bích thành.

Lại nói ngày ấy, ban đầu hai người trở lại chỗ nghỉ chân, Phượng Tình Xu thấy cá và nấm roi hỗn độn trên đất, còn có túi nước đang chảy, nói rõ trước đó lúc Tình Ảnh không thấy được nàng có bao nhiêu sốt ruột, vốn là ném mấy thứ đi rồi đuổi theo.

Phượng Tình Xu tùy tiện viện cớ dắt ngựa đi rong rồi liền dời lực chú ý của Tình Ảnh tới trên người Yến Vô Nhai. Sau đó bởi vì Phượng Tình Xu không muốn dùng lực, vì vậy nhiệm vụ giải độc liền rơi xuống trên người Phượng Tình Xu, mà Tình Ảnh thì ngoan ngoãn đi nhóm lửa làm đồ ăn.

Bởi vì không thể dùng tiên thuật ở trước mặt Tình Ảnh, vì vậy Phượng Tình Xu cũng đành phải thành thật cho giải độc Yến Vô Nhai. Đây là lần đầu tiên Phượng Tình Xu tự mình giải độc sau khi tự học y hơn nữa còn sáng tạo ra Linh Lưng!

Ngay sau khi Phượng Tình Xu giải xong độc để Yến Vô Nhai tỉnh lại, Lục Linh Lưng cũng tìm được hai con ngựa bị hoảng sợ trở lại, ba người dùng bữa trưa, giới thiệu lẫn nhau một phen, bởi vì mục đích ba người đều giống nhau, dĩ nhiên cũng muốn tham gia đại hội võ lâm, vì vậy liền kết bạn lên đường. Nhưng Yến Vô Nhai nói trước đó phải đi Châm Bích thành đón một vị bằng hữu, vì vậy ba người liền vào thành trước khi cửa thành đóng lại.

Bởi vì Yến Vô Nhai tương đối quen thuộc với Châm Bích thành, vì vậy liền để Yến Vô Nhai tìm một khách điểm ở lại, khiến Phụng Tịch Xu không nói gì là chỗ hẳn tìm lại chính là —— Hào Mộng lâu!

Xem ra Duy nhi thật sự chấp hành mở việc buôn bán ăn, mặc, ở, đi lại tới cùng tại khắp cả đại lục Sở Ảnh như lời nàng nói nha!

Ba người muốn tự mình tới gian phòng nghỉ ngơi, tất nhiên không nhắc tới.

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi Phụng Tịch Xu được Lục Linh Lung hầu hạ rửa mặt rồi đi xuống lầu dùng đồ ăn sáng, lúc xuống lầu gặp phải Yến Vô Nhai, nói là đi trước đi tìm vị bằng hữu kia của hắn, Phụng Tịch Xu cũng không nhiều lời, chỉ nói buổi trưa dùng cơm ở Bách Tịch phường, để hắn đi đến đó tìm bọn họ, sau đó Yến Vô Nhai liền rời khỏi.

Phụng Tịch Xu và Tịch Ảnh dùng đồ ăn sáng xong, cũng không giống lần trước ở Lai Phụng thành để lộ thân phận, mà là thăm dò xét sản nghiệp các nơi, lại vừa trên đường tùy ý đi lại, thời gian trôi qua rất nhanh, dĩ nhiên lập tức đến thời điểm dùng cơm trưa. Vì vậy hai người vào Bách Tịch phường, tìm một chỗ thanh nhã tĩnh lặng ngồi xuống gọi thức ăn.

Chờ tới lúc món ăn đưa tới, khi hai người vừa muốn ăn, cả Bách Tịch phường đột nhiên lập tức yên tĩnh lại. Cảm thấy không khí kì lạ, hai người nhìn nhau, cùng nhìn về phía cửa.

Một nữ tử áo trắng, dáng đứng xinh đẹp. Chỉ thấy nàng, sa mỏng che mặt, lưu hải tề mi*, đôi mắt đen nhánh, muốn nói lại vẫn còn thẹn thùng, mười ngón tay thon dài, dáng điệu uyển chuyển. Nhìn một cái cũng biết là một mỹ nhân bại hoại.

*lưu hải: tóc mái cắt ngang trán – tề mi: lông mày ngay ngắn

Ánh mắt Phụng Tịch Xu liếc nhìn một vòng, phát hiện quả nhiên có không ít nam nhân đang si ngốc nhìn chăm chăm nàng kia. Ánh mắt chuyển tới trên người Tịch Ảnh, lại phát hiện vẻ mặt hắn vẫn còn lạnh lùng biểu thị người sống chó lại gần.

Nàng kia giống như quen thấy mọi người nhìn chăm chú, mặt không đổi sắc đi vào. Ánh mắt quét qua, khẽ dừng lại ở trên người Tịch Ảnh, sau đó quay đầu đi chỗ khác.

Thú vị, thật là thú vị.

Phụng Tịch Xu thấy thể thoáng hiện lên nụ cười.

“Này, này, các người xem, đó chính là mỹ nữ đệ nhất võ lâm Khanh Di Yên!” Sau khi nàng kia đi qua, người ở đại sảnh bắt đầu nhỏ giọng thảo luận, nói là thảo luận, âm thanh kia lại lớn khiến ai cũng nghe thấy.

“Cái gì?” Một người không thể tưởng tượng nổi cất cao giọng, “Nàng chính là mỹ nữ đệ nhất giang hồ?”

“Đúng vậy a, đúng a! Chính là nàng! Lần trước ta tham gia đại hội võ lâm đã từng nhìn thấy nàng, chính xác không sai!” Người kia nói như đinh chém sắt.

“Oa, không ngờ chúng ta may mắn như vậy, lại ở chỗ này thấy được mỹ nhân đệ nhất giang hồ ư!”

Tất cả những thực khách kia đều vênh tai lên nghe lên người bên cạnh nói chuyện, lúc này nghe được nữ tử này hẳn là mỹ nhân đệ nhất mà giang hồ đồn đãi, đều không khỏi hưng phấn mãi.

Phụng Tịch Xu nhìn một đám bàn luận xôn xao trong đại sảnh, lại nhìn vẻ mặt Khanh Di Yên ra vẻ thanh cao việc không liên quan đến mình, không khỏi châm chọc nở nụ cười. Nhìn về phía Tịch Ảnh, hắn vẫn là một dáng vẻ lãnh nhược băng sương như cũ, Phụng Tịch Xu truyền âm lên tiếng hỏi “Người cảm thấy thế nào?”

Tịch Ảnh sững sờ, biết Phụng Tịch Xu chỉ là “ấn tượng” của hắn với mỹ nhân đệ nhất giang hồ này, vì vậy mắt lộ vẻ giễu cợt, cũng truyền âm trả lời: “Thật đúng là kỹ nữ lập đền thờ*!”

*Ý nói là Khanh Di Yên thích được mọi người yêu thích, ngưỡng mộ lại cứ ra vẻ thanh cao, không thêm quan tâm

Phụng Tịch Xu ngừng một lát, không ngờ Tịch Ảnh luôn luôn không coi mọi việc không hề liên quan tới bản thân lại có lúc sẽ nói ra những lời bạc bẽo như vậy, sau đó nhẹ cười rộ lên. Nói thật, phen này Tịch Ảnh ví dụ cực kỳ thỏa đáng.

Lại không nói tới nàng là một nữ tử xông xáo giang hồ, muốn xông xáo tạo ra chút thành tựu quả thật rất khó khăn, nhưng mà nàng lại làm được, không thể không nói nàng còn có mấy phần thực lực, nhưng nàng là người quá mức giả dối. Thứ nhất, nếu quả như thật là thanh cao không quan tâm ánh mắt người đời, như vậy mới vừa rồi lúc nhìn quét qua mọi người cũng sẽ không dừng lại ở trên người Tịch Ảnh, hiển nhiên là cảm thấy kinh ngạc đối với người thờ ở trước mỹ mạo của nàng; thứ hai, nếu quả như thật là khuê nữ nhà người ta được nuôi dạy tốt, dĩ nhiên là người thanh cao, như vậy sẽ không để bản thân lộ ra ngoài ra ngoài ở trước mặt mọi người mặc cho người soi mói, đã sớm rúc vào trong khuê phòng trang nhã rồi, thứ ba, cho dù là nữ nhân giang hồ xuất hiện ở trước mắt người đời, như vậy thì sẽ không câu nệ tiểu tiết, nếu nàng là mỹ nhân đệ nhất giang hồ, nữ nhân giang hồ thì nên biết giang hồ sáng khoái, phóng khoáng không chịu gò bó, nhưng nàng chẳng những không có cái loại nhiệt tình tự nhiên đó, còn học tiểu thư khuê các đeo lên cái khăn che mặt, khó trách Tịch Ảnh sẽ nói nàng là “kỹ nữ lập đền thờ”, chẳng ra cái dáng vẻ gì, bản thân còn đang ở chỗ này lại tự cho mình là hay là đẹp, tự cho mình là thanh cao. Có lẽ tính cách của nàng cũng không có gì đặc biệt?

Phượng Tinh Xu cũng không để ý tới “mỹ nhân đệ nhất giang hồ” này nữa, cùng Tinh Ảnh bắt đầu dùng bữa trưa.

Đúng lúc này, một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện ở cửa Bách Tinh phường, tiểu nhị vừa thấy, liền vội vàng tiến lên hỏi, “Vị công tử này, mời ngài vào bên trong! Ngài đây là muốn dùng bữa hay là muốn...”

“Ta tới tìm người.” Nói xong, ánh mắt nhìn vào bên trong, vừa mới lướt nhanh qua đại sảnh, đột nhiên dừng lại, trong đôi mắt dịu dàng như nước lập tức hiện lên vô số kinh hãi, lướt qua tiểu nhị bước nhanh đi vào trong, dừng ở bên cạnh một cái bàn, sau đó vô cùng dịu dàng khẽ gọi: “Yên nhi!”

Nữ tử được gọi là “Yên nhi” đúng là Khanh Dĩ Yên!

Một tiếng gọi này, lại đưa tới vô số ánh mắt chú ý.

Cảm thấy đại sảnh lại xôn xao lên, Phượng Tinh Xu và Tinh Ảnh ngẩng đầu nhìn lên, nam tử đứng ở bên cạnh Khanh Dĩ Yên, không phải là Yên Vô Nhai thì còn là người nào!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mỹ Nhân Thủy Tiên

Cảm thấy đại sảnh lại xôn xao lên, Phượng Tinh Xu và Tinh Ảnh ngẩng đầu nhìn lên, nam tử đứng ở bên cạnh Khanh Dĩ Yên, không phải là Yên Vô Nhai thì còn là người nào!

Vừa thấy lại có vỡ kịch hay để xem, Phượng Tinh Xu hứng thú dôi dào, trên tay không ngừng gấp thức ăn, miệng không ngừng động lên, ánh mắt và lỗ tai lại một khắc cũng không rời khỏi hai tiêu điểm thu hút ánh nhìn chăm chăm của mọi người.

Chỉ thấy Khanh Dĩ Yên bình tĩnh ngẩng đầu lên, liếc nhìn nam tử trước mắt một cái, lại cúi đầu, nhẹ giọng gọi một câu: “Yến đại ca.”

Vừa nghe thấy Khanh Dĩ Yên kêu lên, hiển nhiên Yên Vô Nhai có chút thụ sủng nhược kinh, không còn thấy nho nhỏ phóng khoáng của hần nữa, tay chân cũng không biết nên để thế nào, nói chuyện cũng có chút cà lăm: dfienddn lieqiudoon “Yên, Yên nhi! Thật là đúng dịp, ở chỗ này gặp được muội!” Nói xong lại nhìn xung quanh, hỏi: “Hàm Tinh đâu? Sao nàng không ở cùng một chỗ với hần?” Lúc nói những lời này trong giọng nói mơ hồ có chút vị chua.

“Đại sư huynh có chuyện, lập tức sẽ tới sau.” Trong lời nói của nàng cũng lộ ra một cổ xa cách. Hiển nhiên Yên Vô Nhai cũng nghe ra, trong mắt lướt qua một chút chán nản.

Hai người trong lúc nhất thời im lặng nhìn nhau. Có lẽ cảm thấy tình hình này rất là lúng túng, Khanh Dĩ Yên đánh vỡ trầm mặc hỏi: “Không biết Yến đại ca tới nơi này là....”

“Ta...ta là....” Lúc này biểu hiện của Yên Vô Nhai quả thực là kinh điển “thấy sắc quên bạn”, ngay cả hần tới làm cái gì cũng đều quên không còn một mảnh. Cũng may, sau một hồi sững sờ vẫn cứ suy nghĩ mình tới đây để làm gì, “A! Yên nhi, ta tới gặp bằng hữu của ta.” Vừa nói vừa cẩn thận nhìn ở trong đại sảnh một phen, rốt cuộc ở tại một cái góc thấy được Phượng Tinh Xu và Tinh Ảnh giống như không coi ai ra gì.

Vừa nhìn thấy hai người, Yên Vô Nhai lại chuyển hướng nhìn Khanh Dĩ Yên, “Yên nhi, bên kia có hai người bằng hữu của ta, ta giới thiệu cho các người một chút, bọn họ chính là ân nhân cứu mạng của ta!”

Khanh Dì Yên kia không thể thấy được rõ ràng ngừng một lát, sau đó gật gật đầu, nói: “Đã là ân nhân cứu mạng của Yên đại ca, Yên nhi tất nhiên muốn đi cảm tạ một phen.” Dieenndkdan/leequhydonnn Chi là, về không tình nguyện và chán ghét hiện lên trong mắt, che giấu rất tốt, cũng không bị Yên Vô Nhai nhìn thấy, mà hai người Phụng Trọng Tinh Xu và Tinh Ảnh, nhìn nhau một cái, trong lòng sáng tỏ.

Thấy giai nhân đồng ý đi gặp bằng hữu của hắn, trong lòng Yên Vô Nhai vui mừng một hồi, vội vàng dẫn Khanh Dì Yên đi tới trước bàn của Phụng Trọng Tinh Xu. Thấy hai người tới trước bàn, Phụng Trọng Tinh Xu giả bộ kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó cười nói: “Thì ra là Yên công tử.”

“Hoàng Vũ cô nương, Tinh huynh.” Yên Vô Nhai lễ độ chào hỏi, sau đó áy náy nói: “Hai vị, thật sự là xin lỗi, vừa rồi Yên mạo muội gặp được cố nhân, cho nên chậm trễ một chút, “ Dừng một chút, lại vội vàng xoay người dẫn Khanh Dì Yên lên trước, giới thiệu: “Vị này là đại tiểu thư của Ngọc Tranh trang Khanh Dì Yên, “ lại xoay người dịu dàng nói với Khanh Dì Yên: “Yên nhi, hai vị này chính là ân nhân cứu mạng của ta —— Hoàng Vũ cô nương và thị vệ của nàng, Tinh Ảnh.”

Bởi vì họ Phụng Trọng là họ vua Long Phong quốc, người họ Phụng Trọng trong tứ quốc này cũng không nhiều lắm, vì vậy Phụng Trọng Tinh Xu vẫn cứ dùng lấy “Hoàng Vũ” làm họ, vẫn gọi là Hoàng Vũ Tinh Xu như cũ.

Hai người Phụng Trọng Tinh Xu và Tinh Ảnh đứng lên, Phụng Trọng Tinh Xu nhẹ nhàng thi lễ, cười nhạt nói: “Khanh cô nương, hữu lễ, nghe nói Khanh cô nương vốn có danh xưng mỹ nhân đệ nhất giang hồ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” Tinh Ảnh cũng không nói chuyện, chỉ ôm một quyền, lại an tĩnh đứng ở sau lưng Phụng Trọng Tinh Xu.

Khanh Dì Yên đến gần hai người, trong mắt liền thoáng qua một chút tia sáng, nghe Yên Vô Nhai giới thiệu, lại lướt qua một tia lưu quang, đợi sau khi nghe thấy Phụng Trọng Tinh Xu chào hỏi, trên mặt lại xuất hiện một loại vẻ mặt thư thái, cao ngạo, dieendaanleequydonnn nàng cũng nhẹ nhàng cúi đầu, đáp lễ với Phụng Trọng Tinh Xu, cũng không dấu vết quan sát Phụng Trọng Tinh Xu một phen, trong mắt mơ hồ có chút giễu nhạo. Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Khanh Dì Yên đều không tránh được cặp mắt của Phụng Trọng Tinh Xu, nhưng đối với việc này cũng chỉ là cười cho qua chuyện.

Về điểm đạo hạnh rõ ràng này của Khanh Dì Yên, nàng Phụng Trọng Tinh Xu còn không nhìn ở trong mắt, là một tiểu thư khuê các có giáo dưỡng, sẽ không coi người khác như không tồn tại, có lẽ tất cả mọi người đều bị mỹ danh của Khanh Dì Yên mê hoặc rồi, nhưng Phụng Trọng Tinh Xu lại nhìn ra bản tính của mỹ nhân này, kiêu ngạo, là tính tình đặc biệt nhất của nàng, tựa như một bụi hoa thủy tiên, quá chú ý đến vẻ đẹp của bản thân lại không thể tự kiềm chế được, vừa ái mộ nhân vật quan trọng lại khinh thường người khác ái mộ.

Là đại tiểu thư của Ngọc Tranh trang, từ nhỏ Khanh Dì Yên chính là muốn gió có gió muốn mưa có mưa, phụ thân và mẫu thân của nàng cưng chiều nàng lên tận trời, sau khi lớn lên, ý vào thân phận địa vị của phụ thân trong võ lâm và dung mạo xuất sắc của bản thân, Khanh Dì Yên dễ dàng lấy được danh hiệu “mỹ nhân đệ nhất võ lâm “; vì vậy cũng được một số đại gia công tử theo đuổi, cũng chịu nàng lại càng thêm vô pháp vô thiên tự đại.

Nàng là nữ nhân có cái loại vọng tưởng tất cả nam nhân trong thiên hạ đều sẽ vì nàng mà khuynh đảo, hơn nữa ảo tưởng có thể bắt được lực chú ý của quý công tử có quyền thế và tướng mạo tuấn mỹ, lại không buông tha nam nhân xuất thân hơi kém nhưng không mất tướng mạo tuấn mỹ, cho nên vừa bắt đầu nàng đã kinh ngạc để ý tới Tinh Ảnh lại không có lộ ra cái vẻ mặt si mê với nàng, mới vừa nghe thấy Yên Vô Nhai giới thiệu Tinh Ảnh cũng chỉ là thị vệ của Phụng Trọng Tinh Xu, ý nghĩa hàm chứa của lưu quang trong mắt không cần nói cũng biết, nhất định là xem thường thân phận của Tinh Ảnh, mà thấy Tinh Ảnh đứng ở sau lưng Phụng Trọng Tinh Xu, thờ ơ với mỹ mạo của nàng thì cũng cho là Tinh Ảnh khiếp sợ chủ nhân Phụng Trọng Tinh Xu này mà không dám nhìn nàng lâu, vì vậy trong mắt nàng mất tràn đầy chút giễu nhạo nhìn Phụng Trọng Tinh Xu, giống như đang nói: nếu không phải bởi vì có một thân phận tiểu thư, người thị vệ kia vốn sẽ không hề hứng với bản tiểu thư đâu!

Mà đối mặt với tình cảm ái mộ của Yên Vô Nhai, nàng khinh thường, rồi lại tự đắc khi có thể được con cái thế gia võ lâm coi trọng, mà thái độ của nàng đối với Yên Vô Nhai, như gần như xa, rồi lại vô cùng ngạo mạn, không gặp mặt chào hỏi không có đứng dậy, lại càng để Yên Vô Nhai ở một bên, không có chút ý tứ nào mời hắn nhập tọa, nghiễm nhiên đã coi Yên Vô Nhai thành người hầu của bản thân. Chỉ là Yên Vô Nhai đắm chìm trong bể tình nên không có phát giác ra thôi.

“Yên huynh đi vào lâu như vậy cũng không chưa ngồi xuống, nhanh ngồi xuống đi!” Tinh Ảnh ở phía sau đột nhiên lên tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ba người khê biến!

Sắc mặt Yên Vô Nhai chợt bùng tỉnh, vội vàng mời Khanh Dì Yên ngồi vào chỗ, hắn cũng ngồi xuống theo; vẻ mặt Khanh Dì Yên lại là đa nghi, hoài nghi lời nói của Tinh Ảnh có phải là đang ngầm trào phúng bản thân khi này nói chuyện với Yên Vô Nhai lâu như vậy mà vẫn chưa mời hắn nhập tọa hay không, nhưng nhìn vẻ mặt Tinh Ảnh vẫn lãnh khốc như cũ, giống như không biết có cái gì không ổn, vì vậy cũng chỉ làm bộ như muốn mời mà thôi; dinendian.loqidJon còn về mặt Phụng Trọng Tinh Xu lại là biểu cảm ghen cười, nhìn vẻ mặt Khanh Dì Yên hồ nghi, lại tự mình an ủi, muốn cười lại không cười được, nghĩ tới, Tinh Ảnh này, dù là châm chọc cũng khiến người ta nhìn người không ra được, thật là cao chiêu a!

Mấy người sau khi ngồi xuống, lại phân phó tiểu nhị lấy thêm ba bộ bát đĩa, ngoài ra còn thêm mấy đĩa thức ăn ngon và rượu, rồi vừa ăn vừa nói chuyện.

Được Yên Vô Nhai giải thích, mới biết bằng hữu của hắn lại là Tuấn Thư công tử của thành chủ Châm Bích thành.

Tuấn Thư công tử này mới mười lăm tuổi, hai năm trước bởi vì tâm tính trẻ con, vứt bỏ người hầu nhà mình ra đường chơi đùa, kết quả gặp phải kẻ xấu, may mắn được Yên Vô Nhai đi ngang qua cứu giúp, vì vậy hai người trở thành bằng hữu.

Mà lần này là bởi vì trong lúc vô tình Tuấn Thư nghe thấy Yên Vô Nhai nói sẽ có đại hội võ lâm, vì vậy liền quán Yên Vô Nhai nhất định phải mang theo hắn tới mở mang kiến thức về khí phách của đại hiệp giang hồ một phen, dieendn liequidoon vì vậy Yên Vô Nhai mới tới cửa thỉnh cầu thành chủ đồng ý.

Tuy thành chủ nói không lay chuyển được Tuấn Thư mà đồng ý, nhưng trước vẫn phải mời đám người Yến Vô Nhai vào ở trong dinh thự mấy ngày, chờ sau khi bọn hắn an bài tốt về việc xuất môn cho Tuấn Thư xong mới yên tâm để cho hắn ra ngoài.

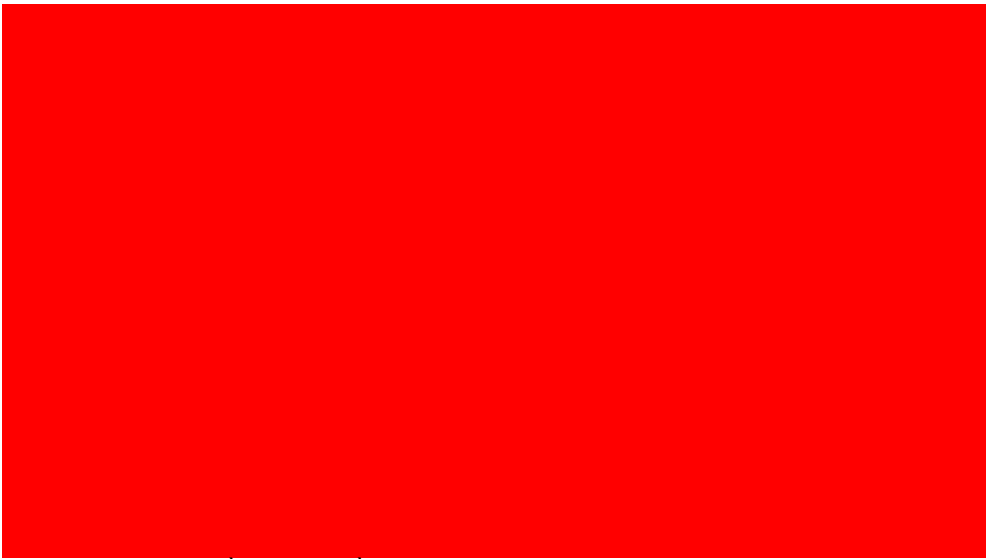
Vì vậy bây giờ là Yến Vô Nhai tới xin Phụng Tình Xu và Tình Ảnh đến dinh thự ở. Yến Vô Nhai lại vừa gặp Khanh Dĩ Yên, tất nhiên cũng mời đến rồi.

Mấy người vốn định đợi sư huynh của Khanh Dĩ Yên, nhưng trên đường sư huynh của Khanh Dĩ Yên lại sai người đến truyền lời nhắn nói để cho nàng tự tìm khách điểm tạm thời ở lại, hắn còn có việc nên chưa đến được, vì vậy mấy người liền đi đến phủ thành chủ trước.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ở Lại Tuấn Phủ (1)

Đoàn người quay về Hào Mộng lâu thu thập quần áo trước, rồi đi tới phủ thành chủ.

Dọc theo đường đi Tình Ảnh giúp Phụng Tình Xu cầm bọc quần áo có chút hơi xẹp, hai người sóng vai nhau mà đi. Bởi vì Phụng Tình Xu có Thẩm Xu Vãn, cho nên thật ra thì vốn cũng không cần bọc quần áo gì, nhưng bởi vì không muốn dẫn tới ánh mắt của người khác, vì vậy liền bỏ vào hai kiện quần áo, cho nên Tình Ảnh cầm bao quần áo này có thể nói là nhẹ nhàng lại càng thêm khoái trá. Ngược lại Khanh Dĩ Yên kia, bọc quần áo cứ để lại trong khách sạn cho tiểu tỷ nữ trông coi là cực khổ lắm rồi, lại vẫn cố mang theo ba bốn bao, theo Phụng Tình Xu thấy, đó tất cả đều là y phục, giày, đồ trang sức và son phấn gì gì đó, còn có mấy thứ lộn xộn khác nữa, bởi vì Phụng Tình Xu chưa dùng qua, vì vậy cũng đoán không ra, chỉ là nhìn ra được, thật nặng, rõ là làm khó tiểu cô nương.

Phủ thành chủ ở vị trí trung tâm Châm Bích thành, vì vậy mấy người đi không bao lâu thì đã đến rồi.

Phủ thành chủ trước mắt chọn dùng kiểu kiến trúc có nóc nhà lớn, có vẻ chừng chặc hài hòa. Tổ hợp đường thẳng và đường cong khéo léo giữa nóc nhà, tạo thành mái cong hơi vênh về phía trước, Phụng Tình Xu thấy loại kiến trúc này, chẳng những mở rộng bề mặt ánh sáng, có lợi cho thoát nước mưa, hơn nữa còn tăng thêm mỹ cảm cho tòa nhà. Phụng Tình Xu lập tức liền yêu thích phủ đệ này. Khiến Phụng Tình Xu vui mừng chính là, tường ngoài phủ thành chủ này còn dùng hoa văn màu*! Mặc dù chỉ là vài nét bút đơn giản, nhưng ở cái thời đại này cũng là một tiến bộ lớn rồi. Ngày trước thành lập Xảo Tượng lâu, theo Phụng Tình Xu biết, ngay cả hoàng cung cũng là một sắc màu đơn thuần, hoàn toàn chưa từng có loại vẽ tranh trên tường, chỉ cần dùng các kiểu sắc màu mà Xảo Tượng lâu “sáng tạo” mới nhất tiên hành tô vẽ, cho dù là mặt tường hay cột nhà, cũng sẽ vẽ lên hoa văn thích hợp, chỉ cần không phải vẽ những hoa văn riêng của hoàng gia như rồng phượng, Xảo Tượng lâu cũng sẽ vì khách hàng mà vẽ ra.

*hoa văn màu: hoa văn có nhiều màu, thường là các họa tiết, tranh vẽ trên đồ dùng, nhà cửa

Phụng Tình Xu quay đầu bí mật truyền âm hỏi Tình Ảnh Xảo Tượng lâu có tiếp nhận làm ăn ở Châm Bích thành hay không, Tình Ảnh suy nghĩ một chút, hình như là không tiếp nhận, như vậy chỉ có thể nói phủ thành chủ đã dùng hoa văn màu nhiều năm rồi, sợ rằng đây mới là hoa văn màu đầu tiên trên đại lục Sở Ảnh!

Phía trước phủ thành chủ giống như những nhà giàu có lớn, hai pho tượng thạch sư cao lớn uy nghiêm đứng thẳng ở trước cửa, có vẻ nghiêm trang, cửa lớn có hai thủ vệ đứng canh gác, tinh thần người người đều phấn chấn, nhìn không ra chút mệt mỏi nào, trên xà ngang ngưỡng cửa treo cao một bức hoành đề đen chữ vàng, đề —— Tuấn phủ. Hai chữ viết ra mạnh mẽ có lực, khiến người ta nhìn không tự chủ được mà cảm thấy kính nể.

Sau khi lính gác cửa thông báo, một quần gia mang dáng dấp nam tử trung niên ra ngoài nghênh đón đoàn vào Tuấn phủ.

Nếu như nói bề ngoài của Tuấn phủ cho người ta cảm giác đầu tiên là trầm ổn và đại khí, bên trong Tuấn phủ khiến người ta có cảm giác chính là thanh

tịnh đẹp để lịch sự tao nhã. Vừa vào trong phủ, liền có thể thấy hoa cỏ tươi tốt, xung quanh tràn đầy xuân ý, sức sống dồi dào, thực sự ứng với câu nói của Ngụy Thừa Ban trong《 Sinh tra tử 》Dieenndkdan/leequhydonnn thời Ngũ Đại*: “Hoa hồng liễu lục gian tình không”*. Lại thấy con đường hành lang trong phủ uốn khúc, mang phong vị cổ kính, những thứ khác không nói, ngay cả đại sảnh này, u tĩnh thanh nhã, khí lớn mà nội liễm, không nói tới người ngoài nghề, đối với người hiểu biết trong nghề như Phụng Tịch Xu, lại vô cùng kính nể với chủ nhân của phủ đệ này. Người ta nói coi sách biết người, thì Phụng Tịch Xu lại là xem nhà biết người, nhìn phủ đệ ôn trọng có thể này, trong bá khí lại lộ vẻ nhu hòa, Phụng Tịch Xu biết, thành chủ này nhất định là một nam nhân khí phách lại chừng mực, cương trực mà nhu hòa

*Thời Ngũ Đại: có năm triều đại thay nhau thống trị vùng Trung Nguyên: Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán, Hậu Chu ở Trung Quốc, 907-960

*Hoa hồng liễu lục gian tình không: cảnh xuân tươi đẹp giữa bầu trời quang đãng

Ngay lúc Phụng Tịch Xu đang vui mừng đánh giá xung quanh đại sảnh, một tiếng cười hùng hậu sang sảng truyền đến.

Bốn người đang ngồi đồng thời đứng dậy nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nam trung niên với thân hình cao lớn bước tới. Đầu tóc đen rậm lộ vẻ chút thô cứng, dưới hai mày kiếm là một đôi mắt nghiêm khắc sáng ngời có thần, huyết Thái Dương nổi lên cùng với dáng người to lớn này cho thấy đây là một người có công lực cao cường, đường nét rõ ràng trên mặt hiện đầy dấu vết năm tháng, người này chính là thành chủ Châm Bích thành Tuân Nhữ Dương .

“Tuân thành chủ.” Đầu tiên Yên Vô Nhai chấp tay nói.

“Ha ha! Vô Nhai à, sao lại gọi thành chủ, con đã là bằng hữu của Thư nhi, cũng chính là đời chất của ta, gọi bá bá là được rồi!” Tuân Nhữ Dương hào phóng cười nói, giọng điệu thẳng thắn và phóng khoáng khiến lòng người sinh hảo cảm.

“Vậy Vô Nhai liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Yên Vô Nhai cười nói.

“Được, được! Ha ha ha!” Tuân Nhữ Dương vui mừng cười trả lời.

“Mấy vị này là?” Ánh mắt Tuân Nhữ Dương nhìn về phía ba người đứng thẳng ở một bên.

Yên Vô Nhai nghiêng người giới thiệu: “Hai vị này là Hoàng Vũ Tịch Xu cô nương và Tịch Ảnh huynh, bọn họ vốn là bằng hữu muốn cùng ta đến tham gia đại hội võ lâm, di@en*dyan(lee^qu.donnn) “ lại xoay người về phía Khanh Dĩ Yên; “Vị này là Khanh Dĩ Yên cô nương của Ngọc Tranh trang.”

Phụng Tịch Xu và Khanh Dĩ Yên nhẹ nhàng cúi đầu, cùng kêu lên nói: “Gặp qua thành chủ.”

Tịch Ảnh chỉ yên lặng ôm quyền thi lễ.

Tuân Nhữ Dương ôm quyền thi lễ, cất cao giọng nói: “Ba vị khách quý, mời ngồi!”

Đợi sau khi mọi người ngồi xuống sau, Tuân Nhữ Dương đột nhiên nói với hai nữ hài tử: “Nếu như hai vị không ngại, không chê cùng với Vô Nhai gọi ta là bá phụ là được rồi!”

“Chuyện này...” Khanh Dĩ Yên chần chờ một lát, sau đó nói: “Thành chủ, việc này chỉ sợ là không ổn đâu...”

Lời còn chưa dứt, Phụng Tịch Xu vượt lên trước kêu một tiếng: “Tuân bá bá!”

“Ồi!” Tuân Nhữ Dương nghe thấy Phụng Tịch Xu dùng giọng nói giòn giã, kêu một tiếng “bá bá”, vui mừng cười đến mắt cũng cong lên. Tuân Nhữ Dương tuyên bố chỉ cười một vị phụ nhân, hai người ân ái sâu đậm, ghen ghét người khác, nhưng kể từ sau khi Tuân phu nhân sinh hạ tử Tuân Thư, bụng liền không còn tin tức, người ngoài đều nói vận khí của Tuân phu nhân tốt như vậy, một lần có con trai, coi như mười mấy năm qua nửa lại không có tin tức truyền ra, đfienndn liequduon dựa vào dòng độc đinh này, bảo tọa thành chủ phu nhân là có thể ổn định rồi. Nhưng người ngoài sao có thể hiểu tâm tình của người trong cuộc được? Tuân phu nhân muốn nhất, vẫn là một nữ nhi thân thiết như áo bông tri kỷ! Tuân Nhữ Dương này lo lắng cho ái thể, lại yêu ai yêu cả đường đi, vì vậy cũng hy vọng có thể có một nữ hài tử đến bầu bạn dưới gối phu thê hai người.

Lúc này nhìn thấy hai nữ hài tử, trong lòng vô cùng yêu thích, nên cũng không chú ý lần đầu tiên gặp mặt có nhiều xa lạ, liền đưa ra đề nghị xưng hô với các nàng. Vốn, Tuân Nhữ Dương hẳn là càng thêm thân thiết với Khanh Dĩ Yên có thanh danh ở bên ngoài là đại tiểu thư Ngọc Tranh trang và mỹ nhân đệ nhất võ lâm, bởi vì, một vị nữ hài tử khác nhìn không hề giống người giang hồ, ai ngờ, kết quả lại là như vậy. Khanh Dĩ Yên vốn nên là nữ nhi giang hồ phóng khoáng cởi mở, lại cổ hủ như thiên kim khuê các bình thường, ngược lại thì tiểu nữ oa Hoàng Vũ này lại thẳng thắn linh hoạt, lập tức liền có hảo cảm với Phụng Tịch Xu.

“Hoàng Vũ cô nương, con không để ý lão phu gọi con một tiếng Tịch nhi chứ?” Tuân Nhữ Dương cười hỏi.

“Tuân bá bá nói đùa, nếu gọi ngài một tiếng bá bá, tất nhiên sẽ không để ý ngài xưng hô với ta.” Phụng Tịch Xu cười nhạt mà nói. Đồng thời trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi thiếu chút nữa để Khanh Dĩ Yên đẩy mạnh mối quan hệ với người này ra ngoài rồi, thiên hạ ngày nay, thà rằng nhiều bằng hữu còn hơn ít kẻ địch, nếu Tuân Nhữ Dương muốn quan hệ gần hơn với bọn họ, vậy thì có sao mà không làm đây? Đáng tiếc Khanh Dĩ Yên này cố giữ hình tượng của bản thân, ngu ngốc quăng cái bánh lớn từ trên trời rơi xuống ra bên ngoài. Khanh Dĩ Yên ngu, Phụng Tịch Xu nàng cũng không ngu, vì vậy thừa dịp lời Khanh Dĩ Yên còn chưa nói hết, quyết định nhanh chóng cắt đứt lời nói phía sau của nàng, cũng mới được đối xử rõ ràng khác biệt hiện tại của Tuân Nhữ Dương .

Tức khắc, hai người Tuấn Như Dương và Phượng Tinh Xu hoà thuận vui vẻ, bên này, Khanh Dĩ Yên cúi thấp mặt, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thật chặt, bởi vì dùng sức quá độ mà ngón tay nhỏ nhắn khẽ trắng bệch đã sớm cắm móng tay thật sâu vào bàn tay mềm mại, đôi mắt đen thường ngày cũng nhiễm chút âm độc.

Tiện nhân này! Chẳng những vô lễ cắt đứt lời của nàng, còn lợi dụng nàng chiếm được hoan tâm của Tuấn thành chủ, hừ, xem ra bản thân còn xem thường nàng, tiện nhân, chờ coi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Khanh Dĩ Yên không ngờ, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nàng chẳng những không có kiểm điểm tại sao nàng không được người khác yêu thích, ngược lại đẩy toàn bộ sai lầm tới trên đầu của người khác, nhìn nữ nhân tốt hơn nàng với ánh mắt căm thù, tâm tư của nàng thật sự ghê tởm.

Phượng Tinh Xu vốn không có để ý tới Khanh Dĩ Yên đang suy nghĩ gì, vẫn cùng Tuấn Như Dương trò chuyện với nhau, hai người từ phòng ốc đến trà đạo rồi đến thi từ, càng nói chuyện với nhau càng vui mừng, hai bên đều vì gặp được tri kỷ mà mừng rỡ không thôi. Rốt cuộc, lúc Tuấn Như Dương kích động không tự kiềm chế được, da.nlze.qu;ydro/nn hấn lại một lần nữa muốn mời đám người Phượng Tinh Xu, nhất định phải ở lại Tuấn phủ mấy ngày mới thả bọn họ đi. Mấy người cũng không tiện từ chối, vì vậy đồng ý. Chỉ là, đáy lòng Khanh Dĩ Yên có thù hận càng sâu với Phượng Tinh Xu.

Ngay lúc bọn hắn đang nói chuyện với nhau, một đạo âm thanh vang dội truyền vào, “Yến ca ca, Yến ca ca, huynh đến thăm Thư nhi à!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ở Lại Tuấn Phủ (2)

Ngay lúc bọn hắn đang nói chuyện với nhau, một đạo âm thanh vang dội truyền vào, “Yến ca ca, Yến ca ca, huynh đến thăm Thư nhi à!”

Mấy người cùng nhau ngẩng đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy một bóng dáng đỏ rực nhảy vọt về phía đại sảnh, trong đại sảnh tĩnh lặng lập tức truyền đến từng tiếng leng keng thanh thủy, và từng tiếng kêu của quân gia trung niên ở phía sau “Tiểu tử tông, chậm một chút, chậm một chút, cẩn thận à!”

Phượng Tinh Xu híp mắt, cẩn thận quan sát người nhảy nhót nhót này, mái tóc dài dày mềm mượt được một sợi dây màu đỏ buộc lên thật cao, trên trán đầy đặn đeo một viên bảo thạch đỏ rực, dưới đôi mày rậm là một đôi mắt phượng hiếm có, trong đôi mắt phượng đen láy kia lộ vẻ ngây thơ và hồn nhiên, từng chiếc từng chiếc lông mi y hệt nhung thiên nga*, trên khuôn mặt trắng nõn tỏa sáng lán át đi mấy phần bóng tối, trên má hồng nhuận non mềm có một hoa văn phượng hoàng nho nhỏ hiện lên màu đỏ rực và ánh kim, (Vân Nhi: không biết là sao mà có hoa văn trên má nhỉ????) cái mũi đẹp dễ tính xảo bởi vì chạy mà thấm ra từng giọt mồ hôi trong suốt, môi như quét mỡ, trông rất là mê người. Người thiếu niên này hình như đặc biệt yêu thích màu đỏ, dĩendn liequidoon ngoài dây cột tóc màu đỏ, vật trang sức màu đỏ trên trán ra, ngay cả y phục trên người hắn cũng là cẩm y đỏ rực trên lấy phương pháp thêu vàng bạc đan chéo nhau chế ra bức Bách Điều Triều Phượng đồ, giày là một đôi ủng màu đỏ mạ vàng, đặc biệt nhất là, trên cổ, cổ tay, bên hông, mắt cá chân của hắn, thậm chí là trên đôi giày của hắn treo đầy lục lạc!

*nhung thiên nga: một loại nhung dày, ẩm được làm từ lông thiên nga

Sắc mặt Phượng Tinh Xu đen sì, đây quả thực là một lục lạc di động à!

Ngay lúc Phượng Tinh Xu quan sát người tới, thiếu niên kia đã chạy đến trước người Yến Vô Nhai, đôi tay lúi kéo Yến Vô Nhai đứng đưa đưa, hưng phấn nói: “Yến ca ca, huynh rốt cuộc cũng đến thăm Thư nhi rồi!” Sau đó lại rất uất ức tố cáo nói: “Buổi sáng lúc nghe nói Yến ca ca sẽ tới nhà Thư nhi, nhưng khi Thư nhi chạy đến tìm huynh lại không thấy huynh đâu, Thư nhi cho là huynh không tới chứ!” Sau đó lập tức lại vui mừng nói: “Ta biết ngày Yến ca ca chắc chắn đến thăm Thư nhi, hi hi, Yến ca ca, huynh thật tốt!”

Yến Vô Nhai ôn nhả cười một tiếng, dịu dàng nói: “Thư nhi, Yến ca ca chỉ đi đón hai bằng hữu tới đây mà thôi, sao Yến ca ca có thể không đến thăm đệ chứ!”

Thiếu niên nghi ngờ nghiêng đầu hỏi: “Bằng hữu? Bằng hữu gì?”

Yến Vô Nhai đáp: “Là bằng hữu Yến ca ca gặp được trên đường, bọn họ còn cứu mạng Yến ca ca! Bọn họ muốn cùng với Yến ca ca đi tham gia đại hội võ lâm.”

Thiếu niên vừa nghe, cặp mắt nhất thời lóe sáng, lập lại: “Ân nhân cứu mạng? Đại hội võ lâm?” Đột nhiên bật lên một tiếng hoan hô, “Bọn họ còn cứu mạng Yến ca ca? Có phải đại hiệp giang hồ hay không? Bọn họ cũng sẽ cùng với Yến ca ca mang Thư nhi đi tham gia đại hội võ lâm sao!?”

Yến Vô Nhai cười cười, dắt thiếu niên đi tới trước mặt Phụng Tịch Xu và Tịch Ảnh, giới thiệu: “Thư nhi, hai vị này chính là ân nhân cứu mạng của Yến ca ca, vị này là Hoàng Vũ Tịch Xu cô nương, một vị khác là Tịch Ảnh huynh đệ, thị vệ của nàng.” Dieemdkdan/leequhydomn Lại xoay người về hai người Phụng Tịch Xu, giới thiệu: “Hoàng Vũ cô nương, vị này chính là bằng hữu mà ta nói, Tuấn Thư Tuấn công tử.”

Ngay từ lúc Yến Vô Nhai dắt Tuấn Thư đi tới thì Phụng Tịch Xu đã đứng đứng dậy, đợi đến khi Yến Vô Nhai giới thiệu xong, Phụng Tịch Xu nhẹ nhàng thi lễ, lại cười nói: “Tịch Xu gặp qua Tuấn công tử.”

Chỉ thấy Tuấn Thư vừa tới trước mặt Phụng Tịch Xu, đột nhiên hoảng hốt một trận, vừa nghe thấy giới thiệu, miệng gần như không thể tin được phun ra một chuỗi lời nói mơ hồ, chưa đợi người nghe thấy, đã biến mất vô tung. Cho đến khi Phụng Tịch Xu hành lễ, hắn mới giật mình tỉnh lại, vội vàng kéo tay Phụng Tịch Xu, cười hi hi nói: “Tỷ tỷ đa lễ, tỷ gọi ta là Thư nhi được rồi!”

Phụng Tịch Xu cực kỳ thích tính tình ngây thơ của Tuấn Thư, hắn giống như một Duy nhi khác, năm đó tiểu Duy nhi năm tuổi, chỉ biết ý vào nàng, coi nàng là trời. Vì thế cũng không khách khí, lập tức một tiếng “Thư nhi” ôn nhu liền bật thốt ra, chỉ là một tiếng “Thư nhi” này, bao hàm nồng đậm cung chiêu ở trong đó, khiến tâm tư của mấy người trong lúc nhất thời đều khác biệt.

Làm phụ thân, Tuấn Nhữ Dương đương nhiên thích thương yêu con của hắn, vì vậy ai đối xử với con của hắn tốt, ai thật tâm thích con của hắn, hắn tất nhiên cực kỳ nhạy cảm, huống chi hắn trải qua vô số sóng to gió lớn, nhìn mặt mà nói chuyện là chuyện thường ngày, rất dễ dàng xác định phẩm chất của người thế nào, vừa rồi lúc Thư nhi tiến vào, bốn người ở đây, vẻ mặt không giống nhau. Yến Vô Nhai là xuất từ bản tính ôn nhả mà cười; Tịch Ảnh kia trầm mặc không có động tĩnh gì, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua vậy; dieendaanleequydomn Khanh Dị Yên cũng là một mảnh hồ hững, chỉ đến khi Yến Vô Nhai giới thiệu thân phận của Thư nhi thì mới ngẩng đầu liếc nhìn, rồi lướt qua; mà ý vị sâu xa nhất, chính là phản ứng của nữ oa nhi trước mắt này, ngay từ đầu đã cẩn thận quan sát Thư nhi, đối với trang phục khác thường của Thư nhi ngoài một chút buồn cười ra thì không mang theo ác ý, mà giờ khắc này trong một tiếng kêu lên kia, lại bao hàm cung chiêu, mặc dù chẳng biết tại sao, nhưng là đối với kết quả như vậy, hắn là vui mừng khi thấy việc thành công, hơn nữa bởi vì do Thư nhi, thiện cảm của hắn đối với nàng càng sâu hơn một chút.

Mà Tịch Ảnh, lại là hiện lên ngạc nhiên trong nháy mắt, rồi sau đó liền hạ tầm mắt xuống. Tiểu thư e là lại nhớ tiểu vương gia Duy Tịch rồi, dù sao tuổi của thiếu niên trước mắt xấp xỉ với tiểu thư, mà lại ngây thơ như vậy....

Yến Vô Nhai có chút khó hiểu, từ việc hắn và Hoàng Vũ cô nương chung đụng đến giờ, nàng cũng không phải là một người dễ dàng thân cận với người khác, hôm nay lại có thể gọi thẳng Thư nhi, có thể là Thư nhi vốn khiến người khác ưa thích đi!

Trong lòng Khanh Dị Yên thầm giễu cợt, tiểu đệ từ* này cũng sẽ chỉ chiếm được niềm vui từ tên ngốc từ đó thôi...

*tiểu đệ từ: nghĩa từ này hơi nhạy cảm, mn có thể hiểu rằng Khanh Dị Yên đang mắng chửi Phụng Tịch Xu với ý xấu.

Yến Vô Nhai lại dắt Tuấn Thư đi tới trước mặt Khanh Dị Yên giới thiệu: “Thư nhi, vị này cũng là bằng hữu của Yến ca ca, nàng là nữ hiệp nổi danh trên giang hồ đấy! Nàng chính là mỹ nhân đệ nhất giang hồ Khanh Dị Yên mà ta đã nói với đệ.”

Khanh Dị Yên cũng đứng dậy cúi đầu, kết quả Tuấn Thư lại chỉ là liếc nàng một cái, “Ồ” một tiếng, lại chạy tới quán Phụng Tịch Xu.

Đối xử khác biệt rõ ràng với hai người khiến Yến Vô Nhai có chút lúng túng, nụ cười khéo léo trên mặt cũng thiếu chút nữa không nhịn được, đôi bàn tay trắng nõn dưới ống tay áo đã sớm siết chặt cái khăn gắm rồi, ánh mắt chột lóe, trong lòng thầm hừ: ngốc tử không có mắt!

Động tác của Khanh Dị Yên không có thoát khỏi ánh mắt của Tuấn Nhữ Dương, hắn khẽ nhú mày, sau đó áy náy nói với Khanh Dị Yên: “Xin lỗi, tiểu nhi vô lễ.”

Khanh Dị Yên vội vàng cười nói: “Không sao, công tử là người thẳng thắn, Dị Yên sao có thể vì thế mà so đo.”

Tuấn Nhữ Dương có thâm ý khác cười lên ha ha, nói: “Quả nhiên là đại tiểu thư Ngọc Tranh trang, hôm nay Tuấn mỗ thật đúng là mò mạng kiến thức!”

Khanh Dị Yên không có nghe ra ý nghĩa sâu xa trong lời nói này, cho là Tuấn Nhữ Dương đang khen nàng, vì vậy cũng lộ ra nụ cười chiêu bài của nàng.

Vừa mới đầu, Tuấn Thư quán Phụng Tịch Xu hỏi lung tung này kia, đối nữ tử trước mắt này, cực kỳ ưa thích, da.nlze.quydo/mn chính là nhìn không được nghĩ muốn thân cận nàng. Tuấn Nhữ Dương thấy, buồn cười thầm nghĩ, thật không hổ là con trai của ta, mắt nhìn người cũng khác biệt.

Nhìn Phụng Tịch Xu bị Tuấn Thư dây dưa có chút túng quẫn, vì vậy lên tiếng vì nàng giải vây nói: “Thư nhi, con gấp cái gì, Hoàng Vũ cô nương vẫn còn ở trong phủ chúng ta mấy ngày mà, có rất nhiều thời gian!”

“Có thật không!?” Tuấn Thư vừa nghe, vui mừng kêu lên, vội vàng lôi kéo Phượng Tinh Xu đi vào trong nhà, vừa đi vừa thì thầm: “Tỷ tỷ, đi, ta đi tìm gian phòng cho tỷ....”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tuấn Thư Chịu Nhục

Nếu như nói trước kia ở cùng một chỗ với Duy nhi thời điểm Duy nhi đối với nàng là tuyệt đối ý lại, vậy thì hiện giờ Thư nhi đối với nàng chính là hết lòng dây dưa, mờ hồ.....

Phượng Tinh Xu chưa bao giờ biết rằng người quán quít có thể đạt tới loại cảnh giới này, một ngày hai mươi bốn giờ, không có một khắc nào không quán nàng, bắt đầu từ bữa sáng, Thư nhi ngay cả một khắc cũng không rời dính chặt bên người Phượng Tinh Xu, mặc kệ nàng đi dạo hoa viên, tìm Tuấn Như Dương nói chuyện phiếm, hay là lướt qua những món hàng trên đường phố, cho dù làm gì hấn cũng đều dính nàng thật chặt, chưa nói tới một tác cũng không rời, ít nhất cũng là đặt mắt ở chỗ nhìn thấy được, ngay cả đi nhà xí, tiểu tử kia cũng giống như thương thức nhà xí nhà mình mà đi dạo ở bên ngoài, buổi tối đi ngủ lại càng nhiều lần có ý đồ xông lên giường Phượng Tinh Xu, cuối cùng bị Phượng Tinh Xu dùng một búp bê lớn, một chuyện xưa trước khi ngủ trao đổi, e là chỉ có đoạn thời gian buổi tối đó, Phượng Tinh Xu mới có thể hơi hòa hoãn một chút đi!

Tuấn Thư “gấp gáp canh người” như vậy người bình thường không chịu được, nhưng mà đối Phượng Tinh Xu mà nói cũng là không sao, ngoài có được đầy đủ sự nhẫn nại ra, Phượng Tinh Xu phát hiện bề ngoài Tuấn Thư xem ra không khác người nào, nhưng trên thực tế trí lực tài nghệ của hấn cũng chỉ có bảy tám tuổi, mặc dù không biết là nguyên nhân gì tạo thành, nhưng đối với cặp mắt tinh khiết kia, trong lòng Phượng Tinh Xu tràn đầy thương tiếc, vì vậy cũng càng thêm sùng ái dung túng Tuấn Thư, không tự chủ coi Tuấn Thư cùng lứa với nàng thành một đứa bé.

Đều nói đứa bé là nắn cảm nhất, người nào tốt với hấn, người nào không tốt với hấn, hấn rõ ràng nhất, vì vậy kể từ sau khi một nhóm bốn người Phượng Tinh Xu tới Tuấn phủ, Tuấn Thư càng ngày càng thích dính Phượng Tinh Xu, mà phu thê Tuấn Như Dương lại là bộ dáng vui mừng khi việc thành công, cứ mặc cho Tuấn Thư cả ngày lẫn đêm đi theo Phượng Tinh Xu, ngay cả bọn hạ nhân trong phủ cũng càng ngày càng lấy bộ dáng nhìn Phượng Tinh Xu như “thiếu phu nhân tương lai”, khiến Phượng Tinh Xu hoàn toàn im lặng.

Đang nói, cái âm thanh “đỉnh linh đỉnh linh” lại vang lên, chỉ là lần này cùng đến cũng không phải là tiếng cười sung sướng, mà là tiếng bước chân loạng choạng trong tiếng khóc ngẹn ngào! Phượng Tinh Xu cả kinh, cũng bất chấp Tĩnh Ảnh ở đây, di chuyển tức thời, đi tới bên cạnh Tuấn Thư ngoài cửa, lại bị nhân nhi trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ thấy xưa nay tiểu nhân nhi luôn luôn sạch sẽ mà bây giờ quần áo lại lộn xộn; mái tóc dài dày kia luôn luôn lấy sợi dây màu đỏ buộc lên lại bị tháo ra như cỏ dại, đai lưng màu đỏ nghiêng cắm vào giữa tóc, co quắp lại; dĩ nhiên là những cái chuông tinh xảo đáng yêu kia cũng treo tán loạn ở trên người, rõ ràng có dấu vết tranh đoạt; trong cặp mắt phượng đen lấy kia không còn lóe lên sự ngây thơ, mà là từng chút nước mắt; khiến người nhìn thấy đau lòng nhất là trên làn da mềm mại hồng nhuận như quả đào mật, từng vết thương ứ đọng tím bầm ở dưới nắng sớm lại có vẻ chói mắt như vậy!

Hấn cứ lẳng lặng cuộn mình ở chỗ rẽ hành lang như vậy, y phục đỏ thắm còn có vết nhỏ màu xám tro, hiển nhiên là bò qua từ chuồng chó mà ngày đó hấn nói cho nàng biết.

Lửa giận trong lòng Phượng Tinh Xu trong nháy mắt điên cuồng đốt cháy.

Là ai, là ai ức hiếp hấn, là ai để cho hấn chật vật như vậy! Để cho tinh linh luôn luôn tươi cười thỏa mãn, lại uất ức co rúc ở trong góc khóc thút thít như thế! Nếu không phải thánh lực của nàng nhạy bén hơn người thường, có phải hôm nay sẽ để đứa nhỏ ở chỗ im ắng này khóc lóc rồi không thấy! Tuyệt đối

sẽ không bỏ qua, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào thương tổn hấn!

Ôm lửa giận và thương tiếc tràn đầy trong lòng, Phụng Tĩnh Xu cúi người ôm lấy cái người gầy yếu đó, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hấn, trước vẻ mặt kinh ngạc của hấn mà ôm lấy hấn (mồ hôi, mọi người đừng nói Xu Xu là nữ đại lực sĩ a ~~~ người ta từng luyện công chính là không giống người khác một chút ~~~), rồi trước ánh mắt kinh ngạc của Tĩnh Ảnh khi đuổi theo sau mà quay người đi vào trong phòng.

Đặt Tuân Thư ở trên giường êm, Phụng Tĩnh Xu vừa dịu dàng sửa sang lại mái tóc đen xốc xếch của Tuân Thư, vừa nhẹ giọng hỏi: “Thư nhi sao vậy? Tại sao lại khóc? Hôm nay tỷ tỷ chờ đệ rất lâu, cũng không thấy đệ, còn tưởng rằng đệ không tới!”

Tuân Thư vừa nghẹn ngào, vừa len lén liếc Phụng Tĩnh Xu một cái, lắp bắp nói: “Tỷ tỷ, là Thư nhi đàn, Thư nhi vô dụng, Thư nhi là một kẻ đàn....” Càng nói, âm thanh càng nhỏ, cuối cùng gần như không có tiếng, nhưng Phụng Tĩnh Xu nghe rõ ràng, cũng chính là nghe rõ ràng mới tức giận như vậy.

Là ai đã nói với hấn những chuyện này!? Trước hôm nay, cái đứa nhỏ ngây thơ này vốn không biết gì cái gì là đàn, cái gì là ngu, hấn tựa như tiểu tinh linh sống cách biệt trong thế đảo nguyên, không ranh nhân gian thế tục, là ai tàn nhẫn như vậy, lại phá vỡ thế giới thanh thuần của hấn!

Phụng Tĩnh Xu hít sâu một hơi, trên mặt mang theo nụ cười, âm thanh lại càng nhu hòa, trấn an nói: “Làm sao có thể chứ? Thư nhi của chúng ta thông minh như vậy, ai có thể nói Thư nhi không phải chứ?”

“Không phải vậy!” Tuân Thư đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt phượng đen láy uất ức nhìn Phụng Tĩnh Xu, “Bọn họ đều nói Thư nhi là người ngu, bọn họ nói Thư nhi là chó, chỉ có trên người con chó của mới có thể mang theo chuông!” Nói xong, Tuân Thư mới quyết liệt lôi kéo chuông trên người, vừa kéo vừa điên cuồng kêu lên: “Kẻ ngu, kẻ ngu!” “Hắc hắc! Trên người kẻ ngu còn mang theo chuông chó!” “A! Chuông này còn bằng bạc, cầm đi bán nhất định sẽ kiếm được tiền!”

Phụng Tĩnh Xu kinh hãi, vội vàng lôi kéo hai tay của hấn không để cho hấn làm thương tổn đến bản thân, lại nghe thấy tiếng kêu không ngừng từ trong miệng hấn, trong lòng biết hấn nhất định là bị người nào vậy đánh, chuông trên người lại bị người cướp đoạt, mới có thể chật vật như vậy, cảm thấy giận dữ.

Đột nhiên, lại thấy Tuân Thư lớn tiếng la hét “đừng”, toàn thân gắt gao co lại thành một cục, cầu khẩn kêu lên: “Đừng! Đừng giành chuông của Thư nhi, đừng giành đồ của Thư nhi!” “Đừng! Thư nhi không thể không có chuông, không có chuông tỷ tỷ sẽ không tìm được Thư nhi nữa!” “Tỷ tỷ, tỷ tỷ!”

Phụng Tĩnh Xu nghe Tuân Thư mất trí gào thét, trong lòng đau xót, đưa tay điểm huyệt ngũ của Tuân Thư, một khắc trước người còn kích động không thôi sau một khắc liền yếu đuối ngồi phịch ở trong lòng Phụng Tĩnh Xu. Phụng Tĩnh Xu thương tiếc vuốt ve tóc Tuân Thư, đưa lưng về phía Tĩnh Ảnh, trong miệng lại vô cùng lạnh lẽo ra lệnh: “Tra!”

Cả người Tĩnh Ảnh run lên, ánh mắt phức tạp nhìn Phụng Tĩnh Xu, không tiếng động quay người đi.

Đợi sau khi Tĩnh Ảnh rời đi, Phụng Tĩnh Xu lập tức bày kết giới lên gian phòng, để phòng có người tự tiện xông vào, lại phát tay gọi hai Hắc Linh Lung, ba Lục Linh Lung và một Tử Linh Lung, đứng dậy rời khỏi Tuân Thư, nhìn hai Hắc Linh Lung đang cho tiến hành thôi miên Tuân Thư, dinendian.loqidJon ba Lục Linh Lung đều chiếu cố chăm sóc thân thể Tuân Thư, mà Tử Linh Lung trầm mặc thủ hộ ở một bên, Phụng Tĩnh Xu xoay người bước ra gian phòng. Ngủ đi, Thư nhi, sau khi tỉnh dậy, đệ sẽ quên đã từng gặp thống khổ và ác mộng, là ta sơ suất, không có bảo vệ tốt cho đệ, sau này sẽ không để cho người khi dễ đệ nữa!

Trên đường Phụng Tĩnh Xu âm thầm đi vào tiểu sảnh nơi phu thê Tuân Nhữ Dương dùng điểm tâm, toàn thân nặng tải ra khí tức lạnh lùng khiến tóc gáy phu thê hai người Tuân Nhữ Dương dựng lên, sợ hãi nhìn nữ hài mới mười lăm tuổi trước mắt này, không hiểu tại sao hài tử này trong ngày thường ôn hòa lễ độ, đáng yêu lại sẽ biến thành như vậy.

Hai người hai mặt nhìn nhau, trải qua ánh mắt kịch liệt giao chiến, quyết định do Tuân Nhữ Dương đứng đầu một nhà đặt câu hỏi: “Tĩnh nhi, này, xảy ra chuyện gì à?” Bởi vì tên hai người đều là đồng âm(???), vì dễ phân biệt, bình thường vẫn gọi Phụng Tĩnh Xu là Tĩnh nhi.

Phụng Tĩnh Xu giương mắt lướt qua hai người một phen, lại rừ mí mắt xuống, nói: “Thư nhi vừa mới đến chỗ của ta.”

Hai người không hiểu liếc nhau một cái, nói: “Vậy thì tốt mà.....”

Phụng Tĩnh Xu giống như không nghe thấy lời của hai người, nói tiếp: “Hấn khóc, hơn nữa toàn thân xốc xếch, trên người vừa xanh vừa tím, rất dễ nhận thấy là bị người đánh!”

“Cái gì?!” Hai người khiếp sợ đứng lên, “Tại sao có thể như vậy!”

“Thư nhi, Thư nhi của ta!” Tuân phu nhân lập tức liền khóc ò lên, hơn nữa ra vẻ muốn chạy ra ngoài.

Phụng Tĩnh Xu quát lạnh một tiếng khiến thân hình Tuân phu nhân dừng lại, nói: “Trước mắt Thư nhi không có việc gì, đã ngủ yên rồi, mời phu nhân ngồi.” Nhìn thấy Tuân phu nhân lo lắng ngồi xuống, Phụng Tĩnh Xu nói ra mục đích đến: da.nze.quydo/nh “Thư nhi bị người nhục mạ là kẻ ngu, mặc dù Tĩnh Xu biết trí lực của Thư nhi có chút thấp, nhưng bản thân hấn cũng vô cùng đáng yêu, vì vậy Tĩnh Xu tuyệt đối không cho phép người khác nhục mạ Thư nhi, vì vậy, hôm nay đến đây, là muốn đặc biệt hỏi thăm hai vị một chút: Thư nhi, đến cuối cùng là vì sao mà biến thành như vậy!?”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Thù Sẽ Báo

“Thư nhi bị người nhục mạ là kẻ ngu, mặc dù Tĩnh Xu biết trí lực của Thư nhi có chút thấp, nhưng bản thân hắn cũng vô cùng đáng yêu, Die nd da nl e q
uu ydo n vì vậy Tĩnh Xu tuyệt đối không cho phép người khác nhục mạ Thư nhi, vì vậy, hôm nay đến đây, là muốn đặc biệt hỏi thăm hai vị một chút: Thư
nhi, đến cuối cùng là vì sao mà biến thành như vậy!?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt phu thê Tuân Nhữ Dương đều buồn bã, trầm mặc không nói.

Thấy hai người không nói lời nào, Phụng Tĩnh Xu cũng không thúc giục, tự ý rót một ly hương nồng từ bên trong ấm trà, cũng không uống, chỉ là vuốt
vuốt mép chén, lẳng lặng chờ đợi.

Cho đến lâu sau, Tuân Nhữ Dương mới thở dài thật sâu, giữa lông mày tích đầy u buồn, yếu ớt nói: “Thư nhi, từ nhỏ đã như vậy rồi.”

Tuân phu nhân bỗng ngẩng đầu, rung rung nhìn sang phu quân của bà, vẻ mặt lại áy náy cúi thấp xuống, nghẹn ngào nhớ tới: “Nhữ Dương, thật xin lỗi,
thật xin lỗi....”

Về mặt Tuân Nhữ Dương thương tiếc vỗ nhẹ tay Tuân phu nhân, nói: “Đĩnh nhi, đây không phải là lỗi của nàng.”

Tuân phu nhân cúi thấp mặt khóc không ra tiếng: “Nhưng nếu như không phải là lỗi của ta, trí tuệ của Thư nhi hẳn sẽ không như đứa trẻ, nếu như không
phải là ta, Tuân gia sẽ không chỉ có một độc đinh là Thư nhi ....”

“Đủ rồi, Đĩnh nhi, chúng ta có Thư nhi là đủ rồi, hướng chi tình hình của Thư nhi cũng không phải là do nàng nguyện ý....”

Phụng Tĩnh Xu cau mày, từ trong đối thoại của hai người có thể biết được, chứng si ngốc của Tuân Thư là trong thai mang tới, cũng chính là bẩm sinh,
dieendaanleequydonn vậy thì cũng không tồn tại cái gì hãm hại rồi. Lấy được đáp án nàng muốn, Phụng Tĩnh Xu đứng dậy, muốn thức thời rời khỏi,
chỗ Tĩnh Ảnh, vẫn còn đang chờ nàng đây.

“Hoàng Vũ cô nương “ Rốt cuộc phát hiện Phụng Tĩnh Xu rời khỏi, Tuân Nhữ Dương vội vàng lên tiếng, thấy Phụng Tĩnh Xu dừng bước lại, vì vậy
nói: “Bởi vì chứng si ngốc của Thư nhi, từ nhỏ chúng ta đã che chở nó, không để nó ra đường để rồi bị ngoại giới ảnh hưởng, cũng không để người ngoài
biết đặc thù của Thư nhi, không muốn để người ngoài khinh thường hắn, nhưng mà không nghĩ tới.....” Dừng một chút, Tuân Nhữ Dương nghi ngờ hỏi:
“Hôm nay Thư nhi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe lời Tuân Nhữ Dương nói, Phụng Tĩnh Xu xoay người nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn nói: “Mặc kệ hôm nay Thư nhi đã xảy ra chuyện gì, người,
cái người phụ thân này, phải chịu phần lớn trách nhiệm!” Thấy Tuân Nhữ Dương sững sờ, Phụng Tĩnh Xu nói tiếp: “Bản thân Thư nhi không phải là
người thường, như vậy người cũng không nên nhốt hắn từ nhỏ ở bên trong phủ, hơn nữa không để cho người ngoài biết tình huống của hắn, nếu không,
đân chúng Chăm Bích thành thấy Thư nhi ít nhất sẽ nhớ hắn là công tử phủ thành chủ mà lưu ba phần đường sống, không đến nỗi ức hiếp hắn như vậy!”

“Chuyện này..... là ta suy tính không chu đáo.....”

“Hướng chi, cồi đời này cũng không chỉ có một đứa ngốc Thư nhi, mặc dù Thư nhi ngốc, nhưng cũng không phải là không có năng lực tự lo liệu cuộc
sống, chỉ là trí tuệ như trẻ con, chắc hẳn trong thành này, không chừng có trẻ ngốc nhà khác, người bảo vệ Thư nhi như thế là bởi vì hắn là hài tử của
người, nhưng làm người đứng đầu thành, da.nlze.qy;udo/mn có phải người cũng có thể chăm sóc đến hài tử của con dân hay không? Có phải cũng nên trợ
giúp những gia đình có đứa trẻ si ngốc, gia đình có người tàn tật hay không? Có phải cũng nên suy tính một chút cho những người bởi vì sự ngu dại, thân
bị tàn phế liền bị người vứt bỏ hay không?”

Thấy Tuấn Như Dương bởi vì lời của nàng mà lâm vào trầm tư, Phụng Tình Xu không cần phải nhiều lời nữa, quay người đi.

“Từ nhỏ thể chất của Thư nhi khác hẳn với người thường, nhất là làn da đặc biệt mềm mại, hơi dùng sức một chút, sẽ bị bầm, ta xem hay là trước tìm đại phu xem một chút đi!” Tuấn phu nhân ở phía sau nàng vội vàng nói.

Phụng Tình Xu cũng không xoay người, chỉ là lưu lại một câu “tự sẽ xem xét” liền nghênh ngang rời đi. Không có ai phát hiện hiện tượng kỳ quái này, thành chủ một thành, lại trọng đãi* đối với một nữ hài tuổi gần mười lăm như thế, ngay cả bản thân Tuấn Như Dương cũng chưa từng phát giác có gì không ổn.

*trọng đãi: tiếp đãi long trọng, có lễ

Khi Phụng Tình Xu trở về phòng, Tĩnh Ảnh cũng vừa lúc trở lại.

Phụng Tình Xu không để lại dấu vết thu hồi kết giới và Linh Lung, cùng Tĩnh Ảnh đi vào trong nhà.

“Tra được chưa?” Phụng Tình Xu lạnh giọng hỏi.

“Rồi, tiểu thư.” Tĩnh Ảnh chậm rãi báo cáo: “Vừa rồi thủ hạ dọc đường tìm kiếm, cộng thêm bí mật điều tra, đã tìm được nguyên nhân hôm nay Tuấn công tử chịu nhục.”

“Nói!” Phụng Tình Xu nheo mắt lại, giọng nói âm lãnh.

“Theo lời thủ vệ Tuấn phủ, sáng sớm Tuấn công tử đã đi ra ngoài, vì vậy chúng ta cùng nhau ra bên ngoài tìm kiếm, trên đường có một số người buôn bán nói cho chúng ta biết sáng sớm hôm nay có một công tử hồng y đi tới Mỹ Thực Hiên, dinendian.loqldJon lúc chúng ta đi theo hướng kia liền nhìn thấy một đám tiểu hài tử đang đùa dỡn, hơn nữa, còn là chơi ..... trò chơi ngốc tử hồng y!” Vừa dứt lời, Tĩnh Ảnh lập tức cảm thấy rung cả mình.

“Rất, được, tiếp, tục!” Cặp mắt Phụng Tình Xu đột nhiên hiện lên tia lạnh.

“Hỏi thăm, mới biết sáng sớm hôm nay có vị công tử hồng y đi Mỹ Thực Hiên mua điểm tâm, kết quả lại cảm đồ chạy lấy người, vốn không biết phải trả tiền, hỏi hán cũng không biết, vì vậy người vây xem liền bắt đầu nói hán kẻ ngu, những hài tử kia xem nào nhiệt cũng cười ầm lên mắng hán kẻ ngu, còn dùng cục đá ném vào người hán, mà những người lớn kia lại càng châm chọc khiêu khích, tiểu nhị Mỹ Thực Hiên thấy hán một thân cao quý, đồ trang sức trên người hình như là vật phẩm có giá trị, vì vậy nổi lên tham niệm, lấy danh nghĩa trả tiền liền bắt đầu cướp đoạt chuông trên người hán, mà mấy du côn đầu đường cũng ý vào hán là kẻ ngu liền thừa dịp hỗn loạn ủa lên tính đục nước béo cò, cũng giành mấy cái chuông...”

“Đù rồi!” Phụng Tình Xu chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai lại quanh quẩn một âm thanh giòn giã: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ thích ăn cái gì nha?”

“Tỷ tỷ mấy ngày trước đã ném điểm tâm Mỹ Thực Hiên, ha ha, cái đó cũng thực không tệ, ngày khác cũng để Thư nhi ném thử một chút...”

“Mỹ Thực Hiên?” .....

Lời nói giòn giã vẫn còn ở bên tai, ai ngờ, hôm nay tiểu nhân nhi này liền bị uất ức như thế!

“Đi, tra rõ, một người cũng không thể sót!” Phụng Tình Xu đè nén lửa giận, ra lệnh, mệnh lệnh này, là nghiệt chương cả đời hơn mười người sau này ở Châm Bích thành cũng không thoát khỏi được!

***** tuyển phân cách ***** Tiêu Tương thư viện *****

“Tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì vậy?” Sáng ngày hôm sau, Tuấn Thư đi theo phía sau Phụng Tình Xu tới phòng bếp, tò mò nhìn chung quanh.

“Thư nhi ngoan, đi ra bên ngoài đợi tỷ tỷ, hôm nay tỷ tỷ làm bữa sáng mỹ vị cho Thư nhi.” Phụng Tình Xu dịu dàng nói với Tuấn Thư.

“Bữa sáng?” Đôi mắt phụng đen láy của Tuấn Thư lập tức sáng lên, “Tỷ tỷ làm bữa sáng ăn nhất định rất ngon!” Nói xong, di@en*dyan(lee^qu.donnn) lập tức nuốt ngụm nước miếng “ừng ực” một tiếng, sau đó vô cùng kỳ vọng nhìn Phụng Tình Xu: “Tỷ tỷ, đệ có thể mời phụ thân và nương cũng cùng đi ăn được không?”

Phụng Tình Xu mỉm cười nói: “Được.” Trầm ngâm một lát, lập tức nói: “Nếu không chúng ta dùng bữa sáng ở trong hoa viên đi, giờ này vừa đúng lúc.”

“Được a được a!” Tuấn Thư vui vẻ vỗ vỗ tay, chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói “Vây đệ đi gọi phụ thân và nương!”

Nhìn bóng dáng Tuấn Thư vui mừng, Phụng Tình Xu cũng cười. Xem ra, Thư nhi đã quên mất những việc đáng sợ ngày hôm qua, cũng tốt, để cho Hắc Linh Lung xóa đoạn ký ức này của hán đi, đừng lưu lại ám ảnh trong tâm hồn ngây thơ của hán, về phần những người đã từng khi dễ hán.... ánh mắt Phụng Tình Xu tối sầm lại, gọi lên một nụ cười lạnh.Nàng cho tới bây giờ vẫn không phải là người thiện lương, vì vậy cũng liền đừng hy vọng nàng tha thứ.

Mời toàn bộ người trong phòng bếp ra ngoài, ngay cả trợ thủ cũng không cần, Phụng Tình Xu đóng cửa phòng bếp “phanh” một tiếng, sau đó vung tay lên, lại đi ra mấy Hắc Linh Lung và Lục Linh Lung, sau đó Phụng Tình Xu liền an nhàn nằm ở trên ghế quý phi lấy ra từ trong Thảm Xu Vãn, nhìn Hắc Linh Lung không ngừng bận rộn, sau đó bùng ra từng phần bữa sáng khiến người ta thèm thuồng .....

Chương 39: Q.2/ C.8: Tiêu Dao Nhất Là Ở Trong Vườn Lúc Sáng Sớm(1)

Hoa viên luôn luôn yên lặng nhưng sáng sớm hôm nay lại ồn ào náo loạn cả lên.

Chỉ thấy Tuấn Thư toàn thân đỏ rực cười vui vẻ, âm thanh thanh thúy thỉnh thoảng vang lên: "Để chỗ này, để chỗ này", "Không đúng, không đúng", "Lấy thêm nhiều chút, lấy thêm nhiều chút".....

Ngoài những người bị Tuấn Thư chỉ huy dọn đồ tới tới lui lui ra, những hạ nhân khác cũng bị tiếng cười đùa trong vườn đầy sắc xuân hấp dẫn tới đây, rồi rít tò mò nhìn vào bên trong, nhìn những người khác cười ha hả vừa nâng cái bàn vừa trải khăn, Die nd da nl e q u u ydo n có một gia đình thật sự tò mò, vì vậy vội vàng kéo tiểu tử đi ở phía trước hỏi "A Kỳ, các người đang làm cái gì vậy?" Người xung quanh vừa nghe, vây lại vênh tai lên hỏi thăm tin tức.

Cái tiểu tử gọi là A Kỳ cười lên với hai hàm răng trắng, thật thà nói: "Buổi sáng hôm nay Hoàng Vũ cô nương nói muốn làm điểm tâm cho thiếu gia, thiếu gia nói muốn cùng ăn với lão gia phu nhân, Hoàng Vũ cô nương mới để cho thiếu gia bày bàn ăn dùng đồ ăn sáng ở trong hoa viên."

Dùng đồ ăn sáng ở hoa viên? Bọn hạ nhân đưa mắt nhìn nhau. Ở thời đại tuấn thủ lễ giáo nghiêm ngặt mà nói, điều này gần như là không thể tưởng tượng được —— ngoài việc dùng cơm ở trong nhà ra, lại còn có thể ăn ở bên ngoài?

Ngay lúc bọn hạ nhân nghi hoặc không thôi, đương gia Tuấn phủ Tuấn đại lão gia và phu nhân cùng nhau đến, vẻ mặt hai người đều là mới lạ và hưng phấn, không chút nào nghĩ đến cái gì mà trái với lễ giáo, đòi phong bại tục giáo điều giáo quy. Một đám người làm thấy lão gia phu nhân đã tới, ríu rít đứng ở hai bên nhường đường, để hai người nhanh chóng đến hoa viên.

"Phụ thân, nương! Mau tới đây, mau tới đây!" Nhìn thấy phu thê Tuấn Nhữ Dương xuất hiện trên lối nhỏ ở hoa viên, lập tức vỗ tay lớn tiếng gọi, đợi đến khi hai người đến gần, Tuấn Thư há hê hỏi: "Phụ thân, nương, người xem, Thư nhi có giỏi hay không? Những thứ này đều do một mình Thư nhi bố trí đấy nhé!" Nói xong, còn giương mặt lên, hiển nhiên là một bộ dáng tranh công.

Tuấn Nhữ Dương và Tuấn phu nhân nhìn đáng vẻ vui mừng của nhi tử, nếu không phải trên da thịt mềm mại còn lưu lại một ít vết thâm mờ mờ, hai người vốn không thể nhìn ra được ngày hôm qua nhi tử lại đã từng chịu đựng bị người ngoài lăng nhục. Hai người nhìn nhau một cái, tâm tư đã đến chỗ khác.

"Thư nhi, sao không thấy Vô Nhai và Khanh cô nương?" Tuấn phu nhân dịu dàng lên tiếng hỏi.

"Chuyện này..." Tuấn Thư dường như mới nhớ tới còn có hai người này, vẻ mặt tỉnh ngộ, nhưng ngay sau đó lại có chút khó xử: "Nhưng Thư nhi chỉ xin tỷ tỷ để phụ thân và nương cùng nhau dùng cơm..."

"Thư nhi, đi mời Vô Nhai công tử và Khanh cô nương cùng tới dùng đồ ăn sáng đi, tỷ tỷ làm rất nhiều." Phượng Tình Xu và Tình Ảnh đứng lúc xuất hiện, tháo gỡ khó xử của Tuấn Thư. Lấy được sự cho phép Tuấn Thư lập tức vui mừng chạy ra hoa viên đi mời người.

Phượng Tình Xu xuất hiện, Tuấn Nhữ Dương và Tuấn phu nhân lập tức nhìn toàn thân cao thấp Phượng Tình Xu mấy lần, lại phát hiện toàn thân Phượng Tình Xu sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không có một chút đáng vẻ tiến vào phòng bếp, dinendian.loqid]on không cảm thấy mùi dầu mỡ, không có mùi khói dầu, thậm chí ngay cả đôi tay ngọc non mềm cũng không có một chút xiu dầu mỡ nào, hai người không khỏi âm thầm khen ngợi.

"Hai vị mời ngồi." Lúc này Phượng Tinh Xu đổi thành dáng vẻ chủ nhà, không có một chút tự giác làm khách tí nào, lại chào hỏi mời chủ nhà nhập tọa.

Bốn người đồng loạt ngồi ở trên bàn ghế mà Tuân Thư bố trí. Vị trí được chọn rất thoải mái, đúng lúc vào mùa xuân, trong vườn trăm hoa đua nở, hoa đỏ quyền màu đỏ uyển chuyển trong gió, vì vu tự nhiên, rơi mà rơi không xong, đỏ mà không ngừng đỏ; có mấy nhánh hoa đào hoa hạnh kiều diễm, thướt tha duyên dáng như ống tay áo màu đỏ niêm nở mà chập chòn trong đám hoa xuân rực rỡ, vậy gọi người tới đây, dường như đang kêu gọi bọn họ dùng chân thưởng thức; da.nlze.qu.ydo/nn còn có hoa hạnh màu trắng bên trong phiếm hồng, hoa mã lan xanh thắm, hoa phong lan vàng nhạt mà hương thơm thoang thoảng .... Hoa đẹp tựa như gấm, gió sớm phất lên, cả trăm hoa chập chòn trong vườn, dáng vẻ chúng thướt tha mềm mại, mỉm cười đón gió, lúc lay động theo chiều gió lại lộ ra mùi hương, từng đợt từng đợt hương thơm, chỉ một thoáng, hương đã tràn ngập trong viên.

Cảnh như vậy, sắc màu như vậy, hương thơm như vậy, nắng sớm như vậy, trước khi ăn sáng nhìn thấy cảnh này, đã là một hưởng thụ lớn rồi. Bốn người đắm chìm thật sâu trong mùa xuân ôn nhu, cho đến khi dáng vẻ quản gia Tuân phủ vội vã chạy vào vườn, cúi người ở bên tai Tuân Nhữ Dương nói nhỏ mấy câu, sắc mặt Tuân Nhữ Dương biến hóa, Tuân phủ nhân ở một bên cũng nghe được một ít, vẻ mặt cũng kinh hãi. Đợi khi Tuân Nhữ Dương muốn đứng dậy rồi đi, Phượng Tinh Xu không nhanh không chậm nói một câu: "Tuân bá bá, con người cuối cùng cũng phải vì bản thân làm chuyện sai lầm mà chịu trách nhiệm, cho dù hôm nay báo ứng không tới, sau này nhất định cũng sẽ bám theo sau, ngài cần gì phải lo lắng, để bọn hắn tự giác ngộ cũng tốt."

Trong lòng Tuân Nhữ Dương giật mình, chẳng lẽ đứa nhỏ này biết xảy ra chuyện gì? Hơn nữa còn trấn định như thế, dựa theo tình huống quản gia vừa mới bẩm báo đến xem....chẳng lẽ.....càng nghĩ càng kinh hãi, nếu quả thật là như vậy, Tuân Nhữ Dương cũng không biết nên xử lý như thế nào mới phải!

Trong đầu quay cuồng một mảnh, lời nói của quản gia dường như vẫn còn vang vọng ở bên tai: lão gia, sáng sớm hôm nay mấy chục gia đình trong thành đột nhiên không phải người lớn điền thì chính là hài tử ngây dại, dfienddn liequiudoon hoặc là trong nháy mắt táng gia bại sản, hoặc là bị người đánh thành tàn phế, dân chúng trong thành nhất thời sợ hãi không thôi, đều nói đã đắc tội thần thánh gì đó.....

Bọn họ đâu có đắc tội thần thánh gì đó chứ, bọn họ là đắc tội bản tiên Phượng Tinh Xu ngay cả thần thánh cũng phải sợ ba phần!

Bản thân Phượng Tinh Xu cũng đã từng nói qua nàng cũng không phải người lương thiện gì, nếu ai đắc tội nàng, chắc chắn sẽ để cho hắn sống không bằng chết! Vì vậy, trong một đêm, lặng yên không tiếng động,tất cả những người đã từng khi dễ Tuân Thư, bắt luận là tiểu thương đầy tớ hay là du côn lưu manh, ngay cả tam cô lục bà thậm chí là hài tử trên đũa, chỉ cần đã từng khi dễ Tuân Thư, hoặc là kiếp này bị điền sống qua ngày, hoặc là ngu dại đến chết, hoặc là nghèo như tên ăn xin, hoặc là tàn khuyết không đầy đủ..... Một người nàng cũng sẽ không buông qua, nàng dùng phương thức của nàng, đòi lại sự sỉ nhục này.

"Tuân bá bá, những thứ này đúng là thế lực quần thể yếu kém nha, ngài vừa lúc có thể suy nghĩ một chút những lời ngày hôm qua Tinh nhi nói, xử trí thích đáng những người này, thứ nhất có thể chăm sóc bọn họ, duy trì trật tự xã hội như thường, thứ hai còn có thể chiếm được mỹ danh yêu dân, một mũi tên hạ hai chim, cố sao mà không làm!" di@en*dyan(lee^qu.donnn) Phượng Tinh Xu cười híp mắt nói xong, giống như những thủ đoạn tàn nhẫn kia không phải do nàng làm, nàng chỉ là một thiên kim thiện lương vì dân mưu phúc. Làm người, thì phải phúc hắc như Tinh Xu, không có loại đạo hạnh này, những người còn lại đừng có nghĩ muốn ở trước mặt nàng lật sóng (gây lên sóng gió).

Quả nhiên, lời nói của Phượng Tinh Xu bề ngoài dường như đang quan tâm đã xua tan đi hoài nghi một khắc trước của Tuân Nhữ Dương về nàng, trong bụng tán dương Phượng Tinh Xu thiện lương, mà Phượng Tinh Xu, cứ nói cười nhẹ nhàng một tay đề xuống nghĩ vực của việc này như vậy, sau lần đó không còn người điều tra nữa.

Tuân Nhữ Dương lại muốn nói cái gì đó thì tiếng kêu giòn giã của Tuân Thư vang lên ở một con đường khác ở hoa viên, ngay sau đó, Yến Vô Nhai một thân y phục màu xanh nhạt nho nhả và Khanh Dĩ Yên một thân áo phấn vẩy xanh cũng xuất hiện đầu con đường kia, Tuân Thư chạy đến kích động nhất, cả người hưng phấn nhảy lên, lại hòa hợp đến kì lạ với hoa viên vài gấm hiem có này.

Lúc đến gần cái bàn, hắn đột nhiên lao đảo một cái, lập tức té sấp về phía trước. Phượng Tinh Xu cả kinh, lập tức chạy tới, khó khăn lắm mới tiếp được thân thể hắn! Đờ đay nhìn từ trên xuống dưới một lần, sau khi xác định không có té, Phượng Tinh Xu lôi kéo Tuân Thư cười khúc khích ngồi vào ghế, cười nắc nẻ nói: "Không cẩn thận như vậy, coi chừng về sau bị ngã mặt mũi bầm dập, xấu không ai muốn đó!"

Vừa nghe đến không ai muốn, Tuân Thư lập tức khản trương nói: "Tỷ tỷ, sau này Thư nhi nhất định sẽ chú ý, sẽ không ngã sừng mặt sừng mũi, tỷ tỷ cũng đừng không cần Thư nhi!" Đôi mắt phượng đen láy của hắn nhìn chằm chằm Phượng Tinh Xu, chỉ sợ nàng mất hứng, phẩy tay áo bỏ đi, không cần hắn nữa.

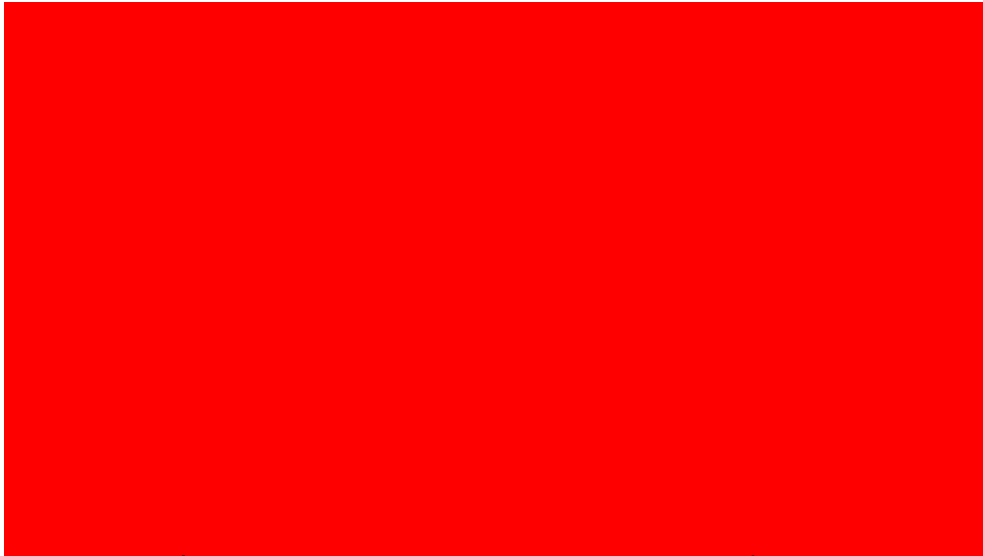
"Đệ nha!" Khóe môi Phượng Tinh Xu mỉm cười, cung chiêu néo mũi ngọc tinh xảo của Tuân Thư, sau đó đứng dậy đi tới trước bàn Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên cười cười. Kể từ sau khi vào ở Tuân phủ, bọn họ xem như hai nhóm người rồi, dfienddn liequiudoon nàng cả ngày lẫn đêm bị Tuân Thư dính, mà Yến Vô Nhai là cả ngày lẫn đêm dính Khanh Dĩ Yên, thường ngày ở trong phủ cũng chưa từng chào hỏi. Hôm nay lại nhờ phúc của phu thê Tuân Nhữ Dương, mới có thể nhìn thấy khách "ít giao du với bên ngoài".

Thấy người tới đông đủ, Phượng Tinh Xu liền gọi người của phòng bếp bưng món ăn trong phòng bếp lên. Chỉ thấy cửa phòng bếp vừa mở ra, một cỗ mùi thơm của thức ăn nhất thời xông vào mũi, chọc người thèm thuồng.

Những bọn hạ nhân làm việc ở phòng bếp từng đám trùng mắt mở thật to, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, lần lượt bưng thức ăn ra đặt trên bàn, vừa đi vừa nuốt nước miếng.

Phượng Tinh Xu đứng ở bên cạnh bàn, ghi tên thức ăn người làm đưa ra, những thức ăn này, tất cả bọn họ đều không biết. Die nd da nl e q u ydo n Phượng Tinh Xu đã quăng toàn bộ thực đơn của khắp các quốc gia trên dưới 5000 năm ở thế kỷ hai mươi mốt vào trong Thảm Xu Văn, vì vậy Hắc Linh Lung làm ra thức ăn, nói ra cũng là cực phẩm, từ bữa Trung đến bữa tây, tất cả đều không bỏ sót.

Chương 40: Tiêu Dao Nhất Là Ở Trong Vườn Lúc Sáng Sớm (2)

Bữa sáng ở đây cực kỳ đơn giản, chỉ là mấy cái bánh bao và bát cháo loãng, gia đình phú quý còn có thể làm thêm chút dưa cải, còn lại thì không bàn nữa, hôm nay thấy Phụng Tĩnh Xu bung ra món ăn, mắt của sáu người tại chỗ cũng tròn lên.

Thực đơn Phụng Tĩnh Xu lựa ra có: bánh quẩy kiểu Trung Hoa, ngân ti cuốn (nguyên văn là ngân ti quyền, ngân ti: chỉ bạc, không biết đây là món gì nữa, đại khái là một món cuốn!!!!) sủi đậu nành, bánh củ từ, bánh bao đậu, cháo trứng muối thịt nạc, cơm rau rang trứng, bánh khoai tảo chiên thơm ngon, canh mộc nhĩ trắng, sushi kiểu phương tây, súp bắp, bánh mì và hamburger; còn có món điểm tâm ngọt sau bữa ăn như bánh phô mai trà xanh (nguyên văn: matcha), bánh phô mai dâu tây, thạch hoa quả mơ chua vân vân.... được ướp lạnh trong Thẩm Xu Văn.

"Oa, thơm quá, thơm quá!" Nể tình nhất vẫn là Tuấn Thư, hắn vừa nuốt nước miếng vừa lớn tiếng kêu lên, mắt mở thật to, nhìn điểm tâm được bung lên, về mặt kia, quả thực là hận không thể nhào tới mở miệng nuốt trọn xuống bụng!

"Ha ha, con sâu nhỏ tham ăn!" Phụng Tĩnh Xu nựng cảm Tuấn Thư, nhìn bộ dạng tham ăn của hắn, không khỏi cười khẽ một tiếng. Cho đến khi người làm đều đã bung lên tất cả món ăn, Phụng Tĩnh Xu mới ngồi xuống, nhìn thấy một bàn người ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn, biết những người này đều bị những thứ hoặc tinh xảo hoặc mới lạ hấp dẫn sự chú ý, vì vậy liền bắt đầu giới thiệu.

"Theo ta được biết, bữa sáng của chúng ta chẳng qua là mấy loại bánh màn thầu, điều kiện tốt thì chỉ thêm mấy món dưa cải, nhưng đại đa số vẫn rất qua loa, hôm nay ta làm món ăn, có kết hợp món ăn bình dân truyền thống đặc sắc, cũng có món ăn theo lối mới, mọi người cùng nhau thử một chút." Phụng Tĩnh Xu nói xong, liền gấp một ngân ti cuốn bỏ vào trong chén của Tuấn Thư, sau đó nói với bọn họ: "Tất cả mọi người ăn đi."

Chỉ thấy Tuấn Thư một tay dẫn đầu, lập tức gấp lên ngân ti cuốn cắn một cái, ngay sau đó con mắt sáng lên, "Ừm ừm ừm" mấy tiếng, nói xong cũng không doái hoài tới phê bình, lại vươt đôi đũa ra.

Mấy người còn lại thấy thế, cũng bắt đầu cầm đũa lên ăn, chỉ thấy bọn họ từ từ gấp một đũa bỏ vào trong miệng, sau đó tốc độ gấp thức ăn lại càng lúc càng nhanh, tư thế kia, trên cơ bản đã không còn cái gì mà tiểu thư khuê các, phu nhân nhà giàu, phong phạm đại hiệp giang hồ, mặc dù không đến nỗi giống như Thư nhi ăn như hổ đói, nhưng cũng là phong quyền vân tàn (gió cuốn mây tàn).

Lúc mấy người này buông đũa xuống, cũng là lúc đã qua nửa canh giờ rồi. Trong thời gian này, tất cả người làm Tuấn phủ đều chen chúc ở một bên, rít nhỏ đầu lên mà nhìn, rất là tò mò đến cuối cùng là món ăn gì, lại có thể ăn đến nửa canh giờ, hơn nữa còn khiến lão gia phu nhân nhà mình bỏ lại đáng về đoàn trang mà giành ăn, đây thật đúng là việc chưa từng có a!

"Mấy vị ăn no rồi sao?" Phụng Tĩnh Xu mỉm cười nhìn đĩa chén trên bàn không còn cái gì, thuận tay vén sợi tóc của Tuấn Thư đến sau tai bởi vì giành ăn mà nhón nháo, nhìn bộ dáng mấy người trước mắt thẹn đỏ mặt, vẫy tay gọi người làm thu lại đồ trên bàn.

"Tĩnh nhi, những thứ con làm là gì vậy, sao lại ăn ngon đến thế?" Tuấn phu nhân xấu hổ dùng khăn tơ lụa lau khóe môi, nhìn Phụng Tĩnh Xu và Tuấn Thư thân mật hỏi.

"Ha ha, bá mẫu, năm xưa Tĩnh nhi đi theo gia sư vân du, đã đến rất nhiều nơi, có thành trấn lớn vang danh thiên hạ, cũng có sơn thôn tiểu dã không có danh tiếng gì, sau khi nhìn phong thổ nhân tình các nơi, tổng kết đặc sắc các nơi mà làm ra những món ăn này, "Về mặt Phụng Tĩnh Xu mỉm cười, lại bắt đầu đại nghiệp nói dối, dần dần lồng chuyện xưa vào. "Tiếp đây Tĩnh nhi liền giới thiệu cho các vị một phen." Nói xong, liền đặt mấy món ăn mà vừa

rồi nàng thừa dịp kê hồ lúc mấy người giành ăn lấy được ở chính giữa bàn.

Nhìn thấy đồ ăn, Tuấn Thư dường như còn chưa có nếm đủ, con mắt đen nháy long lanh trông mong nhìn Phụng Tình Xu, Phụng Tình Xu buồn cười làm bộ như không nhìn thấy, cầm đũa gấp lên một cái bánh màu vàng rực nói: "Đây là bánh quây, lấy bột xay nhuyễn rồi trưng qua dầu, " nói xong lại để ở trước mặt của Tuấn Thư, chỉ thấy Tuấn Thư hoan hô một tiếng, lập tức há mồm cắn xuống, lại gấp lên từng cái ngân ti cuốn, bánh củ từ, bánh bao đậu giới thiệu, sau đó là các món ăn lỏng như cháo trứng muối thịt nạc, canh mộc nhĩ trắng, súp bắp vằn vằn... mỗi thứ đều được giới thiệu, mấy người liền ngạc nhiên một hồi, không ngờ vật thường ngày có thể tùy ý thấy được lại có thể làm ra món mỹ vị như vậy, mà ngay từ lúc Phụng Tình Xu bắt đầu giới thiệu, đám đầu bếp Tuấn phủ đứng ở sau lưng Phụng Tình Xu càng nghe thấy càng nhiệt huyết sôi trào (hăng hái sôi nổi), giống như thể hồ quán đỉnh* vậy, đột nhiên cảm thấy đầu của mình lập tức thông suốt, theo đó là, là linh cảm liên tục không dứt, hai mắt từng người kích động trừng lớn, ‘soạt soạt soạt’ không ngừng ghi lại lời Phụng Tình Xu nói vào bản chép tay mang theo trên người, mà âm thực của đại lục Sở Anh, cũng bắt đầu từ buổi sáng nơi này, lặng lẽ đẩy lên một con sóng đôi mới điên cuồng.

*thể hồ quán đỉnh: thể hồ(đề hồ): được ví như là tinh hoa của Phật pháp, quán đỉnh: nghi thức xối nước lên đầu(nghi thức tín ngưỡng của đạo, chúa...); ý của toàn thể câu này hình như là mọi người giống như được nghe tinh hoa của Phật pháp giải thoát khỏi sự mơ hồ, làm sáng tỏ rõ mọi việc, trở nên sáng suốt hơn. (Văn Nhi: chắc là vậy quá!!!)

Chậm rãi giới thiệu xong xuôi, thời gian cũng đã gần chín giờ, Phụng Tình Xu cười cười, để cho mấy người chờ, liền cùng Tinh Ảnh đi đến hầm lạnh của Tuấn phủ. Hầm lạnh này là được xây lên dùng để giải nhiệt vào mùa hè, mà tại nơi rét lạnh như Xuyên Vân quốc, khí hậu lạnh giá trong một năm tương đối nhiều, vì vậy vị trí hầm lạnh lại có vẻ hẻo lánh.

Hai người trước sau đi vào hầm lạnh, Phụng Tình Xu ở bên trong giả bộ cảm thấy gì đó, từ trong Thảm Xu Văn bung ra món điểm tâm ngọt đã được ướp lạnh sau bữa ăn đặt vào trong giỏ trúc, để Tinh Ảnh xách ra ngoài. Lúc hai người trở lại hoa viên thì vừa lúc ánh mặt trời âm áp chiếu sáng cả vùng đất, ánh mặt trời sáng rõ xuyên thấu qua cành cây ngoài chiếu rọi tầng tầng bóng cây ra còn có người bị che khuất ở dưới tầng cây.

Phụng Tình Xu từ nhận lấy giỏ trúc trong tay Tinh Ảnh đặt lên bàn, giữa ánh mắt tò mò của mọi người bung ra một mâm điểm tâm tinh xảo mang theo khí lạnh, trắng sữa , phấn hồng , xanh nhạt , nâu sáng...Các loại màu sắc tươi đẹp chói mắt, cách thức tạo hình tinh xảo xinh xắn, dễ thương.

"Tinh nhi, đây là cái gì? Sao lại có nhiều màu sắc khác nhau? Nhìn thật đáng yêu!" Tuấn phủ nhân thân là nữ nhân lập tức liền yêu thích những thứ điểm tâm này, nhìn những thứ trước mặt đều mừng rỡ không thôi.

"Bá mẫu, đây là một loại điểm tâm mà người phương tây làm ra, nó có thể sử dụng sau bữa cơm, cũng có thể thưởng thức lúc nhàn hạ để giết thời gian, hoặc là dùng cùng với mấy hẩu tử muối tụ tập chung vui một chỗ cũng được." Phụng Tình Xu vừa nói vừa lấy ra mấy món ăn từ trong giỏ trúc.

"Tinh nhi, cái bây giờ con cầm là cái gì vậy?" Tuấn Nhữ Dương tò mò nhìn thứ long lanh ánh bạc trong tay Phụng Tình Xu, thật sự là rất đẹp, cũng có thể soi sáng ra bóng người.

"Tuần bá bá, cái này là bộ đồ ăn đặc biệt dùng để ăn món điểm tâm ngọt, " Phụng Tình Xu vừa nói vừa biểu diễn: "Cái này là nĩa ba chân, dùng để cố định thức ăn, cái này là dao cắt ăn, cái này là muỗng...." Sau khi Phụng Tình Xu biểu diễn xong, lại đặt một bộ đồ ăn ở trước mặt mỗi người, mấy người tò mò cầm bộ đồ ăn kia lật trái lật phải, Tuấn phủ nhân đột nhiên kêu lên: "Nha! Bộ đồ ăn thật thần kỳ nha, cũng có thể soi sáng ra người, hơn nữa còn rõ ràng hơn so với gương đồng nhiều!" Nói xong cũng cầm muỗng soi trái soi phải. Phụng Tình Xu co giật khóe miệng, tự an ủi bản thân: không có việc gì, nữ nhân luôn luôn vụng về.....

Sau khi bày đặt từng cái thật tốt, Phụng Tình Xu cắt từng món điểm tâm ngọt đặt ở trước mặt mỗi người, sau đó ra hiệu bảo bọn họ nếm thử một chút.

"A, cái này rất ngọt!"

"Ừm! Có chút đắng, nhưng miệng đầy hương nồng!"

"Oa, cái này là cái gì, lại có thể ăn được...."

"A! Có hương vị trà...."

"Ồ! Giòn tan!"

"Chua, vừa chua vừa lạnh...."

Một buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua trong tiếng kinh hô không ngừng của mấy người, mà Phụng Tình Xu ngoài việc thỉnh thoảng uống chút nước trái cây ra, chính là lau mặt cho Tuấn Thư, tiểu tử này, thật sự thích chơi đùa, ăn đồ gì thì trên mặt đều bôi khắp thứ đó, còn muốn Phụng Tình Xu phải thỉnh thoảng lau mặt cho hắn, Phụng Tình Xu càng ngày càng có loại cảm giác làm vú nuôi rồi.

Trong bữa tiệc, Khanh Dĩ Yên mấy ngày không gặp vẫn không nói gì, ngay cả mọi người đang ngồi cũng khen không dứt miệng, nàng cũng chỉ cười không nói, nhưng nụ cười gượng gạo này, khiến người ta nhìn trong lòng ghen lại, rất không thoải mái, mà trong đôi mắt như nước của nàng mơ hồ thoáng hiện một tia ghen ghét.

Kỳ thật với thân phận của Khanh Dĩ Yên mà nói, nàng làm những chuyện như vậy thật chẳng ra cái gì cả. Là một nữ tử võ lâm, nàng lại qua mức chú trọng giáo dưỡng, vừa muốn lập tiếng trên giang hồ, vừa muốn chiếm được danh tiếng thực nữ, vì vậy trong mắt một số người giang hồ khó tránh khỏi kiêu ngạo tự mãn; mà muốn làm tiểu thư khuê các, mà nữ công lại không được đầy đủ, tài nấu nướng không thông, càng đừng nói tới lễ nghi cử chỉ của gia đình phú quý chân chính. Vì vậy, đối với Phụng Tình Xu, dịch ý của Khanh Dĩ Yên là từ lúc vừa thấy mặt liền bắt đầu từ từ tích lũy, từ miệt thị đến

cửu thì, chuyện xưa trong lúc này, còn có để nói sao!

Một bữa sáng này, vì nàng đền bù cho Tuấn Thư hôm qua chịu khi dễ, trong lúc vô tình đẩy lên trào lưu cái cách ẩm thực, quan trọng hơn là khiến cho phu thê Tuấn Như Dương hạ quyết tâm, quyết định sáng sớm ngày mai sẽ để cho Tuấn Thư và Phượng Tinh Xu cùng nhau tham gia đại hội võ lâm, dĩ nhiên, còn đây là nói sau, ngày mai lại nói.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: 9: Phó Thác Tình Cảm

Rạng sáng ngày hôm sau, Tuấn Thư liền bị gọi tới phòng ngủ của phu thê Tuấn Như Dương. Vừa vào cửa, liền nhìn thấy Tuấn phu nhân ngồi ở chủ vị, vẻ mặt yên tâm và không muốn, còn vẻ mặt Tuấn Như Dương lại là từ ái.

"Phụ thân, nương, người gọi hài nhi tới có chuyện gì không?" Tuấn Thư nghi ngờ hỏi.

"Thư nhi, tới đây." Tuấn phu nhân vẫy vẫy tay gọi Tuấn Thư.

"Nương....."

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Phượng Tinh Xu, sáng sớm tia sáng mặt trời đầu tiên dịu dàng rơi vào bên trong nhà, tất cả đều ôn hòa như vậy, người ngủ ngọt ngào trên giường, đột nhiên, một hồi tiếng chuông thanh thủy vang lên, phá vỡ bên sự yên lặng bên trong nhà.

Người trên giường hơi giật giật, hơi nhũn mảy, xoay người một cái, lại vùi vào trong ổ chăn.

Tiếng chuông kiên nhẫn vang lên, cho đến nó bị một đôi tay ngọc đề xuống, dứt khoát dừng lại, ngay sau đó, một âm thanh trầm nhẹ vang lên: "Tinh nhi, vẫn chưa chịu dậy sao?"

"Ừm....." Phượng Tinh Xu ngẩn ngơ, sau đó miễn cưỡng ngáp một cái, ngồi dậy. "Duy nhi, lần sau đừng gọi điện thoại sớm như vậy được không?" Phượng Tinh Xu mềm mại nói xong, còn uể oải bước xuống giường, vung tay lên, mấy Lục Linh Lung lập tức hiện thân, bắt đầu rửa mặt cho Phượng Tinh Xu.

"Ha ha, nàng vẫn yêu ngủ như vậy....." Bên kia điện thoại, Phượng Duy Tinh cười khê một tiếng.

"Hết cách, ngày hôm qua mệt chết rồi....." Phượng Tinh Xu bất đắc dĩ nói.

"Ngày hôm qua làm cái gì, sao lại mệt như vậy chứ?" Phượng Duy Tinh hiếu kỳ nói, "Có chuyện gì thì giao tất cả cho Tinh Ảnh là được rồi, đừng làm mình mệt mỏi quá!" Phượng Duy Tinh và Phượng Tinh Xu trên căn bản đều lo nghĩ, có thể không tự thân động thủ liên giao cho người khác, đặc biệt là đối với chuyện của Phượng Tinh Xu, càng thêm hi vọng nàng một ngày ngồi ăn uống tán gẫu là tốt rồi, tốt nhất là người khác đưa cơm cho nàng ăn, người khác bưng nước cho nàng uống..., người khác..... Ách, chuyện đó vẫn là hấn làm thì tốt hơn (Vân Nhi: ai tự hiểu chuyện đó là gì nha!!!)..... Dù sao nàng chỉ cần ngồi một chỗ, người khác sẽ tự động tới giúp nàng làm xong tất cả.

"Chuyện như vậy không thể giao cho Tinh Ảnh, " Phượng Tinh Xu nói, "Duy nhi, người đoán ngày hôm qua ta đã làm gì?"

"Ừm....." Phượng Duy Tinh suy nghĩ, nói: "Không biết."

"Duy nhi ngốc." Phượng Tinh Xu cười khiển trách, sau đó đắc ý hả hê nói: "Ngày hôm qua ta tự mình làm một bữa sáng phong phú nhé!"

"Không trách được không thể để cho người khác thay mặt làm." Phượng Duy Tinh bưng tỉnh hiểu ra. Nhưng hắn nào biết rằng, cái mà Phượng Tinh Xu gọi là "tự mình" hàm chứa bao nhiêu phân lượng. "Đúng rồi, các nàng rốt cuộc khi nào mới đi? Chẳng lẽ vẫn muốn ở lại Tuấn phủ sao?" Phượng Duy Tinh hỏi, cảm thấy hơi bất mãn với việc Phượng Tinh Xu vẫn dừng lại ở Tuấn phủ.

"Ách, cũng nhanh thôi," Phượng Tinh Xu suy nghĩ một chút, "Ban đầu Tuấn bá bá cũng nói là chuẩn bị một ít việc xuất môn cho Thư nhi mà thôi, cái này đã qua vài ngày rồi, hắn cũng đã chuẩn bị xong."

"Ha ha, nghe nàng nói, Thư nhi này cũng ngây thơ đáng yêu, chỉ là đáng tiếc, tuổi còn trẻ mà....." Phượng Duy Tinh nghe thấy Phượng Tinh Xu nhắc tới Tuấn Thư, vì vậy cũng nói vài câu, "Có điều xem ra, người ta lại vô cùng yêu thích nàng nha!" Hắn lạnh lạnh cười nói.

"Đúng nha, không biết vì sao ta cảm thấy rất là hợp ý với hắn!" Phượng Tinh Xu hí hóp mắt một cái, đột nhiên nói.

"Vậy thì tốt quá, Tinh nhi, hắn thích nàng như vậy, nàng cũng cảm thấy hắn không tệ, vậy dứt khoát thú hắn đi!" Phượng Duy Tinh nói.

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

Có thể cảm thấy không khí bên kia điện thoại bất thường, sau một hồi trầm mặc, Phượng Duy Tinh hỏi "Tinh nhi, sao vậy?"

"Duy nhi, người nói cho ta biết, lời nói vừa rồi là thật sao?" Phượng Tinh Xu thâm trầm hỏi, "Người thật lòng muốn ta cưới Thư nhi, hay là ghen tị lung tung mới nói vậy?"

Phượng Duy Tinh ngừng lại một lúc, sau đó nói thật nhỏ: "Tinh nhi, nói không ăn giám là không thể nào, ta đối với lòng của nàng thế nào nàng cũng biết, mặc dù chúng ta chia lìa mười năm, nhưng sự hiểu biết của ta đối với nàng sẽ không rút lại theo thời gian, từ nhỏ nàng đã nói cho ta biết, ta là đồng đường tể của nàng, ta cũng vẫn sẽ lấy thân phận của bản thân là đồng đường tể, bất luận người ngoài nói ta là tiểu vương gia Hiền vương phủ thế nào đi chăng nữa, ta cũng khinh thường, ta tình nguyện không cần vị trí kia cũng không thể rời khỏi nàng, vì vậy, tất cả mong muốn của nàng ta cũng chú ý nhất. Đến nay ta vẫn nhớ rõ lời nàng đã nói đêm sinh nhật năm tuổi đó, ta vẫn sẽ vì nàng mà vơ vết mỹ nam thiên hạ làm mục tiêu phấn đấu của bản thân, từ tuổi ngây thơ cho tới bây giờ một mình đảm đương làm việc, cho dù biết ý nghĩa của mục tiêu này ra sao, ta cũng sẽ không hề từ bỏ, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, ta đã rất thỏa mãn rồi, vốn sẽ không tức giận đối với những chuyện này. Tinh nhi, ta cũng sẽ dâng tất cả những thứ tốt nhất đến trước mặt nàng, cho dù việc này làm ta đau lòng, ta cũng sẽ không chút do dự."

Lặng lặng nghe lời Phượng Duy Tinh nói, trong lòng Phượng Tinh Xu cảm động một hồi, mũi cay xè, nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi, Duy nhi, ta không phải cố ý, chỉ là nghe thấy người không hề có khúc mắc mà đề cho ta cưới Thư nhi, cho là người bức mình với cái thân phận đồng đường tể này, chỉ muốn thoát khỏi, mới giao ta cho người khác."

"Trời, Tinh nhi, làm sao nàng có thể nghĩ như vậy chứ?" Phượng Duy Tinh không thể tưởng tượng nổi nói: "Tinh nhi, nghe này, bất luận dưới tình huống nào, ta cũng sẽ không rời khỏi nàng, nàng biết không?"

"Ừ, ừm!" Phượng Tinh Xu hạnh phúc cười, "Ta nhớ kỹ rồi, Duy nhi." Đột nhiên nàng thở dài một cái, "Thật muốn ôm người một cái!"

Phượng Duy Tinh ở bên kia điện thoại vừa nghe, mặt không thể đè nén được mà ửng đỏ, ấp úng nói: "Ta...ta cũng muốn ôm ôm Tinh nhi....."

Nghe thấy Phượng Duy Tinh xấu hổ, lúc Phượng Tinh Xu vừa định nhạo báng đôi câu, liền nghe thấy tiếng chuông leng keng leng keng nơi xa đi tới bên này rồi, vì vậy lời đến miệng cũng nuốt xuống, nói: "Duy nhi, Thư nhi đã tới, ta cúp trước, lần sau lại tán gẫu tiếp!"

"Tốt, vậy nàng đi mau lên." Phượng Duy Tinh hiểu nói, sau đó cúp điện thoại, rồi ngẩn người nhìn chăm chăm vào chiếc di động xinh xắn đáng yêu trên tay, tay cũng vuốt ve qua lại nhân nhĩ cười tươi duyên dáng trên màn hình, hồi tưởng lại cuộc đối thoại vừa rồi, trong lòng thỏa mãn một trận. Rốt cuộc, giống như đã hạ quyết tâm gì, Phượng Duy Tinh dứt khoát đứng dậy, bước ra cửa.....

***** Tiêu Tương thư viện ***** Tuyển phân cách Tinh nữ *****

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ!" Mới thu hồi điện thoại và Lục Linh Lung vào trong Thâm Xu Vãn, liền nghe thấy âm thanh lạnh lạnh của Tuấn Thư truyền đến, ngay sau đó, cánh cửa đang đóng chặt bị một tiểu tử đồ rực nào đó xông phá.

"Thư nhi, chậm một chút, đừng nóng vội," Phượng Tinh Xu kéo Tuấn Thư, khẽ nhắc: "Tỷ tỷ đã nói với đệ rất nhiều lần, đừng có phá cửa xông vào, đập hư cửa không sao cả, coi chừng đụng đau bản thân."

"Hi hi, tỷ tỷ, người ta vui mừng nha, trong lúc nhất thời quên mất." Tuấn Thư đi dõm le lưỡi.

"Là chuyện gì mà khiến Thư nhi vui mừng như thế?" Phượng Tinh Xu dùng khăn gấm xoa mồ hôi thấm ra trên trán Tuấn Thư.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ," Nói chuyện đến đây, Tuấn Thư lại hưng phấn lên, không ngừng kéo dong đưa tay áo Phượng Tinh Xu, nói: "Phụ thân và nương đồng ý để cho chúng ta đi, chúng ta có thể đi tham gia đại hội võ lâm rồi!"

"Có thật không?" Phượng Tinh Xu vui mừng, vừa mới nói chuyện này, kết quả lại lập tức tới, thật sự là quá tốt. dfienddn liequidoon "Vậy ta đi thông báo

cho Tình Ảnh, sau đó đi tìm Vô Nhai công tử, giờ Tỳ chúng ta liền rời đi."

"Hi hi, tỳ tỳ, chỗ Vô Nhai ca ca phụ thân đã sai người đi báo rồi, chỗ Tình Ảnh ca ca cũng có người đi rồi!" Tuân Thư vui mừng hươ tay múa chân.

"Ha ha, vậy thì tốt quá, chỗ tỳ tỳ cũng không cần dọn dẹp cái gì, đợi bọn họ là được."

"A, tỳ tỳ, phụ thân và nương nói để tỳ tỳ đi một chuyến." Tuân Thư lúc này vừa nghĩ đến.

"Được, Thư nhi cùng đi sao?" Phụng Tình Xu cười hỏi.

Tuân Thư dắt tay Phụng Tình Xu, đương nhiên nói: "Thư nhi cùng cùng đi."

Hai người cùng nhau đi tới phòng khách, chỉ thấy Tuân Nhữ Dương và Tuân phu nhân đã sớm ngồi ở bên trong.

"Tuân bá bá, Tuân bá mẫu." Phụng Tình Xu buông tay Tuân Thư ra rồi thi lễ.

"Tình nhi tới rồi." Tuân Nhữ Dương cười gật đầu một cái, "Ngồi đi."

Phụng Tình Xu theo lời ngồi xuống, lẳng lặng chờ hai người nói chuyện.

"Tình nhi, con biết lí do mà hôm nay chúng ta mời con tới không?" Tuân Nhữ Dương hỏi.

Các người không nói làm sao ta biết? Phụng Tình Xu trầm nghĩ trong lòng. "Tình nhi không biết, kính xin Tuân bá bá chỉ giáo."

"Ừ." Tuân Nhữ Dương thoả mãn mà gật gật đầu, cùng Tuân phu nhân nhìn thoáng qua lẫn nhau, nói: "Hôm nay mời con tới, là muốn phó thác Thư nhi cho con."

"Phó thác?" Phụng Tình Xu nghi ngờ lặp lại, "Chuyện này.....Kính xin hai vị chỉ rõ."

"Tình nhi, chúng ta cũng không dối gạt con, lần này Thư nhi xuất môn, chúng ta vốn không đồng ý, chỉ là không thể thay đổi được hấn mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn không yên lòng, vì vậy chúng ta liền muốn trước hết để cho các con ở lại xem tình huống một chút rồi nói sau. Bắt đầu từ ngày thứ nhất, Thư nhi liền đặc biệt gần gũi với con, mà ở trong mấy ngày này, hấn cũng chỉ đi cùng với con, ngay cả Vô Nhai hiền chất cũng không để ý tới. Vốn là, thấy con là một thiên kim tiểu thư nhu nhược, chúng ta còn rất lo lắng, thứ nhất chỉ sợ không tốt với thanh danh của con, thứ hai nếu như Thư nhi muốn đi cùng với các con, nếu như hấn vẫn đi theo bên cạnh con, ta cũng sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, các con một ngày thơ, một nhu nhược, không có ai giúp một tay, khả năng sẽ xuất hiện vấn đề, nhưng bây giờ xem ra, người thực sự có thể bảo vệ Thư nhi, cũng không cần võ công cao cường, chỉ cần mời một người võ công cao cường đến bảo vệ là được, bảo vệ thực sự, chính là săn sóc và quan tâm đến Thư nhi."

"Đúng nha!" Tuân phu nhân cảm khái nói tiếp, "Thư nhi của chúng ta từ nhỏ đã như vậy, tất cả người trong phủ đều bảo vệ nó, cũng rất là bao dung với nó, vì vậy đối với việc đời cũng ngày thơ không biết, nếu như chúng ta giao Thư nhi cho một người sợ ý lo là, không hiểu được bao dung Thư nhi, như vậy đối với Thư nhi có thể là một loại tổn thương. Ở trong bốn người, chúng ta coi trọng nhất vẫn là Tình nhi, con là người biết tiến lùi, rất thông tuệ, lại càng chăm sóc Thư nhi cực kì tốt, vừa có thể bao dung tính ngày thơ của nó, có thể chú ý về những khoản nhỏ mà nó cần, hơn nữa tên hộ vệ kia bên cạnh Tình nhi cũng là cao thủ hiếm thấy, chúng ta không cần lo lắng đến sự an toàn của các con, vì vậy chúng ta phó thác Thư nhi cho con, xin con dọc theo đường đi giúp chúng ta chăm sóc Thư nhi thật tốt."

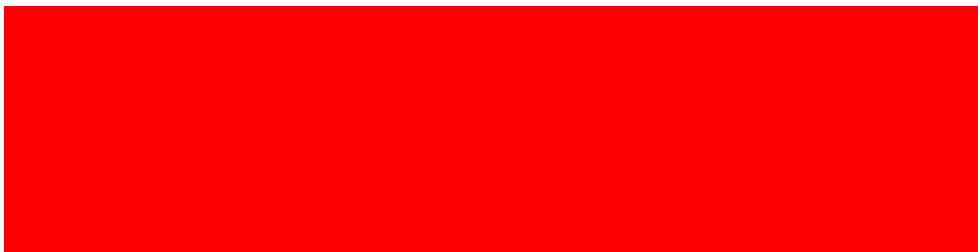
Ách..... Tình cảnh này, sao lại giống như uỷ thác a..... A phi, nghĩ bậy gì đây! Phụng Tình Xu vội vàng kéo hồn trở về, nhìn về mặt nghiêm túc hai người, mỉm cười gật đầu một cái.

Đột nhiên nghĩ đến lời Phụng Duy Tình nói lúc sáng, vì vậy Phụng Tình Xu đột nhiên bật thốt lên: "Cái đó, Tuân bá bá, Tuân bá mẫu, nếu như các người không phản đối mà nói, có thể gả Thư nhi cho ta hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: 10: Đính Hôn

Đột nhiên nghĩ đến lời Phụng Duy Tình nói lúc sáng, vì vậy Phụng Tình Xu đột nhiên bật thốt lên: "Cái đó, Tuấn bá bá, Tuấn bá mẩu, nếu như các người không phản đối mà nói, có thể gả Thư nhi cho ta hay không?"

Đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của phu thê Tuấn Nhữ Dương, Phụng Tình Xu mới tỉnh ngộ được nàng vừa nói những gì!

Biểu cảm thẹn đỏ mặt, chỉ muốn thừa dịp hai người thất thần nhanh chóng rời khỏi, ai ngờ mới vừa đứng lên, liền bị Tuấn Thư một phát bắt được, chỉ thấy vẻ mặt đứa nhỏ này hưng phấn la hét: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, cái gì là gả cho tỷ nha? Có phải giống như A Mộc và A Hoa, chỉ cần A Hoa gả cho A Mộc là hai người có thể ở cùng một chỗ hay không? Có phải còn có thể sinh bảo bảo hay không?"

Dường như không có nhìn thấy vạch đen trên mặt Phụng Tình Xu, Tuấn Thư tiếp tục chỉ tay nói: "Thư nhi gả cho tỷ tỷ có phải cũng sẽ có thể ở chung một chỗ với tỷ tỷ hay không? Ủ, Thư nhi còn có thể giúp tỷ tỷ sinh bảo bảo, còn có thể giúp tỷ tỷ giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn....."

Về mặt Phụng Tình Xu xấu hổ vội vàng kéo Tuấn Thư rời khỏi phòng khách, tránh để hắn nói tiếp, nói tiếp nữa nàng cũng không có mặt mũi nhìn người..... Từ đó Phụng Tình Xu quyết định chú ý, về sau cũng không bao giờ cầu thân người nữa!

Hai người vội vã rời đi, vì vậy cũng chưa kịp nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Tuấn Nhữ Dương và Tuấn phu nhân sau khi lấy lại tinh thần. Quả thật, từ xưa tới nay chuyện hôn nhân đại sự của con cái đều dựa vào lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, nếu như cầu thân, thường thường cũng là nhà trai chủ động tới cửa, nào có nữ hài tử chủ động cầu thân! Nay Phụng Tình Xu cầu thân, hai người không chỉ kinh hãi, lại càng khiến hai người mơ hồ nhớ tới một người.....

Dọc đường Phụng Tình Xu gấp rút xông về trước, Tuấn Thư sau lưng còn đang không ngừng tỉ mỉ nói những việc muốn làm sau khi hai người lập gia đình, không hề có một chút nào cảm nhận được Phụng Tình Xu lúng túng và ánh mắt của bọn họ hạ nhân mặt mày mờ lui tới.

Lần này Phụng Tình Xu thật là bị Tuấn Thư gây thơ làm cho hết ý kiến, không thể làm gì khác hơn là xoay người lôi kéo hắn vọt đến phía sau hòn non bộ hoa viên, bắt đầu tiến hành một loạt uy hiếp lợi dụ với Tuấn Thư, để cho hắn cảm miệng không nên nhắc lại chuyện lập gia đình. Lần này Tuấn Thư cũng không làm, mặt phụng chớp chớp, liền bắt đầu long lanh: "Tỷ..... Tỷ tỷ không cần Thư nhi sao? Tỷ tỷ ghét Thư nhi sao?"

Phụng Tình Xu đen mặt lại: "Không có, sao Thư nhi lại nghĩ như vậy chứ?"

"Vậy tại sao tỷ tỷ không cho phép Thư nhi nói đến chuyện thành thân? Tỷ tỷ có phải không muốn kết hôn Thư nhi không? Tỷ tỷ muốn vứt bỏ Thư nhi rồi hả ? Tỷ tỷ....."

Phụng Tình Xu im lặng nhìn trời.....

***** Tiêu Tương thư viện ***** Tuyển phân cách Tình nữ *****

"Yên nhi, cẩn thận, đi chậm một chút." Cửa Tuấn phủ, Yến Vô Nhai cẩn thận đỡ lấy Khanh Dĩ Yên đi tới, giống như nàng là búp bê pha lê dễ vỡ, vì nàng chuẩn bị đi theo làm tùy tùng, vừa cầm bọc quần áo, vừa gọi người làm ghế, còn đích thân vào trong bố trí xe ngựa thật thoải mái.

Đáng tiếc hành động cuồng dại lại quan tâm này cũng không có vào mắt Khanh Dĩ Yên, nàng vẫn ngẩng cao mặt như cũ, giống như nữ thần, từ bên cạnh Yến Vô Nhai đi qua, đập lên lưng người làm ghế tiến vào xe ngựa.

Phụng Tình Xu đứng xa xa nhìn một màn này, chân mày hơi nhăn, bước ra ngoài.

Đợi đến khi vừa nhìn ngoài cửa, Phụng Tình Xu đen mặt. Chỉ thấy ngoài cửa có tất cả hơn mười chiếc xe ngựa lớn nhỏ đỗ lại, trong đó có sáu bảy cỗ xe là đựng đồ, nhìn kỹ, ông trời ơi..... Ngoài hai chiếc xe ngựa trước là cho hai người Khanh Dĩ Yên và Phụng Tình Xu ngồi ra, tất cả ba chiếc phía sau đều là ma ma, nha hoàn, gả sai vật do Tuấn Nhữ Dương đặc biệt phái tới chăm sóc Tuấn Thư, cái này còn chưa bao gồm gần cả trăm tên gia đình họ vệ phía sau! Nhìn lại hơn năm chiếc phía sau, có quần áo của Tuấn Thư, vật dụng thường dùng, bát đĩa ....., khiến Phụng Tình Xu súp ồ nhất là phía sau xe ngựa có cái gì đó như ẩn như hiện, dường như là cái bô nhỏ ~! Đây rốt cuộc là xuất môn đi tham gia đại hội võ lâm hay là dọn nhà ở tại võ lâm đại hội hả?

Ngay lúc Phụng Tình Xu đang không ngừng co giật với một đại đội xe ngựa, Tuấn Thư đang cùng với phu phụ Tuấn Nhữ Dương đi ra. Tuấn Thư vừa nhìn thấy Phụng Tình Xu liền lập tức quần tới, Phụng Tình Xu không có cách nào, cũng đành phải kéo Tuấn Thư đi tới trước mặt phu thê Tuấn Nhữ Dương, dùng âm thanh vô cùng run rẩy nói: "Tuấn bá bá, Tuấn bá mẩu, chúng ta đây là muốn đi tham gia đại hội võ lâm, không phải dọn nhà....."

Tuấn Nhữ Dương vừa nghe, nhìn trợn mắt phía sau một chút, cũng có chút ngượng ngùng. Bản thân Tuấn Nhữ Dương là một người trong giang hồ, chỉ là về sau làm thành chủ Châm Bích thành công việc bận rộn mới dần dần không giao thiệp với giang hồ, vì vậy cũng biết mọi đạo lý hành tẩu đơn giản trong giang hồ, chỉ là lần này quan hệ đến đứa bé hắn thương yêu, vì vậy đành mất lòng người, theo phu nhân mù quáng ồn ào lên, làm ra cái bộ dáng như vậy.

Thật may là Phụng Tình Xu nhắc nhở, nếu không đến lúc đó ra cửa, đúng là vứt bỏ mặt mũi của người làm phụ thân như hân. Lập tức vội vàng rút đi những chiếc xe ngựa ngoài hai chiếc xe ngựa mà Phụng Tình Xu và Khanh Dĩ Yên ngồi ra và tất cả những gia đình hộ vệ kia.

Lúc Tuân Như Dương rút người rút xe, Tuân phu nhân lại như tên trộm kéo Phụng Tình Xu sang một bên, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn Như Ý khắc hoa văn phụng hoàng huyết có phẩm chất thượng đẳng đặt vào trong tay Phụng Tình Xu, Phụng Tình Xu không hiểu nguyên do, ngẩng ngốc nhìn Tuân phu nhân. "Tuân bá mẫu, ngài đây là....."

"Tình nhi, chúng ta cũng không nói nhiều gì, tình trạng của Thư nhi con cũng biết, vốn cho là đời này Thư nhi cũng chỉ có thể mơ mơ màng màng, cô đơn như vậy, nhưng ông trời có mắt, để cho nó gặp con... con chăm sóc nó cực kì tốt, chúng ta cũng nhìn ra được, các con rất yêu thích lẫn nhau, vì vậy trong lòng chúng ta sớm có ý để cho các con thành thân, chỉ là không biết ý của con thế nào, cho nên cũng không có không biết xấu hổ mà mở miệng. Vừa rồi con đột nhiên cầu thân, hơn nữa còn muốn để Thư nhi gả cho con, chúng ta nhất thời kinh ngạc, vì vậy cũng không có kịp thời trả lời con, hiện tại chúng ta nghĩ thông suốt, mặc kệ là gả cho nó hay là nó gả cho con, không phải đều giống nhau sao! Chỉ cần con vẫn có thể đối xử với Thư nhi như vậy, chúng ta cũng yên lòng, đừng nói muốn Thư nhi gả cho con, coi như con có nạp tam phu tứ thĩ, chúng ta cũng không có ý kiến!"

Phụng Tình Xu há hốc mồm nhìn về mặt Tuân phu nhân càng nói càng đau buồn, nghe thấy biểu tình của bà càng ngày càng phóng khoáng, trong lúc nhất thời không hiểu nổi cái phu nhân nhà giàu này rốt cuộc đang suy nghĩ gì. "Ách, Tuân bá mẫu, sao mà lúc ta nghe thấy người để cho ta nạp tam phu tứ thĩ thì giọng nói hưng phấn như thế? Chẳng lẽ người cũng không phản đối? Không cho là cái này rất không tuân thủ lễ giáo sao?"

"Ai! Đây coi là cái gì?" Không ngờ về mặt Tuân phu nhân lại một bộ xem thường, "Nhớ tới mười năm trước ở Lộng Phong quốc xuất hiện một vị công chúa, công chúa này mới năm tuổi vậy mà đã hứa hẹn với hoàng đế Lộng Phong quốc muốn cái gì mà mỹ nam..... A, đúng rồi, là 'xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ', từ đó về sau, trong tứ quốc vẫn lưu truyền lời nói hùng hồn của công chúa này, tất cả mọi người đang chờ xem công chúa xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ thế nào! Cho nên chúng ta nên cũng không quá kinh ngạc!"

Phụng Tình Xu gục ngã..... Không ngờ lời nói hùng hồn mười năm trước hôm nay lại còn giúp nàng cười được một vị lão công! Thật là ý trời nha.....

Phụng Tình Xu suy nghĩ một chút, nếu người ta cũng đã cho tín vật đính hôn, vậy nàng cũng phải đưa tín vật nha, vì vậy từ trong ngực "cầm" một cái điện thoại di động tinh xảo đáng yêu giao cho Tuân phu nhân, hơn nữa còn thêm một bản giải thích đơn giản về cách sử dụng, trong ánh mắt mới lạ khó hiểu của Tuân phu nhân, nàng bước về phía vị hôn phu vừa mới định ra.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: 11: Muốn Người Hát

Phụng Tình Xu suy nghĩ một chút, nếu người ta cũng đã cho tín vật đính hôn, vậy nàng cũng phải đưa tín vật nha, vì vậy từ trong ngực "cầm" một cái điện thoại di động tinh xảo đáng yêu giao cho Tuân phu nhân, hơn nữa còn thêm một bản giải thích đơn giản về cách sử dụng, trong ánh mắt mới lạ khó hiểu của Tuân phu nhân, nàng bước về phía vị hôn phu vừa mới định ra.....

"Tỷ tỷ, sao rồi?" Tuân Thư mở to cặp mắt phụng trong veo nghi ngờ hỏi.

"Không có việc gì, Thư nhi, chúng ta đi thôi." Phụng Tình Xu một tay ôm chặt thắt lưng của Tuân Thư đi tới bên cạnh chiếc xe ngựa phía sau. Người làm ghê đã sớm đứng ở một bên nhìn thấy thiếu gia và thiếu phu nhân tương lai đi tới vội vàng cúi người xuống nằm trên mặt đất, để hai người lên xe ngựa.

Phụng Tình Xu nhú mày lại, buông Tuân Thư ra bước tới đỡ tên tiểu nô đang nằm trên mặt đất mặc cho người đạp lên, bỗng chốc lại nhỏ giọng thì

thầm trong ánh mắt kinh ngạc của tên tiểu nô, dieendaanleequydomn sau đó cười nhảy lên xe ngựa, xoay người đưa tay lôi kéo Tuân Thư đi lên, về phần Tĩnh Ảnh, vẫn yên lặng đi theo phía sau. Chờ sau khi mọi người vào vị trí, hai tiếng vung roi vang lên, xe ngựa chậm rãi đi về phía trước.....

Xe ngựa đi qua khu náo nhiệt ở Châm Bích thành, từ cửa thành phía tây ra khỏi thành, lúc đi ngang qua phố xá sầm uất, Phượng Tĩnh Xu vén màn xe lên, vừa lúc nhìn thấy Mỹ Thực Hiên ngày hôm trước còn phong quang vô hạn, đông như trẩy hội hôm nay ở trước cửa lại hết sức yên tĩnh, một mảnh thê lương; trên đường tiếng la, tiếng chơi đùa vẫn không ngừng như cũ, lại xen lẫn không ít bàn luận, về người điên thần bí kia, về bọn du côn đột nhiên tàn phế, về tên si ngốc chỉ biết ném cục đá..... Càng nhiều hơn là tán dương thành chủ, đều nói thành chủ Châm Bích thành anh minh, yêu dân như con, mới biết được dân chúng trong thành xuất hiện người ngu dại tàn tật bị ném bỏ, liền lập tức an bài chỗ ở, mời người chăm sóc.....

Phượng Tĩnh Xu hạ màn xe xuống, ném một ánh mắt tán dương nhìn Tĩnh Ảnh, ý bảo hẳn chuyện này làm rất tốt.

Ánh mắt Tĩnh Ảnh vẫn đuổi theo Phượng Tĩnh Xu, bị cái nhìn này của Phượng Tĩnh Xu, trong lòng cảm thấy như đánh trống, rất không ngọt ngào.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

Trời xanh thắm như vậy

Dường như tắt cả tâm nguyện

Ở trong phút chốc cũng có thể thực hiện

Dừng cảm tin cậy

Kỷ tích tồn tại trong hôm nay

Gió sẽ mang nó đến

Kết cục truyện nhi đồng

Mọi người vĩnh viễn tương thân tương ái

Tất cả mộng

Tất cả xúc động

Bầu trời sẽ bao dung

Tiếp tục mong đợi

Núi cao phía sau biển lớn vô tận

Thanh trừ bụi bặm

Tiếp tục tin cậy

Hạnh phúc vẫn đang đợi đội ngũ

Chúng ta đã đến

Trên đường lớn, trong hai chiếc xe ngựa đang chạy nhanh, truyền đến tiếng hát vui sướng, tiếng hát này, mặc dù có chút quái dị, lại cực kỳ dễ nghe, mặc dù không giống với những khúc ca ưu nhã hiện nay, nhưng tình cảm lại dâng trào mãnh liệt, Die nd da nl e q uu ydo n khiến lòng người không nhin nổi, cũng muốn mau sớm coi bỏ trọng trách nặng nề trên thân, vui vui về về đi du ngoạn giữa nước non, đùa giỡn sóng lên sóng xuống, nhìn mây tụ mây tan.

"Tỷ tỷ, nghe rất hay!" Tuân Thư chớp mắt phượng long lanh dùng sức vỗ tay, nhìn nụ cười bên khóe môi Phượng Tĩnh Xu, trong lúc nhất thời bị ca khúc kia, bị vẻ đẹp lóa mắt của người kia làm cho mềm lòng.

Không nghe thấy động tĩnh, Phượng Tĩnh Xu quay đầu lại, nhìn thấy tiểu nhân nhi say mê nhìn nàng chăm chăm, vì vậy buồn cười xoa bóp hai má hồng nhuận của hắn, sau đó từ trên bàn nhỏ bên trong xe ngựa cầm lên một quả mơ chưa thừa dịp Tuân Thư còn chưa hoàn hồn liền nhét vào trong miệng của hắn, dinendian.loqidljon nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì chưa phải nhú lại một đoàn, nhin không được cười ha ha lên.

Nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu xấu cười nhạo hắn, Tuân Thư cũng không thuận theo, nhăn mặt bĩu môi bất mãn nói: "Tỷ tỷ khi để Thư nhi! Thư nhi không tha thứ!"

Phượng Tĩnh Xu vẫn còn cười ha ha, tâm tình rất tốt dụ dỗ Tuân Thư: "Thư nhi ngoan ngoan ~ tỷ tỷ hát cho đệ nghe nữa có được hay không?"

Vừa nghe đến ca hát, cặp mắt Tuân Thư sáng lên, gắng sức mà gật đầu, cũng quên mất chuyện Phượng Tĩnh Xu giấu cọt hắn, thật là một đứa bé đơn thuần.

Phượng Tình Xu nhẹ giọng, lại bắt đầu hát lên:

Vẫy vẫy tay lúc lắc đầu

Chúng ta cùng đi giao du

Thật là vui sướng thật là vui sướng

Vui sướng cũng không cần lý do

Sườn núi nhỏ dòng sông nhỏ

Bầu trời bay qua một con ngan

Hai con ngan ba con ngan

Bốn năm sáu bảy tám, chín con ngan

Nghe gà trống kia gọi

Cục cục.....

Nghe con ếch này gọi

Ọc.....

Chúng ta cùng nhau hát

Vui sướng ung dung.....

Phượng Tình Xu hát hát, liền phát hiện hai tay Tuấn Thư lại nâng cầm lên, đi theo tiếng hát của nàng một trái một phải đưa theo nhịp! Con người chuyển động, cười hi hi hỏi: "Thư nhi có muốn học không?"

Tuân Thư hưng phấn gật đầu một cái, la hét muốn hát muốn hát. Khóe mắt Phượng Tình Xu thoáng nhìn, thấy Tình Ảnh tĩnh tọa ở góc xe ngựa, da.nlze.quydo/nn tâm tư trên cột này lên, cười híp mắt vẫy tay gọi Tình Ảnh, "Tình Ảnh, người cũng tới, cùng ta hát!"

Đột nhiên bị điểm danh, Tình Ảnh có chút không biết làm sao, lúng túng nói: "Ta...ta không biết....."

Tuân Thư cười ha hả xoay người lôi kéo tay Tình Ảnh lắc lắc nói: "Thư nhi cũng không biết ~ chỉ là tỷ tỷ sẽ dạy chúng ta hát ~ Tình Ảnh ca ca, đến đây đến đây ~"

Phượng Tình Xu ở một bên hé miệng cười trộm, nhìn dáng vẻ Tình Ảnh hốt hoảng, không ngờ Tình Ảnh luôn luôn trôi sụp cũng không nhú mảy một chút nào thế mà lại sợ ca hát! Ha ha, lần này lại bắt được nhược điểm của hần nhá!

Tình Ảnh bị Tuấn Thư quán không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là quăng ánh mắt cầu cứu tới Phượng Tình Xu, lại quên là ai ngay từ đầu đã kéo hần xuống nước. Phượng Tình Xu cố ý làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Tình Ảnh, Dieennkdan/leeequhydonnn cũng ồn ào lên theo, không muốn không để Tình Ảnh hát, nếu không chính là mất hứng! Tình Ảnh hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là co rút lại ngồi ở bên cạnh hai người.

Vì vậy Phượng Tình Xu liền bắt đầu dạy từng câu từng câu:

"Vẫy vẫy tay lúc lắc đầu ~"

"Vẫy vẫy ~ tay lúc lắc ~ đầu" Tuấn Thư gật gù ha hả hát theo, đáng tiếc ngũ âm* không được đầy đủ, tiết tấu không đúng.

*ngũ âm: năm bậc âm giai cổ: cung, thương, giốc, chủy, vũ, cũng gọi là hợp, tứ, át, xích, công ngũ âm còn thể gọi là năm âm theo âm vận học chỉ năm loại phụ âm khác nhau ở vị trí phát âm: âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xỉ (răng cửa) và âm thân (môi)

"Vẫy, vẫy tay, lúc, lắc, lúc lắc đầu....." Tình Ảnh thảm hại hơn, đừng nói âm, ngay cả việc lặp lại một câu hoàn chỉnh cũng khó khăn rồi.

..... &×¥#@#).....

Phượng Tình Xu bận việc một lát, mọi người đều mệt mỏi nằm xuống, dạy dỗ cho Tuấn Thư đã tãi lăm rồi, về phần Tình Ảnh, tất cả đều là không có hy vọng..... Cuối cùng, Phượng Tình Xu chỉ có thể khoát tay, vô lực nói: "Ta vẫn nên trực tiếp truyền bài hát này tới trong điện thoại di động của người, tự người luyện tập đi..... Cái tên tiểu tử này, dfienddn liequiudoon không biết ca hát, về sau gặp được cô nương mình thích thì làm sao mà theo đuổi người ta được ~ thật đúng là tiền cảnh kham ưu* ~ ai ~! Xem ra ta vẫn cứ truyền nhiều mấy bài tình ca cho người ~ sớm luyện tập, tránh cho về sau lâm trận mới mải gươm, thất bại mới mất mặt. Xem ta đối với người thật tốt nha!"

*tiền cảnh kham ưu: tương lai tự chịu đựng có nghĩa gần giống như là tự cầu phúc cho bản thân.

Tĩnh Ảnh hơi nín thở, trên gương mặt cương nghị đã sớm xuất hiện đầy mồ hôi và vết đỏ ửng khả nghi, có thể thấy được trên đoạn đường này gây nhiều khó khăn cho hắn rồi.

"Tiểu thư, Vô Nhai công tử phái người tới truyền lời nói phía trước có một quán trà nhỏ, để cho chúng ta đậu ở chỗ đó nghỉ ngơi một chút." Phu xe ngựa thấp giọng truyền lời.

"Hả?" Phụng Trọng Tĩnh Xu xem mặt trời một chút, hỏi "Nơi này cách thành trấn có xa lắm không?"

"Hồi tiểu thư, còn có lộ trình nửa ngày." Phu xe trả lời.

"Vậy cũng tốt, trước hết đến quán trà nhỏ nghỉ ngơi một chút." Phụng Trọng Tĩnh Xu nói.

"Vâng" Phu xe lấy được chỉ thị, lập tức vung roi thúc ngựa.

Đợi đến lúc xe ngựa dừng lại, Tĩnh Ảnh dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, sau đó đứng ở một bên chờ Phụng Trọng Tĩnh Xu và Tuấn Thư xuống.

Bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên, chắc hẳn hai người đã tiến vào bên trong, dĩ nhiên *dyan(lee^qu.donnn) vì vậy Phụng Trọng Tĩnh Xu cũng lôi kéo Tuấn Thư cùng nhau tiến vào quán trà.

Nói là quán trà nhỏ, nhưng mà bởi vì nơi này ngay giữa hai thành, vì vậy thương gia lui tới cũng sẽ đi vào nghỉ chân một chút, hàng năm trôi qua, quán trà nhỏ cũng trở thành quán trà lớn rồi.

Phụng Trọng Tĩnh Xu vừa tiến vào quán trà, ngẩng nhìn bốn phía phát hiện, ở bên trong nghỉ ngơi uống trà có không ít nhân sĩ giang hồ, xem ra đều là chạy tới đại hội võ lâm.

Sau khi ánh mắt Phụng Trọng Tĩnh Xu quét nhìn một vòng, liền bị một bóng lưng yêu diễm hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: 12: Mỗi Người Đi Một Ngã

Phụng Trọng Tĩnh Xu vừa tiến vào quán trà, ngẩng nhìn bốn phía phát hiện, ở bên trong có không ít nhân sĩ giang hồ nghỉ ngơi uống trà, xem ra đều là chạy tới đại hội võ lâm.

Sau khi ánh mắt Phụng Trọng Tĩnh Xu quét nhìn một vòng, liền bị một bóng lưng yêu diễm hấp dẫn.

Phải nói, cả quán trà rất khó không có ai bị người nọ hấp dẫn. Chỉ thấy trên người nữ nhân kia mặc một kiện áo tay ngắn bằng sa mỏng màu tím, bên trong khoác một kiện y phục màu tím thêu hoa văn, dưới thân cũng mặc một kiện váy dài tơ tằm màu tím hồng, một đôi giày thêu đáy bằng màu tím thẫm, trên mỗi cánh tay ngọc trắng đeo vào một vòng tay màu tím, dĩ nhiên *dyan(lee^qu.donnn) bên trong vòng tay rỗng, hình như có đặt chuông ở trong đó, chỉ cần vừa động, sẽ phát ra tiếng gõ thanh thúy, trên mỗi cái vòng tay khắc một con hồ ly với dáng vẻ yêu mị mà lại ẩn giấu mũi nhọn. Trang phục như vậy, ở thời đại này đã là kinh thế hãi tục rồi, đều nói nữ tử cười không lộ răng mới là thực nữ, nàng kia đầu chi lộ một hai cái răng đơn giản như vậy, ngay cả hai cánh tay ngọc, một đôi gót sen (gót chân) cũng đều lộ ra hết rồi!

Ngay lúc Phụng Tinh Xu quan sát nữ nhân kia, nàng cũng vừa lúc đưa ánh mắt tới phía đối diện, trong lòng Phụng Tinh Xu tán thưởng, thật là một người yêu mỹ xinh đẹp tuyệt trần! Mái tóc xoăn xòa tung được một cây trâm hồ ly tinh xảo tùy ý vắn lên, lo lắng để rơi vài sợi giữa vàng trần đầy đặn và trên cổ trắng nõn, lông mày được tô nhạt, trong đôi mắt đẹp nồng đậm tình ý, lông mi vênh cong đa tình, không ngừng phóng điện, mũi thẳng, môi anh đào khẽ nhếch, dường như ngay sau đó người có thể nghe được giọng nói khẽ mềm mại thổ lộ từ trong môi đỏ mọng mê người này, bộ ngực sữa hơi lộ ra, dáng người yêu điệu nóng bỏng, làm cho người phun huyết. dieendaaneequydonn Ánh mắt Phụng Tinh Xu lộ ra tán thưởng rõ ràng lấy lòng nàng kia, chỉ thấy đôi môi nàng đỏ mọng khẽ câu lên, cười như không cười nhìn Phụng Tinh Xu một cái, sau liền dời đi ánh mắt, thời điểm nhìn thấy sau lưng Phụng Tinh Xu, ánh mắt chợt lóe, cười đến yêu mỹ.

Tất cả người trong quán trà đều đang ngồi yên lặng, ngoài những ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên nữ nhân yêu kiều kia ra, không có người nói chuyện, không khí rất là căng thẳng.

"Nghe gà trống kêu, cục cục....."

Đúng lúc ấy, giọng hát thoải mái của thiếu niên đã phá vỡ sự yên lặng, âm thanh non nớt đáng yêu lập tức khiến cho bầu không khí thoải mái hơn.

"Mấy vị khách quan mời vào bên trong!" Tiểu nhị cơ trí chạy đến trước mặt ba người cười ha hả chào hỏi.

"Tiểu nhị ca, một nam hai nữ vừa mới tiến vào là đi cùng chúng ta, xin hỏi bọn họ....." Phụng Tinh Xu ở không nhìn thấy ba người Yên Vô Nhai trong đại sảnh, vì vậy lên tiếng hỏi thăm.

"A, ra là mấy vị!" Tiểu nhị nói: "Vừa rồi ba vị khách kia gặp được người quen, mấy người đã đến nhà gian rồi, Die nd da nl e q uu ydo n vị cô nương đáng đẹp xinh đẹp kia nhấn lại nói xin các vị chờ ở phía dưới chờ là được." Tiểu nhị cẩn thận nhớ lại tình hình vừa rồi.

Phụng Tinh Xu vừa nghe thấy, trong lòng giận dữ, thầm nghĩ Khanh Dĩ Yên này cũng quá đáng rồi, trong mấy người, nàng (Khanh Dĩ Yên) coi như là kẻ đến sau, kết quả lại đối xử với bọn họ như thế, chứ nói là người bình thường, ngay cả loại người không có nóng nảy như Phụng Tinh Xu cũng bị tự đại và kiêu ngạo của Khanh Dĩ Yên chọc giận. Hít sâu một hơi bình ổn tức giận trong lòng, không nghĩ muốn trút giận sang người khác, Phụng Tinh Xu ôn hòa mở miệng nói: "Nếu bọn họ gặp được người quen chắc hẳn cũng muốn hảo hảo gặp mặt, chúng ta sẽ không quấy rầy, tiểu nhị ca, làm phiền người truyền lời, liền nói cho bọn họ biết chúng ta đi trước một bước, gặp lại tại đại hội võ lâm!"

Thấy tiểu nhị gật đầu đồng ý, Phụng Tinh Xu xoay người rời đi, trước khi đi, lần nữa liếc mắt nhìn bóng lưng yêu kiều đó, sau đó cùng với tiếng ca đáng yêu ngây thơ của Tuấn Thư rời khỏi quán trà. Đợi sau khi ba người rời đi, hai đạo bóng người cũng đi theo rời khỏi quán trà.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện ****

"Tỷ tỷ, tại sao chúng ta lại đi?" Tuấn Thư ngắc ngịt nghi ngờ hỏi.

"Tỷ tỷ không thích nơi đó, Thư nhi, chúng ta tìm một chỗ nấu cơm dã ngoại được chứ?" Phụng Tinh Xu ôn hòa trả lời.

"Cái gì là nấu cơm dã ngoại?" Tuấn Thư nghiêng đầu nhìn Phụng Tinh Xu.

"Nấu cơm dã ngoại chính là chúng ta ở trong rừng cây bắt thỏ hoang, câu cá, đào rau dại, sau đó sinh hoạt nấu ăn, da.nlze.quydo/nm tự mình thể nghiệm niềm vui trong thế giới thiên nhiên rộng lớn." Phụng Tinh Xu miêu tả cái gọi là nấu cơm dã ngoại, nhìn trên mặt Tuấn Thư dần dần hiện lên sự mong đợi, cười nhẹ không thôi.

Dặn dò phu xe lái xe ngựa tiến vào trong rừng, lúc này một bóng dáng như quý mỹ chui vào bên trong xe ngựa. Phụng Tinh Xu thờ ơ, vẫn tựa vào gối ôm siêu lớn trong xe ngựa nhìn quyển tiểu thuyết của nàng như cũ. Chỉ có Tuấn Thư kinh ngạc một chút, đợi đến khi phát hiện ra là Tinh Anh mới bình tâm hoảng sợ, cười ha hả hỏi "Tinh Anh ca ca, vừa rồi ca mới đi làm gì à?"

Tinh Anh khẽ mỉm cười, không nói lời nào. "Thư nhi, không phải đệ muốn xem sách thiếu nhi sao? Ở đây, cầm xem đi." Đúng lúc Phụng Tinh Xu chen vào, cầm một quyển truyện tranh thiếu nhi đưa cho Tuấn Thư hai mắt đã sớm phóng tia sáng của sói, dinendian.loqidJon sau đó nhìn Tuấn Thư la hét lên một tiếng ngậm quyển truyện tranh tự động co lại ở trong gối ôm say sưa xem.

"Dò hỏi được rồi sao?" Phụng Tinh Xu vừa lật sách vừa không chút để ý hỏi.

"Tiểu thư, dò hỏi được." Tinh Anh nhỏ giọng trả lời, "Người bọn họ gặp là thương nhân nổi danh tứ quốc, Kim Bích Đạc."

"Nhiều kim tệ*!?" Phụng Tinh Xu kêu lên một tiếng, rồi sau đó "xi" bật cười một phen, "Đây là cái gì tên vậy?"

*Nguyên văn là kim tệ đa, trong tiếng Trung, chữ 'đa' đồng âm với 'đạc', do đó Phụng Tinh Xu nghe nhầm.

Bị giọng điệu của Phụng Tinh Xu chọc cười ngoài ý muốn, Tinh Anh mỉm cười giải thích: "Tiểu thư, là bích trong ngọc bích, đặc trong vũ đặc (hình như là múa chuông)."

"A, thì ra là như vậy!" Phụng Tinh Xu gật đầu một cái. "Nhiều kim tệ này có cái lai lịch gì?"

"Tiểu thư, Kim Bích Đạc là dòng chính đời thứ chín của gia tộc Kim thị Hí Triều quốc. Trước đó gia tộc Kim thị Hí Triều quốc là thủ phủ tứ quốc (nhà giàu nhất tứ quốc), nhưng kể từ sau khi tiểu thư bắt đầu tiến vào thương giới, trong mười năm từng bước kéo bọn họ xuống vị trí thủ phủ, nhưng, mặc dù Kim gia đã mất đi địa vị thủ phủ tứ quốc, bằng vào gia sản hùng hậu, cũng không thể coi thường. Nhất là hai năm qua Kim Bích Đạc bắt đầu tiếp

nhận Kim gia, hẳn là nhân vật không thể khinh thường, vừa lên đài liền sử dụng một loạt thủ đoạn, di@en*dyan(lee^qu.donn) cải cách nội bộ phát triển ngoại bộ, gom quét cục diện không khí trầm lắng của Kim gia, khiến cho tình hình các ngành nghiệp Kim thị rực rỡ hẳn lên, đối với chúng ta mà nói, hẳn là đối thủ hiểm thấy." Tình Ảnh giới thiệu từng cái về thân phận bối cảnh của Kim Bích Đặc, trong giọng nói còn bất chợt toát ra bội phục đối với Kim Bích Đặc.

Phượng Tình Xu liếc Tình Ảnh một cái, hiểu cái tình anh hùng tiếc anh hùng kia, vì vậy nói: "Sẽ có cơ hội, chúng ta cùng ra sức tồn tại trên thương trường, phóng mắt nhìn khắp toàn bộ đại lục, cuối cùng cũng sẽ có thời điểm chúng ta chính diện giao phong, khi đó, liền toàn quyền giao cho người đi xử lý!" Ánh mắt nàng hàm chứa nụ cười hứa hẹn.

Trong lòng Tình Ảnh chấn động, nhìn về phía Phượng Tình Xu, thấy nàng đang nhìn hắn, ý cười âm áp trong đôi mắt sáng kia, có tình cảm âm áp nói không ra lời, Tình Ảnh biết, nàng hiểu được hắn, trong lòng cũng là một mảnh vui vẻ.

"Tiểu thư, chúng ta tiến vào rừng cây rồi." Âm thanh phu xe truyền vào, Phượng Tình Xu dời đi tầm mắt, để sách xuống, vỗ vỗ Tuần Thư đang xem say sưa, ba người cùng nhau xuống xe ngựa.

Xe ngựa dừng ở bên cạnh một cái hồ nhỏ, bốn phía đều là rừng cây rậm rạp, rất là thích hợp để nấu cơm dã ngoại. Phượng Tình Xu quay đầu nhìn Tuần Thư đang hưng phấn và Tình Ảnh đang im lặng, bắt đầu phân công nhiệm vụ: Tuần Thư và Tình Ảnh đánh bắt cá, phu xe đi kiểm củi đốt, còn lại Phượng Tình Xu thì đi săn. Tình Ảnh vốn không yên lòng để một mình Phượng Tình Xu đi săn, nhưng vừa nghĩ tới võ công của Phượng Tình Xu cũng là được truyền thừa từ sư phụ Lục Miếu chân nhân, dĩ nhiên liền yên tâm hơn nữa nghe sư phụ nói nàng đã sớm xuất sư, nói không chừng hiện tại tu vi của nàng đã vượt qua sư phụ, gặp phải nguy hiểm thì chỉ vì quan tâm người khác, vì vậy lời phản bác đến bên miệng cũng liền nuốt xuống, gật đầu một cái, mang theo Tuần Thư bụng thùng nhạ do Phượng Tình Xu lấy ra từ trong Thảm Xu Vải đi tới bên hồ. Phu xe cũng đã sớm buộc tốt xe ngựa đi nhặt củi, vì vậy Phượng Tình Xu cũng xoay người đi vào trong rừng rậm.

Vừa đi chưa được mấy bước, trong rừng một con thỏ liền xông tới đập đầu vào thân cây chết ở trước mặt Phượng Tình Xu, đồng thời còn có mấy con chim bồ câu và mấy con chim trĩ không biết từ nơi nào chạy đến cùng nhau "ngất" ở trước mặt Phượng Tình Xu. Sắc mặt Phượng Tình Xu đen lại, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh mấy con động vật buộc nợ bướm với ánh mắt hàm chứa mong đợi nằm ở trên bàn ăn, trong lòng đột nhiên buồn nôn một trận, vì vậy làm bộ không nhìn thấy, nhấc chân vòng qua một đồng thức ăn tự động đưa tới cửa, ai ngờ còn chưa bước ra mười bước, lại có nhiều động vật "đột phát tử vong" hơn ở trước mặt Phượng Tình Xu, hơn nữa những loài động vật "hằm ngay đó" trên mặt đất mười bước trước lại như một làn khói lần nữa chạy tới trước mặt Phượng Tình Xu. Phượng Tình Xu nhìn "thi thể" động vật khắp nơi, khoe miệng co giật, dĩ nhiên liền quay đầu xem ra hôm nay nhất định phải nhặt mấy thứ này về, nếu không thì chờ một lát nữa tất cả động vật trong khu rừng này đều sẽ "hằm ngay đó" ở chỗ này.

"Các người, tất cả đứng lên, hiện tại, các người bắt đầu tỷ thí, người nào thắng ta liền ăn người đó." Phượng Tình Xu tựa vào dưới một gốc cây đại thụ nhú mây, lăm bầm nói với "thi thể" đầy đất, "Ta chỉ cho thời gian một nén nhang." Vừa dứt lời, bên cạnh liền xuất hiện một cái lư hương, trên lư hương cắm một nhánh hương mới đốt lên. Sau đó liền nhìn thấy tất cả "thi thể" trên đất đột nhiên đều sống lại, hơn nữa bắt đầu riu rít tranh đấu, Phượng Tình Xu cũng lười quan chúng nó đấu một mất một còn, lại còn hạ một kết giới, rồi nhàn nhã xoay người nằm ở trên cành cây chợp mắt.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

"Giáo chủ, thám tử truyền đến tin tức, đoàn người Yên Vô Nhai dừng lại ở Châm Bích thành mấy ngày rồi lên đường tiến về Khúc thành, trước mắt dừng lại nghỉ ngơi ở trong quán trà nhỏ giữa hai thành, có thể tối nay sẽ dừng lại ở nơi đó." Một người áo đen quỳ một gối ở trước mặt bẩm báo với nam tử lục y.

"Ừ, tiếp tục để ý, tìm đúng thời cơ động thủ, cũng đừng ra lại gây ra chuyện rắc rối gì!" Nam tử giống như lơ đãng nói nhỏ khiến người áo đen sợ hãi một hồi, nghĩ đến kết cục của người lần trước thất bại trở lại báo tin, trên lưng không khỏi thấm ra mồ hôi lạnh.

"Dạ!" Người áo đen lĩnh mệnh lập tức xoay người rời đi.

"Khoan đã." Nam tử lục y lại lên tiếng.

"Dạ, giáo chủ." Người áo đen xoay người cung kính đứng ở phía dưới chờ đợi phân phó của nam tử lục y.

Trầm ngâm một lát, nam tử lục y hỏi "Hai người đi cùng với hắn mà lần trước các người kẻ đâu?"

Người áo đen vội vàng hồi bẩm nói: "Khỏi bẩm giáo chủ, căn cứ vào tin tức mới nhất truyền đến cho thấy hai người kia và công tử thành chủ Châm Bích thành đã đi tách khỏi hai người Yên Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên rồi."

"Ừ." Nam tử lục y gõ nhẹ ngón trỏ trên mặt bàn, người áo đen biết đây là động tác suy nghĩ của chủ tử. "Người nói bọn họ cũng muốn đi đại hội võ lâm?" Nam tử lục y hỏi.

"Hồi giáo chủ, đúng vậy."

"Lần trước người được phái đi nói người nam nhân kia chỉ có một mình liền giải quyết được cao thủ của Mộ Ngâm Giáo ta, có thể thấy được thân thủ người này bất phàm," Nam tử lục y tiếp tục lấy tay gõ nhẹ mặt bàn, chậm rãi nói: "Cao thủ..... thú vị, thật thú vị, không bằng đi gặp mặt....." Kể từ sau khi làm giáo chủ Mộ Ngâm Giáo tới nay, di@en*dyan(lee^qu.donn) hẳn cũng rất ít khi tự thân động thủ, bởi vì cao thủ hẳn gặp phải không phải đầu quân dưới trướng Mộ Ngâm Giáo, thì chính là bị một chương của hắn đánh chết, vì vậy đối với hắn mà nói, cao thủ là khó có được, còn nam nhân gọi là Tình Ảnh đó, đến cuối cùng có phải là cao thủ hay không, có đáng giá để hắn động thủ hay không, vậy phải để hắn tự mình đi gặp rồi.....

"Truyền lệnh xuống, để cho bọn họ an bài tốt, chúng ta cũng đi đại hội võ lâm tham gia náo nhiệt!" Nam tử lục y ngăn tay áo lại, trầm giọng phân phó nói.

"Dạ!" Người áo đen ôm quyền hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

"Linh, chỗ bộ phận tìm kiếm còn chưa có tin tức sao?" Đợi sau khi người áo đen đi xa, nam tử lục y nhẹ giọng hỏi.

"Thật xin lỗi, chủ thượng, người ngài muốn tìm đến nay vẫn chưa có tin tức." Một âm thanh mờ ảo vang vọng trong đại điện.

"Vậy sao....." Nam tử lục y than nhẹ, rồi sau đó giọng điệu sắc bén hỏi "Vậy thì tin tức bên kia!?"

"Đã có manh mối, xin chủ thượng kiên nhẫn chờ." Âm thanh kia vẫn là phiêu miểu hư vô, không vì giọng nói của nam tử lục y mà bị ảnh hưởng.

"Rầm!" Một chưởng của nam tử đánh nát vạc đồng trước mắt, ánh mắt phẫn hận, đó là vẻ mặt thị huyết giống như Tu La địa ngục, khiến người khác nổi da gà.

P/s: Ú chà! Một giáo chủ vô cùng thần bí xuất hiện? Có ai đoán được ko? Gợi ý là một người quen bik với Phượng Tinh Xu đấy! Đáp án sẽ có ngay khi có chương tiết lộ thân phận người này! Đáp đúng là có quà nha!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: 13: Đốt Nướng Xuất Hiện Tỷ Tỷ

*Nguyên văn nó là thiếu nướng ra ngoài tỷ tỷ, sau khi edit hiểu được ngụ ý của nó, nhưng lại không biết đặt sao cho đúng, cuối cùng đành phải viết thế! Đọc xong chương này, ai hiểu được thì tốt, ai không hiểu cũng đành chịu.@@

Tiếng chim hót thanh thúy vang lên ở giữa rừng, gió nhẹ hiu hiu, chính là hoàn cảnh tốt để ngủ ngon. Phượng Tinh Xu nghỉ ngơi ở trên cành cây, khi nàng mở mắt ra thời gian vừa lúc là một nén nhang đã cháy hết. Phượng Tinh Xu tiến vào kết giới vừa thấy, năm con chim bồ câu nằm thoi thóp trên đất, lông vũ hai con gà rừng xóc xếch, toàn thân hai con thỏ bị mỡ đầy chấm đỏ, còn có những động vật khác toàn bộ đều mệt mỏi nằm xuống, dieendaanleequydownn xem ra những động vật này đã cố liều mạng mạnh mẽ dùng toàn lực để sớm siêu sinh thành người. Phượng Tinh Xu lắc đầu một cái, ngồi xồm xuống hỏi: "Các người ai thắng vậy?"

Chỉ thấy một con hươu hoang lập tức nhảy lên, khí thế bùng bùng hùng dũng oai vệ chạy đến trước mặt Phượng Tinh Xu. Phượng Tinh Xu quan sát một chút, thầm nghĩ, con hươu nhỏ này ý vào ưu thế về thân thể của mình lấy được thắng lợi, trái lại rất có ích với tình hình của nàng nha! Vì vậy gật gật đầu, sau đó để tất cả mấy con chim bồ câu, gà rừng, thỏ hoang đã gục xuống ở trên thân con hươu hoang, xoay người vừa muốn đi thì nhìn thấy mắt mát trong con người của các động vật còn lại, vì vậy vẽ ra một cái thủ quyết, sau khi thì thầm nói một hồi liền mỉm cười nói với những động vật kia: "Ta đã tiến hành cầu phúc với các người, hi vọng các người sau khi chết có thể đạt được ước muốn, chỉ cần không làm trái với đạo nghĩa, các người cũng sẽ đạt thành nguyện vọng của mình." Xoay người, không nhìn tới những động vật quỳ lạy rất lâu với nàng nữa, Phượng Tinh Xu trở lại bên hồ.

Lúc trở lại địa điểm được chọn, nơi đó không có ai, nhưng đã chất không ít củi khô, nơi xa còn truyền đến tiếng hát thông thả "Chúng ta cùng đi dạo chơi ngoại thành....." Xem ra Tuấn Thư và Tinh Anh vẫn còn đang bắt cá, vì vậy Phượng Tinh Xu tính đi qua nhìn một chút, trước khi đi nàng nhìn lướt qua con hươu hoang vác xác động vật, con hươu hoang này cũng tương đối hiểu tính người, lập tức ngã xuống đất giả chết. Phượng Tinh Xu cười khẽ, Die nda nl e q uyo n nói: "Cái vật nhỏ này thú vị đây, nếu không phải là người một lòng muốn chết, ta thật muốn nhận người làm sủng vật!" Ai ngờ vừa dứt lời, con hươu hoang "nằm ngay đó" trên đất lập tức bật dậy, vui sướng vây quanh Phượng Tinh Xu, vô cùng vui mừng nhảy dựng lên.

Sắc mặt Phượng Tinh Xu đen lại, không nghĩ tới sẽ như thế này, có điều nói cũng đã nói rồi, nàng cũng quá thật rất yêu thích con hươu nhỏ này, vì vậy

nên cũng mặc kệ nó, đi tới bên hồ, mặc cho hươu con cùng đi theo.

Mới vừa đi tới bên hồ, liền nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Tuấn Thư, nghe hình như là đang dạy dỗ Tĩnh Ảnh, Phụng Tĩnh Xu tò mò, dừng bước lại, làm một động tác chó lên tiếng với hươu con, vì vậy hươu con liền chớp tròn mắt thông minh nằm bất động trên đất.

"Tĩnh Ảnh ca ca, ca hát theo Thư nhi nha, chỉ cần ca hát nhiều lần là sẽ được!" Hai tay Tuấn Thư chống cằm mặt ngây thơ ngồi ở bên hồ nhìn Tĩnh Ảnh bỏ đi giày vớ kéo cao ống quần đứng ở trong hồ không ngừng khuyên lơn, "Tỷ tỷ nói ca ca nếu như không biết ca hát, về sau gặp phải người trong lòng người ta sẽ không thích ca đâu!"[da.nlze.quydo/nm](#) Đột nhiên, hai tay Tuấn Thư nắm quyền, phồng má lên giống như hung ác nói: "Hừ hừ! Thư nhi nhất định phải ca hát thật tốt, về sau có thể hát rất nhiều rất nhiều cho tỷ tỷ nghe! Thư nhi thích tỷ tỷ nhất! Nếu Thư nhi luôn luôn ca hát cho tỷ tỷ nghe, tỷ tỷ nhất định cũng sẽ rất ưa thích Thư nhi đấy!"

Sau đó hẳn lại tiếp tục mềm giọng, nũng nịu khuyên nhủ: "Tĩnh Ảnh ca ca, ca cũng cùng hát với Thư nhi nha, vẫy vẫy tay ~ lúc lắc đầu ~ chúng ta cùng đi dạo chơi ngoại thành ~"

Một lát sau, chỉ nghe trong hồ kia mơ hồ truyền đến một tiếng ca chua chát, vẫn lấp ba lấp bắp như vậy, nhưng tốt hơn so với buổi trưa nhiều, Phụng Tĩnh Xu cười trộm, xem ra cho dù là cứng rắn lạnh băng như Tĩnh Ảnh, [dinendian.loqid](#)Jon cũng không chịu được việc Tuấn Thư làm nũng nha! Đưa chân đá đá hươu con nằm ở một bên, hươu con vừa được ám hiệu, lập tức đứng lên mạnh mẽ vọt qua, chạy vội ra ngoài.

"Người nào!?" Âm thanh Tĩnh Ảnh bén nhọn lập tức truyền đến, sau đó là Tuấn Thư oa oa kêu to: "Oa! Hươu con thật đáng yêu nha!"

Phụng Tĩnh Xu mỉm cười đi ra ngoài, nhìn thấy Tuấn Thư ôm đầu hươu con kia, bước đi thong thả đến trước mặt của hắn, "Thư nhi thích không?"

Tuấn Thư nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu, lập tức vui vẻ hét lớn: "Tỷ tỷ, hươu con thật đáng yêu! Thư nhi rất thích!"

"Ha ha, vậy sau này hươu con cùng ở bên cạnh Thư nhi nhé!" Sau đó không để ý tới Tuấn Thư kêu lên vui mừng nữa, đi tới bên cạnh thùng nhựa ngồi xổm xuống tra xét, phát hiện cá đã đầy nửa thùng, vì vậy nói với Tĩnh Ảnh: "Người cũng được nha, thời gian mới có một lúc liền bắt được nhiều như vậy, không tệ lắm, người đi lên đây đi!" Sau khi chờ Tĩnh Ảnh lên bờ, ba người một hươu lại đi về.

Trở về vừa thấy, phu xe đã nhặt khá nhiều củi khô trở lại. Phụng Tĩnh Xu gật đầu, sau đó đi tới sau xe ngựa từ trong Thẩm Xu Văn lấy ra một cái vỉ nướng, ở trong ánh mắt ngạc nhiên của ba người mặt không đổi sắc đặt vỉ nướng vào giữa, sau đó chỉ huy Tĩnh Ảnh làm việc, phu xe xử lý những động vật kia và cá, nàng và Tuấn Thư hai người đi đào một chút rau dại về. Đợi hai người một hươu nhảy nhót nhót trở lại, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, vì vậy Phụng Tĩnh Xu lấy ra một loạt đồ gia vị như dầu, muối, bột tiêu, bột ớt, thìa là, gừng, [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](#) rồi dưới ánh tò mò của những người khác khoác lên một cái tạp dề (ta đã lảng lảng thành công làm một hình mẫu bà chủ nhà đứng chuẩn rồi, hết cách rồi, ai kêu bây giờ nấu ăn ở trước mặt mọi người, nàng không thể thâm làm cũng rất buồn bực nha ~), bắt đầu đặt cá và thịt ở trên vỉ nướng, quét dầu lên, chỉ chốc lát sau, từng luồng mùi thịt thơm mê người phieu đảng ở trong rừng cây.

Đám người Tuấn Thư nhìn không chớp mắt, nước miếng chảy ròng, cho đến khi Phụng Tĩnh Xu nướng xong một mâm thịt, phân cho ba người, Tuấn Thư nuốt nước miếng, vừa muốn động, đột nhiên một trận gió cuốn tới, chờ gió qua, Tuấn Thư nháy mắt mấy cái, "oa" một tiếng khóc lên. Phụng Tĩnh Xu vừa nhìn, mâm thịt trong tay hắn kia đã sớm không thấy tung tích. Lòng mày nhăn lại, liền nghe thấy trên một thân cây gần đây mơ hồ truyền đến tiếng nhai, Phụng Tĩnh Xu nháy mắt một cái, Tĩnh Ảnh nhanh chóng chạy như bay ra, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng một nữ nhân "Chao ôi!" Thoáng cái, một bóng dáng lập tức chạy đến sau lưng Phụng Tĩnh Xu, lấy Phụng Tĩnh Xu làm lá chắn, gấp giọng nói: "Đừng đừng đừng! Đừng đuổi ta, ta chỉ ăn đúng một mâm thịt thôi mà!"

Từ lúc cái bóng dáng này vọt đến đây Phụng Tĩnh Xu đã xác định rõ đây là nữ tử yêu mị trong quán trà, xuất phát từ ấn tượng tốt với nàng, cho nên khi nàng đến gần cũng không có ra tay công kích, vừa nghe thấy lời của nàng, liền tức giận nói: "Tỷ tỷ, một mâm thịt này của tỷ, lại để cho Thư nhi của chúng ta khóc thảm đó!"

Nàng kia thấy Tĩnh Ảnh không hề công kích nàng nữa, vì vậy lá gan cũng lớn lên, tựa vào trên người Phụng Tĩnh Xu cười hi hi nói: "Muội muội, hết cách rồi, tỷ tỷ ta ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, đi ngang qua đây liền nghe thấy mùi thơm mê người như vậy, [dfienddn.lieqiudoon](#) không nhịn được liền lấy mượn một phần tới ăn thôi, " lại quay đầu lại nói xin lỗi với Tuấn Thư còn đang khóc sướt sùi: "Thật xin lỗi, tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đoạt một phần thịt của đệ, coi như thiếu đệ một phần tình đi, sau này có chuyện gì thì tới tìm tỷ tỷ ta, ta nhất định sẽ giúp đệ!"

Phụng Tĩnh Xu vừa nghe, càng thêm thương thức nữ tử này, nghĩ thầm, đây cũng là một người ngay thẳng sáng khoái. Vì vậy nổi lên tư tưởng kết giao, nói: "Tiểu muội Hoàng Vũ Tĩnh Xu, hôm nay có duyên gặp mặt tỷ tỷ tại quán trà, [Dieerndkdan/leequhydonnn](#) rồi sau đó lại gặp nhau trong rừng cây này, muốn kết giao bằng hữu với tỷ tỷ, không biết ý tỷ tỷ thế nào?"

Nàng kia vừa nghe, vui mừng nói: "Tốt tốt! Dựa vào phần tay nghề tốt này của muội muội, tỷ tỷ cũng định người bằng hữu này rồi! Tỷ tỷ ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, cũng là Tâm Mộng Hồ!"

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 46: 14: Tin Đồn Trăn Bảo

Nàng kia vừa nghe, vui mừng nói: "Tốt tốt! Dựa vào phân tay nghề tốt này của muội muội, tỷ tỷ cũng định người bằng hữu này rồi! Tỷ tỷ ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, cũng là Tâm Mộng Hồ!"

"Tâm Mộng Hồ!?" Sắc mặt Tĩnh Ảnh khẽ biến đổi.

"Ồ, tiểu hóa đẹp trai, thì ra người còn nghe qua danh hào của tỷ tỷ ta à? Không tệ không tệ, coi như người có kiến thức!" Tâm Mộng Hồ nhún mày, cười hi hi nói, chỉ là giọng điệu kia là không che giấu được.

"Ha ha, tỷ tỷ, tiểu hóa đẹp trai chúng ta nghe qua, tiểu muội ta lại chưa từng nghe qua!" Phụng Tĩnh Xu cười nói.

"Ha ha, muội tử, để cho tiểu tử nhà muội giới thiệu cho muội đi..... Ai, ai, muội đừng có ngừng tay nha! Úmnh.....Cái tiểu muội tử này, dùng những thứ gì quét lên thịt mà thơm như vậy chứ, thật là thêm chết tỷ tỷ rồi!" Tâm Mộng Hồ vừa nói vừa rất "tự giác" từ sau lưng Phụng Tĩnh Xu đi ra, trắng trợn bưng thịt nướng trên tay Tĩnh Ảnh và phu xe đang ở một bên ngáy ngời, Die nd da nl e q uu ydo n sau đó nhét một nắm vào trong tay Tuân Thư, nghĩa khí nói: "A, tiểu đệ đệ, đừng nói tỷ tỷ không có chăm sóc đệ, mau ăn mau ăn, nếu không một lát nữa thì ca ca đó sẽ tới đoạt đấy!" Vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ Tĩnh Ảnh đang đen mặt.

Tuân Thư vừa thấy Tĩnh Ảnh đen mặt, hai tay đang cầm nắm, muốn ăn lại không dám, chỉ có sợ hãi nhìn về phía Tĩnh Ảnh, lại đưa ánh mắt cầu cứu tới Phụng Tĩnh Xu. Phụng Tĩnh Xu mỉm cười gật đầu một cái, hắn lại nhìn về phía Tĩnh Ảnh, phát hiện Tĩnh Ảnh cũng mỉm cười với hắn, rốt cuộc cũng thả lá gan xuống, vui vẻ ăn.

Tâm Mộng Hồ thú vị nhìn ba người "liếc mắt đưa tình", cho đến khi Tuân Thư mới bắt đầu ăn vài ngụm, mới dùng chiếc đũa gấp lên một miếng thịt, vừa muốn bỏ vào trong miệng liền bị một đôi đũa khác làm cho ngừng lại.

Tâm Mộng Hồ sững sờ, nhìn về phía Phụng Tĩnh Xu, lại thấy nàng cười híp mắt nhìn mình, thế mới biết là gặp được cao thủ. Lúc trước mắt nàng thật vững vẻ, còn tưởng rằng cũng chỉ có võ công của người nam nhân kia là cao nhất trong mấy người này, hiện tại tiểu muội tử lại ngay lúc nàng không chú ý đang lúc đánh liền ở liền ra tay cực nhanh, có thể thấy được mặc dù bề ngoài nàng nhìn như nhu nhu nhược nhược, nhưng lại biết võ, hơn nữa tu vi võ công còn cao xa hơn nàng, mới có thể làm cho nàng không chút nào phát hiện được.

"Ha ha ha! Muội tử tốt! Hôm nay tỷ tỷ thật gặp phải đối thủ rồi!" Tâm Mộng Hồ bị Phụng Tĩnh Xu đánh một đũa, cũng không xấu hổ, ngược lại còn cười ha ha.

"Đầu có, nhờ có tỷ tỷ nể mặt thôi." Phụng Tĩnh Xu càng ngày càng thích tính tình cởi mở của Tâm Mộng Hồ, và lại vừa rồi hành động chăm sóc Tuân Thư của nàng cũng làm cho Phụng Tĩnh Xu rất có thiện cảm, vì vậy giọng nói càng thêm thân thiện, "Chỉ là, tỷ tỷ, nể mặt là một mặt, thịt nướng này, lại thuộc về mặt khác rồi." Phụng Tĩnh Xu cười nói.

"Hả? Muội tử đây có ý gì à?" Tâm Mộng Hồ cảm thấy hứng thú hỏi.

"Không biết tỷ tỷ nghe qua câu 'tự mình động thủ, com no áo ấm' chưa?" Phụng Tĩnh Xu lấy ra danh ngôn của chủ tịch Mao, da.nlze dẫn dụ Tâm Mộng Hồ vào bẫy rập.

"'Tự mình động thủ, com no áo ấm'?" Tâm Mộng Hồ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Chưa từng nghe qua, muội tử, đây là người nào nói a? Có đạo lý như vậy!"

"Là ai nói không quan trọng, quan trọng là ý nghĩa của nó." Phụng Tĩnh Xu ý vị thâm trường nói.

"Ý nghĩa?" Tâm Mộng Hồ ngây ngốc lặp lại, "Cái gì mà ý nghĩa với không ý nghĩa? Điều này có quan hệ gì với việc ta ăn thịt nướng?"

"Đương nhiên có quan hệ, nó nói cho chúng ta biết, muốn ăn được com miễn phí, nhất định phải trả tiền trước nha!" Phụng Tĩnh Xu buông tay nói.

"Cái, cái gì mà trả tiền?" Tâm Mộng Hồ vẫn còn chưa hiểu ra sao.

"Trà trả tiền đương nhiên là —— tất cả những thứ này tỷ tỷ đều phải tự mình đi rửa sạch sẽ!" Phụng Trọng Xu đuổi tay ra, chỉ đám rau dại mà lúc trước cùng Tuấn Thư đào về.

"Cái... cái gì? Muốn ta rửa rau dại! ?" Tâm Mộng Hồ không thể tưởng tượng nổi kêu lên. "Có làm hay không? Cho tới bây giờ ta ngoài da tóc ra ta cũng chưa từng rửa cái gì đâu!"

"Ha ha, vậy hôm nay tỷ tỷ liền mở ra tiền lệ này đi!" Phụng Trọng Xu vẫn cười ha ha, nhưng trong giọng nói không có một chút chỗ thương lượng.

"Nhưng tay ta trắng nõn....." Tâm Mộng Hồ mở miệng.

"Chỗ muỗi có thuốc, có thể bảo dưỡng hai tay tỷ tỷ càng mềm mại hơn so với trước kia." Phụng Trọng Xu một lời cắt đứt.

"Vậy ta cũng sẽ không....." Tâm Mộng Hồ vẫn còn giãy giụa.

"Đại ca phu xe sẽ dạy tỷ tỷ rửa rau thế nào." Phụng Trọng Xu lại một lần đánh lại lòng giãy giụa của Tâm Mộng Hồ.

"Nhưng mà một mình ta rửa sẽ....." Lần này Tâm Mộng Hồ vẫn còn chưa nói hết, không phải là bị Phụng Trọng Xu cắt đứt, mà là bị khí thế không cho cãi lại trên người nàng làm cho kinh hãi, trong lòng thầm kinh ngạc tiểu cô nương này đến tột cùng là người nào, lại có thể khiến lão giang hồ như nàng cũng không khỏi bị nàng trấn áp. Có điều may mà hai người cũng không đối địch, vì vậy cũng không nên nóng lòng nhất thời đi tìm tòi nghiên cứu Phụng Trọng Xu, Tâm Mộng Hồ chỉ đành ngoan ngoãn cùng với phu xe đã bị nàng cướp thịt nướng đi tới bên hồ.

Tâm Mộng Hồ vừa đi, trong không khí chỉ để lại từng tiếng "chì chì" phát ra trên thịt đang nướng trên vỉ, một lát sau, Phụng Trọng Xu mở miệng hỏi: "Nàng là người nào?"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

"Kim công tử, không ngờ chúng ta có duyên như vậy, ngay lúc này lại gặp nhau." Tay ngọc của Khanh Dĩ Yên cầm bình, từ từ rót rượu, ánh mắt ẩn tình, không ngừng đưa đến nam tử anh tuấn phía đối diện.

"Đâu có, Dĩ Yên cô nương nói quá lời rồi." Ngồi đối diện với Khanh Dĩ Yên, chính là Kim Bích Đặc người thừa kế gia tộc Kim thị của Hí Triều quốc, chỉ thấy hắn mặc một bộ y phục thêu trăm tơ vàng chói mắt, chỗ ống tay áo lấy chỉ bạc thêu thành từng hoa văn hình tiên đồng tinh xảo, đỉnh đầu đội kim quan, bó chặt mái tóc dài đen bóng, tay cầm cây quạt vàng có hoa văn phụng hoàng, mở rộng ra, trên mặt quạt là một bức tranh đồng tử (con trai) tỏa ra khí thế giàu có, chân mang hài bằng vàng ngọc, toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏa ra ánh sáng vàng kim lấp lánh rất chói mắt. Đặc biệt nhất chính là trước ngực hắn treo một bản tính vàng lớn cỡ bàn tay, bất cứ lúc nào cũng có thể không ngừng tính toán, có thể tính việc làm ăn lớn đến nỗi có một khoản ngàn vạn bạc, cũng có thể nhỏ chỉ là một cái bánh bao thịt hai văn tiền, dù sao hắn có quan hệ đến tiền bạc, đều phải qua bản tính vàng của hắn gảy một chút mới thành giao, người đời nói, đồng vàng đồng bạc, cũng phải tính qua bản tính vàng, bầm víu nói chuyện tình cảm với nhau, phải xem bản tính vàng có công bằng không. Ý nói bản tính vàng của Kim Bích Đặc nhận tiền không nhận người, cho dù giao tình có khá hơn nữa, người muốn có liên hệ cũng phải tính qua bản tính vàng trên ngực hắn, nếu không người đừng có nghĩ chiếm được lợi thế!

"Nhiều năm trước Dĩ Yên từng may mắn được nhìn thấy công tử một lần, khó có thể quên được, hôm nay có thể gặp lại công tử lần nữa, thật sự rất có duyên phận!" Khanh Dĩ Yên khẽ cười nói.

"Ha ha, được mỹ nữ đệ nhất võ lâm nhớ nhưng, thật là may mắn của Kim mỗ!" Ánh mắt Kim Bích Đặc chứa ý cười trả lời, chỉ là ý cười này, đáy lòng lại là cái tình cảnh gì, sợ là chỉ có chính hắn mới hiểu được!

"Công tử thật cho rằng Dĩ Yên nhớ mong là may mắn sao!?" Khanh Dĩ Yên vui mừng hỏi.

"Đó là đương nhiên, trong chốn võ lâm cũng không biết có bao nhiêu hào kiệt trông mong cũng trông mong không được Dĩ Yên cô nương nhớ mong đấy!" Kim Bích Đặc bụng rượu trên bàn lên ý vị thâm trường nói, "Chắc hẳn vị Yên huynh này khẳng định cũng là người ái mộ Dĩ Yên cô nương đi!"

Đột nhiên bị điểm danh, bởi vì bị Khanh Dĩ Yên lạnh nhạt mà Yên Vô Nhai mất mát phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy hai người Khanh Dĩ Yên và Kim Bích Đặc cũng đang nhìn mình, cũng không biết hai người nói tới chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là lúng túng bụng ly rượu lên cười nói: "Đâu có, đâu có!"

"Kim công tử....." Lúc Khanh Dĩ Yên vừa muốn nói nữa thì một tiếng kêu ôn nhu ngắt lời của nàng: "Biểu ca! Sao huynh lại chạy đến đây rồi hả?"

Khanh Dĩ Yên vừa nghe là âm thanh nữ nhân, cần mồi thăm bực bội quay đầu, đợi sau khi nhìn thấy người đến là một mỹ nhân nhu nhược, tức giận trong lòng càng sâu, lại ngại vì ở trước mặt Kim Bích Đặc mà tận lực thu liễm.

"Thấm Nhị, muội tới rồi." Kim Bích Đặc để ly rượu xuống ghénh đón, đỡ mỹ nhân nhu nhược đến ngồi xuống bên cạnh chỗ của hắn.

"Thấm Nhị?" Yên Vô Nhai nghe thấy Kim Bích Đặc gọi, hiếu kỳ nói: "Chẳng lẽ vị cô nương này chính là Tịch Thấm Nhị, người được xưng là tài nữ đệ nhất Hí Triều quốc?"

"Đâu có tài nữ đệ nhất gì, dĩ nhiên là vị công tử này quá khen rồi." Tịch Thấm Nhị khẽ mi liễu mục*, trên mặt ửng đỏ nhỏ giọng nói.

*đê mi liễu mục: hạ mày khép mắt, ra dáng dăm chiêu

"Ha ha, Thấm Nhị, khiêm tốn làm gì, đúng là đúng thôi!" Kim Bích Đạc ha ha cười nói.

"Dạ, biểu ca dạy rất đúng, Thấm Nhị thụ giáo." Tịch Thấm Nhị vẫn là bộ dáng dịu dàng thuận theo, cười không ngớt phụ họa nói.

"Không biết Kim công tử muốn đi đâu vậy?" Khanh Dĩ Yên vừa nhìn tất cả tiêu điểm đều tập trung ở trên người Tịch Thấm Nhị, trong lòng cảm giận, thầm nghĩ, thật vất vả mới ở trong quán trà nhỏ này gặp được Kim Bích Đạc, một phu quân tốt lý tưởng trong lòng nàng, lại muốn dùng tất cả biện pháp điều tiện nhân Hoàng Vũ Tĩnh Xu kia đi, vốn tưởng rằng dựa vào vẻ thù mị của bản thân có thể hấp dẫn được sự chú ý của Kim công tử, thế mà lại nhẩy ra một con hồ ly tinh khác, thật là tức chết người! Vì thế mới nghĩ biện pháp hấp dẫn sự chú ý của mọi người qua đây, đồng thời liệt Tịch Thấm Nhị và Hoàng Vũ Tĩnh Xu khiến người ta ghét này vào trong hàng ngũ kẻ địch.

"Ha ha, chúng ta đang muốn đến đại hội võ lâm!" Kim Bích Đạc cười nói. Người làm ăn gặp mặt đều là ba phần cười, vì vậy Kim Bích Đạc đã luyện thành bản lãnh bất cứ lúc nào cũng có thể giữ vững nụ cười ôn hòa, người khác cũng rất khó nhìn ra dưới nụ cười kia, đang gỗ cái bàn tính vàng gì. "Không lâu sau nữa đại hội võ lâm sắp bắt đầu, cửa hàng bên kia nhất định sẽ rất bận, vì vậy ta đi sang xem một chút, thuận tiện khảo sát một phen, dĩ nhiên, có thể biết thêm một hai bằng hữu cũng tốt, tỷ như Yến huynh và nữ nhi giang hồ như Dĩ Yên cô nương đây, Kim nỗ cực kỳ bội phục." Kim Bích Đạc cười lên giọng.

"Chắc hẳn Kim công tử cũng rất hiếu kì với trân bảo theo như lời đồn đãi trên đại hội võ lâm chứ?" Khanh Dĩ Yên cười hỏi.

"Đó là đương nhiên!" Về mặt Kim Bích Đạc khẳng định nói, "Thân là người làm ăn, làm sao có thể không tò mò với những thứ trân bảo kia chứ!" Sau đó hần cố làm ra vẻ thần bí nghiêng thân tới trước nhỏ giọng nói: "Nghe nói trong trân bảo này có giấu một bộ bí tịch võ công cực kỳ lợi hại và một bức họa, nghe nói bức họa này chính là tàng bảo đồ cất giấu một lượng kho báu thần bí phú khả địch quốc, không biết là thật hay giả, " sau đó hần lại ngồi dậy cười vang nói: "Kim nỗ là một người làm ăn, tự nhiên không tin tưởng tin đồn vô căn cứ, vì vậy tính toán tự mình đi tìm kiếm một ít!"

"Vậy thì thật là tốt nha!" Khanh Dĩ Yên vui mừng nói, "Chúng ta cũng đang tính toán tiến đến đại hội võ lâm, không bằng chúng ta kết bạn mà đi chứ?"

"Thật? Vậy thì thật là quá tốt!" Kim Bích Đạc gõ nhẹ cây quạt vàng vào lòng bàn tay, cười đồng ý nói.

"Nhưng....." Lúc này Yến Vô Nhai nghĩ tới đám người Phượng Tĩnh Xu bị hần bỏ lại, vừa muốn nói gì, liền bị Khanh Dĩ Yên dưới bàn kéo y phục, vì vậy vẫn cứ nhin xuống.

"Thế nào, chẳng lẽ Yến huynh có ý kiến gì khác sao?" Kim Bích Đạc tò mò quay đầu hỏi.

"Ách, không có, không có a..... Ta là nói, không biết lần này trên đại hội võ lâm có thể gặp được chủ nhân Tĩnh trang hay không!" Yến Vô Nhai giải thích.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sốt.

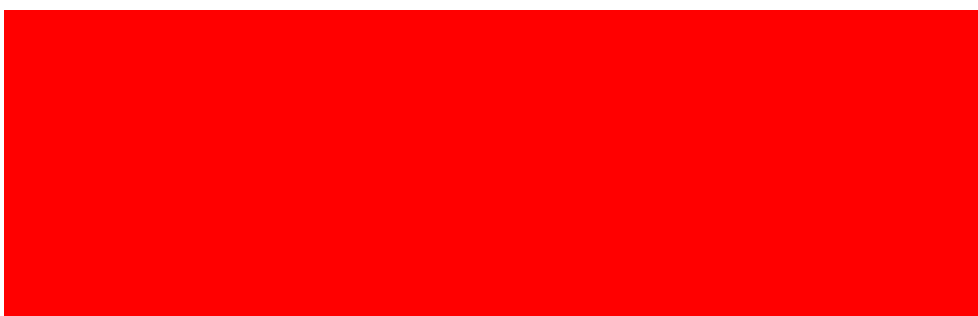
Người đời đều biết, từ mười năm trước Tĩnh trang bắt đầu phát triển, trong mười năm này đạt được thành tích kinh người, ở phương diện tửu lầu quán cơm đã có thể sánh bằng Kim thị, Bách Tính phường và Hảo Mộng lâu của bọn họ đều rất được hoan nghênh, cũng bởi vì như thế, chủ nhân Tĩnh trang rất được chú ý khắp nơi, chỉ là không ai biết người chủ nhân này rốt cuộc là người như thế nào, chỉ biết nữ chủ nhân Tĩnh trang là một vị nữ tử tên là Hoa Dung. Dĩ nhiên điều này thật ra rất kỳ lạ, từ cổ chí kim, bình thường đều là trượng phu làm ăn bên ngoài, thê tử ở nhà không cho người ngoài biết, mọi người tò mò đều về phu nhân, thế nhưng Tĩnh trang lại hoàn toàn ngược lại, mặc dù cũng là phu quân làm ăn bên ngoài, nhưng mọi người biết đến đều là thê tử làm, đối với trượng phu nữa điểm cũng không biết, vì vậy Tĩnh trang cũng rất được người chú ý.

"Ha ha, gặp được hay không gặp được, đi chẳng phải sẽ biết sao!" Kim Bích Đạc cũng không có quá nhiều kinh ngạc, lập tức liền cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đi Dạo Kỹ Viện Mà Thôi Ai Sợ Ai

"Muội muội, không ngờ bề ngoài cái xe ngựa này của muội nhìn như giản dị, bên trong thế mà lại có khoảng trời riêng nha!" Tâm Mộng Hồ vừa tiến vào trong xe ngựa của Phụng Tinh Xu liền bắt đầu than thở, lại hiểu kỳ sở trái sở phải, đối với cái gì cũng đều cảm thấy tò mò, quả thật còn ham hỏi hơn Tuân Thư.

Nhớ ngày đó khi tiến vào trong chiếc xe ngựa mà Phụng Tinh Xu tự tay bố trí, Tuân Thư chỉ hưng phấn vuốt vuốt đồ mới lạ khắp nơi trong xe ngựa, ngược lại cũng không đặt câu hỏi. Với tính tình trẻ con của Tuân Thư mà nói, có chơi là được rồi; mà Tinh Ảnh lại là cái loại người hiền như khúc gỗ không nói gì, huống chi trong mười năm đã gặp nhiều thứ mới lạ, chỉ nói tới hàng năm Phụng Tinh Xu xuống núi đến sinh nhật Phụng Duy Tinh đã từng đưa quà tặng cho hắn, còn có đồ do sư phụ Lục Miếu chân nhân cứng rắn đưa tới, còn có quà Phụng Tinh Xu đưa vào lúc hàng năm sinh nhật hắn, có gì không mới lạ? Hiện tại hắn đã không còn cảm thấy kinh ngạc với mấy thứ gọi là vật mới lạ này, cũng sẽ không đi hỏi nhiều, vì vậy đối với Phụng Tinh Xu mà nói, đây còn là lần đầu tiên bị người quán hỏi "đây là cái gì?" "Cái đó dùng như thế nào?" "Tại sao có thể có vật thần kỳ như vậy?"

Phụng Tinh Xu sợ bị dây dưa, vì vậy nảy sinh ra cách nói thông nhất chính thức: đây là độc môn kiến thức mà sư phụ Lục Miếu chân nhân của nàng truyền thụ cho nàng, không thể để ngoại nhân biết được.

Quả nhiên, vừa nghe thấy là Lục Miếu chân nhân, nghi vấn trong lòng Tâm Mộng Hồ liền lập tức tan thành mây khói, cao nhân đệ nhất Tứ quốc nha, biết rõ vật gì đó hiển nhiên người thường không thể nghĩ tới, hơn nữa nếu Tinh Xu muội tử là đồ đệ của hắn, võ công của nàng cao hơn bản thân nằm trong mười cao thủ võ lâm đầu bảng cũng là điều bình thường. Chỉ là, sắc mặt Tâm Mộng Hồ lập tức sụp xuống, lúc nào thì Lục Miếu chân nhân thu đồ đệ rồi hả? Giang hồ này vốn là nhân tài xuất hiện lớp lớp, hậu bối trẻ tuổi có võ công cao cường trong chốn võ lâm hiện nay cũng đã bắt đầu xuất đầu lộ diện rồi, nếu như qua mấy năm nữa, chỉ sợ nàng ngay cả vị trí nằm trong hai mươi cao thủ võ lâm đầu bảng cũng không chiếm được?

Dáng vẻ Tâm Mộng Hồ chui vào trong cảm xúc hồi tiếc của bản thân, lại quên, mình không chỉ có võ công cao cường, mà còn có kinh nghiệm giang hồ lão luyện, nếu quả thật muốn liều mạng một mất một còn mà nói, nàng vẫn còn có phần thắng tuyệt đối, huống chi năm nay nàng chỉ mới hai mươi sáu tuổi, ở cổ đại mà nói hai mươi sáu tuổi mặc dù là tuổi làm nương rồi, dfiendn lieqiudoon chắc cũng có một đứa bé bảy tám tuổi rồi, nhưng nàng Tâm Mộng Hồ cũng không phải là tiểu thư khuê các theo quy quy củ củ gì, cần gì câu nệ vào quan niệm đạo đức của thế nhân đây? Giờ đang hai mươi sáu tuổi, chỉ cần lại cố gắng hơn nữa trên phương diện võ học, nhất định có thể có đột phá.

Đây là chỗ mâu thuẫn của Tâm Mộng Hồ, vừa cởi mở, không xuất giả lại không quan tâm ánh mắt thế tục mà bước chân vào giang hồ, rồi lại hết sức quan tâm với quan niệm thế tục, luôn cảm thấy mình già rồi, cả ngày chỗ nào đó mà rói rầm. Chỉ là, đây cũng là chỗ đáng yêu của nàng, cũng không mất phóng khoáng thẳng thắn của nữ nhi giang hồ, lại cũng có một chút tình cảm nữ nhi, vì vậy cuối cùng Phụng Tinh Xu lại có thể cùng nàng trở thành bạn tốt sinh tử chi giao*, còn đối với tiểu nữ nhi giang hồ như Khanh Dĩ Yên thì nên tránh xa ra.

*sinh tử chi giao: bạn chí cốt

"Tiểu thư, đến Khúc thành rồi." Phu xe nhỏ giọng nhắc nhở.

Phụng Tinh Xu vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài, thời điểm vừa tới Khúc thành là lúc chạng vạng tối, dưới ánh chiều tà, người đi đường tấp nập tấp nập ba tiến ra tiến vào cửa thành, đều vội vã đi về nhà, Phụng Tinh Xu nhớ tới buổi chiều tối trước đây không lâu, cái đêm cô đơn lạnh lẽo đó, trên đường phố vắng vẻ lưu lại giọng nói lạnh băng. Nàng xoay người lại nhìn Tuân Thư rúc ở bên cạnh nàng, nghĩ tới Duy nhi ở phương xa, chậm rãi cười lên, đến lúc trời chiều trở về nhà thì bên cạnh nàng cũng đã có người làm bạn rồi.

"Đến Hảo Mộng lâu nghỉ lại đi." Tinh Ảnh mở miệng, phu xe lĩnh mệnh điều khiển xe ngựa tiến vào Khúc thành, dưới ánh nắng chiều, vẻ mặt vệ binh thủ thành nghiêm túc, bảo vệ chặt chẽ tòa thành này, tất cả xem ra đều hài hòa mà tốt đẹp như vậy.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền ****

Đợi sau khi mọi người đi vào bố trí ổn thỏa, Tinh Ảnh theo thường lệ đi tới phòng Phụng Tinh Xu báo cáo.

Trên đoạn đường này, mỗi lần tiến vào một sản nghiệp, Tinh Ảnh sẽ kịp thời bẩm báo tình hình kinh doanh nơi đó với Phụng Tinh Xu, để Phụng Tinh Xu từ từ xâm nhập vào bên trong cả tổ chức buôn bán, cho đến sau khi trở lại Lộng Phong quốc có thể dễ dàng nắm giữ một loạt thao tác buôn bán, hơn nữa thời điểm dừng lại ở các nơi tiến hành điều chỉnh kinh doanh nơi đó, để đạt được tình trạng kinh doanh tốt nhất. Sự thật chứng minh, đầu óc buôn bán của Phụng Tinh Xu cũng không có bởi vì xuyên qua được vài chục năm mà xao lãng, từ khi càng thêm hiểu biết đi sâu vào cái thế giới này, nàng lại càng lúc càng thông thạo giới buôn bán, hơn nữa gần như đã có thể điều khiển, chiếm được vị trí đầu tiên.

"Tiểu thư, tin tức mới vừa nhận được, không biết vì sao trong Từ Vong Sâm Lâm bắt đầu có dấu hiệu có người hoạt động, hơn nữa đã có người bắt đầu từ Từ Vong Sâm Lâm trực tiếp tiến vào Lộng Phong quốc." Đầu tiên Tinh Ảnh chọn một chuyện mà hắn cho là tương đối quan trọng bẩm báo lên.

"Từ Vong Sâm Lâm?" Phụng Tinh Xu sửng sốt, nơi đó không phải không có người có thể sống sót mà đi ra ngoài sao? Ở trong đó.....

Phụng Tinh Xu vỗ trán, sao nàng lại quên vụ này rồi, toàn bộ động vật chỗ đó nàng đều thu hết, hiện tại dĩ nhiên có thể đi rồi. "May nhờ người nhắc nhở sớm, " Phụng Tinh Xu tán dương nói, "Nếu không chúng ta phải sử dụng tiên cơ (việc mang tính quyết định) rồi!"

"Đây là chức trách của thuộc hạ." Tình Ảnh không chút nào giành công nói, sau đó nói ra ý nghĩ của mình: "Tiểu thư, thuộc hạ cho là nếu con đường giữa Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc đã thông, vậy thì chúng ta nên sớm một bước chiếm đóng con đường buôn bán mầu chốt mới đúng."

"Ừ, không tệ!" Phụng Tình Xu gật đầu một cái, "Người chờ một lát rồi cùng Duy nhi gọi điện thoại, cùng hắn thảo luận ra một phương án, rồi giao lại cho ta đi!"

"Vâng!" Tình Ảnh lĩnh mệnh, sau đó mới bắt đầu báo cáo lại tất cả các bằng báo cáo của mỗi sản nghiệp tại Khúc thành ở một canh giờ trước, vừa bắt đầu phương thức biểu hiện của các nơi cũng không tệ lắm, nhưng đến cuối cùng, công trạng của Mỹ Nhân Hương ở Khúc thành lại kém hơn rất nhiều so với ở mấy thành trước, hơn nữa còn ngang tài ngang sức với một thanh lâu Túy Đông Tuyết trong cùng một thành.

Phụng Tình Xu nhíu mày, "Ngang tài ngang sức?"

Tình Ảnh nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, có muốn đi tra một chút hay không?"

"Ha ha, ta hiểu ý của ngươi, " Phụng Tình Xu nhẹ giọng nói, "Chỉ là mỗi người trong Mỹ Nhân Hương này đều có chuyện xưa, có thể ở lại chỗ này, nhất định cũng là người trung thành, Ảnh, chúng ta muốn tìm nguyên nhân, không chỉ tự thân tìm được, còn phải đi đào bới sở trường của người khác, Túy Đông Tuyết này nhất định là có chỗ gì đặc biệt, nếu không cũng sẽ không thể cùng Mỹ Nhân Hương chống đỡ được một thời gian lâu như vậy, chúng ta nên dò xét là Túy Đông Tuyết bọn họ."

"Dò xét cái gì vậy?" Đột nhiên một giọng nữ sang sảng vang lên, người chưa tới tiếng đã tới trước, nói vậy chính là Tâm Mộng Hồ đi! Phụng Tình Xu cùng Tình Ảnh nhìn nhau một cái.

"Tỷ tỷ vào đi!" Nàng kêu một tiếng về phía cửa, sau đó một khắc cửa liền bị đẩy ra.

"Ha ha, muội muội à, ta lại nghe thấy muội nói Túy Đông Tuyết sao?" Tâm Mộng Hồ cười hi hi nói, "Mới vừa ở dưới lầu ta nghe được không ít khách nhân đang nói về Mỹ Nhân Hương và Túy Đông Tuyết, nghe nói hai nơi này ở đây là hai thanh lâu lớn! Thế nào, muội muội cũng muốn đến thanh lâu tìm tòi phải không?" Nói xong, ánh mắt Tâm Mộng Hồ mập mờ nhìn Phụng Tình Xu từ trên xuống dưới.

"Đúng vậy, muội muội rất là hiếu kỳ!" Phụng Tình Xu mặt không đổi sắc cười nói, "Đều nói nữ tử thanh lâu dịu dàng nhất, lại đa tài đa nghệ, muội muội mới vừa xuống núi không lâu, chưa từng thấy qua, chính là muốn đi xem một chút!"

"O, muội muội tới hiểu cái này để làm gì nha? Chẳng lẽ là....." Ánh mắt Tâm Mộng Hồ lại nhẹ nhàng qua lại trên người Phụng Tình Xu và Tình Ảnh, kết quả Phụng Tình Xu vẫn là mặt không đổi sắc, mà Tình Ảnh lại đỏ cả mặt. Tất cả lực chú ý củ Tâm Mộng Hồ đều đặt ở trên người Phụng Tình Xu, vì vậy cũng không có chú ý tới Tình Ảnh bất thường, vẫn nhạo báng Phụng Tình Xu như cũ: "Chẳng lẽ muốn ôm lấy tâm của tiểu hóa đẹp trai bên cạnh muội hay sao?"

"Ha ha, muốn ôm tâm của người nào trước tạm không nói, chỉ là hiểu biết kiến thức mà thôi!" Phụng Tình Xu cười hỏi ngược lại, "Tỷ tỷ có dám theo muội muội đi thanh lâu chơi hay không?"

"Đi, ta đi thanh lâu làm gì?" Tâm Mộng Hồ bắt đầu nói chuyện cà lăm, "Ta...ta lại không có ai muốn ôm."

"Ha ha, bây giờ không có không có nghĩa là về sau không có!" Phụng Tình Xu phát hiện Tâm Mộng Hồ khẩn trương, lập tức hiểu cái tỷ tỷ bề ngoài diêm dúa lòe loẹt này, trong nội tâm chỉ sợ là cực kỳ ngây thơ! Vì vậy lại hòa nhã nói: "Thế nào, tỷ tỷ không dám sao?"

"Ai nói, ai nói ta không dám!?" Tâm Mộng Hồ giống như một con mèo nhỏ bị kích thích lập tức nhảy lên lớn tiếng phản bác.

"Tỷ tỷ kia cà lăm cái gì vậy? Còn ba lần bốn lượt, chẳng lẽ....." Phụng Tình Xu cũng học Tâm Mộng Hồ kéo dài âm, sau đó gằn từng chữ: "Chẳng lẽ tỷ tỷ còn là một, đoá, tiểu, hoàng, hoa, sao?"

"Ai nói! ? Lão nương đã sớm không phải hoàng hoa khuê nữ rồi !" Tâm Mộng Hồ lớn tiếng kêu lên.

"Vậy tỷ dám không đi với ta?" Phụng Tình Xu bắt đầu bức người.

"Đi thì đi, đi dạo kỹ viện mà thôi, ai sợ ai! ?" Tâm Mộng Hồ một kích liền bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Khúc Mắc

Ban đêm, hai công tử đang đứng trên phố hoa vô cùng náo nhiệt, thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ thấy công tử lớn hơn khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, một thân áo tím, khuôn mặt quyền rũ, rất là hấp dẫn người, Die nd da nl e q uu ydo n còn lại tiểu công tử đứng ở bên cạnh hần khoảng mười lăm mười sáu tuổi, cầm bảo xanh nhạt bao quanh thân thể mảnh khảnh, đáng vẻ thanh tú lại có một sự tinh khiết.

Lúc này hai người đang đứng ở thanh lâu đầy tiếng cười qua lại không dứt, gương mặt công tử lớn hơn do dự, chần chừ, ngược lại vẻ mặt của vị công tử nhỏ tuổi kia lại bình tĩnh.

"Tỷ tỷ, không phải tỷ muốn đòi ý chứ!?"Phượng Tĩnh Xu giễu cợt mà hỏi.

"Ai nói ta hối hận!?"Tâm Mộng Hồ tròn mắt nhìn Phượng Tĩnh Xu một cái, "Ta...ta chỉ là đang xem thử đi nhà nào tốt hơn mà thôi!"

"Ha ha, không cần xem, chúng ta đi nhà này đi!"Phượng Tĩnh Xu nghiêng quạt, chỉ vào lầu các cách đó không xa.

"Túy Đông Tuyết? Tại sao không đi Mỹ Nhân Hương? Nơi đó nổi tiếng hơn nha!" Tâm Mộng Hồ tò mò hỏi.

"Ha ha, tỷ tỷ, Mỹ Nhân Hương thì bất cứ thành đô nào cũng có, sao chúng ta không tới xem Túy Đông Tuyết trước một chút, xem có đặc sắc gì có thể cùng so sánh với Mỹ Nhân Hương, rồi lại đi Mỹ Nhân Hương nhìn một chút!" dieendaanleequydonn Phượng Tĩnh Xu cười cười ha ha nói, sau đó mở ra quạt lông phe phẩy đi tới Túy Đông Tuyết, Tâm Mộng Hồ không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau.

Vừa đi tới gần Túy Đông Tuyết, Phượng Tĩnh Xu liền phát hiện lầu này trang hoàng rất là hợp tình hợp cảnh, bài trí khắp nơi đều có sức hấp dẫn, quả thật là dào dạt sắc xuân.

"O, hai vị công tử thật lạ mặt nha, là lần đầu tiên tới Túy Đông Tuyết của chúng ta phải không?" Đang lúc quan sát, một nữ nhân ăn mặc diêm dúa lòe loẹt tiến lên đón chào, nhìn cách ăn mặc của nàng, hẳn là tú bà không thể nghi ngờ.

Phượng Tĩnh Xu cười gật đầu nói: "Đúng vậy, hai huynh đệ chúng ta vẫn là lần đầu tiên tới thanh lâu này, nghe nói Túy Đông Tuyết thực sự rất tốt, cùng với Mỹ Nhân Hương bất phân thắng bại, vì vậy rất là tò mò, Túy Đông Tuyết này đến cuối cùng có cái gì đặc biệt mà có thể thắng được Mỹ Nhân Hương kia đây?"

Tú bà vừa nghe, cười như nở hoa. Ở Khúc thành, Mỹ Nhân Hương và Túy Đông Tuyết có vẻ vẫn luôn là trọng điểm bàn tán của mọi người lúc rỗi rảnh, nàng luôn lấy việc có thể chạy ngang hàng cùng với Mỹ Nhân Hương làm kiêu ngạo, dinendian.loqidJon nhưng, loại tỷ thí này ai không muốn phân thắng thua, vì vậy vừa nghe thấy Phượng Tĩnh Xu nói Túy Đông Tuyết thắng nổi Mỹ Nhân Hương, người tú bà này liền vô cùng cao hứng, "O,miệng tiểu công tử thật ngọt, thật biết nói chuyện!"

"Đâu có, đâu có, tiểu đệ nói đều là sự thật nha!" Ánh mắt Phượng Tĩnh Xu chứa ý cười, xem ra vô cùng chân thành.

"Ha ha, vậy thì nhận lời chúc của ngài! Ngày hôm nay hai vị tới hẳn là muốn vui sướng thoải mái đi!" Tú bà vừa nhìn thấy trong mắt Phượng Tĩnh Xu đều là chân thành, vì vậy lập tức có ấn tượng tốt với nàng, cũng liền theo bản năng muốn chiều cổ tiểu công tử này nhiều hơn.

"Đúng nha! Chúng ta đến tìm thú vui, nhưng lại là lần đầu tiên, đối với quy củ nơi này chưa hiểu rõ ràng, còn phải xin ma ma chỉ dẫn nhiều hơn rồi!" Phượng Tĩnh Xu làm bộ như khổ não nhờ tú bà giúp đỡ.

"Chao ôi, chỉ điểm thì chưa nói tới rồi, chỉ là hôm nay các công tử coi như tới đúng lúc rồi, hôm nay lại là ngày hoa khôi Tô Tô cô nương của chúng ta cử hành hội thi thơ! Da.nlze.qrydo/mn Chỉ cần để cho Tô Tô chúng ta nhìn trúng, là có thể lấy được cơ hội một mình gặp mặt Tô Tô." Tú bà mặt mày hớn hờ nói.

"Hả? Hội thi thơ?" Phượng Tĩnh Xu trầm ngâm, chẳng lẽ chính là một trong những cuộc thi thơ tuyển chọn người tài nghệ? "Ha ha, thật sự là tới kịp lúc rồi, " Phượng Tĩnh Xu gật đầu một cái, kín đáo đưa cho tú bà một thỏi bạc, "Vây còn phiền toái ma maan bài chỗ tốt cho hai huynh đệ chúng ta đi xem náo nhiệt một chút."

Tú bà áng chừng bạc trong tay, cười nói: "Đó là tất nhiên! Tuy nói hội thi thơ này cần thiếp mời, nhưng ma ma ta thấy hai vị công tử tướng mạo bất phàm, nhất định cũng là công tử nhà giàu sang, hội thi thơ sắp mở màn, Dieenndkan/leeequhydonnn nên cũng không nhận thiệp mời của hai người các người, ma ma sẽ tìm người an bài chỗ cho người!" Nói xong kéo tới một tiểu nha hoàn, để cho nàng mang hai người đến chỗ hội thi thơ.

Tiểu nha hoàn mang theo hai người đi ở phía trước, Tâm Mộng Hồ ở phía sau liền lặng lẽ nói khẽ với Phụng Tình Xu: "Ta nói muội muội a, xem ra muội thật đúng là có kinh nghiệm lão luyện nha, cứ thế mà lừa gạt được ma ma kia."

"Ha ha, đó là hiển nhiên, " Phụng Tình Xu nhỏ giọng cười nói, "Chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, ngược lại tỷ tỷ, sao một câu nói cũng không nói được vậy?"

"Ta? Hừ, đó là tự ta cho muội cơ hội để biểu hiện !" Tâm Mộng Hồ vùng đầu, cứng rắn nói.

"A, ra là như vậy! Vậy tiểu muội thật đúng là cảm tạ tỷ tỷ rồi...!" Phụng Tình Xu ha ha cười nói.

"Hai vị công tử, đến hội thi thơ rồi, mời hai vị vào bên trong." Tiểu nha hoàn trước mặt đột nhiên lên tiếng ngắt lời hai người.

"Tốt, cảm ơn vị cô nương này." Phụng Tình Xu cười ôn hòa nói cảm ơn.

"Không, không cần khách khí, nô tỳ cáo lui trước." Nha hoàn kia đồ mặt lui ra.

"Như vậy cũng đồ mặt?" Tâm Mộng Hồ không thể tưởng tượng nói.

"Ha ha, sức quyến rũ của muội muội của tỷ là vô biên nha!" Phụng Tình Xu cười nói.

"Hừ, muội chỉ biết nói khoác!" Tâm Mộng Hồ trợn mắt một cái, một bước dẫn đầu, bước đến cánh cửa trước mặt.

Vào cửa, liền nhìn thấy bên trong đang huyền ảo ồn ào, trong đây kiểu người gì cũng có, có người tri thức mặc áo nho nhã, có công tử tay nhẹ nhàng cầm quạt xếp, dfeendn liequidoon có đại thương gia mập mạp đeo nhẫn quý, cũng có khách giang hồ tay cầm trường kiếm, còn có mấy lão nhân lớn tuổi.....

Những người này đang tốp năm tốp ba tụm thành một đồng thảo luận, không phải thơ văn thì chính là mỹ nhân, không phải châu báu thì chính là bí tịch, hoàn toàn không có hơi thở văn nhã cần để cử hành hội thi thơ.

Phụng Tình Xu thăm cau mày, một hoa khôi, cử hành hội thi thơ hẳn phải tiếp đãi cao với quy mô lớn trong thanh lâu, sao lại hỗn loạn như vậy, một chút không khí cũng không có?

Ngay lúc Phụng Tình Xu đang nghi hoặc, một tiếng chiêng vang, tất cả những người đó đều ngừng nói chuyện với nhau, nhìn về phía chính giữa vũ đài.

"Các vị khách quan, xin mọi người ngồi vào ghế, hội thi thơ của chúng tôi sẽ phải lập tức bắt đầu!" Lúc này vừa nhìn thấy tú bà lại hiện giờ đang đứng ở trên đài hét lớn, khách dưới đài cũng tìm chỗ ngồi vào.

"Cảm tạ các vị đến tham dự hội thi thơ mỗi tháng một lần của Túy Đông Tuyết chúng ta, bên dưới cho mời hoa khôi Tô Tô cô nương của Túy Đông Tuyết chúng ta lên đài!" di@en*dyan(lee^qu.donn) Tú bà nói một cách ngắn gọn tỉ mỉ chào mừng, sau đó lập tức để nhân vật chính của hôm nay bước lên.

Sau một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt, một nữ nhân mặt che lụa mỏng được một tỳ nữ đỡ lấy chậm rãi đi lên đài, chỉ thấy mái tóc đen của mỹ nhân tung bay, lông mày được tô đen, khuôn mặt mờ ảo, rất mê người. "Cảm ơn mọi người đã đến đây tham gia hội thi thơ của Tô Tô. Tô Tô cũng không nói nhiều lời, ngày hôm nay là ngày trăng tròn, xin mời mọi người lấy trăng để một bài thơ đi! Thời gian một ly trà, Tô Tô đợi tác phẩm xuất sắc của các vị." Nói xong cũng ngồi ở chỗ được chuẩn bị đặc biệt trên đài, không hề lên tiếng.

Khóe miệng Phụng Tình Xu giật giật, lời đạo đầu này cũng quá ngắn gọn rồi? Chỉ là nhìn mấy người chung quanh dường như cũng không có dị nghị gì, xem ra đều là muốn đơn độc gặp mặt con mồi trước mặt rồi. Trước mặt mỗi người ở chỗ này đều có một cái bàn nhỏ, trên bàn đều có đầy đủ văn phòng tứ bảo*, chính là vì chuẩn bị cho người tham gia viết, Phụng Tình Xu và Tâm Mộng Hồ nhìn nhau một cái, nhấc bút lên viết.

*văn phòng tứ bảo là bốn vật dụng gắn bó mật thiết với những người viết thư pháp: bút lông, giấy, mực và nghiên mực

Nhìn bốn phía hoặc thư sinh mặt mày hớn hờ, hoặc công tử vui đùa khổ viết, còn có mấy thương nhân kiếm tiền còn nhanh hơn so với viết chữ, hiệp khách luyện công còn dứt khoát hơn so với cầm bút, lão già lớn tuổi mắt mờ còn đang cảm cán bút run lấy bấy nhỏ từng giọt mực, di@en*dyan(lee^qu.donn) tâm Phụng Tình Xu bắt đầu nổi lòng tình nghịch, múa bút bắt đầu viết, mới vừa đề bút xuống, thời gian vừa không tới một nén nhang, sau đó đề tiêu tỷ bên cạnh truyền lên.

Tâm Mộng Hồ ở một bên thấy Phụng Tình Xu đã nộp lên sớm, liền lấy cùi chỏ đụng nàng, nhỏ giọng nói: "Sao muội nộp sớm thế? Không muốn nghĩ cẩn thận một chút sao?"

Phụng Tình Xu tiêu sái cười nói: "Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu*."

*Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu: trong mệnh có thời cơ thì tất sẽ phải có, trong mệnh không có thời cơ thì đừng gượng tìm. Nghĩa là khi điều gì đã được sắp đặt, nó sẽ đến đúng thời điểm, nếu điều gì không được sắp đặt, không ai có thể làm nó xảy ra, vậy cần gì phải cố sức

để thay đổi nó

"Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mạc cường cầu....." Trong lòng Tâm Mộng Hồ chấn động, yên lặng nhớ kỹ lời Phụng Tịch Xu nói, sau đó trông như vẻ sáng tỏ thông suốt, cũng liền nhắc bút lên viết rồi nộp lên.

Hai người nộp sớm nhất, lúc này những người khác vẫn còn đang khổ cực suy nghĩ, hai người nhỏ giọng dặn dò với nha hoàn canh cửa đôi câu rồi ra khỏi gian phòng, đi đến vườn nhỏ trước sân. Ánh trăng rằm dịu dàng soi vào trong vườn, yên lặng mà xinh đẹp, khiến lòng người không khỏi say mê.

Giữa lúc Phụng Tịch Xu thưởng thức ánh trăng, Tâm Mộng Hồ yếu ớt nói: "Muội muội, hôm nay tỷ tỷ phải cảm ơn muội."

"Tỷ tỷ, sao vậy?" Phụng Tịch Xu lấy lại tinh thần, nhìn Tâm Mộng Hồ đứng dựa lưng về phía nàng, bóng dáng kia luôn luôn yêu mị giờ phút này lại lộ ra một cô ưu thương.

"Muội muội, thật ra tỷ tỷ là nữ nhi của thừa tướng Tâm Á Thanh của Hí Triều quốc." Tâm Mộng Hồ thần nhiên nói, "Ta là nữ nhi duy nhất trong nhà, từ nhỏ, phụ thân nương và hai ca ca cùng chiều ta đến tận trời, chỉ cần ta muốn thì nhất định sẽ lấy được, dieendaaneequydonn chỉ ngoại trừ một lần kia, một lần đó đau thấu trái tim....." Âm thanh của nàng càng thấy ưu thương, chậm rãi ngừng đầu, giống như là làm như vậy, là có thể giữ lại nước mắt trong đáy mắt, lại vẫn bị Phụng Tịch Xu thấy được tia sáng của nước mắt ánh lên trong suốt này.

"Từ nhỏ, ta đã có một người bạn thanh mai trúc mã để chơi đùa, hẳn là nhi tử tên Văn Nhân Khả của đại tướng quân Văn Nhân Chiến của Hí Triều quốc, chúng ta làm bạn trải qua tuổi thơ, cùng nhau đi qua thời thiếu niên, chúng ta cùng nhau bái sư học nghệ, cùng nhau du ngoạn khắp nơi, gia trưởng hai bên vẫn coi chúng ta là một đôi tình nhân nhỏ, hai bên cũng bắt đầu sớm chuẩn bị hôn lễ cho chúng ta, nhưng mà, ngay ngày đó chúng ta thành thân, hẳn lại ở trước mặt người trong thiên hạ cho ta một cái nhục nhã suốt đời!" Tâm Mộng Hồ ôm hận găm nhẹ nói, "Hắn lại đi theo một nữ nhân không rõ lai lịch, trong bụng nữ nhân kia còn mang đứa bé của hắn! dinendian.loqidJon Hẳn cứ như vậy, bỏ lại một mình ta đối mặt với những ánh mắt xem trò vui, nét mặt giễu cợt, an ủi đối trá trong hôn lễ, một khắc kia, ta thật sự rất hận hắn!"

Tâm Mộng Hồ siết chặt hai tay, dường như muốn dùng hết sức lực đè ép tất cả khuất nhục xuống, sau một hồi thở bình thường, nàng lại bắt đầu nói: "Nhưng, ta còn thương hắn, mặc dù hắn đối xử với ta như thế, ta vẫn tha thứ cho hắn, chỉ hy vọng hắn có thể hồi tâm chuyển ý, vì thế, ta đã cố tình gây sự, ta cũng nhẫn nhục đi tìm nữ nhân kia để nói chuyện, nhưng mặc kệ ta dùng thủ đoạn gì, hắn cũng chưa từng quay lại, chưa từng chú ý đến tình cảm nhiều năm của chúng ta, rốt cuộc, ta chết tâm, tuyệt vọng, ta nản lòng thoái chí rời khỏi nơi đau lòng đó, dạo chơi xung quanh, sau dưới cơ duyên lại bái sư một vị cao nhân thế ngoại, học được một bản lĩnh cao cường, rồi sau đó tính tình liền thay đổi lớn, từ đó xinh đẹp, quyến rũ nhìn nam nhân thiên hạ, Die nda nle q uyudo n nếu hắn có thể phản bội tình cảm của chúng ta, tại sao ta thì không thể!? Ta muốn chứng minh, ta không còn là Mộng nhi khi ở sau lưng hắn khô sở cầu khẩn hắn hồi tâm chuyển ý, ta là mới hoàn toàn là chính mình, ta muốn trả thù hắn, ta muốn để cho hắn hối hận!"

Hít sâu một hơi, Tâm Mộng Hồ bình ổn tâm tình kích động, lại từ từ nói: "Trước hôm nay, ta vẫn đắm chìm trong sự trả thù, nhưng hôm nay một câu ‘Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mạc cường cầu’ của muội muội rốt cuộc lại để cho ta hiểu, tất cả của hắn và ta, đã sớm là quá khứ, hắn không còn là tiểu Khả thanh mai trúc mã của ta nữa, ta và hắn, cuối cùng vẫn là trong mệnh không có duyên phận!"

Phụng Tịch Xu yên lặng lắng nghe, nhìn bóng lưng Tâm Mộng Hồ gầy gầy khổ sở, trong lòng rất là đau đớn, nhưng vì nàng có thể nghĩ thông suốt mà cảm thấy vui mừng, nhẹ giọng nói ra: "Tỷ tỷ, đều qua rồi, tỷ cũng đừng sa vào quá khứ mà không cách nào tự kềm chế nữa, phóng tâm mắt ra để nhìn, xung quanh tỷ còn có rất nhiều người quan tâm tỷ, chắc hẳn phụ thân, mẫu thân và hai ca ca của tỷ cũng đều vì tỷ mà cảm thấy khổ sở, tỷ rời nhà đã lâu, bọn họ hẳn rất nhớ tỷ nha! Huống chi, tỷ âm thầm đi như vậy, bọn họ nhất định sẽ giận lây sang Văn Nhân tướng quân, tỷ tỷ, cục diện chính trị trên triều đình thay đổi bất ngờ, không đảm bảo sẽ cứ thế mãi, hai nhà sinh hiềm khích, đối với hai bên cũng không tốt!"

Tâm Mộng Hồ chợt xoay người, cặp mắt chăm chú nhìn Phụng Tịch Xu cảm khái nói: "Muội muội nói đúng lắm, là tỷ tỷ hồ đồ, cũng chỉ chú ý nữ nhi tình trường, lại quên lợi hại trong quan hệ này trong, nếu không phải muội muội nhắc nhở, di@en*dyan(lee^qu.donn) tỷ tỷ còn không biết lúc nào thì mới có thể thông suốt, muội muội, nếu tỷ tỷ gặp muội sớm mấy năm thì tốt biết bao!"

Phụng Tịch Xu khẽ mỉm cười, nói: "Tỷ tỷ, hiện tại biết cũng không muộn đâu!" Trong đầu đột nhiên nhớ ra một ca khúc, vì vậy nói: "Tỷ tỷ, muội muội hát tiền tỷ một ca khúc đi!" Nói xong, bắt đầu nhẹ giọng hát lên:

"Cho tới bây giờ vẫn chưa nói

Lỡ rồi cứ liều giữ yên lặng

Vườn tay ôm một người không phải cuộc sống ta muốn

Miền cường vui vẻ miền cường làm việc

Tự nói với mình đừng suy nghĩ quá nhiều

Dư thừa mộng đẹp có lẽ là loại tội ác

Hey~Ya~

Ta thật sự rất muốn thay đổi

Hey~Ya~

Tất cả đều dựa vào trực giác

Good-bye ta không muốn chỉ dùng ánh mắt mong đợi

I'm fine, có đau hay không bản thân ta tự hiểu

Good-bye không cần thất bại thảm lạng như vậy

Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên có ý nghĩa

Cho tới bây giờ vẫn chưa nói

Lỡ rồi cứ liều giữ yên lặng

Vươn tay ôm một người không phải cuộc sống ta muốn

Miễn cưỡng vui vẻ miễn cưỡng làm việc

Tự nói với mình đừng suy nghĩ quá nhiều

Dư thừa mộng đẹp có lẽ là loại tội ác

Hey~Ya~

Ta thật sự rất muốn thay đổi

Tất cả đều dựa vào trực giác

Good-bye ta không muốn chỉ dùng ánh mắt mong đợi

I'm fine, có đau hay không bản thân ta tự hiểu

Good-bye không cần thất bại thảm lạng như vậy

Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên

Tương lai còn chưa có cái gì tốt để đoán ta muốn hiện tại

Muốn nói ra có yêu hay không cũng đều vui vẻ

Good-bye ta không muốn chỉ dùng ánh mắt mong đợi

I'm fine, có đau hay không bản thân ta tự hiểu

Good-bye không cần thất bại thảm lạng như vậy

Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên có ý nghĩa"

(《Goodbye》- Quách Tĩnh)

*Mình đã lên mạng dò tìm lời bài này mà vẫn không tìm được lời nên dịch đại ra, đúng mà cũng có thể sai, xin thứ lỗi vì tài mọn không đủ!Hihi!

"Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên có ý nghĩa....." Tâm Mộng Hồ không ngừng lặp lại câu hát kia, ánh mắt càng ngày càng sáng, cuối cùng, nàng cũng cười to lên, hăng giọng nói: "Đúng, ta nên có ý nghĩa!"

Phượng Tĩnh Xu nhìn nữ tử hào sảng trước mắt, trong mắt cũng là tung bừng vui sướng, xem ra, nàng đã tiêu sái đi ra từ trong quá khứ khổ sở, thật là đáng mừng!

Tâm Mộng Hồ đột nhiên nói: da.nlze.qu;oyo/nm "Muội muội, hôm nay tỷ tỷ cũng không đi dạo kỹ viện với muội nữa, hiện tại tỷ tỷ phải về nhà, trở về nhìn người nhà vì ta mà hết lòng hết dạ!"

Phượng Tĩnh Xu cười nói: "Tỷ tỷ mau đi đi! Muội muội ta tham gia xong đại hội võ lâm rồi sẽ từ Hí Triều quốc trở lại Lộng Phong quốc, đến lúc đó muội muội cần phải tới nhà làm phiền tỷ tỷ rồi!"

Tâm Mộng Hồ cười ha ha, nói: "Tỷ tỷ cầu cũng không được! Muội muội người nói phải giữ lời nha, tỷ tỷ yên lặng ở Hí Triều quốc đợi muội muội đại giá quang lâm rồi!" Dứt lời, bay lên không, chỉ lưu lại một bóng dáng nhanh nhẹn.

Phượng Tinh Xu đưa mắt nhìn Tâm Mộng Hồ rời đi, mãi đến khi không thể nhìn thấy nữa, mới xoay người lại, lúc này tiểu nha hoàn canh giữ ở cửa phòng đi tới, nhẹ giọng nói: "Vị công tử này, bên trong đã xong rồi, mời về phòng đi!"

Phượng Tinh Xu gật đầu một cái, đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tranh Luận Hội Thi Thơ

Lúc Phượng Tinh Xu đi vào gian phòng thì đã qua thời gian một ly trà, thấy người ở đây, mỗi người không phải nói cười vui vẻ, thì chính là đầu đầy mồ hôi, nhìn một cái cũng biết ai làm bài rất vừa lòng, ai lại vất hết óc vẫn bút rứt không làm ra được, Phượng Tinh Xu cũng không thèm để ý, trở về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, Phượng Tinh Xu đã cảm thấy trong Thâm Xu Văn có chút động tĩnh, trong lòng biết là tin nhắn Duy nhi gửi đến, vì vậy thừa dịp người khác không chú ý tới lặng lẽ lấy điện thoại ra bắt đầu nhắn tin đưa tình với Duy nhi, đối với tình hình trên sân khấu cũng không quá để ý.

Phía bên này, Tô Tô và nhóm người ma ma phụ trách truyền thụ cảm kỳ thư họa cho các cô nương trong Túy Đông Tuyết từng người đang xem qua bài thơ mà mọi người làm, có thể trở thành ma ma, những nữ nhân này vẫn có chút tài năng, thành tựu trên phương diện thi từ ca phú cũng thuộc về trung tầng, thượng tầng, mỗi các nàng đảm đương giám khảo cũng có thể hiểu được, bởi vì hội thi thơ này cũng không phải cuộc thi chính, Dieenldkan/leeequydonnn trong đó có bao hàm giao dịch quan hệ tình ái, bởi vì nếu như mỗi những cô giả (độc giả cao tuổi) nổi tiếng có trình độ học vấn cao kia tới, sợ là người ta không chịu cho mặt mũi, đặc biệt là những người đang có mặt ở đây, rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng, các nàng thân ở trong hồng trần há lại không biết, đừng nói đến lúc đó vừa không đòi được chỗ tốt từ mấy chuyên gia văn học kia, lại vừa đắc tội kim chủ của mình, tiền mất tật mang, cho nên, hôm nay tất cả giám khảo đều là mấy vị ma ma tài hoa nhất trong Túy Đông Tuyết.

Từng người chọn lựa, cảm thấy tốt thì lấy ra để qua một bên, không tốt thì bỏ đi, như vậy đến lúc đó cũng chỉ tuyên đọc những người có văn chương tốt, còn lại cũng không nói ra, thế thì có thể giữ được mặt mũi của những người đó. Chọn chọn, đột nhiên một ma ma kích động đứng lên, dọa mấy người khác giật mình, cũng dẫn tới sự chú ý của mọi người dưới đài. Chỉ thấy tay nàng run rẩy cầm tờ giấy tuyên thành trong tay, thần sắc trên mặt vừa kích động vừa nghi hoặc, mấy ma ma và Tô Tô thấy nàng như thế, đều tò mò vây quanh, đưa đầu lại gần nhìn tờ giấy kia, trong chốc lát, mấy người rớt rít kêu lên, nét mặt cũng vô cùng kích động và khó hiểu, sau đó mấy người nhìn nhau một cái, trong mắt đạt thành một sự ăn ý nào đó.

Tô Tô lập tức đứng ở trước đài, sắc mặt kích động nói: "Các vị công tử, các vị lão gia, hội thi thơ hôm nay đã có người thắng cuộc rồi!"

Phía dưới một mảnh xôn xao, rớt rít huyền não cả lên, có la hét không công bằng, có người cũng là khó hiểu. Người ở hội thi thơ này cũng không phải là lần đầu tiên tham gia, trước đó cũng phải xem xong tác phẩm của mọi người một lượt rồi mới tuyên bố, dieendaanleequydonn nhưng hôm nay lại chỉ dùng không tới một nửa thời gian, hơn nữa nhìn một xấp bài trên bàn còn chưa có xem qua, hiện tại toàn bộ đều chưa xem xong đã nói có người thắng rồi, người phía dưới tất nhiên không thuận theo, rớt rít tranh cãi ồn ào không dứt.

Lầu hai, trong gian phòng trang nhã, một nam tử nhũ mày, không vui hỏi: "Dưới lầu đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Công tử, để tiểu Kim tử đi hỏi thử." Gã sai vật hầu hạ ở một bên lập tức cơ trí thối lui ra khỏi bên ngoài, chạy xuống lầu đi tìm tú bà. Chỉ chốc lát sau, tú bà liền gõ cửa vào phòng, cung kính mà hành lễ.

"Người quản lý Túy Đông Tuyết thế nào vậy, làm sao lại xuất hiện loại tình huống ồn ào này!?" Nam tử tròn mắt nhìn tú bà một cái, không vui nói.

"Chủ nhân thứ tội, " Tú bà lập tức khom người xin tội nói: " Hôm nay là hoa khôi Tô Tô trong lầu mờ hội thi thơ, dưới lầu đang thi tuyển, nhưng mới chọn được một nửa Tô Tô lại nói đã chọn được rồi, phía dưới đang vì điều này mà ồn ào." Die nd da nl e q uu ydo n Tú bà nhanh chóng nói ra tình hình dưới lầu, khéo léo đẩy trách nhiệm đến trên người Tô Tô, tránh cho chủ nhân nổi giận trách tội mình.

"Chọn được một nửa?" Nam tử nhíu mày, hẳn hiểu rất rõ mấy ma ma tài nghệ trong Túy Đông Tuyết này, nếu có thể khiến cho họ liễu lĩnh bị tổn thất mà nửa đường dừng lại cuộc thi thơ, nhất định là gặp được tài tử tuyệt đỉnh, điều này cũng làm hân tò mò, đến tột cùng là người nào có thể làm cho mấy người phá lệ củ đây? Trầm ngâm trong chốc lát, nảy ra ý hay, nam tử vẫy gọi tú bà, rí tai một phen, rồi để cho tú bà đi. Đợi sau khi tú bà lui ra khỏi phòng, nam tử đứng lên, chứa đầy ý cười, nói với hai gã sai vặt sau lưng: "Tiểu Kim tử, tiểu Ngân tử, đi, chúng ta xem nào nhiệt."

Dưới lầu, Phụng Tình Xu đang báo cáo với Duy nhi về chuyện đi thanh lâu tối nay, lại bị từng trận ồn ào bên cạnh kéo hồn về, lắng nghe một lát, liền hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thâm nghĩ, không phải là chọn trúng mình chứ? Da.nlze.qu:ydo/nn Nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy cơ hội không lớn, bởi vì nàng làm bài thơ này vốn cũng không hợp với tình hình, vì vậy cũng không có để ở trong lòng, nhìn người ở phía dưới càng tranh cãi càng kịch động, đúng lúc tú bà lên đài, chỉ thấy nàng dường như liễu cái mạng già rộng lớn mấy tiếng "Yên lặng một chút", rộng đến mặt đỏ tới mang tai, người phía dưới mới yên tĩnh lại.

Tú bà nhìn về mặt người bắt nã dưới đài nói: "Hôm nay hội thi thơ xuất hiện tình huống khác thường, mấy vị ma ma tài hoa mọi người cũng đều biết đến, nếu trong chúng ta có người có thể khiến mấy ma ma phá vỡ quy củ thường ngày, nói rõ người này cũng rất có tài, các vị cũng hiểu được, ma ma ta chưa bao giờ nhúng tay vào hội thi thơ, ngày hôm nay vì để cho mọi người tin phục, cũng vì cho mọi người một công đạo, chúng ta không ngại thay đổi một quy tắc, dinendian.loqjdJon mời các vị đi giá đến đại sảnh Túy Đông Tuyết, chúng ta sẽ đọc danh tác (từ kính trọng, gọi tác phẩm của đối phương) của vị công tử này ở trước mặt mọi người, nếu như mọi người vẫn có bất mãn, cảm thấy không công bằng, cũng có thể một mình khiêu chiến vị công tử này, cho đến khi tất cả mọi người chịu phục mới thôi, ý của các vị thế nào?"

Phụng Tình Xu vừa nghe, cảm thấy tú bà này không đơn giản, có thể trong thời gian ngắn nghĩ ra phương án giải quyết như vậy, trước không nói phương pháp thế nào, nhưng sẽ không ngay từ đầu liền công bố tên người thắng, không để cho người thắng có cơ hội phản bác, sau đó đến đại sảnh rồi mới tuyên bố đến tột cùng là người nào thắng được hội thi thơ, đến lúc đó mọi người tại đây cũng đều đồng ý đi khiêu chiến, người thắng kia đâm lao phải theo lao, tất nhiên chỉ có ngoan ngoãn tiếp nhận oanh tạc của mọi người rồi. Xem ra, tú bà này thật sự là một nhân tài !

Mọi người vừa nghe, cũng cảm thấy đề nghị này của tú bà rất tốt, vì vậy cũng rối rít đồng ý, một nhóm người liền hò hét ầm ĩ đi tới đại sảnh phía trước.

Người ở đại sảnh vừa thấy một nhóm người tràn vào như vậy, đều không rõ nguyên do, đúng lúc tú bà lên đài, lại nói lần nữa về tình cảnh vừa rồi với khách ở đại sảnh, những người này cũng muốn tham gia náo nhiệt, đều rối rít ồn ào lên nói muốn gia nhập, vì vậy trong đại sảnh rất nhanh sẽ dọn ra sân khấu, để mấy người lên đài. Dfienddn lieqiudoon Tú bà trước hết mời mấy ma ma và Tô Tô lên đài, sau đó thì ở trước mặt mọi người nhận lấy tờ giấy tuyên thành nắm chặt trong tay Tô Tô, tầm mắt cũng tò mò nhìn vào trên giấy, vừa nhìn thấy, trong lòng thâm hô, quả nhiên là tài hoa! Vì vậy trong giọng nói cũng có chút kịch động, nhìn vào chỗ ký tên, lớn tiếng kêu lên: "Cho mời Hoàng Vũ công tử lên đài!"

Phụng Tình Xu sững sờ, Hoàng Vũ? Không phải là nàng sao? Không thể nào? Thật chọn trúng nàng sao?

Ngay lúc Phụng Tình Xu sững sờ, trên đài lại kêu hai tiếng, mới gọi thần trí của nàng về, trong bụng dờ khóc dờ cười, mới vừa rồi còn khen tú bà này cơ trí kia mà, kết quả lại lấy đá đập chân mình! Lần này thật là có cảm giác đâm lao phải theo lao, vì vậy Phụng Tình Xu chỉ có nhắm mắt đáp một tiếng.

Đại sảnh, phía đông lầu hai

"Công tử, kẻ này của người thật là hay!" Tiểu Kim tử đứng ở bên cạnh nam tử than thở.

"Hả? Tiểu Kim tử của chúng ta cũng đã hiểu rồi? Vậy người nói thử xem hay ở chỗ nào hả ?" Nam tử hài hước hỏi.

"Công tử, là thế này, một là có thể bình ổn sự tức giận của những khách nhân này, hai là có thể thuận tiện khảo sát xem thử nam tử kia có thật có tài hay không, dfienddn lieqiudoon nhất cử lưỡng tiện, chẳng phải quá hay sao?" Tiểu Kim tử nói xong đạo lý rõ ràng.

"Ha ha!Tiền bộ không ít đấy!" Nam tử cười nói.

"Nào đâu, vẫn là công tử có cách dạy!" Tiểu Kim tử vui mừng nói.

"Tiểu Ngân tử, người cần phải học tiểu Kim tử học đấy nha, nhìn tiểu Kim tử này, miệng giống như là quét mật ấy!" Nam tử nói với gã sai vặt bên cạnh.

"Công tử, tiểu Ngân tử đã biết." Gã sai vặt kia quy củ nói. Cái gã sai vặt gọi là tiểu Ngân tử cùng với tiểu Kim tử tính tình hai người một tính một động, trong lúc nhất thời không đối được, vì vậy nam tử cũng không nói thêm nữa.

Đại sảnh, lầu hai phía tây

"Khiêu chiến? Cũng có ý tứ!" Một công tử áo gấm cong lên một nụ cười hào phóng, tay cầm ly rượu, hào hứng bưng bưng quan sát náo nhiệt dưới lầu, đi@en*dyan(lee^qu.domn) bên cạnh còn dựa vào hai cô nương dung mạo xinh đẹp, rõ ràng là mấy cô nương đứng thứ hai trong Túy Đông Tuyết.

Toàn thân nam tử kia lộ ra một cổ phong lưu nhiệt tình, khuôn mặt tuấn tú rất được ưa thích, rất được nữ tử hoan nghênh.

"Công tử có hứng thú nhìn sao?" Cô nương bên trái nam tử kiêu ngạo hỏi.

"Công tử thân là đệ nhất tài tử, tài trí hơn người, tự nhiên sẽ không để mấy loại người này ở trong mắt." Cô nương ở bên phải nam tử nùng nịu nói, nịnh nọt nam tử đồng thời cũng không quên ngầm hạ thấp đối thủ.

Nàng kia ở bên trái bị thiệt thòi, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng cũng không đi cãi lại, biết rõ ở đây nàng không có tiếng nói cao, vì vậy chọn dùng chính sách thùy mị, hai mắt rung rung, vẻ mặt uất ức nhìn nam tử.

Nam tử thấy thế mi tâm nhíu lại, vẻ mặt đau lòng lau nước mắt trên khóe mắt nữ tử, hoà giải nói: "Trình độ thi tài thế nào còn chưa rõ, chúng ta trước vẫn cứ xem thử người nọ làm thơ ra sao rồi hãy nói!"

Lầu hai, bên phía nam

Một nam tử mặc áo đen lẳng lặng ngồi ở góc, mi mắt rủ xuống, bộ dạng giống như cái gì cũng không thèm để ý, tai lại tập trung tinh lực nghe tám hướng, vừa nghe thấy dưới lầu tú bà cao giọng hô to "Hoàng Vũ công tử", trong lòng chấn động, *di@en*dyan(lee^qu.donnn)* lập tức đứng dậy đi tới dựa vào trước lan can lắng nghe, đợi đến khi xác nhận tú bà thật sự gọi "Hoàng Vũ công tử", lập tức lắc mình rời đi.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Bên trong đại sảnh, mọi người thấy tú bà kêu lên vài tiếng còn chưa thấy người trả lời, vì vậy cũng lớn lên tiếng phê phán bàn về "Hoàng Vũ công tử" này, chẳng lẽ là sợ nên mới len lén chạy đi!

Tú bà cũng đầu đầy mồ hôi, khi vừa muốn kêu nữa thì chỉ nghe được một tiếng "Đến rồi!" Trong lòng vui mừng, giương mắt nhìn lên, vừa nhìn thấy Phụng Tình Xu, lập tức ngăn cản cả người: "Tại sao là người!?"

Phụng Tình Xu cười cười, nói: "Ma ma, thật xin lỗi, gây thêm rắc rối cho người rồi!"

Trong lòng tú bà thầm kinh ngạc tiểu công tử trẻ tuổi này lại có thành tựu văn học như thế, hơn nữa là người cũng rất khiêm tốn, vì vậy vội vàng cười nói: "Đâu có, đâu có! Tài nghệ của công tử rất cao, ma ma ta bội phục lắm!"

Mọi người ở dưới đài vừa thấy, tiến lên trả lời lại là một chàng thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, tất cả đều không phục, lớn tiếng la hét muốn tú bà đọc thơ để mọi người bình luận, tú bà nhìn Phụng Tình Xu, thấy Phụng Tình Xu gật đầu, lại nhìn bản thơ trên tay một chút, lại vội vàng xoay người sai người mang tới một bức bình phong lên, *Dieemndkdan/leeequlydonnn* trên bức bình phong là một màu trắng thuần, lại để cho người mang bút mực tới, sau đó nói với mọi người: "Các vị khách quan, chúng ta vì nghiệm chứng xem vị công tử này có thật là người thắng hay không, không ngại mời hẳn viết lại một lần nữa ở hiện trường, để mọi người làm chứng cũng tốt!"

Mọi người vừa nghe, chú ý này được, sau khi thiếu niên này lên đài cũng không có nhìn bản thơ một cái, xác định không thể ăn gian, vì vậy ríu rít đồng ý.

Phụng Tình Xu cười khỏ, tú bà này, đây không phải đang đưa vấn đề khó khăn nàng sao! Chỉ là, nếu mọi người đồng ý, cũng không sao, nếu như nhân cơ hội này có thể lấy được ấn tượng tốt với tú bà, do thám biết được người đứng sau Túy Đông Tuyết, ngược lại cũng không tồi. Đang lúc suy nghĩ, Phụng Tình Xu mỉm cười cầm bút lông lên, vung bút hào phóng viết ——

Hoa gian nhất hồ tửu,

Độc chúc vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đối ảnh thành tam nhân.

Nguyệt ký bất giải ẩm,

Ảnh đồ tùy ngã thân.

Tạm bạn nguyệt tương ảnh,

Hành lạc tu cập xuân.

Ngã ca nguyệt bồi hồi,

Ngã vũ ảnh linh loạn.

Tinh thi đồng giao hoan,

Túy hậu các phân tán.

Vinh kết vô tình du,

Tương kỳ mạc Vân Hán.

(《 Nguyệt hạ độc chúc 》- Lý Bạch)

Dịch thơ:

Một bầu rượu dưới hoa

Không bạn, uống mình ta

Nâng chén mời trăng sáng

Với bóng nữa thành ba

Trăng nào đâu biết uống

Bóng đi theo bên ta

Trăng với bóng là bạn

Vui xuân thật thiết tha

Ta ca trăng bối rồi

Ta múa bóng tản ra

Cùng vui khi tỉnh rượu

Say rồi lại chia xa

Vô tình kết thành bạn

Hẹn gặp nơi Ngân Hà

(Lý Bạch 《 Một mình uống rượu dưới trăng 》)

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thi Tài (1)

Bên trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người tựa như mê muội nhìn bình phong trên đài, hoặc là say đắm trong câu thơ vừa cô đơn lại phóng khoáng, hoặc là say mê thư pháp đẹp đẽ, hoặc là đắm chìm trong bóng dáng với tài văn chương lưu loát sinh động, tất cả đều nói không ra lời.

Cho đến hồi lâu sau, không biết là người nào kêu một tiếng giỏi, kinh động đến tinh thần mọi người, tất cả đều theo đó khen hay!

“Nâng chén mời trăng sáng, với bóng nữa thành ba.....” Phía tây lầu hai, nam tử tuần tú theo người hầu nhỏ giọng bẩm báo từng câu thơ dần dần thu hồi

nụ cười phong lưu phóng khoáng kia, vẻ mặt dần dần trở nên kích động, cho đến cuối cùng, cũng nhịn không được nữa, đứng dậy, chạy thẳng tới dựa vào trước lan can, hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm bóng dáng thiếu niên gầy yếu ở trên đài kia, đôi tay thon dài như ngọc, cùng với cây bút lông mang theo một loại ma lực, hai tay lại gắt gao giữ lấy lan can, liều mạng ức chế kích động trong lòng mình.

“Ta ca trắng bối rồi, ta múa bóng tăn ra.....” Tiểu Ngân tử không nhịn được nhẹ giọng nhớ tới, cùng chủ tử nhà mình chuyên chú nhìn chăm chăm câu thơ tuyệt thế hiện lên trên bức bình phong trắng thuần dưới lầu, nín thở, rất sợ bỏ lỡ một phần nào.

Cho đến khi dưới lầu truyền đến tiếng vỗ tay như sấm cùng với tiếng khen, khiến người trên lầu mất hồn, toàn bộ ánh mắt đều phức tạp nhìn bóng dáng mảnh khảnh dưới lầu kia.

Phượng Tình Xu nhìn phản ứng của mọi người dưới đài, trong lòng thầm áy náy ba giây với Lý Bạch, Lý huynh à, ta đây cũng được coi là làm rạng rỡ văn hóa của ngài ở thế giới khác đây chứ?

Thơ là thơ hay, nhưng chưa chắc có thể khiến cho mọi người hiểu được tinh hoa trong thơ, vì vậy, ngay giữa một mảnh tiếng khen, một giọng nói the thé truyền đến: “Hừ! Thơ này mà cũng trầm trở khen ngợi!”

Thoáng chốc, đại sảnh yên tĩnh một hồi. Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết là người nào phát ra âm thanh cay nghiệt như vậy.

Phượng Tình Xu cũng sững sờ, hồi hồn hồi “Xin hỏi là vị bằng hữu nào, đối với thơ của tại hạ có gì chỉ giáo, kính xin ra ngoài chỉ dẫn nhiều hơn!” Trong bụng thầm nghĩ, coi như nói ra ba bốn năm cái gì đó, hôm nay tiểu tử thúi kia cũng phải bị đánh thành đầu heo! Lại dám vu oan tác phẩm của Lý Bạch ta!

“Là bản thiếu gia nói, thì thế nào!” Trong đám người lại phát ra giọng nói chói tai kia, mọi người lập tức từ động nhường đường ra, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi chanh chua ăn mặc lêu lệt, cao ngạo sải bước đi.

Trong đám người truyền ra tiếng thảo luận, Phượng Tình Xu nghiêng tai vừa nghe, liền hiểu thân phận của người đến, thì ra là con trai độc nhất của Trương viên ngoại trong Khúc thành, là người dốt nát, kém cỏi, chơi bồi lêu lổng, cậy vào phụ thân mình có chút tiền tài quyền thế liền đến chỗ bói móc.

Chỉ thấy người nọ bước lên, khinh miệt liếc Phượng Tình Xu một cái, quay đầu không nói gì.

Phượng Tình Xu cũng không giận, vẫn cười hi hi, khiêm tốn hỏi “Xin hỏi vị công tử này, có gì chỉ giáo với tác phẩm của kẻ hèn này?” Trong lòng nói xin lỗi nói: Lý huynh à, xin lỗi, đã làm bản ngài, yên tâm đi, văn bối sẽ đòi lại công đạo cho ngài.

Chỉ thấy công tử kia ngẩng đầu lên, cao ngạo nói: “Chủ đề của ngày hôm nay chính là lấy trăng làm một bài thơ, đúng là trong thơ của người này có trăng, nhưng người vừa uống một mình vừa mất trật tự, còn không tập trung, vô tình, đây không phải là xui xẻo sao!”

Phượng Tình Xu kinh ngạc, đây cũng được coi là chỗ xấu? Lão huynh, ta thấy người mới có chỗ xấu đi!?

Nhưng cũng không tiện nói ra như vậy, nhớ tới dự tính ban đầu khi chọn bài thơ này, nên Phượng Tình Xu cố làm sầu khổ nói: “À! Các vị có điều không biết, lúc ấy kẻ hèn đúng là muốn mượn trăng biểu đạt tình cảm ngưỡng mộ với Tô Tô cô nương, không biết làm sao nhìn thấy các vị ở đây cao ngạo bất phàm, “Phượng Tình Xu ngừng lại một chút, thấy có vài người ở phía dưới theo bản năng ưỡn ngực, “Tài trí hơn người, “Phượng Tình Xu lại liếc lên có người gật đầu một cái, vì vậy nén cười tiếp tục nói: “Vì vậy nhất thời kẻ hèn này như mất tinh thần, cho là Tô Tô cô nương nhất định sẽ không coi trọng thơ của kẻ hèn này rồi, nên đau buồn, nghĩ đến tối nay không thể cùng Tô Tô cô nương nâng cốc nói cười, vì vậy chỉ có thể cảm khái, viết xuống một bài Nguyệt hạ độc chúc này, để bày tỏ cảm khái, ai biết có thể lấy được sự ưu ái của Tô Tô cô nương, thật sự là đánh bậy đánh bạ nha!” Hai tay Phượng Tình Xu nhẹ vuốt, cố làm ra vẻ bất đắc dĩ.

Người phía dưới vừa nghe thấy Phượng Tình Xu giải thích hợp tình hợp lý, nên cũng không đi truy cứu vấn đề quan niệm nghệ thuật thi từ, nhưng Trương đại công tử vẫn chưa từ bỏ ý định, vì vậy nói: “Người đã nói có lòng hâm mộ Tô Tô cô nương, vậy người liền ở tại hiện trường làm một bài thơ, hiến tặng cho Tô Tô cô nương, thế nào!”

Vẫn còn? Phượng Tình Xu nhú mày, nghĩ thầm, hôm nay không làm người chết ta liền không họ Phượng! Trong lòng mặc dù suy nghĩ trăm ngàn chủng loại phương pháp giãy vò, nhưng Phượng Tình Xu vẫn khiêm tốn gật đầu đồng ý, Tô Tô cô nương vừa nhìn thấy Phượng Tình Xu ở trước mặt mọi người thừa nhận ngưỡng mộ mình, lại muốn làm thơ tặng cho nàng, tim cũng kích động nhảy loạn, gương mặt tròn nhỏ cũng ửng đỏ lên.

Tú bà ở một bên nhìn, cực kì tán thành tài hoa của Phượng Tình Xu, vì vậy nhanh chóng đề cho người lại mang lên một bức bình phong, cười nịnh nhìn Phượng Tình Xu, Phượng Tình Xu hiểu gật đầu một cái, xem ra vì đánh vào nội bộ của “kẻ địch”, không thể không hy sinh chữ quý rồi.

Một tay Phượng Tình Xu cầm bút chấm mực, vừa nhanh chóng nghĩ tới lần này lại muốn tuyên dương tác phẩm của vị lão huynh nào, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định tiếp tục dùng tác phẩm của lão huynh Lý Bạch đến đánh trả tên Trương công tử ngu ngốc này.

Vì vậy không chút do dự đi tới trước tấm bình phong viết lên:

Thu phong thanh, thu nguyệt minh, Lạc điệp tụ hoàn tán, hàn nha tê phục kinh.

Tương tư tương kiến tri hà nhật, thử thì thử dạ nan vì tình;

(《Thu Phong từ》- Lý Bạch)

Dịch thơ:

Gió thu lành, trăng thu thanh

Lá rơi tụ lại tán, quạ lạnh chọt rùng mình

Thương nhớ biết bao giờ mới gặp?

Lúc này đêm ấy ngẩn ngơ tình..

Mọi người ở phía dưới vừa nhìn, tất cả đều xôn xao!

Trương công tử nhất thời cười ha hả lên, chỉ vào bình phong lớn tiếng đùa cợt nói: “Cái này mà người cũng coi là thơ!?”

Phượng Tinh Xu trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ thời đại này còn chưa có từ* sao? Thấy phản ứng của mọi người ở dưới đài, cũng hiểu cái thời đại này thật sự là không có từ! Vì vậy không thể làm gì khác hơn là lại bắt đầu bản lĩnh tròn mắt mặt không đổi sắc bịa chuyện xua, lừa dối cổ nhân: “Đây chính là thể loại mới mà kẻ hèn này tự sáng tác, tên là từ.”

*từ (cũng gọi là 'trường đoản cú', thể loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc)

“Từ!?” Mọi người vừa nghe, điều này mới mẻ, chưa từng có nghe nói qua cái gì là từ, vì vậy không để ý tới thảo luận, tất cả đều nhìn Phượng Tinh Xu.

“Hừ, thôi đi, viết linh tinh chính là viết linh tinh, còn bịa có gì!?” Trương công tử không nể mặt hừ nói.

Làm sao người biết ta bịa!/? Phượng Tinh Xu thầm nghĩ trong lòng, tiểu tử này thật đúng là một lời nói trúng, đáng tiếc nàng sẽ không thừa nhận hẳn đã đoán đúng.

“Từ này do kẻ hèn dựa trên nền tảng thơ mà cải biên lại, bắt nguồn từ.....” Phượng Tinh Xu phát huy miệng lưỡi lợi hại, bắt đầu ba hoa lừa dối những người có mặt ở đây, hơn nữa việc lừa dối còn khá thành công, đến khi nàng dừng lại câu chuyện, ánh mắt của mọi người nhìn nàng đã sớm tràn đầy kính nể.

“Người.....Hừ, coi như người lợi hại!” Trương công tử thấy tìm không ra chỗ sai của Phượng Tinh Xu, giận đến nổi hất tay áo một cái, giận dữ bỏ đi. Ngón tay ngọc của Phượng Tinh Xu khẽ vẫy, một bóng dáng màu lam nhanh chóng không tiếng động ra ngoài.

Tú bà vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu đã chinh phục mọi người tại đây, vì vậy vội vàng hỏi: “Mọi người cũng đã biết tài nghệ của tiểu huynh đệ này, phía dưới còn có ai không phục sao? Còn có vị công tử nào muốn tới đấu với tiểu huynh đệ này không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thiếu niên này lợi hại như thế, còn có ai dám tới chứ, tới cũng chỉ mất thể diện mà thôi!

“Không có ai đến sao?” Tú bà cao giọng dò hỏi, tảng đá trong lòng cũng hạ xuống, xem ra chuyện hôm nay như vậy là xong rồi, “Vậy.....”

Tú bà mới vừa lên tiếng, một giọng nói liền chen vào: “Hoa mẫu thỉnh giáo tiểu công tử!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Thi Tài (2)

Tú bà mới vừa lên tiếng, một giọng nói liền chen vào: “Hoa mỗ thỉnh giáo tiểu công tử!”

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một vị công tử áo trắng tuấn dật đang mỉm cười dựa vào lan can ở phía tây lầu hai, đi theo phía sau hắn là hai đại hồng bài của Túy Đông Tuyết Phiêu Như và Mị Liễu, trong đám người đột nhiên có người sợ hãi kêu lên một tiếng: “Hoa Ngọc Dung!”

Đám người lập tức giống như chảo dầu nổ tung không ngừng nhao nhao ầm ĩ.

“Hoa Ngọc Dung? Thiên hạ đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung!”

“Oa, chính là tài tử phong lưu Hoa Ngọc Dung!”

“Nghe nói ngày hôm trước thiên kim Lý phủ còn vì hắn mà tự sát! Nói ngoài hắn ra thì ai cũng không gả!”

“Chắc chắn, quả nhiên là tài tử phong lưu, hai người bên cạnh hắn không phải là hồng bài của Túy Đông Tuyết sao? Xem ra tin đồn là thật, bên cạnh hoa công tử này chưa bao giờ thiếu giai nhân!”

“Ha, tôi nay có thể thấy Hoa Ngọc Dung tới khiêu chiến, tiểu tử này nhất định thua rất thảm!”

“Hi hi, đúng vậy, chúng ta lại có vở kịch hay để xem rồi!”

Theo Hoa Ngọc Dung đi từng bước tới gần, tiếng nghị luận cũng từ từ gia tăng, trong lòng Phụng Tình Xu thở dài, chuyển đi đến hoa lầu tới nay thật là phức tạp, phiền toái không ngừng, hu hu, Duy nhi à, sớm biết như thế, tỷ tỷ vẫn nên vui mình trong khách điểm nấu cháo điện thoại với người!

Trong lòng nghĩ như thế, nhưng trên mặt cũng không có ra vẻ một chút khó chịu, Phụng Tình Xu vẫn cứ mỉm cười chờ đợi Hoa Ngọc Dung tiến đến.

Phía đông lầu hai

“Hoa Ngọc Dung?” Tiểu Ngân tử kinh ngạc kêu lên, “Công tử, Hoa Ngọc Dung này đã rất lâu rồi chưa từng khiêu chiến người.”

Nam tử đứng ở dựa vào lan can, chuyên tâm nhìn tình cảnh dưới lầu, thuận miệng nói: “Thiếu niên kia, đáng giá để hắn đi khiêu chiến.”

“Đó cũng là, “ Tiểu Kim tử chen lời nói, “Thiếu niên này tuổi còn trẻ, tài hoa lại cao như vậy, không trách được có thể kích thích hứng thú của Hoa Ngọc Dung.”

“Ha ha……” Nam tử cười nhẹ, thiếu niên kia, cũng không chỉ khơi dậy hứng thú của Hoa Ngọc Dung đâu……

“Ồ, Hoa công tử, ngày hôm nay có thể được ngài cổ động, thật đúng là phúc khí của Tô Tô chúng ta!” Tú bà thấy Hoa Ngọc Dung, vội vàng cười híp mắt mở miệng, mượn danh tiếng của Hoa Ngọc Dung ở cuộc khiêu chiến này gắn ở trên đầu Tô Tô, có thể có cơ hội nâng cao giá trị con người của Tô Tô.

Tô Tô ở một bên nhìn thấy Hoa Ngọc Dung tiến đến, trên mặt càng thêm ửng hồng, e lệ cúi đầu, không nhìn tới hai nữ nhân hai mắt ghen tỵ sau lưng Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung nhìn hai người, cũng không bác bỏ lại, loại sự tình này đã gặp rất nhiều, cũng liền vô cảm, dù sao mặc kệ như thế nào, người khác cũng sẽ mượn cơ hội tới nâng cao bản thân. Cười với tú bà và Tô Tô một tiếng, Hoa Ngọc Dung chuyển sang nhìn Phụng Tình Xu, nói: “Hôm nay Hoa mỗ may mắn gặp phải tiểu công tử, tài hoa của công tử khiến Hoa mỗ bội phục không thôi, do đó xin công tử thỉnh giáo một chút.”

Phụng Tình Xu cũng khiêm tốn đáp lễ nói: “Hoa công tử nói quá lời, mọi người đều biết, Hoa công tử là thiên hạ đệ nhất tài tử, hai chữ thỉnh giáo này, vẫn nên để kẻ hèn này dùng mới đúng!”

Hai người khiêm tốn một phen, sau đó bắt đầu tỷ thí, cuộc tỷ thí phân ra bốn loại, theo thứ tự là thi từ, câu đối, đoán câu đối, hiết hậu ngữ (QT dịch ra là câu nói bỏ lưng, mình nghĩ cái này là thi kiểu người này làm nửa câu thơ, người kia làm nửa câu còn lại) hai người chia nhau ra đề mục cho đối phương, một đề thi từ, câu đối, đoán câu đối tất cả năm đề, nếu như đối phương không trả lời được, như vậy coi như đối phương thua.

Lúc này trong thanh lâu đã không còn một người nào đang uống rượu, tất cả đều vây quanh quan sát tình cảnh khó có được này, da.nlze.quy.do/mn hiện trường còn có người động não cân nhắc, mở sòng bạc, chia ra đánh cược xem ai có thể thắng, Phụng Tình Xu vừa nhìn, hắc hắc, cơ hội kiếm tiền này không kiếm cũng uống, vì vậy thừa dịp bốn phía không ai chú ý, lặng lẽ thả ra hai luồng ánh sáng xanh, đi đánh cược!

“Đề thứ nhất, thi từ, xin mời Hoa công tử!” Phụng Tình Xu làm lễ nói.

“Ha ha, Hoa mỗ sẽ không khách khí!” Suy nghĩ một chút, nói: “Xin mời tiểu công tử lấy rượu làm đề đi!”

Phụng Tình Xu gật đầu, lập tức lớn tiếng đọc:

“Quân bất kiến:

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai,
Bôn lưu đảo hải bất phục hồi.
Hựu bất kiến:
Cao đường minh kính bi bạch phát,
Triều như thanh ti mộ thành tuyết.
Nhân sinh đắc ý tu tần hoan,
Mạc sử kim tôn không đối nguyệt.
Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,
Thiên kim tán tần hoàn phục lai.
Phanh dương tể ngư thả vi lạc,
Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.
Sâm phu tử,
Đan khâu sinh.
Tương tiến tửu,
Bồi mạc đình.
Dữ quân ca nhất khúc,
Thỉnh quân vi ngã khuynh nhĩ thỉnh.
Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,
Đã nguyện trường túy bất phục tỉnh.
Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,
Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.
Trần vương tích thì yển Bình Lạc,
Đấu tử thập thiên tứ hoan hước.
Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiến,
Kính tu cô thủ đối quân chúc.
Ngũ hoa mã,
Thiên kim cầu,
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu!”

< Tương tiến tửu – Lý Bạch >

Dịch nghĩa:

“Quân không thấy:

Nước sông Hoàng Hà chảy từ trên trời xuống,

Chảy ra đến biển không trở lại nữa.

Quân lại không thấy:

Cha mẹ soi gương buồn nhìn tóc bạc,
Sáng còn xanh mượt chiều đã trắng như tuyết.

Say những khi ta đắc ý,
Dưới trăng vàng chớ để chén không.

Trời sinh ta tài tất có dụng,
Ngàn vàng tiêu hết rồi lại đến.

Mô dê, giết trâu, cứ vui đi,
Uống liền một mạch ba trăm chén.

Sầm phu tử,
Đan Khâu sinh

Xin mời uống rượu,
Chớ có ngừng chén.

Cùng quân ca một khúc,
Mời quân vì ta lắng tai nghe.

Chuông trống bàn cổ không đủ quý,
Chỉ mong say hoài không tỉnh nữa.

Xưa nay thánh hiền đều cô đơn,
Chỉ có kẻ uống rượu mới để lại kì danh.

Trần vương khi xưa mở yến hội Bình Lạc,
Mười ngàn đấu rượu hoa lạc vui cười.

Chủ nhân sao nói thiếu tiền bạc,
Cần phải mua rượu kính quân uống.

Ngựa hoa năm màu,
Áo lông nghìn vàng,

Gọi đứa nhỏ lấy ra đôi rượu,
Cùng bạn tiêu mới sầu vạn cổ!”

“Hay! Thơ hay!” Hoa Ngọc Dung sững sờ trong nháy mắt, rồi ngay sau đó liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mọi người phía dưới cũng đều nhao nhao vỗ tay.

“Tiểu công tử thật rất tài hoa!” Hoa Ngọc Dung tán thưởng nói, “Sau đây thì xin mời công tử ra đề đi!”

Phượng Tinh Xu nhìn Hoa Ngọc Dung, nhớ tới lời mọi người vừa nói, vì vậy ranh mãnh cười một tiếng, nói: “Vậy thì mời Hoa công tử lấy oán hận của nữ tử khuê phòng làm một bài thơ đi!”

Hoa Ngọc Dung vừa nghe, cảm thấy có chút khó xử, nghĩ thầm: chẳng lẽ tiểu tử công tử này là đang mượn cơ hội cười nhạo mình phong lưu đa tình?

Người ở phía dưới cũng không nghĩ tới Phượng Tinh Xu lại ra đề mục này, vì vậy cũng len lén nở nụ cười. Cho tới bây giờ Hoa Ngọc Dung vẫn phong lưu đa tình, sau một đêm động tình liền tiêu sái rồi đi, sao có thể nhớ tới oán hận của nữ tử khuê phòng!? Thiếu niên này ra đề mục như vậy thật đúng là làm khó hoa Hoa công tử rồi!

“Ha ha! Công tử, thiếu niên này rất thú vị, thế mà lại ra loại đề mục này!” Tiểu Kim tử ha ha cười nói với nam tử, nam tử cũng cực kì vui mừng, khó có thể thấy được tình trạng túng quẫn của Hoa Ngọc Dung, thiếu niên này quả thật rất thú vị!

Đúng lúc này, giọng nói của tiểu Ngân từ truyền đến từ phía sau: “Công tử, Tĩnh Phong tới.”

Nam tử xoay người lại, một nam tử áo xanh đứng phía sau, chỉ thấy dáng vẻ nam nhân kia quyến rũ, giữa hai hàng lông mày chứa đầy vô tận phong tình, dfiendn lieqiudoon “Công tử tìm ta.” Vừa mở miệng, lại cũng là vô cùng mềm mại, khiến người ta say mê.

“Ừ, “Nam tử gật đầu một cái, “Tĩnh Phong, tới đây, nhìn phía dưới đi.”

Nam nhân được gọi là Tĩnh Phong chậm chậm tiến lên, đứng ở dựa vào góc tối chỗ lan can, nhìn dưới lầu.

Dưới lầu, dù sao Hoa Ngọc Dung cũng đường đường là đệ nhất tài tử, cho nên rất nhanh đã có phương án suy tính, nhưng cũng âm thầm cười khổ, ngày hôm nay thật đúng là bị tiểu tử trẻ tuổi lập một kẻ lớn!

Ngay sau đó hắn cười ngâm nga mà nói:

“Chăm chương huân lô cách tú duy,

Nhị niên chung nhật khổ tương tư,

Hạnh Hoa Minh Nguyệt thủy ứng tri.

Thiên thượng nhân gian hà xử khứ,

Cựu hoan tân mộng giấc lai thì,

Hoàng hôn vi vũ hạ liêm thù.”

(bài này không có trên gu gồ, chắc tự tác giả làm ra!!!!)

Phượng Tĩnh Xu gật đầu, nói: “Hoa công tử quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thi Tài (2) (Tiếp)

Hai người cũng không nói ai thua ai thắng, trực tiếp tiến vào vòng câu đối.

Đầu tiên là do Phượng Tĩnh Xu ra đề: "Khí chính sơn hà tráng."

Hoa Ngọc Dung lập tức đối lại: "Xuân minh vũ lộ nồng."

"Xuân phong phượng thảo địa." Phượng Tĩnh Xu lập tức nói tiếp.

"Sơ vũ hạnh hoa thiên." Về mặt Hoa Ngọc Dung tươi cười, trong lòng đã có dự tính.

" Quỳnh vũ cao hàn phùng xuất nhất luân nguyệt ảnh." Phụng Tĩnh Xu lại ra một đề.

" Bãng hồ lãng triệt bình phân ngũ dạ thiên hương." Hoa Ngọc Dung bình tỉnh đối ra.

"Phi thúy bình khai hộc ảnh mậu." Hai mắt Phụng Tĩnh Xu càng sáng.

"Uyên ương trì bạn ngẫu hoa hương." Hoa Ngọc Dung cũng càng ngày càng hứng khởi.

"Tĩnh ám điều thiên ngọc lâu đài ký!"

"Vân mê thương hải kim mân tu vấn!"

"Ha ha ha! Hoa công tử, kẻ hèn này bội phục, bội phục!" Phụng Tĩnh Xu cười lớn tiếng nói.

"Đâu có đâu có, tiểu công tử cũng là tài hoa hơn người!" dieendaanleequydonn Hoa Ngọc Dung cũng rất kích động nói.

"Kể tiếp nên đề Hoa công tử ra đề!" Phụng Tĩnh Xu dùng tay ra dấu mời.

"Ha ha, tiểu công tử, ngươi nên nghe cho kỹ!" Hoa Ngọc Dung cười nói, ngay sau đó liên tục ra năm vế:

"Cánh lệ tam xuân thiên thai đào thực;

Nhân nhân miễn tiến hiền nhân tiến;

Điều cảm điều tân điều điều điều điều lai điều điều diệu;

Giai kỳ trị giai tiết hi khán giai tiền giai nhi giai phụ thành giai phối;

Bạch điều vong cơ, nhậm lâm gian vân khứ vân lai, vân lai vân khứ!"

Hoa Ngọc Dung vừa ra đề, toàn trường xôn xao! Trong mấy câu đối này đều có hình thức phức tạp, còn chưa từng nghe thấy bao giờ, đừng nói tới năm câu, ngay cả một đề cũng làm khó rất nhiều người, càng đừng nói tới việc đối lại năm câu này! Vì thế mọi người ở dưới đài đều cho rằng văn này Phụng Tĩnh Xu thua chắc, rồi rít đánh cược tiền vào Hoa Ngọc Dung.

Phụng Tĩnh Xu vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung ra đề mục, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, trong năm câu đối này, đã có vế đối thông thường, lại có một loạt vế đối văn, và vế đối với các từ có âm lạ, biện pháp tu từ, những câu đối này đều có kỹ xảo rất cao, nên đối thế nào cho đúng đây . . . . .

"Ha ha, tiểu công tử này không phải là không có câu trả lời chứ?" Tĩnh Phong lười biếng dựa vào cây cột, nhò giọng cười nói.

". . . . ." Nam tử không nói lời nào, nhìn thiếu niên đang cúi đầu suy nghĩ ở dưới lầu, đột nhiên nói: "Cũng không nhất định." Vừa dứt lời, chỉ thấy Phụng Tĩnh Xu "a" một tiếng rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm vào Hoa Ngọc Dung, trong lúc nhất thời gương mặt thanh tú lại vô cùng sáng chói vô cùng, làm lóa mắt Hoa Ngọc Dung.

"Hoa công tử quả nhiên lợi hại, kẻ hèn này bất tài, thử một phen, không đúng vẫn kính xin công tử chỉ giáo nhiều hơn!" Phụng Tĩnh Xu dứt lời, nghĩ tới vế nào thì nói ra vế đó:

"Trường thiên bách đại kim cốc hoa kiều;

Đạo giả mạc lai đạo giả lai;

Chung hoa chung hảo chung chung chung chung thành chung chung hương;

Xuân đình khai xuân diên kính giáo tọa thượng xuân nhật xuân nhân túy xuân phong;

Thanh sơn vô ngữ, khán thế thượng hoa khai hoa lạc, hoa lạc hoa khai!"

(mấy vế đối mình xin đề hán việt mới thấy chỗ đối, chỗ có văn, thế thì hay hơn)

Phụng Tĩnh Xu dứt lời, thật lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng vang, tò mò nhìn Hoa Ngọc Dung, chỉ thấy hán kính ngạc nhìn mình, liền chau mày, lên tiếng nói: "Hoa công tử, Hoa công tử?"

Hoa Ngọc Dung bị tiếng gọi của Phụng Tĩnh Xu làm cho thức tỉnh, trong ánh mắt nhìn về phía Phụng Tĩnh Xu còn có thêm một phần vui sướng khi nhìn thấy đối thủ, vui mừng vỗ tay cười to: "Ha ha ha! Quả thật là hậu sinh khả úy! Tiểu công tử, Hoa mỡ xem như phục ngươi rồi, văn này Hoa mỡ thua!"

Mọi người ở dưới đài vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung nhận thua, đều giật mình không thôi, thiên hạ đệ nhất tài tử lại nhận thua! Điều này thật không thể tưởng tượng được! dinendian.loqid]on Phải biết rằng kẻ từ nhiều năm trước Hoa Ngọc Dung khiêu chiến bao nhiêu kẻ tài hoa khắp thiên hạ, đoạt giải

nhất cuộc so tài, từ đó lại chưa từng nhận thua ai, hôm nay lại ở chỗ này nhận thua! Đây chính là một khoảnh khắc lịch sử!

"A, thế mà lại nhận thua!" Tình Phong mỉm môi cười khê, ánh mắt nhìn thiếu niên ở dưới lầu nhất thời đã thay đổi ba phần.

"Điều này nói rõ hẳn là một nhân tài, không phải sao?" Nam tử hài lòng cười nói.

"Ừ, vậy cũng được." Tình Phong gật đầu.

"Thế thì, hẳn liền giao cho ngươi." Nam tử quay đầu nhìn Tình Phong.

"Đội ta khảo sát lại thử đi!" Tình Phong bấu môi nói.

"Hoa công tử khiêm nhường, kẻ hèn chỉ miễn cưỡng đối lại mà thôi!" Phượng Tình Xu thấy Hoa Ngọc Dung nhận thua, cũng có chút kinh ngạc, vì vậy cười hàm hồ nói. Dfenddn lieqiudoon Thấy ánh mắt của Hoa Ngọc Dung nhìn mình càng ngày càng nóng bỏng, Phượng Tình Xu rung mình một hồi, vội vàng nói: "Vậy chúng ta tiếp tục chứ?"

"Tốt! Theo quy cũ, ván này nên ta tới trước!" Lần này Hoa Ngọc Dung gặp được đối thủ, cũng rất kích động, cả người hăng hái cả lên.

"Ta ra câu đố đầu tiên, câu đố là: Cô đăng như đậu, mê mục vi thảo được danh (Đền lè loi như đậu, mắt nhìn thành tên thảo được – chắc vậy quá!)."

Phượng Tình Xu suy nghĩ một chút, lập tức nói: "Nhất Điểm Hồng*."

*Nhất điểm hồng: một loại hoa lan khá phổ biến trên toàn thế giới (nào từ đó đến giờ mới biết còn có loại hoa này, các bạn trên gu gõ tra thì sẽ biết)

Hoa Ngọc Dung gật đầu, lại nói tiếp: "Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, thành ngữ, bỏ phần đầu."

"Thiên kinh địa nghĩa."

"Vạn lý giang sơn vạn lý doanh, có họ quân chức."

"Trường bộ binh (Lục quân trường)."

""Tam nhân thành hổ" dfienddn lieqiudoon (lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật), dùng từ để đố đèn."

"Quần chúng bình luận."

"Tam thập sơ đắc tử, tục ngữ, chữ viết nét cách."

"Một đời một thế."

(mấy câu đố này dịch một ghê, đọc chả hiểu gì hết)

"Ha ha ha, tiểu công tử thật sự rất giỏi, trả lời được tất cả câu đố mà Hoa mỗ ra!" Hoa Ngọc Dung hưng phấn cười nói, "Tiếp theo nên để tiểu công tử ra đề!"

Phượng Tình Xu chấp tay nói: "Hoa công tử xin tiếp chiêu, kẻ hèn cũng không ra nhiều, chỉ có một đề mục, xin công tử nhận đề."

"Há? Một đề mục?" Hoa Ngọc Dung cảm thấy hứng thú nói: "Được, một đề thì một đề đi, xin mời tiểu công tử!"

Phượng Tình Xu cười cười, mở miệng đọc:

" Hoa phi hoa lạc hoa mẫn thiên!

Tình lai tình khứ tình tùy duyên!

Nhận lai nhận khứ nhận bất tán!

Triều khởi triều lạc triều vô miên!

Dạ thâm nguyệt minh mộng thiên quyên!

Thiên kim nan lưu tư hồng nhan!

Nhược thuyết nhân sinh khổ trường đoan!

Vi hà tương tư tình nan đoạn!"

Nhìn thấy Hoa Ngọc Dung sững sờ, Phượng Tình Xu tốt bụng nhắc nhở: "Mời Hoa công tử đoán, đáp án là tám chữ."

Mọi người ở dưới đài đều ríu rít nhỏ giọng bàn luận, chưa bao giờ nghe qua loại câu đố này, vì vậy cũng không biết nên giải đố ra sao, nhìn Hoa Ngọc Dung trên đài, hình như cũng bị loại đề mục mới mẻ độc đáo này hấp dẫn, nhưng cũng không nghĩ ra nên đáp lại như thế nào.

"Đáp án tám chữ, thật đúng là thú vị đây. . . . ." Tĩnh Phong cười nhẹ nói.

"Lần này ngươi có thể cảm thấy hấn không tẻ?" Nam tử liếc Tĩnh Phong một cái.

"Ha ha, là không tẻ, " Đáy mắt Tĩnh Phong xẹt qua một tia sáng như đi săn thú, "Người này, ta giúp ngươi thu chắc rồi!"

Nam tử cười cười ha ha mà nói: "Tiểu tử này xem ra thật có chút bản lĩnh, có thể dẫn tới hứng thú của tay săn Văn Nhân Tĩnh Phong tiếng tăm lừng lẫy của chúng ta, xem ra sự nghiệp của Kim gia ta, lại càng nâng cao một bước rồi!"

Văn Nhân Tĩnh Phong liếc nam tử một cái, hừ nói: "Kim Bích Đạc, một ngày ngươi có thể đừng nghĩ tới sự nghiệp của Kim gia hay không? Thật không thú vị!"

"Văn Nhân công tử, lời này của ngài thì không đúng rồi, công tử nhà ta chỉ cảm thấy hứng thú với sự nghiệp của gia tộc nên mới một lòng một dạ nghĩ xem nên làm thế nào để phát triển, đây là hứng thú cao quý cỡ nào, tại sao có thể nói là không thú vị đây?" Tiểu Kim tử ở bên cạnh không nhịn được xuất khẩu cãi lại.

"Ha ha, phải phải phải, thật là hứng thú cao quý!" Văn Nhân Tĩnh Phong châm chọc cười nói, "Đừng nói tới bản thân mình đeo toàn vàng sáng chói, ngay cả hai gã sai vặt bên cạnh cũng lấy tên ‘ tiểu Kim tử ’, ‘ tiểu Ngân tử ’, làm như sợ người khác không biết ngươi yêu tiền ấy!"

"Văn Nhân công tử, làm sao ngươi có thể. . . . ." Tiểu Kim tử vừa muốn cãi lại, liền bị Kim Bích Đạc lên tiếng cắt đứt.

"Được rồi, Tĩnh Phong, đừng nói những chuyện nhảm chán này nữa, tiểu tử ở dưới lầu kia liền giao cho ngươi." Dfienddn lieqiudoon Kim Bích Đạc bĩu môi nói: " Cần phải kéo hấn biến thành của người mình, một nhân tài như vậy, thật là có thể gặp mà không thể cầu!"

"Biết rồi, ta làm việc mà ngươi vẫn chưa yên tâm sao!" Văn Nhân Tĩnh Phong nhìn thiếu niên dưới lầu, vẻ mặt hiện lên tình thế bất buộc.

Dưới lầu lộn xộn náo loạn nửa ngày, cuối cùng, vẫn là lấy kết quả Hoa Ngọc Dung nhận thua mà kết thúc, mà Phượng Tĩnh Xu cũng bị cuộc tỷ thí này làm mất đi tâm tư tìm tòi nghiên cứu Túy Đông Tuyết, chỉ muốn lập tức trở về khách điểm ngủ, nhưng nàng nào biết được, việc đòi thường thay đổi thất thường, khi nàng buông tha đi tìm kiếm bí mật của Túy Đông Tuyết thì bí mật đó lại hiển nhiên tự động tìm tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Phong Tĩnh Có Khác Trong Đêm Tối

"Tiểu công tử, tiểu công tử!"

Vừa ra khỏi phổ hoa, sau lưng truyền tới từng tiếng kêu gọi dồn dập, Phượng Tĩnh Xu nghi ngờ xoay người lại liền nhìn thấy một bóng dáng màu hồng phấn nhảy ra từ trong ánh đèn mờ nhạt, sợi tóc đen và người chạy mà theo làn gió nhẹ tung bay lên từng đợt, mà người gọi Phượng Tĩnh Xu, rõ ràng là đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung.

"Hoa công tử." Phụng Tinh Xu chấp tay chào hỏi.

"Tiểu công tử, sao lại đi sớm vậy?" Hoa Ngọc Dung nhìn thấy Phụng Tinh Xu dừng bước, vội vàng tiến lên hỏi.

"Chuyện này. . . ." Phụng Tinh Xu lưỡng lự, không biết Hoa Ngọc Dung hỏi câu này là có ý gì, vì vậy liền thoái thác: "Kẻ hèn đi cùng với gia huynh đi ngang qua Khúc Thành, hiện đang nghỉ ngơi ở khách điểm, ngày mai muốn nhanh chóng lên đường, hôm nay vẫn là kẻ hèn lén chạy ra ngoài một chút, nếu không trở về, bị gia huynh phát hiện, kẻ hèn này sẽ bị mắng."

"Hả? Ngày mai tiểu công tử phải đi sao?" Hoa Ngọc Dung có chút tiếc nuối, thật vất vả mới gặp được một đối thủ, thời gian gặp nhau lại ngắn ngủi như thế, khiến Hoa Ngọc Dung cực kỳ không muốn. Không nghĩ tới nhanh như thế đã rời khỏi, Hoa Ngọc Dung tùy tiện chuyển đề tài: "Không biết tiểu công tử và lệnh huynh đi nhanh như vậy là muốn đi tới đâu?"

"Chúng ta là muốn đi Đông Bình thành tham gia đại hội võ lâm!" Phụng Tinh Xu nói.

"Đại hội võ lâm?" Hoa Ngọc Dung đột nhiên quát to một tiếng, dọa Phụng Tinh Xu giật mình.

"Hoa, Hoa công tử, ngươi làm sao vậy?"

Hoa Ngọc Dung hưng phấn nắm hai tay của Phụng Tinh Xu, hai mắt sáng lên nói: "Tiểu công tử, ta và các ngươi cùng đi được không!"

"Hả?" Phụng Tinh Xu há hốc mồm nhìn Hoa Ngọc Dung, trong lúc nhất thời thậm chí quên mất việc phải rút tay ra.

Cho là Phụng Tinh Xu không đồng ý, Hoa Ngọc Dung lập tức hỏi "Tiểu huynh đệ, ngươi và lệnh huynh là học trò môn phái nào vậy?"

"Chúng ta không có môn phái, ta và ca ca chỉ đi tham gia náo nhiệt mà thôi." Phụng Tinh Xu nói.

"Vậy thì các ngươi không thể vào được!" Hoa Ngọc Dung cười thần bí, lắc đầu nói.

"Tại sao vậy?" Phụng Tinh Xu không hiểu, "Không phải ai cũng có thể đi đại hội võ lâm sao?"

"Trước kia ai cũng có thể tham gia đại hội võ lâm, nhưng đại hội võ lâm năm nay lại phải có thư mời tự tay Minh chủ võ lâm viết mới có thể tham dự, hơn nữa điều kiện để mời đối tượng rất nghiêm khắc, phải là danh môn chính phái được công nhận trên giang hồ, hơn nữa võ công của chương môn phái cao cường, phẩm đức cao thượng, mới có cơ hội lấy được thư mời, không có được thư mời chỉ có thể bị chặn ngoài cửa, hơn nữa bên ngoài còn có hộ vệ trấn giữ trùng trùng điệp điệp, ai cũng đừng nghĩ muốn xông vào." Hoa Ngọc Dung tường tận giải thích tình hình của đại hội võ lâm lần này cho Phụng Tinh Xu biết.

"Tại sao đột đại hội võ lâm này lại có yêu cầu nghiêm khắc với người có mặt như vậy?" Phụng Tinh Xu khó hiểu nói, trước kia khi ở trên đường chạy đi cũng không có nghe tới thư mời gì đó mà, không phải Hoa Ngọc Dung dọa chơi nàng chứ?

"Lần đại hội võ lâm này không chỉ muốn chọn ra Minh chủ võ lâm, quan trọng hơn là muốn quyết định chủ nhân của trân bảo thần bí, vì vậy yêu cầu đối với người tham dự dĩ nhiên là rất nghiêm khắc rồi." Hoa Ngọc Dung trả lời.

"Không phải chỉ là một cái trân bảo thôi sao? Trân bảo khắp thiên hạ có nhiều lắm, sao dường như lại cảm thấy trọng yếu như vậy?" Phụng Tinh Xu rất là xem thường việc này.

"Ngươi còn có điều chưa biết, " Hoa Ngọc Dung nhìn xung quanh một chút, sau khi nhìn thấy không có ai liền nhỏ giọng, tiến tới trước mặt Phụng Tinh Xu nói khẽ: "Trân bảo lần này xuất thế ở giữa trời vào mười lăm năm trước, nghe nói lúc ấy còn có lời đồn đại, nói là người nào đạt được khối trân bảo này thì sẽ là người nắm giữ thiên hạ trong tay, về sau tin tức này một truyền mười, mười truyền một trăm, được đưa ra công khai bí mật, người biết bí mật đều cho khối trân bảo này nhất định là tàng bảo đồ chứa đựng một bảo tàng và bí tịch võ công vô cùng lớn, chỉ cần biết được bí mật của trân bảo, lấy được tám tầng bảo đồ, là có thể xưng bá ở đại lục Sở Ảnh."

"Cái gì, còn thần kì thế sao?" Phụng Tinh Xu tuyệt không tin tưởng. "Nếu bên trong trân bảo có tàng bảo đồ, tại sao Minh chủ võ lâm đó không giấu đi lên tìm được bảo tàng và bí tịch, ngược lại lại muốn khua chiêng gõ trống chọn chủ nhân cho trân bảo chứ?"

"Hắn cũng muốn lắm, đáng tiếc lại không tìm hiểu được bí mật bên trong trân bảo này." Hoa Ngọc Dung nhún vai nói. "Huống chi đại hội võ lâm năm nay qua đi, rất có thể hắn không còn là Minh chủ võ lâm nữa, nói như vậy hắn cũng chưa có bảo đảm, dĩ nhiên người mơ ước trân bảo này còn nháo lên không khiến trong phủ của hắn gà bay chó sủa sao? Nghiêm trọng hơn là còn khiến nhà tan cửa nát! Còn không bằng thừa cơ hội này ném củ khoai lang phòng tay này đi, để không rước lấy họa vào người."

Bỗng nhiên Phụng Tinh Xu nhìn Hoa Ngọc Dung, thấy vẻ mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên nghi vấn, liền hỏi: "Tại sao từ trong giọng điệu của ngươi ta lại cảm thấy ngươi rất quen thuộc với Minh chủ võ lâm vậy?"

Hoa Ngọc Dung ngẩng đầu nói: "Đó là đương nhiên, đương kim Minh chủ võ lâm là tiểu cữu cữu của ta mà!"

"Hả?" Phụng Tinh Xu kinh ngạc há hốc miệng. "Trách không được ngươi lại biết nhiều tin tức như vậy!"

Hoa Ngọc Dung vui mừng hỏi "Vậy, vậy ta có thể đi với các ngươi chứ? Dù sao đã rất lâu ta không có đi, ta rất nhớ cậu của ta, đi cùng đi ~ " nói xong liền làm nũng.

Phượng Tình Xu co giật khóe miệng, hỏi "Đi chung với người có ích lợi gì?"

Hoa Ngọc Dung vừa nghe, có cửa rồi! Vì vậy vội vàng nói: "Chỉ bằng gương mặt của ta đây, có thể quang minh chính đại mang bọn người vào cửa!"

"Rất thú vị," Phượng Tình Xu liếc hắt một cái, nói: "Không phải rất nghiêm khắc sao, người công khai dẫn người như vậy, da.nze.quydo/mn đừng để cho việc cứu người vì tình riêng mà làm việc trái lẽ thường trở thành đề tài bàn tán của mọi người chứ!"

Hoa Ngọc Dung tán thưởng, nói: "Phải ha! Hắc hắc, vẫn là tiểu công tử người suy nghĩ chu đáo," gãi gãi đầu, ánh mắt sáng lên, lại nói: "Vậy chúng ta cầm thiệp mời đi vào cũng được!"

Phượng Tình Xu cho hắt cái ánh mắt "người là đồ ngu ngốc", nói: "Chúng ta không có thiệp mời, thấy người hiện giờ cũng là nảy lòng tham muốn đi, đến chỗ nào mà lấy thiệp cho kịp chứ!"

Hoa Ngọc Dung nói: "Ta tự viết là được!"

"Tự người sao?" Phượng Tình Xu thiếu chút nữa bị nghẹn khí, không thể tưởng tượng nổi nhìn Hoa Ngọc Dung "Tự người viết!? Làm sao người viết, người ta cần chính là thư mời cứu người đích thân viết đây!"

"Cái gì mà tự thân viết chứ, đây chẳng qua là nói ra bên ngoài thế thôi, muốn một mình cứu ta viết nhiều thư mời như vậy, có mà đi chết! Huống chi cứu ta cũng không chịu khó như thế, số thư mời kia, phần lớn đều là do ta giúp ông ấy viết!"

Phượng Tình Xu nhất thời im lặng. Đây gọi là gì? Trong lúc vô tình nàng nghe được nội tình đen tối của bức thiệp mời trên đại hội võ lâm?

Nhìn về mặt Hoa Ngọc Dung còn dương dương đắc ý, Phượng Tình Xu lặng lẽ xoay người bước đi.

"Ai, tiểu công tử, tiểu công tử, người đừng đi mà, có để cho ta đi cùng người không thì cũng phải nói một câu chứ?" Hoa Ngọc Dung hậu tri hậu giác phát hiện Phượng Tình Xu rời đi, vội vàng đuổi theo.

"Tùy tiện tùy tiện, người muốn đi thì cùng đi!" Phượng Tình Xu trở về khách điểm.

"Vậy, tiểu công tử, người ở đâu? Ta cũng ở chung phòng khách điểm với người đi, ngày mai rồi lên đường ~" Hoa Ngọc Dung theo sát Phượng Tình Xu.

"Hào Mộng lâu." Phượng Tình Xu trả lời ngắn gọn.

"A, thật? Thật là trùng hợp, ta cũng ở Hào Mộng lâu ai ~ xem ra chúng ta thật là có duyên!" Hoa Ngọc Dung bắt đầu bầu vủu quan hệ.

"Tiểu công tử, người xem, ta và người đã có duyên với nhau như vậy, ta đây cứ gọi người là tiểu công tử, tiểu công tử dường như không thể biểu đạt được quan hệ của chúng ta, như vậy đi, sau này tiểu công tử gọi ta là Hoa đại ca, ta thì gọi người là Hoàng Vũ đệ đệ, được chứ?" Hoa Ngọc Dung tự nhiên một mình ôm lấy mọi việc quan hệ.

"A, đúng rồi, Hoàng Vũ đệ đệ, câu đó vừa rồi mà đệ ra cho vi huynh thật là đặc biệt đó nha, làm sao mà đệ nghĩ ra được vậy? Tội này vi huynh không thể ngủ yên giấc, ừ, vi huynh nhất định phải đoán cho bằng được đáp án này. . . . ."

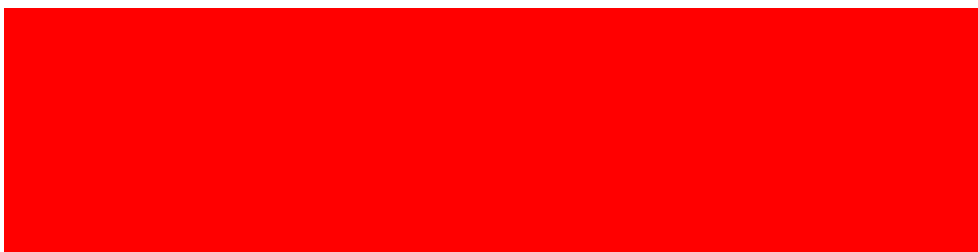
A a a a a ——! Trời ơi, ai tới nói cho ta biết đi, đây là đệ nhất tài tử phong lưu phóng khoáng Hoa Ngọc Dung đó ư, làm sao lại có thể vô lại như thế chứ ——!

Lúc này trong lòng Phượng Tình Xu hối hận vô cùng, thật không nên chọn phải cái tên đàn ông luôn cứ làm bầm lầy bầu, lái nhái đến hết cả nửa ngày này mà. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 20.2

Trong vườn tối đen như mực, Phượng Tinh Xu thả nhẹ bước chân, một là đi về phía gian phòng của mình.

Đọc đường trở về, nàng cứ bị Hoa Ngọc Dung dây dưa đến sợ, cái công tử lăm điều đó, ngay từ đầu Phượng Tinh Xu đã hoài nghi cái bộ dạng phong lưu phóng khoáng đó là nguy trang! Tên vô lại kia, vì đạt được mục đích của mình mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, giống như vừa rồi, vì đề bản thân cùng ở với nàng trong cùng một tiểu viện, hắn đã kéo quan hệ của hai người tới quan hệ của bốn nước! Ai biết làm sao mà vấn đề của hai người sẽ dính líu đến quan hệ quốc tế chứ! Sợ hắn, cũng đành phải đồng ý qua loa, sau đó thừa dịp hắn tới gian phòng cảm hành lý rồi nhanh chóng trốn về.

Phòng của Phượng Tinh Xu ở tận bên trong, từ bên ngoài phải đi qua phòng của Tinh Ảnh và Tuấn Thư, ngay lúc Phượng Tinh Xu đi ngang qua phòng của Tinh Ảnh, đột nhiên thính tai nghe thấy âm thanh truyền đến từ trong phòng Tinh Ảnh. Phượng Tinh Xu khó hiểu, giờ là giờ dần rồi (ước chừng ba giờ sáng), người người đều đã ngủ, thế mà Tinh Ảnh vẫn còn ở đó ở làm gì?

Phượng Tinh Xu ngừng thở, lặng lẽ đến gần, chọc một cái lỗ ở trên cửa sổ (mở hờ, người ta cũng diễn thế trên ti vi ~), liền nhìn thấy có ánh huỳnh quang le lói bên trong nhà, Phượng Tinh Xu nghĩ, chắc là ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại di động, nghiêng tai lắng nghe, từng câu hát không lưu loát truyền đến:

"Thật cảm kích

Thành phố này giao thông chen chúc

Đề cho anh và em

Còn có thể gần gũi được vài phút

.....

Không nhận được

Xúc động muốn yêu em

Không xác định em thuộc về anh

Sẽ có chút cô đơn

Em hạnh phúc ở trong lòng anh

Tự do đi lại

.....

Không xác định anh có thể cố chấp

Đề cho em cảm động

.....

Tại sao

Chuyện nhạt nhẽo giờ bỗng nên sinh động

Là em thay đổi anh

Em thay đổi anh

.....

Tất cả về em anh muốn hiểu hơn so với ai khác

Em là người yêu hay là bạn bè

Còn chưa có dũng khí nghĩ quá nhiều

Thế giới của em rộng lớn như thế

Anh sẽ ở góc nào. . . . ."

(bài hát này do Tình Anh hát lẽ ra phải để xưng hô ta – nàng, nhưng bài này vốn là bài hát hiện đại nên mình để xưng hô anh – em thì thích hợp hơn)

Phượng Tình Xu vừa nghe, ngẩn ngơ.

Đây không phải là bài hát nàng dạy cho Tình Anh sao? « Xúc động » của Tiêu Á Hiến . . . . . Chẳng lẽ hẳn thật sự có người trong lòng rồi? Tình Anh hẳn. . . . .

Trong lòng Phượng Tình Xu đột nhiên cảm thấy buồn phiền, ép nàng tới không thở nổi, nàng đây là sao chứ? Tại sao chỉ cần vừa nghĩ tới Tình Anh có người trong lòng liền không thoải mái? Vừa nghĩ tới sau này Tình Anh sẽ không đứng ở sau lưng nàng nữa, nếu bóng dáng luôn im lặng kia sẽ có một bóng dáng nhỏ khác đứng yên bên cạnh, Phượng Tình Xu không biết mình sẽ nổi điên ghen tỵ như thế nào.....

Ghen tỵ!?

Bỗng chốc Phượng Tình Xu tròn to mắt, đưa tay che kín ngực trái của mình, nơi đó, trái tim kia đập có chút chóp mắt dừng lại, rồi điên cuồng đập mạnh lên.

Phượng Tình Xu không thể tin được hỏi mình: chẳng lẽ nàng đã động lòng với Tình Anh?

Chuyện là khi nào chứ? Lúc nào thì nàng đã để ý đến Tình Anh như vậy? Tại sao một chút dấu hiệu cũng không có? Một người không thể nào vô duyên vô cớ yêu một người khác được, suy nghĩ, suy nghĩ một chút, mau nghĩ đi! Rốt cuộc là thời điểm nào mà nàng thích Tình Anh chứ!!!

Là lúc hắn xuất đầu lộ diện giúp nàng, hay là lúc hắn luôn luôn đi làm chuyện nàng phân phó vô điều kiện? Cho dù là nàng cố tình gây sự, hay là nàng có ý định đùa dai, hắn vẫn luôn không oán không hờn mà hoàn thành, chỉ cần là nàng nói, hắn sẽ trở về làm. . . . .

Tình Anh, thì ra, trong lúc vô hình, người lại cưng chiều ta đến tận trời như thế, tại sao đến bây giờ lúc sắp mất đi người ta mới phát hiện ra lòng tốt của người đây? Tại sao trong lòng người đã có đối tượng, lại muốn để cho ta phát hiện ra tình cảm của mình đây? Tại sao. . . . .

Phượng Tình Xu rũ mĩ mắt xuống, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác vô lực.

"Xu nhi. . . . ." Một tiếng thở dài, đột nhiên phá vỡ thế giới bi thương của Phượng Tình Xu, Phượng Tình Xu giống như thấy được một chút ánh sáng yếu ớt .

Hắn đang gọi tên của ta, hắn chưa từng gọi ta là "Xu nhi", ngay trong đêm khuya yên tĩnh này lại gọi tên của ta, điều này là có ý gì? Hắn..... ta có thể cho là, người trong lòng hắn, thật ra là ta sao....

Phượng Tình Xu giống như thấy được ánh sáng vụt lên trong bóng tối càng lúc càng lớn, nàng hoảng hốt vươn tay, muốn bắt được này chút hi vọng này.....

Phượng Tình Xu không biết, nàng đưa tay, liền đẩy ra cánh cửa đóng chặt này.

"Ai!?" Tình Anh lập tức cảnh giác đứng lên, lại ngạc nhiên phát hiện Phượng Tình Xu vốn là nên ngủ giờ phút này lại đứng ở cửa!

"Xu nhi. . . . ." Tình Anh mở miệng gọi Phượng Tình Xu một tiếng, đợi khi phát hiện mình đang gọi cái gì, hắn liền sợ hãi che kín miệng của mình!

Hắn gọi ta là Xu nhi, hẳn thật sự gọi ta là Xu nhi!

Phượng Tình Xu hoảng hốt đi về phía Tình Anh, trong lòng như đưa đám bởi vì một tiếng gọi lớn của Tình Anh mà biến mất không còn dấu vết, thay vào đó, là trái tim kích động đập thành thịch!

Nàng từng bước từng bước đi tới trước mặt Tình Anh, đưa hai tay ra kéo tay Tình Anh đang che kín miệng xuống, ôm lấy gương mặt luống cuống kia của Tình Anh. Thường ngày gương mặt này luôn cương nghị, bây giờ lại lộ ra một chút khản trương, còn có một chút ngượng ngùng!

Phượng Tình Xu chậm rãi dùng sức, kéo gương mặt Tình Anh đang hết sức ngạc nhiên về phía mình, trong ánh mắt trừng lớn của Tình Anh, dán đôi môi mềm đỏ thắm của nàng lên. . . . .

Lòng của nàng đang điên cuồng! Đây là cảm giác gì? Đây chính là động lòng sao? Nàng quả nhiên đã động lòng sao?

Tim của hắn đang run rẩy! Đây là tình huống gì? Hắn đang nằm mơ sao? Nằm mơ thấy Xu nhi mà lòng hắn luôn nhớ mong hôn hắn sao!

Tình Anh run rẩy đưa hai cánh tay rần rần ra, nâng gương mặt tình xảo khéo léo của Phượng Tình Xu lên, nhẹ giọng thì thầm: "Xu nhi, ta đang nằm mơ sao? Nếu quả như thật là mơ, vậy thì ta liền khẩn cầu mãi mãi đừng lại ở trong giấc mơ này. . . . ."

Dứt lời, hắn không chần chờ nữa, vươn cánh tay ra, ôm lấy thân thể của Tĩnh Xu, lúi nằng vào trong lòng mình, lấy tay giữ chặt ót của nàng, hôn xuống hai cánh môi mềm đỏ thắm mà hắn vẫn khao khát...

Hơi thở dương cương của hắn phun ở trên gương mặt tinh xảo của nàng, gương mặt nàng đỏ bừng, cả người không có sức lực xụi lơ trong lòng hắn.

"Ừm a. . ." Lòng mi dài hơi khép, tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, Phụng Tĩnh Xu thoải mái phát ra tiếng rên khẽ mập mờ.

Vừa nghe thấy Phụng Tĩnh Xu rên khẽ, toàn thân Tĩnh Ảnh cứng đờ, đôi tay đỡ lấy Phụng Tĩnh Xu xụi lơ trong lòng hắn, không thể tin được mà nhẹ hô một tiếng: "Xu nhi?"

Đưa tay ôm lấy eo của Tĩnh Ảnh, Phụng Tĩnh Xu dùng pháp lực sửa lại sắc màu trong con ngươi đen thành từng tia sáng màu tím tỏa ra trong bóng đêm, tình quang lóe lên, rất là chói mắt. "Là ta, Ảnh, là Xu nhi."

Bỗng nhiên hơi thở của Tĩnh Ảnh trở nên loạn, vội vàng hỏi: "Không phải là mơ?" Cặp mắt tím mê người sáng ngời ở trong bóng đêm gắt gao hút hắn thật chặt.

"Không phải là mơ, cái tên cộc gỗ này!" Phụng Tĩnh Xu đỏ mặt sắng giọng.

"Xu nhi. . . . ." Tĩnh Ảnh kích động nhẹ giọng gọi, trong đôi mắt đen lại ánh lên tia sáng màu tím, cúi đầu nhẹ gặm đôi môi đỏ tươi của nàng, đổi lại một tiếng ngâm khẽ khác của Phụng Tĩnh Xu.

Cẩn thận dè dặt ôm nàng chặt hơn, Tĩnh Ảnh đã sớm mong đợi từ lâu không chút do dự cạy hàm răng như ngọc của nàng ra nàng, sa vào trong cái lưới thơm tho quyến rũ của nàng...

Hồi lâu sau, hai người cũng tách ra, hai tay Tĩnh Ảnh vẫn nâng gương mặt tinh xảo của Phụng Tĩnh Xu lên, thân mật mà hấp tấp không ngừng hôn lên trên dung nhan như ngọc của nàng. Hơi thở nhẹ nhàng, lông mày khẽ nhíu, Tĩnh Ảnh không kiềm chế được càng dùng thêm sức ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của nàng vào trong lòng, như muốn khảm nàng vào trong xương cốt, để cho nàng vĩnh viễn cùng mình hợp làm một thể....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Hoa Loạn

Ánh nắng ban mai hé lộ, Phụng Tĩnh Xu đang đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào, dường như nàng nằm mơ thấy điều gì đó tốt đẹp, đôi môi đỏ thắm ngọt ngào cong lên.

Đột nhiên, một luồng hơi thở nóng rực phun lên gương mặt như bạch ngọc, Phụng Tĩnh Xu hơi nhíu mày, cảm thấy trên mặt có chút nhột, dieendaanleequydonn giống như có thứ gì đó chạm nhẹ vào, nàng vùng tay lên một cái, lại mơ mơ màng màng nghe thấy một tiếng "bốp". Đánh phải cái gì à, sao lại nghe thấy tiếng? Phụng Tĩnh Xu mê muội nhớ lại, nhưng rất nhanh lại ngủ tiếp.

"Xu nhi, dậy đi, Xu nhi. . . . ." Từng tiếng kêu trầm thấp vang lên bên tai Phụng Tĩnh Xu, luồng hơi thở nóng rực kia lại phun vào lỗ tai của Phụng Tĩnh Xu, dần dần, lỗ tai nhỏ ửng hồng lên.

Nhìn gương mặt của nàng càng ngày càng đỏ, Tĩnh Ảnh biết nàng đã tỉnh rồi, nhìn dung nhan gần ngay trước mắt, hắn không kiềm chế được cúi đầu, đặt

lên đôi môi đỏ mọng mê người, lưỡi dài khẽ cạy hàm răng trắng bóng ra, thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Cho đến khi hai người đều đã thờ hờn hờn, Tinh Ảnh mới lưu luyến không rời dời hai cánh môi mềm mại, nhìn hai mắt giăng đầy sương mù của tiểu nhân nhi trước mắt, cung chiều đưa tay nheo cái mũi đẹp để tinh xảo của nàng, nói: "Con heo lười nhỏ, nên dậy rồi, không dậy thì đến một lát nữa Thư nhi tới tìm nàng đấy!"

Vừa nhắc tới Thư nhi, Phượng Tinh Xu liền tỉnh táo một nửa, sau đó nàng nói với Tinh Ảnh: "Vậy cũng tốt, chờ ta một chút là được, chẳng đi ra ngoài đợi chút đi!"

Tinh Ảnh nghi ngờ hỏi: "Xu nhi, ta chưa từng gặp nữ tử nào tự lập giống như nàng, dù là một thiên kim tiểu thư nhà giàu ít nhất cũng sẽ có hai tỷ nữ hầu hạ thay y phục, rửa mặt chải đầu, đừng nói tới bản thân nàng vốn là công chúa cao quý, nhưng nàng lại chưa từng để người khác hầu hạ qua."

Đó là hiển nhiên, còn ai có thể hầu hạ còn thích hợp hơn Lục Linh Lung chứ? Phượng Tinh Xu thầm nghĩ trong lòng, coi như chàng phái tới mười mấy hai mươi tỷ nữ tới hầu hạ cũng không bù được một phần diệu thủ (bàn tay kì diệu) của Lục Linh Lung, da.nlze.qu.ydo/mn so đi so lại, nàng đương nhiên chọn cái tốt hơn rồi! Chỉ là, những việc này vẫn không thể nói cho Tinh Ảnh biết, ít nhất trước mắt không thể. Vì vậy nàng giả bộ kín đáo nói: "Những việc kia chỉ là chuyện nhỏ, có thể tự mình động thủ, không cần phiền đến người khác!"

Tinh Ảnh chăm chú nhìn Phượng Tinh Xu, tình cảm dịu dàng lưu luyến, nói: "Nhưng hôm nay ta muốn tự mình giúp nàng rửa mặt, được không?"

Nhìn ánh mắt thâm tình của Tinh Ảnh, Phượng Tinh Xu đỏ mặt lên, gật đầu. "Vậy nàng chờ ta một lát, ta đi lấy nước rồi trở lại." Tinh Ảnh vui mừng nói xong, kéo cửa đi ra ngoài, hơn nữa còn cẩn thận đóng cửa lại.

Phượng Tinh Xu nhìn bóng lưng Tinh Ảnh rời đi, cảm thấy giống như có chuyện gì đó mà quên nói với hắn, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra là chuyện gì, nghĩ lại hẳn không phải là chuyện gì nghiêm trọng, vì vậy liền cứ ngồi trên giường mà ngẩn ra. Nhớ tới chuyện tối hôm qua và nụ hôn ngọt ngào vừa rồi, nàng không khỏi si mê mà cười, sau đó lại lập tức hung hăng khinh thường bản thân ở trong lòng một lần, âm thầm nói: Phượng Tinh Xu, cái nữ nhân này, còn nói cái gì mà muốn xem mỹ nam khắp thiên hạ, nếm cỏ thơm khắp thiên hạ, chỉ một Tinh Ảnh mà người đã ngẩn người như vậy, người có còn muốn tiếp tục nghiệp lớn mỹ nam của người hay không? Người tình lại cho ta, tình lại! Nụ hôn đầu thôi mà, cũng không phải là có cái gì không được, cũng không phải là rất...rất...rất thoải mái ai.... Nghĩ đi nghĩ lại, Phượng Tinh Xu quên mất việc đang tự phê bình bản thân, trong nháy mắt cứ thế mà ngày ngốc nhớ lại ngọt ngào tối ngày hôm qua....

Sáng sớm, trong vườn hoa, Tuân Thư đang "tập bài thể dục theo nhạc của đài" mà Phượng Tinh Xu dạy cho hắn, một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ị ạch ị ạch! Tỷ tỷ nói mỗi buổi sáng sớm tập bài thể dục theo đài này xong là có thể đi tìm nàng chơi đùa, vì vậy sáng sớm hắn đã bò ra khỏi chăn, rửa mặt xong rồi nhanh chóng bắt đầu tập trong vườn hoa, ba hai ba bốn, bốn hai ba bốn, ị ạch ị ạch!

Ah, sao chỗ này lại xuất hiện một người lạ nhỉ? Nhưng mà y phục của ca ca này nhìn rất đẹp, màu hồng đỏ nha, giống màu của con heo nhỏ mà Thư nhi thích!

Tuân Thư chớp mắt phượng tò mò nhìn nam tử áo hồng đột nhiên xuất hiện ở trong vườn hoa, chỉ thấy hắn hết nhìn đông tới nhìn tây không biết là đang tìm cái gì. Đột nhiên, hắn nhìn về phía Tuân Thư, nhìn thấy Tuân Thư, lập tức bước nhanh tới.

"Tiểu đệ đệ, đệ đang làm gì ở đây vậy?" Nam tử kia điềm đạm hỏi.

Ừm.... Tỷ tỷ nói không được nói chuyện với người lạ, nhưng y phục mà ca ca này mặc trên người là màu hồng, giống như màu hồng của heo nhỏ vậy, Thư nhi biết con heo nhỏ màu hồng, nhất định ca ca này cũng biết heo nhỏ màu hồng, nếu không cũng sẽ không mặc y phục màu hồng chứ? Ừ, Thư nhi và Hồng ca ca không phải người xa lạ, Thư nhi có thể nói chuyện với Hồng ca ca!

Tuân Thư sử dụng kiểu suy tư đặc biệt của hắn để suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng mở miệng nói: "Hồng ca ca, ta đang tập thể dục theo nhạc của đài!"

Tập thể dục theo nhạc của đài? Là gì chứ? Hồng ca ca? Không phải là đang gọi hắn chứ? Khóe miệng Hoa Ngọc Dung khẽ run, quyết định...tự động coi thường xưng hô của tiểu nam sinh trước mắt, cũng không quan cái gì mà "tập thể dục theo nhạc của đài" nữa, tìm được Hoàng Vũ đệ đệ là việc quan trọng hơn. Vì vậy hắn lại tuôn ra một nụ cười gần gũi, hỏi: "Tiểu đệ đệ, đệ có thấy một người nào mang họ Hoàng Vũ không?"

Hoàng Vũ? Tuân Thư nghi hoặc nghiêng đầu, tay vẫn không ngừng hoạt động, suy nghĩ một chút, rốt cuộc nhớ tới người gọi là Hoàng Vũ không phải chính là tỷ tỷ sao! Thì ra là Hồng ca ca là bằng hữu của tỷ tỷ? Vì vậy Tuân Thư rất tốt bụng chỉ tay về phía phòng của Phượng Tinh Xu cho Hoa Ngọc Dung thấy, nói: "Đi đến phía đó, vào phòng ở bên trong cùng là được, ại, đáng tiếc Thư nhi phải tập thể dục, nếu không là có thể cùng đi với Hồng ca ca rồi."

Lấy được tin tức muốn biết, Hoa Ngọc Dung nhìn động tác kì lạ của Tuân Thư, vẫn duy trì nụ cười thân thiện nói: "Cám ơn tiểu huynh đệ." Sau đó chạy về phía phòng của Phượng Tinh Xu, vừa nghĩ tới ý tưởng chợt lóe lên vào lúc sáng sớm hôm nay, hắn liền hết sức hưng phấn, từ đi hết đường này, rồi lại chạy tiếp đường khác, đến cuối cùng lúc thấy cửa phòng của Phượng Tinh Xu liền dứt khoát một chân đạp cửa phòng ra hưng phấn hét lớn: "Hoàng Vũ đệ đệ, ta nghĩ ra rồi! Ta. . . . ." Cát cao giọng nói rồi lại bởi vì cánh tường kế tiếp đập vào mặt mà ngưng lại.(Vân Nhi: mình nhớ tối qua hai người ở phòng Tinh Ảnh mà???)

Chỉ thấy trên chiếc giường màu đỏ thắm phía trước, có một tiểu nhân nhi đang ngồi, mái tóc đen trắng buông thõng xuống, bờ vai trần trụi, một mảnh màu tím đậm đeo ngang trước ngực, hai cái dây mỏng uốn chuyển vòng qua sau cổ buộc lại một chỗ, không phải là cái yếm của nữ tử thì là cái gì! Mà gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo này, hai mắt đen láy, cái mũi thanh tú vĩnh cao, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, tổng hợp lại, không phải là Hoàng Vũ đệ đệ mà tối hôm qua hắn đã gặp sao!

Bởi vì Phượng Tinh Xu mất hồn mà quên đề phòng, cho đến lúc cửa phòng bị người đập ra nằng mới giật mình bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn lên, người đang đứng ngay ra ở trước mắt nằng, không phải là vị công tử lăm điều Hoa Ngọc Dung sao! Trong nháy mắt thấy Hoa Ngọc Dung, Phượng Tinh Xu cũng ngẩn ra, lúc này nằng mới nhớ tới việc mà nằng quên rất cuộc là việc gì —— chính là việc về Hoa đại công tử!

Đột nhiên, kèm theo một tiếng "loảng xoảng", một trận gió trong nháy mắt thổi qua, đợi đến khi Phượng Tinh Xu phản ứng lại, cả người nằng và chân đã rơi vào trong lòng Tinh Ảnh, hơn nữa, Tinh Ảnh đã đánh ra một chưởng đầy nội lực về phía hoa hoa công tử áo hồng đang ngây người ở đằng kia!

"Tinh Ảnh, dừng tay!" Lúc Phượng Tinh Xu lên tiếng là đã muộn! Nằng nóng nảy nhìn về phía Hoa Ngọc Dung, vốn tưởng rằng cậu ám chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt(tình cảm nam nữ) này chắc hẳn sẽ bị đánh thảm rồi, nhưng ai biết Hoa Ngọc Dung lại tung người một cái, khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi công kích của Tinh Ảnh! Hoa hoa công tử này lại còn biết võ công? Phượng Tinh Xu cảm thấy kinh ngạc, xem ra nằng còn chưa hiểu việc nhìn người, thế mà lại bị về bề ngoài phong lưu của tên này lừa gạt, chỉ chú ý hành vi của hắn, mà xem nhẹ cái khác!

Thấy Tinh Ảnh lại muốn ra tay, Phượng Tinh Xu vội vàng bắt được tay của hắn.

"Xu nhi?" Tinh Ảnh khó hiểu nhìn Phượng Tinh Xu, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Phượng Tinh Xu cười gượng một tiếng, rụt cổ lại, ấp úng nói: "Cái này....hắn, hắn là vị bằng hữu mà tối hôm qua ta mới làm quen, đặc biệt mang theo cùng đi thành Đông Bình."

"Tối hôm qua?" Tinh Ảnh mở to mắt, tối hôm qua không phải nằng đã đi ngủ sớm sao?

Nhìn thấy nghi vấn trong mắt Tinh Ảnh, Phượng Tinh Xu lại cười gượng hai tiếng, nói: "Cái đó, tối hôm qua, ta và hồ ly tỷ tỷ đi một chuyến đến Tùy Đông Tuyết..." Thấy mặt của Tinh Ảnh biến sắc, Phượng Tinh Xu vội vàng cướp lời nói: "A! Đúng rồi, Ảnh, ngươi không biết đâu, hồ ly tỷ tỷ lại là nữ nhi của tể tướng Hí Triều quốc đó! Tối hôm qua nằng....nằng trở về.... Cái này.... Cái đó..." Phượng Tinh Xu xoay chuyển con ngươi, vội vàng rà soát lại ở trong đầu tìm chuyện gì đó có thể dời đi sự chú ý của Tinh Ảnh, đúng lúc ấy, một giọng nói run rẩy vang lên cứu vớt nằng: "Ngươi... Ngươi... Ngươi lại là nữ nhi!?"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Hoa Loạn (2)

Phượng Tinh Xu và Tinh Ảnh cùng ngẩn đầu, nhìn thấy sắc mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên vẻ không thể tin được, ngón tay đưa ra còn run run lên.

"Đúng vậy, bản tiểu thư chính là nữ, sao, hoa hoa công tử phong lưu phóng khoáng như ngươi không nhìn ra sao?" Phượng Tinh Xu hả hê ưỡn thẳng ngực.

"Khụ! Khụ!" Tinh Ảnh vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu chỉ mặc cái yếm, ánh mắt tối sầm lại, ho hai tiếng.

Phượng Tinh Xu kinh ngạc, vội vàng cúi xuống, trong lòng thầm bực, sao vừa ho một tiếng liền khản trương rồi hả? Đây là Tinh Ảnh trước kia luôn im lặng không nói gì sao? Hu hu hu, quả thật công khai trở thành quần gia luôn rồi! Die nd da nl e q uu ydo n Không được, ta muốn chấn chỉnh uy quyền của một thế tử, không thể bị hắn quần gắt gao được, tương lai còn có nhóm mỹ nam chờ ta mà ~!

Vì vậy Phượng Tinh Xu ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tinh Ảnh, trừng trừng trừng, vẫn trừng, trừng đến khi hắn nhận ra phản ứng của mình đã vượt quá giới hạn mới nhớ ra ai là lão đại, đỏ bừng cả tai cúi đầu xuống! Sau đó Phượng Tinh Xu mới vừa lòng thu hồi ánh mắt.

Thân là lăng tử tình trường, Hoa Ngọc Dung đương nhiên hiểu rõ sóng ngầm mập mờ giữa hai người, chỉ là trong lúc nhất thời hấn bị chuyện Phụng Tình Xu là một nữ nhân thực sự làm cho kinh ngạc không cách nào bình tĩnh lại được, trong lòng cũng không muốn thừa nhận mình lại bị một người còn nhỏ tuổi hơn mình đánh bại, còn chưa nói tới, người này lại còn là nữ nhân! Điều này làm cho tài tử phong lưu như hấn trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận được, một thiếu nữ nhỏ bé trắng trẻo, tươi mới non mềm (tự rót mỡ hôi, đang hình dung ra từ gì vậy!? Dung Dung, người thật sự bị kích động quá mức rồi sao?) như vậy ở trước mặt hấn, mà hấn lại không nhận ra! Không, không đúng, nhất định là vì tối hôm qua mắt có hơi mờ, đúng, nhất định là như vậy!

Bên này Hoa Ngọc Dung đang kiểm soát mắt mình mù, bên kia Phụng Tình Xu liền kể lại mọi chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua cho Tình Ảnh nghe, hơn nữa còn nói cho hấn biết mục đích dẫn theo Hoa Ngọc Dung, đúng lúc ấy, tiếng chuông lanh lảnh của Tuấn Thư vang lên, ngay sau đó lập tức truyền tới tiếng gọi của Tuấn Thư: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Thư nhi tới rồi!"

Vừa dứt lời, Tuấn Thư liền xuất hiện ở cửa phòng. Vừa nhìn thấy tư thế kì lạ của ba người bên trong nhà, Tuấn Thư nghiêng đầu, thấy Phụng Tình Xu vẫn còn ở trên giường, hấn lập tức nhào tới, cười trừ nói: "A ~ tỷ tỷ còn chưa rời giường kia, tỷ tỷ lười biếng! Tỷ tỷ là con heo lười nhỏ!"

Nhìn nét mặt tươi cười gần ngay trước mắt, Phụng Tình Xu cười, nói: "Ha ha, tỷ tỷ khó có được một lần làm con heo lười, cuối cùng lại bị Thư nhi bắt được!" Con người xoay chuyển, sau đó nói: "Thư nhi, thế này đi, tỷ tỷ cùng chơi một trò chơi với đệ nhé?"

Vừa nghe thấy muốn chơi trò chơi, ánh mắt Tuấn Thư lập tức sáng lên, khẩn trương hỏi "Chơi trò gì, chơi trò gì thế?"

Phụng Tình Xu cười nói: "Thư nhi và các ca ca ra ngoài cửa đếm số, lúc đếm tới một trăm tỷ tỷ nhất định sẽ rửa mặt chải đầu xong! Sao, chơi hay không? Người thua sẽ phải đắm lưng cho người thắng nhé!"

Tuấn Thư vừa nghe, vui mừng vỗ tay, hét lớn: "Được, được! Đắm lưng, đắm lưng!"

"Vậy bây giờ hãy bắt đầu đi!" Phụng Tình Xu để cho Tuấn Thư "dọn sân".

Quả nhiên, mỗi tay Tuấn Thư kéo một người, kéo toàn bộ hai đấng mây râu ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, Tuấn Thư liền bắt đầu đếm, "Một, hai, ba....."

Phụng Tình Xu thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đưa hai người đàn ông này ra ngoài rồi, vì vậy vội vàng phát tay, bốn Lục Linh Lung lập tức xuất hiện, sau đó bắt đầu giúp nàng rửa mặt.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Bên trong xe ngựa, Phụng Tình Xu đang bị hai mặt giáp công dày vò, một bên là ánh mắt nồng nhiệt của Tình Ảnh, bên còn lại là ánh mắt tò mò của Hoa Ngọc Dung, thật sự là nước sôi lửa bỏng, khoảng thời gian này, dinendian.loqidjon thiếu chút nữa không có cách nào trải qua, may mà sau lưng có tiểu tử kia đắm lưng cho nàng còn thoải mái, nếu không nàng phải nhảy xuống xe ngựa mất!

Cái gì chứ, không phải chỉ đi một chuyến đến thanh lâu thôi mà, người khác đến thanh lâu đều liên tục gặp được mối quan hệ tốt, sao đến nàng lại trêu chọc phải một công tử lăm điều không bỏ rơi được này chứ!

Bên kia ánh mắt dò xét của Hoa Ngọc Dung càng lúc càng đậm, cuối cùng Phụng Tình Xu cũng không nhịn được nữa, tức giận trừng mắt nhìn hấn một cái, "Rốt cuộc ngươi đang nhìn cái gì?"

Vừa nhìn thấy Phụng Tình Xu để ý tới mình, Hoa Ngọc Dung vội vàng hấp ta hấp tấp di chuyển tới gần, tò mò hỏi: "Cái đó..... Hoàng Vũ muội muội à, người thật sự là một cô nương sao?" "Nói nhảm! Ngươi không phải đã thấy rồi sao!" Phụng Tình Xu liếc hấn một cái.

"Nhưng tối hôm qua người già bộ thật rất giống nam tử đó! Đặc biệt là chỗ này của ngươi, sao có thể phẳng như vậy? Bây giờ nhìn lại lại quá lớn rồi....." Nói xong, Hoa Ngọc Dung không chút nào suy nghĩ đặt tay ở trên chỗ đấy đã trước mắt.....

Một cơn gió xuân thổi qua, thổi bay bụi mù mịt, trên đường lớn yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng tát vang dội!

Phu xe bị hoảng sợ rụt cổ lại, không biết bên trong xe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngay sau đó lại truyền đến tiếng gầm mang theo sự giận dữ: "Ngươi cút ra ngoài cho ta!!!" Phu xe thấy hoa mắt, liền nhìn thấy một mảnh màu hồng bị đá ra ngoài xe ngựa, nhìn kỹ lại, ô! Trên mặt công tử mới gia nhập sáng sớm hôm nay lại có một dấu tay hồng hồng! Dựa vào độ lớn nhỏ của dấu tay, liếc mắt liền có kết luận là, cái dấu tay này là do tiểu thư luôn luôn dịu dàng, khách khí in xuống đấy! Phu xe âm thầm chậc lưỡi, không nhìn ra không nhìn ra, tiểu thư yếu đuối khi nổi cơn giận lại lợi hại như vậy! Đáng thương công tử! Phu xe đưa ánh mắt đồng tình nhìn Hoa Ngọc Dung, đáng tiếc tên họ Hoa nào đó đang chìm trong cảm xúc ăn năn hối hận lại không cảm thấy được.

Trên mặt nóng hừng hực, trong mũi giống như còn giữ lại hương thơm khi nàng ra tay đánh tới, trên tay cũng lưu lại xúc cảm mềm mại kia, lúc này Hoa Ngọc Dung như lọt vào trong cảm xúc mâu thuẫn, vừa tội nghiệp cho bản thân bị một tiểu nữ hải đánh, lại vừa bối vì nhất thời đùng nhảm mà không ngừng cười khúc khích, vì vậy chính là một bộ dáng vừa khóc vừa cười, làm cho phu xe càng thêm đồng tình với hấn —— công tử này, bị đánh đến u mê rồi!

Bên trong xe ngựa, Phụng Tình Xu đỏ mặt, đôi tay dùng sức giữ Tình Ảnh lại đang muốn xông ra ngoài, không ngừng khuyên hấn bớt giận, bớt giận, ta tham gia đại hội võ lâm còn phải dựa vào hấn đó!

Một bên về mặt Tuấn Thư cũng hiện lên sự khó hiểu, "Tỷ tỷ, vì sao Hồng ca ca muốn sờ ngực tỷ vậy? Hấn cũng có mà, sao hấn không sờ của mình?"

Phượng Tinh Xu đen mặt lại, vừa muốn nói chuyện, Tuấn Thư lập tức vỗ tay nói: "Chẳng lẽ sờ ngực của tỷ tốt hơn sao? Vậy Thư nhi cũng muốn sờ!" Nói xong cũng nhanh chóng đưa tay đặt lên trước ngực Phượng Tinh Xu, lại còn nhéo thêm một cái!

Một giây, hai giây, ba giây.....

Thời gian như dừng lại.

Trong lòng Phượng Tinh Xu kêu rên, hôm nay ta gặp phải vận xui gì vậy! Đều tại cái tên Hoa Ngọc Dung đáng chết!!!

Phượng Tinh Xu nghiêm mặt cười kéo tay Tuấn Thư xuống, nhẹ giọng nói: "Thư nhi, Hồng ca ca không có ngực, ghen tỵ với tỷ vì cái đó của tỷ lớn hơn hẳn, cho nên mới muốn trộm của tỷ, chẳng lẽ Thư nhi cũng không có ngực, muốn trộm của tỷ sao?"

Dứt lời, Tuấn Thư lập tức rút hai tay về ôm ngực, trợn to cặp mắt nói: "Thư nhi có ngực, Thư nhi không cần trộm ngực của tỷ!" Suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, vì vậy lập tức nhào tới, đè ở trên người Phượng Tinh Xu, hét lên: "Hồng ca ca hư! Hồng ca ca là ăn trộm! Muốn tới trộm ngực của tỷ! Thư nhi giúp tỷ tỷ che kín, không để cho Hồng ca ca tới trộm!"

Hai tay Phượng Tinh Xu ôm trước người Tuấn Thư khóc không ra nước mắt, nàng đã trêu chọc ai vậy? Tại sao lại có thể như vậy chứ!?

Ngoài xe ngựa, một hồi tiếng vỗ ngựa dần dần đến gần, nghe âm thanh, dường như là một đám người tới, hơn nữa còn được huấn luyện nghiêm chỉnh, Phượng Tinh Xu nghiêm mặt cười kéo tay Tuấn Thư xuống, nhẹ giọng nói: "Thư nhi, Hồng ca ca không có ngực, ghen tỵ với tỷ vì cái đó của tỷ lớn hơn hẳn, cho nên mới muốn trộm của tỷ, chẳng lẽ Thư nhi cũng không có ngực, muốn trộm của tỷ sao?"

Dứt lời, Tuấn Thư lập tức rút hai tay về ôm ngực, trợn to cặp mắt nói: "Thư nhi có ngực, Thư nhi không cần trộm ngực của tỷ!" Suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, vì vậy lập tức nhào tới, đè ở trên người Phượng Tinh Xu, hét lên: "Hồng ca ca hư! Hồng ca ca là ăn trộm! Muốn tới trộm ngực của tỷ! Thư nhi giúp tỷ tỷ che kín, không để cho Hồng ca ca tới trộm!"

Hai tay Phượng Tinh Xu ôm trước người Tuấn Thư khóc không ra nước mắt, nàng đã trêu chọc ai vậy? Tại sao lại có thể như vậy chứ!?

Ngoài xe ngựa, một hồi tiếng vỗ ngựa dần dần đến gần, nghe âm thanh, dường như là một đám người tới, hơn nữa còn được huấn luyện nghiêm chỉnh, Phượng Tinh Xu nghiêm mặt nhìn sang Tĩnh Ảnh, phân phó phu xe lái xe ngựa đến một bên nhường đường.

Đội kỵ mã chạy như điên mang theo một trận gió, thổi bay màn che lên, Phượng Tinh Xu thoáng nhìn ra ngoài cửa xe, vừa lúc giao nhau với ánh mắt của người dẫn đầu đội kỵ mã, trong lòng ngạc nhiên, vui mừng, lập tức điên cuồng gào thét nói: "Dừng xe, dừng xe!" Ngoài xe ngựa, nhất thời cũng truyền đến một hồi tiếng ngực hí, đội kỵ mã bên ngoài xe, cũng dừng lại!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Gặp Lại Duy Nhi

Đội kỵ mã chạy như điên mang theo một trận gió, thổi bay màn che lên, Phượng Tinh Xu thoáng nhìn ra ngoài cửa xe, vừa lúc giao nhau với ánh mắt của người dẫn đầu đội kỵ mã, trong lòng ngạc nhiên, vui mừng, lập tức điên cuồng gào thét nói: "Dừng xe, dừng xe!" Ngoài xe ngựa, nhất thời cũng truyền đến một hồi tiếng ngực hí, đội kỵ mã bên ngoài xe, cũng dừng lại!

Trong xe ngựa, Tĩnh Ảnh và Tuấn Thư đều bị tiếng gào bất thành linh của Phượng Tĩnh Xu làm kinh ngạc, đợi đến khi xe ngựa dừng lại, Hoa Ngọc Dung cũng nghi ngờ vén rèm lên hỏi: "Sao thế?"

Phượng Tĩnh Xu không để ý tới phản ứng của mấy người, hất rèm lên liền nhảy xuống xe ngựa! Đoàn kỵ mã ở phía trước tự động chuyển hướng, ngồi trên con ngựa trắng cầm đầu kia là một nam tử kia áo trắng, mấy sợi tóc đen bóng bởi vì gió mà hơi có vẻ xốc xếch rủ xuống bên mặt, gương mặt tuấn tú trải qua những năm tháng thử thách càng lộ vẻ nam nhân, dưới cặp lông mi dày không còn là đôi mắt sáng long lanh như thủy tinh nữa, mà đã hiện lên sự sắc bén, tinh tường, thân thể đã từng gầy ốm cũng trở nên cao to, tuấn tú.

Nhìn nam tử phía trước, Phượng Tĩnh Xu cũng nhin không được kích động trong lòng, lập tức nhắc chân chạy như điên, trong gió chỉ còn lại từng tiếng gọi —— "Duy nhi!!!"

Nam tử ngồi trên con ngựa trắng vừa nghe thấy Phượng Tĩnh Xu kêu lên, trong chớp lát hai mắt dấy lên vô số ngọn sóng, lập tức nhảy xuống ngựa chạy về phía Phượng Tĩnh Xu, chỉ thấy hai bóng người một đỏ một trắng hối hả chạy về phía đối phương, cuối cùng quyết liệt ôm nhau đứng một chỗ!

Tiếng thở dốc truyền tới bên tai, là tha thiết như thế, Phượng Tĩnh Xu đưa tay ôm chặt, ôm chặt lấy nam tử còn cao hơn cả nàng, tim vẫn không ngừng đập thình thịch, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa bọn họ bỏ lỡ nhau! Mắt cơ hội này, muốn gặp lại, phải không biết đợi đến khi nào?

"Tĩnh nhi, Tĩnh nhi!" Phượng Duy Tĩnh hưng hăng ôm chặt tiểu nhân nhi vào trong lòng, thầm cảm tạ cái nhìn thoáng qua này, cuối cùng hẳn cũng được gặp lại nàng!

"Duy nhi, Duy nhi..... Để cho ta nhìn chàng thật kỹ....." Phượng Tĩnh Xu rời khỏi lồng ngực của Phượng Duy Tĩnh, hai tay nâng gương mặt trắng nõn lên, nhìn đôi mắt âm ướt của hắn, đôi môi khẽ run, không khỏi lau đi từng giọt mồ hôi trên trán hắn, sửa lại mái tóc lộn xộn của hắn, hai mắt rung rung, kích động cười nói: "Mới một năm không gặp, Duy nhi lại càng thêm tuấn tú rồi."

Phượng Duy Tĩnh vừa nghe thấy, trên mặt chợt hiện lên một vết đỏ ửng.

Phượng Tĩnh Xu thấy thế, vừa định giễu cợt, lại nghe được tiếng kêu lạnh lạnh vang lên từ phía sau: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Phượng Tĩnh Xu và Phượng Duy Tĩnh cùng ngẩng đầu nhìn lên, ba người Tuấn Thư và Tĩnh Ảnh, Hoa Ngọc Dung đang đi về phía này, Tuấn Thư bởi vì Phượng Tĩnh Xu khác thường mà lo lắng chạy tới, trên người không ngừng vang lên tiếng chuông, da.nze.quydo/nm Tĩnh Ảnh nhận ra Phượng Duy Tĩnh, vì vậy cũng không vội mà tới đây, đi theo phía sau Tuấn Thư bảo vệ hắn, để phòng hắn bởi vì nóng lòng mà ngã xuống, còn Hoa Ngọc Dung lại vô cùng nghi hoặc đi theo phía sau.

Chờ tới khi Tuấn Thư chạy tới, mồ hôi trên mặt không ngừng chảy xuống, Phượng Tĩnh Xu thấy thế vội vàng lấy ra một tờ khăn ướt lau chùi giúp hắn, vừa lau mồ hôi cho hắn, cũng vừa hạ nhiệt cho hắn.

Thấy Tuấn Thư nhìn Phượng Duy Tĩnh với ánh mắt nghi hoặc, Phượng Tĩnh Xu kéo Tuấn Thư tới giới thiệu: "Thư nhi, đây chính là Tĩnh ca ca mà tỷ tỷ từng nói với đệ." Sau đó lại giới thiệu với Phượng Duy Tĩnh: "Duy nhi, đệ ấy là Thư nhi."

Tuấn Thư vừa nghe thấy Phượng Tĩnh Xu giới thiệu, liền há to miệng, nhìn chằm chằm Phượng Duy Tĩnh, ngây thơ nói: "Oa! Thì ra ca ca chính là đại lão công Tĩnh ca ca mà tỷ tỷ đã nói qua à!" Sau đó vui mừng tiến lên bắt lấy hai tay của Phượng Duy Tĩnh nói: "Tĩnh ca ca, ta là Thư nhi, là tiểu lão công của tỷ tỷ! Tỷ tỷ nói vào cửa phải nghe theo đại lão công, đặc biệt là Thư nhi còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, nhất định phải nghe lời Tĩnh ca ca nói, Tĩnh ca ca, sau này Thư nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời!"

Tuấn Thư ngây thơ nói xong khiến lòng của Phượng Duy Tĩnh hỗn loạn, xem ra, trí óc của Tuấn Thư thật sự không được hoàn chỉnh, người cũng ngây thơ, hay vui vẻ, kể từ khi nhìn thấy ảnh mà Tĩnh nhi chụp được liền có thiện cảm với hắn, hôm nay vừa thấy, chứng minh ảnh mặt của hắn không sai, hắn thật sự rất được lòng người, nhưng mà..... Phượng Duy Tĩnh đen mặt nhìn Phượng Tĩnh Xu, dùng ánh mắt truyền đạt sự buồn bã của hắn —— Tĩnh nhi, ta cũng mới mười lăm tuổi mà! Cái gì mà đại lão công chứ? Lại còn nhỏ tuổi gì chứ? Ta cùng tuổi với hắn có được không!

Phượng Tĩnh Xu lúng túng sờ mũi, cũng dùng ánh mắt không tiếng động truyền đạt lời của mình —— hết cách rồi, Duy nhi, đùa bé như chàng, mới mười lăm tuổi lại tài giỏi như vậy, nhìn cũng không giống bộ dạng mười lăm tuổi, ta liền quên mất chứ sao!

Đúng lúc ấy, Tĩnh Ảnh và đoàn kỵ mã phía sau Phượng Duy Tĩnh cũng chạy tới, Tĩnh Ảnh vừa nhìn thấy đám người phía sau Phượng Duy Tĩnh, lập tức cao giọng cướp lời: "Tĩnh Ảnh bá kiến công tử!"

Đám người phía sau Phượng Duy Tĩnh vừa nghe thấy lời Tĩnh Ảnh nói, lập tức hiểu ra, đồng loạt quỳ một chân trên đất, lớn tiếng nói: "Bá kiến tiểu thư!"

Phượng Tĩnh Xu vừa thấy tình hình này, cũng hiểu rõ ra, ở đây còn có người ngoài đó! Vì vậy cho Tĩnh Ảnh một ánh mắt tán thưởng, Tĩnh Ảnh cũng khẽ cười gật đầu. Phượng Duy Tĩnh nhìn hai người không tiếng động trao đổi, ánh mắt tối sầm lại, nhưng không nói gì, gật đầu với Tĩnh Ảnh một cái, Phượng Tĩnh Xu cũng vung tay lên với đám người quỳ một chân trước mặt, trầm giọng nói: "Đều đứng lên đi!"

Hoa Ngọc Dung ở phía sau thấy một đám người quỳ xuống với Phượng Tĩnh Xu, có chút khó hiểu, theo lý thuyết, người hầu sẽ không quỳ xuống với chủ nhân, phần lớn đều là cúi người chào, ngay cả người có quyền cao chức trọng cũng có rất ít có người hầu quỳ xuống, thế nhưng đám người này vừa thấy được Hoàng Vũ muội muội, không chỉ đồng loạt quỳ xuống, hơn nữa nhìn đáng vẻ là thói quen đã lâu năm, xem vẻ mặt bình tĩnh của bọn hắn và đáng vẻ không chút nào hốt hoảng của Hoàng Vũ muội muội, có thể nhìn ra được, bọn họ đã tập mãi thành thói quen với chuyện đi này, xem ra thân phận của Hoàng Vũ muội muội không đơn giản.....

Phượng Tĩnh Xu cho rằng chỉ sửa lại xưng hô, cũng không có vấn đề gì cả, nhưng nàng rõ ràng đã đánh giá thấp tâm tư của Hoa Ngọc Dung. Ở một chỗ

gieo xuống (ý ở đây là gieo xuống nghi ngờ trong lòng Hoa Ngọc Dung) một lần là ngoài ý muốn, nhưng gieo liên tiếp như vậy, ha ha, có lẽ chính là ý trời rồi.....

Đội sau khi tất cả đều yên ổn, Phượng Duy Tĩnh lên xe ngựa của Phượng Tĩnh Xu ngồi, Hoa Ngọc Dung liên tục bị đá ra ngoài xe ngựa, mà đội nhân mã do Phượng Duy Tĩnh mang tới cũng đi theo phía sau xe ngựa.

Vừa tiến vào bên trong xe ngựa, Tuấn Thư lập tức ngoan ngoãn tiếp tục đấm lưng cho Phượng Tĩnh Xu, Phượng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh ngồi ở hai bên Phượng Tĩnh Xu.

Phượng Tĩnh Xu cảm thấy hôm nay thật không phải xui xẻo bình thường, đầu tiên là bị tằm mắt của hai người Hoa Ngọc Dung và Tĩnh Ảnh giáp công, hiện tại lại bị Phượng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh kẹp lại, bên trái là đại lão công của nàng, dĩ nhiên bên phải là tối hôm qua nàng..... Á, bên ngoài (ý tỷ là tình nhân bên ngoài)? A phi, từ gì vậy chứ! A, mới thu, đúng! Á..... Bên phải là lão công mà nàng mới thu tối hôm qua, cái này, hình như hôm nay còn chưa kịp xin phép đại lão công, sao..... sao cứ luôn có loại cảm giác vụng trộm yêu đương.....

"Khụ, khụ!" Phượng Tĩnh Xu bị chính ý nghĩ của bản thân làm cho nghẹn họng, ho lên. Hai nam nhân ở hai bên trái phải lập tức vươn tay vỗ lưng cho nàng, rồi lại đồng thời vì nhìn thấy động tác của đối phương mà dừng giữa không trung.

Phượng Tĩnh Xu vừa nhìn tình hình này, còn thể nữa? Cũng vội vàng không ho, lấy hai tay của hai người xuống, nhìn hai mắt sáng tỏ của Phượng Duy Tĩnh, trong lòng biết Duy nhi nhất định đã nhìn thấu sự khác lạ giữa nàng và Tĩnh Ảnh, cũng đoán được quan hệ của hai người, nhưng biết là một chuyện, Phượng Tĩnh Xu biết Duy nhi nhất định vẫn hi vọng nàng tự nói cho hắn biết, dù sao ngày ấy ở Tuấn phủ, hắn đã nói thẳng với nàng, tất cả nhu cầu của nàng hắn đều quan tâm trước nhất, vì vậy, nàng cũng phải thẳng thắn với hắn.

Hai mắt Phượng Tĩnh Xu đối diện với cặp mắt đen láy dịu dàng như nước của Phượng Duy Tĩnh, ở nơi đó, Phượng Tĩnh Xu thấy được bao dung và thấu hiểu, chớp mũi hơi cay, Duy nhi, có chăng bao dung ta như thế...ta còn có thể yêu cầu cái gì chứ?

Vì vậy, nàng nhìn thẳng vào hai mắt Phượng Duy Tĩnh, kiên định rõ ràng nói: "Duy nhi, ta và Tĩnh Ảnh lưỡng tình tương duyệt rồi."

Phượng Duy Tĩnh mỉm cười, bình tĩnh gật đầu.

Giờ khắc này, đột nhiên Phượng Tĩnh Xu cảm thấy nàng rất tàn nhẫn, ở trước mặt nam nhân mà nàng yêu thương, lại thừa nhận yên mến nam nhân khác, điều này đối với Duy nhi mà nói, là một loại tổn thương!

Vì vậy, nàng thả tay Tĩnh Ảnh ra, đưa tay nâng gương mặt luôn bình tĩnh của Phượng Duy Tĩnh lên, chậm rãi dán môi nàng lên, hai người cứ lẳng lặng dán sát như vậy, cho đến khi toàn thân Phượng Duy Tĩnh chấn động, sau đó hung hăng ôm Phượng Tĩnh Xu vào trong ngực, gia tăng nụ hôn sâu này.....

Phượng Tĩnh Xu nhắm mắt lại, Phượng Duy Tĩnh cảm nhận được tình cảm luôn ẩn sâu trong lòng mà vẫn không nói ra, về yêu, về hận, về ghen tỵ, nhưng, nhiều hơn nữa cũng là về Tĩnh nhi.....

Bởi vì yêu, vì vậy ghen tỵ, cũng bởi vì yêu, vì bao dung, lòng tràn đầy thỏa mãn, tất cả đều là Tĩnh nhi, toàn tâm toàn ý, cũng vì Tĩnh nhi, cho nên, hắn thật bình tĩnh đón nhận Tĩnh Ảnh, dễ dàng tha thứ mà nam nhân ở cái thế giới này không thể dễ dàng tha thứ được, chỉ cần nàng muốn.

Cảm nhận được tâm tình của Phượng Duy Tĩnh, hai mắt Phượng Tĩnh Xu nhắm chặt, dòng nước mắt trong suốt chảy xuôi xuống, lăn dài bên má, bị kích tình dây dưa giữa môi lưỡi cuốn vào, thậm chí có loại mùi vị khổ đau mang theo sự ngọt ngào.....

Bên má đột nhiên bị một đầu ngón tay mềm mại chạm vào, cảm xúc lạnh như băng đồng thời chấn tỉnh Phượng Tĩnh Xu và Phượng Duy Tĩnh, hai người lưu luyến không rời tách ra, nhìn về phía tên gia hỏa làm phiền tình yêu của người khác, ngoài Thư nhi ngây thơ ra thì còn ai vào đây nữa?

"Đáng, tỷ tỷ khóc sao? Tại sao?" Tuấn Thư ngấm nước mắt trong suốt vào trong môi, không hiểu hỏi.

Phượng Tĩnh Xu xấu hổ lau nước mắt, ngọt ngào nói: "Tỷ tỷ vui mừng, cho nên khóc."

"Vui mừng có thể khóc sao?" Tuấn Thư vẫn khó hiểu, "Tỷ tỷ hôn nhẹ với ca ca sau đó mới cao hứng mà khóc sao?" Sau đó vô cùng ngây thơ nhắm mắt phượng nhìn Phượng Duy Tĩnh, "Tĩnh ca ca, Thư nhi không cần hôn nhẹ tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng khóc, coi như vui mừng, Thư nhi cũng không thích tỷ tỷ khóc đâu, nơi này, sẽ đau." Tuấn Thư cau mày dùng tay chỉ ngực trái, rồi lại nhìn Phượng Duy Tĩnh một chút, sợ hãi nói: "Sau này Tĩnh ca ca cũng không thể hôn nhẹ tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ sẽ khóc đó."

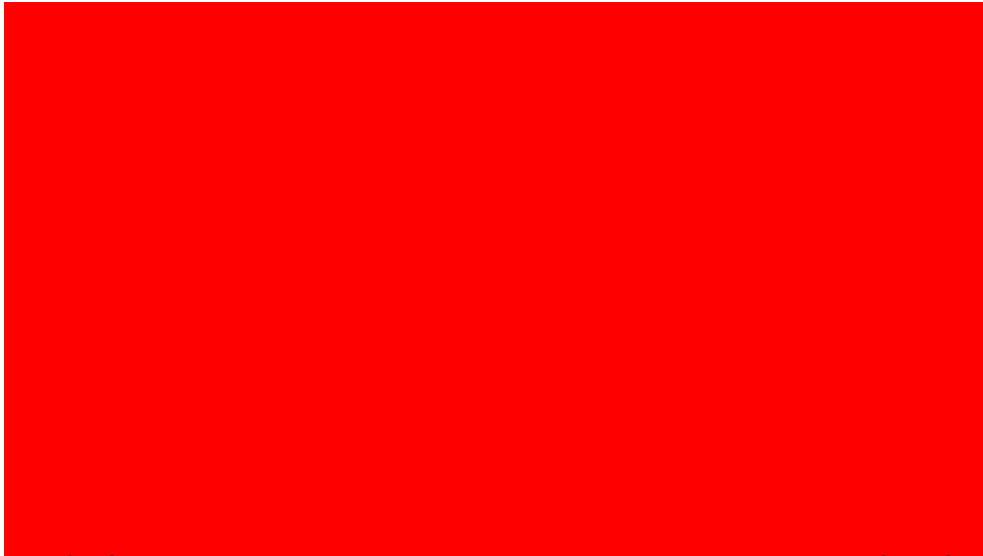
Ba người đang ngồi lập tức bị Tuấn Thư làm cho một phen dờ khóc dờ cười, đặc biệt là Phượng Duy Tĩnh, khi nói tới có bao nhiêu xấu hổ!

Phượng Tĩnh Xu nhìn hai nam nhân ở hai bên, hừ hừ, thế mà nói không ra lời..., còn không phải muốn nữ nhân như nàng giải quyết vấn đề này sao! Vì vậy nàng dịu dàng kéo Tuấn Thư qua, nhẹ giọng nói: "Sau này Thư nhi sẽ hiểu thôi, có đôi khi, vui mừng mà khóc, mới thật sự là vui mừng....." Sau đó cũng in một cái hôn lớn trên môi Tuấn Thư, cười híp mắt với Tuấn Thư nói: "Nhìn đi, giờ tỷ tỷ cũng hôn nhẹ Thư nhi rồi, nhưng tỷ tỷ cười mà!"

Tuấn Thư cái hiểu cái không nhìn Phượng Tĩnh Xu, đáy mắt đột nhiên vọt qua một tia sáng, chỉ là ba người họ vẫn đắm chìm trong lời nói của Tuấn Thư mà xem nhẹ, cho đến rất lâu sau, bọn họ mới phát hiện bí ẩn trong đó, đây là nói sau này, tạm thời không đề cập tới. (Vân Nhi: Tuấn Thư có điều gì bí ẩn sao??? Nếu là thật xem ra từ trước đến giờ vẫn xem nhẹ Tuấn Thư rồi!!)

Xe chạy một buổi chiều, lúc sẩm tối đã tới được Đông Bình thành, sau khi đám người Phượng Tĩnh Xu thương lượng liền quyết định chạy thẳng tới phủ đệ của Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa.

Chương 58: Đêm Trước Đại Hội

Xe chạy một buổi chiều, lúc sẩm tối đã tới được Đông Bình thành, sau khi đám người Phụng Tịch Xu thương lượng liền quyết định chạy thẳng tới phủ đệ của Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa.

Phủ đệ của Quan Vân Nghĩa nằm ở một phía khác của Đông Bình thành, dựa lưng vào núi lớn, cách xa trung tâm Đông Bình thành, tự lập thành một bảo* —— Tuyên Bình bảo. Khi đoàn người Phụng Tịch Xu chạy đến, trời đã bắt đầu tối.

*bảo: thôn, trấn, thôn xóm, xóm hoặc những thành trấn hoặc thôn làng có tường đất bao quanh - thường dùng trong địa danh

Dựa vào quan hệ của Hoa Ngọc Dung và tám thiệp mời già kia, đoàn người cuối cùng cũng thu xếp ổn thỏa ở Tuyên Bình bảo. Bởi vì ngày cử hành đại hội võ lâm sắp tới, nên các vị khách cũng lần lượt tới Tuyên Bình bảo, Quan Vân Nghĩa bận bịu đến nỗi không thể phân thân, không rảnh bận tâm tới đoàn người Hoa Ngọc Dung. Cũng may Hoa Ngọc Dung giống như thường xuyên tới bảo, vì vậy thu xếp cho đám người Phụng Tịch Xu cũng không phải việc khó khăn gì, chỉ là đội nhân mã đi theo Phụng Duy Tịch và người phu xe kia, bởi vì số lượng hơi nhiều, nên lúc còn ở trong thành, Tịch Ảnh đã để cho bọn họ ở lại Hảo Mộng lâu.

Một đêm này, Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch cử biệt trọng phùng (xa cách lâu ngày mới gặp lại), hai người ở trong phòng Phụng Tịch Xu để nguyên quần áo mà nằm, nói chuyện trắng đêm.

Ngày hôm sau, Phụng Tịch Xu dậy sớm, cùng Phụng Duy Tịch rửa mặt xong liền ra khỏi phòng, vừa lúc thấy Tuấn Thư và Tịch Ảnh luyện tập ở trong sân, Tịch Ảnh rèn luyện dựa theo một loạt phương thức huấn luyện mà Phụng Tịch Xu cho, còn Tuấn Thư thì lăm băm đếm để tập thể dục theo đài, hai người vừa thấy Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch, một người gật đầu, một người khác thì cười tươi rói, ngoài miệng chào hỏi, thân thể cũng không dừng chuyển động. Vậy gọi một người làm đang đi ngang qua để hỏi thăm Hoa Ngọc Dung, người làm này trả lời nói sáng sớm Hoa Ngọc Dung đã bị Quan Vân Nghĩa kéo đi tiếp khách, tạm thời không có thời gian đến gặp bọn họ. Phụng Tịch Xu nhún nhún vai, lại trở về sân, đẩy Phụng Duy Tịch cùng rèn luyện với bọn Tuấn Thư, Phụng Tịch Xu lại tự mình chui vào trong phòng bếp, "tự tay" nấu một bữa sáng mang ra ngoài.

Mấy người đều không câu nệ tiểu tiết, mà cũng nghe theo lời Phụng Duy Tịch nói, vì vậy bốn người lại giống như lúc ở Tuấn phủ, bưng bàn ghế ra sân xong rồi cùng dùng bữa sáng mỹ vị.

Không hổ là thủ nghệ của Hắc Linh Lung, làm một bữa sáng đơn giản làm hương thơm bay khắp bốn phía, không chỉ khiến bốn người động lòng, còn dẫn thêm một vị khách tới. Chỉ thấy bốn người mới vừa dùng không lâu, đường mòn bên ngoài sân liền truyền đến một giọng nữ nói ngọt ngào: "Tiểu Cẩm, mùi gì thế? Thơm quá!"

Một giọng nữ khác trả lời: "Tiểu thư, mùi thơm này hình như là từ trong sân của biểu thiếu gia bay tới."

"Đúng vậy! Tiểu Cẩm, có phải là mấy người Hoàng Vũ tiểu thư mà biểu ca giao cho ta chăm sóc làm ra mùi thơm kia không? Đi, chúng ta đi xem thử đi!"

Giữa hai viện tuy có khoảng cách, nhưng có ba người đang ngồi là cao thủ nhất đẳng, vì vậy liền nghe hết đoạn đối thoại của hai người không sót một chữ. Phụng Tịch Xu liếc mắt ra hiệu cho Tịch Ảnh, Tịch Ảnh hiểu ý đứng dậy đi tới nhà bếp.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy hai bóng dáng yếu điệu xuất hiện ở cửa viện, vừa lúc nhìn thấy hai người. Phụng Tịch Xu nở nụ cười đứng lên, nhìn hai nữ tử

đối diện dần dần đến gần, thấy nữ tử đi ở phía trước, bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, một thân trang phục gọn nhẹ, nhìn một cái cũng biết là bộ dáng nữ nhi giang hồ, một đầu tóc đen dùng một dây lụa màu xanh cột lên, trên đầu chỉ có một cây trâm làm trang sức, y phục cũng không phải của thiên kim tiểu thư, mà là y phục gọn nhẹ, khuôn mặt trắng nõn, lộ ra một cổ anh khí, nhìn nàng cũng khiến người ta cảm thấy người này chính trực có thể tin được. Có thể có được một nữ nhi như vậy, chắc hẳn vị Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa này cũng là người chính trực, còn chưa thấy mặt, Phụng Trọng Tinh Xu cũng đã nảy sinh chút thương thức với vị Minh chủ võ lâm này.

Hai người cũng không nhận nhau, thấy một bàn người phía trước, lập tức đi nhanh tới, nữ tử đi trước còn vừa đi vừa lớn tiếng kêu lên: "Các người đang ăn cái gì thế, thơm như vậy?"

Nữ tử đi theo phía sau giống như là tỷ nữ nhỏ giọng kêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư, hình tượng, chú ý đến hình tượng!"

Phụng Trọng Tinh Xu và Phụng Trọng Duy Tinh cười một tiếng, nhìn nhau một cái. Phụng Trọng Tinh Xu đứng lên, chấp tay, hỏi: "Vị tiểu thư này là. . . . ."

Nữ tử kia đứng ở trước mặt Phụng Trọng Tinh Xu, cẩn thận quan sát một hồi, rồi hỏi: "Người chính là vị cô nương mà tối ngày hôm qua biểu ca đưa về sao? Không tệ không tệ, ta thích!" Sau đó giống như đại hán vỗ vỗ lên vai Phụng Trọng Tinh Xu, cười lớn. Một chương này dùng sức lực không nhỏ, nếu không phải Phụng Trọng Tinh Xu có võ công, sợ rằng sẽ bị một chương vỗ của nàng làm cho té xuống, ngay cả Phụng Trọng Tinh Xu cũng không hề phòng bị bị vỗ bả vai làm cho tê dại.

Chỉ thấy nữ tử kia nắm hai bờ vai của Phụng Trọng Tinh Xu nói: "Ta tên là Quan Nhạc Huyền, hôm nay biểu ca bị cha ta bắt đi ‘gặp khách’ rồi, không rảnh chăm sóc các người, để cho ta tới chiêu đãi một phen, các vị chờ lát nữa theo ta đi dạo một chút chứ?"

Phụng Trọng Tinh Xu cũng không giữ lễ tiết, cười nói: "Vậy thì tốt quá, chúng ta đang muốn đi tham quan thành! Còn xin phiền Quan tiểu thư dẫn đường," sau đó bắt đầu giới thiệu: "Tiểu muội Hoàng Vũ Tinh Xu, vị này là. . . . . gia đệ Hoàng Vũ Duy Tinh, vị này là bằng hữu của ta, Tuấn Thư," mới vừa nói xong, Tinh Ảnh liền lấy hai cặp bát đĩa tới đây, Phụng Trọng Tinh Xu thuận tiện giới thiệu: "Vị này là hộ vệ của ta, Tinh Ảnh." Đảo mắt, nhìn thấy ánh mắt của Quan Nhạc Huyền thẳng tắp nhìn chăm chăm bữa ăn sáng trên bàn, vì vậy cười mời: "Không biết Quan tiểu thư đã dùng qua đồ ăn sáng chưa? Nếu như không ghét bỏ, liền cùng nhau dùng đi!"

Dường như Quan Nhạc Huyền chỉ chờ những lời này của Phụng Trọng Tinh Xu, vừa dứt lời, chỉ thấy nàng liền lập tức tự giác ngồi xuống, Phụng Trọng Tinh Xu thấy thế cũng đề nha đầu sau lưng Quan Nhạc Huyền ngồi xuống, một bàn người bắt đầu bữa ăn sáng.

Cùng nhau dùng bữa ăn sáng ngay lần đầu tiên gặp mặt đã dễ dàng thu mua lòng của đại tiểu thư Quan gia, xưng hô với Phụng Trọng Tinh Xu nào muội muội dài muội muội ngắn càng thêm thân mật, cũng vì vậy mà tại đại hội võ lâm hai ngày sau, vị Quan tiểu thư này đã giúp Phụng Trọng Tinh Xu một đại ân, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Đoàn người dùng xong bữa ăn sáng, liền ngồi lên xe ngựa của Quan gia vào Đông Bình thành.

Đông Bình thành coi như là thành trấn ở biên cảnh của Xuyên Vân quốc, về phía đông nó cách Hí Triều quốc không xa, dùng ngựa chạy nhanh thì chỉ cần năm ngày đường. Theo lý thuyết, thành trấn ở biên cảnh cũng không có chỗ gì đẹp mắt, kinh tế phát triển cũng sẽ không quá phồn vinh, nhưng Đông Bình thành lại cực kỳ náo nhiệt, nơi này Tuyên Bình bảo liền chiếm một phần rất lớn, Quan Vân Nghĩa thân là Minh chủ võ lâm, mặc dù Tuyên Bình bảo ở ngoài Đông Bình thành, nhưng cũng tính Đông Bình thành vào phạm vi bảo vệ, vì vậy thương nhân lui tới tương đối an toàn, sẽ không bị cường đạo quấy nhiễu, và lại những chuyện vặt võ lâm bình thường cũng sẽ xin Tuyên Bình bảo chỉ giáo, vì vậy nhân sĩ võ lâm lui tới cũng tương đối nhiều, rồi cứ như vậy trở đi, Đông Bình thành cũng trở nên phồn vinh.

Dọc theo đường đi, Quan Nhạc Huyền không ngừng giới thiệu con người phong tục phong thủy của Đông Bình thành cho đám người Phụng Trọng Tinh Xu nghe, Phụng Trọng Tinh Xu cũng nghe được tí mĩ, còn Phụng Trọng Duy Tinh và Tinh Ảnh thì cẩn thận che chở Phụng Trọng Tinh Xu và Tuấn Thư, dĩ nhiên cũng thuận tiện che chở Quan Nhạc Huyền không bị dòng người chen đến.

Tuấn Thư vừa đến trên chợ, vừa bắt đầu thấy nhiều người như vậy, có thể bởi vì bị ám ảnh lưu lại lúc ở Châm Bích thành, trong tiềm thức còn có chút sợ, nhưng cũng dần dần thả lỏng ra, tựa như con chim sổ lồng, nhìn bên này, sờ bên kia, tò mò không nhịn được, thấy nứt quả liền chảy nước miếng, thấy tượng người bột liền chớp mắt, một đường đi tới, đồ trên tay cũng nhiều.

Đoàn người đi dạo đến buổi trưa, tìm được Bách Tinh phường ở Đông Bình thành, mang đồ của Tuấn Thư dặn bọn họ mang đến Tuyên Bình bảo, sau đó tùy ý tìm một chỗ ở trong đại sảnh ngồi dùng cơm trưa.

Trong bữa ăn, nhìn thấy có không ít nhân sĩ võ lâm ra ra vào vào, trong đại sảnh còn có một vài người ba hoa khoe khoang, không phải nói việc chọn ứng cử viên cho Minh chủ võ lâm thì chính là nói việc Quan Vân Nghĩa cất giữ món trân bảo đó như thế nào, Phụng Trọng Tinh Xu nhìn về phía Quan Nhạc Huyền, chỉ thấy sắc mặt nàng bình tĩnh, liền hỏi: "Chẳng lẽ Huyền tỷ tỷ không thêm đề ý sao?"

Quan Nhạc Huyền sửng sốt, hỏi: "Đề ý cái gì?"

Ánh mắt của Phụng Trọng Tinh Xu thoáng nhìn về phía mấy người kia, ý bảo Quan Nhạc Huyền. Quan Nhạc Huyền cũng hiểu được, cười nhạt mà nói: "Triều đại thay đổi đều là trào lưu lịch sử, hướng chỉ là một Minh chủ võ lâm nhỏ nhỏ? Quan gia chúng ta sẽ không đề ý những thứ hư danh bên ngoài này, cũng biết thế nào là bo bo giữ mình. Về phần trân bảo này, là cha ta tình cờ lấy được, nếu tìm không được huyền cơ bên trong, vậy nhất định là vô duyên, cần gì cưỡng cầu, hướng chỉ, chúng ta cũng không có vận mệnh đi thừa nhận, sợ cuối cùng rơi vào kết cục nhà tan cửa nát, củ khoai lang phồng tay này vẫn nên nhanh chóng quảng đi thì tốt hơn."

Phụng Trọng Tinh Xu chấn động, cảm thấy kinh ngạc với Quan Nhạc Huyền lại có thể nói ra mấy câu nói như vậy, nữ tử này mới mười bảy mười tám tuổi, tư tưởng lại thành thực như thế, có thể khám phá thế tục, thật là khiến người kính nể!

Dùng xong bữa trưa, đi dạo phố xong, mấy người liền trở về Tuyên Bình bảo. Vừa tới cửa Tuyên Bình bảo, chỉ thấy người giữ cửa bước nhanh về phía trước, nói là Quan lão gia rút cuộc cũng rảnh rồi, muốn gặp đám người Phụng Tĩnh Xu một lần, vì vậy Phụng Tĩnh Xu dưới sự hướng dẫn của Quan Nhạc Huyền đi về phía đại sảnh tiếp khách.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Gặp Lại Cố Nhân

Dùng xong bữa trưa, sau khi đi dạo phố xong, mấy người liền trở về Tuyên Bình bảo. Vừa tới cửa Tuyên Bình bảo, chỉ thấy người giữ cửa bước nhanh về phía trước, nói là Quan lão gia rút cuộc cũng rảnh rồi, muốn gặp đám người Phụng Tĩnh Xu một lần, vì vậy Phụng Tĩnh Xu dưới sự hướng dẫn của Quan Nhạc Huyền đi về phía đại sảnh tiếp khách.

Vừa tiến vào phòng tiếp khách, Hoa Ngọc Dung liền tiến lên đón, trên mặt có chút mệt mỏi, nhưng đến khi thấy Phụng Tĩnh Xu mắt vẫn sáng lên, Die nd da nl e q u u ydo n trên mặt hiện lên nụ cười chân thành, "Hoàng Vũ muội muội, thật là xin lỗi, hôm nay bận như vậy, cũng không có thời gian chiều cố mọi người. . . . ."

Phụng Tĩnh Xu nhìn sự mệt mỏi đằng sau khuôn mặt tươi cười của Hoa Ngọc Dung, lộ ra nụ cười hiểu rõ, nói: "Hiếm thấy Hoa đại ca có ‘chính sự’, sao tiểu muội có thể trách tội Hoa đại ca đây?"

Sự chế nhạo rõ ràng trong giọng nói khiến người ở chỗ này đều nghe hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng, người ở chỗ này đều nhỏ giọng nở nụ cười, Hoa Ngọc Dung cũng bối rối, nét mặt đỏ sẫm. Ngay lúc này, một tiếng ho khan vang lên đã cứu vãn Hoa Ngọc Dung suýt nữa bị mất đi tôn nghiêm của đàn ông.

Phụng Tĩnh Xu nhìn về phía chỗ phát ra tiếng, có một vị nam tử trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi đang ngồi trên chủ vị, chỉ thấy nam nhân kia có hai bên tóc mai có chút hoa râm, trên gương mặt cương nghị hiện đầy dấu vết năm tháng, dieendaanleequydomn hai mắt sáng ngời có hồn, trải qua sương gió lắng đọng lại thành sự cơ trí và sắc bén khiến người ta sợ.

Mấy người cũng dừng cười trộm Hoa Ngọc Dung, tất cả đều nhìn về phía chủ vị. Quan Nhạc Huyền dẫn đầu đi tới, kéo tay Phụng Tĩnh Xu giới thiệu: "Phụ thân, nàng chính là nữ nhân mà tối hôm qua biểu ca mang về đó ~!"

Hoa Ngọc Dung vừa nghe, lại đỏ mặt, vội vàng nói: "Cái... cái gì mà nữ nhân mang về chứ, Tiểu Huyền không được nói chuyện lung tung!"

Quan Nhạc Huyền làm mặt quỷ với hân, sau đó tiếp tục giới thiệu: "Đây là Hoàng Vũ Tĩnh Xu muội muội, mấy vị này là đệ đệ của Hoàng Vũ muội muội, Hoàng Vũ Duy Tĩnh, băng hữu Tuấn Thư và hộ vệ Tĩnh Anh."

Phụng Tĩnh Xu vừa chấp tay, cười nói: "Quan tiên bối, vẫn bối Tĩnh Xu, có lễ!"

Hai người đàn ông sau lưng cũng cùng nhau chấp tay làm lễ, chỉ có Tuấn Thư ngẩng ngốc nhìn ba người, thấy ba người họ chấp tay, cũng có phép tắc chấp tay lại.

"Ha ha ha! Mọi người đều ở trong giang hồ, Hoàng Vũ cô nương không cần đa lễ!" Quan Vân Nghĩa cười sang sảng nói, tiến lên đỡ Phụng Tĩnh Xu dậy, da.nlze.q uydo/mn sau đó ý cười đầy mặt nói: "Huyền nhi còn chưa từng gần gũi với người nào như thế, Hoàng Vũ cô nương thật có bản lĩnh, lại có thể được Huyền nhi coi trọng!"

Phượng Tinh Xu cười khẽ, nói: "Đâu có, là Huyền tỷ tỷ để mắt Tinh Xu."

"Ha ha, Tinh Xu muội muội, muội đáng giá khiến tỷ tỷ để mắt, dựa vào tay nghề của muội, chứ nói tới để mắt tới muội, dù là đưa muội lên trời cũng không quá đáng đâu!" Quan Nhạc Huyền nói xong, ánh mắt bắt đầu hiện lên tia sáng của sói.

"Hả? Tay nghề gì vậy?" Quan Vân Nghĩa nhìn bộ dạng như sói của nữ nhi, không khỏi tò mò hỏi.

"Phụ thân, là . . . . ."

Quan Nhạc Huyền đang muốn nói chuyện, gia đình đã tiến lên bấm báo nói: "Lão gia, thiếu gia của Yến gia bảo Yến Vô Nhai và tiểu thư của Ngọc Tranh trang Khanh Dì Yên tới."

"Hả?" Quan Vân Nghĩa đứng lên nói: "Cho mời."

Phượng Tinh Xu vô ý nhìn thấy đáy mắt Quan Vân Nghĩa xẹt qua tia sáng tối tăm, thú vị! Trong lòng nàng nghĩ tới, vị Minh chủ lại có loại phản ứng này đối với hai người họ, là vì sao chứ? Ha ha, có kịch vui để xem rồi. . . . .

Đang suy nghĩ, hai bóng dáng quen thuộc liền đi đi vào.

"Vân bối Vô Nhai bái kiến Quan thế bá." Yến Vô Nhai chấp tay nói, sau đó Khanh Dì Yên cũng nhẹ nhàng cúi đầu, nói: "Chất nữ Dì Yên bái kiến Quan bá bá."

Lúc này, Phượng Tinh Xu nghe thấy Quan Nhạc Huyền ở bên cạnh nhỏ giọng lầu bầu nói: "Hừ! Nữ tử giang hồ còn học vái lễ của tiểu thư khuê các, thật làm bộ!"

Phượng Tinh Xu không khỏi "Xi" cười một tiếng, rước lấy sự chú ý của người bên cạnh, cũng dẫn tới sự chú ý của Yến Vô Nhai và Khanh Dì Yên.

Chỉ thấy Yến Vô Nhai vui mừng tiến lên một bước nói: "Hoàng Vũ cô nương, hóa ra các ngươì đã tới đây rồi!"

Tuân Thư nhìn thấy người quen Yến Vô Nhai cũng rất là vui mừng, lớn tiếng kêu lên nói: "Vô Nhai ca ca!"

Ánh mắt Yến Vô Nhai cười cười nhìn Tuân Thư gật đầu một cái, nói: "Thư nhi, các ngươì còn tới sớm hơn ca ca mà!"

Lúc này, chỉ nghe thấy Tinh Ảnh thường ngày không nói một lời đột nhiên mở miệng trào phúng: "Đúng vậy, không có Vô Nhai công tử chúng ta thiếu chút nữa cũng không vào được!"

Biết Tinh Ảnh nói tới chuyện thư mời, kể từ khi biết chuyện này về sau Tinh Ảnh vẫn cực kỳ khó chịu. Yến Vô Nhai vừa nghe, nhất thời trên mặt đỏ lên, lúng túng nói: "Thật sự xin lỗi, lúc ấy Vô Nhai quả thật quên chuyện thư mời này, kính xin hai vị tha lỗi!"

Tinh Ảnh lạnh lùng tựa đầu quay qua một bên, cũng không để ý tới lời xin lỗi của Yến Vô Nhai, bầu không khí nhất thời lạnh xuống. Phượng Tinh Xu thấy thế vội vàng hòa hoãn nói: "Ha ha, cũng không sao, còn may có Vô Nhai công tử, nếu không chúng ta cũng không quen biết Hoa đại ca!"

Quan Vân Nghĩa đột nhiên hỏi: "Nói đến chỗ này, Hoàng Vũ cô nương, ta còn chưa có hỏi làm sao ngươì và Ngọc Dung quen biết nhau vậy? Hỏi hần hần cũng ấp úng nói là ở trên đường biết, tiểu tử này, che giấu, nhất định là có chuyện gì không thể cho ai biết gạt chúng ta! Ngươi tới nói đi, đến cuối cùng các ngươì làm sao quen biết nhau?"

"Ha ha. . . . ." Nói đến chỗ này, Phượng Tinh Xu không thể nín được cười, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Hoa Ngọc Dung quýnh lên, lập tức nhào tới lấy tay che miệng nàng lại.

Mọi người sững sờ, Quan Vân Nghĩa nói: "Ngọc Dung, ngươì đang làm cái gì vậy?"

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Phát hiện hành động của mình không ổn, Hoa Ngọc Dung lại vội vàng đưa tay ra sau lưng, cười ngây ngô nói: "Không có, không có gì!"

Quan Vân Nghĩa ép sát không thả: "Vậy ngươì làm gì mà miệng che con gái ngươì ta không để ngươì ta nói chuyện nha? Ngươi không biết nam nữ thụ bất thân sao? Sách thánh hiền ngươì đọc được đi đâu hết rồi?"

Hoa Ngọc Dung quýnh lên, bật thốt lên: "Ta thấy trước miệng nàng có một con muỗi!"

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn ra, trong nháy mắt Phượng Tinh Xu xanh mét sắc mặt, siết chặt quả đấm.

Đang lúc ấy, lại có một gia đình đi lên, cứu vãn mạng nhỏ của Hoa Ngọc Dung: "Lão gia, thiếu chủ Kim thị Kim Bích Đặc đến rồi!"

Quan Vân Nghĩa khoát tay nói: "Cho mời!"

Khanh Dì Yên ở một bên trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, kể từ gặp phải Kim Bích Đặc, dọc đoạn đường này bọn họ vẫn đuổi theo hần, nhưng không biết từ lúc nào bắt đầu cho người đi truy tìm, làm hại bọn họ tìm qua tìm lại mấy chuyến ở trên đường, cũng không tìm được người, nhưng bọn hần chân trước

vừa tới Tuyên Bình báo, Kim Bích Đạc chân sau đã đến, thật đúng là đi mòn giày sắt chả tìm được, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu nào!

Phượng Tình Xu và Tình Ảnh ở phía sau cũng liếc với nhau một cái, nhiều kim tệ? Thiên hạ này thật đúng là nhỏ, lại ở chỗ này gặp phải hắn, ha ha, nàng còn đang muốn xem thử người thừa kế Kim thị này rốt cuộc trông như thế nào!

Ngay khi tâm tư của mọi người khác nhau, Kim Bích Đạc và biểu muội của hắn Tịch Thẩm Nhụy đi vào.

Phượng Tình Xu bỗng cảm thấy kim quang lấp lánh trước mắt, không khỏi nhắm lại mắt, trong lòng thở dài nói —— một khối vàng thật to!

"Quan bảo chủ, ngài vẫn khỏe mạnh như vậy, thật là càng già càng dẻo dai đấy!" Kim Bích Đạc mang theo ý cười nói.

"Ha ha ha! Kim đương gia quá khen, lão phu đã già, thiên hạ này, nên để cho những người tuổi trẻ các ngươi thôi!" Quan Vân Nghĩa cười lớn nói.

"Đâu có đâu có, theo Kim mỗ thấy, Quan bảo chủ vẫn rất trẻ tuổi ....!" Kim Bích Đạc lắc đầu cười nói.

"Ha ha ha! Vậy Quan mỗ liền nhận lời chúc của ngươi!" Quan Vân Nghĩa nói xong, đôi mắt cũng chuyển về phía sau lưng Kim Bích Đạc, dò hỏi: "Vị này là. . . . ."

Kim Bích Đạc giới thiệu: "Vị này là biểu muội của tại hạ, Tịch Thẩm Nhụy."

Tịch Thẩm Nhụy ở sau lưng Kim Bích Đạc chậm chậm tiến lên nhẹ nhàng cúi đầu, dịu dàng nói: "Tiểu nữ Tịch Thẩm Nhụy gặp qua Minh chủ."

Quan Vân Nghĩa thấy Tịch Thẩm Nhụy lập tức ha ha cười nói: "Ha ha ha! Tịch cô nương có lễ!" Sau đó chuyển về phía Quan Nhạc Huyền nói: "Huyền nhi, con xem con gái nhà người ta, đây mới là thiên kim tiểu thư chính tông, thực nữ đấy, con xem lại vóc dáng của bản thân đi, chẳng có chút nào giống khí chất thực nữ cả, một đả nha đầu!" Nói là nói như vậy, nhưng kiều ngạo trong mắt Quan Vân Nghĩa không che giấu chút nào, hiển nhiên lời này cũng chỉ trêu chọc thú vị mà thôi, Quan Nhạc Huyền cũng không thêm để ý, định đặc nói: "Ta muốn thử khí chất thực nữ kia làm gì? Ta là một nữ tử giang hồ, hành tẩu giang hồ chẳng lẽ còn muốn giả bộ thiên kim khuê các hay sao?" Một câu nói làm cho người ở chỗ này theo bản năng đưa mắt nhìn về phía Khanh Dĩ Yên, Khanh Dĩ Yên đỏ mặt lên, trong lòng tức giận, nhưng lại không tiện phát tác, chỉ có thể thầm hận trong lòng.

Lúc này Kim Bích Đạc cũng nhìn thấy Hoa Ngọc Dung, vì vậy tiến lên chào hỏi: "Hoa huynh, đã lâu không gặp?"

Hoa Ngọc Dung cười cười, nói: "Nhờ phúc của Kim công tử, cuộc sống của tại hạ còn rất thoải mái." Bởi vì Phượng Tình Xu còn ở đây, hắn theo bản năng nuốt về sau "Có ăn có uống có mỹ nữ" xuống.

Thấy nữ nhân bên cạnh Hoa Ngọc Dung, trong lúc nhất thời Kim Bích Đạc cảm thấy nhìn có chút quen mắt, liền hỏi: "Mấy vị này là. . . . ."

Hoa Ngọc Dung liền vội vàng giới thiệu: "Bọn họ là bằng hữu ta quen biết tại Khúc thành, vị này là Hoàng Vũ Tình Xu cô nương, vị kia là đệ đệ của nàng Hoàng Vũ Duy Tình, bằng hữu Tuấn Thư và hộ vệ Tình Ảnh."

Khúc thành? Hoàng Vũ?

Lông mày của Kim Bích Đạc trong nháy mắt nhảy lên, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: "Thì ra thiếu niên họ Hoàng Vũ đã đánh bại Hoa huynh ở Tỷ Đông Tuyết của Khúc thành lại là cô nương sao?"

Kim Bích Đạc vừa nói ra lời này, sắc mặt người ở chỗ này đều khấn trương lên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bắt Đầu Ra Giá

Lông mày của Kim Bích Đặc trong nháy mắt nhảy lên, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: "Thì ra thiếu niên họ Hoàng Vũ đã đánh bại Hoa huynh ở Tỷ Đông Tuyết của Khúc thành lại là cô nương sao?"

Kim Bích Đặc vừa nói ra lời này, sắc mặt người ở chỗ này đều khấn trương lên.

Tầm mắt của Quan Vân Nghĩa nhìn về phía Hoa Ngọc Dung và Phượng Tinh Xu mang theo ý chế nhạo "thì ra là như vậy" và "ngươi cũng có ngày hôm nay", Hoa Ngọc Dung thấy vậy liền lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Khanh Di Yên lại nhìn Phượng Tinh Xu với vẻ ghen ghét, thầm hận nàng lại hấp dẫn sự chú ý của người khác một lần nữa, đặc biệt là sự chú ý của Kim Bích Đặc, nàng đã phí sức để đi theo Kim Bích Đặc ra sao, lại vẫn không lấy được vài phần kính trọng của hắn, mà nữ nhân này vừa tới liền hấp dẫn được sự chú ý của hắn, bảo làm sao nàng không hận!

Tịch Thâm Nhụy thì lộ ra vẻ tò mò cùng với dò xét nhìn Phượng Tinh Xu, lòng ngạc nhiên nữ tử trước mắt có dung mạo nhiều nhất cũng chỉ là thanh tú này lại thật sự đánh bại đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung như trong lời đồn sao? Tuổi nhỏ hơn Hoa Ngọc Dung thì coi như xong, khiến người ta giật mình là "hắn" lại là một nữ nhân! Đây thật đúng là tài nữ đó!

Phượng Tinh Xu lại bị một câu nói của Kim Bích Đặc làm cho sắc mặt biến hóa, bây giờ nàng đã mặc trang phục nữ nhi, cho dù đêm đó người thân cận đến hiện trường cũng không thể nào nhận ra nàng, mà tên nam nhân trước mắt này chỉ liếc mắt một cái đã liền nhận ra, xem ra tên nam nhân này quả thật không đơn giản!

Lúc này Quan Nhạc Huyền mới hưng phấn kêu lên: "Kim công tử, ngươi nói thật sao? Biểu ca thật bại bởi Tinh Xu muội muội?" Nhìn thấy Kim Bích Đặc khẳng định gật đầu một cái, nàng ha ha cười nói: "Biểu ca, ngươi thật kém đó! Thế mà lại thua bởi Hoàng Vũ muội muội! Ha ha ha!" Sau đó lại đưa tay vỗ vai Phượng Tinh Xu, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng: "Tinh Xu muội muội, muội được lắm đấy! Nhanh nhanh nhanh, mau nói cho tỷ tỷ biết tình huống lúc đó như thế nào đi, biểu ca thua muội như thế nào? Oa, không nhìn ra muội còn là một tài nữ đó!"

Phượng Tinh Xu cười một tiếng, nói: "Cái này cũng không phải là chuyện lớn gì, " ánh mắt xoay chuyển, thân nhiên cười với Kim Bích Đặc, nói: "Đều nói người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt, chắc hẳn Kim công tử còn biết rõ hơn muội, không bằng Huyền tỷ tỷ mời hắn nói xem thế nào?"

"Ha ha ha, được, Kim công tử, ngươi nói cho chúng ta biết một chút chứ?" Quan Nhạc Huyền lập tức chuyển sang Kim Bích Đặc.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của những người còn lại, Kim Bích Đặc cười đồng ý, nhưng lại giờ lên bàn tính trước ngực. Quan Nhạc Huyền thấy thế khấn trương kêu nói: "Ai ai ai, Kim công tử, ngươi đang làm cái gì vậy?"

Kim Bích Đặc lấy ánh mắt vô tội nói: "Kim mỗ đang tính toán các vị nên trả cho ta bao nhiêu tiền!"

"Trả tiền?" Quan Nhạc Huyền tròn to hai mắt, "Chúng ta lại không làm gì, làm chi phải trả tiền cho ngươi?"

Phượng Tinh Xu cười khẽ, đều nói đồng vàng đồng bạc, cũng phải tính qua bàn tính vàng, bầm vùi nói chuyện tình cảm với nhau, phải xem bàn tính vàng có công bằng không, xem ra Kim công tử này lại thích vợ vét của cái! Vì vậy lập tức trong lòng cũng đã ra bàn tính nhỏ, tiến lên một bước nói: "Kim công tử, xin hỏi, ta đưa ra đề mục cho Hoa huynh không biết Kim công tử đã có đáp án chưa?"

Nhìn thấy Kim Bích Đặc lắc đầu, Phượng Tinh Xu liền nói: "Không bằng như vậy đi, tiểu nữ tử sẽ dùng đáp án này tới thuê Kim công tử kể chuyện một lần, thế nào?"

Kim Bích Đặc vừa nghe, ở trong lòng tính toán, Phượng Tinh Xu thấy thế, lại nói: "Nếu như Kim công tử cảm thấy hôm nay ta công bố đáp án đề mục ra ngoài cũng chưa có giá trị, vậy ta lại dùng ẩn ngữ tới trao đổi đi!"

Ánh mắt Kim Bích Đặc sáng lên, nhìn về phía Phượng Tinh Xu, bắt đầu cò kè mặc cả: "Năm!"

Phượng Tinh Xu lắc đầu: "Hai."

Kim Bích Đặc nhượng bộ: "Bốn!"

Phượng Tinh Xu vẫn lắc đầu, "Hai."

Hai mắt Kim Bích Đặc càng phát ra sáng ngời, đến khi nhìn Phượng Tinh Xu, đột nhiên cảm thấy nữ nhân trước mắt lại mơ hồ tản ra ánh sáng vàng mê người, da.nlze.quydo/n "Ba!"

Phượng Tinh Xu vẫn lắc đầu, "Hai."

Lúc này Kim Bích Đặc cũng không nhượng nữa, kiên trì nói: "Liên ba, ta không thể bớt nữa!"

Phượng Tinh Xu nhìn về mặt kiến trì của Kim Bích Đặc, suy tính một lát, thở dài nói: "Được rồi, ba thì ba!"

Đám người ở một bên thấy hai người ở trong đại sảnh cò kè mặc cả, đều có chút trợn tròn mắt —— hai người này, cũng không nhìn thấy đang làm việc ở đâu sao! May mà trận cò kè mặc cả này coi như thuận lợi, nhanh chóng kết thúc, sau đó Kim Bích Đặc cất giọng, vừa muốn bắt đầu nói, người hầu báo tin lại đi vào: "Lão gia, trang chủ Ngọc Tranh trang và bảo chủ Yến gia bảo đến!" "Phụ thân!" Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên đồng thời kêu lên.

Lúc này, một người làm khác lại đi lên: "Lão gia, cục trưởng An Toàn cục mang theo phu nhân Phong Thanh, trang chủ Tinh trang mang theo phu nhân Hoa Dung, trang chủ Tổ Ly trang mang theo phu nhân Tuyết Ảnh, từ chủ Hoa Gian từ mang theo phu nhân Nguyệt Phi tới chơi!"

"Mau mau cho mời!" Thoáng cái liền tới mấy nhân vật quan trọng, Quan Vân Nghĩa cũng cẩn thận lên.

Phượng Tinh Xu vừa nghe, cùng hai người Phượng Duy Tinh, Tinh Ảnh nhìn nhau một cái, Phong Thanh? Hoa Dung? Tuyết Ảnh? Nguyệt Phi? Từ đại tỷ nữ này, hành động thật là nhất trí!

Những năm gần đây ngoài Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh ra Phượng Tinh Xu chưa từng thấy qua những người khác của vương phủ, nghe nói từ đại tỷ nữ này tiếp chương tất cả sản nghiệp dưới tay Duy nhi, chia ra thành lập Phong Trạch môn, Tinh trang, Phiêu Tuyết trang và Lạc Nguyệt bảo, hơn nữa chia ra gả cho thủ hạ của Tinh Ảnh chính là tứ đại thủ lĩnh của tổ chức —— cục trưởng An Toàn cục Dụ Nhiên Vũ, quân lệnh Quân Cơ xử Quân Đan Hiên, trang chủ Tổ Ly trang Trang Trạch Dung và từ chủ Hoa Gian từ Hoa Song Từ, ban đầu nghe sơ sơ Phượng Tinh Xu còn cười thật lâu, trêu ghẹo nói nàng có sở trường ghép thành đôi đây à! Từ đại tỷ nữ này cũng không uống ban đầu Phượng Tinh Xu tự mình chọn lựa, trong mười năm đều thay đổi lớn, không còn khúm núm như trước kia nữa, trở nên tự tin, kẻ sĩ ba ngày không gặp nhau đã khác, triệt để thay đổi cách nhìn, hưởng chi từ biệt mười năm, có thể có thành tựu như ngày hôm nay Phượng Tinh Xu cũng vì họ cảm thấy vui mừng.

Vì không ảnh hưởng Quan Vân Nghĩa chiêu đãi khách, cũng vì tránh cho lúc bốn tỷ nữ nhìn thấy nàng kích động đến làm người ta sinh nghi, Phượng Tinh Xu để nghị đoàn người đến hậu viện, không quấy rầy Quan Vân Nghĩa, dĩ nhiên liền đi vào vì vậy đoàn người trước khi khách nhân đến đã rời khỏi phòng tiếp khách, nghe Kim Bích Đặc kể chuyện.

Buổi tối hôm đó Phượng Tinh Xu liền gặp mặt bốn tỷ nữ, mấy người tất nhiên kích động một hồi, sau đó cảm được soi bóng đêm, kể rõ mọi việc thay đổi trong mười năm này. Từ bốn tỷ nữ lại nói một lần nữa cho nàng biết, trong đầu Phượng Tinh Xu đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ, vì vậy nói với Nguyệt Phi: "Nguyệt, Thiên Hạ thương sao rồi?"

Nguyệt Phi sững sờ, lập tức nói: "Tiểu thư, bây giờ đã dựng xong Thiên Hạ thương rồi, hơn nữa đồ vật bên trong cũng đều đã đến nơi."

Phượng Tinh Xu gật đầu, nói: "Làm tốt lắm, " trầm ngâm một lát, lại phân phó nói: "Hiện giờ người bắt đầu toàn lực chuẩn bị Hạnh Lâm đường, quy mô càng lớn càng tốt!"

Ba người Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh nhìn thấy về mặt Phượng Tinh Xu có hơi nghiêm túc, lòng cũng khẩn trương theo, Tuyết Ảnh là người không nhìn được nhất, lập tức hỏi "Tiểu thư, tại sao phải chuẩn bị gấp nhiều được liệu thế?"

Phượng Tinh Xu ưu sầu lo lắng nhìn phương xa, nhỏ giọng mà nói: "Hiện giờ e là sắp có biến, chuẩn bị sớm cũng tốt!"

Mây đen phía chân trời cuộn cuộn bay tới, là thời tiết sắp thay đổi, còn nhanh hơn so với dự liệu của Phượng Tinh Xu.....

Sau hai ngày ở Tuyên Bình bảo làm sâu gạo, sáng sớm, rốt cuộc ở trong tiếng huyền não, mở ra đại hội võ lâm mở màn.

Nơi diễn ra đại ở sau lưng Tuyên Bình bảo. Thành Tuyên Bình được xây lên, sau lưng còn có một khối đất trống lớn, là Tuyên Bình bảo đặc biệt mở ra cho môn đồ tập võ tu hành hoặc là mời dự họp như đại hội võ lâm, mà nửa tháng trước khối đất trống đã sớm bố trí xong, ngay giữa một vùng đất không lồ dùng hàng rào gỗ vòng quanh, ước chừng lớn bằng một sân đá bóng tiêu chuẩn, ngay phía trên sân bày bốn bộ bàn ghế lớn bằng gỗ tử đàn, hai bên lại bày chừng hai mươi bộ bàn ghế nhỏ hơn, ở phía sau hơn hai mươi bộ bàn ghế lại cẩn thận đặt nhiều băng ghế dài, tuy người trong giang hồ không quan tâm đứng xem tranh tài như vậy một hai ngày, nhưng một số lễ tiết cần thiết phải suy tính đến, hơn nữa ngày hôm đó trời bắt đầu nóng bức lên, khó đảm bảo những đại nhân này đứng xem bởi vì mấy lời nói không tốt mà dấy lên tranh đấu, cuối cùng hun tay, cho mấy chỗ ngồi, mọi người đều rất cao hứng xem chiến một cách hòa thuận, mặc dù khó tránh khỏi có sự phân tranh thắng thua, nhưng ít nhất sẽ không ra chuyện gì lớn.

Sân đấu nằm trên đỉnh một ngọn núi lớn, trên dưới đều phải đi qua con đường đặc biệt, mà trên con đường được rất nhiều người được phái tới từ khắp giang hồ canh giữ, trong đó cũng có không ít quan binh.

Cùng nhau đi tới, Phượng Tinh Xu đã nhìn thấy có không ít quan binh triều đình canh giữ, xem ra đại hội võ lâm còn dẫn tới sự chú ý của triều đình! Có điều suy nghĩ một chút cũng đúng, xưa nay triều đình và giang hồ đều không can thiệp lẫn nhau, giang hồ gần như phân chia đất nước thành hai phần, mà Minh chủ võ lâm cũng được tính là hoàng đế một cõi, hiện tại hoàng đế sẽ phải thay người, hoàng đế chính quý ít nhiều cũng cần phải quan tâm một chút chứ?

Khi đoàn người Phượng Tinh Xu đến, trên đại hội đã đông nghịt người, mỗi người trong các môn phái đều đang lớn tiếng nói chuyện, chỗ nào cũng trò chuyện, mấy hậu bối nhỏ tuổi non nớt chưa từng thấy qua sự kiện lớn dưới sự hướng dẫn của sư huynh sư tỷ tới chào hỏi mấy môn phái quen biết, có mấy sư huynh đệ đồng môn đang thảo luận chiêu thức tỷ võ, một nhóm sư bá đồng môn có bối phận cao hơn cũng dẫn mấy hậu sinh văn bối tới làm quen với những tiền bối đức cao vọng trọng, mà còn lại mấy người chừng môn thanh thân ngồi ở hai bên luận võ, thổi trà, hoàn toàn là bộ dáng cao nhân một phái.

Khi người phụ trách sự kiện mang theo đoàn người Phượng Tinh Xu tiến vào, đám người trong chốc lát an tĩnh, cũng trợn to hai mắt nhìn đoàn người đi tới. Trong đám người này, lấy Phượng Tinh Xu cầm đầu, bên cạnh nàng là hai người Phượng Duy Tinh và Tuấn Thư, sau hai người là Tinh Ảnh, phía sau

nữ chính là bốn đại tỷ nữ Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt và phu quân của các nàng.

Nhận ra Phong Hoa Tuyết Nguyệt và phu quân của các nàng, mọi người đều dừng ánh mắt quái dị nhìn đi Phụng Tịch Xu phía trước, trong lòng khó hiểu vị thiếu nữ này, đều nghĩ nàng thật sự không biết trời cao đất rộng, mấy người sau lưng nàng kia có lai lịch không nhỏ, nhưng nàng lại không có danh tiếng gì mà đi ở trước mặt bọn họ, thật sự to gan rồi!

Lập tức, trong đám người đã có người bắn ánh mắt khinh miệt về phía Phụng Tịch Xu.

Đoàn người Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch đi tới bàn ghế phía bên trái vừa thấy lại chỉ có tám bộ bàn ghế là giữ lại cho bọn họ, hiển nhiên là không chuẩn bị cho bốn người Phụng Tịch Xu. Người bên cạnh nhìn thấy, chủ nhân của mình cũng không có vị trí, sao mình dám ngồi đây? Vì vậy cũng ngoan ngoãn đứng ở một bên nhìn Phụng Tịch Xu.

Phụng Tịch Xu phát tay một cái, nói: "Đều ngồi đi, ngồi đi, đừng đứng, khiến người ta sinh nghi, " nói xong nhìn chung quanh một chút, sau đó phát tay, tiếp tục đi, dừng dừng đi tới chỗ trống phía trước mấy bộ bàn ghế bên trái, sau đó nhìn chung quanh, thoả mãn gật đầu, nói với Tịch Ảnh: "Là chỗ tốt để quan sát."

Tịch Ảnh vừa nghe, vỗ vỗ tay, sau đó từ cửa đi vào hơn mười người hầu đang ôm đồ trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Ta Là Túc Sa Môn

Tịch Ảnh vừa nghe, vỗ vỗ tay, sau đó từ cửa đi vào hơn mười người hầu đang ôm đồ trong tay.

Ngay từ khi tay trái Phụng Tịch Xu kéo lấy Phụng Duy Tịch tay phải kéo lấy Tuân Thư quan sát sâu đầu võ, cũng đã có người bắt đầu chú ý đến sự hiện hữu của bọn họ, đợi đến khi hơn mười hạ nhân đi lên, sự chú ý của đám người càng liên tục bắn tới bốn người kia, trong lòng khó hiểu cũng không biết mấy người này đang muốn làm cái gì.

Chỉ thấy trong tay hơn mười hạ nhân hoặc cầm một bao lớn, hoặc bưng mâm điểm tâm, hoặc bưng một bàn trái cây, nối đuôi nhau đi tới trước mặt Phụng Tịch Xu. Phụng Tịch Xu gật đầu, vì thế mấy hạ nhân mới bắt đầu lấy đồ ra từ trong túi —— một cái bàn gấp bằng gỗ, mấy chiếc ghế xếp, một chiếc ô che nắng làm bằng gỗ, những thứ đồ này đều do Hắc Linh Lung chế tạo ra, vốn muốn làm đồ bằng nhựa, nhưng vì thời đại nhựa quả thật quá mới lạ, vì vậy đành thôi, chế mấy đồ làm bằng gỗ. Người ngoài nhìn mấy hạ nhân này giống như làm ảo thuật, mở ra từng khối cộc gỗ, biến thành một cái bàn và mấy cái ghế, còn một hạ nhân khác còn có vật gì đó bằng gỗ, hình dáng có chút giống dù giấy vẽ, nhưng lại lớn hơn dù giấy vẽ, xòe căng ra đặt ở phía sau ghế, vừa lúc chặn lại ánh nắng mặt trời. Người ngoài đưa mắt nhìn nhau —— thì ra còn có cách che nắng thế này sao? Đợi sau khi dựng bàn ghế xong, còn lại mấy hạ nhân cầm đồ trên tay đều đặt lên bàn, nào là điểm tâm, hoa quả, đồ ăn vặt, lại còn có cả một trong những phát minh vĩ đại nhất thế kỷ hai mươi mốt —— coca!

Sau đó Phụng Tịch Xu lôi kéo ba người nhàn hạ ngồi xuống, bắt đầu ăn hoa quả đặt trên bàn.

Người khác vừa nhìn, thèm ăn nuốt nước miếng, nhưng cũng đưa mắt nhìn nhau —— đây đang diễn tuồng gì vậy? Sao mấy người này lại dựng bàn ghế ngồi ở bên kia vậy hả ?

Rất cuộc, có người nhìn không được, đứng trước mặt bốn người Phụng Tịch Xu, hung ác kêu lên: "Tiểu mao đầu(da lông ngắn, ý nói khinh thường bốn người Phụng Tịch Xu còn trẻ) ở đâu tới, lại có thể quấy rối trên đại hội võ lâm!"

Phượng Tinh Xu miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn trắng hán (đàn ông khỏe mạnh) đứng ở trước mặt nàng âm ỉ, không biết. Lại cúi đầu bóc vỏ cho Tuấn Thư.

Đại hán kia vừa thấy Phượng Tinh Xu khinh thường hẳn như thế, tức giận tiến lên một bước, bàn tay nắm được cái bàn mắt thấy sẽ bị ném đi, mọi người thấy thế, trong lòng hô to, cho là lần này bốn tiểu tử mao đầu da mịn thịt mềm gặp họa rồi! Nhưng, trong chốc lát, thấy trắng hán kia vẫn duy trì tư thế lật bàn, nhưng không thấy hắn có hành động, mọi người ngạc nhiên, cẩn thận nhìn lại, hóa ra là do tay của tên nam tử áo đen trong bốn người kia đặt ngay tại trên mặt bàn.

Bộ dáng kia, giống như chỉ tùy ý đưa tay đặt trên bàn, lại thoải mái ngăn trở trắng hán cậy mạnh, mọi người thầm giật mình, nam tử này, tướng mạo lạnh lùng, trầm mặc không nói, cũng rất khó khiến người ta bỏ qua sự hiện hữu của hắn, khí thế bình tĩnh này, khiến người ta vừa nhìn liền liên tưởng đến bốn chữ "cao thủ vô lâm".

Mọi người âm thầm trao đổi ánh mắt ——

Nam tử này là ai ?

Sao lại chưa từng thấy hắn?

Thực lực của hắn thế nào?

Xem ra đại hội võ lâm năm nay lại có thêm một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ.

Phía bên này mọi người đang dùng ánh mắt "đưa tình" nhìn nhau giữa không trung, phía bên kia, tên đại hán khiêu khích bởi vì thua trong tay một người trẻ tuổi mà cảm thấy trên mặt không chút ánh sáng, vừa muốn nổi trận lôi đình, một tiếng cười hi hi chen vào: "A! Có chuyện gì sao?"

Mọi người theo tiếng cười nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng màu hồng, áo trắng bông bông (thắc mắc sao bóng người màu hồng mà còn áo trắng???), như hoa hồ điệp bay múa, tóc đen bay lượn, thoáng một cái, bóng dáng này đã đi tới bên trái võ đài.

"Hong ca ca!" Tuấn Thư ngẩng đầu nhìn lên, ngọt ngào kêu một tiếng với Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung run người một cái, nhớ tới lần đầu tiên nghe thấy Tuấn Thư gọi mình là Hồng ca ca, trong lòng lạnh run. . . . .nhưng để cho hắn đi đòi y phục màu khác, hắn lại không quen, màu hồng vẫn là màu hắn thích nhất !

Tự động xem nhẹ xưng hô kì lạ của Tuấn Thư, nhìn đại hán đứng ở trước bàn, nở một nụ cười phong lưu phong khoáng, ôn hòa hỏi: "Vị tráng sĩ này, nhìn mặt ngươi đỏ bừng như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Vị đại hán kia nhận ra người trước mặt, chính là cháu ngoại của đương kim Minh chủ võ lâm —— đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung, suy nghĩ mình ở nơi này dạy dỗ danh bất chính ngôn bất thuận, hiện tại không chiếm được thứ gì tốt, làm cho mình mất mặt, vẫn nên tranh thủ thời gian ném củ khoai lang phồng tay này cho chủ nhân tới xử lý là được. Vì vậy nói: "Hoa công tử, chuyện này vốn không phải do ta quản, nhưng mấy tiểu tử mao đầu thật quá càn rỡ, lại ở trong sân sắp đặt bàn ghế, đây cũng quá xem thường các người đi!"

Hoa Ngọc Dung quay đầu nhìn, bốn người Phượng Tinh Xu vẫn một bộ dáng việc không liên quan đến mình, Hoa Ngọc Dung âm thầm lắc đầu, may mắn mình vẫn theo chân bọn họ, bằng không nhìn thấy bọn họ coi thường người như vậy, chẳng phải khiến người ta tức giận đến nghiến răng sao. Có điều thấy tình huống, bọn họ hẳn sẽ không xử lý chuyện nhỏ như hạt vừng này, xem ra vẫn phải dựa vào bản thân rồi! Vì vậy Hoa Ngọc Dung lại nở nụ cười chiêu bài, lấy giọng vô cùng thành khẩn và ánh mắt thẳng thắn nhìn về phía đại hán, dùng phạm vi âm thanh đến người trong nhà cũng nghe được, nói: "Vị tráng sĩ này, thật cảm tạ ngươi đã suy nghĩ cho trật tự cho hội trường của chúng ta, chuyện này do chúng ta không xử lý tốt, ở chỗ này ta trước xin lỗi ngươi!"

Đại hán không khỏi nhìn Hoa Ngọc Dung, không biết tại sao Hoa Ngọc Dung muốn nhận tội với mình? Ngay sau đó chỉ nghe thấy Hoa Ngọc Dung nói: "Mấy vị này là khách mới nhận được thư mời, bởi vì nhất thời vội vàng chưa kịp an bài chỗ ngồi cho bọn họ, vì vậy liền tùy bọn họ chọn chỗ bày ghế ngồi, không ngờ trắng sĩnh nhiệt tình như thế, vì Tuyên Bình bảo chúng ta nổi lên xung đột với mấy vị này, đây là sai lầm của chúng ta, kính xin tráng sĩ tha lỗi!" Hoa Ngọc Dung vừa ám hiệu hành động kì lạ của đoàn người Phượng Tinh Xu là được quan gia cho phép, lại đội lên cho đại hán kia cái mũ cao, khiến hai bên đều có bậc thang để xuống, vì vậy đại hán kia vừa nghe liền cũng không truy cứu nữa, chỉ là nhìn mấy tiểu tử mao đầu này, vẫn không tin được bọn họ lại là một trong những khách lấy được thư mời, phải biết, điều kiện để có được thư mời rất nghiêm khắc, vì thế hắn liền lớn tiếng hỏi: "Này! Các người là người của môn phái nào? Thế mà cũng muốn tới tham gia đại hội võ lâm, chương môn của các người là ai ? Sao lại để mấy tên trẻ tuổi như các người tới đây chứ!?"

Hoa Ngọc Dung nhìn bọn họ (đoàn người Phượng Tinh Xu) còn chưa thêm đề ý tới người này, chỉ sợ lại muốn xảy ra xung đột, vì vậy vội vàng nói: "Bọn họ là. . . . . là. . . . ." Là cái gì? Dù là đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung giờ phút này cũng nghĩ không ra tên môn phái gì, bởi vì tất cả các môn phái nổi danh đều đã ngồi vào vị trí rồi!

Ngay lúc Hoa Ngọc Dung gấp đến độ trán cũng rịn đầy mồ hôi, Phượng Tinh Xu rút cuộc cũng nhân từ, lên tiếng giải cứu Hoa Ngọc Dung: "Chúng ta là Túc Sa môn, môn chủ là cao nhân ẩn sĩ, nay phụng mệnh tới tham gia đại hội võ lâm, cải thiện rèn luyện kinh nghiệm, đồng thời chiêm ngưỡng khí phách của các hào kiệt võ lâm." Tài bịa chuyện nói dối không chớp mắt đối với Phượng Tinh Xu chỉ là một bữa ăn sáng. Nếu không phải là thấy bộ dạng Hoa Ngọc Dung đáng thương, nàng còn lười phải bịa!

Quả nhiên, vừa nghe đến mấy người tới để rèn luyện, đại hán kia lập tức thay đổi sắc mặt, vui vẻ để mấy người quan sát học tập, tư thái kia, giống như

mình chính là hào kiệt võ lâm trong miệng Phụng Tịch Xu vậy.

Sau khi đại hán rời đi, Hoa Ngọc Dung thở phào, ngồi trên một chiếc ghế trống, oán giận nói: "Hoàng Vũ muội muội, người cũng thật biết gây chuyện đó!"

Phụng Tịch Xu nhìn dáng vẻ toát mồ hôi này của Hoa Ngọc Dung, trong mắt hiện lên nụ cười, đệ nhất tài tử này, mặc dù có phong lưu phóng khoáng một chút, nhưng vẫn rất ngay thẳng, mấy người bọn hắn từ đầu đến cuối không nói tiếng nào, thế nhưng hắn lại chủ động kéo lấy phiến toái về phía bản thân, tận tâm tận lực vì bọn họ giải quyết vấn đề, từ điểm này mà nói, coi như hắn miễn cưỡng lọt vào mắt Phụng Tịch Xu, vì vậy Phụng Tịch Xu tốt bụng rót một ly coca ướp lạnh đặt ở trước mặt Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung tò mò nhìn cái ly trong suốt trước mặt, bên trong chứa chất lỏng màu đen tỏa ra khí lạnh, hơn nữa còn thỉnh thoảng sủi bọt khí, thoáng nhìn qua, tựa như một ly độc được màu đen! Hắn có chút rụt rè nhìn Phụng Tịch Xu, không dám đưa tay bưng lên cái ly trước mặt, nhìn mấy người còn lại, cũng là mặt không đổi sắc bưng ly lên liền uống, đặc biệt là Tuân Thư, hai mắt càng thêm sáng rỡ nhìn chằm chằm cái bình to đựng "độc dược" trước mặt, bộ dáng kia, giống như hận không thể ôm ấp to vào trong ngực uống cho đủ. Hoa Ngọc Dung lại chuyển ánh mắt sang Phụng Tịch Xu, chỉ thấy mắt nàng chứa nụ cười, gật đầu với hắn một cái, làm như nhìn thấy bản khoản của hắn, cặp mắt trong suốt làm nội tâm của hắn vừa động, vội vàng bưng lên cái ly trước mặt, lại bị cảm xúc lạnh lẽo trên bề mặt cái ly làm kinh sợ nhảy dựng lên! Cẩn cẩn môi, Hoa Ngọc Dung lấy về mặt bí trắng giống như trắng sứ chặt tay uống ly "độc dược" vào trong miệng!

Phía bên này, đám người Tịch Ảnh coi như không nhìn về mặt tức cười này của Hoa Ngọc Dung, dù sao chờ hắn uống coca xong về mặt còn có thể càng buồn cười hơn. Mấy người liền dời tiêu điểm đặt ở trên người Phụng Tịch Xu.

"Tịch nhi, khi nào thì chúng ta gia nhập Túc Sa môn vậy?" Phụng Duy Tịch buồn cười nhìn Phụng Tịch Xu.

Phụng Tịch Xu đương nhiên nói: "Vừa mới nhập."

"Chẳng lẽ Tịch nhi cũng muốn tham gia sao?" Phụng Duy Tịch nhắc đến là đại hội võ lâm.

"Hết cách rồi, " Phụng Tịch Xu nhún nhún vai, "Quy tắc không phải như vậy sao, chỉ có lên làm Minh chủ võ lâm mới có khả năng lấy được trân bảo."

"Xu nhi thật sự muốn này trân bảo sao?" Tịch Ảnh hỏi.

Phụng Tịch Xu vừa muốn trả lời, bên cạnh lại vang lên một giọng nói trong trẻo: "Thư nhi không muốn trân bảo đâu!"

Ba người Phụng Tịch Xu chợt đưa mắt nhìn Tuân Thư, Tuân Thư vừa thấy mấy người cũng nhìn hắn chằm chằm, khiếp sợ hỏi: "Thư nhi nói sai gì sao?"

Phụng Tịch Xu đột nhiên phát ra một tiếng cười khẽ, ngẩng đầu lên nhìn Tịch Ảnh, chế nhạo nói: "Cuối cùng ta cũng biết vì sao biết sao mỗi lần chàng gọi ta đều cảm thấy quái lạ rồi."

(vì theo âm tiếng trung, "xu" với "thư" giống nhau, đều phát âm là [shū] nên mới gây ra hiểu lầm như trên)

Hai người còn lại cũng ý thức được Phụng Tịch Xu đang nói cái gì, Phụng Duy Tịch mỉm môi mà cười, Tịch Ảnh thì lúng túng đỏ mặt. Không đành lòng thấy bộ dạng ngượng ngùng của Tịch Ảnh, Phụng Tịch Xu lên tiếng nói: "Ảnh, chàng đổi cách gọi là được rồi!"

Tịch Ảnh mấp máy đôi môi, một hồi lâu sau, nặn ra một chữ: "Xu."

Thật cổ chấp!

Phụng Tịch Xu nghĩ thầm trong lòng. Đành theo hắn đi, hiện tại chính sự quan trọng hơn.

"Ảnh, chờ lát nữa chàng đại diện cho Túc Sa môn của chúng ta lên đài tỷ thí đi!" Phụng Tịch Xu cười nói.

Tịch Ảnh gật đầu, quay đầu thấy Hoa Ngọc Dung lại có vẻ mặt tham lam nhìn chằm chằm bình coca kia, nét mặt như thể lại giống hệt Tuân Thư, cũng thèm thuồng không nhịn được, Tịch Ảnh không khỏi nghĩ đến, chẳng lẽ lúc trước mình cũng có bộ dạng ngu xuẩn này!?

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Vòng Sơ Khảo

Lúc đám người Phụng Tinh Xu đang thì thầm, người trên hội trường cũng đã đến đủ.

Sau khi trải qua việc đại hán khiêu khích được Hoa Ngọc Dung giải vây, mọi người đều không hề cảm thấy kì lạ với cả bản người đến đột ngột này nữa, cũng bởi vì, đại hội sắp bắt đầu, tất cả sự chú ý đều tập trung vào trên hội trường. Lúc này, hai mươi bộ bàn ghế ở hai bên sân đấu võ đã ngồi đủ người, trong mấy người này, có người tóc bạc râu bạc trắng, có người vóc dáng to lớn, trong đó lại còn có thể thấy được mấy hán tử y phục rách rưới, còn có cả mấy nhân sĩ tay chân tàn tật nữa!

Hoa Ngọc Dung ở một bên thấy Phụng Tinh Xu nhìn người trên đài, trong mắt đều là hứng thú, sợ nàng không biết, vì vậy ở một bên nhỏ giọng giới thiệu: "Hoàng Vũ muội muội, lần này tham gia tranh đoạt chức Minh chủ võ lâm tổng cộng có mười lăm môn phái, cộng thêm cái môn phái của các ngươi, à, Túc Sa môn, là tổng cộng có 16 môn phái, mười lăm môn phái còn lại theo thứ tự là Ngọc Tranh trang, Yên gia bảo, Cửu Dương phái, Thiên Long môn, Thiên Tàn hội, Cái Bang, Thiếu Lâm phái, Long Hồ môn, Bạch Mã môn, Đường môn, Tây Kiếm phái, Phích Lịch đường, Tuyên Bình bảo, Đạo Nỵ phái và Thanh Đồng phái, những môn phái này có một số muội cũng đã nghe nói qua rồi chứ?" Thấy Phụng Tinh Xu gật đầu, Hoa Ngọc Dung tiếp tục nói: "Muội đã biết Yên Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên, vậy thì Ngọc Tranh trang và Yên gia bảo muội tất nhiên cũng biết đến, trong môn phái còn lại, Thiếu Lâm phái, Cái Bang nổi danh nhất, Thiếu Lâm phái là thiên hạ đại phái, Cái Bang cũng là môn phái không thể khinh thường, còn có Đường môn có sở trường độc dược, mấy nhân sĩ tàn tật của Thiên Tàn hội, Kiếm tông Tây Kiếm phái, đạo cô của Đạo Nỵ phái vân vân, đều là mấy phái lớn trong chốn giang hồ, hơn nữa chừng môn đều là tiền bối đức cao vọng trọng, trong này chỉ có một môn phái là tương đối đặc biệt, đó chính là Phích Lịch đường, đây chính là môn phái mới nổi mấy năm gần đây, mặc dù trẻ tuổi, nhưng tác phong rất được võ lâm đồng đạo tán thành."

Phụng Tinh Xu nghe Hoa Ngọc Dung giới thiệu, thầm nghĩ: ha ha, hòa thượng, ăn mày thật là triều đại nào cũng có, coi như đời này không, cũng không thay đổi được đạo lí này, xem ra tồn tại lâu nhất là hai loại người này rồi.

Đúng lúc ấy, chỉ thấy một bóng dáng mạnh mẽ rần rần đứng lên sân đấu võ, nhìn kỹ, chính là Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa.

Mọi người vừa thấy Quan Vân Nghĩa đứng lên trên, hiểu rõ đại hội sắp bắt đầu, vì vậy tất cả đều yên tĩnh lại. Quan Vân Nghĩa đưa mắt hồ quét nhìn toàn trường, dừng lại một bản người Phụng Tinh Xu trước mặt trong chốc lát, rồi mở miệng nói: "Các vị, hoan nghênh mọi người tới tham gia đại hội võ lâm năm nay!" Giọng nói của hắn không lớn, lại dồi dào nội lực, vận chuyển đến bên tai tại chỗ mỗi người, cho dù đặt mình trong một trong góc xa nhất, cũng nghe được không bỏ sót được chút nào. Phụng Tinh Xu vừa nghe, cũng biết thứ hắn dùng chính là phương thức truyền âm với nội công thượng thừa, truyền âm này, người sử dụng phải có bản lĩnh cao thâm, truyền lại ra tiếng nghe như người nói ở bên tai, mà người có nội công càng cao, phạm vi truyền âm càng rộng lớn, hơn nữa còn có thể nghe thấy rõ ràng.

Chỉ nghe thấy Quan Vân Nghĩa tiếp tục nói: "Đại hội võ lâm lần này, chủ yếu có hai chuyện lớn, một là chọn lựa Minh chủ võ lâm kế tiếp, một chuyện khác chính là đấu võ chọn ra chủ nhân của bảo vật!" Dừng một lát, Quan Vân Nghĩa tiếp tục nói: "Sau đây ta nói trước một chút về quy củ, thứ nhất, tuyển chọn Minh chủ võ lâm từ việc rút thăm quyết định thứ tự tỷ võ với đối thủ, thời gian tuyển chọn là ba ngày, ngày thứ nhất đấu vòng loại, ngày hôm sau đấu bán kết, ngày thứ ba đấu chung kết, ba ngày này dùng để tuyển chọn Minh Chủ; thứ hai, tranh đoạt bảo vật, đầu tiên do Minh chủ võ lâm giữ bảo vật, tiếp đó tới các vị khiêu chiến, mỗi môn phái chỉ ra một người đại diện tranh đoạt bảo vật, người thắng thì có được. Mặt khác, bởi vì mọi người thay nhau khiêu chiến Minh chủ võ lâm, vì vậy Minh chủ võ lâm có quyền lựa chọn một trợ thủ. Trên đây là nội dung quy củ của hai cuộc đấu, không biết các vị có dị nghị gì không?" Quan Vân Nghĩa dừng lại, liếc nhìn một vòng, thấy không có ai phản đối, vì vậy lại nói: "Nếu tất cả mọi người không phản đối, như vậy trước khi bắt đầu Quan mỗ định ra một quy củ nữa: bởi vì bảo vật này rất quý giá, nên Quan mỗ đã bí mật cho người canh giữ nghiêm ngặt, trước khi chưa tuyển ra Minh chủ võ lâm, bất luận kẻ nào không được đến gần bảo vật, nếu như có người muốn trắng trợn cướp đoạt,, môn phái này sẽ bị đuổi ra khỏi võ lâm chính đạo, người người thóa mạ, muốn đòi không được nhập vào chính đạo!"

Giọng nói của Quan Vân Nghĩa vang dội thật lâu trong hội trường, chấn động lòng người. Đuối ra khỏi chính đạo, vĩnh viễn không được trở lại, đây là một trừng phạt nghiêm khắc cỡ nào! Đối với người luôn luôn tự cho mình là danh môn chính phái mà nói, đây là trừng phạt nghiêm trọng nhất! Bởi vì điều này đại biểu sau này mình sẽ bị người người đối xử như chuột chạy qua đường (ngụ ý là bọn xấu đáng căm giận)! Đây chính là cảnh cáo gây chấn động, cộng thêm việc canh giữ nghiêm ngặt, sau này trong vòng mấy ngày cũng không có người còn dám chú ý đến bảo vật, hơn nữa cũng tự giác tới bảo vệ bảo vật, không để cho tà môn ma đạo có được.

Thấy cảnh cáo có tác dụng, Quan Vân Nghĩa bắt đầu tuyên bố yêu cầu tuyển chọn Minh chủ võ lâm. Thứ nhất, rút thăm tỷ thí, hai bên đánh nhau; thứ hai, đến mức tận cùng là dừng, cấm sử dụng ám khí và độc dược. Điều kiện rất đơn giản, nhưng mà đối với một số môn phái mà nói có thể có một chút khó khăn. Trong đó còn có một điều rất đặc biệt, đó chính là ngày tỷ thí thứ nhất toàn bộ đều do tất cả đệ tử của môn phái tiến đến, sau đấu bán kết và trận chung kết mới tới lượt tất cả môn phái sắp xếp, hoặc là do đồ đệ tiếp tục lên, hoặc là đích thân tự mình lên. Phụng Tinh Xu tính được, sự sắp xếp này có thể là muốn nhìn thử thực lực của tất cả môn phái, dù sao Minh chủ võ lâm không chỉ là chuyện riêng tư, còn có quan hệ đến môn phái sau lưng hắn, nếu như trong một môn phái chỉ có một người võ công cao cường, còn lại đều là người tay chân mềm yếu, vậy thì xem như là cái gì?

Sau đó Quan Vân Nghĩa Tuyên tuyên bố đại hội lần này mời tới mấy vị trọng tài, một là phương trượng của Thiếu Lâm phái Viễn Trần đại sư, hai là vương gia Long Phong quốc Phụng Hàm Tiểu, ba là người của thủ phủ Hi Triều quốc Kim Bích Đặc, bốn là chính bản thân hắn. Trong này, Viễn Trần đại sư là cao tăng đắc đạo được võ lâm công nhận, lấy đức hạnh thu phục lòng người; vương gia Long Phong quốc Phụng Hàm Tiểu tới đây là chỉ mở mang kiến thức, hay bởi vì đại diện lực lượng triều đình sau lưng hắn, vì vậy cũng ngồi lên vị trí ngay chính giữa những người làm chứng; Kim Bích Đặc có lẽ là vì Kim gia ủng hộ lớn cho đại hội võ lâm lần này, lấy được tư cách làm trọng tài, về phần Quan Vân Nghĩa, sắp không còn là Minh chủ võ lâm, trong lúc tại vị vì giải quyết được không ít chuyện võ lâm, phẩm đức cũng khiến người tin phục, vì vậy cũng ngồi lên vị trí bốn chiếc ghế này.

Mặt khác, đại hội còn đặc biệt mời mấy sơn trang nổi danh trên giang hồ tới xem lễ, mà mấy sơn Trang, chính là bốn đại tỷ nữ của Phụng Tĩnh Xu và bốn vị hôn phu làm chủ Tĩnh trang, Phong Trạch môn, Phiêu Tuyết trang, Lạc Nguyệt bảo, An Toàn cục, Tổ Ly trang, dĩ nhiên, mấy điều này đều là ngoài sáng, nếu những người võ lâm nhân sĩ biết được tổ chức sát thủ Quân Cơ xử, tổ chức tình báo Hoa Gian từ và mấy sơn trang này đều có liên quan, không biết bọn họ còn có thể đối xử với mấy sơn trang này giống như bây giờ không.

Khi Phụng Hàm Tiểu xuất hiện, Phụng Tĩnh Xu hỏi thăm nhìn Phụng Duy Tĩnh một cái, đây, không phải là thân thích của chúng ta chứ? Người thân tới?

Phụng Duy Tĩnh dụng ánh mắt trả lời: đây là cháu của Hoàng đế thúc thúc, mấy năm trước đã sớm được phong làm Tiểu vương, hiện nay đang đi ngao du khắp tứ hải!

Phụng Tĩnh Xu đưa mắt tỏ vẻ hiểu rõ, quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy ánh mắt tìm tòi của Phụng Hàm Tiểu, đồ mờ mờ ~ sẽ không phải là nhận ra chứ? Hoặc là nhận ra Duy nhi rồi hả? Lại quay đầu, rồi lại chống lại một ánh mắt khác tràn ngập hứng thú, ánh mắt kia, thế nào cảm giác giống như là càng xem càng tỏ ra kim quang!? Vui đâu, Phụng Tĩnh Xu dứt khoát tiếp tục giúp Tuân Thư bóc nho, dạo này, ngay cả ánh mắt cũng có vấn đề, tùy tiện cùng người ta dùng mắt trao đổi là sẽ xảy ra chuyện.....

Sau khi bốn vị trọng tài và mấy vị khách ngồi vào ghế, đại hội võ lâm chính thức bắt đầu!

Chỉ thấy một vị nam tử trung niên đi lên sân đấu võ, lớn tiếng nói: "Xin mời các môn phái phái ra người đại diện tham gia tranh chức Minh chủ võ lâm đến phía trước ghi danh!"

Vì thế chỉ thấy "vút vút" mấy cái, mười mấy bóng người đã đứng ở trên sân rồi, sau đó nghe được mười mấy người đó đồng loạt tiến lên ôm quyền ghi danh. Đối với những môn phái lạ này, Phụng Tĩnh Xu cũng không để ý, chỉ nghe mấy phái quen thuộc như Ngọc Tranh trang, phái tới đại đệ tử Hàm Tĩnh lên đài, Yên gia bảo phái Yên Vô Nhai tới, Tuyên Bình bảo thì do Quan Nhạc Huyền ứng chiến, còn lại cũng không có để ý nhiều, người cuối cùng ghi danh là Tĩnh Ảnh, chỉ thấy hắn đơn giản lưu loát ôm quyền, trầm giọng nói: "Túc Sa môn, Tĩnh Ảnh." Sau đó liền lui về. Những người có ở đây bởi vì lúc trước đã nghe Hoa Ngọc Dung nói rồi, nên cũng không để ý nhiều tới Túc Sa môn bỗng nhiên xuất hiện này.

Chờ nam tử trung niên dùng tay ra hiệu, sau đó xuống đài đi tới chỗ ghi chép, lấy ra mười sáu cái thẻ trúc cắm trong ống trúc, rồi lên đài lần nữa, để mười mấy người trên đài bắt đầu rút thăm. Mười mấy người lần lượt rút thăm, lập tức sắp xếp thứ tự luận võ vào ngày thứ nhất, chia ra như sau: Ngọc Tranh trang đối chiến Thiên Long môn, Yên gia bảo đối chiến Long Hồ môn, Cái Bang đối chiến Bạch Mã môn, Cửu Dương phái đối chiến Tuyên Bình bảo, Thiên Tàn hội đối chiến Phích Lịch đường, Thiếu Lâm phái đối chiến Đường môn, Tẩy Kiếm phái đối chiến Thanh Đồng phái, Đạo Nỳ phái đối chiến Túc Sa môn.

Tuyên bố xong, lập tức bắt đầu cuộc tỷ thí ngày thứ nhất.

Đầu tiên lên đài chính là Hàm Tĩnh của Ngọc Tranh trang và đại đệ tử của Thiên Long môn. Trước khi gặp lại Khanh Dĩ Yên ở Châm Bích thành, nàng đang đợi sư huynh Hàm Tĩnh của nàng, khi đó Phụng Tĩnh Xu bỏ lỡ việc gặp gỡ Hàm Tĩnh, sau đó thế nào cũng không để ý, hôm nay hắn đại diện Ngọc Tranh trang tới tỷ võ, gọi lên sự hứng thú của Phụng Tĩnh Xu, vì vậy nàng cẩn thận quan sát Hàm Tĩnh. Đầu nói mắt là cửa sổ của tâm hồn, Phụng Tĩnh Xu nhìn người lần đầu cũng là nhìn ánh mắt họ, chỉ thấy Hàm Tĩnh này, có một đôi mắt trong suốt như nước, Die nd da nl e q u ydo n nhưng lại mang theo một sự cương nghị, một đôi lông mày đen như mực làm tôn lên những đường nét trên khuôn mặt, làm người ta cảm thấy một sự chính trực ngay thẳng; lưng ưỡn thẳng, hai bờ vai rộng và rắn chắc, thân hình cao lớn khỏe mạnh, nhưng lại lộ vẻ khôi ngô, tư thế oai hùng, làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác đỉnh thiên lập địa, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất có cảm giác an toàn. Phụng Tĩnh Xu trầm gặt đầu, xem ra trang chủ Ngọc Tranh trang lại thu nhận được một đồ đệ tốt!

Chỉ thấy sau khi Hàm Tĩnh và đại đệ tử chấp tay làm lễ, rút ra vũ khí của mình, đứng dịp vũ khí của hai người đều là kiếm, vì vậy đã nhìn thấy ánh sáng kiếm lóe lên trên sân võ, tiếng kiếm chạm nhau vang lên, tỷ thí một hồi, có thể nhìn ra được, võ công của Hàm Tĩnh bỏ xa đại đệ tử của Thiên Long môn, vì vậy trận này Hàm Tĩnh không cần tốn nhiều sức.

Kế tiếp là Yên Vô Nhai của Yên gia bảo và một đại đệ tử của Long Hồ môn, võ công của Yên Vô Nhai Phụng Tĩnh Xu đã từng thấy, vì vậy cũng không chậm trễ thắng được trận này.

Sau đó là Cái Bang đối Bạch Mã môn, Cái Bang thắng

Cửu Dương phái đối chiến Tuyên Bình bảo, người xuất chiến của Tuyên Bình bảo chính là Quan Nhạc Huyền, trước kia thấy Quan Nhạc Huyền mặc trang phục nữ hiệp giang hồ, Phụng Tĩnh Xu cũng biết nàng hiểu võ, chỉ là không ngờ tới võ công của nàng không yếu! Cuối cùng là Quan Nhạc Huyền thắng.

Tiếp đến là Thiên Tàn hội đối chiến Phích Lịch đường, Phích Lịch đường thắng.

Sau nữa Thiếu Lâm phái đối chiến Đường môn, Đường môn làm lấy dùng độc làm sở trường, nhưng bởi vì đại hội quy định không thể dụng độc, vì vậy bị thua thiệt rất nhiều, cuối cùng bại bởi Thiếu Lâm phái.

Tổ thứ hai đếm ngược là Tây Kiếm phái đối chiến Thanh Đồng phái, Tây Kiếm phái được xưng là môn phái Kiếm tông lớn ở đại lục Sở Ảnh, môn phái nào nhận đồ đệ đều cho tập luyện kiếm từ nhỏ, vì vậy nền tảng vững chắc, cho nên trận này Tây Kiếm phái thắng.

Cuối cùng là Túc Sa môn của Phượng Tinh Xu đối chiến Đạo Ny phái.

Trước khi ra sân, Phượng Tinh Xu dùng mật ngữ truyền âm trên chóc Tinh Ảnh rằng hẳn nên xuống tay lưu tình với hoàng hoa khuê nữ nhà người ta, kết quả Tinh Ảnh lạnh lùng, cứ thế lên đài dùng một chiêu liền đánh bại người bên Đạo Ny phái, khiến Đạo Ny phái xấu hổ đến cỡ nào!

Vì vậy Tinh Ảnh liền lấy tư thế không lường được thắng được cuộc tỷ thí cuối cùng.

Sau khi Tinh Ảnh tỷ thí xong, cuộc tuyển chọn ngày thứ nhất liền kết thúc, tiến vào trận đấu bán kết ngày hôm sau có: Ngọc Tranh trang, Yên gia bảo, Cái Bang, Tuyên Bình bảo, Phích Lịch đường, Thiếu Lâm phái, Tây Kiếm phái và Túc Sa môn.

Sau khi tỷ thí kết thúc, người của tất cả các môn phái đều rời khỏi sân đấu võ, trở lại chân núi Tuyên Bình bảo, dọc theo đường đi vẫn còn cao giọng thảo luận quá trình so tài đặc sắc hôm nay, mà ngày mai, lại phải bắt đầu một vòng tỷ thí mới.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Canh Cổ Động*

Đêm đó, đến lúc dùng bữa tối, Hoa Ngọc Dung hấp ta hấp tấp đi theo đoàn người Phượng Tinh Xu tới trong sân viện của bọn họ, đi theo còn có chủ tớ Quan Nhạc Huyền.

Trong lúc đại hội võ lâm, tuy nói hào kiệt võ lâm có cơ hội tốt để giao lưu, nhưng vì để tránh xung đột sinh sự, từ trước đến giờ đều là trước khi tuyển chọn ra Minh chủ võ lâm các môn phái đều không động chạm lẫn nhau, Die nd da nl e q uu ydo n đợi đến khi chọn được Minh chủ võ lâm mới ngồi chung một chỗ giao lưu với nhau, vì vậy bốn người Phượng Tinh Xu đã sớm trở lại trong sân viện của mình, cũng không cần người làm giúp đỡ, tự mình làm bữa tối.

Bởi vì một bàn thức ăn kì lạ vào hôm nay mà Hoa Ngọc Dung mới đi theo Phượng Tinh Xu, Quan Nhạc Huyền cũng cùng nhau đi theo luôn.

Bởi vì lại tăng thêm ba người, nên Phượng Tinh Xu quyết định dứt khoát không làm cơm, đổi sang ăn lẩu!

Bởi vậy, một nhóm người dưới sự chỉ huy của Phượng Tinh Xu bận rộn một canh giờ, chuẩn bị lò lửa, nồi, đồ ăn thật tốt, sau đó Phượng Tinh Xu tự mình thêm gia vị, đổ tương ớt vào trong nồi lẩu thơm ngát, lò lửa được đun nóng, một luồng hơi cay tê tê bốc lên, xen lẫn một loạt mùi vị thơm lừng, rất là mê người. Chỉ thấy Tuấn Thư, Hoa Ngọc Dung và Quan Nhạc Huyền ba người một vẻ mặt, tất cả đều lóe sáng đôi mắt ra sức dùng mũi hít mấy cái tới nỗi nuốt nước miếng, đáng vẻ kia, hận không được lập tức nhào tới ăn ngấu nghiến.

Phượng Tinh Xu nhìn bộ dạng tham ăn của ba người, chỉ sợ sau một khắc ba người sẽ thật sự nhào tới, vì vậy mau để cho bọn họ bày chén đĩa, sau đó bày các loại gia vị ra trên bàn, chờ tất cả sẵn sàng, mới để cho mọi người ngồi xuống.

Mọi người mới vừa ngồi vào, chỉ nghe thấy một giọng nói truyền đến: "Cái gì mà thơm thế?"

Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tinh, Tinh Ảnh đưa mắt nhìn nhau, những lời này thật quen tai! Ba người không khỏi đồng loạt nhìn về phía Quan Nhạc

Huyền ở một bên. Buổi sáng hôm đó, chẳng phải Quan Nhạc Huyền cũng nói một câu như vậy bỏ chạy tới đây ăn điểm tâm sao?

Đội mọi người đưa mắt nhìn về phía lối vào cửa viện, đã nhìn thấy hai bóng người một vàng một tím đi vào, sau lưng còn có hai bóng người khác, điendaaanleequydonn bốn người kia, chính là Phụng Hằng Tiểu, Kim Bích Đặc, Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên. Chỉ thấy bốn người thẳng tắp đi về phía đám người Phụng Tĩnh Xu, sau đó Phụng Hằng Tiểu hỏi: "Đây là.....?"

Hoa Ngọc Dung và Quan Nhạc Huyền đứng lên, Quan Nhạc Huyền nói: "Vương gia, chúng ta đang chuẩn bị dùng bữa tối!"

"Hả?" Phụng Hằng Tiểu nhìn một đám người trước mắt, chính giữa đặt một cái nồi nóng hôi hổi, cảm thấy hứng thú hỏi: "Đây là bữa tối gì thế? Sao bọn vương chưa từng thấy?"

Phụng Tĩnh Xu trầm thờ dài, ý bảo Tĩnh Ảnh đi lấy thêm bốn bộ bát đũa tới đây, sau đó mở miệng nói: "Vương gia, đây là do gia sư (sư phụ) phát minh ra một loại món ăn, nếu như vương gia không chê, xin mời thưởng thức!" Sau đó chuyển sang nói với đám người Kim Bích Đặc và Yến Vô Nhai bên cạnh Phụng Hằng Tiểu: "Kim công tử, Yến công tử, Khanh cô nương, nếu các vị không chê, ngồi xuống nếm thử một chút đi!"

Phụng Hằng Tiểu gật đầu, nói: "Bốn vương ngao du khắp tứ hải, chính là vì để biết thêm điều mới, ngày hôm nay bốn vương gặp được, đương nhiên muốn hiểu biết một phen!" Nói xong, tiến lên ngồi xuống.

Kim Bích Đặc nghiêng ngẫm nhìn Phụng Tĩnh Xu một cái, sau đó cũng ngồi xuống theo. Còn lại Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên thấy hai người đều ngồi xuống, vì vậy cũng ngồi xuống luôn.

Lúc này, Phụng Duy Tĩnh bên cạnh Phụng Tĩnh Xu hít một hơi thật sâu, hỏi: "Tĩnh nhi, nàng làm món gì vậy? Sao lại thơm thế?" da.nlze.qu;ydo/nm Nhìn một đám người vây quanh bàn, lại hỏi: "Cái này làm sao có thể ăn chứ? Nồi nước này sôi ừng ực, món ăn lại còn sống, chuyện này....."

Phụng Tĩnh Xu nhìn một đám người vây quanh bàn trước mắt, cười cười, cầm đũa lên gấp một miếng thịt bò sống bỏ vào trong nồi, giải thích: "Đây là..... Khụ khụ, đây là một loại món ăn ta và sư phụ lúc còn ở trên núi đã phát minh ra, tên là lẩu, các người cũng có thể gọi là cỗ đồng canh, à, mọi người nghe đi, thức ăn nhúng vào nước sôi có phải phát ra tiếng' ực, ực ' hay không?"

Mọi người đều tập trung lắng nghe, đúng thật có tiếng ực ực, canh cỗ đồng này thật là thích hợp, chỉ là, cái tên lẩu còn dễ nghe hơn!

Phụng Tĩnh Xu lại bắt đầu bịa chuyện xưa: "Cái nồi lẩu này do ta và sư phụ trong lúc vô tình phát hiện hương liệu cùng với mấy loại gia vị dung hợp lẫn nhau mà thành, trong đó có cam tùng, cây sả, cây hồi, cây thì là cùng với tất cả mười mấy loại hương liệu lớn nhỏ, lại còn có nước canh và các loại nguyên liệu, được lò lửa chế biến, mới được nồi lẩu đầy đủ hương vị này." Nói xong, Phụng Tĩnh Xu liền gấp miếng thịt bò chín ra, đặt ở trong đĩa trước mặt Tuấn Thư, sau đó gấp đến bên miệng Tuấn Thư, Tuấn Thư lập tức hé miệng cắn một miếng, nhai mấy cái, mặt nhăn nhúm, đợi sau khi nuốt thịt bò liền vội vàng lê lưỡi thôi phù phù, cặp mắt đầy nước uất ức nhìn Phụng Tĩnh Xu: "Tỷ tỷ, hu hu, thật khó chịu....."

Mọi người vừa nhìn, cũng khó hiểu: ngày thường Tuấn Thư thích ăn nhất, thế nào hôm nay ăn đồ thơm như vậy ngược lại lại kêu khó chịu vậy chứ?

Phụng Tĩnh Xu nhìn về mặt Tuấn Thư oan ức, vội vàng đưa lên một ly cola ướp lạnh, sau đó giải thích: "Nồi lẩu này, có một vị mà mọi người chưa từng nếm qua, đó chính là —— cay. Vị cay này, giống như loại cảm giác khi mọi người ăn gừng sống, vừa ăn sẽ có cảm giác tê đầu lưỡi, nhưng ăn nhiều sẽ cảm thấy ngứa."

Sau đó lại gấp một miếng thịt bò nhúng vào nồi nước luộc, tiếp tục nói: "Bởi vì sợ mọi người lần đầu tiên ăn cay không quen, nên ta mới chuẩn bị một loại vị khác, trong nồi nước luộc thịt này, giống như canh mà bình thường chúng ta hay ăn, dinendian.loqidJon sẽ không làm người ta thấy vị cay. Lẩu này, chia làm ba loại, một loại là lẩu cay, tức là tất cả đều là vị cay, một loại là lẩu thường (dùng nước luộc thịt), còn có một loại là sự kết hợp giữa lẩu vị cay và lẩu thường, còn có một cái tên dễ nghe, gọi là lẩu uyên ương." Nói xong, lại gấp miếng thịt bò đưa đến bên miệng Tuấn Thư, vì trước đó Tuấn Thư đã ăn đồ cay, không dám ăn tiếp, khiếp sợ nhìn Phụng Tĩnh Xu, thấy nàng khích lệ mỉm cười, mới đánh bạo nuốt vào, nhai mấy cái, cặp mắt sáng lên, gật đầu nói: "Ăn ngon, ăn ngon!"

Lúc này Phụng Tĩnh Xu mới nhìn về phía đám người đã sớm thò mồm, nuốt nước miếng ừng ực, nói: "Cách dùng lẩu này chính là dùng đũa gấp thịt sống nhúng vào trong nồi, đợi sau khi chín thì gấp lên phết lên một ít dầu là có thể ăn được. Tất cả mọi người bắt đầu ăn đi!"

Mọi người vừa nghe, đều vội vàng cầm đũa lên bắt đầu gấp thức ăn, trên mặt mọi người đều là vẻ mới lạ và hưng phấn, có người trực tiếp nhúng đồ vào lẩu cay, có người thì gấp thức ăn cho vào nồi lẩu thường, đợi tới khi thức ăn chín lại gấp lên nhúng trong đĩa dầu, bỏ vào trong miệng ăn.

Chỉ thấy những người ăn lẩu cay, tất cả đều lập tức nhăn mặt, vội vàng bung lên một ly coca ướp lạnh uống ừng ực, dĩ nhiên, những người chưa từng uống cola như đám người Phụng Hằng Tiểu, Kim Bích Đặc, Quan Nhạc Huyền đều không dám đụng vào “độc dược đen” này, không thể làm gì khác hơn là bung lên một tách trà nóng, di@en*dyan(lee^qu.donn) rồi lại bị phồng phai trực tiếp phun ra. Hoa Ngọc Dung ở bên cạnh thấy thế tốt bụng đưa một ly cola ướp lạnh cho Quan Nhạc Huyền, Quan Nhạc Huyền nhìn độc dược đen này tỏa ra bọt khí, có chút hơi sợ, Hoa Ngọc Dung liếc mắt xem thường, nói: "Sợ gì?, biểu ca muội cũng đã uống rồi, còn không phải đang sống sờ sờ đây sao, lại không uống chết muội!"

Quan Nhạc Huyền nghe, tay run run nhận lấy cola, vừa nhắm mắt, nuốt một hớp! Hoa Ngọc Dung mở to hai mắt, nghĩ thầm: chẳng lẽ hôm nay lúc ta uống cũng là về mặt này!?

Bên kia, Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh cũng tốt bụng đưa cola cho Phụng Hằng Tiểu và Kim Bích Đặc, hai người cũng không có ra vẻ sợ hãi, dù sao nhìn thấy những người khác uống cũng không có chuyện gì, vì vậy cũng bung lên uống một cách dứt khoát!

Nhìn về mặt mọi người khác nhau, Phụng Tĩnh Xu cười cười, vừa gấp thức ăn cho Tuấn Thư, vừa nói: "Lẩu này, thích hợp nhất là dùng trong trường

hộp bằng hữu gấp mặt, mọi người ăn đồ nóng, vừa trò chuyện việc nhà, thúc đẩy tình cảm, hơn nữa ăn lẩu cũng phải ăn một cách hào sảng, thế mới đủ thú vị!"

Mọi người ở bên cạnh nghe cũng tán đồng gật đầu, rồi lại bắt đầu động đũa, Phụng Tịch Xu vừa nhìn, không thể ngờ được người xưa lại dễ dàng ăn được món cay như vậy, lúc này mới chỉ chốc lát thôi đã ăn đến sưa ngon lành!

Phụng Tịch Xu cũng không quản nữa, ngoại trừ gấp thức ăn cho Phụng Duy Tịch và Tuấn Thư ra, cũng chỉ gấp vào trong chén nạng, trong nồi lẩu nước sôi sùng sục, mọi người cũng đều đã ăn được lẩu cay, mới ăn được một nửa, Diên Dã Đan/leequhydonnn Phụng Tịch Xu đột nhiên nói với Quan Nhạc Huyền: "Huyền tỷ tỷ, trước đó ta từng mời người làm ướp lạnh mấy hũ rượu ngon trong hầm băng, lúc này chắc hẳn rượu cũng đã lạnh rồi, không bằng lấy ra ngoài cho mọi người cùng hưởng đi! Ăn lẩu uống rượu lạnh là đã nghiền nhất."

Quan Nhạc Huyền vừa nghe, nhanh chóng để tiểu Cầm đi lấy rượu.

Lúc này, một bàn người đã ăn uống hòa hợp với nhau, nói chuyện trời đất, đều rất vui vẻ.

"Hoàng Vũ cô nương, không ngờ tôn sư thông tuệ như thế, lại nghĩ ra được phương pháp - kỳ diệu như vậy, Kim mỗ thật sự rất bội phục!" Kim Bích Đặc đột nhiên mở miệng nói.

"Ha ha, Kim công tử quá khen." Phụng Tịch Xu cười cười.

"Phải biết, đây thật sự là một sáng tạo mới khiến người ta phải kinh ngạc đó! Nếu có thể mở một tiệm lẩu....." Ánh mắt Kim Bích Đặc xoay chuyển, lại bắt đầu tính toán.

Đúng là một thương nhân chính hiệu! Phụng Tịch Xu thầm liếc mắt xem thường.

"Vậy cũng có thể kiếm tiền rồi!" Quan Nhạc Huyền vừa nghe lời Kim Bích Đặc nói, thẳng thắn tiếp lời.

"Ha ha! Quan cô nương thật nghĩ giống Kim mỗ!" Kim Bích Đặc cười nói, "Chỉ là, phương pháp chế luyện lẩu này hình như chỉ có Hoàng Vũ cô nương và lệnh sư biết, cho dù Kim mỗ có lòng, cũng không có sức đâu!"

Quan Nhạc Huyền vừa nghe, lập tức nói: "Vậy thì có gì chứ, để Tịch Xu muội muội dạy người là được!"

Tịch Xu? Phụng Hàm Tiểu ở một bên im lặng không lên tiếng trong lòng khẽ động, âm thầm nhìn Phụng Tịch Xu.

Nàng cũng tên là Tịch Xu? Sao lại giống tên nữ nhi của hoàng thúc.....

Tất cả mọi người đều bị đối thoại giữa Quan Nhạc Huyền và Kim Bích Đặc hấp dẫn, không ai phát hiện Phụng Hàm Tiểu biến đổi sắc mặt trong nháy mắt.

"Ha ha....." Phụng Tịch Xu cười cười, trong lòng thầm nghĩ, Kim Bích Đặc này thật đúng là biết cách mở miệng, Quan Nhạc Huyền vốn là nữ nhi giang hồ, là người tất nhiên sẽ không câu nệ tiểu tiết, cách chế lẩu này, thiên hạ hôm nay cũng chỉ có một mình nàng biết, đây chính là một miếng bánh lớn, chỉ cần nắm giữ phương pháp chế biến, dĩ nhiên dĩ nhiên thế thì mỗi ngày lời đầu vàng cũng là chuyện sớm muộn, loại chuyện buôn bán này, một người trong giang hồ như Quan Nhạc Huyền tất nhiên không hiểu, nhưng trong lòng hai người Phụng Duy Tịch, Tịch Ảnh đều rất rõ, không thể không nói, Kim Bích Đặc thật sự là một thương nhân giỏi, nắm chặt được một cơ hội buôn bán tốt.

"Hoàng Vũ cô nương, người xem chuyện này....." Kim Bích Đặc nhìn Phụng Tịch Xu, kim quang trong mắt hiện lên.

Thôi, cho hắn thì có làm sao, dù sao thì coi như hắn nắm giữ phương pháp chế biến lẩu này, cũng chẳng không nổi đầu óc buôn bán của Phụng Tịch Xu nàng! Sao không vì thế mà thuận nước đẩy thuyền lấy được một ân huệ chứ? Phụng Tịch Xu suy nghĩ một hồi, nhanh chóng đưa ra kết luận, vì vậy giả bộ suy tính hỏi: "Ta có thể đưa phương pháp nấu lẩu cho Kim công tử, vậy ta được chỗ tốt gì đây?"

Kim Bích Đặc sững sờ, không ngờ Phụng Tịch Xu đồng ý nhanh như vậy, hắn còn tưởng rằng sẽ phải tốn rất nhiều công phu mới thuyết phục được nàng! Nhất thời, trong lòng xẹt qua vẻ thất vọng.

Kể từ khi ở Tủy Đông Tuyết thấy "hắn" tỷ thí với Hoa Ngọc Dung, dọc đường này hắn đã phái người hỏi dò tư liệu về "hắn", Diên Dã Đan/leequhydonnn nhưng cũng không có được tình báo cần thiết, mặc dù đã phái Văn Nhân Tĩnh Phong tới săn "hắn", nhưng đến nay Văn Nhân Tĩnh Phong vẫn không có hành động, ngược lại hắn lại có duyên gặp "hắn" ở Tuyên Bình bảo, lúc này mới phát hiện thì ra "hắn" là "nàng"!

Mấy ngày nay thỉnh thoảng nhìn thấy nàng, mỗi lần gặp đều cảm thấy nữ nhân này là một người vô cùng thông minh, dường như từ trên người nàng hắn nhìn thấy cái loại kim quang lấp lánh mà chỉ vàng mới có, vốn tưởng rằng nàng thật sự là một người có tài năng, nhưng tối nay giao thủ một hồi, hắn, hình như quá dễ mất đến nàng.....

Thu hồi thất vọng mơ hồ này, Kim Bích Đặc hỏi: "Vậy Hoàng Vũ cô nương cảm thấy Kim mỗ cho chỗ tốt gì mới đáng đây?"

Phụng Tịch Xu suy nghĩ một chút, nói: "Giờ cũng không tiện nói, như vậy đi, trong thời gian ngắn ta cũng không nghĩ ra được vật gì tốt, không bằng Kim công tử lấy ba điều kiện ra làm trao đổi đi!"

"Hả? Ba điều kiện? Điều kiện gì?" Kim Bích Đặc lại hỏi.

"Ừm, điều kiện thứ nhất, chính là mỗi tháng Kim công tử lấy năm phần thu nhập được từ việc mở quán lẩu giao cho ta, nhập vào cho ta một cổ phần đi!"

"Nhập cổ phần?" Kim Bích Đặc lặp lại, "Nhập cổ phần này là có ý gì?"

"À, đại khái chính là ta giao kỹ thuật chế biến lẩu cho ngươi, ngươi bỏ tiền mở quán, hai chúng ta hợp tác làm ăn, sau đó nhận được một phần thu nhập." Phụng Tịch Xu giải thích.

Kim Bích Đặc vừa nghe, một chút kim quang yếu ớt trong mắt đột nhiên lại bùng lên, dinendian.loqidJon ánh mắt nhìn Phụng Tịch Xu đều tỏa sáng lấp lánh. "Hoàng Vũ cô nương thật là kỳ tài, kiểu phương pháp cũng nghĩ ra được!"

"Ha ha, à, tạm tạm thôi....." Phụng Tịch Xu khoát khoát tay.

"Nhưng, tương ăn lẩu này tuyệt không văn nhả (nho nhả lịch sự), sợ rằng mấy thiên kim khuê các kia sẽ không thích?" Khanh Dĩ Yên ở bên cạnh đột nhiên mở miệng.

"Ai nói? Lẩu này cũng có thể ăn một cách văn nhả đó!" Phụng Tịch Xu lắc đầu nói.

"Vây từ đầu đến giờ ta cũng chưa thấy, Hoàng Vũ cô nương ăn lẩu một cách văn nhả đó....." Khanh Dĩ Yên cố ý nói, ý chỉ Phụng Tịch Xu là người thô lỗ, không có một chút thực nữ.

Phụng Tịch Xu đột nhiên ngồi thẳng, gấp một miếng thịt đưa vào trong nồi, nhẹ nhàng nhúng trong nồi nước lẩu, sau đó gấp ra ngoài chấm gia vị, đưa tay áo lên che giấu mà ăn.

Tất cả các động tác đều nho nhã mà lưu loát, cực kỳ đẹp mắt.

Đề đưa xuống, Phụng Tịch Xu cười nhìn Khanh Dĩ Yên: "Khanh cô nương, lần này ngươi còn cảm thấy ăn lẩu không thể văn nhả sao?" Sau đó nhìn về phía mọi người: "Thật ra, ta cảm thấy được, trong một bầu không khí náo nhiệt nữ tử có thể lộ vẻ ăn uống một cách văn nhả, là bởi vì xung quanh có những người hào sảng làm nên nổi bật, dieendaanleequydomn vì vậy có thể thấy rõ nữ tử khác biệt với người khác. Chỉ là, lấy chuẩn mực này muốn gây khó dễ, ít đi lại không được, nhiều quá lại thành ra khác người, cá nhân ta cảm thấy, ăn uống một cách phóng túng thì tốt hơn!"

Mọi người chột bùng tỉnh, sau đó tán thưởng vỗ tay, chỉ có Khanh Dĩ Yên, âm thầm xoắn chặt khăn lụa, sắc mặt mơ hồ có chút tái mét.

Lúc Kim Bích Đặc đang muốn nói tiếp, một tiếng "rượu tới rồi" của tiểu Cẩm chấm dứt việc đàm phán buôn bán.

Chỉ thấy mấy người làm bùng lên từng vò từng vò rượu ngon ướp lạnh, một nhóm người lại tiến vào tiếp tục với cuộc chiến lẩu.....

Còn về đại hội võ lâm? Đó là chuyện ngày mai, hiện tại ai cũng không thêm suy nghĩ những chuyện đầu đá đánh nhau đó nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Đấu Bán Kết (Thượng)

Rạng sáng ngày hôm sau, đám người lại tụ tập xung quanh sân đấu võ, tất cả hai bên vẫn là hai mươi bộ bàn ghế, chỉ là lần này người ngồi lên, so ngày

trước thiếu một nửa.

Đoàn người Phương Tinh Xu, mặc dù đã tiến vào đấu bán kết, nhưng vẫn ngồi ở vị trí ngày hôm qua, còn lười biếng mở một cái ô lớn để che nắng ăn trái cây. Bởi vì ngày hôm qua Tinh Ảnh chỉ dùng một chiêu đá người của Đạo Ny phái xuống đài, nên một bàn người này rất được chú ý, đặc biệt là đại sư tỷ, tiểu sư muội trẻ tuổi xinh đẹp của những môn phái kia, tất cả đều hữu ý vô tình nghiêng mắt nhìn qua Tinh Ảnh, cũng có người tầm mắt bị Duy nhi một thân áo trắng giống như tiên nhân bên cạnh Phương Tinh Xu hấp dẫn.

Phương Tinh Xu cười nhạo một tiếng, dẫn tới sự chú ý của ba nam nhân. "Tĩnh nhi, nàng cười trộm cái gì thế?" Ánh mắt Phương Duy Tinh chứa âm áp, khẽ cười dịu dàng hỏi, không chút nào để ý bốn phía bởi vì nụ cười của hắn mà vang lên một mảnh hút khí.

"Nhìn hai người các chàng kia, mang đến vận đào hoa đó, ài, mùa xuân ở, mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở nơi nào....." Phương Tinh Xu giễu cợt nhẹ hát lên bài ca.

"Hoa đào?" Tinh Ảnh và Phương Duy Tinh hai người nhìn nhau, hai người vẫn đi theo Lục Miếu học võ, nhiều năm qua đều hiểu ngầm nhau, chỉ bằng một ánh mắt giữa hai người cũng biết tâm tư của đối phương, vì vậy hai người đồng thời đưa tay nắm lấy bàn tay mềm của Phương Tinh Xu, diễndaanleequydonn trong ánh mắt kinh ngạc của Phương Tinh Xu và đông đảo tiếng hút khí cúi đầu hôn lấy bàn tay ngọc này, sau đó ngẩng đầu lên, Phương Duy Tinh cười như không cười nói: "Chúng ta chỉ muốn một cây hoa đào này là nàng thôi, còn lại, mặc kệ là bìm bịp hay hoa loa kèn gì đó, tất cả đều miễn đi!"

Phương Tinh Xu dở khóc dở cười nhìn hai người, hai tay khẽ rút về có hơi nóng lên, cảm giác được vô số khí lạnh bắn tới từ bốn phương tám hướng. Xem ra hai người này tự biến mình thành kẻ gây họa rồi hả? Có điều, dù là họa thủy, Phương Tinh Xu nàng cũng muốn thêm mấy tấn mặt đường vào, khuấy đảo họa thủy này cho thành ngọt mới thôi!

Lúc này, những người hiện diện cũng lần lượt đến đủ, bốn tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt cùng bốn vị hôn phu ngồi trên ghế ở hai bên trái phải, còn có bảy người dự thi của bảy môn phái tiến vào đấu bán kết: trang chủ Ngọc Tranh trang, bang chủ Cái Bang, phương trượng Thiếu Lâm tự, đại tiểu thư Tuyên Bình bảo, bảo chủ Yến gia bảo, chương môn Tây Kiếm phái và đường chủ Phích Lịch đường.

Bốn vị trọng tài đã ngồi vào ghế, vị nam tử trung niên hôm qua lại đứng trên sân đấu võ, trước tuyên bố tám môn phái tiến vào đấu bán kết, sau lại mời tám người tiến lên rút thăm phân tổ, rồi cho ra danh sách tổ đấu bán kết: trận đầu do Phích Lịch đường đối chiến Thiếu Lâm tự, trận thứ hai do Ngọc Tranh trang đối chiến Cái Bang, trận thứ ba do Tuyên Bình bảo đối chiến Yến gia bảo, Tinh Ảnh lại một lần bốc thăm được trận thứ tư, đối chiến Tây Kiếm phái.

Phích Lịch đường do đường chủ Lôi Chấn Từ tự mình ra tay, Thiếu Lâm tự cũng do phương trượng Tuệ Năng tự mình ra tay. Lôi Chấn Từ cầm song kích trong tay, kích này là một loại giáo, mâu hợp nhất hoặc mâu, rìu kết hợp thành loại binh khí cán dài, trước cán chuôi đặt một cái lưỡi dao thẳng, một nhánh bên cạnh rẽ cắt ngang lưỡi dao, có bốn loại chức năng móc, mổ, đâm, cắt, lực sát thương mạnh hơn giáo và mâu, có thể tấn công dài, ngắn, rất là lợi hại (đoạn này mình bịa vì đọc convert chả hiểu gì cả, mình có tìm được hình lát nữa để mọi người xem nhá). Mà tay phương trượng Tuệ Năng cầm thiết côn, Thiếu Lâm tự ngoài việc nổi tiếng vì nội công tuyệt diệu ra, những bản lãnh khác cũng nổi tiếng trong giang hồ, ví dụ như hầu quyền, làm người ta nhìn mà kinh ngạc.

Hai người lên đài hành lễ một hồi, sau đó bắt đầu đánh nhau, chỉ thấy Lôi Chấn Từ tay cầm song kích tìm kiếm chỗ hở để đâm cắt trên người Tuệ Năng, Tuệ Năng lại vùng thiết côn trong tay phòng ngừa Lôi Chấn Từ đến gần, dinendian.loqidJon hơn nữa tận dụng mọi chiêu công kích chỗ yếu của Lôi Chấn Từ, hai người một côn một kích, lách cách leng keng, đánh đến nổi vô cùng náo nhiệt.

Sau khoảng thời gian hai chén trà, Lôi Chấn Từ lộ ra vẻ mệt mỏi, rốt cuộc bại trận dưới một côn của Tuệ Năng.

Tiếp đó, tới trang chủ Ngọc Tranh trang Khanh Ngọc Tranh và bang chủ Cái Bang Phong Bất Diên tỷ thí.

Ngay khi hai bóng dáng một trắng một xám đứng lên đài, Phương Tinh Xu bỗng nhiên cười sặc sụa. Chỉ thấy Khanh Ngọc Tranh ở bên phải một thân trường sam trắng tinh, khuôn mặt già nua, mái tóc màu đen ẩn hiện đầy hoa râm, nhưng cũng được buộc chặt lên rất cẩn thận; ngược lại nhìn Phong Bất Diên, không còn gì để tả ngoài chữ thô tục! Không nói tới y phục rách rưới đã được may vá lại nhiều lần, trên khắp khuôn mặt kia, cả ở trên người đều đen thui, ngay cả tóc cũng rối xù, còn có thể thấy cả bụi đất trên tóc nữa, đứng ở trên đó giống như mấy loại bọ chết, thế nào cũng không yên được, trái di chuyển phải di chuyển, hai người hoàn toàn tạo nên sự chênh lệch rõ ràng.

Phương Tinh Xu thầm nghĩ, nếu bàn tay đen thui lù này của Phong Bất Diên vỗ vào tấm áo trắng của Khanh Ngọc Tranh, không biết Khanh Ngọc Tranh sẽ có phản ứng gì đây?

Khanh Ngọc Tranh và Phong Bất Diên cũng quen biết nhau, chỉ thấy hai người điềm đàm chào hỏi, rồi thân hình khẽ động, bắt đầu tỷ võ.

Vũ khí trên tay Khanh Ngọc Tranh là một cây quạt trúc xanh, rất hợp với một thân áo trắng này, lại vô cùng nho nhã, chỉ là giờ phút này trong lúc tỷ võ, cái văn nhã lại không lên nổi. Còn trong tay Phong Bất Diên là một cây gậy, Phương Tinh Xu nhỏ giọng hỏi: "Cái đó, không phải là Đả Cầu Bổng chứ?"

Tinh Ảnh cũng nhỏ giọng trả lời: "Đúng, đó chính là tín vật của bang chủ Cái Bang Đả Cầu Bổng."

Phương Tinh Xu đen mặt, chuyện này..... Kim Dung tốt à! Ngay cả Đả Cầu Bổng cũng có, còn có cái gì là không thể nữa chứ!?

Đang lúc Phương Tinh Xu cảm khái, "cạch" một tiếng, quạt ngọc trong tay Khanh Ngọc Tranh bị Phong Bất Diên quét ngang bay ra khỏi lòng bàn tay, trận đánh cũng dừng lại. Khanh Ngọc Tranh bình tĩnh đưa mắt nhìn Phong Bất Diên chốc lát, sau đó nở nụ cười lịch sự chấp tay nói: "Bao năm không thấy, võ công của Bất Diên huynh càng cao thâm, tại hạ thua rồi."

Phượng Tinh Xu nhìn ánh mắt của Khanh Ngọc Tranh, cảm thấy ánh mắt hân nhin chăm chăm Phong Bất Điện giống như đã từng thấy qua, suy nghĩ kỹ một chút, cái này không phải giống y như ánh mắt Khanh Dĩ Yên nhìn mình sao! Hóa ra lại là một tên ngụy quân tử!

Phong Bất Điện này giống như không nhìn thấy đen tối trong mắt Khanh Ngọc Tranh, vẫn là bộ dạng tùy tiện tự nhiên không câu nệ tiểu tiết, chỉ thấy hân tiến lên một bước, một tay bấn thiêu —— vỗ vào trên người Khanh Ngọc Tranh! Một thân trường sam trắng tinh của Khanh Ngọc Tranh lập tức hiện lên mấy vết đen, Khanh Ngọc Tranh âm thầm nắm quyền, thiếu chút nữa vung tới trên mặt Phong Bất Điện.

Ai! Đáng thương trang chủ đại nhân, có lẽ là một người có bệnh thích sạch sẽ rồi ~!

Cuộc đấu kế tiếp do Quan Nhạc Huyền đối chiến bảo chủ Yên gia bảo Yên Phi, hai người đứng thẳng ở trên đài, ánh mắt giao nhau, mơ hồ lóe lên điện quang. "Chất nữ cả gan, kính xin Yên thúc thúc chỉ giáo!" Quan Nhạc Huyền ôm quyền nói.

"Đâu có đâu có, Huyền nhi bậc nữ nhi không thua đáng mày râu, trong lòng thúc thúc ta rất vui mừng....!" Yên Phi nói, "Tuy nhiên chất nữ cứ thẳng tay đi, thúc thúc sẽ không nhường đâu!" Nói xong, rút kiếm ra.

Quan Nhạc Huyền cũng đồng thời rút kiếm ra, hai người bày tư thế xong, vọt tới đối phương.

Thuở nhỏ Quan Nhạc Huyền kế thừa phụ thân của mình, Quan Vân Nghĩa cũng không bởi vì Quan Nhạc Huyền là thân nữ nhi mà buông lỏng thúc giục nữ nhi, dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của phụ thân, lúc Quan Nhạc Huyền mười sáu tuổi cũng đã là tiểu hiệp nữ có danh tiếng trên giang hồ, đợi tới ba năm sau ra cửa lịch lãm, bản lĩnh càng lộ vẻ thành thực, càng đạt được tán thành của đồng đạo giang hồ, xông ra bầu trời của mình, lấy được danh hiệu "Huyền kiếm mỹ nhân ", vì vậy tại trận võ, năng lại càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà, người nàng phải đối mặt, là đương kim võ công cao cường trên võ lâm Yên Phi, Yên Phi và Quan Vân Nghĩa có số tuổi tương đương nhau, công lực cũng chỉ vền vệt kém Quan Vân Nghĩa một chút, hơn nữa bản thân lại có nội lực hùng hậu, kinh nghiệm đối chiến nhiều, vì vậy, sau một nén nhang, trận đấu dừng lại, trán Quan Nhạc Huyền dính đầy mồ hôi, thở hổn hển chấp tay với Yên Phi: "Yên bá bá quả nhiên lợi hại, chất nữ cam bái hạ phong!"

"Ha ha ha! Đa tạ Huyền nhi!" Yên Phi vuốt râu cười lớn.

Dưới đài Phượng Tinh Xu cũng thấy được tình thế rất rõ ràng, Quan gia này, chỉ sợ là thật muốn ném đi củ khoai lang phồng tay này, nếu không cũng sẽ không chỉ phái Quan Nhạc Huyền tới. Ha ha, xem ra, bảo vật thật sự có chút phân lượng rồi!

Một tổ cuối cùng, Tinh Ảnh đối chiến chương môn Tây Kiếm phái Hoán Kiếm Huy, trước khi lên đài, Phượng Tinh Xu nhéo tay Tinh Ảnh khuyến khích hân, Tinh Ảnh khẽ mỉm cười, sau đó đứng dậy đi lên đài luận võ, cùng với Hoán Kiếm Huy mặt đối mặt đứng thẳng.

Từ hôm qua Hoán Kiếm Huy đã rất quan tâm đến Tinh Ảnh chỉ dùng một chiêu đã hất đổ đối thủ, vì vậy lúc này cũng không dám khinh thường, cẩn thận ôm quyền với người trẻ tuổi trước mặt, rồi bày ra tư thế, chờ đợi công kích của đối phương, ai biết, sau khi người trẻ tuổi hành lễ, vừa muốn di động thân hình, một âm thanh non nớt rõ to đột nhiên vang dội trên võ đài:

"Chủ nhân, nghe điện thoại..., chủ nhân, mau tới nghe điện thoại....."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Đấu Bán Kết (Hạ)

"Chủ nhân, nghe điện thoại..., chủ nhân, mau tới nghe điện thoại....."

Trên sân đấu võ, bởi vì một âm thanh đột nhiên tới này mà ngưng lại, chỉ nghe thấy giọng trẻ con non nớt tiếp tục không ngừng kêu: "Chủ nhân, chủ nhân, có điện thoại, mau tới nhận....."

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết cái âm thanh này là từ đâu tới, hơn nữa kèm theo giọng trẻ con, còn có một loại âm nhạc kỳ quái reng reng không ngừng vang lên.

Lúc này, chỉ thấy trên đài tỷ võ, gương mặt tuấn tú của Tinh Ảnh đột nhiên đỏ sạm lại.

Kèm theo tiếng kêu càng ngày càng cao, Phụng Tinh Xu ở dưới đài "xì" cười một tiếng, nghe thấy tiếng cười của Phụng Tinh Xu, Tinh Ảnh lập tức phục hồi tinh thần, vội vàng luống cuống tay chân sờ soạn ở trên người, Die nd da nl e q uu ydo n rút cuộc móc ra chiếc điện thoại màu đen bằng kim loại vừa dày vừa nặng phát ra tiếng "mau tới nhận—————", sau đó nhấn xuống phím gọi.

Trong thoáng chốc giọng trẻ con đáng yêu biến mất, chỉ nghe được Tinh Ảnh "alo" một tiếng, sau đó lại im lặng.

Hoán Kiếm Huy bị tình trạng ngoại dự đoán này làm cho bối rối, nhìn thấy người trẻ tuổi của Túc Sa môn móc ra một hòn đá màu đen rồi nhấn xuống thì âm thanh đứa bé kia biến mất, sau đó người tuổi trẻ kia liền xoay người không để ý đến hắn nữa, này, đây là tình huống gì!?

Vì vậy hắn không thể không lên tiếng hỏi: "Này! Ngươi còn muốn đánh nữa hay không!?"

Nam tử trung niên chủ trì đại hội thấy Hoán Kiếm Huy lên tiếng hỏi thăm, vì vậy cũng đi tới bên cạnh Tinh Ảnh. Nhìn thấy hắn cầm một khối hòn đá màu đen đặt sát bên tai, khó hiểu hỏi: "Vị hiệp sĩ này, xin hỏi ngươi còn muốn tỷ thí không?"

"Tỷ thí? Tỷ thí gì?" Người ở đầu bên kia điện thoại nghe được câu hỏi của nam tử, khó hiểu hỏi.

"Là tiểu thư, nàng đang tham gia đại hội võ lâm ở Xuyên Vân quốc!" Tinh Ảnh cung kính trả lời.

"Cái gì, Xu nhi ở Xuyên Vân quốc!?" Người ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên cất cao tiếng, sau một khắc, một giọng nói nữ nhân lập tức vang lên: "Cái gì? Xu nhi xuống núi rồi sao!?"

Tinh Ảnh vừa nghe, trong lòng thầm kêu hồng bét, sao lại lỡ miệng nói rồi! Vì vậy hắn thừa dịp người ở đầu bên kia điện thoại cãi nhau quyết liệt, Die nd da nl e q uu ydo n vội vàng quay đầu lại nói với nam tử nói: "Thật sự xin lỗi, ta có thể thỉnh cầu tạm thời dừng một lát được không?"

Nam tử sững sờ, giống như chưa từng gặp qua tình huống như thế này!

Vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe một số người ồn ào ở dưới đài nói: "Tạm dừng gì chứ, như vậy sao được!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Những người khác cũng chưa từng có tiền lệ này!"

"Đúng! Nếu không muốn đánh thì mau lăn xuống, đừng ở trên đó mà mất mặt xấu hổ!"

Tiếng âm ý càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng khó nghe.

Trong mắt Phụng Tinh Xu thoáng qua một tia khí lạnh, âm thầm liếc mắt nhìn mấy người nói năng lỗ mãng đó, tay phải nắm chặt, hơn mười cái bóng xanh thoáng qua, áp sát vào sau lưng những người đó, những người này còn đang khoái trá chửi mắng, không biết rằng, sau ngày hôm nay, bọn họ sẽ biến thành phế nhân, giờ vẫn còn đang ngu dốt nhạo báng chửi rủa.

Mặt trầm xuống, Phụng Tinh Xu đứng lên, mớ hồ phát ra khí lạnh, khiến người xung quanh run lên, cũng không nói câu nào nữa. dieendaanleequydonn Dần dần, bầu không khí yên lặng truyền ra, chỉ chốc lát sau, trên sân đấu không còn người lên tiếng.

Phụng Tinh Xu đi tới trên đài tỷ võ, hỏi: "Thế nào?"

Tinh Ảnh khó xử nói: "Vương gia gọi tới."

"Phụ vương?" Phụng Tinh Xu trầm ngâm vừa nghe, quả thật từ trong điện thoại của Tinh Ảnh truyền ra tiếng của Hiền vương Phụng Vu Dực và Hiền vương phi Giang Sở Nhi, nàng nghi ngờ nhìn Tinh Ảnh, lúc nào thì phụ vương có điện thoại di động? Không phải nàng chưa đưa cho bọn họ sao?

Hiểu rõ bây giờ không phải là thời gian đặt câu hỏi, vì vậy nàng gật đầu, nói với nam tử kia: "Trận này chúng ta đổi người."

Nam tử hồi hồn, vội vàng nói: "Vậy thì tốt, xin hỏi các ngươi phái ai tới tỷ võ đây?"

Phụng Tinh Xu bĩu môi, nói: "Đề ta đi!" Tinh Ảnh vừa muốn nói gì đó, Phụng Duy Tinh lập tức lên tiếng: "Đề ta đánh đi, Tinh nhi, kể từ sau khi nàng đi cũng chưa từng nói chuyện với phụ vương bọn họ, vì vậy trước khi tới đây ta đặc biệt đưa điện thoại di động cho phụ vương, cũng dạy người cách sử dụng, hiện tại, nàng trò chuyện với bọn họ đi!" Thì ra là như vậy! Phụng Tinh Xu gật đầu, xoay người trở về vị trí cùng Tinh Ảnh, một thân khí lạnh này cũng tản đi, người xung quanh cũng mở miệng nói chuyện lần nữa.

Bốn người trên đài ngay từ lúc Phụng Tịch Xu phát ra một thân khí lạnh liền kinh sợ, chỉ cảm thấy một luồng khí lưu cường đại ùn ùn kéo đến, giống như có một bàn tay khổng lồ bóp chặt cả người bọn họ, không thể nói chuyện, dĩ nhiên cũng không thể thở, chỉ có cổ họng có thể co cứng lại không nhúc nhích được. Cảm thấy hoảng sợ, cõi đời này lại có người có võ công cao cường như thế, hơn nữa, người này lại là một thiếu nữ mới gần mười lăm tuổi!

Cho đến khi người trên đài bắt đầu đánh nhau bốn người mới hồi thần, trong lòng cũng không ngừng âm thầm chú ý vị thiếu nữ cách mình không xa này, không ngừng suy nghĩ về lai lịch của nàng.

Mặc dù người không thể mở miệng thì không thể nói, nhưng lỗ tai Phụng Hàm Tiểu lại tốt, bằng vào một thân võ công cao cường, cộng thêm âm lượng của ba người kia không thấp, Phụng Hàm Tiểu lại nghe được mấy từ trong lời mà ba người nói: vương gia, phụ vương. Lại liên tưởng đến cái tên mà tối hôm qua nghe được,, trong lòng xét qua ý niệm, một ý nghĩ dần dần hiện lên ở trong đầu hắn, lại nhìn sang Phụng Duy Tịch đang đánh nhau trên sân, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đen láy, loáng thoáng có thể nhìn ra bóng dáng người nào đó.....

Hoán Kiếm Huy bị mấy chuyện liên tiếp này làm cho choáng váng, một hồi thì tiếng kêu kì lạ của một hải tử, một hồi thì khí lạnh kinh người áp chế, hiện tại lại tạm thời thay đổi người, hơn nữa người được đổi còn là một thiếu niên còn nhỏ hơn cả tên trẻ tuổi được gọi là Tịch Ảnh kia, này, này, đây rõ ràng là coi thường Hoán Kiếm Huy hửn hả! Nếu như hôm nay không đánh một trận cho thỏa đáng, hắn liền khỏi phải nghĩ đến tiếp tục lăn lộn trong giang hồ nữa!

Trong bụng càng nghĩ càng giận, đợi sau khi người trẻ tuổi kia ôm quyền hành lễ, Hoán Kiếm rút trường kiếm ra, "vèo" một tiếng đâm tới Phụng Duy Tịch.

Đối diện với kiếm khí hung mãnh xông đến, Phụng Duy Tịch nghiêng người, tránh khỏi trường kiếm sáng choang này. Ngay sau đó Hoán Kiếm Huy lại cầm kiếm quét ngang, lại bổ tới Duy Tịch, Phụng Duy Tịch lui nhanh, lại né ra. Bởi vì tránh né mà ống tay áo tung bay trên không mà vẽ ra hình một đóa hoa, bề ngoài Phụng Duy Tịch tuấn mỹ, thân thủ nhanh nhẹn, dáng người tuyệt đẹp, lập tức nước lấy tiếng thét chói tai của mấy nữ nhân dưới đài.

Hoán Kiếm Huy vừa nhìn thấy Phụng Duy Tịch lại thoát khỏi công kích của mình, tâm trạng càng vội, lại liên tục tấn công mạnh. Bản lĩnh của Hoán Kiếm Huy vốn rất tốt, nhưng mà, gặp phải Phụng Duy Tịch do Lục Miêu chân nhân tự mình dạy dỗ, bản lĩnh tốt hơn nữa cũng như đùa giỡn trẻ con, vì vậy Phụng Duy Tịch chỉ né không đánh. Thường thường mà nói, chỉ né không đánh hơn phân nửa là bản lĩnh của mình không bằng kẻ địch chỉ có thể chọn lựa các biện pháp phòng thủ, nhưng trong mắt các cao thủ ở đây đều hiểu rõ, Dieneendkan/leequhydonnn Phụng Duy Tịch không phải không địch lại Hoán Kiếm Huy, mà là đang để cho hắn lối thoát, Hoán Kiếm Huy cũng rất rõ ràng điểm này, vì vậy càng thêm ra tay ngoan độc với Phụng Duy Tịch. Chỉ là, công kích mơ hồ như vậy cực kỳ tốn lực, huống chi dưới tình huống thi triển công kích cảm xúc của Hoán Kiếm Huy bất ổn, càng thêm hao tổn thể lực. Dần dần, trên trán Hoán Kiếm Huy nhỏ từng giọt mồ hôi, mồ hôi của hắn cũng dần dần rối loạn, cứ tiếp tục như vậy, đừng nói đánh bại Phụng Duy Tịch, bản thân nhất định sẽ bởi vì mệt mỏi mà ngã xuống đất!

Hai mắt Hoán Kiếm Huy bạo ngược, hung hăng cắn răng, trường kiếm trong tay lập tức rời khỏi!

"Cách Không Ngự Kiếm!"" Tất cả cao thủ ở đây đều giật mình đứng lên, Quan Nhạc Huyền lại càng thất thanh kêu lên.

Ngay sau đó, hai người trong sân liền bị vô số bóng kiếm bao vây lại!

Cách Không Ngự Kiếm là một trong những tuyệt học của Tây Kiếm phái, điểm đặc biệt chính là kiếm được người sử dụng nội lực rời tay mà múa, hơn nữa trong quá trình ngự kiếm, lại bắn ra vô số kiếm khí bén nhọn, hóa thành từng thanh kiếm sắc bén, bao vây kẻ địch lại, tiến hành giết.

Những người có mặt đều lo lắng nhìn đoàn kiếm trong sân, Viễn Trần đại sư ở trên đài châu mây, quy định luận võ đã nói rằng đến điểm máu chốt thì dừng, chương môn Tây Kiếm phái này lại mù quáng liều mạng, động sát tâm, phải làm sao mới tốt đây? Lúc này lại không thể lên tiếng quấy rầy, phải biết, trong lúc cao thủ so chiêu, kiêng kỵ nhất chính là người ngoài làm phiền, này, ai!

Dưới đài, Phụng Tịch Xu mới vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện không khí trên đài không ngừng khản trương, một bên Tuần Thư cũng sợ hãi nắm vạt áo nàng, nàng và Tịch Ảnh nhìn nhau, lại nhìn trên đài, da.nze.quydo/nn khóe môi mỉm cười nắm chặt bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Tuần Thư, đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa lông mày của hắn.

Trên đài, đoàn kiếm kia càng ngày càng dày đặc, trong không khí mơ hồ có chút lạnh lẽo, hiện ra từng đợt từng đợt hương hoa. Quan Vân Nghĩa khẽ động mũi, hét lớn: "Không hay rồi, là Hoán Hoa Tây Kiếm!""

Mọi người trên trận nghe vậy liền biến sắc, hoảng hốt nhìn về phía đoàn kiếm, Hoán Hoa Tây Kiếm, lại là Hoán Hoa Tây Kiếm!

Tuyệt đỉnh võ học Hoán Hoa Tây Kiếm của Tây Kiếm phái, là một chiêu kiếm pháp do tổ sư của Tây Kiếm phái tạo ra lúc sáng lập ra môn phái, kiếm pháp này cực kỳ bá đạo, lúc thi hành lấy khí lạnh đóng băng kẻ địch, lại lấy hương hoa có hiệu quả gây tê khiến cho kẻ địch hành động trở nên chậm lại, nhờ vào đó mà giết kẻ địch. Chiêu này chỉ có mỗi đời chương môn trước khi lâm chung bí truyền cho chương môn đời tiếp theo, do tân chương môn tự mình nghiền ngẫm học tập, vì vậy thiên hạ ngày nay, chỉ có một người hiểu được Hoán Hoa Tây Kiếm, hơn nữa, chưa từng có người nào có thể sống sót dưới chiêu này!

Tìm mọi người ở đây cũng đã nhảy lên đến cuồng hống, lúc đang tiếc hận lo lắng cho tên thiếu niên kia, một tiếng vang thật lớn truyền đến, đoàn kiếm dày đặc bao vây hai người, đột nhiên nổ ra!

Một luồng kiếm khí mạnh mẽ đánh tới, cắt tới trên da thịt gây ra đau đớn, mọi người không khỏi vận công ngăn cản, dưới đài Phụng Tịch Xu đã sớm ôm Tuần Thư vào trong ngực, trước mặt hai người, ánh sáng màu tím nhàn nhạt như ẩn như hiện, Từ Linh lung đã bình tĩnh chặn lại kiếm khí tập kích.

Đợi đến khi mọi người mở mắt ra, trên đài chỉ còn lại bóng dáng màu trắng đứng lẳng lặng, dưới chân là Hoán Kiếm Huy đang nằm, dinendian.loqid]on chỉ thấy hấn trợn trừng hai mắt, miệng to thở hỗn hển, trên mặt hiện đầy mồ hôi, mái tóc màu đen cũng trong nháy mắt hoa râm.

Mọi người thất kinh, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Phụngơng Duy Tĩnh, thiếu niên áo trắng tuấn tú đó, hấn, từ trước tới nay, là người đầu tiên còn sống dưới Hoán Hoa Tây Kiếm! Đến cuối cùng hấn đã phá giải chiêu thức Hoán Hoa Tây Kiếm như thế nào vậy!?

Mọi người không hiểu, cũng chỉ có Phụngơng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh mới biết đáp án! Chỉ có bọn họ nhìn thấy, bên trong đoàn kiếm xoay như chong chóng kia, Phụngơng Duy Tĩnh đã phá giải chiêu này ra sao, thật ra thì, nói ra, vừa đơn giản, lại cũng khó khăn, mấu chốt là phải có nội lực cường đại. Hơn nữa chiêu này còn có một khuyết điểm mà người đời chưa từng phát hiện ra.

Đều nói chỗ lợi hại của Hoán Hoa Tây Kiếm chính là bao vây người trong đoàn kiếm khiến người không thể chạy trốn, nhưng mọi người không biết là, bên trong đoàn kiếm, đồng thời cũng là điểm yếu của Hoán Hoa Tây Kiếm, muốn phá giải, cũng chỉ có vận dụng nội lực cường đại từ bên trong trực tiếp phá ra. Mà trên đời này, dĩenddn lieqiudoon ngoài ba người Phụngơng Tĩnh Xu ra, sợ rằng cũng chỉ có Lục Miêu chân nhân mới có thực lực này, vì vậy, Phụngơng Duy Tĩnh có thể thắng, là không nghi ngờ chút nào.

Đấu bán kết trận thứ tư, Phụngơng Duy Tĩnh toàn thắng kết thúc.

Phụngơng Duy Tĩnh cũng lập tức nổi danh trong chốn võ lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Đệ Ngũ Long Quy

Tối nay, khách trong viện đặc biệt nhiều, mùi phấn son tràn ngập trong không khí, hun đến người cũng không chịu nổi.

Chỉ thấy trong viện mấy sư tỷ sư muội nói thành một hàng, y phục đủ màu phất phới, đỏ ửng như gấm, người người then thùng e lệ, đôi mắt như nước ản tình, đào dạt sắc xuân. Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, dieendaanleequydonn Phụngơng tiểu vương gia vốn không muốn ném một chút tình ý nào cho tỷ muội người ta hết, cứ thế dính vào sau lưng Phụngơng Tĩnh Xu, vì vậy Phụngơng Tĩnh Xu cũng bị không ít sát khí mang theo về xem thường bắn tới, đối với lần này, Phụngơng Tĩnh Xu coi như không thấy, vẫn bình chân như vại làm chuyện của mình.

Sau khi trận đấu bán kết kết thúc Tĩnh Ảnh đã rời đi, Hiền vương gọi tới, bảo hấn đi điều tra một ít chuyện, phụ thân cho gọi, Phụngơng Tĩnh Xu không thể làm gì khác hơn để Tĩnh Ảnh đi.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, trong viện mới rút cuộc thanh tĩnh lại.

Ba người ra khỏi viện, nhàn nhã cưỡi ngựa đến Đông Bình thành, hôm nay là ngày họp chợ, quan phủ quy định, vì là ngày họp chợ nên sẽ kéo dài thời gian đóng cửa thành đến giờ hội, thế nên lúc này trong thành vẫn náo nhiệt.

Ánh chiều tà dần tắt, đám người nhón nha nhón nháo, thỉnh thoảng nghe tiếng la của người bán hàng rong, khói bếp lượn lờ trong không trung, không ít người đã bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Phụngơng Tĩnh Xu và Phụngơng Duy Tĩnh tựa như một đôi tình lữ bình thường, mười ngón tay đan xen, tay nắm tay chen lẫn đi trong đám người đông đúc, Tuân Thư đi ở bên cạnh cũng kéo chặt tay Phụngơng Tĩnh Xu, ba người đi sóng vai, một tổ hợp kì lạ dần tới không ít người chú ý, chỉ thấy một vị thiếu nữ

tướng mạo bình thường dưới con mắt mọi người lôi kéo tay của nam nhân, Diên Đà liền quay vào hai người nam nhân này, một tướng mạo tuấn mỹ, toàn thân áo trắng bông bành, giống như tiên, một người khác thì vẻ mặt hồn nhiên, một thân y phục lụa đỏ làm nổi bật lên gương mặt đáng yêu càng thêm đỏ thắm. Trên đường cái, có không ít người âm thầm ngắm nữ tử kia không có quy củ, không biết liêm sỉ, cũng không ít phụ nhân ở sau lưng khạc nước bọt.

Chỉ là, Phụng Tình Xu cũng không thêm để ý đến ánh mắt và suy nghĩ của mọi người, dắt Tuân Thư tò mò đi dạo quanh một vòng đường cái, thu hoạch được không ít, nào là mứt quả, mặt nạ, trống bỏi, điều giấy, dù sao chỉ cần là đồ chơi của tiểu hài tử, Tuân Thư cũng không bỏ qua, đến cuối cùng, Phụng Tình Xu và Phụng Duy Tĩnh cũng ôm một đồng đồ trong lòng, hai người nhìn nhau cười khỏ, Thư nhi đi dạo phố quét hết hàng hóa như vậy, có thể so với nữ nhân kiếp trước, thế nào cũng sẽ mua!

Cuối cùng, dưới sự khuyên bảo của Phụng Tình Xu, Tuân Thư mới thỏa mãn đi theo hai người vào Bách Tính phường.

Sau khi ôm mấy thứ đồ trên tay giao cho tiểu nhị ca đưa đến Tuyên Bình bảo, đám người Phụng Tình Xu tìm chỗ tĩnh lặng ngồi xuống gọi thức ăn.

Trong lúc đợi mang thức ăn lên, Phụng Tình Xu phát hiện một đôi tổ hợp thú vị.

Chỉ thấy ở một góc khác của đại sảnh, có hai người ngồi, một người áo lam tuổi còn trẻ và một người phụ nữ trung niên. Da nlze.quydo/nn Dựa vào thính lực nhạy bén, Phụng Tình Xu nghe được hai người không tính là bình thường nói chuyện với nhau:

"Hi hi, bảo bảo....."

"Đại nương, người đừng có chọc com trong bát nữa."

"Hi hi, bảo bảo ăn com com....."

"Đại nương, com là ăn ở trong miệng, không phải lỗ mũi."

"Bảo bảo ăn com com....."

"Ai, đại nương, người cẩn thận, canh này còn nóng đấy....."

Phụng Tình Xu chuyên chú nhìn chằm chằm người áo lam kia, giọng điệu ôn hòa, không bởi vì người phụ nữ trung niên kia cư xử như người ngu ngốc mà tỏ ra vẻ bức mình, hơn nữa có thể chăm sóc phụ nữ kia rất cẩn thận, từ trong lời người áo lam kia nói, hần và người phụ nữ trung niên kia cũng không có bất kỳ quan hệ gì, thế thì, tại sao hần lại tận tâm chăm sóc phụ nữ kia chứ?

"Tình nhi, nhìn cái gì vậy?" Phát hiện Phụng Tình Xu khác thường, Phụng Duy Tĩnh lên tiếng hỏi.

"Duy nhi, chẳng nhìn xem hai người kia đi." Phụng Tình Xu nói.

Men theo tầm mắt Phụng Tình Xu, Phụng Duy Tĩnh nhìn về phía góc bàn kia. Lúc nhìn thấy hai người đó, dinendian.loqid]on trong lòng Phụng Duy Tĩnh xẹt qua một chút kinh ngạc, đợi sau khi nhìn kỹ, hần mới quay đầu lại nói với Phụng Tình Xu: "Tình nhi, người áo lam đó giống một người."

"Người nào?" Phụng Tình Xu thu hồi tầm mắt nhìn về phía Phụng Duy Tĩnh.

"Ta không xác định, " Phụng Duy Tĩnh hơi mím môi, "Hình như hần là truyền nhân của Y Thánh."

"Y Thánh?" Phụng Tình Xu khó hiểu nói, "Làm sao chàng biết?"

Phụng Duy Tĩnh nhỏ giọng nói: "Tình nhi, nàng nhìn kỹ tóc của người áo lam kia đi."

Phụng Tình Xu nghe vậy lại quay đầu nhìn về phía người áo lam, âm thầm vận khí, lấy tiên lực trong cơ thể tập trung ở mắt, tức khắc, đôi mắt đen nhanh chóng mở rộng, xung quanh đôi mắt đen mơ hồ tản ra ánh sáng màu tím, đẹp đẽ khác thường. Cảnh vật trước mắt cũng càng thêm rõ ràng, dưới sự tĩnh tường của đôi mắt, Phụng Tình Xu rốt cuộc thấy được, ẩn ẩn dưới chân tóc có một chút màu trắng bạc, hóa ra là như vậy.

Phụng Tình Xu thu hồi ánh mắt, đôi mắt yêu dị này cũng thay đổi trở về nguyên dạng, nàng gật đầu một cái, khẽ cười nói: "Hóa ra là màu bạc."

Phụng Duy Tĩnh vừa nghe, gật gật đầu nói: "Màu bạc? Vậy thì không sai được, hần chính là truyền nhân của Y Thánh, Đệ Ngũ Long Quỷ."

Long Quỷ? Phụng Tình Xu nghĩ tới vốn dĩ trong trò chơi kinh điển ở thế giới kia, Tiên Kiếm Kỳ Hiệp truyện, trong hàng tiên tam có một quỷ hồn rất xinh đẹp, cũng không phải tên là Long Quỷ sao? Tóc xanh, áo lam, ha ha, không biết Long Quỷ này có thể biến thân giống với Long Quỷ đó hay không đây? Thật là mong đợi.

"Đặc trưng của Đệ Ngũ Long Quỷ này chính là một đầu tóc bạc sao?" Phụng Tình Xu hỏi.

"Không phải." Phụng Duy Tĩnh lắc đầu, "Một đầu tóc bạc cũng không hiếm lạ, có người cũng trong một đêm mà bạc đầu, bởi vậy đó cũng không phải là cách phân biệt Đệ Ngũ Long Quỷ, " Phụng Duy Tĩnh nhìn về phía Đệ Ngũ Long Quỷ, di@en*dyan(lee^qu.donnn) lại nói: "Người này từ trước đến giờ đều khiêm tốn, không muốn để người chú ý, vì vậy bình thường sẽ dùng thuốc nhuộm đen một đầu tóc bạc, người bình thường vốn sẽ không nhận ra, " hần lại quay đầu cười nói: "Cũng chỉ có công lực của Tình nhi mới có thể thấy rõ sự huyền bí dưới mái tóc đen này thôi."

Phượng Tinh Xu cười cười, lúc này chủ quán cũng sắp đưa rượu và thức ăn lên, vì vậy hai người không hề nói chuyện với nhau về người này nữa, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Ăn no nê, đôi khi ba người rời chỗ, Phượng Tinh Xu thỉnh tai nghe thấy Đệ Ngũ Long Quỷ thở dài một tiếng:

"Nếu có thể tìm được Lục Miếu chân nhân trên đại hội vô lâm thì tốt....."

Ha ha! Đệ Ngũ Long Quỷ, ta vốn định bỏ qua ngươi, thế nhưng chính ngươi muốn lọt vào trong tay của ta, vậy thì ta sẽ không khách khí!

Để lại một lệnh bài của Lạc Nguyệt bảo, rồi để tiểu nhị ca giao cho Đệ Ngũ Long Quỷ, cũng nhấn lại để hân ngày mai đến Tuyên Bình bảo. Ha, Nguyệt Phi ả, ta đã tìm được cho Hạnh Lâm đường của ngươi một người làm công rồi đó!

Lúc ba người trở lại Tuyên Bình bảo, bị cảnh tượng náo nhiệt trong viện của mình làm cho sợ hết hồn, chỉ thấy một đồng người quen đứng ở trong viện, Phượng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung, Quan Nhạc Huyền, dĩ nhiên liệgiudoon bốn phu thê Phong Hoa Tuyết Nguyệt còn chưa nói, giữa không trung còn có bốn bóng dáng đánh nhau đến náo nhiệt.

"Oa, tỷ tỷ, bọn họ đang làm gì vậy? Sao bọn họ bay được trên trời thế?" Tuân Thư thấy bóng người trong không trung, vui mừng lôi kéo tay áo Phượng Tinh Xu hỏi.

"Thư nhi ngoan, bọn họ đang chơi đùa đấy!" Phượng Tinh Xu nói.

"Chơi?" Tuân Thư nghiêng nghiêng đầu, "Vậy Thư nhi cũng có thể chơi ở trên trời sao?"

"Ha ha, " Phượng Tinh Xu cũng chịu sờ sờ đầu Tuân Thư, "Sẽ có cơ hội, hôm nào liền đưa Thư nhi đi bay."

"Được, Thư nhi cũng muốn bay!" Tuân Thư vui mừng vỗ vỗ tay.

Nghe được động tĩnh phía dưới, người ở phía trên nghe thấy giọng nói của Tuân Thư, một bóng dáng trong đó liền nhanh chóng tách ra, vọt tới ba người đứng trên đất, Phượng Duy Tinh lắc mình đến chắn trước mặt hai người, đưa tay vận lực vung lên, đánh văng bóng người kia ra, chỉ thấy bóng dáng màu tím kia trở mình, khó khăn lắm mới tránh khỏi chiêu phong của Phượng Duy Tinh, rơi vào cách đó không xa.

Đồng thời, một giọng nói kiều mỹ vang lên: "Ai da! Muội tử, người bên cạnh muội là ai vậy, sao lại xuất hiện thêm một người lợi hại nữa thế?"

Phượng Tinh Xu nở nụ cười, đi lên trước nói: "Tỷ tỷ tốt, cách mở màn ra sân của tỷ đôi mới nhiều lần, thật là khiến muội muội vui mừng đó!"

Tâm Mộng Hồ một thân áo tím yêu kiều thờ hờn hờn, trên gương mặt đỏ thắm chảy xuống vài giọt mồ hôi, hào phóng cười một tiếng, nói: "Ha ha ha, tỷ tỷ ta ở nhà đợi muội hết kiên nhẫn rồi, đặc biệt chạy tới gặp muội muội, Dieennkdan/leeequhydonnn nào biết vừa lại đây liền nghe thấy một tiểu tiện nhân lắm mồm!" Nói xong, đôi mắt xinh đẹp hung tợn liếc nhìn một bóng dáng uyển chuyển trong đám ba người đấu với nàng kia.

Phượng Tinh Xu lập tức nhìn qua, à!

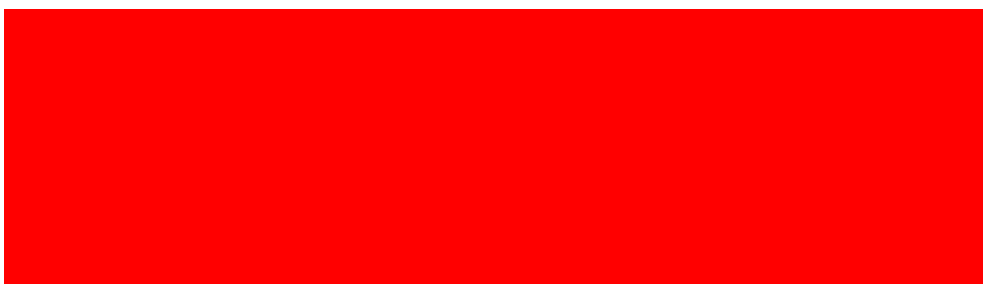
Chẳng phải đệ nhất mỹ nhân đó sao? Chỉ thấy lúc này hai gò má Khanh Dĩ Yên hiện lên dấu năm ngón tay đỏ bưng, bên phải còn mơ hồ lưu lại chút máu, mặt mày hốc hác! Lúc này đệ nhất mỹ nhân đang ác độc nhìn chằm chằm Phượng Tinh Xu và Tâm Mộng Hồ, răng thâm nghiến chặt, tức giận đến toàn thân phát run.

Phượng Tinh Xu dò hỏi nhìn Tâm Mộng Hồ, chỉ thấy nàng bĩu môi, nói: "Tiểu tiện nhân ngay cả miệng cũng ti tiện, lại ngấm ngấm hại người nói muội muội không đứng đắn, tỷ tỷ ta thấy được, thưởng nàng hai cái bạt tai thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Kết Thù

Phượng Tình Xu dò hỏi nhìn Tâm Mộng Hồ, chỉ thấy nàng bĩu môi, nói: "Tiểu tiện nhân ngay cả miệng cũng tí tiện, lại ngấm ngấm hại người nói muối muối không đứng đắn, tỷ ty ta thấy được, thường nàng hai cái bặt tai thôi."

"Vị cô nương này, cũng không thể nói như vậy!" Yên Vô Nhai ở bên cạnh lập tức đứng dậy lớn tiếng quát.

"Không thể nói như vậy? Vậy ta phải nói thế nào?" Tâm Mộng Hồ liếc mắt nhìn Yên Vô Nhai: "Chẳng lẽ muốn ta nói tệ nhất mỹ nhân Khanh đại tiểu thư nói chuyện văn nhã, Die nd da nl e q uu ydo n nấng chửi người không thô tục sao? Hay là nói Khanh đại tiểu thư tâm cơ thâm trầm, thích khích bác ly gián?"

"Người! Yên nhi không phải loại người như người nói!" Yên Vô Nhai giận đến phát run chỉ tay vào Tâm Mộng Hồ mắng: "Người yêu nữ này, chớ có nói vậy!"

"Ha...! Yêu nữ?" Tâm Mộng Hồ cười lạnh một tiếng, đưa tay đẩy ra tay Yên Vô Nhai đang chỉ về phía nàng, lắc mình tiến lên chọc chọc vào cái trán của Yên Vô Nhai châm chọc nói: "Ngay cả ta một yêu nữ cũng là yêu nữ quang minh chính đại, không sẽ nói xấu ở sau lưng người ta cái gì mà ‘ba nam một nữ dây dưa không rõ’ cái gì mà ‘không rõ lai lịch’, thế nào, người như một tên tùy tùng đi theo sau mông đít Khanh đại tiểu thư nhà người ta, cũng rất trong sạch sao? Chẳng lẽ sau lưng nàng có một trang chủ phụ thân thì giỏi lắm sao? Tại sao nàng ở chỗ này lại nói người khác như thế?"

"Vị cô nương này, mời nói chuyện chú ý một chút, mặc dù sư muội nói chuyện quả thật có chút không thỏa đáng, nhưng dù sao nàng cũng là một cô nương không hiểu chuyện, người ít nói hai câu đi!" Hàm Tĩnh ở một bên vẫn im lặng không lên tiếng bước lên hai bước, thành khẩn nói.

"Đúng vậy, tỷ tỷ, chuyện này coi như xong đi, dù sao tỷ cũng động thủ đánh nàng, hôm nay xem mặt muối muối đây dần xếp ổn thỏa một lần đi!" Nhìn người xung quanh bởi vì Tâm Mộng Hồ nói mà về mặt khác nhau, có mặt hứng thú, có mặt hồ nín cười, ngoài Yên Vô Nhai và Hàm Tĩnh ra, người ở chỗ này vốn không muốn nói chuyện vì Khanh Dĩ Yên. Nghĩ kỹ lại, người ở chỗ này đều trải qua gió to sóng lớn, ngay cả bốn tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt, trong mười năm nay cũng lăn lộn trong giang hồ, loại trò lừa này của Khanh Dĩ Yên, tất nhiên không gạt được mắt những người ở đây, mọi người cũng chỉ nhìn nàng như nhìn một trò đùa. Hôm nay người tỷ tỷ tính tình nóng nảy này, tính cách hào sảng, là người ngay thẳng, không nghe được người khác nói xấu, cho nên, mới xé rách lớp nguy trang của Khanh Dĩ Yên, động thủ dạy dỗ nàng. Chỉ là, xem tính tình Hàm Tĩnh cũng không tệ, Phượng Tình Xu quyết định tha cho nàng một lần.

Tâm Mộng Hồ nhìn Phượng Tình Xu, lại nhìn Hàm Tĩnh, gật đầu nói: "Vậy cũng được, xem mặt mũi muối muối ngày hôm nay ta liền tha cho người một mạng, bớt tranh cãi một tí, nhưng ba câu cuối cùng vẫn phải nói, dieendaaneequydonn người nói nàng muốn nói xấu người khác thì phải đường đường chính chính mà nói. Ta hận nhất chính là giờ trò ám chiêu ở sau lưng, nói nhiều làm gì? Muốn vu oan cho người ta, lại để cho bản thân mình thanh cao, phi! Thật là nguy nương tử, thật kỹ nữ! Còn nghĩ lập đền thờ trình tiết cho mình sao!?"

Đột nhiên, "vụt" một tiếng, ánh bạc chọt lóe, thẳng tắp bay về phía Tâm Mộng Hồ!

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, ngay cả Tâm Mộng Hồ cũng chưa kịp phản ứng!

Ngay lúc ngân quang đó sẽ đâm về phía tim Tâm Mộng Hồ, một bóng dáng quý nị đến trước mặt Tâm Mộng Hồ, hai ngón tay duỗi ra, lao đến kẹp lấy đạo ngân quang kia.

Theo thân kiểm nhìn lại, trên gương mặt dữ tợn của Khanh Dĩ Yên đều là vẻ căm hận bị vũ nhục và vui mừng ác độc khi trừ khử được người. Một kiểm này là nàng dùng hết toàn lực mà đâm tới, chỉ hy vọng có thể giết chết nữ nhân nói năng lỗ mãng tùy ý vũ nhục nàng này!

Nhưng nàng không ngờ, trong khoảng cách ám sát đánh bất ngờ gần như vậy, thậm chí có người có thể đủ phản ứng kịp thời ngăn cản nàng!

Ánh mắt của nàng thẳng tắp nhìn chằm chằm Phượng Tình Xu chỉ dùng hai ngón tay liền kẹp lấy thân kiểm, giọng căm hận nói: "Hoàng Vũ Tình Xu! Tại sao người luôn làm hỏng chuyện tốt của ta!"

Phượng Tình Xu nhú mày, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, "Chuyện tốt? Cái gì gọi là chuyện tốt? Chẳng lẽ chuyện tốt người nói chính là giống như Khanh cô nương ban ngày ban mặt, nhiều người nhìn trừng trừng như vậy lại ám sát bằng hữu của ta sao?"

"Dĩ Yên!" Hàm Tĩnh ở bên cạnh cũng bị động tác này của Khanh Dĩ Yên làm cho sợ hết hồn, đợi nghe khi nghe được đối thoại của hai người liền phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt nghiêm nghị trách mắng Khanh Dĩ Yên, "Tại sao muội lại làm ra chuyện như thế!"

"Sư huynh!" Khanh Dĩ Yên không thể tin quay đầu nhìn sư huynh của mình, mặc dù sư huynh không thân cận nàng lắm, nhưng dù sao cũng là sư huynh của mình mà! Chuyện cho tới bây giờ, sao hần lại quát ngược đến nàng rồi! da.nlze.quydo/mn "Sư huynh, sao huynh lại giúp người ngoài khi phụ ta!" Trong mắt Khanh Dĩ Yên lóe lên một tia phẫn hận, hai mắt đột nhiên rung rung, điềm đậm đáng yêu nhìn Hàm Tĩnh.

"Dĩ Yên, chuyện này vốn chính là muội có lỗi trước, người khác nói muội cũng nên thừa nhận, mặc dù vị cô nương này nói quả thật khó nghe, nhưng cũng

chỉ là miệng nói thôi, tại sao muối có thể uống mạng người, tùy ý giết như vậy! Mạng người há là muối nói muốn giết thì giết sao!?" Lúc này Hàm Tĩnh rất thất vọng người sư muối tùy hứng làm bậy này, vì vậy cũng nghiêm khắc quát lớn Khanh Dĩ Yên.

"Sư huynh! Rõ ràng là nữ nhân này ra tay đánh ta trước, hiện giờ nàng lại vũ nhục ta, chẳng lẽ ta còn không thể phản kích sao!?" Khanh Dĩ Yên trắng xanh cả mặt, thân thể đơn bạc lao đảo muốn ngã, về mặt bị phần nhắm thẳng vào Tâm Mộng Hồ.

"Hừ! Đệ nhất mỹ nhân người đẹp như thiên tiên, thì ra tâm địa lại như rắn rết!" Tâm Mộng Hồ tức giận tiến lên một bước, vừa tát Khanh Dĩ Yên một bạt tai, ra tay vừa nhanh vừa mạnh, đánh mặt Khanh Dĩ Yên nghiêng về một bên, khóe miệng cũng chảy ra máu đỏ tươi.

"Yên nhi!" Yên Vô Nhai khẽ kêu một tiếng, nhanh chóng tới kiểm tra.

Khanh Dĩ Yên đẩy Yên Vô Nhai ra, quay đầu hung hăng nhìn Tâm Mộng Hồ, "Người! Người được đẩy tiện nhân! Lại tới đánh ta!" Lúc này nàng đã hoàn toàn tức đến đỏ mắt, một cái tay khác nhanh chóng lấy ra mấy cây ngân châm bắn tới Tâm Mộng Hồ!

Lần này Tâm Mộng Hồ sớm có phòng bị, vừa nhìn thấy Khanh Dĩ Yên ra tay không bình thường lập tức lui ra, mà Phụng Tĩnh Xu ở bên lại đưa tay vận lực đẩy, quét toàn bộ mấy cây ngân châm đâm về phía một thân cây khô! Dinendian.loqjdJon Chỉ nghe "phập phập phập" mấy tiếng, từng cây ngân châm chọc thẳng trên thân cây, ở dưới ánh trăng còn lóe lên ánh sáng màu đen.

"A! Có độc!" Tâm Mộng Hồ vừa nhìn, lập tức gây khó dễ, "Tiểu tiện nhân, người lại năm lần bảy lượt muốn hại ta!"

"Khanh cô nương, xin người chú ý cử chỉ của người, " Lúc này Phụng Tĩnh Xu cũng không bình tĩnh nữa, nữ nhân này, đầu tiên là mấy phen ngấm ngấm hại người vũ nhục nàng, hiện tại bởi vì chọc thủng lớp nguy trang của mình mà then quá thành giận, muốn xuống tay với bằng hữu của nàng, nàng thật sự không thể nhịn được nữa! "Khanh cô nương, con người cần phải biết làm việc thiện, dù phúc chưa tới, họa đã cách xa; người làm điều ác, dù họa chưa tới, phúc đã hết! Hôm nay người lại lần nữa hạ độc thủ với bằng hữu của ta, người phải nhận hậu quả!"

"Hậu quả!? Hậu quả gì!?" "Bởi vì Khanh Dĩ Yên giết người bằng thuốc độc thất bại lần nữa mà trở nên có chút tâm thần, "Người đã nữ nhân lai lịch bất minh cũng dám gào ta sao!?"

"Chát!" Lại một tiếng tát tay rõ to, Khanh Dĩ Yên bị bạt tai lần nữa, chỉ là lần này, người động thủ là Phụng Duy Tĩnh, mà Khanh Dĩ Yên cũng bị một chưởng này của hắn mà bị đánh bay ra ngoài, "ầm" một tiếng, cái trán hung hăng đụng vào tường, từng dòng từng dòng máu tươi chảy ra.

"Yên nhi!" Yên Vô Nhai thấy thế lập tức chạy tới lấy tay che vết thương cho Khanh Dĩ Yên, quay đầu phẫn hận nhìn chằm chằm Phụng Duy Tĩnh: "Tại sao người có thể động thủ đánh một cô gái yếu đuối chứ!"

"Bất luận là người nào, chỉ cần lên tiếng vũ nhục Tĩnh nhi, ta Phụng Duy Tĩnh, chắc chắn sẽ róc xương lóc thịt người này!" Phụng Duy Tĩnh âm trầm, trên người tản ra lạnh lùng tức giận, gắt gao nhìn chằm chằm Khanh Dĩ Yên, nét mặt hung dữ này, khiến Khanh Dĩ Yên rung mình một cái, trong lòng sợ hãi, bắt lực dựa vào Yên Vô Nhai.

Cảm thấy Khanh Dĩ Yên đến gần, Yên Vô Nhai tức giận, đồng thời trái tim cũng dâng lên vui sướng, vì vậy dùng sức ôm chặt Khanh Dĩ Yên, lớn tiếng nói: "Yên nhi vốn cũng không nói sai, nữ nhân kia nói năng lỗ mãng, dfinddn lieqiudoon giết nàng cũng không quá đáng, người giang hồ từ trước đến giờ đánh đánh giết giết, trên tay nhiều thêm một mạng người thì có làm sao!"

"Há? Theo như cách Yên công tử nói, coi như giờ phút này ta giết hai người cũng không sao chứ?" Một giọng nói trầm nhẹ vang lên, theo tiếng kêu nhìn lại, chính là Quân lệnh Quân Cơ xử Quân Đan Hiến, bốn tỷ nữ Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh, Nguyệt Phi và ba người Dụ Nhiên Vũ, Trang Trạch Dung, Hoa Song Tư ở bên cũng là vẻ mặt giận dữ, tất cả đều hung dữ nhìn chằm chằm hai người.

"Này, này tất nhiên khác biệt!" Yên Vô Nhai áp ứng phản bác.

"Há? Có gì khác?" Quân Đan Hiến hỏi.

"Ta và Yên nhi là danh môn chính phái giang hồ, nếu như các người tùy tiện giết hại chúng ta, phụ thân chúng ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn người!" Yên Vô Nhai mang ra thân thế của mình.

"Ha ha ha!" Phụng Tĩnh Xu và Tâm Mộng Hồ đột nhiên phá lên cười.

"Các người cười cái gì!" Yên Vô Nhai bị hai nữ nhân này châm chọc cười làm cho tức giận.

"Ta cười người ngu ngốc!" Phụng Tĩnh Xu khinh miệt nhìn Yên Vô Nhai, "Người một tên trẻ tuổi, lại bị sắc đẹp mê hoặc, không thấy rõ sắc mặt sau lưng người khác, hôm nay lại ở trước mặt của chúng ta tự nâng thân thế, ại! Nên nói người ngu ngốc hay là đáng thương hại đây!?" Nói xong, Phụng Tĩnh Xu dựa người vào Tâm Mộng Hồ còn đang cười ở bên cạnh, Dieemdkdan/leeequhydonnn "Người còn biết người khác giết chết bọn người rồi phụ thân của người sẽ không từ bỏ ý đồ, như vậy các người giết chết người khác xong phụ thân của người khác sẽ không giải quyết được gì sao?"

"Ha ha ha! Muội tử, thật là buồn cười quá, tỷ tỷ ta người còn chưa có gặp qua người nào ngu xuẩn như vậy đâu!" Tâm Mộng Hồ hiểu được nói thẳng ra, chẳng muốn giấu giếm gì nữa.

"Ha ha! Đó là tất nhiên, ai kêu tỷ tỷ là thiên kim thừa tướng bỏ nhà ra đi nhiều năm như vậy! Khó trách người khác cũng không nhận ra tỷ!" Phụng Tĩnh Xu cười nói, giọng điệu nhẹ nhàng lạnh nhạt nói ra thân phận thật của Tâm Mộng Hồ.

Chỉ thấy sắc mặt Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên trầm xuống, trở nên trắng bệch.

Lúc này, Hàm Tĩnh thấy thế lập tức đứng dậy, ôm quyền nói: "Sư muội còn trẻ nên lỗ mãng, kính xin các vị tha lỗi! Xin các vị xem mặt mũi của Hàm Tĩnh, bỏ qua cho sư muội đi!"

"Ha ha, tỷ tỷ, tỷ nói nên làm sao đây?" Phụng Tĩnh Xu nhìn về phía Tâm Mộng Hồ rớt cuộc đã ngưng cười hỏi.

Tâm Mộng Hồ "chặc chặc" hai tiếng, đi lên trước quan sát Hàm Tĩnh tỉ mỉ một phen, một ý niệm đùa dai chợt lóe lên. Chỉ thấy nàng nâng lên một nụ cười tà ác nói: "Hôm nay sư muội của người trêu chọc bản tiểu thư, lẽ ra, ám sát thiên kim thừa tướng là phải bị bắt, nhưng chuyện này cũng có thể giải quyết riêng." Nói xong, còn cái nhìn Hàm Tĩnh một cái đầy thâm ý.

"Giải quyết riêng thế nào, kính xin cô nương nói rõ." Hàm Tĩnh cũng là người hiểu lí lẽ, lập tức hiểu ý trong lời Tâm Mộng Hồ nói.

"Rất đơn giản, tiểu tiện nhân kia nói hành vi của muội muội không đứng đắn, hừ, tỷ tỷ ta liền cũng không đứng đắn cho nàng xem! Người! Từ hôm nay trở đi, làm nam nô (đầy tớ nam) cho bản tiểu thư một năm!" Tâm Mộng Hồ cao ngạo ngẩng đầu lên, chỉ vào Hàm Tĩnh ra lệnh nói.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Khúc thành

"Giáo chủ tới chưa?" Một người áo đen gấp giọng hỏi.

"Khởi bẩm hộ pháp, giáo chủ còn chưa tới." Thủ hạ canh cửa báo cáo.

"Vậy phải làm sao bây giờ!" Người áo đen nóng nảy đi tới đi lui, không biết có nên đi tìm giáo chủ hay không! Giáo chủ đã từng ra lệnh rằng không thể rời khỏi Khúc thành, muốn ở đây chờ người đến, nhưng mà, đi@en*dyan(lee^qu.donn) chuyện này liên quan đến chuyện mà ngày trước giáo chủ đã ra lệnh, huống chi chuyện này vẫn là chuyện lớn hàng đầu trong tổ chức..... Người áo đen liên tục suy nghĩ, rốt cuộc bất chấp, quyết định lập tức đi tìm giáo chủ trước!

Vừa mới xoay người, người áo đen liền nghe được một giọng nói: "Nghe nói người vội tìm ta."

Người áo đen mừng rỡ, giáo chủ đến rồi!

Vì vậy vội vàng quỳ xuống hồi đáp: "Khởi bẩm giáo chủ! Hơn mười ngày trước thuộc hạ nghe được một cuộc đấu tài ở thanh lâu Túy Đông Tuyết ngay tại thành này, lúc ấy có một thiếu niên tự xưng họ Hoàng Vũ, thuộc hạ đặc biệt tới để bẩm báo!"

"Cái gì?" Người áo xanh vui mừng kêu lên thất thanh, "Người nói thật!?"

"Thuộc hạ không dám lừa giáo chủ!"

"Người thiếu niên kia giờ này đang ở đâu!?" Người áo xanh bắt được cánh tay người áo đen rồi nắm thật chặt gấp giọng hỏi.

"Giáo chủ, lúc ấy thuộc hạ không nghe thấy thiếu niên kia nói muốn đi đâu, chỉ là ngày hôm sau nghe được hần và mấy người đi về phía Tuyên Bình bảo, có thể là đi tham gia đại hội võ lâm." Người áo đen nói.

"Đại hội võ lâm sao?" Người áo xanh tự lẩm bẩm, sau đó cười nói: "Ông trời, người rớt cuộc cũng có mắt! Ha ha ha! Hoàng Vũ, Hoàng Vũ! Là nàng, là nàng sao! Hoàng —— Vũ —— Tĩnh ——!"

Chỉ thấy bóng dáng màu xanh chợt lóe, chỉ để lại một câu trong không trung: "Nhanh tới Tuyên Bình bảo!"

Trong đại sảnh, chỉ còn lại một mình người áo đen.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Canh Hai Trăng Thanh Thưởng Trà Thơm*

*gốc là trà hương nguyệt nhu canh hai, hơi khó hiểu nên mình dịch ra như trên

Sau khi tiễn Khanh Dĩ Yên và Yên Vô Nhai đi, trên sân chỉ còn lại đám người Phụng Tĩnh Xu, còn có Tâm Mộng Hồ đang dương dương đắc ý. Chỉ thấy nàng duỗi tay, kéo cổ áo Hàm Tĩnh bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa kêu lên: "Nam nô, chủ nhân của người mệt mỏi, tới đây bóp chân cho ta!" Nói xong, dẫn đầu đi vào trong sân.

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười đối với hành động này của Tâm Mộng Hồ, cũng đều cùng đi theo vào viện.

Vào viện, Quan Nhạc Huyền trước phen phó người làm dọn dẹp đình viện phía đông, sau đó một nhóm người từ từ tản bộ bước đi thong thả về phía đình.

Tay trái Phụng Tĩnh Xu kéo Phụng Duy Tĩnh, tay phải kéo Tuân Thư, ba người hài lòng mà tự nhiên đi ở phía trước, Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung và tám người còn lại đi theo phía sau, đi dạo dưới ánh trăng thanh tịnh và đẹp đẽ, dieendaanleequaydonm không có ai phát ra âm thanh, ngay cả Tuân Thư luôn luôn hoạt bát đáng yêu cũng cảm nhận được yên tĩnh lúc này, im lặng mặc cho Phụng Tĩnh Xu dắt mình đi về phía trước.

Đoàn người đi tới trong lương đình, ngoài Hàm Tĩnh vừa mới bị giáng làm nam nô ra, tất cả những người còn lại đều ngồi xuống, người làm vừa lúc dâng trà nóng và điểm tâm lên.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng dịu dàng như nước, Phụng Tĩnh Xu gọi người làm lại, để cho bọn họ đi lấy một ấm nước sôi, mấy gói trà thượng đẳng và một lò lửa nhỏ tới đây.

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, vội vàng hỏi: "Muội muội, muội muốn làm gì vậy?"

Phụng Tĩnh Xu cười cười: "Tỷ tỷ chờ thì biết."

Thấy bộ dạng Phụng Tĩnh Xu thần bí như vậy, Tâm Mộng Hồ cũng không hỏi nhiều nữa, ngược lại nàng đặt sự chú ý lên Phụng Duy Tĩnh, hơn nữa càng nhìn càng kinh ngạc.

"Oa! Muội muội, tỷ tỷ thật không thể không bội phục số đào hoa của muội đó! Từng đoá từng đoá đều xinh đẹp như vậy, Die nd da nl e q u u ydo n hai mươi mấy năm qua nam nhân mà tỷ gặp cộng lại cũng không bằng mấy vị xuất sắc bên cạnh muội đâu!" Tâm Mộng Hồ thở dài nói.

"Ha ha, tỷ tỷ quá khen!"

Lại liếc về Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc và Hoa Ngọc Dung đối diện Phụng Tĩnh Xu, Tâm Mộng Hồ cười đùa nói: "Muội muội, bên cạnh muội cũng đã có ba nam nhân, cũng không ngại nhiều thêm ba người chứ? Muội cứ thu luôn ba nam nhân này thì thế nào? Bọn họ cũng không tồi đâu!"

Phụng Tĩnh Xu đen mặt, cười ha ha nói: "Tỷ tỷ, tỷ cũng đừng nhạo báng muội muội ta, coi như muội muội có tâm, người ta cũng chưa chắc nguyện ý đâu!"

Vốn chỉ là nói chơi, ai biết Kim Bích Đặc ở một bên từ đầu đến cuối cũng không nói câu nào đột nhiên lên tiếng: "Nếu Hoàng Vũ cô nương không ngại, Kim mỡ tất nhiên cũng không để ý!"

"Đúng vậy! Khó có được một tri kỷ, Hoàng Vũ cô nương có tài hoa như vậy, Hoa mỡ cũng sẽ quý trọng!" Hoa Ngọc Dung cũng mở miệng nói.

"A!?" Phụng Tĩnh Xu kinh ngạc nhìn về phía Kim Bích Đặc.

"A..... Lời nói và việc làm của cô nương làm cho Hàm Tiểu nhớ tới đường muội to gan kia của ta, chỉ tiếc năm xưa đường muội bá cáo nhân làm sư, đi theo sư phụ lên núi học nghệ, nếu không, Hàm Tiểu có thể dẫn cô nương đi gặp một phen, chắc hẳn hai người sẽ rất hợp nhau đấy?" Phụng Hàm Tiểu ý vị thâm trường nhìn Phụng Tĩnh Xu.

"Ha ha! Vương gia coi trọng rồi!" Phụng Tĩnh Xu ngoài cười nhưng trong không cười trả lời.

"Ha ha! Có duyên thì sẽ gặp nhau!" Quan Nhạc Huyền vui vẻ nói.

Ngay lúc mọi người đang nói chuyện, người làm đã bưng lên các món đồ Phụng Tĩnh Xu yêu cầu.

Phượng Tĩnh Xu lập tức để người dọn dẹp bàn đá trong lương đình, sau đó đặt lò lửa nhỏ trên bàn đá, lấy trà ngâm vào trong ấm có chứa nước suối rồi nấu lên.

Phong Thanh tò mò hỏi: "Tiểu..... Khụ khụ, Hoàng Vũ cô nương, người đây là?"

"Ha ha, tối nay ánh trăng rất đẹp, ta muốn hướng dẫn cho mọi người hiểu được tinh hoa của trà đạo." Phượng Tĩnh Xu nhã nhặn mỉm cười nói.

"Trà đạo?" Mọi người cùng lên tiếng, không hiểu nhìn Phượng Tĩnh Xu.

"Đúng, trà đạo." Về mặt Phượng Tĩnh Xu lập tức nghiêm túc. "Các người phải nắm bắt được cơ hội ngàn năm có một lĩnh hội được loại cảm giác tinh tế này, da.nze.qu;udo/mn đợi sau khi lĩnh hội được, thì sẽ biết trà đạo là nghệ thuật tao nhã cao thượng cỡ nào."

"Cơ hội ngàn năm có một?" Tuyết Ảnh không hiểu hỏi: "Có ý gì vậy?"

"Có nghĩa cả đời chỉ có một lần." Phượng Tĩnh Xu nói xong, bắt đầu lấy giọng điệu trầm nhẹ kể:

“Nhất oản hầu vân nhuận, nhị oản phá cô muện.

Tam oản sưu khô trường, duy hữu văn tự ngũ thiên quyền.

Tứ oản phát khinh hân, bình sinh bất bình sự, tấn hướng mao không tán.

Ngũ oản cơ cốt thanh, lục oản thông tiên linh.

Thất oản ngật bất dã, duy giác lưỡng dịch tập tập thanh phong sinh.

Bồng lai sơn, tại hà xứ? Ngọc Xuyên Từ thừa thừa thanh phong dục quy khứ.

Sơn thượng quần tiên tư hạ thổ, địa vị thanh cao cách phong vũ.

An đắc tri bách vạn ức thương sinh mệnh, đọa tại diên nhai thụ tân khổ.

Tiện vi gián nghị văn thương sinh, đáo đầu hoàn đắc tô tức phú?”

Tạm dịch:

"Chén đầu hầu vị đượm nồng,

Chén hai nhất tẩy sạch không muện phiền.

Chén ba rửa liền thực vị,

Chừa lại chẳng nghìn quyền thi thơ.

Chén tư vừa cạn không chờ,

Mồ hôi theo đáy lưng lờ tuôn rơi

Chuyện bất bình trong đời mấy độ

Cũng do dây phát lộ chân lông.

Chén năm kinh mạch đều thông

Chén trà thứ sáu cõi lòng khinh an

Chén trà thứ bảy xem đàng chẳng đặng

Nghe bên tai vắng vắng khinh phong

Nào đâu nước Nhược non Bồng

Ngọc Xuyên Từ quyết thừa phong trở về

Trong núi đó bốn bề Tiên ở

Địa vị cao cách trở gió mưa

Hay chẳng nổi nhọc sớm trưa

Vạn dân đội nắng dầm mưa dài dàu

Hỏi quan Giám Nghị một câu

Những thương sinh ấy ngộ hầu được ngời?"

"Đây là một bài thơ rất nổi tiếng, đòi xưng《 Bảy tách trà thơ 》....."

"Uống trà có sáu quy tắc, theo thứ tự là ẩm nhân, ẩm địa, ẩm hậu, ẩm thú, ẩm cảm, ẩm lan....."

"Thường thức trà có ba điều....."

"Người ta nói ‘ đạo khả đạo, phi thường đạo ’(đạo có thể coi là đạo thì không là đạo vĩnh viễn)....."

Trăng trong như nước, sáng chiếu vào trong lương đình, thời gian giống như bước chân thả chậm, thông thả hưởng thụ hương trà thơm đậm đà trong làn khói nhẹ lượn lờ.

Một chén, tiếp một chén, Phụng Tịch Xu chậm rãi nghiêng người rót trà thơm, hơn nữa thỉnh thoảng lại lên tiếng chỉ điểm nên thưởng thức như thế nào, nên thể nghiệm như thế nào.....

Từ từ, trăng lên đỉnh đầu, trong đình vẫn chỉ có tiếng của Phụng Tịch Xu, vang vọng.....

Cho đến khi uống xong đến một ngụm cuối cùng, người trong lương đình đều lưu luyến không rời lấy tay vuốt nhẹ miệng chén, lại đặt cái chén ở dưới mũi ngửi, tinh tế giữ lấy hương thơm còn lưu lại.

Thật lâu sau, Phụng Hàm Tiểu mới thấp giọng thở dài một tiếng: "Thật đúng là cơ hội ngàn năm có một....."

Tâm Mộng Hồ ngẩng đầu nhìn Phụng Tịch Xu, kích động nói: "Muội muội, hiện tại tỷ mới phát hiện, những thứ trà ngày trước tỷ uống, dinendian.loqidJon tất cả đều vô ích!"

Phụng Tịch Xu cười thu hồi ly trà, lại nhìn chút ánh trăng, nói: "Sắc trời đã khuya lắm rồi, mọi người muốn về nghỉ ngơi hay là....."

Tâm Mộng Hồ cướp lời nói: "Ta không đi! Thật vất vả mới gặp được muội muội, tối nay nói gì cũng cảm đèn nói chuyện tối, tán gẫu tận hứng mới phải!"

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, sau đó nhẹ giọng cười nói: "Hôm nay nhờ phúc của Hoàng Vũ cô nương, có thể phẩm được trà thơm này, tất nhiên coi cô nương là tri kỷ, hôm nay, chúng ta cũng không đi!"

Người nói là Kim Bích Đặc, Phụng Duy Tịch nhạy cảm nhận thấy được trong ánh mắt hắn nhìn Phụng Tịch Xu chứa đầy tình cảm, tất nhiên, hắn lại rất quen thuộc thứ đó. Cùng lúc đó, bên kia ánh mắt Phụng Hàm Tiểu nhìn Phụng Tịch Xu cũng càng ngày càng nóng bỏng.

Không có chú ý ba người khác thường, Phụng Tịch Xu ngẩng đầu vỗ vỗ tay, "bốp bốp" mấy tiếng, một bóng dáng trắng như tuyết lập tức rơi vào trong lương đình.

"Oa! Thật đáng yêu!" Tâm Mộng Hồ mừng rỡ kêu lên."Muội muội, đây là chim ưng sao? Tại sao toàn thân chim ưng có thể trắng như tuyết vậy?"

"Tuyết Ưng là một loại động vật rất có linh tính, mấy năm trước là do muội tìm được, hiện tại nó là con đường qua lại thư từ với người trong nhà." Phụng Tịch Xu sờ sờ đầu Tuyết Ưng nói.

"Oa!" Hai mắt Tâm Mộng Hồ sáng lên, khao khát nhìn về phía Phụng Tịch Xu: "Muội muội, tỷ tỷ thật thích con Tuyết Ưng này, muội tặng nó cho ta có được không?"

Nhìn bộ dáng Tâm Mộng Hồ khao khát, Phụng Tịch Xu cười khẽ, nói: "Muội đã nói, Tuyết Ưng là động vật rất có linh tính, dfinddn liequidoon trong lòng nó khắc sẽ tự chọn ai làm chủ nhân mình. Nếu không thì thế này! Tỷ tỷ tới thuyết phục nó thử đi, xem có được không?"

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, vội vàng gật đầu nói: "Được được được!"

Sau đó vươn tay bế Tuyết Ưng lên.

Nhắc tới cũng kỳ, thường ngày Tuyết Ưng chắc sẽ không tùy tiện để người ta ôm, nhưng hôm nay lại mặc cho Tâm Mộng Hồ ôm, ha ha, xem ra, nó cũng thật thích Tâm Mộng Hồ, ai ~ xem ra Tuyết Ưng muốn đổi chủ rồi!

Mọi người thưởng thức ánh trăng, thỉnh thoảng nhỏ giọng trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng nghe thấy Tâm Mộng Hồ lầm bầm lầu bầu thảo luận gì đó với Tuyết Ưng, lúc này, Diennkdan/leequhydonnn Tâm Mộng Hồ đột nhiên phát ra một tiếng hoan hô: "A! Đồng ý!"

Mọi người bèn nhìn nhau cười, xem ra Tâm Mộng Hồ đã thuyết phục được Tuyết Ưng rồi.

Quan Nhạc Huyền đột nhiên nói: "Duy Tĩnh, hôm nay ngươi thật đúng là để cho chúng ta được mở rộng tầm mắt đó! Bình thường nhìn ngươi như thư sinh nhu nhu nhược nhược, ai biết vừa động võ lại lợi hại như vậy!"

Quan Nhạc Huyền nói một câu khiến đám đông chuyển sự chú ý lên tới trên người Phụng Dương Tĩnh. Tâm Mộng Hồ nhảy tới nói: "Đúng đúng đúng! Hôm nay lúc ta tới cũng nghe thấy nhiều người ở đây đều nói ngươi, nói ngươi rất lợi hại!"

Nàng nhìn Phụng Dương Tĩnh, nói: "Không nhìn ra, quả thật không nhìn ra!"

Nghe lời Tâm Mộng Hồ nói, mọi người đều nhất trí gật đầu, lúc này, Hoa Ngọc Dung nói: "Nếu không, thừa dịp trước hoa dưới trăng, Duy Tĩnh huynh múa kiếm cho chúng ta xem được không?"

"Ý kiến hay!" Mọi người vỗ tay đồng ý.

Thịnh tình khó chối, Phụng Dương Tĩnh không thể làm gì khác hơn là mỉm cười đi tới bên ngoài đình, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, múa.

Đột nhiên, dưới ánh trăng tĩnh lặng vang lên một hồi tiếng leng keng mạnh mẽ, một khúc 《ly huyền》 cùng xuất hiện dưới ánh trăng....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Trận Chung Kết (1)

Bầu trời trong xanh, sáng sớm, đám người đã bắt đầu tùm tùm bày chạy tới sân đấu võ, dọc theo đường đi mọi người đều đang thảo luận tình hình trong giới đại hội võ lâm.

Trận chung kết đại hội võ lâm ngoài việc ban đầu xem trọng Thiếu Lâm tự và Cái Bang ra, những môn phái còn lại đều bị loại ngoài dự đoán của mọi người, thật sự là ngoài ý muốn. Không nói tới Yên gia bảo có địa vị danh dự rất cao trong giang hồ, lần này môn phái ít được biết đến mà thắng lớn lại là một môn phái không biết từ nơi nào xuất hiện, Túc Sa môn.

Nhìn người trong môn phái kia dường như có quan hệ rất tốt với Quan gia, hai ngày nay lại rất thân cận với vương gia Phụng Hàm Tiểu của Lộng Phong quốc, thủ phủ Kim Bích Đặc của Hí Triều quốc, làm cho người ta không thể không tò mò, đến cuối cùng là môn phái đến từ đâu, lại có khả năng như thế!

Dọc theo đường đi ngoài việc thảo luận Túc Sa môn ra, còn có một chuyện có vẻ chấn động, đó chính là trong một đêm tối hôm qua, có không ít đệ tử trong hơn mười môn phái tham gia đại hội võ lâm bị người thân bí đánh tới nát! Những người này vào lúc sáng sớm hôm nay được đồng môn phát hiện trong phòng, bộ dạng thê thảm không nỡ nhìn, có người đã bị hủy dung, có người gãy tay gãy chân, thậm chí, còn có mấy người bị cắt đi đầu lưỡi!

Chuyện này một khi phát hiện, dẫn tới sự tức giận của các đại cường môn và sự khủng hoảng của người trong giang hồ, quân hùng không ngừng suy đoán, có phải người của Ma giáo trà trộn vào hay không? Mượn hành động lần này hòng gây ra sự khủng hoảng cho các hào kiệt sau đó thừa dịp rối loạn đoạt bảo? Trong lúc nhất thời, người người cảm thấy lo lắng, những môn phái nhỏ hơn, ở tại Đông Bình thành và những môn phái bên ngoài Tuyên Bình bảo trong lúc nhất thời cũng rít rít đi lên núi, ý đồ mượn cao thủ trên võ lâm đại hội tới bảo vệ mình, mà đường lên núi càng thêm đông đúc, việc canh giữ càng thêm nghiêm ngặt.

Mặc dù không khí bên ngoài khẩn trương, đám người Phụng Dương Tĩnh Xu vẫn không nhanh không chậm dùng xong bữa sáng rồi thông thả bước đi lên đến

trên núi. Dọc theo đường đi, mọi người đều không chút nào để ý đến việc đoàn người chỉ chỉ chỗ chỗ, thì thầm không ngừng.

Chờ đến khi mấy người ngồi vào chỗ, Tâm Mộng Hồ lại kinh ngạc một phen, ngồi ở trên ghế mới lấy thêm, ném hoa quả do Hàm Tĩnh bóc, cực kỳ mất vệ sinh.

Mà một bàn này, cũng thành tiêu điểm được mọi người chú ý.

Chỉ thấy ánh mắt của mọi người tò mò nhìn một bàn Phương Tĩnh Xu, lại len lén liếc nhìn sắc mặt tồi tệ của trang chủ Ngọc Tranh trang Khanh Ngọc Tranh, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đại đệ tử của Ngọc Tranh trang lại chạy đến Túc Sa môn, hơn nữa còn làm công việc của hạ nhân cho người ta, nhìn giống như một nô bộc vậy!?

Trong số mọi người, không thiếu người có cơ hội liếc trộm đệ nhất mỹ nhân võ lâm, nhưng lại khiến bọn hắn thất vọng, giai nhân ngày thường đẹp như thiên tiên, hôm nay lại lấy lụa trắng che mặt, không thấy được dung nhan như ngọc của mỹ nhân.

Chỉ chốc lát sau, bốn trọng tài ngồi vào vị trí, người chủ trì lên đài, tuyên bố quy tắc trận chung kết.

Vẫn rút thăm như trước, hai hai đánh nhau, sau đó còn lại hai người tranh đấu chức vị Minh chủ võ lâm. Vẫn là do Phương Duy Tĩnh lên đài, và ba người phương trượng Tuệ Năng, Phong Bất Diên, Yên Phi rút thăm, ra vòng tỷ thí thứ nhất, trận đầu do Tuệ Năng đấu với Yên Phi, trận thứ hai do Phương Duy Tĩnh tỷ thí với Phong Bất Diên.

Cuộc tranh tài rất nhanh đã bắt đầu, Yên Phi và Tuệ Năng ôm quyền hành lễ ở trên đài, về mặt hai người đều thoải mái, bắt đầu nhàn hạ trò chuyện với nhau, hơn nữa không ngừng âm thầm vận nội lực, khí lưu trên trận từ từ bắt đầu cường đại lên, da.nlze.qu.ydo/mn nội lực của hai người thâm hậu và chậm dần tới luồng khí lưu quét dọc theo sân võ, xẹt ngang qua mặt khiến mọi người đều đau đớn, vội vàng vận công hộ thể.

"A! Lão đầu Thiếu Lâm vẫn còn lợi hại như vậy!" Tâm Mộng Hồ khoan thai tự đắc ăn trái cây, hơn nữa còn thỉnh thoảng chỉ điểm Hàm Tĩnh đi lấy những thứ điểm tâm mới lạ cực kỳ mỹ vị kia, có lúc còn ác chỉnh Hàm Tĩnh một phen.

"Tỷ tỷ đã từng tỷ thí với phương trượng Tuệ Năng sao?" Phương Tĩnh Xu cười hỏi.

"Dĩ nhiên! Mấy năm trước lúc đêm khuya ta tò mò xông vào Thiếu Lâm tự, Thiếu Lâm tự này cũng không phải hư danh, canh giữ quả nhiên rất nghiêm ngặt, nhưng mà ta vẫn xông vào được, cuối cùng lại gặp phải lão đầu này đấu với hắn một trận, sau cùng bị thua mấy chiêu, hừ, tỷ tỷ ta chưa từng thua bao giờ, lại thua ở trên tay lão đầu này, không thể không nói người này quả thật vô cùng ghê gớm." Tâm Mộng Hồ có chút không cam lòng nói, sau đó lại há hê hừ một tiếng, "Hai năm qua tỷ tỷ chăm chỉ khổ luyện, võ công lại tiến bộ không ít, ngày nào đó lại đấu với lão đầu này!"

"Ha ha!" Phương Tĩnh Xu mỉm cười đối với người tỷ tỷ thỉnh thoảng lại giở tính trẻ con này.

Hai người nói chuyện với nhau, Yên Phi và Tuệ Năng đã bắt đầu di chuyển.

Chỉ thấy Yên Phi nhanh chóng giở quyền về phía Tuệ Năng, Tuệ Năng vận khí vào lòng bàn tay bắt được quyền cước mạnh mẽ của Yên Phi, một tay Yên Phi lập tức biến đổi đưa lực vào ngón tay, chụp về phía Tuệ Năng, Tuệ Năng đưa tay chặn lại ngón tay của Yên Phi, đồng thời đưa chân ra đá Yên Phi, một tay Yên Phi bị nắm, rút ra không được, chỉ có thể toàn lực lùi người về phía sau, nhưng cũng đã trễ, bị nội lực trong người Tuệ Năng đá một cước, miễn cưỡng dừng lại, chỉ cảm thấy cổ họng nóng lên, "phụt" một tiếng khạc ra một ngụm máu tươi.

"Phụ thân!" Yên Vô Nhai đứng cạnh võ đài khẩn trương kêu một tiếng, hai tay nắm chặt, hận không thể lập tức chạy tới kiểm tra thương thế của phụ thân.

Giờ tay lên trán an ý bảo Yên Vô Nhai bình tĩnh chờ nóng, Yên Phi đưa tay lau đi máu tươi bên miệng, nhìn Tuệ Năng đứng yên ở trước mặt hắn, cười vang nói: "Phương trượng mấy năm không gặp, võ công lại tiến bộ hơn với trước kia không ít!"

Phương trượng Tuệ Năng chấp tay trước ngực, nói: "A di Đà Phật! Yên thí chủ quá khen! Vừa rồi tỷ võ nhất thời thất thủ, đã thương thí chủ, hiện giờ thí chủ vẫn còn trụ được chứ?" Tuệ Năng lo lắng hỏi.

"Không sao cả!" Yên Phi ôm ngực ho hai tiếng nói.

"Như vậy, chúng ta tiếp tục đi!" Tuệ Năng làm ra dấu tay "mời".

"Khụ khụ!" Yên Phi lại ho hai tiếng, trên mặt xẹt qua một tia không cam lòng, một tia bất đắc dĩ, sau đó mặt dứ khoát ôm quyền nói với Tuệ Năng: "Phương trượng võ công cao cường, Yên mạo cam bái hạ phong!"

Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao!

Cuộc so tài vừa mới bắt đầu không lâu, sao Yên Phi lại nhận thua chứ!

Tất cả mọi người đều bắt ngờ nhìn Yên Phi trên đài, về mặt Tuệ Năng cũng là quan tâm hỏi: "Yên thí chủ, có phải vừa rồi lão nạp xuống tay quá nặng hay không?"

Yên Phi lắc đầu một cái, nói: "Phương trượng không nên tự trách, đúng là Yên mạo cảm thấy không bằng, trận này Yên mạo tự nguyện nhận thua!" Nói xong, chuyển sang nói với người chủ trì dưới đài: "Xin tuyên bố kết quả đi!"

Người chủ trì sừng sốt, lại nhìn bốn người trên đài, thấy bốn người đều không nói, chấp nhận hành động của Yến Phi, dĩ nhiên liequidoon vì vậy lên đài tuyên bố: "Trận đấu, phương trượng Tuệ Năng Thiếu Lâm tự thắng!"

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Yến Phi chậm rãi đi xuống đài, không ai chú ý tới, bàn tay che giấu bởi ống tay áo nắm chặt thế nào, nổi đầy gân xanh, máu tươi nhiễm đỏ cả ống tay áo.

Thất bại trong gang tấc, thất bại trong gang tấc!

Lúc này, trong lòng Yến Phi tràn đầy thất vọng, tự oán trách chính mình!

"Hắn sao vậy?" Tâm Mộng Hồ tò mò hỏi.

"Ha ha!" Phương Duy Tĩnh khẽ cười một tiếng, mĩa mai nói: "Tự gây nghiệt!"

"Cái gì?" Tâm Mộng Hồ không hiểu nhìn Phương Duy Tĩnh, chỉ thấy nàng cười thần bí, lại không nói. Tâm Mộng Hồ biết, người muội muội này chỉ cần không muốn nói, mặc người lôi kéo thế nào cũng kéo không ra được, vì vậy cũng không hỏi nữa.

Nàng nhìn Phương Duy Tĩnh bên cạnh nói: "Tiểu muội phụ, chờ lát nữa thì tới phiên ngươi, ngươi cần phải dùng hết toàn lực đó! Tỷ tỷ ta còn chưa thấy thực lực chân chính của ngươi đâu! Tối hôm qua múa kiếm không tính, hôm nay ngươi phải dùng sức đánh cho tỷ tỷ, khiến tỷ tỷ mở rộng tầm mắt, biết không!"

Phương Duy Tĩnh hòa nhã cười một tiếng, nói: "Tối hôm qua không phải tỷ tỷ tự mình giao thủ với tiểu đệ rồi sao? Sao vẫn còn chưa đủ chứ?"

Tâm Mộng Hồ bĩu môi, nói: "Hừ! Cái đó mà tính là giao thủ hả? Còn không bằng một chiêu ngươi đánh tới hôm qua lúc vừa thấy mặt kia!"

Tối hôm qua hưởng thụ một bữa thịnh yến tai nghe mắt thấy, dưới ánh trăng mờ ảo, áo trắng bay múa, kiếm quang chớp lóe, một khúc đàn tranh của Phương Duy Tĩnh hợp với một điệu múa kiếm của Phương Duy Tĩnh, làm cho người ta lọt vào bên trong một cuộc yêu hận tình thù, thỉnh thoảng lại đằng đằng sát khí, thỉnh thoảng cảm vận quán tính, một khúc tiếp theo, khiến lòng nàng cũng ngứa ngáy khó nhịn, rút kiếm của Hàm Tĩnh ra liền bay lên trước, chỉ tiếc này Phương Duy Tĩnh cũng không có ý muốn đấu, chỉ cùng nàng đấu một phen rồi thu tay, khiến nàng vẫn chưa thỏa mãn.

Hôm nay có cơ hội thấy được Phương Duy Tĩnh dụng võ, Tâm Mộng Hồ nói gì cũng không để Phương Duy Tĩnh đánh hai ba lần rồi bỏ đi, vì vậy trước đài cao, trăm phương ngàn kế ép Phương Duy Tĩnh đồng ý nhất định phải hết sức nghênh chiến.

Chỉ là, lời nói cũng chỉ một mình nàng nói, đến cuối cùng quá trình tỷ thí ra sao, vẫn không thể đoán được!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Trận Chung Kết (2)

Ngay lúc Tâm Mộng Hồ đang nói lảm nhảm, Phương Duy Tĩnh đã đi lên võ đài.

Bộ dáng Phong Bất Diện vẫn là lời thôi lách thếch, nhưng mà lúc này Phong Bất Diện lại không có sự thoải mái như hôm qua. Về mặt hẳn nghiêm túc đối mặt Phương Duy Tĩnh, ngày hôm qua cái người trẻ tuổi bỗng nhiên nổi tiếng này, có lẽ là một đối thủ mạnh mẽ khác trong cuộc đời của hắn. Nghĩ như

thế, trong lòng Phong Bất Điện dâng lên một cảm giác hưng phấn, cao thủ vẫn luôn cô đơn, võ lâm hiện nay, ngoài Lục Miểu chân nhân có hành tung bất định ra, cũng chỉ có mấy hòa thượng đầu trọc của Thiếu Lâm tự và mấy đại chưởng môn thỉnh thoảng có thể tỷ thí với hắn một phen, nhưng mà, cũng vài chục năm rồi, hàng năm đều nhìn mấy gương mặt cũ này, hắn đã ngấy rồi, hơn nữa còn thường xuyên qua lại, võ công của mấy người hắn cũng đã quen tới mấy phần, tất cả mọi người đều là người quen cũ, mặc dù tỷ thí cũng có phần hứng thú, nhưng trong lòng vẫn có chút tiếc nuối, thời gian trước hắn vẫn còn cảm khái võ lâm không có hậu sinh văn bối kiệt xuất, ai biết đi một chuyến đại hội võ lâm lại để cho hắn có được thu hoạch đáng kinh ngạc như vậy!

"Tiền bối, xin chỉ giáo nhiều!" Phụng Duyệt Tĩnh ôm quyền nói.

"Ha ha! Không dám, không dám! Người trẻ tuổi, hôm nay để Phong Bất Điện ta so chiêu với ngươi một trận, đến đây đi!" Nói xong, Phong Bất Điện nhấc hai tay, làm ra tư thế hình rắn.

"Vẫn văn bối liền cung kính không bằng tuân mệnh!" Phụng Duyệt Tĩnh cao giọng nói, bay người lên trước, chen chân vào quét về phía Phong Bất Điện.

Phong Bất Điện thấy thế lập tức chuyển người về phía đất trống, đợi sau khi chân Phụng Duyệt Tĩnh lướt qua nửa vòng, mọi người hít một hơi lạnh khi, thì ra chỗ Phong Bất Điện đứng lại lõm xuống một cái rãnh nông sâu bằng nửa ngón tay! Trời ơi, trên sàn gỗ dài đều lát đá cẩm thạch thượng hạng, thông thường cao thủ coi như dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm nứt, mà Phụng Duyệt Tĩnh lại chỉ lướt qua lại làm sàn đá cẩm thạch này lõm xuống một đường, việc này cần phải có nội lực cực kỳ thâm hậu!

Phong Bất Điện vừa nhìn, cười ha ha, không ngừng đưa tay tạo hình rắn, tựa như một con linh xà chuẩn bị chiến đấu, tùy thời công kích về phía kẻ địch bất cứ lúc nào, "Đủ hứng thú đây! Người trẻ tuổi, lại đến nào!" Nói xong, chủ động công kích. Chỉ thấy chân hắn đạp một cái, nhảy lên từ mặt đất bằng phẳng, "vèo vèo vèo" mấy tiếng, cong cong queo queo đánh úp về phía Phụng Duyệt Tĩnh, tay cong cong lúc mở lúc hợp, tựa như một con mãnh xà mở miệng to như chậu máu, khạc lưỡi đuổi theo con mồi chạy trốn.

Phụng Duyệt Tĩnh nghiêng người về phía sau, khó khăn vượt qua đầu tay hình rắn của Phong Bất Điện, Phong Bất Điện nhảy lên phía trên Phụng Duyệt Tĩnh, một tay đồng thời mãnh liệt tấn công phần bụng mà Phụng Duyệt Tĩnh nghiêng về phía sau để lộ ra, mới vừa chạm đến bụng Phụng Duyệt Tĩnh, tay của hắn liền bị một luồng lực bắn ra, rơi vào trong tay Phụng Duyệt Tĩnh, Phụng Duyệt Tĩnh một tay bắt được Phong Bất Điện, một tay kia lui về phía sau chống trên đất, đồng thời lại đưa chân phải ra đá về phía bụng cũng đang bị lộ ra của Phong Bất Điện.

Phong Bất Điện chỉ cảm thấy có một luồng gió mạnh mẽ xông về phía bụng, thậm chí không tốt, vội vàng xoay người, nguy hiểm tránh khỏi một cú đá của Phụng Duyệt Tĩnh, vạt áo không kịp thoát ra bị lực đá của Phụng Duyệt Tĩnh làm cho nát bấy, có thể thấy được sự mạnh mẽ của cú lực này.

Khó khăn tránh khỏi cú đá chân của Phụng Duyệt Tĩnh, Phong Bất Điện vấp một cái, thuận thế quần lên chân Phụng Duyệt Tĩnh, tay vừa rồi đánh úp về phía Phụng Duyệt Tĩnh cũng thu hồi lại rồi hung hăng đâm bàn tay Phụng Duyệt Tĩnh đã bắt hắn lại, thân người cũng đồng thời lui về phía sau.

Phụng Duyệt Tĩnh buông ra bàn tay đã bắt được Phong Bất Điện, một tay kia đẩy ra miệng rắn mà Phong Bất Điện đâm về phía mình, một chân khác dùng sức đạp trên mặt đất, nhảy lên.

Người ngoài chỉ nhìn thấy, hai bóng dáng một trắng một xám quần lấy nhau, hai người đồng thời tung bay trên không trung, chỉ thấy hai bóng người kẻ nhau thật chặt, một lát bóng xám trượt đến phía trước bóng trắng, một lát bóng trắng lại quỷ mị lách mình đến sau lưng bóng xám, tay của hai người đều hối hả đâm vào, mũi chân thỉnh thoảng điểm nhẹ trên mặt đất, lại lập tức bay lên giữa không trung.

"Muội, muội muội . . . ." Tâm Mộng Hồ tròn to hai mắt, lúng túng hỏi: "Chiêu này của tiểu muội phụ học được từ đâu vậy? Thật là lợi hại!" Cặp mắt nàng sáng lên nhìn hai người so đấu trên đài, hưng phấn nói: "Phong Bất Điện của Cái Bang là người điên điên khùng khùng, làm việc cũng ngoài dự tính của người khác, tính tình khó lường, bản lĩnh của hắn, là được bang chủ Cái Bang nhiệm kỳ trước truyền lại, sau lại cộng thêm tác phong tùy ý không câu nệ, một thân võ công biến hóa khó lường, làm người ta mịt mờ (không rõ), rất nhiều người cũng thua bởi trong tay hắn!" Nói xong, nhớ lại một lần kinh nghiệm thấy Phong Bất Điện đấu võ với người, vì vậy nàng lại nói: "Có một lần ta thấy được hắn đấu võ với người khác, cũng là dùng bộ công phu xà hình này, lượn trước lượn sau, quần người nọ thật chặt, người nọ vốn không phân thân ra được, cuối cùng bị Phong Bất Điện quần đến điên rồi, vốn ta định tìm cơ hội đi theo đấu với hắn, nhưng kể từ khi nhìn thấy được cảnh đó, ta liền quyết định không trêu chọc hắn!"

Phụng Tĩnh Xu thú vị hỏi: "Tại sao vậy? Võ công của Phong Bất Điện quả thật không tệ, đáng giá để tỷ tỷ đi khiêu chiến đó!"

"Nghĩ hay nhỉ!" Tâm Mộng Hồ hưng phấn nói, "Muốn ta một nữ nhân xinh đẹp như hoa đây để Phong Bất Điện dán người vào lượn trước lượn sau, ta còn lâu mới đánh!"

"Ha ha! Thì ra là như vậy!" Phụng Tĩnh Xu cười cười.

"Nói đi nói lại, rốt cuộc tiểu muội phụ đã dùng chiêu thức gì vậy? Sao hắn không tách mình và Phong Bất Điện ra, ngược lại càng dính chặt vào vậy?" Tâm Mộng Hồ vừa nhìn hai người đánh nhau, vừa tò mò hỏi.

Phụng Tĩnh Xu nhìn về phía hai người trên đài, chậm rãi nói: "Người bình thường bị rắn quần thân đều hoảng loạn muốn ném rắn đi, như thế ngược lại càng dễ dàng chọc giận rắn, từ đó mệnh tan trong miệng rắn, nếu như lúc này kéo dài khoảng cách với rắn, sẽ cho xà một khe hở để công kích, đây là cách làm không sáng suốt, ngược lại, nếu như quần chặt người với rắn, khiến nó không tìm được thời cơ để công kích, ngược lại là một phương pháp bảo vệ tính mạng." (khụ khụ, cái này, đây chỉ là Tiểu Ân nói đại, mọi người tuyệt đối đừng làm thật đó, thấy xà phải chạy mau. . . . .)

"Thì ra là còn có loại phương pháp này!?" Tâm Mộng Hồ ngạc nhiên kêu lên.

"Ha ha." Phụng Tĩnh Xu không nói thêm gì nữa, nhìn về phía hai bóng người trên đài dính nhau đã chẳng phân biệt được ta và ngươi, ho hai tiếng, cái này, tình thế này nhìn mờ ám sao sao ấy. . . . .

Đột nhiên, Phong Bất Điện đưa một tay về phía sau lưng, rút ra một cây gậy trúc xanh biếc, xoay chuyển trong tay, đâm về phía Phụng Duyệt Tĩnh gần ngay trước mắt!

Phụng Duyệt Tĩnh chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua một màu xanh lá, sau đó một luồng khí lưu đâm về phía bên hông của mình, hấn vội vàng đưa bàn tay về bên hông, dùng sức, "cách" một cái rút ra nhuyễn kiếm bên hông, vừa lúc chống lại gậy trúc Phong Bất Điện đâm tới!

Hai bóng người nhanh chóng tách ra, hai người đều vận khởi nội lực, từng người bắt đầu ngưng khí, trong lúc nhất thời, vũ khí của hai người cũng bắt đầu phát ra âm thanh "vù vù".

Đột nhiên, Phong Bất Điện phát động thế công, chỉ thấy một cây gậy trúc của hắn hóa thành một đạo bóng xanh vung về phía dưới Phụng Duyệt Tĩnh, trên mặt đất phát ra tiếng vang "xoẹt xoẹt xoẹt", Phụng Duyệt Tĩnh vốn còn chưa kịp nữa thấy rõ bóng gậy trúc, chỉ có thể dựa vào cảm ứng phương hướng gậy trúc trong không khí, không ngừng thoát ần thoát hiện, đồng thời kiếm trong tay cũng đâm về trên người Phong Bất Điện, da.nlze.quy.do/mn bởi vì Phụng Duyệt Tĩnh công kích vô cùng mãnh liệt, Phong Bất Điện cũng không rảnh bận tâm công kích phía dưới Phụng Duyệt Tĩnh, tay rút lại, gậy trúc liền dựng lên, quấn với nhuyễn kiếm của Phụng Duyệt Tĩnh, cũng hóa thành một vòng bóng xanh, bao vây Phụng Duyệt Tĩnh trong đó, tránh thoát không ra.

"Ha ha, Đà Cầu Bồng Pháp!" Phụng Tĩnh Xu cảm thấy thế giới này thật rất kỳ diệu, mặc dù xuyên đến một thời không khác, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những món đồ quen thuộc ở thế giới đó, hơn nữa, ngay cả một chiêu thức hư ảo trong tiểu thuyết võ hiệp cũng trở thành thực tế.

"Muội muội, hóa ra muội biết bộ võ công này sao?" Tâm Mộng Hồ hỏi, "Bộ võ công này chính là tuyệt chiêu của Cái Bang, do tổ sư gia của Cái Bang sáng chế, một cây gậy trúc màu xanh biếc có thể chỉ đông đánh tây, vô cùng sắc bén. Trên giang hồ có không ít người nghe thấy gậy mà biến sắc!"

Phụng Tĩnh Xu gật đầu, nhìn về phía hai người chiến đấu kịch liệt trên đài, quả thật rất lợi hại.

Phụng Duyệt Tĩnh bị gậy trúc này cuốn lấy, thoát ra không được, gậy trúc và nhuyễn kiếm cũng không phải là thân người, không thể nào gần sát được, trong lòng suy nghĩ chốc lát, lập tức quyết định động tác kế tiếp.

Chỉ thấy sau một khắc, Phụng Duyệt Tĩnh liền thoát người ra, cũng trong lúc đó, một luồng nội lực mạnh mẽ xông lên lòng bàn tay, lúc này, người khác đều kinh ngạc nhìn thấy sau khi Phụng Duyệt Tĩnh thoát ra trong tay không có nhuyễn kiếm, mà bên trong đoàn bóng xanh đó, vẫn có một đạo ngân quang thỉnh thoảng lóe lên!

"Cách Không Ngự Kiếm!!!" Tất cả mọi người khiếp sợ đứng lên, thất thanh kêu to!

"Không, không thể nào, không thể nào!" Sắc mặt Hoán Kiếm Huy tái nhợt nhìn thần thái người trẻ tuổi trên đài thần nhiên cách không bắt đầu ra dấu tay, trong đoàn bóng xanh kiếm bạc dưới sự chỉ huy của chủ nhân dao động tán loạn, trong đầu trống rỗng, thân hình bất ổn loạn choạng, không dám tin công phu cao cấp của Tây Kiếm phái giờ phút này lại được một thiên niên gần mười lăm tuổi sử dụng!

Hắn dám khẳng định, bộ công phu này ngoài hắn và năm mươi đệ tử ra, căn bản không có tiết lộ ra ngoài, như vậy người trẻ tuổi này sao lại tập được Cách Không Ngự Kiếm đây!?

Chẳng lẽ, chỉ bằng thời gian đánh nhau ngắn ngủi ngày hôm qua, hắn liền học được sao!? Nghĩ tới đây, sắc mặt của hắn càng thêm trắng bệch!

"Oa! Muội muội, muội muội! Muội phu thật là lợi hại!" Tâm Mộng Hồ kích động nhảy lên, hưng phấn giơ quyền lớn tiếng kêu lên: "Làm rất khá! Tiểu muội phu, thật là giỏi lắm!"

Phụng Tĩnh Xu vội vàng kéo Tâm Mộng Hồ xuống, mặt đen lại, tỷ tỷ này, cũng quá hưng phấn rồi!?

Trên đài Phong Bất Điện thấy Phụng Duyệt Tĩnh sử dụng "Cách Không Ngự Kiếm", trong bụng hoảng hốt, thầm nói: người trẻ tuổi này thật sự khó lường! Lại có thể có tu vi này, thật là anh hùng xuất thiếu niên!

Trong lòng mặc dù tán thưởng, trên tay Phong Bất Điện lại càng hung hiểm hơn, bởi vì Phụng Duyệt Tĩnh đã rời khỏi hiện trường, dĩ nhiên dĩ nhiên Phong Bất Điện vừa không có năng lực Cách Không Ngự Kiếm, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đấu với một thanh kiếm, hơn nữa còn tìm kiếm cơ hội bẻ thanh kiếm này làm hai đoạn.

Nhưng, không đợi hắn đến chém đứt nhuyễn kiếm, nhuyễn kiếm này đột nhiên lóe lên ánh bạc, "cách", đâm vào một chỗ khác của gậy trúc, hơn nữa nhanh chóng làm phá vỡ gậy trúc!

Chỉ nghe "bùng bùng" mấy tiếng, nhuyễn kiếm đã đứng thẳng ở trung tâm đóa hoa do mảnh trúc tạo thành, những mảnh trúc khác, là phần đuôi gậy trúc ở trên tay Phong Bất Điện, xung quanh nhuyễn kiếm còn tràn ngập một lớp bụi nhỏ, hiển nhiên là khói bụi do gậy trúc bị phá vỡ ra.

Trong lúc nhất thời, trên đài tỷ võ chợt yên tĩnh, tất cả đều dừng lại, chỉ có mấy hạt bụi còn đang lơ lửng trong không trung.

"Bốp! Bốp! Bốp!" Từng mảnh trúc rớt xuống đất, Phong Bất Điện cúi đầu nhìn đồng bạn đi theo mình nhiều năm, trong lòng xẹt qua một chút không ổn, hắn dứt khoát ngẩng đầu lên, không câu nệ cười một tiếng, hắng giọng nói: "Tiểu huynh đệ, công phu quả nhiên tốt, lão phu nhận thua!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Trận Chung Kết (3)

Trận tỷ thí thứ hai, dưới một tiếng "nhận thua" của Phong Bất Điền mà kết thúc.

Mặc dù hai người đều đã đi xuống võ đài, mọi người đều vẫn đắm chìm trong cuộc tỷ thí đặc sắc vừa rồi.

Phượng Duy Tĩnh khí định thần nhân trở lại bên cạnh Phượng Tĩnh Xu, Tuân Thư vỗ vỗ tay "bốp bốp", ngây thơ tán thưởng nói: "Tĩnh ca ca, huynh rất lợi hại đó!"

"Há? Thư nhi xem hiểu sao?" Phượng Duy Tĩnh dịu dàng cười một tiếng, nhìn về mặt Tuân Thư ngây thơ hỏi.

"Thư nhi đương nhiên nhìn hiểu!" Tuân Thư nghiêm túc gật đầu, hai tay hấn bắt được ống tay áo Phượng Duy Tĩnh, Die nd da nl e q uu ydo n lắ lắ nững nịu nói: "Tĩnh ca ca thật là lợi hại, Tĩnh ca ca cũng biết bay bay!"

"Tĩnh ca ca có thể bay là rất lợi hại sao?" Phượng Tĩnh Xu buồn cười hỏi.

"Đúng vậy!" Tuân Thư đương nhiên gật đầu nói.

"Ha ha!" Phượng Tĩnh Xu điểm nhẹ trên chóp mũi Tuân Thư, về mặt cưng chiều.

"Oa oa oa! Tiểu muội phụ, thật không nhìn ra người lại lợi hại như vậy!" Tâm Mộng Hồ phục hồi tinh thần lại từ trong cơn chấn động kinh ngạc, lắc mình đi tới bên cạnh Phượng Duy Tĩnh, hưng phấn vỗ vỗ bả vai Phượng Duy Tĩnh, nhao nhao muốn tỷ thí nói: "Tiểu muội phụ, sao, lúc nào sẽ so với tỷ tỷ đây một trận đi!"

Phượng Duy Tĩnh cười nhạt, lắc lắc đầu nói: "Võ công tỷ đã rất cao, không cần phải tìm tiểu đệ khoa tay múa chân."

"Hừ! Lời này của người là có ý gì?" Tâm Mộng Hồ dựng mày lên, trợn mắt nhìn Phượng Duy Tĩnh, "Có phải đang châm chọc tỷ tỷ không!?"

"Không phải vậy, " Phượng Duy Tĩnh vẫn ôn hòa nói: "Ta sẽ không giao thủ với bằng hữu của Tĩnh nhi."

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, lập tức nhảy lên hét lớn: "Muội muội! Ta muốn tuyệt giao với muội!"

"Xi!" Phượng Tĩnh Xu lập tức bật cười, nàng nhìn Tâm Mộng Hồ trước mặt nói: "Tỷ tỷ, không phải chứ? Dieendaanleequydonn Vì tỷ võ mà tỷ lại tuyệt giao với muội? Chẳng lẽ tỷ cũng không muốn ăn đồ ăn ngon nữa sao?"

"Ách! Ách....." Tâm Mộng Hồ vừa nghe, lộ vẻ do dự, một bên là thức ăn ngon, một bên là võ công, rốt cuộc phải làm gì đây?

Nàng khổ não nhíu lại đôi mày thanh tú, thức ăn ngon, võ công, võ công, thức ăn ngon, rốt cuộc chọn cái nào.....

Đúng lúc ấy, trên đài truyền đến tiếng của người chủ trì: "Trận chung kết đợt thứ hai bắt đầu! Xin hai vị trịnh cử lên đài!"

Phượng Tĩnh Xu thân mật nắm chặt tay Phượng Duy Tĩnh, khích lệ nói: "Cố gắng lên! Cần thận chớ bị thương!"

Phượng Duy Tĩnh trở tay cầm bàn tay mềm của Phượng Tĩnh Xu, nở một nụ cười đầy dịu dàng, sau đó đứng dậy đi lên võ đài.

Trên đài tỷ võ, vẻ mặt Tuệ Năng thận trọng, mặt đối mặt với Phụng Trọng Duy Tĩnh.

Người chủ trì đứng ở giữa hai người, cao giọng tuyên bố: "Trận đấu loại cuối cùng giành chức Minh chủ võ lâm, chính thức bắt đầu ——"

"Chờ một chút!!!" Lối còn chưa dứt, một giọng nói hùng hậu cắt đứt người chủ trì.

Mọi người tò mò theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là trang chủ Ngọc Tranh trang, Khanh Ngọc Tranh!

"Khanh trang chủ, sao vậy?" Quan Văn Nghĩa thân là người làm chủ, đứng lên hỏi.

"Quan minh chủ, các vị võ lâm đồng đạo!" Khanh Ngọc Tranh phi người lên đài, trước ôm quyền hành lễ với bốn vị trọng tài, sau đó lại hành lễ với các nhân sĩ võ lâm dưới đài, rồi nói: "Vốn sẽ tiến hành trận đấu cuối cùng, dinendian.loqidJon Khanh mỡ cũng không nên nói nhiều, nhưng trong lòng Khanh mỡ có một nghi vấn, Khanh mỡ cho là rất cần thiết để biết rõ, cái này không chỉ là vì coi ra nghi vấn trong lòng Khanh mỡ, càng là vì phụ trách cho các vị đang ngồi đây!"

Khanh Ngọc Tranh nói một hồi, dẫn tới mọi người bàn luận xôn xao, là chuyện gì nghiêm trọng như thế? Khiến trang chủ Ngọc Tranh trang cắt đứt việc cử hành đại hội võ lâm, còn nói có liên quan đến bọn họ, mọi người không khỏi tò mò.

Trên đài bốn người nghe vậy nhướng mày, bốn người nghiêng người về phía trước nhỏ giọng thương nghị.

"Muội muội, muội thấy hắn sẽ nói chuyện gì đây?" Tâm Mộng Hồ nhỏ giọng hỏi.

Phụng Trọng Xu vừa bóc quả cho Tuấn Thư, vừa liếc Khanh Ngọc Tranh một cái, châm chọc cười nói: "Tôm tép nhai nhép!"

"Người!" Hàm Tĩnh nghe vậy giận dữ, lạnh lùng nói: "Hoàng Vũ cô nương, mời tôn trọng một chút!"

Phụng Trọng Xu không để ý Hàm Tĩnh, tiếp tục dứt Tuấn Thư ăn. Ngược lại Tâm Mộng Hồ nhướng mày, châm chọc: "Thế nào, thân làm nam nô ở đây, tâm lại hướng về sự phụ của mình à?"

Hàm Tĩnh ngẩn ra, cúi đầu không nói.

Tâm Mộng Hồ hừ lạnh một tiếng: "Nếu lại xuất hiện loại chuyện như vậy, đừng trách chủ tử ta làm ra chuyện gì!"

Hàm Tĩnh phun ra một chữ "vâng", liền không nhiều lời nữa.

Trên đài sau khi bốn người thương nghị một phen, Quan Văn Nghĩa nói: "Khanh trang chủ có nghi vấn gì xin mời hỏi đi!"

Khanh Ngọc Tranh lấy được cho phép, ôm quyền nói tạ ơn, xoay người đối mặt mọi người dưới đài nói: "Các vị võ lâm đồng đạo, mọi người đều biết, lần đại hội võ lâm này là môn phái có được thư mời mới có tư cách tới tham gia, hơn nữa điều kiện về môn phái và chương môn được mời rất nghiêm khắc, nhưng mà, dinendian.loqidJon lần này trên đại hội có một môn phái đột nhiên xuất hiện, trước đó trong chốn võ lâm vốn chưa từng nghe qua bất kỳ tin tức liên quan tới bọn họ, vì vậy đối với tư cách dự thi của môn phái này chúng ta có nên hỏi trước hay không?"

Khanh Ngọc Tranh ngấm ngấm hai người nói một hồi, toàn bộ ánh mắt của đám đông chuyển về phía đám người Phụng Trọng Xu tự xưng "Túc Sa môn".

Thấy lực chú ý của mọi người đều chuyển tới trên bốn người Phụng Trọng Xu, Khanh Ngọc Tranh lại nói: "Mọi người đều biết, tối ngày hôm qua có mấy người của môn phái bí công kích, chúng ta và các vị võ lâm đồng đạo ở Tuyên Bình bảo đều là danh môn chính phái trên võ lâm, không biết làm loại hành động đánh lén trong đêm này, Diennndkan/leequhydonnn càng sẽ không xuống tay tàn nhẫn như vậy, vì vậy bên trong bảo chỉ có duy nhất một môn phái không rõ thân phận thì có hiềm nghi rất lớn!" Khanh Ngọc Tranh vừa dứt lời, liền nhìn thấy sắc mặt người của các môn phái đang ngồi đại biến, đồng thời ánh mắt hoài nghi và nghi kỵ không ngừng quét về phía đám người Phụng Trọng Xu, không ngừng phỏng đoán chuyện tối ngày hôm qua đến cùng có phải bọn họ gây nên hay không.

Khanh Ngọc Tranh tiếp tục nói: "Huống chi tiểu nữ có thể làm chứng, người của Túc Sa môn này trước vốn không biết tham gia đại hội võ lâm phải cần thư mời, bọn họ là ở nửa đường gặp được tiểu nữ và Vô Nhai công tử của Yên gia bảo, liền muốn cùng bọn họ trà trộn vào đây!" Vừa dứt lời, một bóng dáng nhu nhược chậm rãi lên đài, dịu dàng mà nói: "Đúng, Di Yên có thể chứng minh, Túc Sa môn này vốn là giả, ở Châm Bích thành tiểu nữ gặp phải Vô Nhai công tử, bọn họ đi theo sau lưng Vô Nhai công tử, muốn cùng chúng ta đi đến đại hội võ lâm, sau đó ta và Vô Nhai công tử phát hiện bộ dạng bọn họ khả nghi, vì vậy dọc đường nghĩ biện pháp bỏ rơi bọn họ, đúng không, Vô Nhai công tử!" Khanh Di Yên xoay người ôn nhu hỏi Yên Vô Nhai.

Yên Vô Nhai ngẩn ra, trên mặt thoáng qua vẻ phức tạp, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn thấy Yên Vô Nhai không nói lời nào, Khanh Di Yên lên giọng nói: "Vô Nhai công tử, ngươi còn cố niệm tình cũ gì chứ! Ngươi suy nghĩ xem tối hôm qua bọn họ đối xử thế nào với chúng ta, bọn họ hành động ác độc như vậy, căn bản là người của Ma giáo!"

Yên Vô Nhai vừa nghe, rớt cuộc hạ quyết tâm, áp úng gập đầu nói phải.

Trong mắt Phụng Trọng Xu xẹt qua một tia tức giận, thật là một con sói mặt trắng, ban đầu không nên cứu hắn!

"Mọi người thấy đi! Vô Nhai công tử đã xác nhận, bọn họ không phải là Túc Sa môn gì đó, bọn họ vốn là Ma Giáo đấy!" Khanh Dì Yên lớn tiếng nói, "Nói! Tại sao các người xâm nhập vào đại hội vô lâm? Có phải muốn giết hại vô lâm đồng đạo hay không!? Dfienddn liequidoon " Khanh Dì Yên duỗi ngón tay ngọc, ngón từ chính nghĩa chỉ về phía đám người Phụng Tịch Xu!

Những nhân sĩ vô lâm vẫn nửa tin nửa ngờ nhìn Khanh Dì Yên càng nói càng có đạo lý, mà cũng có Vô Nhai công tử Yên gia bảo làm chứng, hơn nữa đương sự bên kia từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, vì vậy đều tin tưởng lời Khanh Dì Yên nói, từng người một đứng lên, rồi rút vũ khí ra chỉ vào đám người Phụng Tịch Xu, ác độc kêu lên: "Người được đẩy tà ma ngoại đạo, lại trà trộn vào có ý đồ bất chính!"

Trên đài bốn người không ngờ nhìn sự tiến triển của tình hình, không biết chuyện lại biến thành bộ dáng như vậy!

"Ồ ồ..... Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Thư nhi sợ....." Tuấn Thư nhìn người chung quanh hung dữ, sợ hãi tránh vào trong lòng Phụng Tịch Xu.

"Ngoan, Thư nhi không sợ, có tỷ tỷ ở đây, đừng sợ đừng sợ!" Phụng Tịch Xu ôm ái vô bả vai Tuấn Thư, trong lòng thoáng qua một tia sát ý, ngẩng đầu nhìn Phụng Duy Tịch trên đài, Phụng Duy Tịch gật đầu, đi xuống đài tới đỡ Tuấn Thư núp ở trong lòng Phụng Tịch Xu nhẹ giọng an ủi, Phụng Tịch Xu từ từ đứng lên, mới vừa nháy ra một bước, Diennkdan/leeequhydonnn một tay Phụng Tịch Xu liền kéo lại, nàng cúi đầu nhìn, về mặt Tâm Mộng Hồ kiên quyết nhìn nàng nói: "Muội muội, tỷ tỷ tin tưởng muội!"

Trong lòng Phụng Tịch Xu âm áp, cười khẽ một tiếng, gật đầu.

Nàng nhảy ra một bước nữa, đột nhiên vang lên tiếng của một nữ nhân: "Các người đều ở đây thú ỉm! Tịch Xu muội muội mới không phải người của Ma giáo!"

Phụng Tịch Xu theo tiếng kêu nhìn lại, Quan Nhạc Huyền mặt đầy căm phẫn nhảy dựng lên kêu to, nàng lớn tiếng nói: "Tịch Xu muội muội là do biểu ca ta dẫn vào, chẳng lẽ ý của các người nói ngay cả biểu ca ta cũng là người của Ma giáo sao!? Huống chi, chuyện tối ngày hôm qua vốn cũng không phải do Tịch Xu muội muội làm, cả một buổi tối hôm qua bọn họ đều ở trong sân cùng chúng ta, lúc ấy còn có mấy người ở đó, các người nói đúng đi! Phụng vương gia, Kim công tử, còn có các vị Phong Thanh, Tuyệt Ảnh!"

Phụng Tịch Xu nhìn vị bằng hữu mới biết mấy ngày này, vào thời khắc này, nghĩa vô phản cố (làm việc không lùi bước) vươn mình mà ra ủng hộ nàng, trong lòng đều cảm động, bằng hữu này quả nhiên không kết giao uống phí!

Lúc này, tất cả người tối hôm qua đều đứng lên, rồi rít lên tiếng chứng minh đám người Phụng Tịch Xu trong sạch.

Mọi người vừa nhìn, người chứng minh đều là người có phân lượng, bọn họ cũng không thể nói láo, này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!?

Khanh Dì Yên âm thầm cắn môi, không ngờ tối hôm qua sau khi bọn họ đi những người này lại không hề rời khỏi, thật là tính toán không chu đáo rồi!

Trong đầu không ngừng nghĩ tới việc giải thích, mắt cũng không dừng nhìn lướt qua, đột nhiên, ánh mắt của nàng sáng lên, nở một nụ cười đắc ý.

"Mặc dù tối hôm qua bọn họ và chư vị ở chung một chỗ, nhưng xin mọi người nhìn thử, người áo đen lên đài tỷ vũ vào ngày thứ nhất lại không thấy!" di@en*dyan(lee^qu.donn) Khanh Dì Yên chỉ về phía Phụng Tịch Xu, lúc này mọi người mới chú ý tới ngày hôm qua người áo đen đột nhiên muốn thay đổi người ở trên đài quả nhiên không thấy!

Khanh Dì Yên hả hê nói: "Mặc dù bọn họ có nhân chứng, nhưng người áo đen kia lại không có!" Ánh mắt nàng đầy ác ý nhìn Phụng Tịch Xu: "Hoàng Vũ cô nương, xin hỏi, người tình kia của người đi đâu rồi?"

Lời này vừa nói ra, lại dẫn tới một mảnh xôn xao!

Mọi người nhao nhao thảo luận lời Khanh Dì Yên nói, hơn nữa liên hệ tới biểu hiện của Phụng Tịch Xu vào hai ngày này, toàn bộ đều nhìn Phụng Tịch Xu với ánh mắt phê phán!

Trong lòng Phụng Tịch Xu giận dữ, hay cho Khanh Dì Yên! Ta nhẫn nhịn người năm lần bảy lượt, người lại vọng tưởng nhờ vào đó bò đến trên đầu của ta!

Hôm nay, ta nhất định phải cho người nếm hậu quả khi đắc tội ta!!!

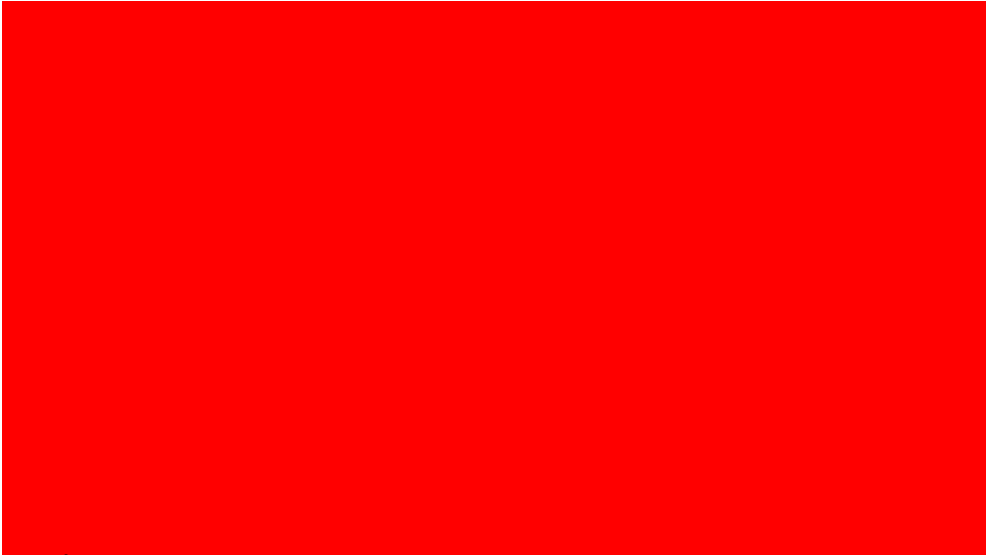
Vì vậy, Phụng Tịch Xu phi thân tới trên đài, tức giận kéo theo gió xuân, trong lúc nhất thời, cuồng phong gào thét, mái tóc Phụng Tịch Xu xoay chuyển, tay áo tung bay, nàng lạnh lùng nhìn thẳng Khanh Dì Yên, trong nháy mắt đó tản ra khí tức vương giả ép Khanh Dì Yên tới hít thở không thông!

Phụng Tịch Xu vận công truyền âm, lạnh lùng nói: "Chuyện tình của bốn cung, khi nào đến lượt bọn người nghị luận!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thân Phận

*đọc xong chương này mà thấy há hê quá đi!!

Phượng Tĩnh Xu vận công truyền âm, lạnh lùng nói: "Chuyện tình của bốn cung, khi nào đến lượt bọn ngươi nghị luận!!!"

Nội lực của Phượng Tĩnh Xu dồi dào, nàng truyền âm thanh truyền đến từng góc ngách, âm thanh vang dội làm chấn động mọi người đến ù cả tai, gió thổi ào ào làm lá cây bay xào xạc, bầu trời vừa mới còn quang đãng đã bị đám mây che đi, trở nên âm u.

Bốn cung!? Mọi người dưới đài vừa nghe thấy xưng hô của Phượng Tĩnh Xu, đều lập tức kinh ngạc nhảy dựng lên!

Thân hình đứng thẳng trên đài tỷ võ, đầu ngẩng cao, lấy tư thái bề ngễ thiên hạ, ép Khanh Ngọc Tranh và Khanh Dĩ Yên tới không thở nổi!

"Bốn..... bốn cung?" Khanh Dĩ Yên giữ lấy lụa trắng che mặt bị gió thổi lên, nàng vừa luống cuống tay chân đề tám lụa mỏng lại, lắp ba lắp bắp nói, "Ngươi lại tự xưng là bốn cung!?" Nàng đề cao âm lượng, Die nd da nl e q uu ydo n ý đồ dùng âm lượng đề Phượng Tĩnh Xu xuống, "Hoàng Vũ Tĩnh Xu! ‘ Bốn cung ’ là từ chuyên dùng của hoàng gia, ngươi là một nữ nhân không rõ lai lịch lại cũng dám dùng!"

"Hừ!" Phượng Tĩnh Xu hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Khanh Dĩ Yên, bốn cung thật không biết nên nói ngươi ngu xuẩn hay còn lừa mình dối người! Nếu bốn cung không có cái thân phận đó, há có thể xuất khẩu cuồng ngôn trước mặt quân hùng sao!?"

"Ngươi... ngươi...." Khanh Ngọc Tranh run run chỉ tay về phía Phượng Tĩnh Xu, khẳng định nói: "Không thể nào! Ngươi không thể nào là công chúa! Trong thiên hạ, công chúa của hoàng thất bốn nước không ai không biết, từ xưa tới nay chưa từng có ai nghe nói qua ngươi...ngươi nhất định là đồ giả mạo!"

"Ha ha ha!" Phượng Tĩnh Xu liêu lĩnh cười lớn tiếng, "Có phải thật vậy hay không, ngươi hỏi thử nam nhân bên cạnh ta chẳng phải sẽ biết sao! Duy nhi!"

"Tĩnh nhi." Phượng Duy Tĩnh không chút nào ảnh hưởng bởi bầu không khí căng thẳng này, khi đối mặt với Phượng Tĩnh Xu, vẫn ôn hòa như ngọc. Hắn một tay lôi kéo Tuần Thư, đi về phía trên đài, dọc theo đường đi thỉnh thoảng có người quăng lấy ánh mắt đầy hoài nghi và kinh hãi đến bọn họ.

Đi tới bên cạnh Phượng Tĩnh Xu, Phượng Duy Tĩnh quay mặt nhìn Khanh Ngọc Tranh, cái khí chất dịu dàng dần dần tản đi, khí chất hoàng gia bật ra từ trong xương, vẻ mặt tươi cười cũng được che lên một sự sắc bén, dieendaaneequydonn lạnh lùng nhìn thẳng hai người trước mắt, quát lên: "Điều dân lớn mật, lại vọng tưởng hãm hại công chúa, bọn ngươi có biết hậu quả việc vu oan hoàng thất không!?"

Khanh Ngọc Tranh nhìn ánh mắt sắc bén của Phượng Duy Tĩnh, trong lòng đột nhiên hoảng hốt, rốt cuộc không còn bình tĩnh nữa, nếu như, nếu như nữ hài trước mắt thật sự là công chúa, vậy thì Ngọc Tranh trang của hắn, chỉ sợ cũng xong rồi!

Bất được một cọng rom cuối cùng, Khanh Ngọc Tranh luống cuống kêu lên: "Ngươi nói nàng là công chúa nàng chính là công chúa sao? Vậy ta đây có thể nói nữ nhi của ta là đương kim hoàng hậu đấy!"

"Khanh trang chủ! Mời ngươi chú ý lời nói!" Trên đài Phượng Hàm Tiểu đột nhiên đứng lên nghiêm nghị lên tiếng nói, "Hoàng gia há là ngươi có thể thuận miệng nói bậy sao!?"

Khanh Ngọc Tranh bị Phượng Hàm Tiểu quát lớn một tiếng, lúc này mới phát hiện sự luống cuống của mình, hoảng loạn ôm quyền bồi tội với Phượng Hàm Tiểu nói: "Thảo dân thất lễ! Kính xin Phượng vương gia thứ tội!"

Phượng Hàm Tiểu đứng ở phía trên, mặt chứa sát khí nói: "Uy nghiêm của hoàng gia không thể bị sỉ nhục, Khanh Ngọc Tranh, nếu như tái phạm, đừng trách bốn vương không lưu tình!"

"Đứng, đứng, đứng!" Khanh Ngọc Tranh đỏ mặt hôi lạnh liên tục nói đứng, sau đó lại chìa mũi dùi về phía Phượng Tĩnh Xu, da.nlze.qy;ydro/nn kiện cáo

nói: "Vương gia! Hai người này giả mạo công chúa hoàng gia, tội này đáng chém, kính xin vương gia minh xét!"

Về mặt Phụng Hàm Tiểu lập tức trở nên khó dò, ý vị thâm trường nhìn hai người trên đài, lớn tiếng hỏi: "Hoàng Vũ Tĩnh Xu, ngươi có gì muốn nói không?"

Phụng Tĩnh Xu vung tay một cái, hừ nói: "Bổn cung có cái gì phải nói?"

"Bản thân mình xưng ‘bổn cung’, có gì có thể chứng minh? Ngươi là công chúa của nước nào? Là cái gì công chúa?" Phụng Hàm Tiểu luôn miệng hỏi.

Phụng Tĩnh Xu nheo cặp mắt lại nhìn về phía trên đài, quả nhiên, phát hiện trong mắt Phụng Hàm Tiểu đầy ý cười.

Lúc này, Phụng Duy Tĩnh nói chuyện: "Vương gia xuất ngoại ngao du nhiều năm, ngay cả đường đệ đường muội nhà mình cũng không nhận ra được!"

Phụng Hàm Tiểu cười thầm, thầm nghĩ: tiểu tử thôi, rốt cuộc chịu thừa nhận thân phận rồi sao? Hai ngày trước đã nói tiểu tử này nhìn quen mắt, vốn trong lòng còn nửa tin nửa ngờ, nếu không phải tối ngày hôm qua vì một tiếng "Phụng Duy Tĩnh" kia, hẳn còn không dám xác định đâu!

Giả bộ ngu hỏi: "Đường đệ đường muội? Ta nhớ rõ Vu Tường hoàng thúc chỉ có hai đứa con trai, chỉ có Vu Dục hoàng thúc có một nữ nhi, được phong làm Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc ta, Hoàng Vũ cô nương, chẳng lẽ ngươi muốn nói, ngươi chính là Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc sao!?"

"Không thể nào! Nàng tuyệt đối không thể nào là Phụng Trạch công chúa!" Khanh Dĩ Yên đột nhiên lên tiếng nói, "Mọi người đều biết, Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc năm vừa mới năm tuổi có tướng mạo đẹp khác thường, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) hơn nữa giữa trán có phụng hoàng lửa, thân có hương thơm lạ, đặc biệt nhất là một đôi mắt tím độc nhất vô nhị!" Nàng đưa ngón tay chỉ Phụng Tĩnh Xu nói: "Mọi người xem! Nữ nhân này có tướng mạo thường thường, vừa không có hương thơm lại không có phụng hoàng lửa, chớ nói chi là đôi mắt tím đặc biệt kia!" Nàng kích động nhìn mọi người dưới đài, lớn tiếng nói: "Nàng là giả, là giả!" Giọng nói điên cuồng dữ dội, đâm vào tai mọi người khiến tất cả đều âm thầm cau mày.

Đột nhiên, Phụng Tĩnh Xu chợt bay lên, mọi người còn chưa kịp thấy rõ, cũng đã đứng trước mặt Khanh Dĩ Yên, nàng nhẹ nhàng đưa tay cầm bàn tay phải của Khanh Dĩ Yên đang chỉ về phía nàng, từ từ thu lại, cười đến vô cùng dịu dàng, chậm rãi nói: "Bổn cung, hận nhất người khác, dùng tay chỉ ta!"

"Rắc, rắc!" Tiếng vỡ vụn rõ rệt vang lên trên võ đài, khiến người ta trong nháy mắt rụng cả tóc gáy!

Sau một khắc, tiếng kêu thảm thiết của Khanh Dĩ Yên phá vỡ sự âm trầm này!

"A ——"

"A ——!!!"

"Yên nhi!" Khanh Ngọc Tranh và Yên Vô Nhai bị tiếng kêu của Khanh Dĩ Yên mà giật mình, song song đánh về phía hai người, trước mắt vừa chợt lóe, Phụng Tĩnh Xu đã trở lại tại chỗ, hai người nhào tới không khí, để lộ ra trước mắt mọi người chính là một cánh vô lực rũ xuống!

Đội Khanh Ngọc Tranh tiến lên đỡ lấy thân thể vô lực của nữ nhi, một tay nắm lấy cánh tay rũ xuống kia của Khanh Dĩ Yên, dĩnendian.loqid]on toàn thân chấn động, hai mắt đỏ lên dữ dội, oán hận quát lớn Phụng Tĩnh Xu: "Hoàng Vũ Tĩnh Xu, ngươi lại bóp nát tay nữ nhi của ta!!!"

Mọi người cả kinh, hoảng sợ nhìn Phụng Tĩnh Xu, lại đồng thời sợ hãi hít vào một ngụm khí lạnh!!!

Chỉ thấy cặp mắt đen kia dần dần trở nên vân đục, một tia sáng màu tím lóe lên trong con ngươi màu đen, rồi dần dần bao trùm lấy con ngươi đen, trong chốc lát, một đôi mắt màu tím tinh khiết bắn ra một tia sáng màu tím bén nhọn! Đồng thời, khuôn mặt vốn trắng nõn, thanh tú lại giống như được nhuộm màu, từ từ trở nên hồng nhuận, không biết vì sao, gương mặt kia đột nhiên càng nhìn càng đẹp, hơn nữa, giữa trán vốn không có gì, cũng từ từ lộ ra một điểm đỏ như lửa, từng đợt mùi thơm lạ lùng tản ra từ trên người nàng, được gió thổi cuốn đi mang theo đến từng góc ngách.

Phụng Tĩnh Xu vung tay áo lên, che khuất khuôn mặt chợt thay đổi khác thường, đến khi thả ống tay áo xuống, tất cả người ở chỗ này đều ngây dại!!!

Làm da trắng ngần mịn nhẵn như mỡ, mày ngài xinh đẹp, tóc búi vân kế, răng trắng mất tím, phụng hoàng lửa bay lên giữa trán, mùi thơm lạ lùng mê người, nữ nhân trước mắt này lấy phụng thức rung động bất ngờ như vậy để lộ ra ngay dung nhan khuynh quốc khuynh thành giống như thiên tiên, làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng chìm đắm trong sắc đẹp của nàng!(có chỗ mình bịa đấy, đoạn này hơi khó!)

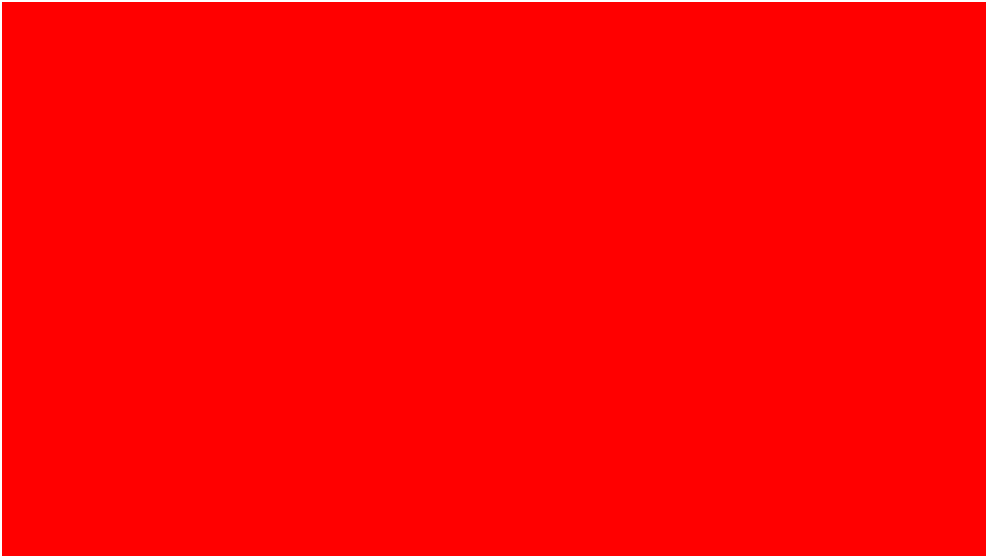
Mặc dù đã nhìn không dưới trăm ngàn lần, nhưng mỗi lần nhìn, cũng sẽ không tự chủ được càng thêm yêu một phần, hai mắt Phụng Duy Tĩnh lưu luyến ở trên người Phụng Tĩnh Xu, không chỉ có vì nàng xinh đẹp kinh người, Dĩenndkdan/leeequhydonnn còn là vì tính tình vừa chính vừa tà của nàng, với người một nhà càng thêm yêu thích, với kẻ địch lại ác độc vô tình, tất cả tất cả, chỉ cần là nàng, hẳn đều không chùn bước mà yêu nàng!

Phụng Duy Tĩnh đắm chìm trong sự thay đổi của Phụng Tĩnh Xu, vì vậy, cũng không phát hiện, người bên cạnh bỗng khác thường.

Cả người Tuân Thư không ngừng run rẩy, chuông bên hông bắt đầu vang lên, cùng với sự biến hóa của Phụng Tĩnh Xu, càng ngày càng rung động kịch liệt, hai mắt vẫn luôn ngây thơ trong sáng cũng dần dần trở nên kinh động khiếp sợ, cho đến khi dung nhan Phụng Tĩnh Xu hoàn toàn hiện ra, hẳn đột nhiên hét lên một tiếng, chớp mắt, ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Mất Cánh Tay

“Thư nhi!”

Nghe thấy tiếng thét chói tai của Tuân Thư Phụng Tĩnh Xu quay đầu vừa lúc thấy một màn Tuân Thư ngã xuống đất!

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, dùng thuật di chuyển tức thời tiến lên, kịp thời đón lấy thân thể mềm yếu của Tuân Thư, một tay nhanh chóng sờ lên mạch cổ tay của Tuân Thư, đợi sau khi xác định Tuân Thư chỉ bị kích động, nàng thờ phào một cái, vội vàng lấy ra một viên thuốc từ trong Thảm Xu Vãn cho hắn uống xuống, sau đó giao hắn cho Phụng Duy Tĩnh đứng bên cạnh.

Đón lấy ánh mắt áy náy của Phụng Duy Tĩnh, nàng lắc đầu, ý bảo đây không phải là lỗi của hắn.

Lúc này, người ở dưới đài cuối cùng phản ứng lại từ trong kinh ngạc, bắt đầu bàn luận xôn xao:

“Mau nhìn kia, mau nhìn kia! Thật sự là mất tím!”

“Đúng vậy, trên trán nàng còn có phụng hoàng lửa! Thật sự là phụng hoàng lửa!”

“Thơm quá! Các người ngửi thấy không? Thật sự có mùi thơm, là từ trên đài bay xuống! Nhất định là mùi thơm trên người nàng, nhất định là vậy!”

“Đúng, không sai, nàng nhất định chính là Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc!”

“Đúng, đúng, chính là vị công chúa muốn hái cỏ thơm khắp thiên hạ kia!”

Thấy được quá trình biến thân của Phụng Tĩnh Xu, tất cả mọi người bắt đầu tin tưởng Phụng Tĩnh Xu chính là vị Phụng Trạch công chúa thể phải “xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ” trong truyền thuyết!

Lúc này, Khanh Ngọc Tranh ở một bên ôm chặt Khanh Dĩ Yên trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, kinh hãi là nữ tử trước mắt quả thật theo như lời nàng nói, đường đường chính chính là công chúa hoàng gia, hơn nữa lại là Phụng Trạch công chúa mười năm trước đã được hoàng gia hết mực sủng ái! Hậu quả việc vu oan công chúa, rất có thể sẽ phá hủy Ngọc Tranh trang của hắn! Giận chính là, một cái bóp tay của Phụng Tĩnh Xu, liền phá nát bàn tay nữ nhi bảo bối duy nhất của hắn! Xương tay nát bấy, còn đáng sợ hơn gãy xương, gãy xương còn có thể chữa trị, nhưng xương tay vỡ vụn thì sẽ không còn hi vọng nữa rồi!

Bị cơn đau nhức từ cánh tay làm cho thức tỉnh, giữa lúc Khanh Dĩ Yên mơ mơ màng màng nghe được âm thanh rít rít âm ỉ, người xung quanh không ngừng nói cái gì mà “công chúa”, cái gì mà “phụng hoàng lửa”, ai, ai là công chúa? Phụng hoàng lửa? Ai có phụng hoàng lửa? Là ai? Ai vậy?

Trong lòng đột nhiên thoáng qua một cái ý niệm, nàng lập tức lắc đầu phủ nhận, không thể nào! Nàng ta không thể nào là công chúa!

Đau! Tay thật là đau! Khanh Dĩ Yên nhớ tới một màn trước khi hôn mê, trong lòng chợt lạnh, nỗ lực mở hai mắt ra, đập vào mắt lại là một cánh tay quen thuộc nằm trên bàn tay phụ thân! Chỉ là cánh tay này thường ngày linh hoạt, nhưng bây giờ đã mềm yếu không xương rũ xuống! Tại sao lại như vậy? Tại sao!?

Khanh Dĩ Yên hốt hoảng ngừng đầu, chạm vào ánh mắt đau lòng của phụ thân, nàng không dám tin, ánh mắt nàng chợt lóe, đột nhiên rơi vào bóng dáng chói mắt phía trước kia, nàng ta nghiêng người, chỉ lộ ra nửa bên mặt, nhưng chỉ nửa gương mặt này của nàng, đã đẹp hơn Khanh Dĩ Yên nàng gấp trăm

ngàn lần!

Khanh Dì Yên luôn luôn tự tin rằng nàng rất xinh đẹp, giờ phút này cũng không để ý tới cánh tay đã bị hủy, nàng cắn răng chịu đựng đau đớn ngẩng đầu hỏi phụ thân: “Phụ thân, nữ nhân kia là ai? Là ai thế?”

Khanh Ngọc Tranh thấy nữ nhi mình tỉnh táo lại, trong lòng vui vẻ, lại thấy hai mắt nữ nhi rung rung trực tiếp hỏi mình dieendaanleequydonn “nữ nhân kia là ai”, hấn đau buồn, hung hãn nói: “Yên nhi, nữ nhân kia chính là Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Nàng thật là ác độc, lại bóp nát xương tay của con!”

Con người Khanh Dì Yên đột nhiên trở to, nàng không thể tin được tự làm bầm, làm như không muốn tiếp nhận sự thật này, Hoàng Vũ Tĩnh Xu luôn bị nàng coi là cái đinh trong mắt, trên trán của nàng có một vết màu đỏ, hai mắt của nàng trong suốt lóe lên màu tím, nàng, nàng.....

“A ——!!!” Khanh Dì Yên đột nhiên nổi điên hét ầm lên, nàng dùng một cánh tay khác không bị phế hưng hăng nắm lấy một bên vai của Khanh Ngọc Tranh khó nhọc đứng lên, hai mắt đỏ bừng, giống như dã thú bị chọc giận, cách cái khăn che mặt điên cuồng mà ác độc nhìn chăm chăm Phụng Tĩnh Xu.

Tất cả mọi người bị tiếng hét chói tai của Khanh Dì Yên làm giật mình, ánh mắt rối rít nhìn Khanh Dì Yên, thấy cánh tay không chút sức lực kia của Khanh Dì Yên rũ xuống, lúc này mới nhớ tới nàng đã bị Phụng Tĩnh Xu nói mấy lời mà phế tay.

Mọi người người đổ mồ hôi lạnh, rối rít tỉnh táo lại từ trên gương mặt xinh đẹp của Phụng Tĩnh Xu. Vị Phụng Trạch công chúa này, đẹp thì có đẹp, ra tay lại hung ác, sau này cũng không thể đắc tội nàng!

Khanh Dì Yên điên cuồng la một tiếng, dẫn tới sự chú ý của Phụng Tĩnh Xu, nàng quay người lại, thấy nữ nhân đó đã từng đẹp như ngọc lan, giờ phút này hét chói tai như bà điên, không chút nào thấy được bộ dáng đẹp như thiên tiên lúc trước, nàng cười tà một tiếng, chờ diễn kịch hay.

Khanh Dì Yên nhìn Phụng Tĩnh Xu xoay người lại, khỏe môi cong lên, lộ ra nụ cười, nàng càng thêm kích động dữ dội, hét to: “Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Người thật ngoan độc! Người lại phá hủy tay của ta!!!”

Phụng Tĩnh Xu lạnh lùng mở miệng nói: “Duy nhi, và miệng!”

Phụng Duy Tĩnh ở phía sau vừa nghe, lập tức giao Tuân Thư cho Tâm Mộng Hồ ở bên cạnh, lại lóe người lên trước, “Chát!” một tiếng, hung hăng tát Khanh Dì Yên một bạt tai!

“Người làm gì đấy!!!” Công phu của Khanh Ngọc Tranh không bằng Phụng Duy Tĩnh, vì vậy chưa kịp ngăn cản, đợi sau khi Phụng Duy Tĩnh tát xuống mới phản ứng kịp!

Khanh Dì Yên bị Phụng Duy Tĩnh tát làm cho choáng váng, đồng thời sa mòng che trên mặt cũng bởi vì lực đạo của Phụng Duy Tĩnh mà bay ra ngoài!

Một đám thiếu hiệp trẻ tuổi dưới đài vừa nhìn thấy mặt Khanh Dì Yên, không có ai mà không trừng lớn cặp mắt, hít vào một ngụm khí lạnh!!!

Mặt Khanh Dì Yên, bởi vì ngày hôm qua bị Tâm Mộng Hồ và Phụng Duy Tĩnh tát mấy bạt tai, mà bầm đen một mảnh, một bên mặt, còn có mấy vết máu vừa mới kết vảy, còn đầu gương mặt như ngọc lúc ban đầu kia, giờ phút này rõ ràng chính là ác nữ có diện mạo xấu xí!

“Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Tại sao người lại đánh ta!!!” Khanh Dì Yên bị Phụng Duy Tĩnh đánh làm cho lửa giận càng tăng lên, kêu gào với Phụng Tĩnh Xu.

“Đánh tiếp!” Giọng nói Phụng Tĩnh lạnh lẽo truyền đến.

“Chát!!!” Phụng Duy Tĩnh mắt cũng không chớp mạnh mẽ tát một bạt tai.

“Người!!!” Khanh Ngọc Tranh gắt gao bảo hộ Khanh Dì Yên ở sau lưng, phần hận trừng mắt nhìn Phụng Tĩnh Xu.

“Sao, Khanh Ngọc Tranh, người cũng muốn bị vả miệng sao!?” Phụng Tĩnh Xu lạnh lùng nói.

“Tại sao người lại muốn vả miệng con gái ta!” Khanh Ngọc Tranh lớn tiếng kêu lên.

“Tại sao!?” Phụng Tĩnh Xu nở nụ cười lạnh như băng, “Tên tuổi của bọn cung há lại để mặc phụ như nàng gọi thẳng!? Bọn cung cải trang vì hành, không muốn làm dân chúng hỗn loạn, vì vậy dùng tên giả là Hoàng Vũ Tĩnh Xu, vốn dĩ gọi bọn cung là Hoàng Vũ Tĩnh Xu coi như không biết thì không có tội, nhưng giờ phút này, bọn cung đã tỏ rõ thân phận, như vậy, nàng không thể nữa gọi thẳng bọn cung như vậy nữa!!!”

Phụng Tĩnh Xu đi từng bước tiến lên, “Hôm nay, cha con các người đều xuất khẩu cuồng ngôn, vũ nhục bọn cung, bọn cung còn chưa có tính sổ với các người, ngược lại các người còn kêu gào với bọn cung!” Nàng đi tới trước mặt hai người, nhìn hai mắt Khanh Dì Yên ác độc nhìn nàng chăm chăm, nàng cười tà một tiếng, hỏi: “Thế nào, bọn cung ban cho người lễ vật như vậy người không thích sao!?” Nói xong, nàng vỗ lên cánh tay đã rũ xuống của Khanh Dì Yên, dường như làm bầm nói: “Người đã không hài lòng, thế thì, không bằng bọn cung thu hồi lại đi!” Vừa dứt lời, mọi người chỉ thấy ánh bạc lóe lên, một cánh tay đầm đìa máu bay theo đường vòng cung giữa không trung, “ầm” một tiếng, rơi vào trên đài!

Khanh Dì Yên ngây ngốc nhìn cánh tay đầy máu tươi ở phía trước, trong lòng nhất thời không chịu nổi, “phụt” một tiếng, nôn ra một ngụm máu tươi, ngất đi!

“Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Người khinh người quá đáng!!!” Khanh Ngọc Tranh xanh đỏ mặt, rống to!

“Ha ha ha! Hoàng Vũ, Hoàng Vũ!” Phụng Tình Xu điên cuồng cười nói, “Khanh Ngọc Tranh, vì sao ngươi không gọi bốn cung là ‘ Phụng Tình Xu ’!? Ngươi vẫn còn trốn tránh cái gì!? Ngươi cho rằng chỉ cần ngươi vẫn gọi bốn cung là ‘ Hoàng Vũ Tình Xu ’, thì bốn cung không phải là Phụng Trạch công chúa của Long Phong quốc sao!? Ngươi quá ngây thơ rồi!!!”

Phụng Tình Xu và mị nhìn Khanh Ngọc Tranh, tà khí trong mắt nàng khiến cả người Khanh Ngọc Tranh run lên! “ Khanh Ngọc Tranh, ngươi nghe đây! Hôm nay bốn cung tha cho ngươi một mạng, dùng cánh tay nữ nhi của ngươi, để trừng phạt cho việc vũ nhục bốn cung! Ngày khác nếu bọn ngươi tùy ý vu oan người khác như thế, bốn cung nhất định không khoan nhượng đâu!!!”

Khoan nhượng mà Phụng Tình Xu nói là thế nào, lại chỉ có mình nàng biết, thời gian không tới một tháng, Ngọc Tranh trang nhất định sẽ lấy tốc độ thật nhanh mà sụp đổ!

Chỉ bằng thiên hạ tài phú nàng nắm trong tay, hơn nữa ở trên giới hắc bạch đều có thực lực, coi như nàng không xuất khẩu, người dưới tay nàng cũng sẽ trả thù Ngọc Tranh trang! Giờ phút này nói là tha thứ Ngọc Tranh trang, một là vì vừa mới vẫn hồi lại hình tượng, hai là, nàng muốn tác hợp Tâm Mộng Hồ với Hàm Tĩnh, không thể lưu lại hiềm khích cho hai người!

Sau khi xử lý Ngọc Tranh trang, Phụng Tình Xu lại chuyển tới Yến Vô Nhai, hai mắt nàng bắn ra từng đợt khí lạnh, chậm rãi nói: “Yến Vô Nhai, ban đầu bốn cung không nên cứu ngươi!”

Trong lòng Yến Vô Nhai trong lòng vô cùng trống rỗng, hai mắt không dám nhìn thẳng Phụng Tình Xu, chỉ cảm thấy trong tim có một áp lực vô hình ép hẳn tới không thở nổi!

“Không ngờ ngươi lại lòng lang dạ sói như thế, bốn cung tốt bụng cứu ngươi, ngươi lại cắn ngược lại bốn cung một miếng!” Phụng Tình Xu ác liệt nói: “Ban đầu là người nào bỏ lại người nào, tình huống là như thế nào, chắc hẳn ngươi hiểu rõ hơn bất kỳ ai! Vốn là bốn cung và Tĩnh Anh bỏ hai người các ngươi ở nửa đường, chính là vì Khanh Dĩ Yên bám víu lấy Kim Bích Đặc thuộc Kim gia của Hí Triều quốc! Ngươi chẳng những vong ân phụ nghĩa, đồng ý với cách làm của Khanh Dĩ Yên, mà còn không nói cho chúng ta biết đến đại hội vô lâm cần thiết mời, khiến bốn cung thiếu chút nữa không vào được, nếu không phải gặp được Hoa Ngọc Dung, hiện tại bốn cung còn không có cơ hội đứng ở chỗ này đâu!”

Người ở dưới đài vừa nghe, xông xao lên, thì ra chuyện là như vậy! Hai người kia thật đúng là vô sỉ! Yến Vô Nhai này lại lấy oán trả ân, cùng Khanh Dĩ Yên nói dối ý đồ hãm hại Phụng Trạch công chúa, thật là một nguy quân tử!

Yến Vô Nhai nghe người dưới đài không ngừng phê bình hắn, trên mặt đỏ lại, trong lòng cũng dâng lên từng trận xấu hổ!

Phụng Tình Xu nói tiếp: “Yến Vô Nhai, hiện giờ bốn cung xem ở phân thượng vì ngươi để cho ta quen biết Thư nhi, sẽ không tiếp tục so đo với ngươi, nhưng ngươi nhớ kỹ, ác giả ác báo!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Bỏ Cuộc

Trong sân viện của Phụng Tình Xu, người đứng đông nghịt.

Có đám người Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung, Tâm Mộng Hồ, cũng có Quan Vân Nghĩa, Quan Nhạc Huyền, đám người Phong Hoa, Tuyết, Nguyệt, còn có những người sau khi biết thân phận của Phụng Tình Xu thì chạy tới nhìn bợ, một nhóm người âm ỉ ở trong viện của Phụng

Tĩnh Xu, không thể nào yên tĩnh.

Bên trong phòng Phụng Tĩnh Xu cẩn thận kiểm tra cho Tuấn Thư ở trên giường, phát hiện hắn đã ngủ rồi, Die nd da nl e q uy ydo n ngay từ đầu tĩnh thần không ổn cũng đã an tĩnh lại, vì vậy cũng yên tâm, chỉ là, rốt cuộc tại sao Tuấn Thư lại té xỉu, cần phải tìm tòi nghiên cứu một phen, vẫn phải đợi hắn tĩnh lại rồi nói sau!

Bên trong một căn phòng khác, Phụng Duy Tĩnh đang gọi điện cho Tĩnh Ảnh, Phụng Tĩnh Xu biết hắn nhất định sẽ nói rõ chuyện ngày hôm nay cho Tĩnh Ảnh, dù sao, hai người bọn họ bây giờ đều đã là nam nhân của nàng, vì vậy, nàng xảy ra chuyện gì, hai người nam nhân này tự nhiên sẽ báo tin cho nhau biết.

Có thể là hai người đi theo nàng từ nhỏ, mặc dù có ly biệt hơn mười năm, nhưng bởi vì vừa bắt đầu Phụng Tĩnh Xu đã truyền giảng khái niệm đa phu, cho nên hiện tại hai người tiếp nhận cũng rất nhanh, hơn nữa đối với bảo bảo Tuấn Thư sau này sẽ gia nhập, cũng không có bài xích, trái lại chăm sóc mọi nơi. Phụng Tĩnh Xu cảm thấy, hai người này thật đúng là trợ lực! Cười trộm một phen.

"Ừ, đúng, không có việc gì....." Phụng Duy Tĩnh vẫn còn nhỏ giọng nói, "Hai người kia phiền người đi xử lý rồi, đúng....." Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy bóng dáng loang quanh ở ngoài cửa, lại nói: "Bọn họ vẫn còn ở đây, được, ta biết rồi....."

Sau một hồi trò chuyện, Phụng Duy Tĩnh cúp điện thoại, nhìn về phía ngoài cửa, trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh, một son trang suy tàn, chính thức bắt đầu.

Tiếng người ngoài cửa tiếng càng lúc càng lớn, Phụng Tĩnh Xu cau mày nhìn Tuấn Thư hơi lộ ra tướng ngủ không yên, dieendaanleequydonn đứng lên, lắc mình một cái, mở cửa phòng ra. Bên ngoài bởi vì Phụng Tĩnh Xu đột nhiên mở cửa mà trong chốc lát yên tĩnh.

"Quan bá bá, tất cả các người đều ở ngoài này là muốn làm gì? Thư nhi mới vừa ngủ, các người còn tiếp tục ồn ào như vậy, sẽ đánh thức hắn đấy!" Phụng Tĩnh Xu thản nhiên nói. Đối mặt với Quan Vân Nghĩa, nàng vẫn rất khách khí, cũng bởi vì vừa rồi, nữ nhi và chất nhi của hắn cùng ra mặt nói chuyện vì nàng, nàng đưa phần cảm kích chuyển đến trên người Quan Vân Nghĩa, cũng không lấy cái danh công chúa ra.

"Tĩnh..... Công chúa, cái này....." Quan Vân Nghĩa vừa định gọi tên Phụng Tĩnh Xu, rồi lại đột nhiên nghĩ tới kết cục của Khanh Dĩ Yên, hơn nữa có rất nhiều võ lâm đồng đạo ở đây, hắn cũng không thể thất lễ, vì vậy xưng ra miệng liền biến thành công chúa.

"Quan bá bá không cần đa lễ, " Phụng Tĩnh Xu phát tay, "Ta có quan hệ thân thiết với Huyền tỷ tỷ, nếu đã gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, thì đã coi người là trưởng bối của ta, sau này người vẫn gọi ta là Tĩnh Xu là được rồi, huống chi, đường huynh Phụng vương gia của ta cũng ở đây, không phải Quan bá bá cũng không có giữ lễ tiết với hắn đấy sao?"

Phụng Tĩnh Xu nói một hồi bình dị gần gũi, làm cho người ta không dám tin dụi mắt, hoàn toàn không thể liên hệ được tiên nữ thân thiện trước mắt với nữ nhân tà mị đã giết mất cánh tay của Khanh Dĩ Yên!

Phụng Tĩnh Xu quay đầu nhìn đám người Quan Nhạc Huyền, dịu dàng nói: "Huyền tỷ tỷ, vừa rồi có tỷ lên tiếng tương trợ, da.nlze.q;uydo/nm muội muội cảm kích trong lòng!" Nàng lại chuyển sang Tâm Mộng Hồ, nói: "Hồ ly tỷ tỷ, tiểu muội cũng cảm tạ tỷ tin tưởng muội đầu tiên!"

Hai nữ tử này, được Phụng Tĩnh Xu xinh đẹp làm người ta hít thở không thông đối xử dịu dàng, được đôi mắt tím của nàng nhìn chăm chú, đều không hèn mà cùng đỏ mặt, rồi rít lắc đầu nói: "Đấy là việc nên làm, nên làm!"

Tâm Mộng Hồ nói: "Lúc ấy tỷ tỷ gặp phải muội muội trên đường, rõ ràng thấy Khanh Dĩ Yên vào quán trà trước, nói là một nhóm năm người, sau lại thấy được đoàn người Kim công tử vừa muốn lên lầu, cùng đi lên, hơn nữa còn gọi tiểu nhị nói cho các muội biết để các muội ở phía dưới tự động thu xếp, sau đó muội muội mới rời khỏi hai người đó, nhưng hôm nay Khanh Dĩ Yên lại xem thường bịa đặt, nói là bọn họ bỏ muội muội, tỷ tỷ tất nhiên không tin!"

"Đúng vậy!" Quan Nhạc Huyền nói tiếp: "Mấy ngày nay muội muội đều ở chung một chỗ với chúng ta, đặc biệt là tối ngày hôm qua, ngoài việc ngay từ đầu đi dạo phố ra, vốn không rời khỏi tầm mắt của chúng ta, vì vậy chúng ta dĩ nhiên biết Khanh Ngọc Tranh nói thật hay nói giả!" Nàng xin lỗi gãi gãi đầu, nói: "Vốn biểu dương chính nghĩa ta là hậu bối đương nhiên phải làm, huống chi chỉ là lời nói thật! Muội muội không cần cảm ơn ta như vậy!"

Phụng Tĩnh Xu khẽ mỉm cười, lại làm say mê một đám người. Chỉ là cặp mắt tím kia thoáng qua một tia châm chọc, không ai nhìn thấy.

Đám người đó, đương nhiên là nàng ra lệnh đánh, Linh Lung ra tay, những người phạm tục vốn không tìm được đầu mối, dfienddn lieqiudoon Khanh Ngọc Tranh đã đoán đúng một nửa, đáng tiếc, hắn không được phần thưởng. Đùa giỡn âm mưu với Phụng Tĩnh Xu nàng, chỉ có bị âm mưu làm cho mệt, không có khả năng sẽ thành công!

Phục hồi tinh thần lại, Phụng Tĩnh Xu lại hỏi Quan Vân Nghĩa: "Quan bá bá, các người tới chỗ này của ta là.....?"

Lúc này Quan Vân Nghĩa mới nhớ tới chính sự, vì vậy nghiêm mặt nói: "Cuộc tỷ võ vừa rồi bởi vì Khanh trang chủ quấy rầy mà gián đoạn, chúng ta tới muốn hỏi có tiếp tục nữa hay không?"

Phụng Tĩnh Xu xem đoàn người trước mắt, suy nghĩ một chút, xưa nay giang hồ vốn không qua lại với triều đình, hiện tại thân phận của nàng đã lộ, nếu như lại tranh đoạt chức mệnh chủ này, sợ rằng sẽ khiến cho ba nước khác nghi kỵ. Phụng Tĩnh Xu nàng xưa nay không muốn cuộc sống quá phức tạp, chỉ muốn đơn giản, không cần đeo quá nhiều gánh nặng, sao không vì vậy buông tay, bán cho Thiếu Lâm tự một cái nhân tình đây?

Ngẫm nghĩ lại một phen, trong lòng Phụng Tĩnh Xu đã có quyết định, vì vậy nàng mời đám người đi tới đại sảnh, tuyên bố.

Thấy đám người dần dần tản đi, trong sân cũng yên tĩnh lại, chỉ để lại mấy băng hữu quen biết. Tám người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt được Phụng Duy Tĩnh gọi đến chỗ khác để nói chuyện, một mình Phụng Tĩnh Xu đối mặt với mấy người trước mắt.

Đầu tiên ánh mắt của nàng rơi vào trên người Hàm Tĩnh sau lưng Tâm Mộng Hồ.

"Hàm Tĩnh, chuyện ngày hôm nay, ta muốn biết, ngươi có cách nhìn thế nào." Phụng Tĩnh Xu hỏi.

Bị Phụng Tĩnh Xu hỏi, tất cả mọi người đều nhìn Hàm Tĩnh. Đúng vậy, chuyện ngày hôm nay xảy ra ở trên người hắn, sự phụ của hắn bị mất sạch thể diện, sự muội của hắn bị người ném mặt cánh tay, hắn thân là đồ đệ, là sư huynh, Dieenndkdan/leequhydonnn nhưng bởi vì vừa mới nhận chủ nhân mới mà không thể lên đài, trong lòng hắn nghĩ thế nào, có sinh ra thù hận với Phụng Tĩnh Xu hay không, còn có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh Tâm Mộng Hồ hay không, dù sao mọi người cũng phải có nói rõ ràng.

Hàm Tĩnh cúi đầu, trầm mặc không nói, không thấy được thái độ của hắn, cũng đoán không ra ý nghĩ trong lòng hắn.

Tâm Mộng Hồ nhìn mắt Hàm Tĩnh, từ từ lộ ra vẻ mặt thất vọng, cuối cùng, nàng vung tay lên, lớn tiếng nói: "Nếu trả lời không được, ngươi rút về đi! Bên cạnh Tâm Mộng Hồ ta sẽ không lưu lại nam nhân như vậy, muốn hận thì hận, không muốn hận thì xong, lại cũng không thể im lặng như vậy! Ngươi, rút! Ta không muốn tên nô lệ này nữa!!!" Về mặt nàng tức giận, cánh tay chỉ thẳng vào bên ngoài sân, không nhìn Hàm Tĩnh một cái nào nữa.

Nghe được một chữ "rút", Hàm Tĩnh đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt nhìn Tâm Mộng Hồ hiện lên một chút hoang mang, một chút giãy giụa, một chút khổ sở, cuối cùng hóa thành kiên quyết, hắn dứt khoát xoay người, theo hướng ngón tay Tâm Mộng Hồ chỉ, bước chân ra ngoài.

"Ngươi đi đi! Ngươi đi rồi sau này cũng không cần trở lại nữa! Ta không muốn gặp ngươi! Mau vĩnh viễn rút khỏi tầm mắt của ta!!!" Tâm Mộng Hồ lớn tiếng kêu về phía bóng lưng cao lớn kia.

Phụng Tĩnh Xu nghiêng ngẫm nhìn hai người, đặc biệt là ánh mắt phức tạp kia của Hàm Tĩnh, cuối cùng nàng cúi người ở bên tai Tâm Mộng Hồ nói khẽ: "Tỷ tỷ đừng đau lòng, thứ của tỷ cuối cùng sẽ trở lại!"

Tâm Mộng Hồ hừ một tiếng, oán hận nói: "Trở lại? Trở lại làm gì? Trở lại xem lão nương không ngược chết hắn thì thôi!!!"

Phụng Tĩnh Xu cười "ha ha" một tiếng, nói: "Vậy thì tốt, đến lúc đó, tiểu muội cần phải bùng mứt đến xem tỷ ngược người đấy!"

Lúc này, Phụng Hàm Tiểu ở bên cạnh nói: "Đường muội, bây giờ không phải ngươi nên tới đại sảnh sao?"

Phụng Tĩnh Xu chột bưng tỉnh, nói: "Đúng vậy! Thiếu chút nữa quên rồi!" Sau đó cười như không cười nhìn Phụng Hàm Tiểu nói: "Đường huynh, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe nhỉ?"

Phụng Hàm Tiểu khẽ mỉm cười, nói: "Đúng vậy, vẫn y thế thôi! Vẫn là đường muội tốt, từ từ mười tám thay đổi lớn, càng xinh đẹp ra rồi!"

Phụng Tĩnh Xu cười cười, nói: "Đường ca quá khen rồi! Đợi tiểu muội giải quyết xong chuyện ở đại sảnh, đi@en*dyan(lee^qu.donn) rồi trở lại gặp mặt với mọi người!" Dứt lời, một nhóm người đi về phía đại sảnh.

Đi tới đại sảnh, bên trong đã sớm ngồi đầy người, trên chủ vị giữ lại ba chỗ ngồi, đặc biệt giữ lại vì hai vị vương gia và một vị công chúa là Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh. Ba người cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ở phía trên. Phụng Hàm Tiểu mở miệng, để tất cả mọi người đã hành lễ lúc tiến vào đứng dậy.

Thấy người đến đông đủ, Quan Vân Nghĩa đứng dậy ôm quyền hỏi: "Công..... Tĩnh Xu, con đã có quyết định rồi, cuộc luận võ này....."

Phụng Tĩnh Xu gật đầu, đứng lên nói ra: "Ban đầu đến đại hội võ lâm, bản cung chỉ muốn tham gia góp vui, không nghĩ tới đánh bại đánh bại lại ghi danh tham gia tranh tài. Bản cung biết xưa nay giang hồ không qua lại với triều đình, hiện tại thân phận bản cung đã công khai, nên cũng không đi tranh đoạt vị trí Minh chủ võ lâm này nữa! Phụng trượng của Thiếu lâm tự đại sư Tuệ Năng có phẩm hạnh khiến người tin phục, võ công cao cường, da.nlze.quydo/nn bản cung cho là hắn đủ khả năng để làm Minh chủ, vì vậy, bản cung quyết định bỏ cuộc tranh tài!"

Lời này vừa nói ra, quyết định ra người được chọn làm Minh chủ võ lâm —— Phụng trượng Tuệ Năng của Thiếu lâm tự!

Đến đây, cuộc tuyển chọn Minh Chủ trong ba ngày, kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Âm Mưu Đoạt Bảo

"A di đà Phật!" Tuệ Năng đứng lên, chắp tay trước ngực làm lễ với Phụng Tinh Xu, nói: "Công chúa quả thật là người hào hiệp, có thể bỏ xuống hư danh này, lão nạp tự thẹn không bằng!"

"Đại sư đa lễ! Vị trí minh chủ này vốn nên thuộc về đại sư. Hôm nay coi như không có điều ngoài ý muốn là Khanh Ngọc Tranh, Diên Đa Nại và Quỳ Doãn bốn cung cũng sẽ buông tha chức này." Phụng Tinh Xu gật đầu với Tuệ Năng, chuyển trọng tâm đề tài.

Quả nhiên, vừa nhắc tới Khanh Ngọc Tranh, mọi người đang ngồi đều rớt rít lắc đầu thờ dài.

"Khanh Ngọc Tranh này, danh tiếng xưa nay không tệ, lần này không biết tại sao lại phạm loại sai lầm như vậy!" Phong Bất Diên lắc đầu nói.

"Ai! Còn có vị nữ nhi kia, sao lại biến thành bộ dáng này! Trước kia còn là một cô nương thật xinh đẹp tâm địa thiện lương!"

Mấy người trẻ tuổi vừa nghe đến thế hệ trước nhắc tới Khanh Di Yên, đều không khỏi nghĩ đến hôm nay mặt nàng bầm đen và cánh tay bị cụt kia, diên Đa Nại và Quỳ Doãn rớt rít thờ dài, nữ tử võ lâm thế hệ này, cứ tàn lụi như vậy, về sau muốn tìm nhà chồng cũng khó rồi!

Phụng Tinh Xu nhìn mọi người đang ngồi, những người này cũng là người có danh tiếng lớn trên võ lâm, ha ha, sau này, chỉ sợ Ngọc Tranh trang không dễ lẫn lộn trong võ lâm rồi!

Thấy mọi người đắm chìm trong từng tâm sự của bản thân, Phụng Tinh Xu nhân cơ hội cáo lui, cũng lấy cớ chăm sóc Tuân Thư, từ chối yến hội quần hùng buổi tối.

Ban đêm lại tối, sau khi Phụng Tinh Xu và Phụng Duy Tinh chăm sóc Tuân Thư vẫn ngủ say, liền đến lương đình tối hôm qua, nơi đó đã sớm ngồi mấy người quen lên chạy ra ngoài từ trong bữa tiệc. Mấy người Phong Hoa Tuyết Nguyệt vốn cũng cần phải tới, nhưng bởi vì bọn họ rất có địa vị trên giang hồ, người trong võ lâm đều muốn kết giao, diên Đa Nại và Quỳ Doãn vì vậy bị quẩn lầy, trong lương đình này, chỉ có Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung, Tâm Mộng Hồ và Quan Nhạc Huyền. Ngay cả mấy người này cũng mất sức chín trâu hai hổ mới có thể chật vật thoát ra ngoài.

Mọi người đã sớm dùng bữa tối, vì vậy liền pha một ấm trà, mang lên mấy thứ ăn vặt, rồi bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau dưới ánh trăng.

Đầu tiên cái mọi người muốn hỏi chính là chuyện của Phụng Tinh Xu, bởi vì hôm nay thân thể của nàng quá kinh người, người ở chỗ này ngoài Phụng Duy Tinh và Phụng Hàm Tiểu mơ hồ đoán được ra, không ai ngờ tới dưới một dung mạo thanh tú này lại có một gương mặt quốc sắc thiên hương, đặc biệt là hai người Quan Nhạc Huyền và Tâm Mộng Hồ, vẫn đuổi theo Phụng Tinh Xu không ngừng hỏi cái này hỏi cái kia.....

"Chát! Chát!" Trong phòng tối om, một nam nhân lưng trần quỳ trên mặt đất, nắm trong tay một cây roi da nhuộm máu, trên roi hiện lên đầy vết dài đỏ sẫm.

Chỉ thấy nam nhân nắm roi da không ngừng vung lên, mỗi một lần vung đều mang theo sự tàn nhẫn. Roi da không ngừng lay động trong không trung, diên Đa Nại lại mang theo tiếng "vù vù" roi vào trên người nam nhân.

"Chát!" Trầy da sứt thịt.

"Chát!" Máu tươi giàn giụa.

"Chát!".....

"Chát!".....

Cho đến khi ngoài cửa sổ hiện lên bóng đen, nam nhân mới dừng vung roi da trong tay. Chỉ là hận ý sâu đậm và dữ tợn trên mặt kia, lại vẫn không ngừng được!

"Người lại đang giờ trò lừa bịp rồi!" Bóng đen kia giễu cợt nói.

"Chuyện của ta không cần người quan tâm!" Trong giọng nói của nam nhân lộ ra một sự chán ghét.

"Ai muốn quản người!" Bóng đen hừ nhẹ một tiếng, nói: "Chủ nhân đã nhận được tin tức, người rất không hài lòng với biểu hiện của người!"

Trong nháy mắt trên mặt nam nhân thoáng qua một chút tái nhợt. Hắn cố tự trấn định nói: "Ta đã tận lực, nếu mà ta không làm như vậy, sợ rằng hôm nay còn không thể tới được nơi này!"

"Hừ! Chủ nhân không cần nghe giải thích!" Bóng đen cắt đứt lời giải thích của nam nhân, di@en*dyan(lee^qu.donnn) "Cái chủ nhân cần chính là kết quả, là khối ngọc trụ kia!"

Nam nhân cắn răng, biết người trước mặt nói không sai, cái người kia muốn không phải lời giải thích của hắn, mà là.....

"Chủ nhân nói rồi, cho người một cơ hội nữa, ngày mai nhất định phải đoạt được khối ngọc trụ kia, nếu không, thủ đoạn của chủ nhân, người cũng biết rồi đấy!" Bóng đen nói lần nữa.

Nam nhân nắm chặt roi da trong tay, cả người run lên, nín thở nói: "Ta biết rồi, ngày mai ta nhất định sẽ hết sức!"

"Không phải hết sức, là nhất định!" Bóng đen nhấn mạnh nói.

"Dạ, nhất định!" Nam nhân trầm trầm nói.

"Sai các người chuẩn bị mọi thứ đã làm xong chưa?" Trong một xó góc khác của Tuyên Bình bảo, một âm mưu khác đang được lặng lẽ tiến hành.

"Dạ! Bọn thuộc hạ đều chuẩn bị xong!" Một giọng nói cung kính trả lời.

"Ừ, không tệ!" Người nọ thoả mãn gật đầu, giống như thấy được kết quả ngày mai, cười hả hê.

Bảo vật, bảo vật, chỉ cần có khối bảo vật kia, thiên hạ này, tất cả đều là của hắn, ha ha ha, hắn còn muốn bẻ đầu đi tranh giành chức vị Minh chủ võ lâm bỏ đi đó làm gì! Chỉ cần có khối bảo vật kia.....

Trong bóng tối, một đôi mắt tham lam toát ra ánh sáng vô hạn.

Đồng Bình thành

"Giáo chủ!" Trong phòng tối om, hai hàng người áo đen rối rít quỳ xuống hành lễ với người áo xanh vừa bước vào.

"Đều đứng lên đi!" Người áo xanh đi tới trên chủ vị ngồi xuống, hỏi: "Đại hội võ lâm được tiến hành thế nào?"

Một người áo đen đi lên phía trước bẩm báo nói: "Giáo chủ, hôm nay trên đại hội võ lâm rất náo nhiệt!"

"Hả? Thử nói xem?" Người áo xanh cảm thấy hứng thú hỏi.

"Hôm nay là trận chung kết đại hội võ lâm, phân ra tiến hành ba trận, trận đầu, phương trượng Thiếu Lâm tự chỉ dùng một cước đã khiến cho bảo chủ Yên gia bảo Yên Phi nhận thua, tiếp theo là một vị thiếu niên mười lăm tuổi đi theo Hoàng Vũ cô nương đại chiến bang chủ Cái Bang Phong Bất Điện, thế nhưng lại khiến cho gậy trúc trên tay Phong Bất Điện tan thành nhiều mảnh!" Người áo đen ngừng một chút, nhìn thấy giáo chủ ngồi nghe đến say sưa, Dieenndkdan/leecequhydonnn vì vậy tiếp tục nói: "Đến sau cùng, còn chưa bắt đầu so đấu, vị trang chủ Ngọc Tranh trang Khanh Ngọc Tranh liền nhảy ra nói Hoàng Vũ cô nương không rõ lai lịch, ám chỉ bọn họ là người trong ma giáo, hơn nữa nữ nhi của hắn Khanh Dĩ Yên cũng đồng thời bước ra làm chứng nhằm vào Hoàng Vũ cô nương." Người áo đen nói tới chỗ này, đột nhiên dừng lại. Cũng không phải là hắn không muốn nói nữa, mà là người trước mặt tỏ ra một luồng hơi thở sắc bén khiến cả người hắn đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt hung ác kia, tựa như muốn chém một đao trên người hắn, để cho hắn trong lúc vô hình cảm thấy như bị khoét đến đau đớn.

"Tiếp, tục, nói, đi!" Người áo xanh nghiêng răng, hung hăng ra lệnh.

"Vâng, vâng!" Người áo đen không để ý mồ hôi chảy từ trên trán xuống, vội vàng tiếp tục bẩm báo nói: "Hai người này ngấm ngầm hại người lên án Hoàng Vũ cô nương, sau lại....."

"Sau lại như thế nào!?" Người áo xanh hỏi.

"Sau lại, bị Hoàng Vũ cô nương trừng phạt rồi, Khanh Dĩ Yên này còn bị Hoàng Vũ cô nương phết một cánh tay." Người áo đen ấp úng nói.

"Phết cánh tay?" Người áo xanh nhíu mày lại, hỏi: "Nàng phết một cánh tay của tiện nữ nhân này, sao lại không có việc gì?"

"Dạ, giáo chủ, thuộc hạ hoài nghi vị Hoàng Vũ cô nương kia cũng không phải là vị cô nương mà giáo chủ muốn tìm....." Người áo đen khiếp sợ nói.

"Àm!" Một tiếng động vang lên thật lớn, bên cạnh người áo đen có thêm một cái lỗ, sắc mặt người áo xanh âm trầm nói: "Người, nói, cái, gì!?"

"Giáo chủ!" Người áo đen kia té quỵ xuống đất, run giọng nói nói: "Vị Hoàng Vũ cô nương kia cũng không phải thật sự là họ Hoàng Vũ, dfienddn liequdoon mà là dùng tên giả, vị cô nương kia thật ra là công chúa Phượng Tình Xu của Lộng Phong quốc, mà không phải là Hoàng Vũ gì đó!"

"Cái gì!?" Sắc mặt người áo xanh đại biến, "vụt" đứng lên!

"Giáo chủ!" Một giọng nói ngoài cửa vang lên cắt đứt bầu không khí căng thẳng bên trong nhà.

"Chuyện gì!?" Người áo xanh tức giận quát.

"Khỏi bẩm giáo chủ, bọn thuộc hạ phát hiện có chuyện khác thường ở bên ngoài Tuyên Bình bảo!"

Người áo xanh nhắm mắt lại, cổ đề xuống tức giận trong lòng, nói: "Vào đi rồi nói!"

Chỉ thấy một người áo đen khác nhanh chóng vào phòng, hai tay ôm quyền nói: "Giáo chủ, bọn thuộc hạ phát hiện có một đám người lén lút ở bên ngoài Tuyên Bình bảo, mấy đoàn người đẩy một chiếc xe không biết là muốn làm gì, dieendaanleequydonn bọn thuộc hạ âm thầm chặn được một đội nhân mã, hơn nữa mang những đồ vật bọn họ vận chuyển trở lại. Xin giáo chủ chỉ thị!"

"Đồ vật sao?" Người áo xanh nhẹ giọng nói, "Đi, đi xem thử!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76: Dụ Dỗ Long Quỳnh

Sáng sớm, bên ngoài Tuyên Bình bảo có hai người một nam một nữ tới. Nam nhân mặc áo lam, tuấn nhã bất phàm, nữ nhân ăn vận chỉnh tề, tướng mạo ước chừng ba bốn mươi tuổi, cử chỉ ngôn hành có chút khác thường.

Lúc người áo lam nhìn thấy thủ vệ sâm nghiêm bên ngoài Tuyên Bình bảo, liền do dự chần chờ không tiến lên, không biết có nên hay không nên đi về phía trước.

Thủ vệ thấy hai người khả nghi, liền tiến lên phía trước hỏi, người áo lam nhân cơ hội lấy ra một khối lệnh bài.

Thủ vệ nhận ra đây là lệnh bài của Lạc Nguyệt bảo, vì vậy vội vàng phái người đi trước hỏi thăm.

Lúc ấy, đám người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt đang dừng điểm tâm trong viện của Phụng Tình Xu, nghe thấy người hầu báo, Diendadanleequydonn Phụng Tình Xu đột nhiên phá lên cười, vẫy tay để người hầu mang hai người tiến vào, trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, nàng mở miệng thần bí nói với Nguyệt Phi: "Nguyệt, ta tìm cho ngươi một trợ thủ đắc lực nhé!"

Khi người áo lam đỡ phụ nữ trung niên tiến vào viện, Phụng Tình Xu vui mừng đứng lên, nhìn hai người chậm rãi đi tới.

"Xin hỏi..... Ngày hôm qua có người nhắn lại muốn mời kẻ hèn này đến, nói là có tin tức của Lục Miếu chân nhân....." Người áo lam nhìn một đám tuấn nam mỹ nữ ăn mặc chỉnh tề trước mặt, nhất thời không biết nên làm cái gì.

"Nghe danh y thuật xuất thần nhập hóa của Y Thánh đã lâu, hôm nay nhìn thấy đệ tử của Y Thánh, quả thật là vinh hạnh của Tình Xu!" Phụng Tình Xu nở một nụ cười tươi nói.

"Cô nương, ngài, a....." Người áo lam vừa muốn nói chuyện, mắt vừa nhìn thấy thiếu nữ đứng ở trước đám người, đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng

lên, chiếu vào khiến hần mở mắt không ra, chỉ sợ mở mắt rồi, sẽ trầm luân.

"Đệ Ngũ công tử, Tinh Xu không có ý xấu, chỉ là tình cờ biết được công tử đang tìm Lục Miếu chân nhân, dieendaanleequydomn liền muốn trợ giúp công tử mà thôi!" Phụng Trọng Tinh Xu nói xong, xoay người giới thiệu Nguyệt Phi đứng bên cạnh: "Nguyệt, vị này chính là đệ tử của Y Thánh Đệ Ngũ Long Quỷ."

Người phía sau cả kinh, ánh mắt nhìn người áo lam trước mặt này nhiều thêm một phần không thể tưởng tượng được và tò mò, người áo lam trước mặt này hơn hai mươi tuổi lại chính là đệ tử thân truyền của Y Thánh theo như lời đồn đãi thần long thấy đầu không thấy đuôi, Đệ Ngũ Long Quỷ?

Vừa nghe đến Lục Miếu chân nhân, Đệ Ngũ Long Quỷ cũng bất chấp cảnh cáo mơ hồ trong lòng này, mở ra cặp mắt trong suốt kia.....

Đợi sau khi thấy rõ mặt Phụng Trọng Tinh Xu mặt, rốt cuộc mới hiểu rõ tại sao lại cảm thấy trước mắt sáng chói lên! Thiếu nữ trước mặt có làn da như mỡ đông, má hồng phấn, môi màu đỏ như anh đào, phụng này xinh đẹp, hơi thở thơm như hoa lan, đặc biệt nhất là phụng hoàng lửa dường như đang di chuyển trên trán nàng, da.nlze.qu;yo/nn một đôi mắt tím trong veo và một cổ mùi hương thơm kỳ lạ truyền đến từ trên người nàng, cho dù hần đã ngửi thấy trăm loại cỏ, cũng không phân biệt được, đây rốt cuộc là mùi hương gì, khiến người ta ngửi vào như tắm gió xuân, tinh thần sáng khoái.

"Công chúa, đây chính là trợ thủ mà người tìm tới sao?" Nguyệt Phi nhìn về mặt Đệ Ngũ Long Quỷ ngây ngô, không khỏi "xi" cười một tiếng. Tiếng cười gọi hồn Đệ Ngũ Long Quỷ về, phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy người trước mặt đây về trên tức nhìn mình, hần có chút xấu hổ cúi đầu, trên mặt hiện lên một vết đỏ ửng.

Nhìn thấy Đệ Ngũ Long Quỷ xấu hổ, Phụng Trọng Tinh Xu cảm thấy thú vị. Nam nhân hai mươi mấy tuổi, bị người nhìn vào liền đỏ mặt, giống như hoàng hoa khuê nữ vậy, ha ha! Nàng còn chưa gặp qua loại nam nhân này! Người ở bên cạnh nàng, không phải là thương nhân lạnh lùng nghiêm nghị như Duy nhi, thì chính là hộ vệ im lặng như Tinh Anh, nếu không cũng là ngây thơ giống như Thư nhi, lại nói đến mấy nam nhân mà nàng biết, Phụng Hàm Tiểu, Hoa Ngọc Dung, Kim Bích Đặc vân vân, không ai không phóng khoáng, tiêu sái, nào có ai giống như Đệ Ngũ Long Quỷ này, mới bị nhiều người nhìn mấy lần với ánh mắt đầy trên tức, liền đỏ mặt? (Xu ty phong lưu quá kéo sau này khổ đấy!)

Thấy trời cũng không còn sớm, vẫn nhanh đi vào vấn đề chính, chờ lát nữa còn phải đi tham gia đại hội đoạt bảo nữa!

Phụng Trọng Tinh Xu mời hai người đến lương đình rồi ngồi xuống, lên tiếng hỏi: "Đệ Ngũ công tử, hôm qua ngươi nói muốn tìm được Lục Miếu chân nhân, là vì chuyện gì đây?"

Nhắc tới chính sự, Đệ Ngũ Long Quỷ lập tức nghiêm mặt, gật đầu nói: "Hơn mười năm trước, khi ta còn là một hài tử, một ngày lên núi hái thuốc, nhặt được vị đại nương ngồi bên cạnh ta đây, " Ánh mắt Đệ Ngũ Long Quỷ chuyển tới trên người nữ nhân trung niên, tiếp tục nói: "Ta dẫn bà ấy trở về nhà trúc của sư phụ, cùng sư phụ cứu trị cho bà, nhưng mà, mặc dù chữa hết vết thương trên người bà, lại bỏ tay hết cách với chứng si ngốc của bà ấy. dinendian.loqidJon Nhiều năm qua, ta vừa theo sư phụ học tập y thuật, vừa cùng sư phụ thử chữa trị cho đại nương này, nhưng vẫn không có tiến triển." Đệ Ngũ Long Quỷ ngừng một chút, giọng nói bỗng có chút cô đơn, "Ta và sư phụ vẫn không thể chữa khỏi cho đại nương, cho đến khi mấy tháng trước sư phụ đi về cõi tiên, cũng không còn cách nào, đây vẫn là vương mắc lớn nhất trong lòng ta và sư phụ, trước khi sư phụ lâm chung cũng nhớ mãi không quên."

Đệ Ngũ Long Quỷ thở dài, nói: "Sư phụ vẫn tự hào về y thuật của mình, lại không có cách gì với chứng si ngốc của đại nương, đây cũng là điều người không thể chịu được, hơn nữa, trong ngày thường thỉnh thoảng sẽ nghe thấy sư phụ nói gì mà đuổi kịp và vượt qua, trong lòng ta liền suy đoán, có phải sư phụ muốn so tài y thuật phân cao thấp với người nào đó không, vì vậy nhất định phải chữa khỏi chứng si ngốc cho đại nương, không ngờ, cuối cùng vẫn không thể đạt thành tâm nguyện. Trước khi sư phụ lâm chung, gia sư đã nói với ta, trong thiên hạ chỉ có y thuật của Lục Miếu chân nhân là trên hần, mấy chục năm nay, hần vẫn không chịu thừa nhận sự thật này, cứ phải so tài với Lục Miếu chân nhân, thậm chí nhất định phải chữa khỏi mỗi một bệnh nhân trên tay hần, không ngờ đến cuối cùng, vẫn không thể nào được như ý nguyện."

Đệ Ngũ Long Quỷ nhìn Phụng Trọng Tinh Xu, chân thành nói: "Sư phụ đề ta phải tìm được Lục Miếu chân nhân, nói cho hần biết, thiên hạ ngày nay, chỉ có Lục Miếu chân nhân mới thật sự là Y Thánh, thỉnh cầu hần trị hết bệnh cho đại nương. Di@en*dyan(lee^qu.donn) Trong lòng sư phụ rất là áy náy, bởi vì hành động theo cảm tính của mình, làm chậm trễ đại nương nhiều năm như vậy."

Phụng Trọng Tinh Xu gật đầu, nói với Đệ Ngũ Long Quỷ: "Đệ Ngũ công tử có điều không biết, Tinh Xu chính là Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc, Lục Miếu chân nhân chính là gia sư."

"A, nàng là công chúa!?" Đệ Ngũ Long Quỷ giật mình trừng lớn mắt, vội vàng kéo nữ nhân bên cạnh chuẩn bị hành lễ, lại bị Phụng Trọng Tinh Xu dùng nội lực đỡ lấy.

"Đệ Ngũ công tử không cần giữ lễ tiết, ngươi là truyền nhân của Y Thánh, ta nghe được sau khi xuống núi ngươi hành nghề y, chăm sóc người bị thương trong lòng rất là kính nể, chuyện hôm nay, ta nhất định sẽ giúp."

"Thật sao!?" Đệ Ngũ Long Quỷ vui mừng kêu lên.

"Thật." Nhìn Đệ Ngũ Long Quỷ kích động đỏ mặt, Phụng Trọng Tinh Xu cười cười, sau đó nói: "Chỉ là gia sư ngao du bốn phương, không dễ liên lạc (Phụng Trọng Tinh Xu, ngươi cái tên lừa gạt này, rõ ràng chỉ một cú điện thoại là có thể tìm được người, lại dám nói láo lừa người ta! Tiểu Án khinh bỉ một chút), có thể còn phải phiền công tử chờ một thời gian."

"Không sao, dù sao ta cũng tìm lâu như vậy, chờ lâu một chút cũng không sao!" Đệ Ngũ Long Quỷ vui mừng nói. Hần xoay người nhìn nữ nhân bên cạnh nói: "Đại nương, người nghe rồi chứ? Chúng ta tìm được Lục Miếu chân nhân rồi! Bệnh của người có hi vọng rồi!"

Chỉ là, nữ nhân trung niên kia một chút cũng không cảm thấy tâm tình Đệ Ngũ Long Quỷ đang kích động và vui sướng, Diennndkdan/leeequhydonnn đang kéo tay áo Phụngơng Duy Tĩnh ở bên cạnh, lại kéo Tuân Thư mới vừa tỉnh táo không lâu, thì thầm kêu: "Bảo bảo ăn cơm", "Bảo bảo ngủ".

Phụngơng Duy Tĩnh rất kiên nhẫn với nữ nhân đang lôi kéo mình, không thấy một chút không kiên nhẫn nào, nhưng Tuân Thư lại gay hơn một chút, mới vừa tỉnh ngủ, lại bị một đại thẩm trung niên lôi kéo muốn hấn ngủ, làm cho hấn sợ nhào vào trong lòng Phụngơng Tĩnh Xu, hu hu nhỏ giọng kêu lên: "Thư nhi không ngủ, Thư nhi ngủ đủ rồi!"

Phụngơng Tĩnh Xu thương tiếc sờ sờ đầu Tuân Thư, trong nháy mắt Tuân Thư ngẩng đầu nhìn nàng, dường như bắt được một tia sáng kì lạ, đợi khi nàng nhìn rõ, lại vẫn là cặp mắt long lanh ngấn lệ, Phụngơng Tĩnh Xu cười thầm nàng nhạy cảm. Nàng ngẩng đầu tiếp tục dẫn dụ Đệ Ngũ Long Quỷ vì nàng bán mạng, nói: "Đệ Ngũ công tử, hôm nay sau đại hội võ lâm, chúng ta sẽ trở lại Lộng Phong quốc, đến lúc đó, gia sư có thể sẽ ở Lộng Phong Quốc chờ chúng ta. Trước khi đi sư phụ luôn luôn vội vàng hấp tấp, ở liền một chỗ sẽ không ở lâu, ta lo lắng khi chúng ta chạy tới, sư phụ đã sớm rời khỏi rồi." Phụngơng Tĩnh Xu giả bộ vẻ lo lắng, đfienndn liequidoon thấy vẻ nôn nóng trên mặt Đệ Ngũ Long Quỷ, lại nói: "Nếu không thế này đi, nếu như người yên tâm, trước hết để người ta đưa vị đại nương này đến Lộng Phong quốc, ta sẽ nói rõ tình hình của đại nương với gia sư trước, sau đó để gia sư đi chẩn đoán bệnh, đợi chúng ta tham gia đại hội võ lâm xong, lập tức chạy tới Lộng Phong quốc, có lẽ vừa kịp lúc gia sư chẩn đoán bệnh xong rồi đấy?"

"Nhưng....." Đệ Ngũ Long Quỷ có chút do dự, "Sư phụ căn dặn ta là....."

"Xin công tử yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người truyền đạt lại, hơn nữa để đại nương ngăn cản sư phụ, để hấn không thể đi, chờ khi chúng ta chạy đến, nói không chừng ta nói ngọt với sư phụ vài câu, tâm tình của sư phụ khá một chút, sẽ truyền thụ y thuật cao thâm cho công tử đấy?" Phụngơng Tĩnh Xu dụ dỗ nói.

Đệ Ngũ Long Quỷ vẫn không yên lòng, nói: "Dọc đường không có ai chăm sóc cho đại nương, nếu có náo loạn....."

"Công tử yên tâm, xin công tử chờ." Phụngơng Tĩnh Xu đứng dậy đi vào trong nhà, chỉ chớp lát sau, liền lấy ra một búp bê vải lớn bằng đứa trẻ con, búp bê vải này được chế tác tinh xảo, đáng yêu, rất là chọc người yêu thích.

Vừa nhìn thấy thứ đồ trên tay Phụngơng Tĩnh Xu, một đám nữ nhân và Tuân Thư hét lên một tiếng, chạy tới đưa tay tranh đoạt, các ngoài miệng đều kêu lên: "Thật đáng yêu, thật đáng yêu!"

Phụngơng Tĩnh Xu "xi" cười một tiếng, nói với Tâm Mộng Hồ: "Tỷ tỷ, tỷ cũng không phải là chưa từng thấy búp bê này, trên xe ngựa của muội có kia!"

Hai mắt Tâm Mộng Hồ sáng lên nói: "Nhưng nó thật đáng yêu!"

Phụngơng Tĩnh Xu nhìn Quan Nhạc Huyền ở bên cạnh cũng thêm muốn, nói: "Được rồi, các người đừng cãi nữa, chờ một lát rồi tất cả mọi người đều sẽ có, được chưa!"

Rốt cuộc đuổi được một đám nữ nhân mất sới, Phụngơng Tĩnh Xu đặt búp bê vải vào trong tay nữ nhân trung niên, Diennndkdan/leeequhydonnn nữ nhân kia trong nháy mắt sững sờ, sau đó nhanh chóng đưa hai tay ra ôm chặt lấy búp bê vải, trong mắt chảy ra hai hàng nước mắt, lẩm bẩm nói: "Bảo bảo, bảo bảo, bảo bảo của nương....."

Phụngơng Tĩnh Xu nhìn Đệ Ngũ Long Quỷ đang ngăn người, nói: "Lần này công tử có thể yên tâm rồi chứ?"

Đệ Ngũ Long Quỷ nhìn nữ nhân cứ thế ôm búp bê vải, rốt cuộc gạt đầu một cái, đồng ý để cho nàng đi trước.

"Vây thì tốt quá!" Phụngơng Tĩnh Xu xoay người, ra ám hiệu với Nguyệt Phi: "Nguyệt, nhanh phái người đưa đại nương đưa đến Hạnh Lâm đường ở Lộng Phong quốc chăm sóc cho tốt!"

Nguyệt Phi hiểu ý gạt đầu, biết công chúa là muốn điều người ngoài đi, để lại không gian cho lão bản của Hạnh Lâm đường là nàng với một đám thuộc hạ tương lai, hai bên quen thuộc, tương lai có thể hợp tác chặt chẽ. Diendaanleequydonnn Nguyệt Phi cảm thấy ngoài ý muốn và vui mừng đối với việc công chúa tìm được trợ thủ đến, thử nghĩ xem, có truyền nhân của Y Thánh trấn giữ, sau này Hạnh Lâm đường phát triển, thì sẽ có được một bảo đảm lớn!

Mới vừa phái người mang đại nương đi, cũng dặn dò người hầu chăm sóc, dọc đường bảo vệ, trong sân lại tới một người hầu khác.

Người hầu kia đứng rất xa, cung kính nói với người trong lương đình: "Công chúa, đại tiểu thư, trang chủ nói đại hội sẽ lập tức bắt đầu, xin chư vị dời đến đài luận võ."

Phụngơng Tĩnh Xu gạt đầu, bảo người hầu lui ra, cười nói với mọi người: "Chúng ta đi thôi! Đi xem thử thứ bảo vật thần bí kia đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Mặt Thật Của Bảo Vật

Xung quanh sân đấu võ, vẫn vô cùng náo nhiệt, các sư huynh sư tỷ vẫn còn trao đổi thảo luận, những tiểu sư muội kia cũng xuyên qua nhìn ngó trong đám người, giống như là đang tìm lang quân như ý trong lòng mình.

Trên đài tỷ võ lại thêm vài cái ghế, ghế dựa trên đài cũng từ bốn chiếc biến thành một chiếc. Cái ghế kia là chuẩn bị vị Minh chủ võ lâm Tuệ Năng, còn ghế ngồi dưới đài là chuẩn bị cho các đại chưởng môn và các vị khách có thân phận tôn quý tới đại hội lần này, tỷ như Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tĩnh Xu và Kim Bích Đặc.

Khi đoàn người Phụng Tĩnh Xu thông thả bước vào, những người có mặt cũng đều ngồi vào rồi. Mặc dù là nhân sĩ võ lâm, làm việc không giữ lễ tiết, nhưng gặp được vương gia và công chúa một nước, mọi người đang ngồi vẫn phải đứng dậy hành lễ, không cần quỳ xuống, ít nhất cũng phải ôm quyền, vì vậy mọi người mới vừa ngồi xuống lại đồng loạt đứng lên, tiếng hỏi thăm ân cần liên tục truyền đến, Phụng Hàm Tiểu đi sóng vai với Phụng Tĩnh Xu, đi về phía ghế ngồi, Phụng Duy Tĩnh và Tuân Thư đi theo phía sau Phụng Tĩnh Xu, song song với hai người chính là Kim Bích Đặc và Tâm Mộng Hồ, phía sau nữa chính là đám người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt. Vốn là, theo như bối phận hoàng thất mà nói, Phụng Tĩnh Xu nên đứng ở sau lưng Phụng Hàm Tiểu, nhưng bởi vì Phụng Tĩnh Xu là công chúa do đích thân hoàng đế Phụng Nhâm Ngao phong, lại rất được hoàng gia sủng ái, vì vậy Phụng Hàm Tiểu liền để Phụng Tĩnh Xu song hành với hắn, cũng không ra tay làm gì ép Phụng Tĩnh Xu, miễn cho sau này bị mấy người lớn trong nhà biết chuyện rồi liên hiệp sửa trị hắn. Còn Phụng Duy Tĩnh, vẫn thành thành thật thật đi theo phía sau hai người.

Một đoàn người chậm rãi tiến vào sân đấu võ, đợi sau khi hai người nhập tọa, Quan Vân Nghĩa đứng lên, đi tới ngay chính giữa đài luận võ, ôm quyền hành lễ với bốn phương, vận dụng nội lực truyền âm nói: "Quan mỗ đa tạ các vị anh hùng tham gia cuộc tuyển chọn Minh chủ võ lâm lần này! Trải qua ba ngày tranh tài kịch liệt, ngày hôm qua đề cử ra được Minh chủ võ lâm mới —— phụng trượng Tuệ Năng của Thiếu lâm tự!" Quan Vân Nghĩa nói xong, ôm quyền hành lễ với Tuệ Năng, da.nlze.quydo/nn sau khi Tuệ Năng chấp tay trước ngực đáp lễ, Quan Vân Nghĩa tiếp tục nói: "Trước khi đại hội bắt đầu, Quan mỗ đã từng nói qua, Quan mỗ ngẫu nhiên có được bảo vật, Minh chủ võ lâm phải có quyền ưu tiên, anh hùng còn lại, nếu muốn đoạt được bảo vật, liền mời lên trước khiêu chiến, đồng thời, đại sư Tuệ Năng cũng có quyền chọn lựa một vị trợ thủ, ứng đối khiêu chiến." Quan Vân Nghĩa nói xong, nhìn khắp bốn phía, mở miệng nói: "Phía dưới, Quan mỗ hỏi một lần cuối cùng, các vị đang ngồi ở đây, có dị nghị gì không!?"

Dưới đài hoàn toàn yên tĩnh, không có ai nói lên tiếng phản đối.

"Tốt! Nếu tất cả mọi người đồng ý cách của Quan mỗ, xin mời mọi người tuân thủ quy tắc đang trong ủa trình khiêu chiến, không cần quá sinh lòng ý đồ xấu, mưu toan trắng trợn cướp đoạt!" Quan Vân Nghĩa hét lớn một tiếng: "Người đâu! Trình bảo vật lên!"

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đều bỗng hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt đã có tám nam tử đang đứng, những nam tử này, nội lực thâm hậu, võ công cao cường, đặc biệt là khinh công tuyệt đỉnh, xuất hiện một cách im hơi lặng tiếng, giờ phút này, trên vai tất cả đều nâng mang một bàn gỗ lớn, trên đài, một chiếc hộp gỗ từ đàn khắc hoa lẳng lặng nằm yên, giống như đang đợi chủ nhân của nó vạch trần, lấy được bảo vật bên trong.

Khi ánh mắt Phụng Tĩnh Xu chạm đến chiếc hộp gỗ kia, tâm chợt giật mình, không tự chủ được nín thở. Một cỗ mùi thơm nhàn nhạt truyền đến, giống như mùi hương trong trí nhớ, nhịp tim của Phụng Tĩnh Xu càng mãnh liệt!

Mọi người thấy hộp gỗ do tám cao thủ võ công hộ vệ, lập tức bắt đầu kích động, rồi rít ngắn cổ nhìn, hi vọng có thể nhìn thấy thứ trong hộp gỗ.

Quan Vân Nghĩa đứng ở trước đài, lớn tiếng nói: "Đây chính là bảo vật mà trước đây Quan mỗ tình cờ lấy được!" Dứt lời, đưa tay kéo lấy, một đạo ánh sáng lóng lánh chói mắt phát ra từ trong hộp!!!

"Oa!" Quần hùng xôn xao!

"Mau nhìn xem, là cái gì, là cái gì!" Có người lớn tiếng la hét.

"Đây là vật gì vậy, còn có thể phát sáng!" Có người hí hóp mắt không thể tưởng tượng nổi hỏi.

"Không biết! Nhưng nhìn cục diện thế này, giống như thật sự là một bảo bối đó!" dinendian.locidJon Trong đám người nghe được tiếng âm ỹ, cũng đều rồi rít phụ họa, suy đoán đến tột cùng là bảo bối gì!

"Tĩnh nhi!" Phương Duy Tĩnh giật mình nhìn bộ dạng luống cuống khiếp sợ của Phương Tĩnh Xu bên cạnh, không biết nàng sao vậy?

Nghe thấy Phương Duy Tĩnh kêu lên, Phương Tĩnh Xu lập tức phục hồi tinh thần lại từ trong cơn chấn kinh, "Không có, không có gì, Duy nhi." Phương Tĩnh Xu vỗ ngực ngồi xuống, vẻ mặt có chút hưng phấn, "Duy nhi, ha ha, hôm nay xem như ta vật quen cũ rồi!" Phương Tĩnh Xu nói xong, "ha ha" cười nhẹ hai tiếng, sau đó vẻ mặt như tỉnh thức bắt buộc, nói với Phương Duy Tĩnh: "Duy nhi, bảo vật này, tỷ tỷ định rồi!"

Phương Duy Tĩnh chưa từng thấy Phương Tĩnh Xu hưng phấn như thế, nhìn hai mắt nàng sáng lên, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ, nàng không biết, nàng bây giờ, có nhiều hấp dẫn!

Phương Duy Tĩnh nhìn ánh mắt nóng bỏng ở xung quanh bắn tới Phương Tĩnh Xu, ánh mắt tối sầm lại, không nói các hiệp sĩ trẻ tuổi ném ánh mắt ái mộ trên người nàng, vẫn là bên cạnh bọn hắn, mấy nam nhân quen biết đó, ánh mắt nhìn về phía Phương Tĩnh Xu càng ngày càng nóng, Hoa Ngọc Dung, Kim Bích Đặc, ngay cả Phương Hàm Tiểu mà Phương Duy Tĩnh lo lắng nhất, cũng như vậy!

Phương Duy Tĩnh lo lắng trừng trừng nhìn ánh mắt chuyên chú của Phương Hàm Tiểu ở trên người Phương Tĩnh Xu, người khác hẳn cũng không có ý kiến, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) nhưng Phương Hàm Tiểu, tuyệt đối không được! Hai người bọn họ là đường huynh muội! Phương Duy Tĩnh ngầm hạ quyết định, thừa dịp tình cảm hai người còn chưa phát triển, nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước!

Phương Tĩnh Xu cũng không có chú ý tới tâm tư của nam nhân bên cạnh, nàng đắm chìm trong nhịp tim đập mạnh của mình chưa tỉnh lại, trong lòng chỉ có một tên —— Tỷ Huru —— ngọc trụ Tỷ Huru!!

Nàng không có nhìn lầm, đó chính là tín vật của tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ ở thế kỷ hai mươi mốt, ngọc trụ Tỷ Huru!

Nếu không phải vì khối ngọc trụ này, tại sao nàng sẽ bị Ngọc đế chọn trúng mang tới Thiên Đình, sau đó xuyên qua đi tới dị thế này chứ!?

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao ngọc trụ Tỷ Huru lại xuất hiện ở nơi này? Ngay cả hộp gỗ từ đàn chứa ngọc trụ Tỷ Huru cũng đi theo nó đến thế giới này, chẳng lẽ có chuyện gì đặc biệt sắp xảy ra sao? Hoặc là, tất cả cũng chỉ là một sự trùng hợp mà thôi?

Không! Phương Tĩnh Xu âm thầm lắc đầu, hủy bỏ cách lý giải trùng hợp.

Nếu ngọc trụ Tỷ Huru có thể tuyển định người Ngọc đế cần, đã nói lên này bản thân ngọc trụ này có chút bản lĩnh, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) nếu không phải có tiên thuật, ngay cả có cả những thứ nàng không biết, nhưng tuyệt sẽ không chỉ trùng hợp xuất hiện tại nơi này!

Xuyên không —— Ngọc đế —— Phương Tĩnh Xu hơi chấn động! Đột nhiên nghĩ tới câu nói kia của Ngọc đế ở Thiên đình —— "Oa Nhi, người chính là người trăm lựa chọn!"

Người Ngọc đế lựa chọn, lựa chọn người hạ phạm tội loạn tai họa!

Phương Tĩnh Xu bị chính ý nghĩ của nàng làm sợ hết hồn, thậm chí khiển trách chính nàng là một tiếng, hiện tại thái bình thịnh thế, loạn từ đâu tới chứ!

"Tỷ tỷ!" Tuần Thư bỗng nhào tới, chui vào trong lòng Phương Tĩnh Xu, run rẩy bầy.

"Thư nhi!" Phương Tĩnh Xu bị cử động của Tuần Thư làm cho tỉnh lại, "Đệ làm sao vậy?"

"Tỷ tỷ, Thư nhi sợ!" Tuần Thư run giọng nói.

"Sợ? Thư nhi sợ cái gì?" Phương Tĩnh Xu khó hiểu hỏi, trong lòng dè dặt xuống nghi ngờ vừa mới hiện lên kia, không hề nửa nghĩ đến nữa, trước mắt quan trọng nhất là tiểu nhân nhi trong lòng nàng!

"Thư nhi không biết!" Tuần Thư lắc đầu, chui càng sâu vào trong lòng Phương Tĩnh Xu, "Thư nhi sợ cái hộp kia!"

"Ha ha!" Phương Tĩnh Xu không hề bụng cười cười, nói: "Thư nhi đừng sợ, trong cái hộp kia không có quái vật, chỉ rất là sáng mà thôi!"

Khi Phương Tĩnh Xu đang nhẹ giọng an ủi Tuần Thư, trên đài Quan Vân Nghĩa đã mở hộp dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) gỗ từ đàn ra cho mọi người thấy ngọc trụ Tỷ Huru một lần, sau đó đặt nó ở phía trước đài luận võ, do bát đại hộ vệ và các cao thủ bao vây dày đặc, để ngừa có người nhân cơ hội cướp đoạt.

"Phía dưới, mời người muốn khiếu chiến lên trên đây!"

"Duy nhi!" Phương Tĩnh Xu khẽ quát một tiếng, Phương Duy Tĩnh phi người lên đài!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tiểu Phong Điền Hồn Chiến

"Phía dưới, mời người muốn khiêu chiến lên trên đây!"

"Duy nhi!" Phụng Tịch Xu khẽ quát một tiếng, Phụng Duy Tịch Ý phi người lên đài!

Lên đài vừa thấy, ngoài mấy môn phái không lớn không nhỏ ra, những người còn lại hầu như đều là mấy người mà ngày trước tranh đoạt chức Minh chủ võ lâm, chỉ là, trong đó thiếu mất Ngọc Tranh trang, nghe nói tối ngày hôm qua hai cha con Khanh Ngọc Tranh và đại đệ tử Hàm Tịch đã mất mặt xám xịt rồi đi rồi, Die nd da nl e q uu ydo n ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, sợ là lần này mất hết mặt mũi trên đại hội, không dám gặp người, e sợ bị võ lâm đồng đạo cười cho thúi mũi!

Quan Vân Nghĩa đợi trong chốc lát, thấy không có người đi lên nữa, vì vậy tuyên bố quy tắc tranh tài, quy tắc rất đơn giản, chính là hồn chiến, đầu tiên tất cả mọi người bao gồm Tuệ Năng rút thăm, chia đều làm ba tổ, tiến hành hồn chiến duy nhất một lần, người cuối cùng thắng được trực tiếp tiến vào trận khiêu chiến cuối cùng, ba người từ ba tổ, vẫn chọn lựa phương thức hồn chiến, tiến hành tranh tài. Chỉ là, Minh chủ võ lâm phải có quyền ưu tiên, ở vòng khiêu chiến thứ hai, nếu Minh Chủ đã thua bởi hai người khiêu chiến, còn có thể có một cơ hội nữa, tỷ thí với người chiến thắng trong hai vị còn lại, đây chính là cái gọi là quyền ưu tiên.

Sau khi công bố quy tắc xong, tất cả mọi người bắt đầu rút thăm, Phụng Tịch Xu thấy có một bóng dáng nhìn có chút quen mắt, cẩn thận ngẫm lại, a! Đây không phải là tên đại hán mà ngày đầu tiên muốn lật bàn của các nàng sao! Hình như hẳn là người của Phích Lịch đường, kỳ lạ, Phích Lịch đường này muốn tranh đoạt bảo vật, sao chương môn không đích thân ra tay, ngược lại chỉ phái đồ đệ đi lên?

Trong lòng Phụng Tịch Xu thâm khó hiểu, nhưng cũng không có nói gì, chỉ là trong lòng có kỳ lạ, rồi lại rất nhanh bị trận tranh đấu trên đài làm cho quên lãng.

Vẫn là một võ đài có kích cỡ bằng sân đá bóng ngày hôm qua, được lựa đồ phân ra thành ba chỗ bằng nhau, tất cả mọi người so đấu trong chỗ đã quy định, Phụng Tịch Xu nhìn thấy, bên trái có Tuệ Năng, Hoán Kiếm Huy, đám người đại hán của Phích Lịch đường, chính giữa là Yến Phi, môn chủ Thiên Long môn và mấy gương mặt không quen lắm, còn lại bên phải là Phụng Duy Tịch, đạo cô nào đó của Đạo Nỵ phái, và còn mấy vị dường như là chương môn, mấy chục người ở chung một chỗ hồn chiến, vì bảo vật hiếm có trong truyền thuyết, cũng không bắt chấp hình tượng của mình, liên công (liên hợp tấn công), đánh lên, thủ đoạn gì cũng đều sử dụng, không thể không nói, những người ở đây khi có chuyện liên quan đến lợi ích bản thân, dieendaanleequydonn vẫn rất nhanh trí, hiểu được trước phải liên thủ xử lý kẻ mạnh rồi từ từ giải quyết những người khác sau, như hiện giờ đây, phía bên trái Tuệ Năng bị Tây Kiếm phái, Thiên Long môn, Bạch Mã môn, Phích Lịch đường cùng với mấy đại bang phái và mấy môn phái nhỏ lẻ vây công, lại không nói tới đại hán của Phích Lịch đường, riêng Tây Kiếm phái, Bạch Mã môn và các bang phái khác đều do đích thân chương môn ra tay, không kiêng nể gì cùng những người khác liên thủ vây đánh, cũng không sợ bị người gièm pha, bị người nhạo báng, Phụng Tịch Xu khinh miệt hừ một tiếng, đây chính là cái gọi là danh môn chính phái đây!

Thực lực ở phía chính giữa có vẻ cân đối, không có người có võ công đặc biệt xuất chúng, muốn nói có, cũng chính là Yến Phi được vào trận chung kết ngày thứ ba, chỉ là, giờ phút này, Yến Phi đang liên hợp với chương môn Thanh Đồng phái thanh lý mấy người có lực còn yếu hơn bọn họ, đoán chừng hai người muốn đá bay mấy "con tôm nhỏ" không đủ gây sợ này trước, sau đó hai người trở lại dùng toàn lực so đấu đi!

Lại nhìn Phụng Duy Tịch ở bên phải, bên này cũng nghiêng về một thế cục, tất cả mọi người liên hiệp công kích Phụng Duy Tịch, trong đó có vị đạo cô của Đạo Nỵ phái công kích mạnh nhất, còn lại dưới sự che chở của vị đạo cô này mấy bang phái trái một kiếm, phải một đao, đánh lên khắp nơi! Chỉ là, những công kích này đối với Phụng Duy Tịch mà nói, da.nlze.qy: ydo/m chỉ là một bữa ăn sáng, dưới sự vây công của nhiều người như vậy, về mặt hẳn không đổi sắc, võ công điêu luyện, trong lúc này lại vẫn có thể tìm chút thời gian rảnh rồi nở một nụ cười với Phụng Tịch Xu!

Phụng Tịch Xu buồn cười liếc mắt, khoe mắt đồng thời liếc thấy một bóng dáng xám xịt len lén đến gần nàng, ha ha! Trong đại hội võ lâm này, có thể mặc bộ y phục đầy tro bụi đặc sắc như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Phong Bất Diện của Cái Bang thôi!

Chỉ thấy Phong Bất Diện này thừa dịp sự chú ý của mọi người đều ở trên đài, nhanh như mèo len lén chạy tới đây, sau lại phát hiện ánh mắt trên tức của Phụng Tịch Xu, lại ngưng ngưng đứng lên, đến gần bên cạnh Phụng Tịch Xu.

"Tiền bối đây là muốn làm gì vậy?" Phụng Tịch Xu buồn cười hỏi.

"Ha ha! Cũng không có gì!" Phong Bất Diên xấu hổ dùng tay áo phủi tro bụi trên thanh tay cầm của cái ghế mà Phụng Tịch Xu ngồi.

Phụng Tịch Xu nhìn về mặt đỏ của Phong Bất Diên, một ý niệm nảy ra: vị Phong khát cái này, sẽ không phải là xấu hổ chứ!

Ngay sau đó, nàng lại phủ định ý nghĩ của mình, Phong Bất Diên luôn làm việc cực kỳ quái gở, nếu hắn biết xấu hổ, vậy heo mẹ cũng có thể bay lên trời rồi!

"Tiền bối?" Phụng Tịch Xu kêu một tiếng. Thấy Phong Bất Diên giống như bị hoảng sợ nhảy dựng lên, Phụng Tịch Xu có chút không biết làm sao, dinendian.loqidjon trực tiếp nói: "Tiền bối có chuyện không ngại nói thẳng, nếu ta có thể làm được, ta nhất định hết sức!"

"Ha ha! Công chúa khách khí!" Phong Bất Diên cười gượng nói.

"Cái gì mà công chúa! Tiền bối, nếu mọi người đang ở giang hồ, cũng đừng để ý những thứ quy định cứng nhắc kia! Lại nói, Tịch Xu vẫn là văn bối của người!" Phụng Tịch Xu cười híp mắt nói. "Tiền bối gọi ta là Tịch Xu được rồi, nếu không, nếu tiền bối cảm thấy có thể, gọi ta là tiểu Phong Diên cũng được, ha ha!"

Phong Bất Diên thấy Phụng Tịch Xu mặc dù là công chúa cao quý, nhưng khi nói chuyện với người khác, đặc biệt là nói chuyện với tên ăn mày như hắn, cũng đều bình dị gần gũi, trong lúc nhất thời có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh (được sủng mà lo sợ). Mặc dù hắn cho rằng làm tên ăn mày có gì không tốt, nhưng đám người quan lại quyền quý đến từ tầng cao của xã hội, luôn luôn cao ngạo tự đại, đột nhiên vui vẻ hòa nhã với bọn họ, sẽ khiến người cảm thấy rất kỳ lạ, đặc biệt là vị công chúa này, vẫn luôn được hoàng gia nâng ở lòng bàn tay, lúc nói chuyện chẳng những không có giọng điệu ngạo mạn, cũng không có một chút biểu hiện khinh bỉ với một thân y phục lôi thôi này của hắn, lại càng tôn xưng hắn là tiền bối, điều này ngay cả một thiên kim tiểu thư nhà bình thường cũng không làm được, thế nhưng vị công chúa cao cao tại thượng này lại làm được! dĩ@en*dyan(lee^qu.domn) Cách nhìn của Phong Bất Diên đối với Phụng Tịch Xu lập tức có thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, trong lòng cũng bắt đầu quý trọng nàng.

"Tiểu Phong Diên? Tại sao?" Phong Bất Diên tò mò hỏi.

Phụng Tịch Xu thấy Phong Bất Diên đã không còn gò bó quy tắc nữa, vì vậy nói tiếp: "Người đời đều nói tam thể tứ thiếp, ta lại nhất định phải muốn ba phu tứ thi, ở trong mắt người đời, ta chẳng phải là kẻ điên đại nghịch bất đạo sao? Ha ha, hôm nay có tiền bối là lão Phong Diên ở đây, Tịch Xu tự phong là tiểu Phong Diên, cùng tiền bối diên khùng khắp giang hồ, diên toàn thế giới, chẳng phải sẽ vui lắm sao!"

"Diên khùng khắp giang hồ, diên toàn thế giới, ha ha ha! Được! Được! Thật là sáng khoái!" Phong Bất Diên vui mừng vỗ vai Phụng Tịch Xu, để lại một dấu tay đầy bụi. Phong Bất Diên cũng không để ý tới tầm mắt bốn phía bị tiếng cười của hắn hấp dẫn tới, cười sang sảng nói: "Tiểu Phong Diên, cả đời lão Phong Diên ta đây, cuối cùng cũng gặp được tri kỷ rồi! Tiểu Phong Diên ngươi, ta định rồi!"

Mọi người vừa nghe thấy lời Phong Bất Diên nói, nhất thời nhỏ giọng rồi rít, cảm thấy ngạc nhiên với bản lĩnh của Phụng Trạch công chúa, không ngờ, Dieemdkdan/leeequlydnonn chỉ ngăn ngừa mấy câu nói, nàng liền thu phục được tên Phong Bất Diên có tính tình cổ quái này, còn được tôn sùng là tri kỷ nữa! Bản lĩnh này của Phụng Tịch Xu thật đáng sợ!

Hai người trong cuộc vốn không để ý tới mọi người thì thầm cái gì, Phụng Tịch Xu một tay ôm lấy Tuần Thư, để cho hắn ngồi ở trên đùi nàng, nhường vị trí của Tuần Thư cho Phong Bất Diên, Phong Bất Diên cũng không chút khách khí ngồi xuống!

Lúc này, một tiếng chiêng lớn vang lên trên đài, hai người nhìn về phía trên đài, chỉ thấy lúc này trên đài có một đồng người đã nằm la liệt, còn có bốn bóng dáng đang đứng, theo thứ tự là: Tuệ Năng và sư đệ của hắn Tuệ Tĩnh, Yến Phi, và Phụng Duy Tĩnh với bản lĩnh cao cường, tư thế tiêu sái bất phàm.

Vòng hỗn chiến thứ nhất, kết thúc!

Một bóng dáng nhếch nhác lén lút chạy vào trong một gian phòng ở Tuyên Bình bảo, ôm quyền quỳ xuống nói: "Chưởng môn!"

Nam nhân vừa nhìn thấy bộ dạng người nọ nhếch nhác, cũng biết hắn thất bại, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đúng là làm chuyện chẳng được gì!"

Nam tử nhếch nhác ngẩng đầu vô tội nói: "Chưởng môn! Vận may của thuộc hạ không tốt, vừa lúc rút vào tổ của Tuệ Năng, dfinddn liequidoon thật sự đánh không lại, cùng liên thủ với mấy người của môn phái khác, cũng đều bị Tuệ Năng và sư đệ của hắn đánh bại!"

"Hừ!" Nam nhân nắm chặt hai quả đấm, sau đó lại buông ra, đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: "Bảo người bên dưới chuẩn bị cho tốt, đến lúc đó thấy tín hiệu thì làm việc!"

"Dạ!"

Cửa mở ra, bên ngoài, là bầu trời u ám, hay là ánh mặt trời rực rỡ? Vẫn không thể đoán được!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Đường Lang* Đoạt Bảo

*đường lang là bộ ngựa, có câu đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu, ý là bộ ngựa bắt ve chim sẽ rình sau

Sau vòng hỗn chiến thứ nhất, trên trận chỉ còn lại bốn người, đợi sau khi tất cả những người còn lại đều lui ra, lựa đồ trên đài tỷ võ cũng nhanh chóng thu vào, diện tích lại biến thành sân đá bóng lớn.

Giống như hôm qua, cách một ngày, vẫn là ba người kia, lần nữa đứng ở trên đài tỷ võ.

"Cheng!" Sau một tiếng chiêng vang lên, bốn đạo bóng dáng rất nhanh đã giao đấu với nhau.

Phượng Tinh Xu cũng không xem trọng bọn họ rốt cuộc ai sẽ thắng, cuộc tỷ thí này, hoàn toàn không thể so sánh.

Coi như mấy người cao thủ trở lại, nhiều lắm cũng chỉ có thể đánh ngang hàng với Phượng Duy Tinh, căn bản không thể thắng được Phượng Duy Tinh. Die nd da nl e q uu ydo n Huống chi, bên cạnh Phượng Duy Tinh có Tử Linh lung bảo vệ, an toàn của hắn không cần lo lắng.

Phượng Tinh Xu quay đầu thấy Phong Bất Diên nhìn đến say sưa, giống như mình cũng tham gia vào trận luận võ trước mắt này, nhìn đến nỗi còn kích động đưa tay ra sau lưng lấy gậy trúc! Có điều, khi cái tay kia đưa ra sau lưng bắt hụt thì Phong Bất Diên chợt hồi hồn lại, vẻ mặt ngưng ngù, nhìn thấy không có gì trên tay, lắc đầu một cái, tiếp tục xem trận tranh tài trước mắt.

Phượng Tinh Xu thu động tác của Phong Bất Diên vào đáy mắt, nhớ tới hôm qua, khi cây gậy trúc này dưới một kiếm của Phượng Duy Tinh đã vỡ nát, trong mắt Phong Bất Diên xẹt qua một chút không nỡ, trong lòngw vừa động, ngón trỏ chợt nhấc lên, trong Thẩm Xu Văn vụt qua một tia sáng.

Sau một nén nhang, trên đài vẫn diễn ra trận đánh, kể từ sau khi Phượng Duy Tinh theo Lục Miếu chân nhân còn chưa bao giờ đánh thỏa thích như vậy, mặc dù thường ngày từng tỷ võ với Tinh Ảnh, nhưng hai bên xuống tay cũng rất có chừng mực, chưa từng dùng hết toàn lực, vì vậy lúc này một lần đối mặt với ba đại cao thủ, Phượng Duy Tinh càng đánh càng hưng phấn, xuống tay cũng càng ngày càng ác liệt!

Phong Bất Diên giật mình nhìn Phượng Duy Tinh trên đài, hắn đã giao thủ với hắn (Duy Tinh), biết thiếu niên này có võ công lợi hại phi phàm, nhưng mà, hắn lại không biết hắn (Duy Tinh) lợi hại như vậy! Dựa vào tình huống trước mắt này, xem ra, ngày hôm qua Phượng Duy Tinh cũng chưa dùng hết toàn lực đánh nhau với hắn. Phong Bất Diên thờ dài, dieendaaneequydomn xem ra, thật sự là Trường Giang sóng sau đè sóng trước rồi! Mới gần ngàn trong mười năm, trong chốn giang hồ lại xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy, hơn nữa còn là tiểu vương gia Hiền vương phủ của Lộng Phong quốc! Ai, "lão nhân gia" hắn có phải nên thoái ẩn rồi hay không?

Trong lúc nhất thời Phong Bất Diên bị sự cường đại của Phượng Duy Tinh đã kích, sinh lòng nản chí.

Đột nhiên, Phong Bất Diên cảm thấy được bên cạnh có một đồ vật đang lặng lẽ đâm mình, hắn tò mò nhìn qua, bị một vật dài màu xanh lam cho kinh ngạc —— một cây gậy trúc màu ngọc bích!

Phong Bất Diên dọc theo cây gậy ngẩng đầu nhìn Phượng Tinh Xu bên cạnh cười tủm tỉm, trong ánh mắt của Phượng Tinh Xu đột nhiên hiểu ý của nàng, hốc mắt hắn đỏ lên, chợt cảm thấy mũi chua xót, tay run run đưa về phía cây gậy trúc xanh biếc này. Cầm cây gậy lên, Phong Bất Diên liền có một cảm giác kỳ lạ vọt qua, hắn không tiếp tục nhìn về phía đài luận võ nữa, mà cặp mắt sáng lên quan sát đồ vật trước mắt.

Cây gậy này gần tương tự với cái gậy trúc kia của hắn, bất luận là từ hình dáng hay là những phương diện khác, ngay cả bởi vì mấy chỗ lõm xuống mà do mấy chục năm nay Phong Bất Diên cầm cũng giống nhau đúc, có thể thấy được người tặng lễ dụng tâm thế nào!

Cây gậy này lại còn tốt hơn so với cái gậy trúc trước kia, cảm giác cũng rất mượt mà, sẽ không gai tay, dựa vào cảm giác, lại có thể đoán được cây gậy

này cứng cỏi thế nào, vũ khí sắc bén bình thường vốn không thể phá hỏng! Thân thể Phong Bất Diên hơi rung động, nhìn về phía Phụng Tịch Xu vẫn bình tĩnh, da.nze.quydo/nm cảm kích nhỏ giọng nói: "Tiểu Phong Diên, hôm nay lão Phong Diên ta cảm tạ tình cảm tri kỷ và ân tặng gậy của ngươi, ngày khác nếu có khó khăn, cứ việc tìm đến huynh đệ Cái Bang nhờ truyền lời, Phong Bất Diên ta nhất định hoàn thành toàn lực!"

Phụng Tịch Xu cười cười, nói: "Lão Phong Diên, tiểu Phong Diên có chuyện gì cần người giúp một tay chứ? Ta chỉ là bởi vì gậy trúc của người bị Duy nhi làm hỏng cho nên mới bồi thường cho người một cây, ngươi nhận lấy được rồi, cần gì nói nhảm nhiều như vậy!"

Phong Bất Diên vui mừng gật đầu, lại cúi đầu nhẹ ve vuốt cây gậy.

"Cheng!" Lại một tiếng chiêng vang lên, trong đám người bộc phát ra một hồi hoan hô và tiếng thét chói tai, Phụng Tịch Xu không nghe cũng biết, nhất định là Duy nhi thắng rồi.

Quả nhiên, chỉ nghe người chủ trì lớn tiếng tuyên bố: "Vòng hỗn chiến thứ hai, Phụng tiểu vương gia thắng!"

Nơi này có hai Phụng vương gia, vì dễ phân biệt, liền gọi theo bối phận, Phụng Duy Tịch ở vai về thấp được gọi là "Phụng tiểu vương gia", trải qua cuộc tuyên bố này, bảo vật rốt cuộc có chủ nhân!

Trên đài tỷ võ, Tuệ Năng được Tuệ Tịch đỡ lấy, thoát nhìn là bị nội thương, có điều cũng đáng ngại, mà đối thành Yến Phi ở bên cạnh, thì bị trọng thương, thương thế nghiêm trọng! Phụng Duy Tịch đứng ở trên đài, dinendian.loqidJon đáng người đỉnh đạc, cặp mắt vẫn thiêu đốt lửa mạnh hùng hực, trên mặt tràn đầy cảm giác hưng phấn, còn đắm chìm trong khoái cảm mà cuộc tỷ võ vừa rồi mang đến.

Sau khi tuyên bố người thắng, Tuệ Năng tiến lên, thi lễ chúc mừng, sau đó xuống đài luận võ; còn lại Yến Phi được Yến Vô Nhai lo lắng chạy tới đỡ lấy, nhưng hẳn cũng không bày tỏ bất kỳ hành động gì với Phụng Duy Tịch, về quật cường thoáng qua trong mắt hắn, đột nhiên chuyển thành ác độc!

Đợi sau khi ba người xuống đài, đài luận võ lập tức được dọn sạch sẽ, Phụng Duy Tịch đứng ở trên đài tiếp nhận hoan hô chúc phúc của mọi người, tình cảnh kia, càng oai phong hơn Tuệ Năng trở thành Minh chủ vô lâm lúc hôm qua, dù sao một hòa thượng làm minh chủ, cũng không phải là soái ca, những nữ đệ tử kia dĩ nhiên cũng sẽ hết lớn lên.

Quan Vân Nghĩa đi lên đài, lớn tiếng tuyên bố với người dưới đài: "Trải qua cuộc cạnh tranh công khai, công bằng, hôm nay, ở dưới sự chứng kiến của mọi người, bảo vật đã có chủ nhân mới——vương gia Phụng Duy Tịch của Lộng Phong quốc!!!"

Dưới đài vang lên một mảnh tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mặc dù nơi này bao hàm nhiều tâm tư khác nhau, nhưng mà, bản lĩnh của Phụng Duy Tịch, trong ba ngày qua mọi người đều rõ như ban ngày, hơn nữa danh tiếng của Hiên vương phủ, di@en*dyan(lee^qu.donnn) dù sao những người giang hồ này cũng hơi kiêng kỵ, coi như trong lòng có tính toán gì, vào lúc này cũng không dám trắng trợn gây ra việc gì.

Quan Vân Nghĩa xoay người, tám đại cao thủ lập tức mang hộp gỗ tới đây. Quan Vân Nghĩa đưa tay về phía hộp gỗ, khóe môi mỉm cười, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, rốt cuộc, ném được củ khoai lang phồng tay này ra ngoài rồi!

Chỉ là, sắc mặt thoáng qua nụ cười này, lại đột nhiên cứng lại, hai mắt Quan Vân Nghĩa trừng lớn, đôi môi run rẩy, hay tay cũng run lên kịch liệt, sau một khắc, "phụt!" một tiếng, phun ra một ngụm máu!

Người xung quanh, bị tình cảnh này làm kinh ngạc đến ngây người, không đợi phản ứng kịp, từng người một cũng trước sau ôm lấy ngực, một hồi đau nhức kịch liệt dâng lên, máu, cứ như vậy từ trong miệng mỗi người phun ra!

Quan Vân Nghĩa nhiễm đỏ máu tươi, nhân sĩ vô lâm dưới đài cũng nhiễm đỏ máu, trong lúc nhất thời, khắp trời đất, toàn màu đỏ tươi tràn ngập khắp nơi!

Phụng Tịch Xu trừng lớn mắt, đối với một màn đột nhiên tới này cảm thấy kinh ngạc, xung quanh đầy mùi máu tươi, làm người hãi hùng khiếp vía! Phụng Tịch Xu nhanh chóng lướt nhìn một vòng, tất cả mọi người đều phun máu tươi, Phụng Tịch Xu nhanh chóng thâm hạ xuống mệnh lệnh, chỉ thấy sau một khắc, Phụng Duy Tịch, Dieennkdan/leeequhydonnn Tuần Thư và mấy người có quan hệ thân mật với Phụng Tịch Xu cũng đều không hẹn mà cùng phun ra một ngụm máu tươi!

Thời khắc mấu chốt, thương bắn chim đầu đàn, bên trong tràn ngập đầy máu, nếu như chỉ có mấy người bọn hắn không có việc gì, nhất định sẽ bị người ta nghi ngờ, nói không chừng sẽ vu cho bọn họ hạ độc, vì vậy, Phụng Tịch Xu đặc biệt ra lệnh cho Linh Lung, để đoàn người bọn họ phun ra máu giả, ngay cả Đệ Ngũ Long Quỷ hôm nay mới đi theo nàng cũng không ngoại lệ cống hiến một ngụm máu tươi!

"Xảy ra chuyện gì vậy!?" Quan Vân Nghĩa che ngực quặn đau, không thể tin được kêu lên.

"Quan bảo chủ! Chúng ta cũng muốn hỏi người đây? Xảy ra chuyện gì vậy!?" Một tên nam nhân thờ hớn hèn tức giận hỏi.

"Này, ta cũng không biết!" Giờ phút này Quan Vân Nghĩa cũng chột hoang mang lo sợ, hoàn toàn không biết tại sao lại biến thành như vậy?

"Bọn họ trúng độc!" Một giọng nói vang lên, mọi người men theo tầm mắt nhìn lại, thấy một người áo lam lau đi một ít máu trên khóe miệng, sau đó nắm lấy cổ tay một người bên cạnh hắn, dường như đang chẩn mạch, rất nhanh, hắn đưa ra kết luận, nhanh chóng nói: "Mọi người đừng vận công bức độc! Loại độc này rất bá đạo, là Lưu Phụng Bách Thệ thất truyền đã lâu!"

"Lưu Phụng Bách Thệ!?" Người ở chỗ này vừa nghe thấy, sắc mặt kịch biến, vội vàng áp xuống chân khí vừa mới nổi lên, trong miệng lại "phụt" phun ra một ngụm máu, hơn nữa, màu sắc ngụm máu này còn đỏ hơn vài phần so với ngụm lúc nãy nhỏ ra, dfienddn liequidoon mơ hồ còn có một mùi thơm chui vào trong mũi, sắc mặt mọi người tái mét, quả nhiên là Lưu Phụng Bách Thệ!

Loại độc này, hơn hai mươi năm trước được giáo chủ tà giáo luyện chế, độc tính rất là ác độc, loại độc này vô sắc vô vị, khiến cho người ta khó lòng phòng bị, phàm là kẻ trúng độc, bình thường bụng sẽ không ngừng co thắt, đau đớn không chịu nổi, một khi vận công bức độc, độc tính sẽ càng ngấm sâu một phần, hơn nữa sẽ theo chân khí vận hành bám vào kinh mạch, ăn mòn lục phủ ngũ tạng. Mỗi lần hộc máu, chỉ cần mùi thơm trong máu càng nồng, cũng có nghĩa là trúng độc càng sâu, hơn nữa, loại độc này không có thuốc giải, chỉ có thuốc làm giảm, nhưng mỗi một lần dùng, sẽ càng lệ thuộc vào thuốc này hơn. Loại độc được này, cao thủ có nội lực càng thâm hậu, sau hiệu quả trúng độc càng rõ ràng. Lúc ấy, giáo chủ tà giáo dùng loại độc được này hại phần lớn người trong võ lâm, ý đồ khống chế võ lâm, dẫn tới nhân sĩ võ lâm khủng hoảng sợ hãi, cuối cùng liên hiệp lại tiến hành dẹp loạn, cuối cùng giết được tên có lòng dạ ác độc gây hại cho võ lâm này! Chỉ là, những đồng đạo võ lâm bị hấn hạ độc, cuối cùng bởi vì không có thuốc giải, hoặc khổ sở tự sát, hoặc chết thảm ở thời điểm phát độc.

Chuyện này cách hiện tại chục năm không dài, ký ức của rất nhiều người ở đây vẫn còn mới mẻ, vì vậy, vừa nghe đến là "Lư Phương Bách Thệ", sắc mặt mọi người đại biến!

"Ha ha ha! Người trẻ tuổi, có kiến thức!" Một tiếng cười cuồng vọng đột nhiên vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, một người mặc y phục màu xanh thẫm đạp gió mà xuống, đứng ở trên đài tỷ võ, nhìn kỹ, người tới chính là chương môn Phích Lịch đường Lôi Chấn Từ!

"Tại sao ngươi không trúng độc!?" Chương môn Đạo Ny phái trừng mắt kêu lên.

Phượng Tinh Xu liếc mắt, kẻ ngu ngốc này, tình huống bình thường như thế đều là người tốt trúng độc trước sau đó người xấu cười lớn ra ngoài, nhìn tình hình này, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được chuyện trúng độc hôm nay là do Lôi Chấn Từ gây nên, Die nd da nl e q uu ydo n lão đạo cô này lại còn hỏi hấn tại sao không trúng độc!? Đại nương, làm phiền ngươi có chút thường thức giang hồ được không? Ngươi đã qua tuổi ngây thơ rồi! (người như thế mà cũng không biết tại sao lại làm được chương môn mới hay chứ!!)

"Ha ha ha! Ngươi hỏi ta tại sao không trúng độc hả?" Lôi Chấn Từ cười khẩy!

"Ngươi!" Quan Vân Nghĩa đưa tay chỉ Lôi Chấn Từ, tức giận nói: "Là ngươi hạ độc!?"

"Ha ha ha! Nói hay lắm!" Trên mặt Lôi Chấn Từ hiện lên một nụ cười đắc ý, nói: "Thế nào? Tư vị của Lư Phương Bách Thệ không tệ chứ!?"

"Làm sao ngươi lại có Lư Phương Bách Thệ!?" Tuệ Năng khó nhọc hỏi.

"Hừ, ngươi đây muốn xen vào rồi!" Lôi Chấn Từ hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta vốn không muốn dùng loại thủ đoạn này, nhưng các ngươi cứ nhất định phải tranh với ta, tranh chức Minh chủ võ lâm lại tới tranh bảo vật, mỗi một người các ngươi đều chán sống rồi!" Lôi Chấn Từ một cước đá văng các cao thủ canh giữ ngọc trụ Tỷ Hư ra, tám đại cao thủ này, đã sớm bởi vì ra sức bảo vệ ngọc trụ mà trúng độc quá sâu, một cước đá tới này của Lôi Chấn Từ, đá bọn hấn bay ra, đồng thời còn phun ra một ngụm máu!

"Ngươi!" Quan Vân Nghĩa chỉ vào Lôi Chấn Từ tức giận nói: "Đại hội võ lâm vốn là một trận quyết đấu công bằng, ngươi lại sử dụng thủ đoạn dè hèn như vậy, ngươi căn bản không xứng xưng là chính phái!"

"Haaaa...! Chính phái?" Lôi Chấn Từ bay người lên trước, một cước dẫm ở trên ngực Quan Vân Nghĩa, cười tà nói: "Ta muốn cái hư danh chính phái làm gì? Chỉ cần ta được khối ngọc trụ này, lấy được bảo tàng và bí tịch võ công bên trong, dieendaanleequaydonn đừng nói một hư danh, coi như toàn bộ thiên hạ, tất cả đều là của ta!" Lôi Chấn Từ giang hai cánh tay, giống như thấy được mọi người khắp thiên hạ quỳ trước mặt hấn, hả hê cười như điên!

"Này! Dám cả gan phá hỏng chuyện tốt của chương môn!" Quát to một tiếng, một bóng dáng màu xanh bị đá lên đài luận võ, Phượng Tinh Xu vừa nhìn, đây không phải là Đệ Ngũ thân y sao!

Sắc mặt Lôi Chấn Từ trầm xuống, tiến lên dùng bàn tay "Chát! Chát!" mấy tiếng.

Hắn nghiêm mặt, ác độc nhìn chằm chằm Đệ Ngũ Long Quỷ nói: "Ngươi là người nào? Lại dám tới phá hỏng chuyện tốt của ta!"

Bản thân Đệ Ngũ Long Quỷ không có công phu, bị tay Lôi Chấn Từ đánh cho đầu óc choáng váng, khóe miệng đã chảy ra máu tươi. Nhưng hấn vừa nghe đến Lôi Chấn Từ hỏi, chịu đựng đau đớn nói: "Ta là truyền nhân của Y Thánh Đệ Ngũ Long Quỷ! Tên ác nhân ngươi, hôm nay lại dùng vật ác như thế tới giết hại đồng đạo võ lâm, thật sự quá ghê tởm! Ta nhất định sẽ không để ngươi thực hiện được!"

"Truyền nhân của Y Thánh!?" Lôi Chấn Từ chấn động, trong mắt lóe lên một chút khăn trương.

Trong truyền thuyết y thuật của Y Thánh xuất thần nhập hóa, có thể cải tử hồi sinh, nhưng còn chưa nghe nói qua thành tựu của hấn đối với phương diện độc được thế nào, da.nlze.quydo/nn nếu hôm nay người trẻ tuổi này giải được Lư Phương Bách Thệ, như vậy mọi cố gắng của hấn đều uổng phí!

"Đi xem thử người mà hấn vừa mới tiếp xúc thế nào!" Lôi Chấn Từ ra lệnh.

"Chương môn! Thuộc hạ mới vừa tra xét rồi, triệu chứng của những người đó tốt hơn người khác một chút!" Một tên đại hán trả lời. Phượng Tinh Xu vừa nhìn, a! Không phải oan gia không đụng đầu, đại hán này, chính là vị đại hán muốn lật bàn đây mà!

Lôi Chấn Từ vừa nghe thấy đại hán bẩm báo, hai mắt dựng lên, ác độc nói: "Xem ra, ngươi phải xuống hoàng tuyền một chuyến rồi!"

Lôi Chấn Từ đưa tay, ác độc đưa về phía Đệ Ngũ Long Quỷ, đột nhiên, một tia sáng chợt lóe, đâm về phía tay Lôi Chấn Từ!

Chương 80: Chương 45

Lôi Chấn Từ đưa tay, ác độc đưa về phía Đệ Ngũ Long Quỷ, đột nhiên, một tia sáng chợt lóe, đâm về phía tay Lôi Chấn Từ!

Tia sáng kia mang theo sấm chớp hung hăng đâm thủng bàn tay Lôi Chấn Từ, "cạch!" một tiếng, vũng vàng cắm vào trong tảng đá cẩm thạch bóng loáng!

"A ——" Lôi Chấn Từ bị ấn đau rút lại bàn tay đầm đìa máu, kinh hãi quay đầu lại liếc mắt nhìn vật đâm thủng bàn tay hắn, hóa ra lại là một cây trâm cài tóc của nữ tử! Trâm cài tóc này vẫn còn rung động vang lên tiếng leng keng, trên cây trâm từng giọt từng giọt máu tươi theo cây trâm rung động mà văng tung tóe.

"Ai!?" Lôi Chấn Từ bị cây trâm ẩn chứa nội lực đâm thủng từ phía sau làm cho sợ hãi, cũng không kịp đau đớn, lập tức một cước giẫm Đệ Ngũ Long Quỷ ở dưới chân, nắm chặt tay bị thương, lớn tiếng quát, "Là ai dùng ám khí đánh lên bốn chương môn!"

"Hừ! Đánh lên?" Một giọng nói êm tai vang lên, giọng điệu có thêm chút lạnh lùng và khinh miệt, "Dùng cây trâm ngăn cản người giết người là đánh lên, vậy hạ độc làm hại đồng đạo chính là cao thượng rồi!?"

Lôi Chấn Từ bỗng nhiên xoay người, khắc sâu vào bên trong đôi mắt hổ chính là một bóng dáng màu vàng nhạt, đợi nhìn kỹ, là vị công chúa Long Phong quốc!

"Hừ! Một tên đàn bà thì biết cái gì!" Lôi Chấn Từ ngạo nghễ, trong giọng nói tràn đầy miệt thị, "Kể thành chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết!"

"Ha ha, ta không biết? Ta đúng là không biết, nhưng lại biết ‘ vô độc bất trượng phu ’ (không độc sao thành trượng phu)!" Phụng Trọng Tinh Xu khẽ cười một tiếng, chỉ là, ý cười trong đó lại hoàn toàn không có. Đôi mắt tím của nàng khẽ chuyển, dieendaanleequydonn nhìn về phía Đệ Ngũ Long Quỷ bị Lôi Chấn Từ giẫm lên, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, nói: "Hôm nay nếu Duy nhi đoạt được bảo vật này cho ta, thì người không thể lấy được!"

"Ha ha ha!" Lôi Chấn Từ cuồng vọng, nói: "Không thể lấy được? Hiện giờ lão phu liền lấy cho người xem!" Dứt lời, một cước đá cho văng Đệ Ngũ Long Quỷ ra, sai bước một bước, đưa một cái tay khác về phía ngọc trụ Tỳ Hưu.

"Cạch!" Vừa một vết sáng thoáng qua, nhát thời trên đất có thêm một cây cây trâm dính máu!

Lần này, không đợi Lôi Chấn Từ phản ứng kịp, Phụng Trọng Tinh Xu quỷ mị lách mình tới sau lưng Lôi Chấn Từ, một cái tay đã khoác lên trên cổ Lôi Chấn Từ.

Lôi Chấn Từ chỉ cảm thấy trên cổ chợt lạnh, toàn thân nhất thời không thể động đậy, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn.

"Vật của bốn cung, người cũng dám mơ ước sao!?" Phụng Trọng Tinh Xu vừa hiện sát khí, lập tức gia tăng sức lực trong tay, bóp chặt cổ họng Lôi Chấn Từ.

Lôi Chấn Từ chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng, càng ngày càng khó khăn, trên mặt dần dần tím bầm một mảnh.

"Thả chương môn ra!" Người Phích Lịch đường ở bên cạnh nhìn thấy chương môn của mình bị Phụng Trọng Tinh Xu nắm ở trong tay, từng người một cầm đao tiến lên lớn tiếng quát.

"Đồ chó đẻ! Mau thả chưởng môn ra!" Vị đại hán lật bàn giận đến mặt đỏ bừng, nhảy lên tới liền lớn tiếng nói tục.

Sát khí của Phượng Tinh Xu càng đậm, một tay kia mạnh mẽ vung lên, một chưởng cách không, đánh bay đại hán ra ngoài, mất mạng tại chỗ!

"Dám cả gan nói xấu mẫu thân của bổn cung, chán sống rồi!" Trên mặt Phượng Tinh Xu là một mảnh mưa gió sắp tới, cánh tay bóp chặt cổ họng Lôi Chấn Tử cũng gia tăng sức lực.

"Dừng tay!" Người Phích Lịch đường rít vội kêu lên, "Nếu như ngươi giết chết chưởng môn, không có thuốc giải, hôm nay người nơi này không một kẻ nào có thể sống sót!"

Phượng Tinh Xu cười lạnh một tiếng, nói: "Thuốc giải? Là thuốc giải hay là độc dược, trong lòng mọi người biết rất rõ! Thay vì về sau bị lão thất phu này không chể, làm chuyện thương thiên hại lý, còn không bằng hiện tại liền giết hán, giết trừ hậu hoạn!"

Phượng Tinh Xu vừa dứt lời, dưới sân lập tức vang lên tiếng kêu rên chửi rủa.

"Không cần! Không thể giết, không thể giết!"

"Ta còn muốn sống nữa, ta không muốn chết, ta muốn thuốc giải!"

"Yêu nữ nguoi! Dựa vào cái gì mà muốn phá hủy thuốc giải của chúng ta! Không cho phép nguoi giết hán!"

"Chúng ta tình nguyện bị khống chế cũng không muốn bị độc chết, đây là chuyện của chúng ta, không tới phiên nguoi quản!"

"Đứng! Đứng! Mau thả Lôi chưởng môn, rút đi!"

"Thả Lôi chưởng môn ra, rút đi!"

Những người này, thường ngày tự cho mình là danh môn chính phái, một khi đến thời điểm sống còn, một đám đều trở nên rất sợ chết, vì vậy cũng liền quên mất thân phận của Phượng Tinh Xu, nói chuyện với nàng cũng không cung kính như ngày hôm qua, giọng điệu oán độc này, tựa như ước gì nàng đi tìm chết vậy!

Phượng Tinh Xu hít một hơi, lớn tiếng nói: "Ý các nguoi nói là, các nguoi tình nguyện gia nhập Phích Lịch đường, làm một đồ đệ của tà giáo cũng không nguyện ý làm nguoi chính phái thả chết chứ không chịu khuất phục?"

"Hừ! Đường chủ Phích Lịch đường võ công cái thế, là người phúc hậu, sao Phích Lịch đường lại là tà giáo! Bọn ta đều ngưỡng mộ Lôi chưởng môn, đã sớm sinh lòng đầu nhập vào mà thôi, yêu nữ đừng vội miệng nói vậy!" Những người đó vì sống sót, giờ phút này đã sớm khúm núm, đổi trắng thay đen. Rõ ràng là Phích Lịch đường hạ độc mọi người, giờ phút này tính mạng còn bị nàng nắm trong tay, bọn họ còn dám nói gì võ công cái thế, là người phúc hậu!

Phượng Tinh Xu không để ý tới bọn họ nữa, ngược lại nhìn về phía Tuệ Năng trên đài, hắng giọng nói: "Phượng trượng Tuệ Năng, chuyện võ lâm, bổn cung không tiện nhúng tay, hôm nay coi như là bổn cung đưa một món lễ lớn cho nguoi, chúc mừng nguoi được vị trí minh chủ!"

"A di đà Phật! Lão nạp đa tạ công chúa!" Chẳng biết lúc nào, Tuệ Năng đã đứng lên, mọi người vừa nhìn, sắc mặt hán hồng hào, lại không có chút dấu hiệu trúng độc nào!

Tuệ Năng vô cùng đau đớn nói: "Bọn nguoi thân là danh môn chính phái võ lâm, thế nhưng lại sợ chết, đổi trắng thay đen! Người đâu! Đuổi hạng nguoi vô sỉ này ra khỏi võ lâm chính đạo!"

Đồ đệ Phích Lịch đường vừa thấy, mấy vị võ công cao cường ở đây trong lúc vô tình được nguoi áo lam kia lạng lẽ dứt thuốc, giờ phút này đang vận công khôi phục! Thấy việc không hay, vì vậy vội vàng bắn đạn tin hiệu lên bầu trời.

Chỉ nghe thấy sau một tiếng "vút —— bùm!" "Ầm! Ầm!" Dưới chân núi đột nhiên phát ra tiếng nổ rung trời, trong lúc nhất thời núi rung như động đất, mọi người hoảng sợ ngã nhào trên đất, tiếng vang khổng lồ này làm cho bọn họ sợ đến ngây nguoi như phỗng, tay chân như nhũn ra!

Phượng Tinh Xu cũng bị âm thanh đột nhiên tới làm sợ hết hồn, nhất thời sợ y, buông lỏng tay đang bóp cổ Lôi Chấn Tử ra.

Phượng Duy Tinh và Tuấn Thư ở bên cạnh bất ngờ không kịp chuẩn bị, cũng bị ngã trên mặt đất, Tuấn Thư bị sợ đến khóc thét lên!

"Địa Long vùng dậy! Địa Long vùng dậy!"

Không biết là ai nói một câu như vậy, những nguoi khác lập tức khủng hoảng theo, từng nguoi một sợ đến tè ra quần, tay chân mềm nhũn bò ra phía ngoài.

Phượng Tinh Xu trước hết bình tĩnh lại, nàng đã gặp qua các loại tình huống thế kỷ hai mươi mốt, lập tức nghĩ tới một tiếng nổ lớn này là cái gì —— thuốc nổ!

Trong bụng nhanh chóng suy nghĩ nói: thuốc nổ chưa bao giờ xuất hiện ở nơi dị thể này, phái này được đặt tên là Phích Lịch đường, có giống như Phích

Lịch đường cổ đại kiếp trước, lấy việc nghiên cứu chế tạo thuốc nổ làm chủ không? Thuốc nổ ở thời đại vũ khí lạnh có uy lực quá mức mãnh liệt, giờ phút này Phích Lịch đường cho kích nổ, nhất định là làm đốn sát thủ đe dọa mọi người, xem ra, lúc này đây ở đỉnh núi, nhất định vẫn còn thuốc nổ!

Sau khi nghĩ thông suốt, Phượng Tinh Xu lập tức thả ra mấy chục Hắc Linh Lung, lặc mình tìm kiếm đám thuốc nổ còn lại!

Nàng dùng nội lực truyền âm nói: "Mọi người yên lặng một chút, đây không phải là Địa Long vùng dậy!"

Nhưng mà, trong lúc khủng hoảng mọi người đâu còn tinh thần nghe được gì, tất cả đều sợ hãi chạy về phía chân núi, kêu gào không ngừng, tình hình hỗn loạn không chịu nổi!

Ngay lúc Phượng Tinh Xu hết sức kêu mọi người bình tĩnh lại, trên bầu trời đột nhiên có mấy chục người áo đen bay xuống, Dieenndkdan/leeequhydonnn gặp người liền giết, những nhân sĩ võ lâm này thân trúng kịch độc, lại bị vụ nổ hù dọa mất hồn, đối với một kích đột nhiên tới này không hề có sức chống cự, rồi rít biến thành vong hồn dưới đao!

Phượng Tinh Xu thấy thế, lập tức bay người lên trước, đánh nhau với những người áo đen kia! Phượng Duy Tinh và mấy cao thủ có chút khôi phục cũng gia nhập vào hàng ngũ phản kích, nhưng mà, bởi vì đang lúc đánh nhau lại có một số người chạy trốn chết, vì vậy hành động của bọn họ cực kỳ bất tiện!

Đúng lúc ấy, một bóng người áo xanh từ trên trời giáng xuống, chạy thẳng tới ngọc trụ Tỳ Hưu!

Không được, trúng kế! Phượng Tinh Xu thầm kêu một tiếng, nhanh chóng rút khỏi đám người áo đen, tâm vừa niệm, mười bóng dáng màu lam đột nhiên xuất hiện ở không trung, công kích những người áo đen!

Người áo xanh này cũng không ham chiến, thừa dịp loạn lấy ngọc trụ Tỳ Hưu rồi cất bước đi, lại bị Phượng Tinh Xu chặn lại giữa không trung!

Trước mắt người áo xanh thoáng qua một bóng vàng nhạt, theo phản xạ phóng ra một chưởng, lại bị một cổ nội lực thâm hậu bắn trở về!

Hai bóng người một vàng một xanh bay xuống phía dưới, Phượng Tinh Xu quát hỏi: "Người là ai! Dám cả gan thừa dịp loạn lấy trộm ngọc trụ!"

Thiếu niên áo xanh kia cau mày nhìn Phượng Tinh Xu, ánh mắt phức tạp, giống như muốn từ trên mặt nàng tìm được cái gì, dienddn lieqiudoon nhưng cũng không tin cái gì, bị Phượng Tinh Xu quát hỏi gọi hồn về, lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Bổn tôn là giáo chủ Mộ Ngâm giáo Lý Long Tinh, hôm nay đặc biệt tới đây đoạt bảo!"

Lý Long Tinh! Trong đầu Phượng Tinh Xu thoáng qua một tia sáng lạ, rất nhanh đến nỗi nàng không thể bắt kịp.

"Giáo chủ Ma giáo!" Phượng Tinh Xu quát lên: "Người với ta nước giếng không phạm nước sông, hôm nay người trả ngọc trụ lại cho ta...ta liền tha cho người một mạng!"

"Ha ha ha! Trả lại? Nói chuyện viễn vông!" Lý Long Tinh ha ha cười, khinh miệt nói: "Lôi Chấn Tử vô cùng ngu xuẩn, rõ ràng có nhiều thời gian lấy được bảo vật như vậy, lại muốn ở đây nói nhảm, cho người thời gian thừa lúc vắng mà vào, bổn tôn cũng không ngu như vậy!" Vừa dứt lời, phi thân lên công kích Phượng Tinh Xu.

Phượng Tinh Xu thấy Lý Long Tinh không nghe khuyên bảo, vì vậy cũng không lo ngại nữa, đánh nhau với hắn! Hai người đấu với nhau mấy chục hiệp, Lý Long Tinh rút người ra, không thể tưởng tượng nổi nói: "Từ trước đến nay bổn tôn tự học võ, Die nd da nl e q uu ydo n không người nào có thể địch, hôm nay lại ở trên tay của người không chiếm được một chút tiện nghi, người là ai! Sao lại hiểu rõ võ công của bản tôn như thế!"

Phượng Tinh Xu cũng lòng đầy nghi hoặc, nói: "Một tiểu tử mao đầu như người, xem ra còn nhỏ hơn ta, sao lòng dạ độc ác như thế! Hơn nữa, sao người tập được võ công của ta?"

Lý Long Tinh vừa muốn nói chuyện, một tiếng kêu cứu cắt đứt hắn: "Tỷ tỷ — tỷ tỷ — oa oa —"

Phượng Tinh Xu vừa nghe thấy tiếng khóc của Tuấn Thư, quay đầu nhìn lại, Lôi Chấn Tử lại thừa dịp loạn bắt hắn!

Lý Long Tinh thấy lực chú ý của Phượng Tinh Xu bị Lôi Chấn Tử phân tán, nhân cơ hội vận khởi khinh công chạy đi! Hôm nay tạm thời trước đoạt bảo vật này đến tay, còn lại sau này hãy nói! Hơn nữa, tối hôm qua chờ về một xe chứa vật đen thùi lù hình như có tác dụng lớn, xem ra trước phải biết rõ! Nói không chừng, ... trong đầu Lý Long Tinh nhanh chóng xoay chuyển các loại ý nghĩ, thuận tay bắt đi một người của Phích Lịch đường!

Lôi Chấn Tử thấy Phượng Tinh Xu và một đám người đột nhiên toát ra tới đánh nhau, vì vậy thừa dịp loạn xuống tay với Tuấn Thư tay trái gà không chặt này, sử dụng hắn tới uy hiếp Phượng Tinh Xu. Hai ngày nay hắn có lưu ý đến, dieendaanleequydonnn Phượng Tinh Xu rất cưng chiều thiếu niên này, hơn nữa hắn lại không biết võ công, bởi thế là người được lựa chọn thích hợp nhất!

Lôi Chấn Tử vừa nghĩ, lập tức bước nhanh về phía trước bắt được Tuấn Thư, Tuấn Thư bị giật mình, cầu cứu Phượng Tinh Xu, kinh động đến Phượng Tinh Xu đang trong lúc nói chuyện, khiến cho Lý Long Tinh thoát thân.

Lôi Chấn Tử thấy lực chú ý của Phượng Tinh Xu lại chuyển tới bên này, lập tức bóp chặt cổ Tuấn Thư, vừa muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên trước mắt lóe lên tia sáng màu tím, cánh tay phải của Lôi Chấn Tử đau nhức kịch liệt một hồi, bị một cổ lực lượng không biết tên đánh bay ra ngoài!

Phượng Tinh Xu thấy Từ Linh Lung đánh văng Lôi Chấn Tử, vội vàng tiến lên ôm lấy Tuấn Thư khóc suốt mướt, lại nhìn dưới trận, mười mấy người áo đen bị Lý Long Tinh lúc chạy đã gọi đi một nửa, để lại một nửa thi thể, da.nlze.qu.ydo/nn ngọc trụ Tỳ Hưu cũng bị Lý Long Tinh mang đi. Trên trận vẫn

là một mảnh kêu gào, những người đó vốn không dừng lại được.

Trong lòng Phụng Tình Xu tức giận, buông Tuân Thư ra, thu hồi Linh Lung, trong tay kết ấn thật nhanh, lần đầu tiên vận dụng tiên lực với đám người, chỉ thấy nằng hét lớn một tiếng "định!", những người có mặt đều giống bị ấn nút tạm ngừng, lập tức ngưng chuyển động, âm thanh cũng biến mất.

Phụng Tình Xu gọi ra một Lục Linh Lung, ra lệnh nó trước đi tìm kiếm ngọc trụ Tỳ Hưu, sau đó cỡi bỏ định thân thuật cho mấy nhóm người Tuệ Năng, nói với hân: "Đại sư Tuệ Năng, vừa rồi Ma giáo thừa dịp loạn trộm mất ngọc trụ Tỳ Hưu, hiện tại nếu ngọc trụ đã là vật của vương phủ, ta cũng phải nhanh chóng tìm lại, hôm nay chuyện này khiến trường hợp trở nên hỗn loạn như thế, ta cũng không kịp nói lời từ biệt với các vị, " nói xong, nhìn về phía Lô Chấn Tử bị Tử Linh Lung chặt đứt tay chết ngất ở một bên, nói: "Người này liền giao cho đại sư, mọi người trên trận, bị vụ nổ làm kinh sợ, bị ta dùng võ công độc môn làm cho dừng lại, cũng không đáng lo gì, chỉ cần qua hai ngày hai đêm, thì sẽ khôi phục, phiền đại sư và các vị!"

"A di đà Phật!" Tuệ Năng cảm kích hành lễ với Phụng Tình Xu nói: "Hôm nay làm phiền thí chủ ra tay cứu giúp, xóa bỏ được một tai họa lớn cho võ lâm, lão nạp vô cùng cảm kích! Sau này nếu thí chủ có khó khăn, cứ việc nói với lão nạp, lão nạp nhất định toàn lực ứng phó! Sau này lão nạp tuyên bố với đồng đạo võ lâm, phạm là chuyện của thí chủ, võ lâm nhất định sẽ tương trợ!"

Phụng Tình Xu cũng không từ chối, được một sự trợ giúp không nhỏ như vậy, nàng cũng vui mừng, lập tức gọi Phụng Duy Tình, ba người không hề cáo từ với những người khác nữa, rời khỏi hiện trường.

Sau lưng, mấy ánh mắt chăm chú đi theo, cho đến khi bóng dáng của ba người dần dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Quyển 4 Chương 1

Đông Bình thành, trong một khuôn viên độc lập ở Hào Mộng lâu, Phụng Duy Tình ôm Phụng Tình Xu ngồi ở trên ghế đá, hai người cùng nhau nhìn lên trăng tròn trên bầu trời, yên lặng không nói gì.

Phụng Duy Tình ngửi hương thơm đặc biệt trên người hân yêu thích, gia tăng sức lực trong tay, giữ nàng chặt chẽ ở trong lòng, Die nda nl e q uy ydo n chỉ sợ tinh thần thả lỏng một chút, nàng liền biến mất vô tung. Phụng Tình Xu cảm nhận được tâm trạng Phụng Duy Tình bất ổn, quay đầu thân mật mặt kề mặt, dịu dàng nói: "Duy nhi, nghĩ gì thế?"

Phụng Duy Tình nhỏ giọng nói: "Sợ đây chỉ là giấc mộng." Đúng vậy! Nhiều năm qua, mỗi ngày đều mơ thấy Tình nhi, mơ thấy mỗi cái nhăn mày nụ cười của nàng, dịu dàng gọi hân là "Duy nhi", giang hai cánh tay muốn ôm hân, nhưng mà, mỗi khi hân mừng rỡ như điên chạy tới muốn ôm chặt nàng, lại thức tỉnh, mới biết là một hồi mộng đẹp. Sau khi tỉnh lại, liền càng cảm thấy trống rỗng, trong lòng càng nhớ nhung nàng hơn, không có cách nào, đành phải dồn toàn bộ tinh lực vào việc buôn bán, hoàn thành tốt mọi việc Phụng Tình Xu giao phó, đạt được thành tựu đề quốc thương nghiệp trong tối như bây giờ.

Người ngoài thấy là hân làm ăn thịnh vượng như ý, cực kỳ hâm mộ, nhưng nào ai biết, từng mảng buôn bán hưng thịnh này, đại biểu cho sự nhớ nhung, cô đơn khổ sở mà hân phải chịu đến đứt gan xé ruột mỗi đêm. Vì vậy, Phụng Duy Tình cũng không tự hào về thành tựu buôn bán của mình, loại thái độ này của hân, lại bị người ngoài cho rằng là biểu hiện khiêm tốn, đạt được không ít khen ngợi.

Một trái tim nhạy bén như của Phụng Tình Xu, sao lại không hiểu ý định của Phụng Duy Tình, ngăn ngừa mấy chữ, liền nói hết khổ sở những năm này của hân! dieendaanleequydonn Trong lòng cảm động một hồi, Phụng Tình Xu đứng dậy chống lại cặp mắt Phụng Duy Tình, dưới ánh trăng, đối diện với đôi mắt đen láy chứa đầy bóng hình Phụng Tình Xu, tất cả đều là nàng, chỉ có nàng!

Phượng Tinh Xu động tình càng đến gần Phượng Duy Tinh, đôi tay ôm lấy mặt của hắn, dưới ánh mắt mong chờ của Phượng Duy Tinh ẩn mờ lên.

Bởi vì đại hội võ lâm mà hai người đã lâu rồi chưa thể gần gũi, một nụ hôn này rơi xuống, là đã xảy ra không thể ngăn cản. Phượng Duy Tinh một tay ôm chặt Phượng Tinh Xu, một tay ghì chặt đầu của nàng, tham lam chiếm đoạt hương thơm vô tận giữa răng môi Phượng Tinh Xu, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Phượng Tinh Xu, sau một hồi yêu thương ngọt ngào nồng thắm, đầu lưỡi Phượng Duy Tinh chui vào trong nơi ngọt ngào khát vọng đã lâu, cuồng mãnh tùy ý chiếm đoạt hương vị ngọt ngào bên trong.

Hai người hôn nóng bỏng cuồng nhiệt một hồi, hoàn toàn quên mất mọi thứ xung quanh, cho đến một tiếng ho sắc súa truyền đến, cắt đứt uyên ương triền miên, khiến hai người nhanh chóng tách ra. Làm người ta cảm thấy buồn cười là, chuyện tốt bị người cắt ngang, người đỏ mặt lại là Phượng Duy Tinh, mà còn Phượng Tinh Xu lại là một bộ dạng ung dung bình tĩnh, căn bản không nhìn thấy một chút xấu hổ nào.

"Chắc chắn chắc, không hổ là công chúa hái cỏ thơm nổi tiếng thiên hạ, mũi mũi đi tới chỗ nào cũng đều có không ít điểm phúc đó!" Một giọng nói hài hước vang lên.

"Ha ha ha! Tỷ tỷ quá khen!" Phượng Tinh Xu thân nhiên xoay người, tựa vào trong lòng Phượng Duy Tinh, cười híp mắt nhìn mấy người đột nhiên xuất hiện trước mặt. Tâm Mộng Hồ, Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh và phu quân của các nàng, mấy người này đối với hành động kinh người của Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tinh đều một chữ cũng không nói, da.nze.quydo/nn mấy tỷ nữ đều biết thân thể Phượng Duy Tinh, phu quân của các nàng khẳng định cũng biết đến, về phần Tâm Mộng Hồ, chắc hẳn cho dù không biết cũng sẽ không nói gì, vị tỷ tỷ này, mới quen không lâu, đã đối xử thân thành với nàng, tin cậy có thừa, khiến nàng rất cảm động.

Phượng Tinh Xu xem đoàn người trước mắt, ít đi mấy người, hỏi: "Những người khác đâu? Nguyệt và lão công của nàng chạy đi đâu rồi?"

"Lão công?" Tâm Mộng Hồ nhũn mày, hỏi: "Lão công gì? Nguyệt Phi lại không có ở chung với lão công công (có hai nghĩa là thái giám hoặc bố chồng)."

"Phốc!" Phượng Tinh Xu phụt cười một tiếng, giải thích: "Lão công chính là tướng công, ý nghĩa là phu quân, sao lại biến thành lão công công rồi."

Một câu nói của Phượng Tinh Xu, làm trong đầu Tâm Mộng Hồ thoáng qua một bóng người, bóng dáng cao lớn đó, bờ vai chắc nịch, ánh mắt trong như nước. . . . .

Phi phi phi! Nhớ hẳn làm gì chứ! Trong lòng Tâm Mộng Hồ thầm mắng bản thân, không phải chỉ là một nam nhân thôi sao, cũng không phải chưa từng thấy qua!

Phượng Tinh Xu thu từng nét mặt của Tâm Mộng Hồ vào trong mắt, trong lòng cười thầm, vị tỷ tỷ này, xem ra cũng không phải là không thú vị đâu! Hai người này, vẫn có hi vọng đấy!

"Lão công?" Mắt Tuyết Ảnh xoay chuyển, suy một ra ba kêu lên: "Vậy nương tử chính là lão bà rồi!"

Phượng Tinh Xu mỉm cười gật đầu, lúc này, bốn người Tuyết Ảnh, Hoa Dung và Trang Trạch Dung, Quân Đan Hiên bắt đầu gọi "lão công", "lão bà" nghe mà thấy buồn nôn.

Tĩnh tĩnh Phong Thanh dịu dàng, sẽ không nháo theo bọn họ, Dụ Nhiên Vũ là một người có dáng vẻ khí thế lớn, hai người tĩnh tĩnh tương tự, phối hợp rất hoàn mỹ. Phong Thanh cẩn thận trả lời Phượng Tinh Xu vẫn đề bị người xem nhẹ, dinendian.loqidJon nói: "Nguyệt vẫn còn ở Tuyên Bình bảo giúp Đệ Ngũ Long Quý chữa trị cho những người bị trúng độc kia!"

Phượng Tinh Xu gật đầu, biết bản tính Đệ Ngũ Long Quý chính là trách trời thương dân, từ lúc xuống núi tới nay dọc đường chăm sóc người bị thương, thân là thầy thuốc, tất nhiên chắc chắn sẽ quan tâm đến người bệnh, hôm nay gặp được nhiều người trúng độc như vậy, không cứu sống bọn họ, chắc chắn sẽ không an tâm. Mới gặp mặt hai lần, thông qua đại thâm si ngốc và hành động hôm nay của Đệ Ngũ Long Quý, Phượng Tinh Xu đã hiểu hẳn được bảy tám phần, đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc ấy Lôi Chân Tử muốn giết Đệ Ngũ Long Quý. Phượng Tinh Xu ra tay cứu giúp, một là vì y quán Hạnh Lâm đường của Nguyệt Phi cần hắn tới trấn giữ, hai là Phượng Tinh Xu tán thưởng bản tính của hắn.

Về phần Nguyệt Phi, Phượng Tinh Xu không thể không nói, nàng đúng là một nhân tài. Bốn tỷ nữ này đều là lúc trước tự nàng chọn lựa, trải qua vài chục năm giáo dục, đã sớm thay da đổi thịt, tất cả đều có thể gánh vác bầu trời. Lần này Nguyệt Phi ở lại, một là có thể giúp Đệ Ngũ Long Quý, hai người trước có thời gian cọ sát, sau này dễ dàng nói lên việc hợp tác với Đệ Ngũ Long có thể đạt thành mục đích, hai là nhân cơ hội truyền ra tên tuổi Hạnh Lâm đường trong võ lâm, kiếp nạn của võ lâm, Hạnh Lâm đường ra tay tương trợ, bán cho võ lâm đồng đạo một cái nhân tình, về sau ở trên đường thì sẽ có cơ hội giúp đỡ.

"Người không biết đâu, lúc khi người đi, mất mấy người ở đó cũng sắp lỗi ra rồi." Tuyết Ảnh nghe được lời Phong Thanh nói, nhảy qua tới cười hi hi.

"Đúng vậy đúng vậy!" Nghe thấy Tuyết Ảnh nói, Tâm Mộng Hồ cũng bỏ rơi phiền não trong lòng, lại gần cười nói: "Mấy người kia, nhìn thấy mũi đi rồi, về mặt thất vọng, nét mặt kia, giống như con chó bị chủ nhân từ bỏ vậy! Ha ha ha! Không ngờ tài tử phong lưu Hoa Ngọc Dung và Kim chủ Kim Bích Đạc trong lòng nữ tử lại có thể có loại về mặt này, làm ta cười chết rồi!" Tâm Mộng Hồ khoa trương ôm bụng cười ha ha, Dieenndkan/leeequhydonnn sau đó lại nói: "Lúc mũi đi, Đệ Ngũ Long Quý đó vẫn còn trị độc cho người ta, sau lại không thấy bóng dáng của mũi nữa, vừa hỏi người phía dưới mới biết mũi đi rồi, về mặt lúc ấy, gấp đến độ muốn khóc! Nếu không phải Nguyệt Phi an ủi hẳn nói mũi vẫn còn chờ ở chân núi, đoán chừng sau đó hẳn cũng không có tâm tình chữa bệnh nữa!" Nói xong, Tâm Mộng Hồ lấy cùi chỏ chọc học Phượng Tinh Xu, mập mờ cười hỏi: "Mũi mũi, chừng nào thì mũi lại câu một đại phu về nhà nữa đi!"

Phượng Tinh Xu dở khóc dở cười, nói: "Tỷ tỷ, mũi có câu người nào đâu, hẳn là vì tìm sư phụ của mũi mới đi theo mũi đấy!"

Vừa nói đến sư phụ Phụng Tĩnh Xu, hai mắt Tâm Mộng Hồ lóe sáng, hỏi: “Đều nói Phụng Trạch công chúa đi theo Lục Miếu chân nhân học nghệ, có phải thật hay không?”

Phụng Tĩnh Xu gật đầu. Tâm Mộng Hồ vui mừng nhảy lên kêu: "Muội muội! So chiêu với tỷ đi!"

Bản thân Tâm Mộng Hồ là cao thủ giang hồ, nhìn chung khắp võ lâm hiện này, lấy bài danh mà nói, không tính cả bốn sư đồ Phụng Tĩnh Xu, Tâm Mộng Hồ có thể tiến vào hàng ngũ năm người có võ công cao nhất, trong đó có Viễn Trần đại sư, Phong Bất Diên v.v. đều là cao thủ trong cao thủ, mấy người cao thủ đều so đấu với nhau đã lâu, liền cảm thấy vô vị, một khi gặp phải đối thủ mạnh hơn, sẽ ngửa tay, nghĩ đến so chiêu một phen, Tâm Mộng Hồ cũng không ngoại lệ, đều là người mê võ nghệ.

Nhưng bây giờ Phụng Tĩnh Xu không có tâm tình đấu với Tâm Mộng Hồ, nàng còn đang chờ tin tức của Lục Linh Lung, vì vậy sẽ để Phụng Duy Tĩnh so chiêu với nàng. Phụng Duy Tĩnh đối với Phụng Tĩnh Xu nói gì nghe vậy, vì vậy liền đánh nhau với Tâm Mộng Hồ ở bên kia.

"Công chúa, xin hỏi tiếp theo người đi sao đây? Thuộc hạ an bài tốt mọi chuyện trước!" Phong Thanh nhỏ giọng xin chỉ thị.

"Không vội, chờ một chút đi, " Phụng Tĩnh Xu nhắm mắt khoát tay, nói: "Đội điều tra rõ hướng đi của ngọc trụ Tỳ Hưu rồi lại nói."

"Công chúa, lão vương gia và vương phi rất nhớ công chúa, người xem. . . ." Hoa Dung xen vào nói, những năm này, nhìn lão vương gia và vương phi ngày ngày cầm món đồ chơi của công chúa, sờ lại sờ, thỉnh thoảng than thở, dĩ@en*dyan(lee^qu.donn) thỉnh thoảng mỉm cười, bọn họ đều biết, hai vị rất nhớ công chúa ở ngoài, vì vậy rất muốn để Phụng Tĩnh Xu về Lộng Phong quốc trước thăm phụ thê Hiền vương.

Trong đầu Phụng Tĩnh Xu vang lên giọng nói nghẹn ngào của phụ thân và mẫu thân lúc điện thoại hai ngày trước, trong lòng cũng dâng lên một hồi sóng nhiệt.

Mấy người thấy Phụng Tĩnh Xu lâm vào trầm tư, cũng không dám quấy rầy, đều cúi đầu chờ Phụng Tĩnh Xu ra lệnh, vì vậy không thấy một tia sáng xanh lóe vào ngón trỏ Phụng Tĩnh Xu.

Lục Linh Lung mang đến tin tức ngọc trụ Tỳ Hưu, hướng đông, một đường thông suốt, đến Hí Triều quốc.

Lúc này Phụng Tĩnh Xu bị Hoa Dung nói mấy câu gọi lên tình cảm nhớ nhung phụ mẫu, Lục Linh Lung mang về tin tức, hướng đông, ngược lại lộ trình đi Lộng Phong quốc, trong lòng nàng giãy giụa, còn phải rời xa nhà nữa sao?

Sau một phen giãy giụa cân nhắc, Phụng Tĩnh Xu có quyết định, ngón trỏ khẽ nhúc nhích, một tia sáng màu tím bay ra, đi về hướng đông.

Nàng mở mắt ra, cô đơn nhìn về phía tây, Lộng Phong quốc à. . . . . Còn có thật lắm chuyện chưa làm, không phải sao? Dfienddn lieqiudoon Đại nương si ngốc của Đế Ngũ Long Quý, cầu hôn Tuấn Thư, quan trọng nhất là, song thân trong nhà đang đợi nàng về.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 2

Ngày buổi chiều hôm sau, mọi người rốt cuộc chờ được Nguyệt Phi và Đế Ngũ Long Quý đến, khi Đế Ngũ Long Quý nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu, cả người kích động, cả một buổi chiều đều nắm ống tay áo Phụng Tĩnh Xu, chỉ sợ nàng lại không nói cho hắn một tiếng liền chạy, về sau vẫn là Hoa Dung

đùa nói hần như tiểu tức phụ bị ném bỏ, hần mới ý thức được nam nữ thụ thụ bất thân, lại vội vàng đổi đối tượng, đổi kéo ống tay áo Tuân Thư.

Trong nhóm người này, Tuân Thư khá ái nhất, dễ gần gũi, còn lại, không nói Phụng Tình Xu, trừ Phụng Duy Tình bên cạnh nàng khi ở trước mặt Phụng Tình Xu sẽ hóa thành một vũng nước ra, ngay cả người bên cạnh bọn họ đều có bộ dáng lạnh băng, cũng đừng nói tới bốn lão bản lớn (Long Quý chỉ biết Phong Hoa Tuyết Nguyệt là lão bản làm buôn bán lớn, cũng không biết thân phận thật sự của mấy người bọn họ), Die nd da nl e q u u ydo n bọn họ rất bận rộn, bên cạnh còn có vị hôn phu làm bạn, hần càng không thể nào gần gũi, chọn tới chọn lui, chỉ còn có Tuân Thư một thân áo đỏ là đáng yêu nhất! Vì vậy Đệ Ngũ Long Quý liền đi theo phía sau Tuân Thư, dù sao Phụng Tình Xu rất thương Tuân Thư, thời điểm trốn chạy nhất định sẽ mang theo hần!

Đối với hành động của Đệ Ngũ Long Quý, Phụng Tình Xu nhắm mắt ngậm cho phép, vừa lúc Duy nhi đến đây, nàng không giống lúc trước có đủ thời gian bồi Thư nhi, có Đệ Ngũ Long Quý ở đây, không những có thể không khiến Thư nhi cảm thấy cô đơn, hơn nữa, nói không chừng Đệ Ngũ Long Quý có cách xem chừng si ngốc của Thư nhi, dù sao bên cạnh hần có vị đại nương si ngốc đã nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ có chút tâm đắc chứ? Tạm thời để hần thử xem, nhưng Phụng Tình Xu cũng sẽ không ôm hi vọng quá lớn.

Người đến đông đủ, Phụng Tình Xu cáo từ với Tâm Mộng Hồ, đồng ý với nàng có cơ hội nhất định đến Hí Triều quốc đi làm khách, đại đội nhân mã chờ xuất phát, Phụng Tình Xu ra lệnh một tiếng, roi ngựa giương lên, chạy về phía Lộng Phong quốc. . . . .

"Một bầu rượu dưới hoa, không bạn, uống mình ta. Nâng chén mời trăng sáng, thêm bóng nữa là ba. . . . ." Tiếng nam tử trầm thấp thì thào dưới ánh trăng, trong giọng nói tràn đầy mê hoặc và rối rắm.

"Bốp bốp!" Một hồi vỗ tay cắt đứt lời nam tử thì thào, một giọng nữ vang lên tán thưởng nói: "Thơ hay, thật là thơ hay! Biểu ca, lúc nào thì trình độ của huynh lại lên một bậc vậy?"

Hoa Ngọc Dung ngẩng đầu, nhìn thấy biểu muội Quan Nhạc Huyền đứng ở phía sau, hai mắt cười hí, trên mặt đều là vẻ tán thưởng.

Hần lắc đầu một cái, cười khổ nói: "Biểu muội quá coi trọng ta rồi, đây không phải do ta làm."

"Hả? Thơ hay như vậy, là ai làm thế? Theo cái nhìn của muội mà nói, hắc hắc, mấy câu này, người làm thơ nhất định không thể kém hơn biểu ca!" Quan Nhạc Huyền tò mò hỏi.

Vừa nhắc tới người làm thơ, trên mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên một chút buồn rầu.

Thấy mặt Hoa Ngọc Dung như trái mướp đắng, một ý nghĩ hiện lên trong đầu Quan Nhạc Huyền, bật thốt lên: "Không phải là Tình Xu muội từ chứ!"

Hoa Ngọc Dung thở dài gật đầu.

"Trời ạ!" Quan Nhạc Huyền vỗ đầu, "Chính là lần trong thanh lâu?"

"Đúng." Nói đến lần đầu tiên gặp mặt, trên mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên ý cười ngọt ngào, "Ngày đó ở Túy Đông Tuyết, vốn tưởng rằng chỉ tham gia náo nhiệt, nhìn nàng nữ giả nam trang, lừa gạt mọi người, dieendaanleequydonn ngay cả ta cũng không phân biệt được, nàng lấy một bài 《một mình uống rượu dưới trăng》, dẫn tới hứng thú của ta, sau ta đi xuống tỷ thí với nàng. . . . ."

Trước mắt giống như lại thấy được cặp mắt trong veo kia, bộc lộ tài hoa, linh khí bức người, đứng ở trên đài, lấy tư thế bề ngễ nhìn mọi người dưới đài, sau đó vẽ mặt thành thật đối thơ, đối câu... với hần. Đến nay, câu đối mà nàng ra, hần còn chưa giải được !

Quan Nhạc Huyền nhìn biểu ca lâm vào hồi ức, cũng biết biểu ca đã hãm vào, đáng tiếc hần tự cho là phong lưu, trên thực tế cũng là một người si tình —— ngu ngốc trong tình cảm!

Vì vậy nàng thở dài, vẽ mặt thương hại vỗ vỗ Hoa Ngọc Dung, lấy một vẽ mặt "biểu ca, huynh không cứu được rồi" nói: "Biểu ca, huynh biết bây giờ huynh giống gì không?"

"Cái... cái gì?" Hoa Ngọc Dung bị sắc mặt ngưng trọng của Nhạc Huyền làm cho sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp hỏi.

"Như oán phu bị thê tử vứt bỏ!" Quan Nhạc Huyền trợn trắng mắt lên, bỏ lại một câu có tính bạo nổ vô cùng lớn.

"Nói bậy! Oán phu gì chứ!" Hoa Ngọc Dung nhảy dựng lên, lớn tiếng phản bác.

Ồ! Không thừa nhận? Quan Nhạc Huyền chau mày, nói: "Là ai lúc ở nhà mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm người ta? Da.nlze.quydo/nn Là ai cả ngày lẫn đêm ở chỗ này thì thăm cái gì mà ‘ tương tư ’ tới ‘ tương tư ’ đi? Là ai vừa nhắc tới người nào đó liền cười đến mặt ngu ngốc? Biểu ca, huynh vẫn không thừa nhận sao?"

"Thừa nhận cái gì?" Mỗi một câu nói của Quan Nhạc Huyền, Hoa Ngọc Dung liền co rúm người lại, lòng cũng trống rỗng.

"Thừa nhận huynh thích người ta!" Về mặt Quan Nhạc Huyền hả hê, nhìn biểu ca bị lời nói của nàng dọa sợ giống như là bị sét đánh trúng, ngây ngô đứng ở nơi đó.

Thích? Ta thích nàng rồi sao? Trái tim Hoa Ngọc Dung đập mạnh "Thình thịch! Thình thịch!", hốt hoảng mở miệng nói: "Ta...ta không có. . . . ." Giọng nói run rẩy ngay cả hần cũng không chối được. "Ta...ta chỉ muốn lại so tài với nàng, tỷ thí thơ. . . . . Còn có! Lần đó nàng nói ra câu đối ta còn chưa giải

được, dinendian.loqid]on còn phải hỏi nàng đấy. . . . . Còn có. . . . ." Lôi Hoa Ngọc Dung nói dần dần hạ xuống dưới ánh mắt cười nhạo của Quan Nhạc Huyền, không nói thêm gì nữa.

Quan Nhạc Huyền thở dài nói: "Biểu ca, thích thì phải nhanh theo đuổi! Huynh cũng không phải không thấy, bên người nàng đã có ba nam nhân rồi, còn để ý nữa sao! Huynh phải nhanh lên, bỏ lỡ sẽ tiếc nuối cả đời!"

Bỏ lỡ. . . . . Sẽ tiếc nuối cả đời!

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Trên đường lớn, một đội kỵ mã chạy băng băng, lưu lại từng làn bụi bay mù mịt. Phía trước đội kỵ mã là năm con ngựa hoa nhanh nhẹn dừng hẳn, trên con ngựa trắng dẫn đầu là một nam tử, toàn thân áo trắng, ở nơi này bụi đất tung bay, lại không dính một hạt cát, làm người ta không dời được tầm mắt.

Phía sau đội kỵ mã, là một chiếc xe ngựa cực lớn, xe ngựa kia những năm gần đây rất phổ biến, được phát minh ra ở Lộng Phong quốc, kết cấu hợp lý, lợi dụng được tất cả không gian bên trong xe, hơn nữa con kiềng cổ hơn loại xe ngựa trước kia, sẽ không khiến người cảm thấy xe quá lắc lư, ngồi ở bên trong, vừa thoải mái lại thuận tiện, rất được các quý tộc thương nhân yêu thích.

Bên trong xe ngựa, đám người Phụng Tịch Xu ngồi một cách nhàn hạ, Nguyệt Phi ở bên cạnh đang thương lượng chuyện của Hạnh Lâm đường với Đế Ngũ Long Quý, những người còn lại hoặc nhìn những cuốn truyện tranh bên trong xe, hoặc là đang ăn đồ gì đó, nhìn thật rất tự do tự tại. Tuấn Thư ở trên xe quấy một hồi, rồi nằm ngủ ở trong lòng Phụng Tịch Xu. Hành trình hơn nửa tháng, khiến gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của hắn cũng xuất hiện sự ẻo lả, Phụng Tịch Xu thấy cũng đau lòng, hận không thể lấy chiếc máy bay trực thăng tới bay mấy giờ liền trở về, không thì, chuẩn bị một chiếc xe hơi cũng tốt! di@en*dyan(lee^qu.donnn) Bất đắc dĩ, bất luận là xe hơi hay là máy bay, cũng quá kinh hãi thế tục, vì vậy Phụng Tịch Xu không thể làm gì khác hơn là nhìn gương mặt Tuấn Thư từng ngày một mỏi, thật may là, trong quá trình đi Phụng Tịch Xu cũng bổ sung dinh dưỡng cho hắn, nếu không, theo thân hình hắn yếu ớt như vậy, có thể sẽ không chịu nổi.

"Công chúa, chúng ta sắp tiến vào biên giới nước ta rồi, sau khi vào biên giới sẽ đi nhanh hơn." Phong Thanh nhẹ giọng nói.

Một tháng này, bọn họ từ Đông Bình thành xuyên qua hơn nửa Xuyên Vân quốc chạy về Lộng Phong quốc, vốn muốn chọn đi từ tuyến đường xuôi nam, nhưng ở phương nam mưa liên miên, sẽ có khả năng gặp phải lũ lụt, cho nên mới đi đường tắt từ con đường mới mở từ Tuyệt Lăng sơn, tính toán thời gian, lúc trở lại Hiền vương phủ, hẳn là vẫn còn kịp thọ yến của lão vương gia!

Vừa nhắc tới nhập cảnh, Phụng Tịch Xu nhớ lại vùng rừng rậm Tuyệt Lăng sơn kia, hỏi: "Con đường mới khai phá thế nào rồi?"

"Hồi công chúa, sau khi tiểu vương gia bẩm rõ bệ hạ đã phái binh canh giữ, bên kia bọn thuộc hạ cũng sắp quy hoạch xong đường sá thành trấn, tin rằng không tới mấy năm, bên kia sẽ phồn vinh!" Phong Thanh trả lời.

Phụng Tịch Xu vừa muốn nói nữa, phía ngoài xe ngựa đột nhiên ngừng lại, mấy nữ nhân bên trong xe vênh tai lên nghe, Dieenndkdan/leequhydonnn không cần báo cáo, cũng biết bên ngoài có người đánh nhau, hơn nữa còn là mấy người đánh một.

Chỉ nghe một giọng nói vô cùng yêu mị vang lên: "Đại gia! Không được! Van ngài bỏ qua cho nô gia (còn có nghĩa là thiếp)!"

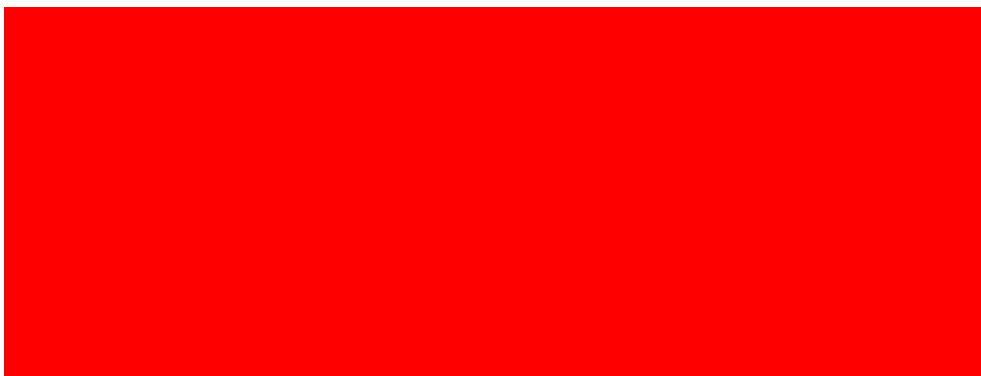
Mấy nữ nhân hai mặt nhìn nhau, "nô gia"? Rõ ràng là tiếng một nam tử, sao lại tự xưng là "nô gia"? Chẳng lẽ là "tiểu quan" trong truyện thuyết!?

Phụng Tịch Xu đi tới thế giới này, mặc dù mò ra thanh lâu "Mỹ nhân hương", cũng từng đến thanh lâu khác, nhưng cho tới nay vẫn chưa từng thấy tiểu quan, vừa nghe, thấy phản khởi, đưa tay vén rèm xe.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Trên Đường Cứu Tĩnh Phong

"Đại gia! Nó gia đã hoàn lương, van cầu ngài không được làm thế!"

"Các vị đại lão gia! Công tử nhà ta đã chuộc thân rồi, xin các ngài giơ cao đánh khẽ, không nên làm khó công tử! Ô ô ô. . . ."

Mới vừa vén rèm xe lên, một tiếng kêu gào truyền đến, bốn nữ nhân bên trong xe nhìn nhau một cái, nhao nhao chui ra xe ngựa, Diên da nỉ e q u u ydo n kéo màn xe xuống, ngăn cách với hai nam nhân bên trong xe.

Nghe dị động sau lưng, Phụng Duy Tĩnh quay đầu ngựa lại "lộc cộc" đi tới.

"Tĩnh nhi, " Phụng Duy Tĩnh đi tới bên cạnh Phụng Tĩnh Xu, "Quấy nhiễu đến nàng rồi."

Phụng Tĩnh Xu lắc đầu một cái cười nói: "Ra ngoài xem nào nhiệt." Nói xong, liền nhảy xuống xe ngựa. Phụng Duy Tĩnh thấy thế, cũng xuống ngựa, một tay kéo Phụng Tĩnh Xu, một tay dắt dây cương lại đi tới phía trước đội kỵ mã, bốn người còn lại cũng rồ rít nhảy xuống xe ngựa, dưới sự hướng dẫn của phu quân đi theo qua.

P phía trước cách đội kỵ mã mấy trăm thước, đang trình diễn võ bá nam cướp đoạt người đẹp, chỉ thấy mấy tên đại hán cường tráng diện mạo thô lỗ vây thành một vòng, không ngừng phát ra tiếng cười dâm tà, thỉnh thoảng đưa tay sờ soạng trên người hai nam nhân ở chính giữa, còn dùng chân đá vào trên hai người họ, làm hết phận sự lưu manh nên làm!

Nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Phụng Tĩnh Xu cũng không có cảm giận quá lớn, người đáng thương phải có chỗ đáng hận, hai nam nhân này có ngày hôm nay, cũng là do bọn họ tự tạo thành! Nếu như không phải bọn họ đã làm tiểu quan, dieendaaneequydonn hôm nay sao lại bị một đám nam nhân vây đánh đùa giỡn! Phụng Tĩnh Xu nàng cho tới bây giờ không phải là con người thiện lương, cũng sẽ không làm việc gì khi gặp chuyện bất bình, vì vậy nàng chỉ đứng ở một chỗ xem nào nhiệt.

Người phía sau thấy chủ nhân không hề hành động, cũng không có chỉ thị, vì vậy cũng yên tĩnh đứng ở phía sau, không nói một lời.

Lúc này, hai người phía trước giống như thấy được đội kỵ mã phía sau, một bóng người màu xanh trong đó đột nhiên tăng sức, đẩy ngã một hán tử đang cười như điên, bóng dáng nhỏ gầy nhanh chóng từ chỗ tên hán tử kia chạy ra khỏi vòng vây, lao đảo nghiêng ngã chạy về phía đám người Phụng Tĩnh Xu. Thân thể nhỏ nhỏ đó, giống như tích chứa sức bật kinh người, trong lúc nhất thời, đại hán phía sau lại đuổi theo không kịp!

"Phù phù!" Nằm rạp xuống, thân thể nhỏ bé đó ngã xuống dưới chân Phụng Tĩnh Xu, lại giãy giụa bò lên trước hai bước, một đôi tay nhỏ bé gầy trơ xương bắt được mép váy Phụng Tĩnh Xu, khuôn mặt nhỏ nhắn loang lổ vết máu khóc cầu nói: "Tiểu thư! Tiểu thư tốt bụng! Van cầu người cứu công tử nhà ta! Van cầu người!"

Trên gương mặt đầy máu me kia, lại vẫn có thể thấy vết tím bầm, hiển nhiên là do bị hành hung để lại, trừ cái này ra, ấn tượng duy nhất của Phụng Tĩnh Xu đối với đứa nhỏ dưới chân này, chính là cặp mắt đầm nước kia.

Không đợi Phụng Tĩnh Xu mở miệng, đại hán đuổi theo tới phía sau đã tới một cước, đá bay đứa nhỏ ra ngoài!

Một tiếng cũng không thốt ra, đứa bé kia gắt gao níu lấy mép váy Phụng Tĩnh Xu, nhìn thẳng vào Phụng Tĩnh Xu, da.nlze.qu;ydo/mn trong mắt là nồng đậm cầu xin, phía trước là tiếng nam tử thét chói tai cùng với tiếng y phục bị xé rách, theo đó mấy tiếng cười thô bỉ vang lên!

"A! Mỹ nhân từ đâu tới thế!" Đại hán đuổi theo sau vừa mới bắt đầu còn chưa chú ý tới người trước mắt, đợi đến khi men theo ánh mắt của tiểu Tiệp bại hoại dưới chân, thấy được thiếu nữ trước mắt, vừa nhìn, lập tức giật nảy mình! Mỹ nhân trước mắt, đại hán bất chấp không để ý đã hài tử nhỏ nhỏ, đưa toàn bộ chú ý qua trên người Phụng Tĩnh Xu, hoàn toàn không thấy một đám người sau lưng nàng!

"Mỹ nhân! Bồi đại gia ta vui đùa một chút đi!" Đại hán nâng lên nụ cười dâm si, lộ ra hàm răng vàng khè, hai mắt xéch ném một cái nhìn tới Phụng Tĩnh Xu tự cho là mỹ nhân.

Phụng Tĩnh Xu chán ghét nhũn mảy, không nhìn gương mặt đại hán làm người ta chán ngán nữa, cúi đầu lại nhìn người trên đất, người nọ bởi vì Phụng Tĩnh Xu im lặng mà dần dần lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Mỹ nhân! Nàng nhìn cái tiểu tử thúi kia làm gì! Hắn không đẹp mắt đâu! Nàng nhìn ta đây này" Đại hán thấy Phụng Tĩnh Xu một cái cũng không nhìn mình, dinendian.loqidJon vì vậy bất mãn lại đá tới thân thể gầy gò trên đất, đưa tay thêm thuồng về phía Phụng Tĩnh Xu. . . . .

"Xoẹt!" Một tiếng kiếm xẹt qua vang lên, một cái đầu người mang theo máu tanh bay xuống phía trước.

Đại hán lỗ mãng này, trong lúc hồ đồ cứ thế lại bị mất mạng.

Phụng Tĩnh Xu khoát tay, kỵ vệ sau lưng đưa tay đặt lợi kiếm bên hông, "xoẹt!" Đồng loạt rút kiếm xông về đám người phía trước còn chưa kịp phản ứng, giờ tay chém xuống, thời gian không tới một nén nhang, phía trước năm đầu thi thể không đầu.

Được Phụng Tĩnh Xu ngầm cho phép, Nguyệt Phi đưa tay ôm lấy thân thể nhỏ bé đã hôn mê trên đất, Quân Đan Hiến bế lấy thân hình màu xanh phía trước này, hai người đều nhảy mất với Phụng Tĩnh Xu, tỏ rõ hai người này không có võ công, Phụng Tĩnh Xu gật đầu, hai người đưa hai nam nhân lâm vào hôn mê vào bên trong xe ngựa, đám kỵ vệ phía trước đang dọn dẹp con đường, ném mười mấy bộ thi thể vào trong bụi cỏ ven đường.

Phụng Duy Tĩnh mang theo Phụng Tĩnh Xu xoay người lên ngựa, dán chặt lỗ tai Phụng Tĩnh Xu nhỏ giọng hỏi: "Làm sao lại đổi ý cứu bọn họ?"

Phụng Tĩnh Xu liếc Phụng Duy Tĩnh một cái, nhạo báng nói: "Không biết là người nào, ghen tức quá trốn, một kiếm liền chặt đầu người khác xuống!"

"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, ghen tức không giảm, sát ý vẫn còn tồn tại, "Dám can đảm khinh nhờn nàng, vạn lần chết không đủ để tạ tội!"

Phụng Tĩnh Xu mím môi mà cười, sau khi đám kỵ vệ dọn dẹp xong, nhanh chóng quay trở về tới trước mặt Phụng Tĩnh Xu, một kỵ vệ báo cáo: "Khởi bẩm công chúa!"

"Nói!" lúc Phụng Tĩnh Xu đối mặt với người ngoài, thần thái uy nghiêm, một cỗ khí thế hoàng gia từ trên xuống dưới khiến người ta không tự chủ được thần phục.

"Lúc bọn thuộc hạ đang dọn dẹp phát hiện trong đám người này có nhiều con cái của quan lại thế gia, trong đó dẫn đầu là cháu ngoại trai của tể tướng Vu Lam, Vu Thiên Hồ!"

Tể tướng? Phụng Tĩnh Xu hí mắt, tràn ra từng luồng khí lạnh.

"Lên đường!" Phụng Tĩnh Xu ra lệnh một tiếng, hai chân kẹp lấy, cùng Phụng Duy Tĩnh cưỡi ngựa chạy, kỵ vệ sau lưng cũng nhanh chóng lên ngựa chạy theo.

"Duy nhi, chàng nói, ta đây vừa trở lại liền giết cháu ngoại tể tướng, kinh đô này, có thể quây đến lật trời hay không đây?" Phụng Tĩnh Xu cười lạnh hỏi.

"Tĩnh nhi, yên tâm, tất cả đã có ta!" Phụng Duy Tĩnh ôm chặt Phụng Tĩnh Xu, trong lòng thề vì nàng ngăn cản tất cả mưa gió.

"Hừ! Ta không phải đang sợ, ta chỉ cảm thấy khinh thường kẻ cậy thế lực khi dễ người yếu thôi!" Phụng Tĩnh Xu hừ lạnh một tiếng, Diemndkdan/leequhydonnn nói: "Hắn không đến truy cứu ta, ngược lại ta cũng muốn hỏi hắn một chút! Một tể tướng đương triều, lại có thể làm như vậy sao!?"

Đội kỵ mã chạy về tòa thành phía trước, mở ra mới một đợt sóng ngầm.

Ban đêm, yên tĩnh không tiếng động.

Dưới ánh trăng, một ngón tay như bạch ngọc nhanh chóng viết một hàng chữ trên mặt bàn cạnh cửa sổ: tất cả đều chết hết?

Một con ngón tay gầy đét khác chấm nước trong ly trà trên bàn, cũng yên lặng viết: không ai sống sót.

Tay ngọc phát một cái, lau đi hai hàng chữ, lại lần nữa viết: có thân phận gì?

Ngón tay gầy kia viết xuống bốn chữ: Phụng Trạch công chúa.

Tay ngọc dừng lại, sau cùng viết: theo, sẵn.

Vung ống tay áo lên, mặt bàn lại trở nên sạch sẽ như mới.

Rạng sáng ngày hôm sau, khi bọn người Phụng Tĩnh Xu ở đại sảnh khách điểm dừng điểm tâm, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, đi@en*dyan(lee^qu.domn) mọi người ngẩng đầu nhìn về phía trên lầu, một bóng dáng màu xanh nhu nhược không chỗ nương tựa hiện ra ở cửa cầu thang.

Tình huống hỗn loạn ngày hôm qua, Phụng Tĩnh Xu cũng không nhìn kỹ người được cứu về có bộ dạng gì, hôm nay vừa nhìn, không khỏi nổi lên một chút hứng thú.

Thật không hổ là đã ở thanh lâu, nam tử trước mắt này, mái tóc đen dày, gọn gàng sạch sẽ, hiển nhiên rất được bảo dưỡng cẩn thận, từng sợi tóc tự nhiên rủ xuống trên khuôn trán đầy đặn, hàng lông mày cong cong, mắt phụng hiếm thấy đậm lệ như có như không quét về phía đại sảnh, lông mi cong vênh lên ở trên mí mắt, sắc mặt như hoa hồng, hồng hào như chứa mùa xuân, cái mũi tinh xảo hít một hơi thở, dường như là tỏa ra hương thơm mê người.

Quét mắt một vòng, nhẹ giọng rỉ tai bóng dáng gầy nhỏ ở bên cạnh, người nọ đưa mắt nhìn thẳng một bàn Phụng Tĩnh Xu, thần nhiên cười, trong phút chốc hoa quang bắn ra bốn phía.

Nụ cười này, khiến nam nam nữ nữ trong khách điểm nhìn cũng phải sửng sốt, nhìn chăm chăm nam nhân, trong miệng nuốt xuống một ngụm nước miếng, theo bước chân nhẹ nhàng của nam nhân, hai mắt chăm chú theo sát chuyển động, đi tới trước bàn Phụng Tĩnh Xu.

"Nô gia Tĩnh Phong, đa tạ ân cứu mạng hôm qua của tiểu thư." Nam tử đưa tay đặt ở bên hông, dịu dàng cúi đầu, dienddn liequidoon giọng điệu mềm mại bật ra từ trong môi, khoe miệng kia, hơi cong lên, cộng thêm sóng mắt lưu chuyển, trông rất yêu mị.

"Công tử." Phụng Tình Xu lễ phép cười một tiếng, nói: "Hôm qua nghe nói công tử đã chuộc thân, sao lại vẫn xưng ‘ nô gia’? Nếu muốn người kính, trước phải tự ái mới đúng!"

Tĩnh Phong nghe vậy dừng lại, nụ cười quyến rũ trên gương mặt chợt cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Quyến Rũ Như Thế Nào

Mùi phấn son nhàn nhạt, hơi thở như lan từ phía sau tai, cánh tay trắng như tuyết, chân ngọc nhẹ nhàng liên tục bước, mùi hương ẩn chỗ đuôi ngấm lan tỏa.

Tĩnh Phong đứng ở trước mặt Phụng Tình Xu, thật sự làm đúng kiểu mẫu hoa khôi cao nhất: hương thơm ngấm lộ, trong lúc vô hình đạt được mục đích quyến rũ.

Mê hồn hương phát pho, thiên hạ ngày nay anh hùng nào ai có thể qua ải mỹ nhân? Nhìn một một đám nam nữ si mê trong khách điểm, thấy cũng biết tên Tĩnh Phong này lợi hại thế nào. Nhưng mà, chiều này lại không lọt được vào mắt Phụng Tình Xu, trong lòng nàng, Tĩnh Phong đã là một tiểu quan, vậy thì mỗi lời nói hành động của hắn, hoặc yêu hoặc mị, cũng chỉ là bình thường, Phụng Tình Xu cũng không nghĩ tới hành động đặc biệt này của Tĩnh Phong lại có hàm nghĩa khác, thí dụ như —— quyến rũ nàng. Vì vậy, lúc này mới nhắc nhở Tĩnh Phong, để cho hắn đừng nữa coi mình là tiểu quan.

Tĩnh Phong bị Phụng Tình Xu nói thế, trong lòng có chút xấu hổ, thầm nghĩ: thật là không hiểu phong tình!

Nhưng vì không để Phụng Tình Xu phát hiện sự khác thường của mình, Tĩnh Phong cũng đành phải giả bộ thụ giáo thu liễm một thân quyến rũ, ngồi ở bên cạnh Đệ Ngũ Long Quý.

Đệ Ngũ Long Quý này là một người mê y học, rất nhạy cảm với mùi hương trên người người khác, Tĩnh Phong ngồi xuống, mũi của hắn liền bắt đầu chuyển động, sau đó không chút che giấu nào nói: "Vị công tử này, mùi hương trên người người, chứa rất nhiều thói tình phần, dùng nhiều đối với người cũng không tốt đâu! Chỗ của ta có một bao thuốc. . . . ." Nói xong, Đệ Ngũ Long Quý xoay người lục lục trong hòm thuốc ở bên cạnh.

Tĩnh Phong bị người nói toạc chuyện dùng thói tình phần ở trước mặt mọi người, trên mặt chợt xấu hổ đỏ bừng, hắn mím môi, trong mắt phụng đầm lệ dâng lên một lớp sương mù thật mỏng, sóng mắt chuyển một cái, tựa như cầu cứu nhìn Phụng Tình Xu. Bộ dạng điềm đạm đáng yêu này, lập tức dẫn tới ý muốn bảo hộ của mọi người trong khách điểm, hắn không thể xông lên ôm hắn thật chặt an ủi một phen.

Phát hiện không khí không đúng, Phụng Tình Xu vội cản Đệ Ngũ Long Quý, nói: "Long Quý, dùng bữa trước đi! Chuyện này để lát nữa lại nói!"

"Ồ!" Đệ Ngũ Long Quý nghe lời nâng lên chén cơm bắt đầu dùng bữa, Tĩnh Phong cũng thoát khỏi được tình trạng xấu hổ.

Sau khi một bàn người dùng bữa xong, Phụng Tình Xu hỏi cận kề thân thể và hướng đi sau này của Tĩnh Phong, Tĩnh Phong nói ngắn gọn kiếp sống thanh lâu và chuyện xảy ra ở ngoài thành rồi bày tỏ nói với Phụng Tình Xu rằng nói không biết sau này nên đi nơi nào, nói xong, liền khóc lén.

Đoàn người thấy Tĩnh Phong nói xong đáng thương, đều không khỏi lau nước mắt, trong đó khóc nhiều nhất chính là Đệ Ngũ Long Quý. Hắn là một thầy thuốc, không thể nhìn được người khác có chút ốm đau khó khăn gì, vì vậy vừa nghe thấy thân thể bị thảm của Tĩnh Phong, nước mắt liền "ào ào" rơi xuống, đôi mắt đầm lệ nhẹ nhàng nhìn Phụng Tình Xu, dường như nếu Phụng Tình Xu không mang theo Tĩnh Phong nhất định chính là người tội ác tày trời, làm hại Phụng Tình Xu cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đầm lệ kia nữa. Lại nhìn phản ứng của những người khác, cũng không khác Đệ Ngũ Long Quý lắm, đều là vẻ phải mang theo hắn, Phụng Tình Xu bắt đắc dĩ, giữa sự vây công ánh mắt của mọi người, chỉ có thể đồng ý mang theo

chủ tớ Tĩnh Phong.

Tĩnh Phong cùng tiểu bộc của Thu Nhi vừa nghe thấy muốn dẫn bọn họ đến Thành Sở Ương, vui mừng ôm nhau vừa khóc vừa la, vừa cười lại nhảy, rất náo nhiệt.

Rốt cuộc, thông qua chính sách quần chúng vây công, thợ săn Văn Nhân Tĩnh Phong thành công đến gần con mồi Phượng Tĩnh Xu.

Con ngựa chạy "lộc cộc", đội kỵ mã lại tiến về Thành Sở Ương.

Bên trong xe ngựa, phân biệt rõ hai nhóm người ra ai làm chuyện này, một bên là Phượng Tĩnh Xu và Tuấn Thư, hai người thân mật nào nhiệt ầm ĩ, còn lại bên kia là Phong Hoa Tuyết Nguyệt và mấy người Long Quý, vây quanh ân cần hỏi han Tĩnh Phong và Thu Nhi.

Mấy tiểu nữ nhân này, lớn nhất chỉ mới hơn hai mươi tuổi, mặc dù ở trên thương trường như cá gặp nước, khôn khéo lão luyện, nhưng lại không địch lại thợ săn Văn Nhân Tĩnh Phong hai mươi tám hai mươi chín tuổi này. Kể từ khi Văn Nhân Tĩnh Phong làm nghề thợ săn đặc biệt tới nay, tiếp xúc qua mấy vạn người, mỗi ngày đối mặt với nhiều loại người khác nhau, đã sớm luyện thành bản lĩnh đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, chỉ cần hần đầu tư diễn vào một kiểu người, không còn những cảm xúc khác, người khác cũng sẽ không có cách nào từ trong ánh mắt hay một cử chỉ mà đoán ra tâm tư của hần, vì vậy, mấy tiểu nữ nhân này mới có thể thua dưới tay của hần, bị hần lừa, ngay cả Phượng Tĩnh Xu cũng không nhận ra được sự khác thường của hần.

Thợ săn, nghề nghiệp này ở trên thế giới này là độc nhất vô nhị, chỉ có một mình hần làm. Hần là do Kim gia đặc biệt mời tới, đặc biệt vì Kim gia khai thác sở trường của nhân tài, hoặc là có thiên phú với phương diện quản lý, hoặc là có cách nhìn độc đáo với lĩnh vực buôn bán, hoặc là đặc biệt rành nói chuyện đàm phán. . . . . Chỉ cần là người có sở trường, đều sẽ bị hần khóa chặt, trở thành con mồi của hần, tìm cách dẫn người vào Kim gia. Lần này, hần và Kim Bích Đặc nhìn trúng, chính là thiếu nữ có đầu óc nhạy bén và tu dưỡng phi phạm này, mặc dù thân phận của nàng không đơn giản, nhưng mà đối với hần mà nói thì không khác gì, chỉ là quá trình trở nên có tính khiêu chiến mà thôi, mà hần, thích nhất chính là khiêu chiến!

Ở trong kế hoạch của Văn Nhân Tĩnh Phong, hần định dùng khổ nhục kế, tức là thân thể làm người thương tiếc và mỹ nam kế tới săn đuổi con mồi trẻ tuổi ngây thơ này, hần cũng không tin, dưới sự quyến rũ của hần, nữ hài vừa mới cập kê này sẽ chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hần!

Làm một tiểu quan lâu năm chịu hết mọi khổ sở cuối cùng dốc hết tất cả mới thoát khỏi kiếp khổ, khi Tĩnh Phong đối mặt với người tốt bụng quan tâm trước mắt, là cảm kích, vì vậy giờ phút này hần vừa cảm kích lại kích động, đối với chiếc xe ngựa kỳ lạ này cũng tràn ngập tò mò. Sau khi hần lau khô nước mắt, liền bắt đầu dùng cặp mắt phượng đầm lệ liếc chỗ này, nhìn chỗ đó, thỉnh thoảng phát ra tiếng thán phục!

Chiếc xe ngựa này của Phượng Tĩnh Xu đã được cải tạo toàn diện, bề ngoài mặc dù không khác xe ngựa bình thường, nhưng so với bên trong xe ngựa cùng loại lại có rất nhiều thứ, tỷ như cơ quan chống rung, cơ quan chống rung là dùng lò xo để nén hấp thu chấn rung từ mặt đường rồi bắn ngược trở lại giống cơ quan giảm xóc vậy, trên toàn bộ đại lục xe ngựa có cơ quan chống rung có thể đếm trên đầu ngón tay, trong hoàng cung hai chiếc, Phủ Hiền vương và Đức vương phủ mỗi bên một chiếc, còn một chiếc này của Phượng Tĩnh Xu, tổng cộng năm chiếc. Năm chiếc xe này, vững vàng thoải mái hơn những chiếc xe ngựa khác xe, chỉ có người thân cận bên cạnh Phượng Tĩnh Xu được sử dụng, những người khác không thể có được, vì vậy rất trân quý. Lại nói trở lại, trong xe còn có rất nhiều búp bê vải đáng yêu, điểm tâm hoa quả đồ uống nhìn rất ngon miệng, còn có một ít sách giải trí và phương tiện chơi đùa, càng nhìn kỹ, Tĩnh Phong càng sợ hãi than, xe ngựa này, đều có được trang bị hạng nhất trên thế gian, từ thân xe đến thiết bị, quả thực chính là hường thụ nơi thiên đường (so với những chiếc xe ngựa cùng thời đại)!

Chỉ là, xe ngựa quá tốt đối với Tĩnh Phong mà nói có lẽ cũng không phải chuyện tốt gì, bởi vì, xe ngựa quá yên ổn, hần nghĩ muốn mượn xe ngựa lắc lư đến ôm ấp yêu thương, lại không thể làm được rồi, lại nói, dưới sàn xe ngựa là một lớp nệm mềm, ở nơi này đầu hạ vừa tới, vừa mát mẻ lại thoải mái, hần nghĩ đến thân y phục mỏng lãnh, cũng không thể! Lần nữa, hần muốn dùng thân thể của mình đã động Phượng Tĩnh Xu, muốn gọi ra lòng trắc ẩn của nàng, ôm hần an ủi một phen, sau đó hai người tình ý liên tục thâm tình nhìn thẳng vào mắt. . . . . Càng không thể nào! Xe ngựa này quá lớn, chứa gần mười người, nhiều người ở đây như vậy, muốn tình ý căn bản không được, chớ nói chi là hần vừa chỉ nhắc tới thân thể của mình, năm người không liên quan này sẽ chen chúc vây quanh hần an ủi một phen, để cho hần cách Phượng Tĩnh Xu càng xa hơn!

Nên dùng biện pháp gì cho tốt nhỉ? Tĩnh Phong khổ cực suy nghĩ.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****

Bên trong cung điện to như vậy, lặng yên không một tiếng động.

Một người mặc hoàng bào đứng trước bàn múa bút thành văn, trên bàn bày đầy các loại bộ sách, từ nông nghiệp đến quân sự, không chỗ nào không đầy đủ.

Phía dưới các hạ nhân đều ngừng thờ, đứng yên một bên, ngay cả châm trà rót nước cũng rón rén, rất sợ quấy rầy người trước mặt.

Sau một khắc, một tiếng kêu hưng phấn vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong điện.

"Hoàng huynh! Hoàng huynh!" Một bóng người màu xanh lục như gió giật tiến vào, chạy thẳng tới trước bàn.

Một đám thái giám cung nữ nhìn thấy người tới, sau khi rời rít hành lễ thức thối lui xuống.

"Ứng Tinh." Nghe người tới kêu lên, Long Ứng Thiên để bút trong tay xuống, cung chiêu nhìn đệ đệ ruột duy nhất của hần Long Ứng Tinh. "Lâu rồi không gặp, đệ lại chạy đi chơi chỗ nào vậy?"

"Hoàng huynh! Đệ mới không đi chơi ! Đệ đi làm chính sự đây!" Long Ứng Tình kháng nghị nói.

"Ha ha! Làm chính sự?" Long Ứng Thiên cười khể hời: "Như vậy, hoàng tử Ứng Tình của chúng ta đi làm chính sự gì vậy?"

Nói đến chỗ này, cặp mắt Long Ứng Tình lập tức sáng lên, kích động nói: "Hoàng huynh! Lần này đệ tìm được một thứ tốt, có thể mở ra một cửa đi ở Tuyệt Tích thâm lâm thông tới Lộng Phong quốc!"

"Cái gì?" Long Ứng Thiên khiếp sợ đứng lên, động tác lớn đến bất giác làm đổ nghiên mực trên bàn!

"Đệ nói thật!?" Long Ứng Thiên khẩn trương nắm chặt cánh tay Long Ứng Tình hỏi.

"Đó là đương nhiên!" Long Ứng Tình hả hê gật đầu nói, "Đây chính là thứ mà đệ đã bỏ ra rất nhiều sức lực mới cảm được về từ Xuyên Vân quốc đấy!"

"Đi, đi xem một chút!" Long Ứng Thiên kích động chạy ra khỏi bàn.

Vừa động, hai tấm thiệp từ trên bàn bay xuống, Long Ứng Tình nhặt lên vừa nhìn, là thiệp mời đại thọ Hiền vương gia Lộng Phong quốc, một cái khác là thiệp mời của Hí Triều quốc. Lộng Phong quốc. . . . . trước mắt Long Ứng Tình hiện lên bóng dáng chói mắt đó, hẳn theo bản năng gọi Long Ứng Thiên lại, hỏi: "Hoàng huynh, hai tấm thiệp này?"

Long Ứng Thiên thoáng nhìn, nói: "A, đó là thư mời của Lộng Phong quốc và Hí Triều quốc, chỉ là vi huynh không có ý định đi."

"Tại sao?" Long Ứng Tình hỏi, "Vậy hoàng huynh tính phái người nào đi?"

Long Ứng Thiên suy nghĩ một chút, nói: "Hẳn là tướng quân Viêm Vũ Thụy và Sa Y Hân đi! Hai người bọn họ một văn một võ, vừa vặn."

"Vậy đệ cũng đi!" Long Ứng nóng lòng vội vàng nói. Nhìn thấy ánh mắt đầy nghi vấn của Long Ứng Thiên, dĩ nhiên Long Ứng Tình giải thích: "Yêu cầu của hai tấm mời cũng rất cao, nếu nước ta chỉ phái hai quan viên đi, sẽ bị coi rẻ, vẫn là vương tử là đệ đây tự mình đi một chuyến, tránh lại bị người bên kia bắt được thóp."

Vừa nhắc tới "người bên kia", vẻ mặt Long Ứng Thiên trầm xuống, gật đầu đồng ý.

"Ha ha!" Vui vẻ cười một tiếng, Long Ứng Tình tốt bụng tình tiến lên khoác tay Long Ứng Thiên nói: "Hoàng huynh, đi! Đi xem thử đệ mang theo bảo bối tốt gì trở lại!"

Hai người thân mật bước ra cửa, để lại hai tờ thư mời lẳng lặng nằm ở trên bàn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 5

Dọc đường vang lên tiếng ngựa đi “lộc cộc”, đội kỵ mã vượt qua núi non trùng điệp, vượt qua đồng bằng, xuyên qua thành trấn, rốt cuộc tới được thành trấn lớn thứ hai ở Lộng Phong quốc —— Tô Thanh thành, cách Thành Sở Ương không tới mười hai ngày đi đường.

Hai mươi tám ngày, từ biên cảnh đến trung tâm đất nước, nếu ở quốc gia khác, nhất định sẽ không đi nhanh được như vậy, từ biên cảnh đến thủ phủ ít

nhất phải tới hai ba tháng, nhưng ở Lộng Phong quốc, chỉ cần hơn một tháng là được, điều này không thể không nói là một kỳ tích. Mà người tạo kỳ tích này, chính là Phụng Tĩnh Xu.

Kể từ khi nàng sáng lập đế quốc buôn bán tới nay, để tiện cho việc vận hành buôn bán, bao gồm vận chuyển hàng, bảo tiêu vận vãn, nên Phụng Tĩnh Xu nảy sinh ra ý tưởng cải tạo đường. Đường phố cổ đại có lẽ sẽ được trải phiên đá, nhưng mà ở ngoại thành và giữa thành sẽ không đặc biệt tu sửa một con đường để xe đi lại, Die nd da nl e q u u ydo n quốc gia cũng không có kinh phí lớn như vậy để sửa đường, vì vậy ngoại thành và giữa thành chỉ có một con đường rộng lớn đầy bùn. Trời quang thì tốt, nếu gặp phải trời mưa, đất đầy bùn lầy, vốn là nửa bước khó đi, nếu như gặp phải cái hố to, vậy lộ trình hôm nay coi như xong.

Dựa vào tình hình trong Lộng Phong quốc, vào mấy năm trước, Phụng Tĩnh Xu liền phái người lấy thân phận thương nhân ký kết một hợp đồng với hoàng đế Phụng Nhâm Ngao, theo cách làm đường hiện đại để làm, hai bên bỏ tiền cùng nhau sửa đường, sau đó giống như hiện đại thu phí qua đường, rồi phân chia lợi ích. Dĩ nhiên, lợi ích cho triều đình vẫn nhiều hơn chút, nhưng mà, Phụng Tĩnh Xu cũng không hiềm chút lợi ích đó, nàng muốn chính là một con đường bằng phẳng thông suốt.

Mặc dù không thể làm ra đường xi-măng, đường nhựa kinh hải thế tục, nhưng ít nhất vẫn có thể làm đường đá. Vì vậy, trong phạm vi cả Lộng Phong quốc đều có đường hai chiều có thể chứa cả bốn chiếc xe ngựa lớn chạy song song, dù là mấy thành trấn nhỏ cũng phải có. Hành động này, ngay lúc ấy dẫn tới sự chú ý của các quốc gia, dieendaanleequydonn thể nhưng bốn quốc lại không có nhiều tài lực như vậy, chỉ còn cách ngấm đường than thôi! Cho dù là Hí Triều quốc có Kim gia chống đỡ ở sau lưng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm một con đường như vậy thôi.

Xe ngựa tiến vào Tô Thanh thành, dừng ở trước Bách Tĩnh phường. Vào lúc đêm tối, mặt trời lặn xuống phía tây, những đám mây ở chân trời nhuộm bởi nhiều màu sắc, từng áng mây hồng tụ lại ở trên không trung, vô cùng đẹp đẽ. Đầu mùa hè vào lúc chập tối, gió mát phát phơ, những áng mây hồng trên bầu trời xuất hiện nhiều hơn, những áng mây đó có sự biến hóa rất lớn, đỏ ửng, vàng rực, nho than, lê vàng, cà tím, đủ mọi màu sắc, người xem hoa cả mắt, gần như sắp bị lạc ở trong đám mây nhiều màu này.

"Mấy vị khách quan mời vào bên trong!" Tiểu nhị lạnh lợi thấy một nhóm người lớn như vậy, vội vàng cười ha hả tiến lên đón chào.

Phụng Duy Tĩnh xoay người xuống ngựa, đi tới bên cạnh xe đỡ tay Phụng Tĩnh Xu để nàng nhảy xuống, Phụng Tĩnh Xu xoay người lại giúp Tuân Thư xuống. Bên kia xe ngựa, Tĩnh Phong đang đỡ Thu Nhi nhảy xuống xe ngựa. Đoàn người xuống xe, muốn một phòng lớn, dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị đi lên lầu, còn một đám kỵ vệ ở dưới lầu dùng cơm.

Dọc đường đi tới, Phụng Tĩnh Xu dẫn đường ở phía trước, đi ở cuối cùng là đám người Quân Đan Hiên, Tĩnh Phong khiêm tốn đi theo sau lưng Đế Ngũ Long Quý. Hơn mười ngày chung sống với nhau, hẳn rồi cuộc đã thăm dò được tính tình Phụng Tĩnh Xu. Da.nlze.qu.ydo/n Nữ nhân này, vốn không phải cái gì mà trẻ tuổi ngây thơ, mới biết yêu ư! Nàng rất lão luyện với loại tình cảm đó, để cho hẳn từng làm tiểu quan ở thanh lâu cũng cảm thấy không bằng!

Lại nói tới nam nhân bên người nàng, nghe nói đã xác định quan hệ thì có ba, còn những người khác vẫn trong tình trạng mập mờ!

Chung sống càng lâu, Tĩnh Phong càng hiểu rõ Phụng Tĩnh Xu, nàng vốn chẳng có yêu cầu gì về thân phận danh xưng của người khác phái, chỉ cần có cá tính, là có thể lọt vào mắt của nàng! Nhưng mà, điều kiện này nhìn như đơn giản lại khó khăn hơn so với bất kỳ yêu cầu gì, bởi vì người cũng không biết nàng rốt cuộc thích cái gì!

Trải qua tính toán, Tĩnh Phong rút ra được tâm đắc đầu tiên, đó chính là: nam nhân, người có thể không thông minh, vụng về như Tuân Thư; người có thể không có dáng vẻ nam tử hán, tuấn mỹ như Phụng Duy Tĩnh; người có thể không hiểu tình cảm, dằn dặt như Tĩnh Ảnh —— tư liệu đến từ bốn người Phong Hoa Tuyết Nguyệt (hừ! Thật ra thì mọi người đều bị lừa, Tĩnh Ảnh rất thâm trầm!); nhưng mà, nam nhân tuyệt đối không thể mất đi khí phách nam nhân, trở nên như nữ nhân bình thường chỉ hy vọng phụ thuộc người khác, tựa như vừa mới bắt đầu Tĩnh Phong đã gây ấn tượng cho Phụng Tĩnh Xu.

Vì vậy, trong khi Tĩnh Phong chung sống ở nơi này hơn hai mươi ngày, từ từ thay đổi hình tượng của mình, hẳn không hề lộ ra vẻ hấp dẫn, giả trang ra vẻ đáng thương nữa, hẳn cũng sẽ không kỳ vọng Phụng Tĩnh Xu có thể bộc phát mẫu tính dinendian.loqidJon (bản năng của người nương) chủ động quan tâm tới nam tử yếu ớt là hẳn, loại mẫu tính này, vốn không tồn tại ở trên người Phụng Tĩnh Xu.

Hắn bắt đầu quan tâm người chung quanh, đặc biệt là đối với Tuân Thư, càng thêm yêu thương có thừa, hết sức chăm sóc đứa bé có tâm tính thiếu niên này, nhờ vào đó chiếm được hảo cảm của Phụng Tĩnh Xu; lúc nhàn hạ, hẳn cũng sẽ học tập một chút kiến thức y học với Đế Ngũ Long Quý, khiến hẳn nhìn như càng thêm độc lập. Quả nhiên, sau khi thay đổi hình tượng, Phụng Tĩnh Xu càng nhìn hẳn với ánh mắt càng phát ra tán thưởng.

Sau khi dùng xong bữa tối, đám người Phụng Tĩnh Xu đi ra khỏi phòng, trên hành lang, trong một căn phòng riêng truyền ra đoạn đối thoại hấp dẫn sự chú ý của đám người Phụng Tĩnh Xu.

"Lần này lên Thành Sở Ương nhất định phải gặp Lam đệ!" Một giọng nói khàn đục mang theo ưu sầu lo lắng nói.

"Hừ! Bất luận trước kia như thế nào, hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, hẳn là tể tướng đương triều có thể nào khoanh tay đứng nhìn!" Một giọng khác đầy xảo trá nói.

"Lão Nhị!" Một tiếng quát khê ngăn cản lời nam nhân kia nói, "Chuyện lúc trước là chúng ta có lỗi với Lam đệ, hẳn oán trách chúng ta cũng đúng thôi!"

"Phi!" Nam nhân được gọi là lão Nhị xuy một tiếng, chanh chua nói: "Cái gì mà có lỗi! Ban đầu nếu không có chúng ta, hẳn cũng không có hôm nay!" Dừng một chút, giọng xảo trá này mang theo một chút tham lam: di@en*dyan(lee^qu.donn) "Muốn ta nói, hẳn nên cảm tạ chúng ta mới phải! Lần này lên Thành Sở Ương, nếu không thì để hẳn....."

Một nhóm người từ từ đi qua, tiếng của ba người kia càng thấy như có như không, cuối cùng còn dư lại mấy tiếng khiển trách không thể nghe thấy.

Phượng Tinh Xu nhanh chóng liếc mắt nhìn Phượng Duy Tinh, trong lòng biết người nhà mấy tên nam nhân bị giết chết ở biên giới đã tìm tới, xem ra bọn họ tính toán xin Vu Lam vì bọn họ làm chủ.

Vu Lam, tể tướng đương triều tướng, hẳn sẽ xử lý chuyện này như thế nào? Thật đúng là làm cho người ta mong đợi!

Tuyết Ảnh sau lưng đột nhiên lên tiếng nói: "Nhắc tới thừa tướng, hắc hắc! Tiểu vương gia, thiên kim nhà thừa tướng dường như còn đang đợi người đấy!"

Thiên kim? Lần đầu tiên Phượng Tinh Xu nghe được chuyện này, nàng hơi nhíu mày hỏi, nhìn về phía Phượng Duy Tinh bên cạnh.

"Tuyết Ảnh, chớ nói nhảm!" Phượng Duy Tinh vội vàng quát một tiếng, chống lại ánh mắt của Phượng Tinh Xu, Diennndkan/leeequhydonnnn hẳn hẳn trương giải thích: "Tinh nhi, cái đó, chuyện này không liên quan đến ta, là nàng đơn phương đấy!"

"Ha ha!" Tiếng cười lạnh lạnh của Hoa Dung lên, ngay sau đó nói: "Thiên kim nhà thừa tướng người ta thế mà ngày ngày đều đến phủ đấy!"

"Đúng vậy!" Phong Thanh khó có dịp chơi đùa một lần, nửa thật nửa giả nói: "Ngay cả tiểu vương gia rồi đi cũng không ngừng chạy qua, lão vương gia và vương phi lại rất hài lòng về nàng!"

"Cái gì mà hài lòng!" Phượng Duy Tinh bắt được tay Phượng Tinh Xu, hết sức giải thích nói: "Các người cũng đừng vu oan cho ta! Ta là đồng đường tể của Tinh nhi, về sau phải gả cho nàng, chuyện những người khác không liên quan đến ta!"

"Xi!" Khó có dịp thấy được bộ dáng khăn trương của Phượng Duy Tinh, Phượng Tinh Xu không khỏi phì cười ra tiếng, những người còn lại thấy thế cũng cười theo.

Đoàn người tản bộ đi tới trước Hảo Mộng lâu, sắc trời đã tối xuống, cửa quán bên đường đều rớt rít treo đèn lồng, dfienddn lieqiudoon trong lúc nhất thời, từng ánh đèn nhỏ, mờng lung mà tĩnh mịch.

Người trên đường phố cũng đi dần, chỉ còn lại lẻ tẻ mấy gian hàng đang dọn dẹp.

Một hồi tiếng vỗ ngựa dồn dập truyền đến, từ xa đến gần, "lộc cộc, lộc cộc!"

Một trận gió thổi qua, một lồng ngực ấm áp bế Phượng Tinh Xu lên!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 6

Một trận gió thổi qua, một lồng ngực ấm áp bế Phượng Tinh Xu lên!

Bị cuốn vào trong lồng ngực quen thuộc, Phượng Tinh Xu để tay ở trạng thái móng vuốt sói trong nháy mắt thả lỏng ra, cả thân thể cũng mềm nhũn, hoàn toàn giao phó chính mình cho nam nhân phía sau.

Nam nhân ôm chặt Phượng Tinh Xu, bay vọt vào Hào Mộng lâu, chạy thẳng tới tận cùng bên trong viện, cũng không để ý tiếng hô quát sau lưng.

"Àm!" Theo chân đá mở cửa một gian phòng, Phượng Tinh Xu bị đè nặng trên ván cửa, Die nd da nl e q u u ydo n chờ đón chính là cơn mưa hôn như cuồng phong bạo vũ!

Nụ hôn có vẻ hơi thô bạo không ngừng rơi xuống, kèm theo hơi thở nóng rực, không ngừng phun lên gò má và cổ Phượng Tinh Xu, cũng có khuynh hướng đi xuống. Phượng Tinh Xu cũng bị hơi thở nóng rực này cuốn hút, tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hai tay nam nhân rồi ôm chặt đầu nam nhân nâng lên, nhắm ngay đôi môi nam nhân hung hăng hôn lên!

Nhiệt độ không ngừng lên cao, kích tình hết sức căng thẳng!

"Ảnh..... Ảnh....." Phượng Tinh Xu run rẩy gọi nam nhân trước mắt, vẻ mặt từ từ cuồng loạn.

Tinh Ảnh vừa nghe thấy Phượng Tinh Xu gọi, thân thể đột nhiên cứng đờ, đưa tay ôm Phượng Tinh Xu ở trước ngực, ngăn cản động tác của Phượng Tinh Xu, thở hổn hển từng ngậm từng ngậm.

"Ảnh!" Phượng Tinh Xu bắt mất ườn eo thân thể, thân mật ma sát khiến nhiệt độ vừa hạ xuống lại tăng lên.

"Ồ! Tinh! Đừng động! Xin nàg!" Tinh Ảnh chịu nhịn lửa dày vò người, khàn giọng nói trấn an nữ nhân trước mặt.

Nghe giọng Tinh Ảnh khàn hơn thường ngày, cảm thấy vật chống ở hạ thân mập mờ nóng rực, trên mặt Phượng Tinh Xu đột nhiên đỏ rực.

Mặc dù không thấy được, nhưng bàn tay đặt ở trên mặt Phượng Tinh Xu cảm giác được nhiệt độ, Tinh Ảnh cong lên một nụ cười.

Đợi đến khi hai người đều tỉnh táo, Tinh Ảnh đất tay Phượng Tinh Xu ngồi trên ghế giữa phòng, cũng không quản cái cửa bị hán đá thế nào rồi, dù sao đi nữa bọn hán cũng sẽ đi vào.

Tinh Ảnh ôm Phượng Tinh Xu tỉ mỉ kể lại tình cảnh đại hội võ lâm, chuyện này, mặc dù Phượng Duy Tinh đã sớm nói tường tận mọi việc qua điện thoại đi động cho hán, nhưng mà, hán vẫn muốn nghe Phượng Tinh Xu lặp lại lần nữa, dieendaanleequydonn hán muốn nghe thấy giọng của nàng, hán muốn nàng đến điên rồi! Trời mới biết chia lìa nhiều tháng hán làm sao mới sống được! Ngay cả hiện tại, cho dù nàng đang ở trước mặt của hán, được hán ôm vào trong ngực, hán vẫn không kiềm chế được mà nhớ nhung nàng!

Sau khi nghe giọng Phượng Tinh Xu ngọt ngào lái nhai nửa ngày trời, Tinh Ảnh cũng khai báo chi tiết với nàng về nhiệm vụ mà Hiền vương gia giao cho hán—— đến điều tra đất phong của Phượng Tinh Xu.

Vừa nghe đến đất phong, Phượng Tinh Xu thẳng người lên, kinh ngạc hỏi: "Đất phong sao rồi? Nơi đó không phải do phụ thân quản lý sao? Xảy ra vấn đề gì?"

Tinh Ảnh vỗ vỗ tay Phượng Tinh Xu nói: "Không có vấn đề gì, chỉ là, " hán dừng một chút, mím môi nói: "Gần đây dường như triều đình có chút không yên ổn....."

"Không yên ổn?" Phượng Tinh Xu chau mày, "Hoàng thúc thúc quản lý triều đình lại có thể không yên ổn?"

"Ha ha!" Tinh Ảnh cười nhẹ lắc đầu nói: "Cũng không phải thật không yên ổn, chỉ là cảm giác của vương gia mà thôi, cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng mà lại là nói không ra kỳ lạ ở đâu."

"Xi!" Phượng Tinh Xu che miệng mà cười, "Có phải phụ thân lớn tuổi rồi, bắt đầu nghi thần nghi quỷ hay không?"

Lời đại nghịch bất đạo như vậy, cũng chỉ có Phượng Tinh Xu dám nói ra, nếu đổi lại là những người khác, da.nze.quydo/nm sớm đã bị Tinh Ảnh cắt đầu lười rồi. Nhưng giờ phút này, trong lòng trong mắt Tinh Ảnh đều tràn đầy hình bóng Phượng Tinh Xu, mặc kệ nàng nói cái gì, cũng chỉ biết xưng vâng thôi.

"Trên triều đình không yên ổn có liên quan gì đến đất phong của ta?" Phượng Tinh Xu khó hiểu hỏi, "Đất phong luôn luôn do phụ thân quản lý, người nắm chuyện trong tay còn có thể phạm sai lầm?"

"Vương gia sợ mấy thế lực trên triều đình xâm nhập vào đất phong, " Tinh Ảnh giải thích, "Nàng cũng biết, cả Lộng Phong quốc, chỉ có ba khối đất phong của nàng là khối thịt béo, những người khác hận không thể tới chia một chén súp, vì vậy vương gia vẫn đề phòng rất nghiêm, không để cho thế lực khắp nơi nhập vào. Lần này cũng là vương gia cảm thấy trong triều không yên, sợ có người thừa dịp loạn chui vào, cho nên mới để ta đi điều tra một chút."

"Ồ!" Phượng Tinh Xu gật đầu một cái, hỏi: "Vậy chàng có tra được cái gì không?"

"Không có." Tinh Ảnh lắc đầu, "Tất cả đều rất tốt. Gần đây phía nam tiến vào mùa mưa, lượng mưa lớn, ta thấy đất phong bên kia đều đã chuẩn bị tốt!"

"Ha ha! Thật may là lúc chúng ta trở lại không có đi phía nam, nếu không đã bị xối cho ướt sũng rồi!" Phượng Tinh Xu cười hả hê nói.

"Ha ha! Chỉ có nàng thông minh nhất!" Tinh Ảnh cưng chiều nhẹ nhéo mũi Phượng Tinh Xu, trong mắt tràn đầy yêu say đắm.

"Đứng rồi, nam nhân bên cạnh nàng là có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại nhiều hơn mấy người?" Nói xong chính sự, dinendian.loqidJon Tinh Ảnh lập tức nhớ lại bên cạnh Phụng Tinh Xu xuất hiện nam nhân, có chút khác thường hỏi.

"Ừm!" Phụng Tinh Xu có ý nhũ nhũ lỗ mũi, khoa trương nói: "Mùi chua nồng quá nhỉ!"

"Đâu, nào có....." Tinh Ảnh vội vàng phủ nhận, chỉ là trong giọng điệu kia có chút chột dạ ngay cả hắn cũng không giấu được.

Được rồi, hắn thừa nhận, kể từ khi tình cảm với Tinh có tiến triển, hắn càng ngày càng trở nên thích ghen, đối với nam nhân xuất hiện bên cạnh nàng cũng càng ngày càng nhạy cảm, nhưng mà, điều này cũng không thể trách hắn! Tâm nguyện trông mong mười năm trong một buổi sáng trở thành sự thật, trong lòng hắn lo được lo mất cũng có thể lý giải. Hắn lại không giống Phụng Duy Tinh, từ nhỏ đã là đồng đường tể (chồng nuôi từ nhỏ) do nàng quyết định, không cần lo lắng nàng không thích mình, hắn chỉ là một người hâm mộ đứng xem, ngày ngày van xin ông trời có thể thành toàn, để cho nàng có thể tiếp nhận mình.

Hiện tại, khẩn cầu mười năm thành sự thật, hắn đương nhiên phải cố gắng bảo vệ.

Phụng Tinh Xu cũng không phá bỏ che giấu nhỏ nhỏ của Tinh Ảnh, cười hi hi nói chuyện của Đế Ngũ Long Quỷ và Tinh Phong với hắn. Nghe xong Phụng Tinh Xu kể, mặc dù nghi ngờ trong lòng Tinh Ảnh giảm bớt, nhưng vẫn tồn tại cảnh giác với hai nam nhân này, dù thế nào, chỉ cần là nam nhân xuất hiện ở bên cạnh Phụng Tinh Xu, hắn sẽ không yên tâm!

Hai người đang ôn tình trò chuyện với nhau, bên ngoài sân liền truyền đến tiếng của Tuấn Thư, một đường oa oa xông vào. Phụng Tinh Xu và Tinh Ảnh cầm tay nhau đi ra ngoài cửa, liền nhìn thấy Tuấn Thư lo lắng chạy khắp nơi, Diennndkan/leeequhydonnn vừa chạy vừa kêu lên: "Tỷ tỷ! Tỷ đang ở đâu vậy? Tỷ tỷ!" Sau lưng Tuấn Thư, là Tinh Phong mặc bộ áo xanh, chỉ thấy tay hắn cầm khăn găm đuôi theo ở sau Tuấn Thư, miệng còn không ngừng dặn dò: "Thư nhi, chậm một chút, coi chừng té!"

Lúc này, Văn Nhân Tinh Phong đã biến thành nửa nhũ mẫu rồi!

Rốt cuộc, thấy hai người dắt tay đi ra, cặp mắt Tuấn Thư sáng lên, như pháo nổ bắn ra xông thẳng về phía Phụng Tinh Xu, nhào qua ôm lấy hông của nàng, làm nũng nói: "Tỷ tỷ! Vừa rồi tỷ chạy đi nơi nào! Thư nhi lại không tìm được tỷ!"

Phụng Tinh Xu cười lau đi mồ hôi trên trán Tuấn Thư, nói: "Ảnh ca ca trở lại, tỷ tỷ đang nói chuyện với hắn!"

Tuấn Thư nghe nói thế mới quay đầu sang, nở một nụ cười tươi, dùng giọng nói trong trẻo kêu lên: "Ảnh ca ca!"

Tinh Ảnh thương yêu xoa gò má Tuấn Thư, lộ ra một nụ cười mỉm.

Tuấn Thư lại quay đầu, thấy môi Phụng Tinh Xu đỏ mọng gần trong gang tấc, khó hiểu nói: "Tỷ tỷ, sao miệng tỷ lại đỏ thế? Có phải bị con muỗi cắn hay không?"

Một nhóm người mới vừa vào trong sân vừa vặn nghe được câu nói sau cùng của Tuấn Thư, đều ồn ào nở nụ cười.

Tuyệt Ảnh chỉ sợ thiên hạ không loạn mà nói: "Thư nhi! Miệng tỷ tỷ của đệ bị một con muỗi thật to chích rồi, nếu không dùng nước miếng thanh độc cho nàng thì mới khỏi được!"

Phụng Tinh Xu vừa nghe đến lời Tuyệt Ảnh nói, vừa định để cho nàng im miệng, thiên hạ trước mặt lại tin là thật, di@en*dyan(lee^qu.donnn) nóng nảy, hai tay nắm bả vai Phụng Tinh Xu, môi đỏ hồng liền in lên!

Người phía sau vừa thấy Tuấn Thư cho là thật, cũng không ngăn cản, rồi rít thốc thời rồi đi, ngay cả Tinh Ảnh bên cạnh Phụng Tinh Xu, cũng cùng Phụng Duy Tinh lặng lẽ rời khỏi, cho thiếu niên chọc người yêu mến một chút thời gian thân mật. Nếu Tuấn Thư vẫn không hiểu tình thú như vậy, tương lai cực khổ vẫn là Phụng Tinh Xu, chẳng bằng cho hắn một ít thời gian học tập!

Phụng Tinh Xu bị động tác đột ngột của Tuấn Thư làm sợ hết hồn, sững sờ nhìn thiếu niên thuần khiết trước mặt này, trên mặt của hắn, là một mảnh hoảng loạn, trong mắt tràn đầy khẩn trương, cái lưỡi mềm mại sợ hãi vươn ra, tựa như con chó nhỏ nhẹ nhàng liếm láp môi Phụng Tinh Xu, từng giọt trong veo tràn vào phần môi hai người, thấm ướt đôi môi Phụng Tinh Xu.

Liếm một lúc lâu, Tuấn Thư rời khỏi môi Phụng Tinh Xu, cẩn thận tra xét, sau đó vẻ mặt phàn nàn mà hỏi: "Tỷ tỷ, sao vẫn còn đỏ như vậy? Chẳng lẽ nước miếng của Thư nhi không thể trừ độc sao?"

Nghe tiếng Tuấn Thư giống như sắp khóc, ánh mắt Phụng Tinh Xu dần dần dịu dàng, vẻ mặt bình thường cũng từ từ mà trở nên sáng rỡ bắn ra bốn phía, cặp mắt đen nhánh kia lộ ra tia màu tím, phụng hoàng lửa trên trán cũng từ từ lộ ra.

Tuấn Thư ngờ ngác nhìn mặt Phụng Tinh Xu, bàn tay trắng nõn run rẩy xoa trán Phụng Tinh Xu, cả người run lên.

Không có phát hiện Tuấn Thư khác thường, Phụng Tinh Xu nắm đôi tay trắng nõn kia, nhẹ giọng hỏi: "Thư nhi, dfienddn lieqjudoon muốn biết tại sao môi tỷ lại đỏ như vậy không?" Giọng nói kia, dẫn theo một chút mỉa mai, một chút hấp dẫn, làm cho người ta không tự chủ được trầm luân.

Tuấn Thư ngờ ngác gật đầu.

Phượng Tình Xu cong lên một nụ cười duyên rữ, một tay ôm hông Tuấn Thư, một tay để phía sau ót của hắn, môi đẹp mang theo hương thơm dán lên miệng Tuấn Thư, nhẹ nhàng vuốt ve, há mồm ngậm vào trêu, sau khi cái lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng thiếu niên, không ngừng chơi đùa trêu chọc, khiến nhẵn hướng dẫn hắn cùng nhau nhảy múa.....

Tuấn Thư bị Phượng Tình Xu ôm chặt lấy, trái tim "thình thịch" đập kịch liệt, trong đầu xuất hiện một âm thanh, kích động kêu gào khiến Tuấn Thư đưa tay ôm lấy nàng, ôm lấy, ôm lấy thật chặt!

Đột nhiên, một tia sáng vụt qua trong mắt Tuấn Thư, trên gương mặt non nớt của Tuấn Thư từ từ nhiễm lên một chút động tình, diẽnndnle,qu.y don cả người cũng biến thành thành thực. Hắn ôm sát Phượng Tình Xu, chuyển bị động thành chủ động, khiến nụ hôn càng thêm sâu hơn.....

Có một âm thanh thờ dài ở bên tai Tuấn Thư, Tình Xu, Tình Xu.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Có Tình Ảnh gia nhập, trên đường chạy tới Thành Sở Ương càng thêm thông suốt.

Tuấn Thư bắt đầu nhìn Phượng Tình Xu ngẩn ngời, thỉnh thoảng còn cười trộm hai tiếng, bộ dáng kia của hắn, ở trong mắt mọi người, đều sáng tỏ. Chẳng thiếu niên, vội tư xuân. Tình yêu đầu tiên, nhớ mãi không quên.

Phượng Duy Tình cùng Tình Ảnh liếc nhau một cái, trong lòng cảm thấy trăm ngàn tư vị, không nói được, không hiểu rõ. Nhưng nhiều hơn, hay là yên lặng ủng hộ Phượng Tình Xu.

Tình Phong nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Tuấn Thư, trong lòng cũng mê hoặc. Tình yêu rốt cuộc là gì? Lúc hắn làm thợ săn nhiều năm như vậy, người bên cạnh đến rồi lại đi, hắn chưa từng dừng lại tiến độ săn thú, dùng hết thủ đoạn, lừa gạt bịp bợm, ngay cả tình cảm cũng lợi dụng, lừa vô số tài nữ tiến vào Kim gia, nhưng mà, d,0dyq,d thể nhưng hắn lại không thật sự để lòng đi nếm thử một đoạn tình cảm. Nói tới kỹ thuật tán tỉnh quyến rũ, hắn nhắm mắt lại cũng có thể diễn đạo chứng sinh, nhưng nói tới tình cảm, sợ rằng..... ngay cả thiếu niên ở trước mắt còn có thể lĩnh hội được hơn hắn?

Ánh mắt Tình Phong rơi vào gương mặt Phượng Tình Xu tươi cười như gió xuân, trong lòng hoảng hốt một hồi. Một tầm mắt lạnh lùng đưa tới, thức tỉnh Tình Phong, hắn biết, đây là tầm mắt của Tình Ảnh, hai ngày nay, thỉnh thoảng hắn phát ra tầm mắt cảnh cáo với hắn (Tình Phong)! Hắn không muốn để cho hắn dính dáng tới Phượng Tình Xu đi! Nhưng mà, hắn là thợ săn, nhìn trúng con mồi, há có thể buông tay?

Văn Nhân Tình Phong cúi đầu, giấu đi tâm tư thâm sâu.

"Công chúa, thấy thành Sở Ương rồi!" Đội trưởng đội kỵ vệ bẩm báo nói.

Đến rồi!

Trong lòng Phượng Tình Xu khẽ động, vén rèm xe lên, thành Sở Ương trang nghiêm ở dưới ánh nắng tản ra khí thế xa hoa, Die nd da nl e q uu ydo n mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt bên trong thành, không khí sống động, dòng xe chạy lui tới, thành Sở Ương nghiêm nhiên là một tòa thành đại đô tập hợp chính trị, văn hóa, tài chính quốc tế!

Xa cách mười năm, Sở Ương, ta lại trở về rồi!

Phượng Tình Xu tóm chặt lấy màn xe, trở nên kích động, trái tim đập "thình thịch" không ngừng.

Đến gần quê hương, Phượng Tình Xu luôn luôn mặt không đổi sắc mà cũng không nhận được rung động.

Phía trước đội kỵ mã hai chân Tình Ảnh kẹp lấy, cỡi ngựa gia tăng tốc độ chạy vội, xông thẳng cửa thành, vì Phượng Tình Xu mở đường về nhà.

Quan binh thủ thành thấy lệnh bài Phủ Hiền vương, lập tức tổ chức đội ngũ điều dòng người tương đối ít ra ngoài, nói thẳng tới Phủ Hiền vương.

Tình Ảnh cỡi ngựa chạy như bay tới Phủ Hiền vương, để chuẩn bị nghênh đón công chúa về nhà.....

"Àm! Àm!" Đội kỵ mã tự động bao quanh một chiếc cực lớn xe ngựa chạy vào thành Sở Ương, Die nd da nl e q uu ydo n phía trước có người lấy nội lực truyền thanh nói: "Phượng Trạch công chúa hồi triều —— Phượng Trạch công chúa hồi triều ——!"

Bách tính vây xem vừa nghe, là Phượng Trạch công chúa xuất môn học nghệ mười năm đã trở lại, rồi rít quỳ xuống hoan hô nói:

"Hoan nghênh công chúa về nhà!"

"Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Tiếng hoan hô liên miên dập chùng, thật lâu không dứt!

Đội kỵ mã một đường chạy thẳng tới Phủ Hiền vương, xa xa, một hồi tiếng hoan hô vang trời xen lẫn tiếng pháo truyền tới!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 7

Hôm nay ở phủ Hiền vương tràn đầy bầu không khí vui mừng, dường như phủ Hiền vương ngủ say mười năm, rốt cuộc ở thời điểm tiểu chủ nhân trở về liền bắt đầu sinh động hẳn lên!

Trái tím thâm đỏ lớn dài ba mươi trượng, từ cửa vương phủ thẳng một đường về phía trước, hơn hai trăm nô bộc phủ Hiền vương mặc quần áo mới tinh, Die nd da nl e q uu ydo n trên mặt đều lộ ra vẻ vui sướng và mong đợi, rồi rít chính tề đứng ở hai bên thềm, cứ cách mười mét, ở hai bên trái phải đều treo hai chuỗi pháo đỏ đặc biệt lớn, cửa vương phủ treo đầy lụa đỏ, đèn lồng màu đỏ, ngay cả hai thạch sư trước cửa cũng đeo hai đóa hoa cầu màu đỏ.

"Lộc cộc lộc cộc!"

Tiếng vó ngựa nhịp đều vang lên ở đầu đường, kèm theo từng đợt tiếng hoan hô vang dội:

"Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Vừa nghe thấy tiếng hoan hô, quản gia Tiễn bá quay đầu, bàn tay dùng sức vung lên, người phía sau vừa nhìn, vội vàng đốt miếng hương, thả vào dây dẫn lửa dưới chuỗi pháo.

"Lộc cộc lộc cộc", "Lộc cộc lộc cộc!" Đội kỵ mã tiến đến càng lúc càng gần, tiếng hoan hô cũng càng ngày càng lớn.

Vừa mới thấy người mặc áo đen cưỡi ngựa đen của đội kỵ vệ xuất hiện, chiếc xe ngựa to kia cũng nhanh chóng chạy tới, "bụp bụp!" Hai mươi chuỗi pháo đột nhiên cùng nổ vang lên!

"Công chúa!" Hai mắt Tiễn bá đỏ bừng, trong mắt già nua dâng lên nước mắt, là người đầu tiên quỳ xuống, dieendaanleequuydonn lớn tiếng kêu lên: "Hoan nghênh công chúa về nhà!"

Bọn người hầu sau lưng cũng rồi rít quỳ theo Tiễn bá, miệng đồng thanh reo hò nói:

"Các nô tài hoan nghênh công chúa về nhà!!!"

Tiếng hô rung trời kia, so với kia tiếng pháo nổ của hai mươi chuỗi "pháo kia càng thêm vang dội chấn kinh lòng người!

Phượng Tinh Xu lặng lẽ ngồi trong xe ngựa, hai tay nắm chặt đến trắng bệch, trong mắt cũng hiện lên nước mắt, bờ môi tràn ra một nụ cười run rẩy, xinh đẹp động lòng người, khiến lòng người say mê.

Nàng nhắm hai mắt lại, một vệt sáng đỏ bắn ra từ trên trán nàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong xe, dần dần cõi ra nguy trang trên mặt. Phượng hoàng lửa đỏ rực, da trắng nõn như tuyết, lông mi yêu kiều vênh lên, da.nlze.qu:ydo/nm mũi đẹp tinh xảo, môi mềm đỏ thắm, lỗ tai hồng thuận, một Phượng Tinh Xu chân thật nhất, hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người.

Không còn kịp cảm thán một phen thay đổi dung mạo của nàng, cũng không kịp phục hồi tinh thần lại từ trong dung nhan tuyệt sắc kia, ngựa của Phượng Duy Tinh đã tới bên cạnh xe ngựa.

Hắn gõ nhẹ sườn xe, giọng nói dịu dàng lộ ra vẻ yêu say đắm, đưa tay về phía màn xe nói: "Công chúa của ta, chúng ta rốt cuộc cũng về nhà rồi!"

Bên ngoài màn xe, tiếng hoan hô vẫn không ngừng vang lên, trước mặt, là Phụng Duy Tĩnh dịu dàng kêu gọi, Phụng Tĩnh Xu rút cuộc mở ra đôi mắt tím ma mị, từ từ đưa bàn tay ra khỏi màn xe, lập tức được một bàn tay ấm áp cầm thật chặt.

Ở trong tiếng hoan hô rung trời, Phụng Tĩnh Xu bước ra ngoài.

Những người hầu kia chăm chú nhìn xe ngựa, nhìn thấy bóng dáng mong đợi đã lâu, tất cả đều phát ra tiếng kêu lớn vui mừng, khi Phụng Tĩnh Xu ngẩng cao đầu, ngao nghể đứng trên xe ngựa, trong nháy mắt đó, khí thế ngất trời lập tức đè lại bầu không khí, đám người không tự chủ được yên tĩnh lại, cung kính quỳ gối ở hai bên, không phát ra một chút tiếng động nào.

"Bụp bụp —— ầm! Ầm!" Hai mươi chuỗi pháo phát ra tiếng nổ vang nhiệt liệt hoan nghênh chào đón chủ nhân.

Đội kỵ vệ cùng nhau xuống ngựa, quỳ một chân trên đất, ôm quyền nói: "Cung nghênh công chúa!"

Hai nhóm người hầu đồng thời nói: "Cung nghênh công chúa!!!"

Phụng Duy Tĩnh tung người xuống ngựa, nắm tay Phụng Tĩnh Xu, để cho nàng đạp lên băng ghế đi xuống, đứng ở trên thảm đỏ lớn.

Nhìn con đường thẳng lớn trước mắt, Phụng Tĩnh Xu dùng nội lực truyền âm thanh đến từng góc ngách: "Bổn cung —— trở lại rồi!!!"

"Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!" Tất cả mọi người kích động kẻ trán sát đất, thành khẩn lạy xuống.

Cuối thảm đỏ, một đôi nam nữ đang đứng, hai người ôm chặt nhau không rời, vẻ mặt kích động, nam tử trung niên kia, tóc đẹp dung nhan tuấn tú, một đôi mắt hồ ừng hồng đã trải qua gian nan vất vả, trong mắt là vô tận thương yêu cưng chiều, nhìn về phía đầu thảm bên này. Thiếu phụ bên cạnh nam tử, chừng ba mươi tuổi, tóc vấn vân hoàn, một đôi mắt hạnh đỏ bừng, trong mắt đầm lệ, thút tha thút thít, nhìn về phía này, vẻ mặt cũng tràn đầy mong đợi và kích động!

Năm tháng rất là ưu đãi hai người, cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên gương mặt bọn họ, đôi phu thê già ba bốn mươi tuổi, lại nhìn giống như đôi phu thê trẻ hai mươi ba mươi tuổi!

Phụng Tĩnh Xu buông tay Phụng Duy Tĩnh ra, từng bước từng bước đi về phía hai người, một trượng, hai trượng..... mười trượng, hai mươi trượng.....

Trong chớp nhoáng này, Phụng Tĩnh Xu chợt cảm thấy, thời gian thật trùng hợp. Tại nơi xa xôi ngàn năm trước, trong đình viện cổ kính đó, cũng là mấy người như vậy, ánh mắt mang theo nóng lòng và kích động nhìn nàng bước ra cửa xe, từng bước một đi về phía bọn họ, sau đó đưa hai tay ra nghênh đón nàng trở về.....Khi khoảng cách chỉ còn lại năm trượng, nàng vén váy lên, "phốc!" một tiếng, quỳ xuống!

Dập đầu một cái, Phụng Tĩnh Xu rung rung nói: "Phụ thân, nương! Hai nhi đã trở lại!" Cái quỳ này, Phụng Tĩnh Xu không chỉ quỳ phụ mẫu trước mắt, Diemndkdan/leeequhydonnn mà càng thông qua một tiếng trở lại này, biểu đạt nỗi nhớ nhung sâu sắc của nàng đối với phụ mẫu và gia gia ở kiếp trước!

"Xu nhi!" Giang Sở Nhi cũng không nhịn được kích động trong lòng nữa, buông cánh tay Phụng Vu Dực ra, chạy vội tới, giang hai cánh tay ra, ôm thật chặt bóng dáng nhỏ nhắn trên mặt đất vào trong ngực! Nước mắt trên gương mặt nàng không ngừng chảy xuống, từng giọt nước mắt trong suốt đều là vô tận nhớ nhung đối với nữ nhi, giọt nước mắt nóng bỏng thấm vào cổ áo Phụng Tĩnh Xu, làm nóng bỏng da thịt nàng.

"Nương! Xu nhi đã trở lại!" Phụng Tĩnh Xu đưa tay trở về ôm lấy Giang Sở Nhi, lớn tiếng nói: "Xu nhi đã trở lại!"

"Tốt! Nữ nhi ngoan! Để nương xem con, nữ nhi ngoan của nương!" Giang Sở Nhi ngẩng đầu lên lau khô nước mắt trên mặt, lại đưa tay sửa sang tóc của Phụng Tĩnh Xu tóc, lộ ra dung nhan làm người ta nín thở của Phụng Tĩnh Xu, ngay cả Giang Sở Nhi được người gọi là mỹ nhân cũng bị hấp dẫn, trong mắt nàng trừ kinh ngạc, còn là kiêu ngạo! Làm một nữ nhân, nàng không xa cầu nữ nhi của mình có thể có được bản lĩnh gì lớn bằng trời, ở trong quan niệm của nàng, chỉ cần có thể tìm được một lang quân như ý thấu hiểu thương yêu mình, tựa như chính nàng như vậy, lúc nào cũng được vị hôn phu nâng ở trong lòng bàn tay, hạnh phúc vui vẻ sống hết một đời, như vậy đủ rồi! Hôm nay thấy dung nhan nữ nhi y hệt tiên trên trời, nàng biết, điều tâm nguyện này của nàng sẽ rất nhanh được thực hiện!

"Được rồi, được rồi! Sở Nhi, Xu nhi, các người cũng mau đứng lên đi!" Phụng Vu Dực bình thần nhưng trong lòng kích động mãnh liệt, cúi người ôm lấy hai nữ nhân quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn, di@n*dyan(lee^qu.donnn) một tay thương tiếc lau đi nước mắt trên má Giang Sở Nhi, sau đó lôi kéo Phụng Tĩnh Xu, gọi Phụng Duy Tĩnh, một nhà bốn người đi vào cánh cửa lớn mở rộng đã lâu.....

Bên trong đại sảnh, Phụng Tĩnh Xu ngồi ở bên cạnh Giang Sở Nhi, hai người động tác thân mật, vẻ mặt vui mừng. Ở trước mặt phụ mẫu, dù là Phụng Tĩnh Xu cường hãn, cũng thu lại tâm tính bá đạo, nhiều thêm tính trẻ con.

Phụng Tĩnh Xu ngăn gọn kể cho phụ thân và mẫu thân về việc đi theo Lục Miếu học nghệ, Giang Sở Nhi thỉnh thoảng đau lòng lôi kéo tay của nàng cẩn thận tra xét, chỉ sợ trên người nữ nhi nhiều thêm vết sẹo thô kệch, bộ dáng kia, quả thực là hận không thể ôm Phụng Tĩnh Xu vào trong ngực che chở, không để cho nàng bị gió thổi ngày phơi.

Đối với Giang Sở Nhi nhất mực che chở Phụng Tĩnh Xu, Phụng Vu Dực cũng quan tâm nhiều. Hắn là một vương gia, tâm tư sâu xa, vì vậy yêu cầu đối với Phụng Tĩnh Xu cũng tương đối nghiêm khắc.

Vừa vào đại sảnh, đầu tiên là tiến hành khảo nghiệm một phen những năm học nghệ của Phụng Tĩnh Xu, cho đến hài lòng, mới xuất hiện bộ dáng nam nhân yên thế thương nữ nhi đó.

Đối với dung mạo Phượng Tinh Xu, hai người đều cảm thấy kiều ngạo, Giang Sở Nhi còn không ngừng thì thầm: "Xu nhi trưởng thành, là cô nương xinh đẹp rồi! Sau này cần phải lập gia đình..!"

Phượng Tinh Xu vừa nghe, cũng biết nương của nàng có ý đồ gì, vội vàng nói: "Phụ thân, nương, cái gì mà lập gia đình?"

Giang Sở Nhi cười híp mắt nói: "Xu nhi xinh đẹp như vậy, đương nhiên là muốn tìm một nam nhân tốt nhất để gả, thế nào, Xu nhi xấu hổ?"

"Cái gì xấu hổ chứ!" Phượng Tinh Xu giả bộ hoang mang hỏi: "Nương, dĩ nhiên là người quen Xu nhi muốn thú phụ sao?"

"Thú, thú phụ!?" Hai chữ này khiến phụ thê Phượng Vu Dực và Giang Sở Nhi sững sờ tại chỗ.

"Đúng vậy!" Phượng Tinh Xu gật đầu, "Ban đầu chẳng phải Xu nhi nói muốn xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném cỏ thơm khắp thiên hạ sao, đương nhiên là muốn thú phụ rồi!"

"Nhưng, nhưng, vậy, đó không phải chỉ là con thuận miệng nói thôi sao?" Giang Sở Nhi vừa nghe đến lời nữ nhi nói, thấy hoa mắt, giọng run run không yên nói.

"Dĩ nhiên không phải!" Phượng Tinh Xu lắc đầu, nhìn bộ dạng lão nương nàng sắp ngất đi nói: "Nương, ban đầu hoàng thúc thúc và thái hậu đều đồng ý, quân vô hí ngôn, sẽ không để cho bọn họ lật lọng chứ?" Lại nhìn phụ thân giống như muốn phản bác, dĩ nhiên là, qu. y don Phượng Tinh Xu mãnh liệt hạ xuống một liều thuốc độc, đưa tay lôi kéo Phượng Duy Tinh ngồi ở một bên, ngẩng đầu lên lần nữa nhìn song thân trước mặt đang khiếp sợ nói: "Duy nhi đã sớm là đồng đường tể do con quyết định! Còn có Tĩnh Ảnh!"

Đang nói, Tĩnh Ảnh liền xuất hiện ở cửa đại sảnh, sau lưng còn đi theo Tuấn Thư một thân đồ rực và Tĩnh Phong áo xanh, nàng chạy tới, một tay níu cổ áo Tĩnh Ảnh kéo đầu hắn xuống, lớn tiếng nói: "Tĩnh Ảnh cũng là nam nhân con định ra!" Nói xong, đẩy ra Tĩnh Ảnh với vẻ mặt khiếp sợ, đưa mắt nhìn Tuấn Thư, nói với phụ thê Phượng Vu Dực đã hóa đá nói: "Đây là Tuấn Thư, là vị hôn phu lúc con xuống núi đã quyết định!"

Phượng Vu Dực và Giang Sở Nhi từng trải qua sóng to gió lớn, gặp qua đại nạn, rốt cuộc không chịu nổi kích thích đột nhiên tới này, con mắt đảo một vòng, "rầm" hai tiếng, ngất đi!

"Phụ thân! Nương!" Nhìn thấy hai vị lão nhân gia bất tỉnh, Phượng Tinh Xu giật mình trong lòng, vội vàng chạy tới. Thật may là Phượng Duy Tinh và Tĩnh Ảnh kịp thời tiếp nhận bọn họ, dĩ nhiên là nếu không nữ nhi như nàng thật bất hiếu rồi! Mới về nhà ngày thứ nhất liền dọa ngất phụ mẫu mình, nàng thật đúng là "hiếu thuận"!

"Tĩnh nhi!" Phượng Duy Tinh cung chiêu nhẹ Phượng Tinh Xu một tiếng, nói: "Sao nàng lại vội vã như vậy! Chuyện này vẫn phải từ từ mà nói! Xem đi, làm hai vị giận rồi!"

"Này, ta cũng bị buộc bất đắc dĩ mà, chẳng cũng không phải không thấy tình hình vừa này." Phượng Tinh Xu vô tội vuốt tay, "Ta mà không lên tiếng, ngày khác sẽ bị gả đi đấy!"

"Nàng đó!" Phượng Duy Tinh cũng biết Phượng Tinh Xu thực sự nói thật, nên cũng không nói gì nữa.

"Tỷ tỷ!" Tuấn Thư đi theo sau Phượng Tinh Xu, nhìn hai người trước mắt, hỏi: "Bọn họ là ai vậy?"

"Bọn họ là phụ thân và nương của tỷ, về sau cũng là phụ thân và nương của Thư nhi nhé!" Phượng Tinh Xu cười ha hả giới thiệu cho Tuấn Thư.

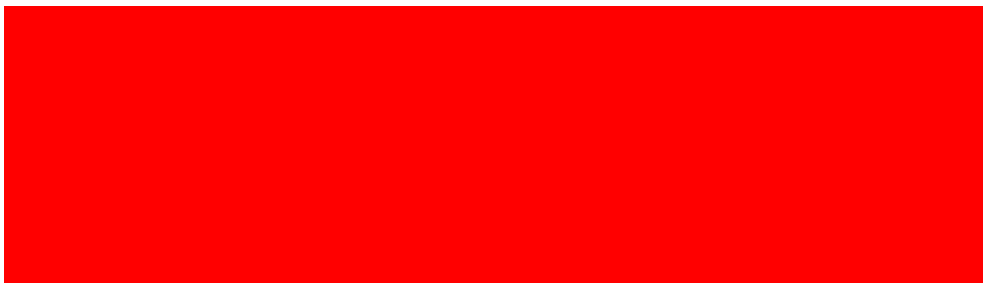
"Ồ!" Tuấn Thư ngoan ngoãn gật đầu, sau đó gọi một tiếng vang dội với Phượng Vu Dực và Giang Sở Nhi đang ngủ mê man: "Phụ thân! Nương!"

Ba người Phượng Tinh Xu nhất thời cười ồm lên, lúc này, một giọng nói chói tai truyền đến: "Thánh chỉ đến ——"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 8

Hoàng cung vẫn huy hoàng như cũ vậy, sừng sững ở trung tâm thành Sở Ưông, lấy tư thái bề ngễ thiên hạ, nhìn xuống các con dân của nó.

Tiếng vó ngựa ở trên con đường rộng lớn có cực kỳ rõ to, một tiếng tiếp một tiếng, tiếng vang chồng lên tiếng vang, làm cho người ta hoảng hốt như đang ở trong ảo giác xa xưa, đối với tường đồ ngói xanh, ngoài nghiêm trang tôn kính, trong lòng cũng không cảm được dâng lên lòng yêu nước.

Phượng Tĩnh Xu ngồi ở trong xe phượng, trở về chỗ hoàng cung xa cách đã lâu. Khi còn bé, ngoài phủ Hiến vương, hoàng cung là nơi nàng quen thuộc nhất, bây đủ thứ trò, con đường này dẫn đến đâu, cung đó có một lỗ chó, nàng đều nhớ, nơi này chính là khu vui chơi tuổi thơ của nàng.

Dĩ nhiên, khó quên nhất, còn là người trong hoàng cung này. Đầu nói nhà đế vương vô cùng vô tình, nhưng mà, Phượng Tĩnh Xu ở cảm nhận được phần ấm áp thứ hai ở cái thế giới này, chính là do nhà đế vương cao cao tại thượng này dành cho, Die nd da nl e q uu ydo n vì vậy, ngoài phụ mẫu của nàng ra, người trong hoàng cung này, là người thứ hai mà nàng thể muốn bảo vệ.

Xe ngựa chậm rãi dừng ở trước một cửa cung, tiểu thái giám lái xe chạy tới đặt một bọc gỗ bên cạnh xe ngựa phủ Hiến vương, lão thái giám trước đó đã tuyên chỉ mang về mặt tươi cười đỡ Phượng Tĩnh Xu xuống, dưới sự ra hiệu của Phượng Tĩnh Xu đi theo phía sau nàng, đi vào cung điện trước mắt —— Phượng Tường cung!

Dọc theo đường đi thái giám gặp được Phượng Tĩnh Xu, đều khéo léo quỵ xuống thỉnh an, mấy thái giám nhỏ tuổi nhỏ chưa từng thấy qua Phượng Tĩnh Xu, vì vậy đối với nàng rất tò mò, thỉnh thoảng len lén liếc một cái, rồi lại bị dung nhan xinh đẹp của Phượng Tĩnh Xu hấp dẫn, không ngừng than thở; mấy thái giám lớn tuổi, lúc Phượng Tĩnh Xu còn nhỏ đã từng thấy nàng, giờ phút này nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu, mỗi một người đều kích động đỏ mặt, không thể kiềm chế được.

Bước lên bậc thang Phượng Tường cung, lão thái giám sau lưng cất cao giọng báo: "Phượng Trạch công chúa kiến giá ——!"

Thái giám canh giữ ở cửa vội vàng đi theo báo: "Phượng Trạch công chúa kiến giá ——"

Tiếng nói vừa dứt, thái giám này chỉ cảm thấy hoa mắt, một trận gió thổi qua, đợi khi định thần nhìn lại, mắt cũng trừng ra ngoài! Dieendaaneequuydonn Thái hậu bình thường duyên dáng sang trọng, thế nhưng giờ lại như cô nương mười bảy mười tám tuổi nhấc phượng bào chạy trong cung! Tổ tông ơi! Hẳn là không phải đang nằm mơ chứ!?

Phượng Tĩnh Xu nhìn thái hậu chạy về phía nàng, nở một nụ cười, cũng chạy, nhào vào trong lòng thái hậu!

"Xu nhi? Ta không có nằm mơ chứ? Thật đúng là tiểu Xu nhi của ta?" Thái hậu vuốt ve tóc Phượng Tĩnh Xu, không dám tin hỏi.

Phượng Tĩnh Xu ngẩng mặt lên, cười nói: "Nãi nãi, là Xu nhi, tiểu Xu nhi trở lại!"

Thái hậu vui mừng cười, "Là Xu nhi, là tiểu Xu nhi của ta! Chỉ có tiểu Xu nhi mới có thể gọi ta là nãi nãi! Còn có lông mày này, mắt này, hòa phượng trên trán này (vì lúc đầu mình edit là phượng hoàng lửa, nhưng để hòa phượng mình thấy hay hơn), còn có một thân mùi thơm lạ lùng này, ngoại trừ tiểu Xu nhi của ta ra, thiên hạ ngày nay còn có ai có thể có đây?" Nói xong, xoay người kéo Phượng Tĩnh Xu đi vào Phượng Tường cung, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Mau cho nãi nãi xem một chút, mười năm không gặp, tiểu Xu nhi lớn lên thành hình dáng ra sao rồi!"

Hai người mới vừa vào phòng, bên ngoài liên tiếp truyền đến tiếng thông báo, thái thượng hoàng tới, hoàng hậu tới, ngay cả hoàng đế và Đức vương gia đang xử lý chính sự ở Ngự Thư phòng cũng chạy đến!

Người có thể khiến hoàng gia nhớ thương như thế, trừ Phượng Tĩnh Xu, thì không còn ai nữa.

Mọi người gặp nhau, lại không thiếu được một phen bộc trực hàn huyên, đợi sau khi tâm tình mọi người bình phục lại, mọi người lại hỏi kỹ cuộc sống trong mười năm này của Phượng Tĩnh Xu, thời gian dường như chưa từng xoay chuyển, da.nlze.quydo/nn mọi người đều vẫn thương yêu Phượng Tĩnh Xu mười năm như một ngày, căn bản không có cách trở, nói chuyện cũng thân mật hòa hợp, tựa như gia đình bình thường nói chuyện nhà vậy.

Phượng Tĩnh Xu kể cho mọi người nói mình ở Tuyệt Lăng sơn học nghệ nhiều năm, từ chỗ Lục Miếu học được chút công phu và y học..., sau đó lại trong sự tò mò của thái hậu và hoàng hậu, giữ chức người kể chuyện một lần, kể những việc nàng từng trải khi tham gia đại hội võ lâm. Cái miệng nhỏ thường ngày lừa gạt nói ra khiến hai nữ nhân thân ở trong thâm cung nghe được liền có vẻ mặt hào hứng, giống như mình đang ở hiện trường vậy, nói đến Duy nhi anh dũng đấu với Hoán Kiếm Huy, tư thế oai hùng đơn độc đấu với Phong Bất Điện, khiến hai nữ nhân cộng số tuổi lại cũng vượt qua một trăm hai mươi hưng phấn thét lên, còn lúc nói đến Khanh Ngọc Tranh và Khanh Dĩ Yên vu oan Phượng Tĩnh Xu bị nàng ném đi một cánh tay, hai nữ nhân lại lớn tiếng kêu sáng khoái, còn nói tiện nghi cho hai cha con này.

Ba nam nhân bên cạnh, vốn đối với những chuyện này không có hứng thú, nhưng do Phượng Tĩnh Xu kể ra kinh nghiệm, trong đó xen lẫn rất nhiều phân tích và tự thuật mạch lạc rõ ràng, còn giảng giải sâu sắc trên phương diện võ học đối với trên các môn phái đại hội võ lâm, võ công đối với nam nhân mà nói, cũng rất có lực hấp dẫn, vì vậy ba người cũng đi nghe theo đến say sưa.

Cũng bởi vì đoạn giảng giải này của Phụng Tĩnh Xu, được thái giám lúc ấy phục vụ ở bên ghi chép cẩn kẽ, rồi sau đó lưu truyền ra cung đình, dân gian cũng dần dần tạo thành hình thức kể chuyện cổ tích giải trí, các người kể chuyện, đều đưa đoạn tự thuật này của Phụng Tĩnh Xu trở thành kinh điển, lưu truyền rộng rãi. Đây là nói sau, không đề cập tới.

Chờ sau khi Phụng Tĩnh Xu nói xong, uống một hớp nước lớn, thở ra một hơi, vì vậy, nàng không chú ý tới ba nam nhân đang ngồi trao đổi ánh mắt lẫn nhau.

Nói hồi lâu, thái hậu rốt cuộc nhớ tới hỏi: “Xu nhi, sao không thấy phụ thân và nương con đâu?”

Thái hậu vừa nhắc tới hai người, Phụng Tĩnh Xu ngượng ngùng nói: "Phụ thân và nương còn đang hôn mê nằm trong nhà!"

"Cái gì? Hôn mê? Chuyện gì xảy ra? Có nặng lắm không? Người đâu! Mau truyền thái y!" Vừa nghe thấy hai người té bất tỉnh, thái thượng hoàng và thái hậu lập tức nóng nảy!

Phụng Tĩnh Xu thấy thế, mau gọi hai người, miệng nhỏ cong lên, nói ra ngọn nguồn.

Phủ Hiền vương

Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi hôn mê đã lâu rốt cuộc tỉnh lại, thấy Phụng Duy Tĩnh ở bên cạnh bảo vệ, hai người vội vàng nói: "Duy nhi! Ta mới vừa nằm mơ thấy tỷ tỷ của con trở lại!"

Hai người cả kinh, đồng thời quay đầu miệng đồng thanh nói: "Nàng/ chàng cũng nằm mơ thấy!?"

Dừng lại, lại đồng thời hỏi: “Nàng/ chàng nằm mơ thấy cái gì?”

Phụng Duy Tĩnh vốn lo lắng, sau khi chứng kiến phụ mẫu làm người ta bật cười, rốt cuộc cũng hơi thoải mái chút, dĩ nhiên liền cười cũng hiện lên ở trong mắt của hắn.

"Phụ thân! Nương! Các người tỉnh rồi!" Một bóng dáng màu đỏ mở cửa, vừa nhìn thấy hai người ngồi trên giường, lập tức vui vẻ vọt vào.

"Phụ thân!?"

"Nương!?"

Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt, lại liếc mắt nhìn đối phương, đồng thời hỏi: “Nàng/ chàng lúc nào lại có một nhi tử thế!?”

Cuối cùng, Phụng Duy Tĩnh nhin không được, "xi" một tiếng nở nụ cười. Trời ạ! Hắn lại không biết phụ thân và mẫu thân lại đáng yêu như thế! Ha ha ha.....

Tuân Thư vừa nhìn hai người trước mặt vẻ mặt quá dị, uất ức vuốt đầu ngón tay, ấp úng nói: "Tỷ tỷ nói, về sau Thư nhi gả tới đây, các người chính là phụ thân và nương của Thư nhi!"

Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi hai mặt nhìn nhau, nhỏ giọng hỏi: “Hắn vừa mới nói gì? Ta nghe nhầm phải không?”

"Hắn muốn thú Xu nhi nhà ta sao?"

Tuân Thư thấy hai người lại không để ý tới mình, vội vàng tiến lên nửa quỳ xuống nói: "Phụ thân, nương, là giả, giả á!" Trên mặt hiện lên chút ngượng ngùng. "Thư nhi muốn gả cho tỷ tỷ!"

Hai người vừa nghe, đồng thời hét lớn: "Ta không có nghe lầm!!!"

Phụng Duy Tĩnh thấy thế vội vàng kéo Tuân Thư ra, tránh cho hắn càng nói càng làm cho người ta hồ đồ, vừa đúng lúc Tĩnh Ảnh cũng đi vào, vì vậy Phụng Duy Tĩnh vội vàng giao Tuân Thư cho Tĩnh Ảnh, hít sâu một hơi, xoay người đối mặt với hai người.

"Phật " một tiếng, Phụng Duy Tĩnh quỳ xuống.

"Duy nhi, con làm cái gì thế!?" Phu thê Phụng Vu Dực giật mình nhìn nhi tử, không biết hắn đang làm gì?

"Phụ thân, nương! Đây tất cả đều là thật!" Phụng Duy Tĩnh trầm giọng nói, "Tĩnh nhi đã quay trở về, giờ phút này được tuyên vào cung, Tĩnh nhi nói cũng là thật, nàng quyết tâm muốn thú phụ. Hải nhi, hải nhi và Tĩnh Ảnh, Dieemdkdan/leeequbhydonna còn có vị công tử vừa rồi kia, đều đã nhận định Tĩnh nhi, cuộc đời này không phải là Tĩnh nhi không cưới, chỉ cần gả cho Tĩnh nhi! Xin phụ mẫu thứ tội, không nên trách Tĩnh nhi, muốn trách thì trách chúng con đi!" Nói xong, Phụng Duy Tĩnh nặng nề dập đầu một cái.

Bên trong phòng lập tức trầm mặc, không khí vô cùng ngột ngạt. Lúc này, Tuân Thư bị Tĩnh Ảnh kéo tới một bên dường như cũng đã nhận ra khác thường, vội kéo tay Tĩnh Ảnh đi theo khéo léo quỳ gối bên cạnh Phụng Duy Tĩnh, không nói một câu.

Hồi lâu, Phụng Vu Dực phát ra một tiếng thở dài, hần và Giang Sở Nhi nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt của đối phương thấy được bất đắc dĩ.

"Duy nhi, thời đại này, chắc sẽ không cho phép nữ tử tam phu tứ thĩ, đừng nói ba người các con gả cho Xu nhi, chính là Xu nhi thú một người trong các con, đã đủ kinh thế hãi tục, việc này, không thể so với ở rê!" Phụng Vu Dực từ từ nói.

"Nam nhi các con, chỉ ở bốn phương, nếu như hôm nay các con bởi vì Xu nhi, ngày sau ảnh hưởng tiền đồ của các con, đó chính là tội của Xu nhi đó!" Giang Sở Nhi lo lắng nói.

"Chúng con tự nguyện!" Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh đồng thời nói.

"Phụ thân, năm đó nếu không phải là Tĩnh nhi, căn bản sẽ không có con ngày hôm nay. Tất cả của con đều do Tĩnh nhi cho, đừng nói vì nàng đền tiền đồ của mình, coi như mất mạng, con cũng không oán không hối!" Về mặt Phụng Duy Tĩnh tràn đầy nhu tình nói, "Từ nhỏ Tĩnh nhi đã nói cho con biết, con là đồng đường tể của nàng, ta cũng vẫn lấy danh xưng vị hôn phu tương lai của Tĩnh nhi, chưa bao giờ cảm thấy mình là tiểu vương gia của vương phủ, vì vậy, muốn gả cho Tĩnh nhi, con cầu còn không được, coi như cùng nam nhân khác chia sẻ nàng, con cũng cam nguyện!"

Phu thê Phụng Vu Dực khiếp sợ nhìn thiếu niên trước mắt, người mà bọn họ vẫn coi là nhi tử, cho tới nay, hần đều tận tâm tận lực chăm sóc bọn họ, trong mấy năm Xu nhi không ở đây, đều phí hết tâm tư để cho bọn họ vui mừng, chỉ là ở phương diện nam nữ, vẫn không chạm nữ sắc, bọn họ còn tưởng rằng hần còn trẻ nên xấu hổ, hoặc có tật xấu gì khó nói, cho nên ở trong quan trường lúc mấy thiên kim tiểu thư đến viếng thăm bọn họ cũng tận lực tạo cơ hội cho các nàng, trong đó, thiên kim thừa tướng thiên kim Vu Phó Oánh chấp nhất nhất, bọn họ vẫn rất xem trọng nàng, lòng dạt dào cho là nàng có thể làm nhi tử động lòng. Nhưng kết quả vốn không phải chuyện như vậy! Duy nhi của bọn họ, không phải xấu hổ, không phải không động lòng, càng không phải có tật xấu gì, mà là đã sớm mất lòng, mà người lấy mất tim của hần, lại là nữ nhi ngoan của bọn họ! Nay, sự thật này, quá làm cho bọn họ kinh hãi, vì vậy nhất thời cũng không thể nói rõ được. Nhưng thật ra từ đáy lòng của bọn họ, là cảm động với nhi tử si tình này.

Hai người lại nhìn Tĩnh Ảnh, về mặt Tĩnh Ảnh nghiêm nghị, chăm chú nhìn hai người, thâm tình nói: "Cả đời Tĩnh Ảnh là của nàng!"

Hai người vừa chấn động, bọn họ chưa bao giờ biết, vị hộ vệ trầm ổn ít nói này, lại cũng thâm tình như vậy. Xu nhi à, con có biết con may mắn thế nào không? Có thể được một phần tình cảm sâu đậm như thế!

Hai người lại hướng nhìn Tuân Thư một thân đồ rực, Tuân Thư chớp mắt ngây thơ, không biết tại sao hai người nhìn mình.

Phụng Duy Tĩnh thấy thế, đơn giản kể lại tình huống của Tuân Thư một phen.

Phụng Vu Dực vừa nghe, chân mày cau lại.

"Đứa nhỏ này, tâm tính đơn thuần, chỉ sợ ngay cả mình thích cái gì cũng không biết! Chỉ sợ....." Giang Sở Nhi lo lắng nhìn Phụng Vu Dực.

"Thư nhi thích tỷ tỷ! Thư nhi biết!" Vừa nghe đến lời Giang Sở Nhi nói, Tuân Thư lập tức lớn tiếng phản bác.

"Đứa bé, con còn nhỏ, con ngay cả thích là gì cũng không biết!" Phụng Vu Dực dịu dàng khuyên nhủ.

Mắt Tuân Thư đột nhiên xẹt qua một tia sáng, trầm giọng nói: "Ta vì nàng, cái gì cũng không muốn, nếu nói ta không hiểu ái tình, thế gian này, chỉ sợ sẽ không người nào hiểu!"

Bốn người tại chỗ bị Tuân Thư đột nhiên thay đổi nói làm sợ hết hồn, vừa muốn cẩn thận tra xét, Tuân Thư lại nháy mắt, khiếp sợ nhìn mọi người, hỏi: "Các người sao thế? Tại sao nhìn người ta như vậy?"

Mọi người vừa thấy bộ dáng ngây thơ kia của Tuân Thư, cũng có chút kinh nghi, không biết câu nói vừa rồi kia, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, cũng ghi tạc một phen khác thường này của Tuân Thư vào trong lòng.

Phụng Duy Tĩnh thấy hai người có dấu hiệu dao động, vội vàng cúi đầu, thỉnh cầu nói: "Xin phụ mẫu thành toàn!"

Tĩnh Ảnh cũng yên lặng cúi xuống.

Tuân Thư vừa thấy, cũng học hai người dập đầu.

Hai người một hồi do dự, không biết nên làm cái gì.

Đang lúc ấy, một người làm lên trước gõ cửa nói: "Lão gia, phu nhân, người trong cung tới!"

Khi Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi đến Phụng Tường cung, đám người đã sớm nghe xong lời Phụng Tĩnh Xu kể, trong lòng cũng rõ ngọn nguồn.

Mặc dù chuyện Phụng Tĩnh Xu muốn làm kinh thế hãi tục chút, nhưng là.....

Phụng Nhâm Ngao và Phụng Vu Tường thừa dịp Phụng Tĩnh Xu không chú ý, kéo Phụng Vu Dực kéo đến Thiên điện, huynh đệ ba người nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

"Vu Dực, ta đã nghe Xu nhi kể." Phụng Nhâm Ngao vỗ vỗ vai Phụng Vu Dực, nhỏ giọng nói: "Ban đầu ta và mẫu hậu đã đồng ý yêu cầu của nàng, hôm nay, quân vô hí ngôn....!"

"Nhưng, nàng làm như vậy chỉ sợ không hợp lí..... Sau này sẽ phải chịu dân chúng phỉ nhổ!" Phụng Vũ Dực lo lắng nói.

"Nhị ca! Có chúng ta ở đây, không người nào dám nói gì!" Phụng Vũ Tường khuyên nhủ, "Huống chi, một câu nói ban đầu của Xu Nhi, hiện nay đã sớm truyền khắp bốn nước, người nào không biết Lộng Phong quốc ta có công chúa hái cỏ chứ! Nàng không có việc gì đâu!"

"Nhưng....." Phụng Vũ Dực vẫn có chút không yên lòng.

"Vũ Dực!" Phụng Nhâm Ngao nhắc nhở: "Chẳng lẽ để quên ban đầu năm người chúng ta mơ giấc mộng kia rồi!? Kiếp này của Xu Nhi nhất định sẽ không bình thường!"

Phụng Nhâm Ngao nói một câu, đưa Phụng Vũ Dực về giấc mộng thần kỳ mười mấy năm trước, tâm tình nhất thời sáng tỏ thông suốt. Đúng vậy! diemndle,qu,y don Xu Nhi của hắn là thần nữ hạ phàm, tất nhiên có thiên định, nếu giờ phút này Xu Nhi cố chấp như thế, nói không chừng chính là ý trời!?

Nghĩ như vậy, tâm tình Phụng Vũ Dực cũng thoải mái hơn, mỉm cười nhìn hai vị huynh đệ, đồng ý gật đầu.

Từ đó, Phụng Tĩnh Xu hoàn toàn nắm giữ quyền tự chủ hôn nhân của mình, sau này bất luận nàng nói muốn thú người nào, sau lưng đều có hoàng gia kiên định ủng hộ.

"Nói xong chuyện này, Vũ Dực, sau đó phải tiến hành hai đại sự, ta cũng đã tìm được người thích hợp." Huynh đệ ba người dời đi đề tài.

"Đại sự? Huynh nói là....." Phụng Vũ Dực nghi ngờ nhìn Phụng Nhâm Ngao.

"Chính là hai việc!" Phụng Nhâm Ngao thả lỏng cười nói, sau đó về mặt thần bí tới gần Phụng Vũ Dực, "Đệ đoán, người ta tìm là ai?"

"Người nào..... Trời! Không phải là Xu Nhi chứ!" Phụng Vũ Dực nhìn nụ cười của Phụng Nhâm Ngao và Phụng Vũ Tường khiếp sợ kêu lên.

"Ha ha! Không sai, chính là Xu Nhi!" Phụng Nhâm Ngao vui mừng gật đầu.

"Hoàng huynh! Huynh điên ư? Xu Nhi mới bao tuổi, nàng sao có thể đảm đương được?" Phụng Vũ Dực không thể tin kêu lên.

"Việc đệ cứ yên tâm đi! Xu Nhi là do phụ hoàng, ta và Vũ Tường đồng thời nhìn trúng, nàng nhất định có thể đảm nhiệm!" Phụng Nhâm Ngao trái ngược với Phụng Vũ Dực tin tưởng Phụng Tĩnh Xu hơn, về mặt tự tin vỗ ngực một cái bảo đảm nói.

"Đúng vậy! Nhị ca, huynh vừa trở về chưa kịp trao đổi với Xu Nhi phải không? Vừa rồi nàng kể cho chúng ta tình cảnh nàng tham gia đại hội võ lâm, khi đó phụ hoàng, đại ca và ta cũng quan sát cẩn thận rồi, ta dám khẳng định, Diemndle,qu,y don Xu Nhi tuyệt đối là người được chọn tốt nhất!" Về mặt Phụng Vũ Tường cũng khẳng định, tiếp đó, hắn ghen tỵ nhìn Phụng Vũ Dực, chua chát nói: "Nhị ca có phúc lớn, có được nữ nhi bảo bối như Xu Nhi, ai..... tại sao ta lại không có vận may như huynh chứ!" Vừa nói vừa tỏ vẻ đau lòng.

"Đi!" Phụng Vũ Dực vừa nghe có người khen nữ nhi bảo bối, trong lòng cũng vui mừng đến nở hoa, không còn cố kỵ, hã hê nói: "Xu Nhi của ta là độc nhất vô nhị, đệ cứ đồ kị đi! Ha ha ha! Ta chỉ vừa nghĩ tới tương lai không lâu, Xu Nhi sẽ cưới vào phủ Hiền vương của ta nhiều nam tử muôn hình muôn vẻ, ta liền vui vẻ! Ha ha ha! Ta sinh một nữ nhi, lại mang về mấy nhi tử, giá trị, thật giá trị!"

"Ba người ở trong thiên điện nói thầm cái gì thế? Cũng không nói cho người ta nghe!" Tiếng Phụng Tĩnh Xu đột nhiên truyền từ bên ngoài vào, ba người Phụng Nhâm Ngao nhìn nhau một cái, thu lại đùa giỡn, rồi rút giả trang ra một người cha hiền thúc tốt, xem ra, bản lãnh mờ mắt nói mò của Phụng Tĩnh Xu cũng đi truyền từ trong hoàng gia này!

"Xu Nhi sao rồi?" Phụng Nhâm Ngao bày ra gương mặt hiền lành nhất, nhìn Phụng Tĩnh Xu từ bên ngoài đi vào hỏi.

"Nãi nãi nói muốn dùng bữa tối, tới gọi các người!" Phụng Tĩnh Xu nghi hoặc nhìn ba người trước mặt, "Các người vừa nói cái gì vậy?"

"Ha ha! Tất nhiên quốc gia chính sự." Phụng Nhâm Ngao nở một nụ cười bí ẩn.

Phụng Tĩnh Xu nhún nhún vai, không hỏi thêm nữa, dù sao hỏi bọn họ cũng sẽ không nói.

"Đúng rồi, hôm nay Xu Nhi trở lại, chúng ta cũng nên ăn mừng một chút đi?" Phụng Vũ Tường cao hứng đề nghị.

"Ừ, không tệ! Là nên cho mở tiệc đón tiếp tây trần cho Xu Nhi!" Phụng Nhâm Ngao đồng ý nói.

"Đón tiếp? Không cần chứ?" Phụng Tĩnh Xu nháy mắt mấy cái.

"A! Xu Nhi, con cũng biết tình hình khi con trở về đó, rất oanh liệt! Làm chấn động nửa thành đô Sở Ương rồi!" Phụng Vũ Tường cười to nói.

"Đúng vậy! Xu Nhi, con cho rằng tại sao con lại được truyền vào cung nhanh như vậy? Đó là lúc con trở lại gây ra động tĩnh quá lớn, lại cũng truyền đến chỗ mẫu hậu, mẫu hậu lại vội vàng phái người để thúc hạ chỉ, bằng không, hẳn là ngày mai chúng ta mới thấy được con đó!" Phụng Nhâm Ngao hài hước nói.

"Ừ, ừm!" Phụng Vũ Dực nghiêm túc gật đầu, "Nói như vậy, hai ngày nay phủ Hiền vương sẽ bị những quan viên kia đập phá bậc cửa mất!"

Phượng Tinh Xu nhìn ba người xướng họa trước mắt, rốt cuộc thỏa hiệp nói: "Đón tiếp! Đón tiếp thì đón tiếp!"

Ba người lập tức lộ ra nụ cười xảo quyết.

Lập tức sắp xếp tiệc đón tiếp, Phượng Tinh Xu liền thấy nghẹn ở cổ họng.

Trước không nói tới mấy phi tần quyền rũ nịnh hót trong hậu cung của hoàng thúc thúc Phượng Nhâm Ngao, ít nhất mấy vị công chúa mang theo từng đạo tâm mắt như có như không, cũng đủ để bắn thủng Phượng Tinh Xu, lại còn chưa nói tới mấy tâm mắt kinh diễm của nhóm hoàng tử.

Trở lại, chính là ba nam nhân bên cạnh Phượng Tinh Xu, Phượng Duy Tinh, Tinh Ảnh và Tuân Thư.

Ba người được tuyển vào cung, bị mấy người thái hậu bình luận toàn bộ từ đầu tới chân, đáng về kia, không giống như đang nhìn tôn tử (cháu rể), ngược lại có mấy phần giống như chọn thịt heo vậy!

Thức ăn trong hoàng cung, đại khái là tuyệt mỹ nhất trên đời này đi? Nhưng Phượng Tinh Xu nhìn thức ăn trên bàn, kiểu cách như vậy, cảm thấy được, nhìn rất quen mắt!

Tuân Thư là người duy nhất không chịu ảnh hưởng, tướng ăn của hắn cũng không đẹp mắt như mọi người, nhìn trúng cái gì liền đưa đũa gấp, gấp không tới còn có tiểu thái giám bên cạnh giúp hắn, cực kì vừa lòng. Ăn được một nửa, Tuân Thư thấy được một đĩa trắng sáng, tay nhỏ bé duỗi ra, gấp tới, nghi ngờ nhìn một chút, đặt ở trong miệng khẽ cắn, đột nhiên kêu lên một tiếng: "Tỷ tỷ! Đây là ngân ti cuốn (như ở quyền trước, thật sự không biết đây là món gì!)!"

Cái gì? Ngân ti cuốn? Phượng Tinh Xu sững sờ, thứ trắng trắng tròn tròn này là ngân ti cuốn? Không thể nào!?

Lúc này, thái hậu cười híp mắt nhìn Tuân Thư, có lẽ lão nhân gia cũng vô cùng yêu thích đứa bé này, cộng thêm tính tình Tuân Thư đơn thuần, người cũng khéo léo, vì vậy cũng đặc biệt thích hắn.

"Thư nhi à, con thật thông minh! Cái này chính là ngân ti cuốn!"

"Ha ha! Ngân ti cuốn này là món ăn mà gần đây rất thịnh hành trong hoàng thân quốc thích, nghe nói món ăn này được lưu truyền từ trong nhà một thành chủ ở Xuyên Vân quốc tới đây!" Hoàng hậu ngồi ở một bên giới thiệu.

"Ừm, ừm....." Tuân Thư vừa nghe vừa cắn hai cái, chờ sau khi hắn ăn xong một ngân ti cuốn, chân mày nhỏ nhỏ nhíu lại.

"Thư nhi, thế nào?" Thái thượng hoàng thấy Tuân Thư dường như không thích lắm, lên tiếng hỏi.

"Ăn không ngon." Tuân Thư lắc đầu một cái.

Nhất thời giữa bàn vang lên một mảnh tiếng hút khí, tất cả mọi người đều ở trong lòng toát mồ hôi vì thiếu niên không biết trời cao đất rộng này! Thiếu niên này thật không biết phân biệt tốt xấu! Có thể ở dùng bữa trong hoàng gia đã là tổ tiên tích đức, dinendian.loqid]on thức ăn hoàng cung rất ngon đó! Hắn lại còn bới đồng móc tây ghét bỏ! Một số người buông đũa xuống, mang theo vẻ mặt hả hê chờ nhìn kết cục của Tuân Thư!

Mấy người thái thượng hoàng mấy người cũng sững sờ, hoàng hậu lo lắng nói: "Thư nhi! Không được nói lung tung! Ngân ti cuốn này là do các ngự trù đặc biệt học làm đấy! Tại sao lại ăn không ngon chứ?"

Phượng Tinh Xu không nói, lặng lẽ nhìn Tuân Thư, trong mắt đều là trấn an và khích lệ.

Ánh mắt Tuân Thư quét về phía Phượng Tinh Xu, nhìn thấy ánh mắt làm người ta an tâm của Phượng Tinh Xu, lấy dũng khí nói: "Cái này quả thật ăn không ngon! Chính con đã ở trong nhà ăn ngân ti cuốn rồi, là tỷ tỷ tự mình làm, so với cái này ăn ngon gấp trăm ngàn lần!" Nói xong, kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ lên.

"Ồ!?" Thái hậu vừa nghe, chuyển sang Phượng Tinh Xu hỏi: "Xu nhi, con còn có thể nấu nướng?"

Phượng Tinh Xu cười cười, nói: "Trên núi học nghệ mấy năm, đối với bếp núc có chút nghiên cứu."

"Tỷ tỷ làm ngân ti cuốn rất ngon đấy!" Tuân Thư xen vào nói, hắn để đũa xuống, kho tay múa chân nói với mọi người: "Tỷ tỷ làm ngân ti cuốn này, đặt dưới ánh mặt trời nhìn xuống, đều là trong suốt! Còn nhìn thấy từng sợi nhỏ bên trong! Còn nữa, tỷ tỷ biết làm vịt nướng mật ong, chắc —— vừa thơm vừa ngọt, da giòn thịt mềm, ăn thật ngon!" Nói xong, Tuân Thư nuốt một ngụm nước miếng, nháy mắt nhìn Phượng Tinh Xu, "Tỷ tỷ, Thư nhi muốn ăn vịt nướng."

Phượng Tinh Xu cười khẽ, đứa nhỏ này, rất thích ăn. Gật đầu, cung chiêu nói: "Được, ngày mai làm cho đệ."

Vừa thấy Phượng Tinh Xu đồng ý, Tuân Thư nhân cơ hội đưa ngón tay thêm vào nói: "Còn có cá phi thúy, gà ngâm rượu, cua hoàng kim, thịt kho tàu....."

Mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, thậm chí nuốt nước miếng, cũng không biết Tuân Thư nói rốt cuộc là cái gì? Nhưng nghe những cái tên kia, cảm giác ăn rất ngon!

Hai người Phụng Nhâm Ngao và thái thượng hoàng nhìn một cái, một chủ ý đồng thời hiện lên ở trong đầu bọn họ, hai người ăn ý gật đầu.

Phụng Nhâm Ngao cười nói: "Nghe Tuân Thư nói vậy, Xu nhi đúng là rất biết nấu ăn đó!"

"Ha ha! Hứng thú thôi." Phụng Tĩnh Xu cười hai tiếng.

"Như vậy đi!" Phụng Nhâm Ngao nói, "Xu nhi cũng biết, mười ngày sau chính là sinh nhật của phụ thân con rồi, sinh nhật năm nay chúng ta cử hành một đại yến, nhân cơ hội mời người ba nước đến, tiến hành giao lưu, đến lúc đó chính là một quốc yến! Ta thấy đến lúc đó Ngự Thiện phòng có thể sẽ không giúp được, hơn nữa chỉ sợ bọn họ không làm được thức ăn tốt, Xu nhi, không bằng thức ăn trên bữa tiệc này, để con tự mình an bài, con thấy thế nào?"

Phụng Tĩnh Xu sững sờ, không biết sinh nhật phụ thân còn có những việc này, còn phải làm tiệc mời khách các quốc gia?

Không đợi Phụng Tĩnh Xu phản ứng kịp, thái thượng hoàng nhanh chóng nói: "Chỉ phụ trách Ngự Thiện phòng thì có là gì? Xu nhi, con cứ dứt khoát phụ trách cả bữa tiệc luôn đi!"

Một câu nói, khiến Phụng Tĩnh Xu choáng váng đầu!

"Phụ hoàng nói đúng! Phương pháp này rất hay! Xu nhi, bữa tiệc của Vu Dực liền giao cho con! Còn mười ngày, trên cơ bản bữa tiệc đã được chuẩn bị khá tốt, con nhìn một chút xem có cái gì cần điều chỉnh không là được rồi!" Phụng Nhâm Ngao thuận tiện nói, hai ba câu liền quyết định xong chuyện này.

"Ha ha! Rất tốt!" Thái hậu vỗ tay mà cười, nói: "Xu nhi, không bằng mấy ngày nay con ở lại trong cung đi! Cũng theo bồi lão nhân gia ta, chuyện yến hội cũng kịp thời an bài tốt, ừ, cứ quyết định như vậy! Người tới, nhanh đi chuẩn bị phòng cho công chúa!"

Cứ như vậy, Phụng Tĩnh Xu ở giữa ba bên, trái một lời, phải một lời, giữa một lời, hoảng hoảng hốt hốt tiếp nhận trọng trách yến hội, ở lại hoàng cung!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Chương 9

Thời gian rất gấp gáp, mười ngày sau sẽ phải cử hành yến hội, nhưng qua một loạt các qui trình chuẩn bị yến hội, đối với sự nhận biết của Phụng Tĩnh Xu, "quốc yến" này còn kém xa yến tiệc thật sự trong lòng nàng!

Thật ra, không phải yến hội được chuẩn bị theo quy cách thấp kém, mà là ánh mắt Phụng Tĩnh Xu quá bắt bẻ, Diệc nhi da nỉ e q u u ydo n cái gì cũng lấy ra so sánh với mọi thứ ở thế kỷ hai mươi mốt, những đồ vật cổ đại gì đó tất nhiên phải không dễ nhìn như đồ hiện đại.

Sau buổi tối hôm Phụng Tĩnh Xu biết được quá trình, liền phát ra một phong thư, trong một buổi tối, tất cả thể lực dưới tay của Phụng Tĩnh Xu đều được điều động! Lại tới một buổi tối, Hắc Linh Lung xuất ra bản thiết kế mà Phụng Tĩnh Xu muốn, chính là một kiểu hội trường kết hợp được nét cổ đại đặc sắc cổ điển.

Phụng Tĩnh Xu cần những vật liệu gì đều nói điện thoại giao phó cho Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh, đám thợ thủ công của Xảo Tượng lâu lập tức hành động, chẳng phân biệt ngày đêm nhanh chóng chế tạo những thứ đồ vật khiến người ta xem cảm thấy ngạc nhiên kia. Những đồ vật mà thời đại này

không thể làm được đều là do toàn bộ Hắc Linh Lung của Phượng Tinh Xu nhận thầu. Phượng Tinh Xu tính toán qua rồi, chỉ cần làm xong trước bữa tiệc bốn ngày, là có thể kịp thời trang trí.

Việc trang trí hội trường xong xuôi, biểu diễn ca múa trên bữa tiệc lại trở thành một cửa ải lớn, những tiết mục ca múa cổ đại, đơn giản chỉ là đánh đàn nhảy múa, đôi tới đôi lui đều là mấy thứ này, nếu như muốn đột phá, hầu như không có khả năng. Nhớ năm đó lập ra Mỹ Nhân hương, theo tin tức Phượng Duy Tinh truyền đến nói, Phong Thanh và các cô nương của Mỹ Nhân hương đều bị những phương thức to gan, dieendaaneequydonn những bộ y phục lộ liễu kia của Phượng Tinh Xu làm cho sợ hết hồn, chết sống không đồng ý, xấu hổ giống như những hoàng hoa khuê nữ, mà mấy khúc ca mới mẻ độc đáo cũng đều dọa các nàng sững sờ. Sau lại Phượng Duy Tinh và Phượng Tinh Xu nói, mấy ngày thành lập Mỹ Nhân hương kia là đoạn thời gian hấn hao tổn tinh thần nhất. Từ đó có thể biết được trình độ bảo thủ của cổ nhân rồi.

Phượng Tinh Xu vắt óc suy tính, vô đầu nghĩ nên sắp xếp tiết mục gì, nên tạo vũ đài thế nào, bối cảnh? Ánh đèn? Âm nhạc? Phục sức?

Từ lớn tới nhỏ, ngay cả màu sắc lông mi của diễn viên cũng không bỏ qua, cực kỳ tỉ mỉ.

Khó khăn nhất còn không phải những thứ này, mà là bố trí và diễn luyện tiết mục, mấy nhóm vũ nương kia, mặc dù ở trên phương diện vũ đạo đều là người nổi bật, nhưng vẫn không nhớ được những động tác và trận hình biến hóa của Phượng Tinh Xu. Trước kia điệu múa họ nhảy đều là uyển chuyển hàm xúc thanh nhã vung tay áo, điệu múa hôm nay, vừa phải đi cà nhắc, vừa phải rung ngực, họ không nhận nổi những thứ này, hai ngày trước bắt đầu huấn luyện, mà vẫn làm không xong, Phượng Tinh Xu tức giận, trực tiếp đề mấy hồng bài từ Mỹ Nhân hương của thành Sở Ương đến làm mẫu cho họ. Vừa bắt đầu, những vũ nương kia còn ý vào thân phận của mình, khinh thường học những vũ khúc phong trần này, kết quả từng người một đều bị Phượng Tinh Xu mắng xối xả, da.nze.quydo/nn lại cùng với mấy vị hồng bài nhảy một khúc, khiến mấy nữ nhân có chút tự cao tự đại thẹn đến muốn chui xuống đất, sau cũng ngoan ngoãn nghe Phượng Tinh Xu điều khiển, Phượng Tinh Xu nói giờ chân tuyệt đối sẽ không che mặt xấu hổ, ngay cả mấy hồng bài ở Mỹ Nhân hương tạm thời ở lại trong cung cũng nhận được trọng đãi của các vũ nương, khiến mấy hồng bài trực tiếp hô quá đã, sau khi trở về mấy cô nương Mỹ Nhân hương tới trước khách nhân có động tác dương Phượng Tinh Xu, mỹ danh của Phượng Tinh Xu càng thêm lưu truyền rộng rãi, thiên hạ ai không biết công chúa hái cỏ ngoại trừ có chút háo sắc ra thì bản tính vừa lại thông tuệ, đối đãi người khác đều ngang hàng, rất là hiền hoà!

Phần vũ đạo đã xong, Phượng Tinh Xu lại không ngừng kiểm tra phần âm nhạc, nhạc khí thời cổ vẫn rất có hạn, hơn nữa tiếng khảy đàn rất nhỏ, suy tính đến diện tích của hội trường, Phượng Tinh Xu lại vội vàng làm ra rất nhiều các biện pháp khiến âm thanh có thể lớn hơn chút.

Về phần nhạc khí, Phượng Tinh Xu cũng không lo lắng nhiều, chỉ là giao các khúc nhạc dùng lúc biểu diễn cho người phụ trách, muốn các nhạc sư dưới tay của hắn phải luyện tập tốt, những bản nhạc phổ này nhất định phải được đàn ra một cách hoàn mỹ, coi như ăn cơm ngủ nghỉ, cũng phải mang theo luyện cho tốt!

Phần lớn các nhạc sư đều là nam nhân, những nam nhân này dễ xử lý hơn nhiều so với đám nữ nhân kia, từng người một đều rất thích bản nhạc phổ hiếm có này, vì vậy vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu đưa nhạc phổ, tất cả đều sáng mắt lên ôm không rời, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, những bản nhạc phổ này mới nghe thấy lần đầu, chỉ cần học xong, coi như về sau không làm người hầu trong hoàng cung nữa, đến dân gian, tùy tiện làm gì cũng có thể sống tốt, vì vậy Phượng Tinh Xu đỡ lo nhất chính là đám nhạc sư này. Sau tới phân luận công ban thưởng, một đám nhạc sĩ cũng bởi vì được Phượng Tinh Xu khen ngợi mà khiến hoàng đế phong thưởng, từng người một đều cảm tạ ân đức của Phượng Tinh Xu, đây là nói sau, không đề cập tới.

Mười ngày này, Phượng Tinh Xu đều luôn khẩn trương bận rộn, ngay cả ăn cơm cũng thoái thác lời mời của thái hậu chỉ dùng bữa với một đám cung nhân, hôm nay ở Vũ ti, ngày mai ở Cầm uyển, hôm sau lại chạy tới Ngự Thiện phòng, mười ngày như vậy, cả người đều gầy đi trông thấy, khiến thái hậu đau lòng trực tiếp mắng mấy người thái thượng hoàng và hoàng đế, dinendian.loqidjon trách bọn họ đã giao việc phiền phức như vậy cho Phượng Tinh Xu làm, hoàn toàn quên ban đầu chính bà cũng vỗ tay bảo hay, khiến Phượng Tinh Xu trực tiếp ở lại trong cung!

Vốn là, dựa theo tính tình của Phượng Tinh Xu, những chuyện này nàng không cần tự mình làm vất vả như thế, nhưng mà, đây là tiệc sinh nhật của phụ thân nàng, Phượng Tinh Xu lại rất coi trọng người thân, vì vậy toàn tâm vô đầu vào chuẩn bị, khiến những người xung quanh nhìn đau lòng không thôi, duy nhất có thể làm chính là dùng toàn lực của mình đến giúp đỡ nàng.

Mười ngày trôi qua rất nhanh, người của ba nước lần lượt đến Lộng Phong quốc, Phượng Nhâm Ngao đón tiếp, rồi an bài bọn họ tiến vào ở trong trạm dịch, chờ đợi yến hội tới.

Mặc dù Phượng Tinh Xu rất bận rộn chuẩn bị bữa tiệc, nhưng vẫn luôn luôn chú ý tới tin tức bên ngoài, tỷ như Hí Triều quốc phái ai tới? Khách của Xuyên Vân quốc ra sao? Người của Việt Sa quốc thì như thế nào? Tất cả đều không trốn thoát khỏi tầm mắt của nàng, vấn đề an toàn của yến hội, từ khi các đội ngũ bước vào thành Sở Ương, liền bị Phượng Tinh Xu phái người âm thầm bảo vệ. Dĩ nhiên, nói là bảo vệ, thật ra thì cũng có thành phần giám thị ở trong đó, để ngừa trong đó có người sinh sự, khơi lên chiến tranh ba nước.

Theo báo cáo của những âm vệ kia, Phượng Tinh Xu biết được đại khái những người tới lần này, Hí Triều quốc phái tới hoàng tử đương triều Từ Nguyệt Hí, hoàng đế Hí Triều quốc Từ Diệp có thể nói là hoàng đế si tình nhất bốn nước, nghe nói năm đó hoàng đế và hoàng hậu Lục Tinh La vô cùng ân ái, hai người có một vị công chúa, sau lại vì kéo dài huyết mạch hoàng thất, mới để Từ Diệp phong bằng hữu tốt của nàng là Mộ Dung Huyền làm Huyền phi, Lục Tinh La và Mộ Dung Huyền trước sau có thai, bất ngờ lúc chuyển dạ thì hai vị hoàng phi lên núi thấp hương, gặp phải cướp, trước thời gian sinh hạ hai hoàng tử, mà Lục Tinh La và đứa bé của Mộ Dung Huyền bị cướp hãm hại tới chết, Mộ Dung Huyền ôm đứa bé của Lục Tinh La liều chết mới trốn thoát được, Từ Diệp đau đớn, từ này về sau không nạp phi nữa, hoàng thất Hí Triều quốc cũng chỉ có một vị hoàng tử, chỉ đợi sau khi Từ Diệp qua đời thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Hộ tống Từ Nguyệt Hí tới, là quốc cữu của Hí Triều quốc, huynh trưởng của Mộ Dung Huyền Mộ Dung Vũ, còn có hai người mà Phượng Tinh Xu không thể tưởng tượng được —— Hoa Ngọc Dung và Kim Bích Dục!

Hoa Ngọc Dung thân là đệ nhất tài tử, ở Hí Triều quốc cũng có chức quan văn nhàn tản, chỉ là hắn vẫn không coi trọng chức quan đó, lần này đi theo, có chút ngoài dự đoán của mọi người, chỉ là, hai người cũng quen biết đã lâu, đối với việc Hoa Ngọc Dung đến, Dieemdkdan/leeequhydonnn Phượng

Tĩnh Xu cũng cảm thấy vui mừng. Có điều, nàng không biết, Hoa Ngọc Dung tới không chỉ muốn chúc thọ đơn giản như vậy, vị tài tử phong lưu này là hoàn toàn vì Phụng Tĩnh Xu mà đến!

Kim Bích Đặc hình như là làm quý tộc mà tới, trên danh nghĩa còn là vì trao đổi buôn bán giữa hai nước, phía sau hẳn còn đi theo một cái đuôi xinh đẹp —— vị biểu tiểu thư Kim gia chưa từng che mặt ở trên đại hội võ lâm Tịch Thẩm Nhụy, Phụng Tĩnh Xu thẩm nghĩ, sẽ không phải là tới để làm thân chứ?

Người từ Xuyên Vân quốc tới là một vị vương gia, vị vương gia này là hoàng đệ của quốc vương Xuyên Vân quốc, bên ngoài truyền ra hoàng đệ Đông Phụng Tĩnh Húc và vương gia Đông Phụng Bản của Xuyên Vân quốc tình như thủ túc, không thể kém hơn hoàng đế và hai vương gia của Lộng Phong quốc, Phụng Tĩnh Xu lại khó hiểu, sao cái thế giới này tình nghĩa hoàng thất lại âm áp như vậy, một chút sát khí ám toán cũng không có, chẳng lẽ thế giới thay đổi? Tĩnh người cũng tốt đẹp hơn?

Khách từ Việt Sa quốc là nhị hoàng tử đương triều Long Ứng Tĩnh, đi cùng còn có Việt Sa quốc văn thần Sa Y Hân và võ tướng Viêm Vũ Thụy, mới nhìn tên này, Phụng Tĩnh Xu còn thầm hồ người của Việt Sa quốc tới có khí thế lớn, sau lại hỏi thuộc hạ, dĩ nhiên (lee^qu.donnn) mới biết ba người này ngoài việc tham gia tiệc mời của Lộng Phong quốc ra còn phải đi tới Hí Triều quốc tham gia một bữa tiệc khác, về phần là bữa tiệc gì, hai ngày nay Phụng Tĩnh Xu luôn hồ đồ, cũng không còn thời gian đi quản, dù sao cũng không liên quan, nên bỏ quên luôn.

Trong lúc Phụng Tĩnh Xu chuẩn bị, còn gặp được một người, đó chính là Phụng Hàm Tiểu lên đường chậm hơn Phụng Tĩnh Xu hai ngày. Lúc Phụng Hàm Tiểu ở đại hội võ lâm bị Phụng Tĩnh Xu dùng Định Thân thuật suốt cả hai ngày, lúc Phụng Tĩnh Xu đi cũng chỉ giải Định Thân thuật cho mấy chương môn các phái, Phụng Hàm Tiểu bị nàng hoa lệ lệ quên lãng, vì vậy làm người gổ suốt cả hai ngày, sau lại nghe nói Phụng Tĩnh Xu về Lộng Phong quốc rồi, hẳn mới không ngừng vô ngựa chạy về.

Khi Phụng Hàm Tiểu trở về gặp Phụng Tĩnh Xu, ánh mắt kỳ quái này, khiến Phụng Tĩnh Xu rất không thoải mái, có loại cảm giác quái dị, nhưng Phụng Tĩnh Xu cũng không nghĩ nhiều, mặc hắn nhìn, cứ như vậy Phụng Hàm Tiểu vẫn dùng ánh mắt quái dị nhìn Phụng Tĩnh Xu, cho đến cuối cùng, chuyện đã xảy ra không thể ngăn cản, khi đó Phụng Tĩnh Xu hối hận cũng đã chậm.

Ở hoàng cung hai ngày nay, Phụng Tĩnh Xu còn gặp được không ít người, trong đó khiến Phụng Tĩnh Xu chú ý nhất, chính là thừa tướng Vu Lam, đám người bọn họ, ở biên thành giết cháu ngoại trai của Vu Lam, hôm đó ở thành Tô Thanh, nàng cũng đã nghe rõ, người của Vu gia đã tìm tới thành Sở Ương, đoán chừng vào lúc này đã gặp Vu Lam rồi? dĩ nhiên (lee^qu.donnn) Chi là, Phụng Tĩnh Xu rất tò mò sắc mặt của Vu Lam ra sao, cái dáng vẻ kia, không giống như là cháu ngoại trai của mình bị giết, không có một chút bị thương và tức giận, ngược lại cả ngày mặt đầy buồn rầu, giống như là mỗi ngày ra cửa đều gặp phải phiền vậy!

Lại không nói vì sao Vu Lam lại có loại phản ứng này, chỉ là nhìn sắc mặt của hắn, đã đủ Phụng Tĩnh Xu cười trộm cả ngày rồi. Vu Lam ở trong triều rất có nhân duyên, diện mạo của hắn cũng trợ giúp rất lớn cho hắn, gương mặt tuấn tú hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của các thiên kim khuê tú, coi như hắn đã thành gia cũng có một nhi nữ, tuổi cũng hơn bốn mươi rồi, nhưng mỗi ngày vẫn có rất nhiều thiên kim tiểu thư viết thư tình cho hắn, thậm chí còn có nữ tử thanh lâu lớn mật tìm leo lên giường của hắn, chỉ là cũng không được như ý, ngược lại làm đồ bình dâm chua của thừa tướng phu nhân, ngày ngày bận rộn đuổi những đóa hoa đại kia, như vậy có thể thấy được tướng mạo của Vu Lam được ưa thích thế nào. Nhưng hai ngày nay Vu Lam vừa hạ triều liền mặt đen lại, khiến rất nhiều quan viên cũng không dám đến gần hắn, tình cảnh kia, thật đúng là thú vị!

Mỗi ngày lúc Phụng Tĩnh Xu đi Ngự Thiện phòng, sẽ đặc biệt chạy tới xem một chút, vì vậy cũng tương đối để ý đến Vu Lam này, ít nhất hắn có thể là cảnh tượng giải trí mà trong lúc Phụng Tĩnh Xu khẩn trương chuẩn bị, để cho nàng có thể thả lỏng cả người, theo lời Phụng Tĩnh Xu mà nói, không thể không có công đó!

Đám người Phụng Nhâm Ngao tùy thời đều chú ý sự chuẩn bị của Phụng Tĩnh Xu, cũng toàn lực hỗ trợ, nhưng mà điều bọn họ ủng hộ nhất, chính là chuyện Ngự Thiện phòng nghiên cứu món ăn mới. Phụng Tĩnh Xu điều mấy vị đầu bếp xuất sắc từ Bách Tính phường tới thảo luận trao đổi với người của Ngự Thiện phòng, dĩ nhiên (lee^qu.donnn) người của Bách Tính phường đều giống như mấy cô nương Mỹ Nhân hương, cũng lấy ra bản lĩnh xuất chúng khiến những vị ngự trù kia tâm phục khẩu phục, cuối cùng mấy đầu bếp biểu hiện xuất sắc còn được khen thưởng và phong hào, khiến những vị đầu bếp dân gian kia được nở mặt một lần.

Mười ngày này, có thể nói là mười ngày khai vị của đám người Phụng Nhâm Ngao, Ngự Thiện phòng ngày ngày bung tới những món ăn khác nhau, vừa đẹp lại ngon miệng, làm cho người ta ăn no thỏa mãn, lại càng thêm mong đợi đối với bữa tiệc này.

Bốn ngày cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu đã dựng xong hội trường và còn phải trọng binh canh giữ, Phụng Tĩnh Xu còn phái ra ba trăm Lam Linh Lung thủ vệ, chỉ sợ có người lọt khe hở vào hội trường quấy rối, đặc biệt nhất, dĩ nhiên (lee^qu.donnn) Phụng Tĩnh Xu còn sai một trăm Hắc Linh Lung đi tìm thuốc nổ, vì đề phòng ngừa trận nổ kinh thiên trên đại hội võ lâm lại xuất hiện trên bữa tiệc, yến hội này không thể so với đại hội võ lâm, một chút không may cũng không thể có.

Rốt cuộc, đếm ngược thời gian một ngày cuối cùng, tất cả mọi người hoàn thành công việc trong tay, vì muốn thưởng cho nhóm công nhân này, Phụng Tĩnh Xu đặc biệt ngoại lệ, lúc chuẩn bị một ngày cuối cùng này, để cho mọi người tiến vào hội trường chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể vào, những dân chúng bình thường, có thể được tiến vào nơi long trọng như vậy, từng người đều vô cùng kích động, phải biết rằng, bốn ngày cuối cùng hội trường này mới được bắt đầu bố trí và diễn tập, cũng không cho bất luận kẻ nào tiến vào, ngay cả hoàng đế cũng bị Phụng Tĩnh Xu ngăn cản ở bên ngoài, mà những dân chúng bình thường như bọn họ lại có thể được tới xem, có thể thấy có bao nhiêu vinh hạnh!

Lúc ấy, ngoài việc trang trí hội trường ra, vẫn còn đang tiến hành tập tiết mục, tất cả mọi người đều bị này cảnh tượng lộng lẫy làm cho sợ ngây người, dưới sự yêu cầu của Phụng Tĩnh Xu, mọi người đều giữ bí mật, không tiết lộ một chút nội dung nào ra bên ngoài, cho đến khi bữa tiệc kết thúc.

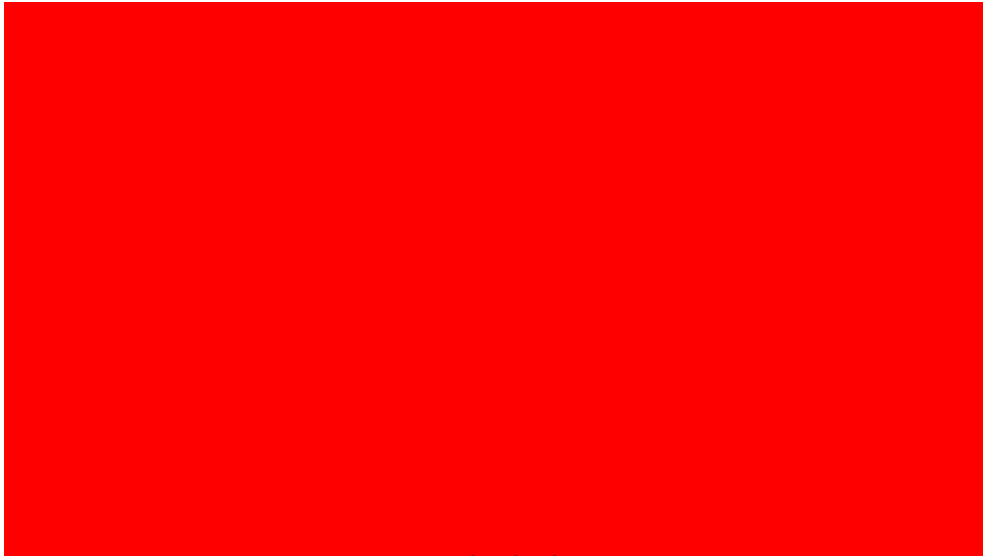
Sau một ca khúc kinh điển khác lạ, toàn bộ diễn xuất đều kết thúc, năm nghìn quần chúng tham dự đồng thời phát ra tiếng hoan hô rung trời, giống như đang ủng hộ vị bữa tiệc ngày mai.

Hù dọa một đám chim bay trên trời, mọi người ở ngoài hội trường tò mò nhìn về phía nơi phát ra tiếng hoan hô, Dieenndkdan/leeequhydonnn chỉ đang mong đợi yến tiệc ngày mai, một yến tiệc sắp được lưu truyền lưu danh thiên cổ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Chương 10

Trước bữa tiệc ba ngày, trong một gian phòng sáng rực, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười lớn vui vẻ, hình như người trong phòng đang trò chuyện với nhau rất vui, nhưng nếu như đang ở trong phòng, nhất định sẽ bị âm mưu bại lộ dưới ánh mặt trời dọa cho giật mình.

Hai người nam nhân đang không ngừng thảo luận về những hứng thú và kỳ văn dị chí, ngón tay cũng chấm nước không ngừng khoa tay múa chân ở trên bàn gỗ.

"Quý quốc tới đây có vẻ căng thẳng nhỉ?"

"Không nhọc ngại lo lắng."

"Ta đây cũng nghĩ vì lợi ích chung của hai nước chúng ta!"

"Lợi ích gì?"

"Người thấy Lộng Phong quốc này có đất đai rộng lớn, tài nguyên phong phú, đợi một thời gian nữa, chỉ sợ sẽ càng lớn mạnh hơn, Die nd da nl e q uu ydo n đến lúc đó, binh hùng tướng mạnh, vậy hai nước chúng ta chẳng phải là. . . . ."

"Chuyện này chỉ do một mình ngươi suy đoán mà thôi."

"Cứ cho là suy đoán của ta đi! Vậy thì ngươi thấy vật tư của Lộng Phong quốc. . . . ."

"Chúng ta muốn vật tư gì, sẽ tự mua ở chỗ bọn họ."

"Tất nhiên có thể mua, nhưng dù sao cũng không thể tùy tiện lấy vật gì đó giống như ở trong nhà mình vậy. . . . . Lần này các ngươi tới mua, mua được cái gì? Người ta còn không phải tự mình tích trữ sao, đến lúc đó dân chúng các ngươi muốn còn không lấy ra được, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, này ngàn dặm người chết đói vạn hải cốt, nhưng lại do một tay ngươi tạo thành!"

"Chuyện này. . . . ."

"Nếu không, trên yến hội lần này ngươi thử ngụ ý cho bọn họ biết, đến lúc đó ngươi sẽ biết rõ nên làm như thế nào!"

"Được rồi! Ta sẽ thử trước, thực sự không được, mới quyết định!"

Hai người nam nhân này nhìn nhau, lại cười vang lên. Ánh mặt trời chiếu vào, cái bàn gỗ tản ra mùi hương nhàn nhạt, không thấy một chút bụi nào.

Phủ Hiền vương

Một nam tử áo trắng cứ chần chừ ở trước cửa lớn vương phủ, khăn trương mà mong đợi, đi tới lui mấy chục hồi, dieendaaneequydomn khiến những người bán hàng rong ở gần đó cũng phải hoa mắt, mới lấy dũng khí gõ cửa.

"Ken két ——" Cánh cửa chậm rãi mở ra, lộ ra một gương mặt , "Công tử, người tìm ai vậy?"

"Xin hỏi, Tĩnh Xu —— à, không, là công chúa ở trong phủ sao?"

"Tĩnh nhi không có ở đây." Người giữ cửa còn chưa trả lời, giọng của một người trẻ tuổi vang lên ở phía sau nam tử áo trắng.

"A! Thì ra là tiểu vương gia, đã lâu không gặp!" Nam tử kia xoay người nhìn về phía người lên tiếng trả lời, vẻ mặt trấn định, lúc vừa nhìn thấy hai người đứng ở phía sau, bỗng trở nên có chút khăn trương, "Àch, này, vị này là. . . . ."

"Phụ vương, vị này là đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung của Hí Triều quốc, " Phụng Duy Tĩnh giới thiệu Hoa Ngọc Dung với Phụng Vu Dực, da.nlze.qur,ydo/nn rồi mới giới thiệu với Hoa Ngọc Dung: "Đây là phụ vương của ta, Hiền vương gia."

Hiền vương!? Đó không phải là phụ phụ phụ phụ —— thân của Tĩnh Xu sao? Hoa Ngọc Dung sững sờ, lập tức khăn trương lên! Cà lăm thăm hỏi: "Phụ, phụ, phụ vương, không đúng! Hiền vương! Xin chào Hiền vương gia!"

Hiền vương gia khó hiểu nhìn người trẻ tuổi trước mặt, lại nhìn Phụng Duy Tĩnh, đây chính là đệ nhất tài tử trong truyền thuyết? Sao lại khăn trương như vậy? Một chút khí phách cũng không có.

Cho đến khi thấy ánh mắt đầy ẩn ý của Phụng Duy Tĩnh, mới chợt hiểu ra, ha ha cười nói: "Tốt! Tốt! Chúng ta vào trong rồi hãy nói!" Nói xong, dẫn đầu đi vào, Phụng Duy Tĩnh và Hoa Ngọc Dung đi theo phía sau.

Người làm giữ cửa nhìn ba người đi vào, cho đến khi đóng cửa mới nhớ tới chuyện có người tới thăm, vội vàng chạy đến sau lưng Phụng Duy Tĩnh nhẹ giọng báo cáo, Phụng Duy Tĩnh ngừng bước chân lại một chút, phân phó nói: "Đi Hạnh Lâm đường tìm Nguyệt Phi, nói Lục Miêu chân nhân đã tới, để cho nàng dẫn người theo."

Người làm tuân lệnh vội vàng chạy đi.

Phụng Duy Tĩnh nhìn về bóng dáng màu hồng nhắm mắt theo đuôi phía trước, lắc đầu cười nói: Tĩnh nhi này, dinendian.loqidJon hoa đào cũng đuổi tới đây rồi, thôi vậy, hiện tại nàng đang bận, không nên làm phiền nàng, trước hết để phụ thân xem thử con rể này đã rồi hãy nói! Nghĩ tới, bước chân đi theo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trời tối, đèn đuốc trong Hoàng thành sáng trưng, tất cả dân chúng đều vây tụ ở trên bãi cỏ hoàng cung rộng hơn một nghìn hai trăm mẫu (mẫu: đơn vị đo diện tích đất, mười sào là một mẫu, 3600 thước vuông tây là một mẫu), chờ đợi tiến hành thọ yến Hiền vương gia mà cả nước chú ý. Dân chúng được phê chuẩn đến chỗ cách hoàng cung trăm trượng, nghe nói bữa tiệc lần này sẽ có rất khúc nhạc rất êm tai, quan phủ đã sớm dán bố cáo mời dân chúng có hứng thú tới nghe, vì vậy tạo thành hiện tượng ngàn người đều đổ xô ra đường như hiện giờ, tất cả mọi người đều chạy đi xem náo nhiệt, đến bên ngoài hoàng cung, dân chúng đi tới ngồi trên những băng ghế dài đã đặt sẵn, tới muộn thì đứng ở vị trí đã quy định, người người đều cầm một cái đèn lồng trong tay, trong đêm đen sáng lên rực rỡ, trên vẻ mặt mỗi người đều treo nụ cười vui sướng, bắt đầu trò chuyện với nhau, tạo thành một biển người rộn rã.

Bữa tiệc lần này, điều động Ngự Lâm quân Hoàng thành và đội quân năm vạn người để phòng bị, trong đó ba vạn người dùng để duy trì an toàn trong bữa tiệc, hai vạn còn lại duy trì trật tự bên ngoài hoàng cung, đội hình tương đối lớn.

Giờ Tuất bắt đầu, từng chiếc xe ngựa lần lượt tiến vào, người trên xe vừa xuống lập tức rời đi, để tránh ngăn cản xe phía sau, tạo thành hỗn loạn.

Người tham gia yến hội, ngoài khách ba nước ra, văn võ bá quan trong triều, các quý tộc thương nhân nổi danh cùng với người nhà của bọn họ, đều được mời đến, người tham dự gần một ngàn người, số lượng nhiều hiếm có từ trước đến nay.

Bách quan ở ngoài cửa đợi hoàng đế và khách ba nước đến, nhân vật chính còn chưa đến, không ai dám vào bên trong trước.

Rốt cuộc, Kim Long liền đại biểu hoàng gia xuất hiện, nhất thời, xôn xao một mảnh quỳ xuống, hô to "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Phụng Nhâm Ngao đứng lên, dùng nội lực truyền âm nói: "Bình thân ——" Cho đến khi tất cả mọi người đứng dậy, Dieemndkan/leeequhydonnn nói lần nữa: "Tối nay là sinh nhật bốn mươi tuổi của hoàng đế Hiền vương của trẫm, mọi người không cần gò bó, cả nước cứ cùng vui vẻ đi ——"

Nói xong, phía dưới lại quỳ lạy lần nữa.

Sau, do Phụng Nhâm Ngao dẫn đầu, thái thượng hoàng, thái hậu, hoàng hậu đi theo ở đằng sau, phía sau nữa chính là Phụng Vu Dực và vương phi Giang Sở , Phụng Tĩnh Xu dắt Tuần Thư đi theo sau hai người với Phụng Duy Tĩnh, Tĩnh Anh đi song song, dung nhan tuyệt mỹ của nàng khiến người ở chỗ này đều nín thở, tầm mắt ái mộ và ghen tị tầm mắt không ngừng bắn tới trên người nàng, hai lớp lửa và băng, vô tri vô giác kẹp Phụng Tĩnh Xu ở giữa.

Sau đó là Phụng Vu Tường và người nhà, sau nữa chính là khách ba nước, theo địa vị cao thấp sắp xếp thứ tự mà vào, đi theo phía sau chính là tùy tùng của bọn họ, cuối cùng là bách quan và các quý tộc thương nhân.

Chỗ lối vào dùng rất nhiều hoa tươi tạo thành một cánh cửa hình vòm khổng lồ, còn dùng mấy lớp sa mỏng tới để ngăn cách ánh mắt tò mò ở bên ngoài, khiến cho mọi người ở bên ngoài không thấy được cảnh tượng bên trong, chỉ có xuyên qua cánh cửa bằng hoa, mới có thể nhìn thấy được ở bên trong, vì vậy, vừa mới bước vào cánh cửa bằng hoa, mọi người liền bị cảnh ở trước mắt làm cho sợ ngây người.

Không ngờ phía sau cánh cửa bằng hoa, còn có một bức tường hoa rất lớn, tường này cao hơn mười mét, dùng rất nhiều đóa hoa màu sắc khác nhau ghép thành một phiên bản Hiền vương gia nhỏ, chỉ thấy Hiền vương gia mặc cẩm bào màu tím tô lên chút màu bạc, vẻ mặt nghiêm túc ôm quyền, bên cạnh bức tường còn có một câu chào đón ngắn gọn: đừng khách sáo!

Mọi người thấy này phiên bản Hiền vương gia cùng với câu chào mừng kia, đều không khỏi mỉm cười, xưa nay Hiền vương tuần lăng, lại bởi vì địa vị ở trong triều của hắn địa vị, nên đa số người đều có ấn tượng về hắn ấn tượng là vẻ mặt nghiêm khắc, nhưng giờ phút này thấy được phiên bản thu nhỏ của Hiền vương gia, di@en*dyan(lee^qu.donn) đôi mắt sáng ngời có thần, hai gò má mồm mỉm, hai tay béo ụt ịt ôm quyền, giống như là tiểu oa nhi, thật sự là khiến người ta buồn cười, không ngờ Hiền vương gia bình thường nghiêm túc lại cũng có lúc đáng yêu như vậy!

Các gia quyến lại càng thêm yêu thích bức họa này, rồi rít nhỏ giọng thét lên, cảm giác kia, giống như muốn trao trái tim ra ngoài, vô cùng yêu thích bức họa chưa bao giờ thấy này.

"Ha ha ha! Vu Dực, không ngờ đệ lại có lúc đáng yêu như vậy đó!" Phụng Nhâm Ngao không như các quan viên khác chỉ có thể len lén nín cười, lập tức lớn giọng cười sang sảng, mấy người thái thượng hoàng sau lưng đều là vẻ mặt không cười mới lạ, cười đến Phụng Vu Dực cũng đen mặt rồi. Nhưng vừa nhìn thấy ái thể bên cạnh cũng cười thờ không nổi, khỏe mắt cũng cười chảy ra nước mắt, Phụng Vu Dực lại thả lỏng sắc mặt, vẻ mặt tràn đầy dịu dàng nhìn ái thể của mình, thoáng nhìn Phụng Tĩnh Xu với ánh mắt dờ khóc dờ cười, bị Phụng Tĩnh Xu tặng một cái mặt quỷ trở lại.

Phụng Nhâm Ngao cười một tiếng, tất cả người phía dưới đều không nhìn được, rồi rít phá lên cười, có mấy người gan lớn còn muốn lại gần đùa giỡn, đáng tiếc khoảng cách quá xa, bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở này.

Mọi người cười được một trận rồi theo Phụng Nhâm Ngao vòng qua tường hoa, lúc này mới nhìn thấy hội trường thật sự, tất cả đều bị cảnh sắc ở đây làm cho mê hoặc.

Chỉ thấy cả hội trường được một mảnh màu vàng kim và màu tím bao lại, màu vàng tơ lụa, màu tím màn sa, bao bọc tất cả chỗ ngồi lại, bất luận là chủ vị ngay phía trên hay là chỗ ngồi hai bên, ngay cả chỗ ngồi phía dưới cũng được bọc lại, hiện ra vẻ đẹp hoàn toàn mộng lung. Kỳ lạ nhất là ngàn vạn con đom đóm nhẹ nhàng bay lượn dưới ánh đèn mờ, dường như không e ngại người đến, chậm rãi bay ở giữa không trung. Những con đom đóm này, ở trên bầu trời lóe lên thành những đốm sáng nhỏ, chọt lóe chọt tắt, khiến cả hội trường thành một biển sao sáng, trông rất trữ tình.

Một đám cung nữ mặc xiêm áo hồng tiến lên, dẫn đám đông vào chỗ ngồi của mình, ngay sau đó âm nhạc du dương bắt đầu nổi lên.

Cả hội trường là một cái hình chữ nhật, chính giữa là một vũ đài khổng lồ, ngay phía trước vũ đài là chủ vị, phía trên sắp xếp vị trí của Phụng Nhâm Ngao, thái thượng hoàng, thái hậu, hoàng hậu và phu thê Hiền vương, phu thê Đức vương, bên trái là khách mời ngoại quốc, còn lại phía bên phải là một đám hoàng tử, công chúa và các quan viên triều đình nhất phẩm trở lên, đối diện chủ vị chính là tất cả mấy ngàn chỗ ngồi lớn nhỏ, hay nhất chính là vừa bắt đầu đi vào thấy bức tường hoa kia, quay đầu mới nhìn lại thật ra thì là một cái đài xem hình bậc thang, dfienddn lieqiudoon chủ yếu là dùng để quan sát buổi biểu diễn, nếu như người nào không thấy được biểu diễn ở trên đài, cũng không cần ở dưới lo lắng, có thể tùy ý đứng dậy đi lên để ngắm nhìn, chỉ là do đài quan sát đối diện với đám người hoàng đế, vì để an toàn, phải đi quan đám vệ binh trùng trùng kia.

Phụng Tĩnh Xu dùng kỹ thuật tân tiến nhất, trang trí cả hội trường rất hợp lý, vừa giống như trung quốc cổ đại, lại có thể có hiệu quả về tiếng vang, dĩ nhiên, muốn để tiếng nhạc hoàn toàn truyền đi dựa trên phương thức tự nhiên ở hội trường, nhất định là không làm được, vì vậy Phụng Tĩnh Xu lại dùng một chút mảnh khoe, đặt mấy chục tảng đá ở góc sân cỏ.

Âm tương (mình không hiểu cái này là gì nhưng nguyên bản convert của từ này là [soundbox](#) nên để y luôn), thông qua âm tương truyền đi, dân chúng phía ngoài mới có thể nghe rõ âm nhạc bên trong.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, một đám nhạc sĩ đi lên vũ đài, sau khi sắp xếp nhạc cụ xong, bắt đầu mở màn tiệc tối.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 91: Chương 10.2

Dưới một khúc âm nhạc êm dịu, thức ăn dạ tiệc được từng thái giám cung nữ bưng lên.

“Cung dâng hi nghênh thọ, sơ hạ hà sơ bích, tiên sàng khẩu khẩu kim, kim ngọc quá môn hương, hương phiêu sơn hải trần, trần vị nông gia bảo, bảo bồi thái hồ mỹ.....” Từng mâm đồ ăn lạnh được bưng lên, màu sắc tươi ngon này, hương thơm bay phảng phất, chọc cho mọi người động lòng, sau khi Phụng Nhâm Ngao nói chuyện một phen, ra lệnh một tiếng, mọi người rôi rít cầm đĩa lên liếc nhìn mục tiêu, đặt ở trong miệng thưởng thức, vô cùng kinh ngạc. Sau món lạnh, chính là một loạt món ăn nóng ra sân, cả nhà đều vui sướng, cầm tú phụng hoàn hảo, minh nguyệt chiếu song huy (tên món ăn, cụ thể là gì thì mình k biết, mong mọi người thông cảm). . . . . Nhìn từng món một nóng hổi, mọi người đều không ngừng nuốt nước miếng, rôi rít mở to cặp mắt tham lam nhìn những món ăn đầy màu sắc này, chờ cái mâm vừa đặt xuống, mọi người lại nhào lên, vừa ăn vừa trầm trồ khen ngợi.

Lúc này, một đám cung nữ mặc y phục màu đỏ rượu nâng bầu rượu, từng người rót rượu cho mọi người, từng đợt hương rượu bay ra, mùi thơm thấm vào ruột gan, dẫn đến đông đảo người thích rượu đều nâng chén thưởng thức, không ngừng tán thưởng khen ngợi, diennhle,qu.y don yêu cầu rót thêm lần nữa, thật may là Phụng Tĩnh Xu chuẩn bị rất nhiều, nếu không, bị một bảy tử quý này có thể uống cạn sạch rượu.

Phụng Tĩnh Xu ngồi ở chỗ đã sắp xếp ở phía dưới, cách đám người Phụng Nhâm Ngao rất gần, dễ dàng có thể nói chuyện với nhau, ngay lúc Phụng Tĩnh Xu đang kiểm tra dưới đài thì Phụng Nhâm Ngao nghiêng người hỏi: “Xu nhi này, sao lại sắp xếp bữa ăn ngay khi bắt đầu tiệc vậy?”

Phụng Tĩnh Xu cười trả lời: "Hoàng thúc thúc, không phải thúc cảm thấy bụng đói nhìn người trên đài biểu diễn rất mệt sao? Ít nhất cũng phải com nước no nê mới có hứng thú làm những chuyện khác chứ!"

Phụng Nhâm Ngao sững sờ, bị Phụng Tĩnh Xu ngụy biện chặn miệng.

"Hoàng thúc thúc, thúc cũng không cần lo lắng, giao cho Xu nhi đi! Hiện giờ cứ hưởng thụ thức ăn ngon, nếu không đợi lát nữa sẽ không còn thời gian để ăn đâu!"

Phụng Nhâm Ngao vừa nghe, không biết Phụng Tĩnh Xu đang nghĩ mưu ma chước quỷ gì nhưng mặc kệ thế nào, hiện tại quan trọng nhất vẫn là thức ăn ngon trước mắt, vì vậy cũng không hỏi nhiều nữa, vội vàng vui đùa ăn.

Rượu quả nhiên là đồ tốt, trong cốc lát, quan viên phía dưới liền thả lỏng, rất nhanh đã tụ tập lại tán gẫu. Ngay cả khách ba nước cũng đều nở nụ cười, d,0dylq,d ăn được ăn ngon cũng cùng nhau nói chuyện tâm đắc, xem ra rất vui vẻ hòa thuận.

Từng mâm món ăn không ngừng bưng lên, bụng mọi người cũng dần dần căng lên, cho đến cuối cùng khi hoa quả được đưa lên, mọi người đã ăn no lắm rồi.

Lúc này, ánh đèn trên đài tối xuống, một giọng trẻ con non nớt nhẹ nhàng phiêu tán trên không trung, giọng nói lanh lảnh của đứa bé lập tức liền hấp dẫn đám đông.

"Chúc người nhật nguyệt vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ. . . . ." Giọng hát non nớt mà giòn tan từ một thành hai, từ hai thành ba, cho đến hợp thành một mảnh tiếng hát vang dội, lại có hơn ba mươi vệ đẩy một cái xe, ở trên là một vật thể hình tháp khổng lồ màu trắng sữa, trên đỉnh vật kia có thứ gì đó lóe sáng viết lên hai chữ "Bốn mươi", từ từ tiến vào vũ đài. Chỗ xe đi qua đều để lại một mùi thơm ngọt ngào, khiến người ta có một loại cảm giác hạnh phúc, không biết là thứ gì lại có tác dụng thần kỳ như vậy.

Xe dừng ở phía dưới chủ vị, một đứa bé bảy tám tuổi mặc cẩm y đỏ thắm đứa bé đi lên phía trước, cũng không quỳ xuống, chỉ là cúi mặt bái mọi người một cái, sau đó đứa bé dùng giọng ngọt ngào đặc biệt nói: "Chúc vương gia sinh nhật vui vẻ, Die nd da nl e q uo ydo n năm nào cũng vui như hôm nay, tuổi nào cũng hạnh phúc như hôm nay!" Nói xong, lại bắt đầu hát lên khúc ca sinh nhật, dàn hợp ca ở sau lưng cũng bắt đầu hát lên.

Phụng Tĩnh Xu đứng dậy, đi tới bên cạnh đứa bé kia, dắt nàng, dùng nội lực truyền lời của nàng ra ngoài, vượt qua tường cung, truyền đến tai dân chúng bên ngoài cung. "Phụ vương! Bài hát này có tên ‘ sinh nhật vui vẻ’, nhi thần chúc phụ vương sinh nhật vui vẻ!"

Phụng Vu Dục nhìn nữ nhi đứng phía trước, một cảm giác tự hào tự nhiên sinh ra, mỉm cười gật đầu.

Phụng Tĩnh Xu lại nói tiếp: "Phụ vương, nhi thần học nghệ ở bên ngoài nhiều năm, biết được một chỗ có tập tục, bọn họ biết làm một loại bánh ngọt rất đặc biệt, gọi là bánh sinh nhật, chính là vật này!" Phụng Tĩnh Xu chỉ về phía tháp cao màu trắng sữa sau lưng, "Nghe nói ăn bánh sinh nhật, sẽ khiến người cảm thấy rất hạnh phúc! Phụ vương, đây là bánh sinh nhật mà nhi thần chuẩn bị cho người, phía trên là một cây nến, chữ ‘ bốn mươi ’ này đại biểu số tuổi của người, nhìn về phía cây nến này ước nguyện, sau đó thổi tắt nến, vậy thì thần linh sẽ phù hộ cho người, để cho nguyện vọng của người trở thành sự thật đấy! Phụ vương, thổi nến đi!"

Phụng Tĩnh Xu vừa dứt lời, mọi người ca hát ở phía sau nàng lập tức lên tiếng phụ họa: "Thổi nến, thổi nến!"

Bị lây bởi không khí phía trước, mọi người dưới đài cũng bắt đầu kêu lên: "Thôi nín, thôi nín!"

Dân chúng bên ngoài hoàng cung, nghe được tiếng kêu bên trong cung, tất cả cũng đều hưng phấn đứng lên, lớn tiếng kêu: "Thôi nín, thôi nín!"

Ngay cả năm vạn Ngự Lâm quân cũng gia nhập vào, âm thanh hùng hậu này, làm chấn động cả thành Sở Ương!

Đột nhiên, một giọng nói hơi từ tính vang lên: "Nguyên làm cho Long Phong quốc của ta trọn đời thịnh vượng!" Ngay sau đó, bên trong thành cung bộc phát ra một hồi tiếng hoan hô kịch liệt! Dân chúng bên ngoài thành cung cũng hoan hô theo! Không ít người cảm động đến rơi nước mắt, dieendaaneequydown cho đến rất nhiều năm sau nhớ lại, đều có chút xúc động nói: "Khi đó, ta thật cảm thấy ta và tổ quốc như gắn liền một chỗ vậy!"

Sau khi Phượng Vũ Dực thổi tắt nến, bánh ngọt được đẩy xuống, để các ngự trù phân chia ra.

Ngay sau đó, Phượng Tinh Xu đứng ở trên vũ đài, nhìn đám người dưới đài, lớn tiếng nói: "Tiết mục biểu diễn tối nay sẽ bắt đầu, xin các vị tận tình hưởng thụ đi!"

Nói xong, liền phi thân trở về vị trí, chỉ để lại vô số ánh mắt kinh diễm.

Tiết mục biểu diễn trong yến hội được sắp xếp cực kỳ xảo diệu, phân chia đoạn thời gian về cuộc đời Phượng Vũ Dực, từ khi ra đời, lớn lên, yêu, con đường làm quan.

Phần đầu tiên, là do một đám hài tử đáng yêu hợp xướng bài ca dao, biểu hiện tuổi thơ trong sáng. Một con ung nhỏ vừa được ấp ra, ở trong vỏ trứng ngó đầu ra nhìn đảo đảo, tràn ngập tò mò về thế giới mới xa lạ này, ở trong thế giới thỏa thích tìm tòi chơi đùa. Khi thái thượng hoàng và thái hậu thấy được đám nhỏ đáng yêu kia, dường như thấy được Phượng Vũ Dực lúc nhỏ vậy, đáng yêu ngây thơ chạy nhảy trong hoàng cung, cảm động đến đỏ mắt.

Phần thứ hai, là thời kì thiếu niên kỳ trưởng thành. Thiếu niên luôn luôn kích động, lòng mang chí lớn, dũng cảm xông xáo, một khúc 《 thủy thủ 》 này, đối với thời kỳ thanh xuân mà nói, lại rất thích hợp. Chim ung nhỏ từ từ trưởng thành, muốn rời khỏi nhà, bay đến bên kia đại dương, đi lang bạc tìm thế giới mới của mình, vì vậy, không sợ trời không sợ đất chim ung nhỏ bay ra khỏi mái nhà ấm áp. Dĩ nhiên, có khiêu chiến sẽ có thất bại, khi bóng dáng chim ung nhỏ non nớt đó chịu hết khó khăn ở trong mưa to gió lớn mà kiệt sức, người ở chỗ này đều vì nó mà xao lòng. Sau một khắc, một tia ánh sáng trời chiếu sáng bóng tối trên vũ đài, một tràn giọng nói đầy hy vọng vang lên: "Sau cơn mưa trời lại sáng, hãy tin tưởng sẽ có điều may mắn ——"

Theo tiếng hát vang lên, chim ung rút cuộc cố lấy dũng khí, lần nữa mở rộng hai cánh, bay lượn về phía không trung!

Rốt cuộc, không ngừng tôi luyện trong gian khổ, chim ung đã trưởng thành, nó đã trở thành kẻ gan dạ giữa không trung. Lúc này, da.nlze.qu.ydo/nn nó gặp được người quan trọng nhất trong cuộc đời nó —— bóng dáng màu trắng xinh đẹp, dẫn tới tầm mắt của nó, cũng để ý đến ai khác nữa.

Lúc này, một âm thanh đẹp đẽ vang lên, Phượng Tinh Xu yên tĩnh đứng ở góc vũ đài, kéo vang vĩ cầm (violin) trong tay, một bản 《 ánh trăng 》， khiến không khí càng thêm trở nên trầm tĩnh.

Hai con ung trải qua truy đuổi, rốt cuộc, ở trong một bài 《 không có nếu như 》， bọn nó đến được với nhau!

Lúc này, một bó hoa cao nửa người được nâng đến trước mắt mọi người, có điều, bó hoa này rất là quái dị, dùng một mảnh gấm màu tím buộc lại, bên ngoài dùng loại giấy gì đó rất đẹp bao lại nhiều lớp (nhưng thật ra là giấy nilon). Lúc mọi người thấy rõ "bó hoa" này, tất cả đều kêu lên —— ở trong đó vốn không phải là hoa gì, dinendian.loqjdJon mà là vô số búp bê gỗ! Những búp bê này chỉ có hai hình dáng, một con có dáng vẻ Hiền vương gia mà mọi người thấy ở trên tường hoa, con còn lại nhìn một cái cũng biết là ái thiếp của Hiền vương gia —— Hiền vương phi! Chỉ thấy này trong bó hoa này hai người hoặc dắt tay hoặc nhìn nhau, trên mặt cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc, rất là đáng yêu!

Phượng Tinh Xu từ trên đài xuống, cầm bó hoa tượng người đáng yêu đi tới chủ vị, cười nói: "Phụ vương và mẫu phi vô cùng đầm ấm, khiến người ta thật hâm mộ, bó hoa tượng người tình lữ này, là quà tặng thứ hai Xu nhi đưa cho phụ vương, nguyện tình cảm giữa người mẫu phi kéo dài mãi mãi, càng ngày càng hạnh phúc!"

Phượng Vũ Dực cười lớn nhận lấy bó hoa, ánh mắt nhìn về phía Giang Sở Nhi khiến nàng không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt!

Trên đài tiếp tục tiến hành biểu diễn, sau thành gia, chính là con đường làm quan, mặc dù thiên hạ thái bình, nhưng vì tổ quốc thịnh vượng, nam nhân gánh vác trách nhiệm của mình, bảo vệ quốc gia.

Một hồi tiếng trống vang lên, giữa lúc tràn ngập không khí nghiêm trang, chợt dường như thấy được trận chiến giằng co quyết liệt trên chiến trường kia! "Khói lửa bốc lên, giang sơn nhìn về phía bắc, gió cuốn kéo ngựa hí dài ——" Một giọng nói phóng khoáng vang lên, theo đó là tiếng gọi cao thấp, một bài 《 Tinh Trung Bảo Quốc 》， hát lên khiến mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, luôn miệng khen hay!

Một khúc kết thúc, một tia sáng vàng thoáng qua, một quyền màu vàng dường như đang trôi lơ lửng ở trước mặt Phượng Vũ Dực, mọi người đều kinh ngạc!

Vật kia lại có thể lơ lửng ở giữa không trung lâu như vậy, điều này cần rất nhiều nội lực hùng hậu đó! Là ai ? Là ai có thực lực kinh người như vậy?

"Phụ vương, bảo vệ quốc gia là tâm nguyện của nam nhi, Xu nhi biết tầm quan trọng của quốc gia trong lòng người, Dieemdkdan/leeequhydonnn quyền 《 ba mươi sáu kế 》 này chính là binh gia chí bảo, hôm nay đưa cho phụ vương, hi vọng phụ vương thích!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, thấy bên cạnh Phượng Tinh Xu có một vị lão giả tóc bạc vẻ mặt hồng hào đang đứng, trong bụng suy đoán lai lịch của

người này, rồi rít thăm nghĩ, người này hẳn là ân sư Lục Miếu chân nhân của Phụng Trạch công chúa? Nếu như là hẳn, vậy thì cảnh tượng vừa rồi hoàn toàn có thể giải thích, Lục Miếu chân nhân là đệ nhất cao thủ Sở Ảnh, khiến một quyền sách lơ lửng giữa không trung là hoàn toàn bình thường.

Phụng Vu Dực kích động nhận lấy bản bình thư lấp lánh kim quang kia, chỉ mở ra tờ thứ nhất, liền vui mừng đến mặt mày hớn hở kêu tốt!

Một buổi dạ tiệc, dưới những buổi biến diễn đa dạng và tặng quà của Phụng Tĩnh Xu đã sắp đến hồi kết thúc, cho đến cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu đi lên đài lần nữa, nói: "Phụ vương, mẫu phi, tối nay Xu nhi tặng hai lễ vật cuối cùng, kính xin phụ vương và mẫu phi theo Tĩnh Ảnh đi trước!"

Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi nghi ngờ đứng dậy, theo Tĩnh Ảnh rời đi.

Phụng Tĩnh Xu xoay người nói với mọi người: "Cảm tạ các vị đã tham gia, kế tiếp là tiết mục cuối cùng, xin thưởng thức!"

Nói xong, từng ca cơ đứng lên vũ đài, các nhạc sĩ cũng chuẩn bị ổn thỏa xong, tiếng nhạc du dương cùng vang lên với tiếng hát của các ca cơ: "Khó quên đêm nay, khó quên đêm nay ——"

Lúc này, một người lớn tiếng kêu lên: "Trên trời là cái gì thế!?"

Mọi người rối rít ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn một vật hình cầu lớn có lửa đốt chậm rãi phiêu dạt giữa không trung, dĩ nhiên có người kích động hét lớn: "Bọn họ bay lên trời! Bọn họ bay lên trời rồi!"

"Hừ —— ầm! Ầm! Ầm!" Pháo hoa đủ mọi màu sắc, được bắn lên trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người!

Mọi người chưa từng gặp qua cảnh tượng đẹp như vậy, tất cả đều bị đám pháo hoa xinh đẹp này mê hoặc!

Bên ngoài thành cung, khi dân chúng nhìn thấy Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi bay ở trên trời, cũng đều kêu lên, ở trong lửa khói sáng ngời, kích động và hoan hô!

Đứng ở trong khí cầu, Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi khấn trương nắm tay của đối phương, đến khi hiểu rõ được, hai người cảm động đến ôm nhau thật chặt.

Phụng Tĩnh Xu để đèn lồng mà dân chúng thành Sở Ương cầm trên tay, ghép thành mấy chữ lớn: phụ thân sinh nhật vui vẻ!

Phụng Vu Dực xúc động nói: "Đây là thời khắc hạnh phúc trong cuộc đời này của ta!"

Sau đêm ấy, Phụng Tĩnh Xu hoàn toàn nổi danh trên đại lục Sở Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Chương 11

Hôm nay vừa lâm triều, Phụng Nhâm Ngao liền ban bố xuống mấy mệnh lệnh. Trong đó có một điều khiến quần thần xôn xao —— khi Phụng Trạch công chúa bắt đầu cập kê sẽ chính thức tiếp quản ba thành Bạch Vũ, Tương Lý, Quách Duy, về sau tất cả mọi chuyện của ba thành đều do Phụng Trạch công chúa toàn quyền an bài, không cần báo cáo lên.

Ý chỉ này, khiến chúng thần nhất thời suy nghĩ đủ điều, đều ở đây tính toán sau này nên làm như thế nào.

Ba khối đất phong này kể từ sau khi mười năm trước được ban cho Phụng Tĩnh Xu, trong triều có một số người cũng chỉ có thể nhìn ba khối thịt béo này mà chảy nước miếng, cộng thêm mười năm này Hiền vương gia nghiêm khắc trông coi đất phong, vì vậy đừng nói là béo bở, Die nd da nl e q uo ydo n ngay cả chút dầu mỡ gì bọn họ cũng chưa được thấy qua! Hiện tại phải giao đất phong cho Phụng Tĩnh Xu, những người này đều đánh tính toán, trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận không ngừng trên triều đình, tán thành có, phản đối cũng có.

Với tâm tư này, Phụng Nhâm Ngao ngồi trên long ý thấy rõ ràng, vì vậy ý vị sâu xa nói một câu: "Có năng lực thì ở trong vòng mười ngày chuẩn bị được bữa tiệc tuyệt nhất thiên cổ như tối hôm qua đi, chẳng lẽ các khanh còn cảm thấy Phụng Trạch công chúa không thể đảm nhiệm sao?" Ý là Phụng Tĩnh Xu có năng lực, mặc kệ các người đang nghĩ cái mưu ma chước quỷ gì cũng sẽ không thực hiện được ở dưới mí mắt của nàng.

Sau khi tuyên bố chuyện quan trọng xong, Phụng Nhâm Ngao tiến hành ban thưởng đối với những người đã đóng góp chuẩn bị trên các phương diện ở yên hội, sau đó mới tiến hành báo cáo chính sự theo thường lệ.

Sáng sớm, cửa chính phủ Hiền vương bị gõ vô số lần, mỗi lần mở cửa, Trương Quý giữ cửa đều sẽ nhìn thấy những công tử nhà đại thần mặc cảm y cổ làm ra vẻ tiêu sái nào đó, hoặc nho nhã hoặc bá đạo muốn gặp công chúa, dieendaanleequydonn chỉ tiếc tối hôm qua sau khi tiểu vương gia trở về phủ liền phân phó, không tiếp khách! Vì vậy Trương Quý cũng mời mọi người trở về.

Dĩ nhiên, không phải mỗi người đều dễ dàng bị đuổi đi như vậy, vẫn còn có mấy người không thấy rõ tình thế, vừa nghe nói không gặp, liền hung thần ác sát kêu la, lại không nhìn rõ ràng nơi này là địa phương nào, hiện tại toàn bộ hoàng đô tính ra thì người hầu phủ Hiền vương là quý giá nhất, sau bữa tiệc chấn động hoàng đô tối hôm qua, hôm nay những hạ nhân đi bộ ở bên ngoài cũng thấy xuân phong đặc ý, vì vậy cũng không ngại những công tử quan gia, thiếu gia nhà giàu ý vào thân phận của mình. Có người náo, hai tay thị vệ nhắc tới, ném ra!

Như thế này đây, có một vị tự xưng là công tử nhà Trương thị lang, nam nhân đó ở cửa kêu la: "Cha ta là Lễ bộ thị lang, tiện nô người dám can ta!? Nếu không tránh ra, xem ta sau này thành phò mã công chúa rồi thế nào thu thập người!"

Trời ạ! Trương Quý trợn mắt một cái, cha người cũng họ Trương? Quả thực là vũ nhục họ "Trương" này! Lại còn vọng tưởng lên làm phò mã công chúa? Phi! Quả thực là nói chuyện viển vông! Cũng không nhìn lại xem dung mạo hán thế nào! Ngay cả vị công tử Tuấn Thư đó còn tốt hơn hán ngàn vạn lần! Phò mã? Phủ Hiền vương ta không có phò mã, chỉ có cô gia được gả tới!

Trương Quý phát tay, hai thị vệ canh giữ ở trước cửa vương phủ đi tới, mỗi người một bên, lôi Trương công tử đi.

"Các người làm cái gì thế! Tại sao các người có thể đối với ta như vậy!?" Về mặt Trương công tử hung ác, chân lại không tự chủ được run lên.

"Trương Quý, đây là thế nào?" Một giọng nói ôn hòa vang lên, Trương Quý vừa nghe, lập tức về mặt tươi cười, "Đệ Ngũ công tử, da.nlze.quydo/nn ngài đã tới, chân nhân đã ở trong rừng trúc rồi, tiểu vương gia phân phó, chỉ cần ngài tới thì trực tiếp đi qua."

Đệ Ngũ Long Quý đeo một cái hòm thuốc, một tay đỡ vị đại thẩm bị điên, nghi hoặc nhìn nam nhân gào thét bị bắt đi, Trương Quý thấy thế nói: "Những vị công tử này, tối hôm qua thấy được dung mạo của công chúa, sáng sớm hôm nay liền tới gõ cửa, cửa vương phủ chúng ta đều bị bọn họ gõ hư mất rồi!" Đang nói, lại một chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa vương phủ, hai tay Trương Quý vừa vuốt, làm ra biểu cảm "xem đi".

Phu xe trên xe ngựa lưu loát nhảy xuống, đi tới trước cửa, giọng điệu cao ngạo nói: "Đi! Thông báo cho công chúa của các người, nói hoàng tử Hí Triều quốc đến, để cho nàng ra nghênh tiếp!"

Trương Quý vừa nghe, ô! Hoàng tử? Chuyện này..... Suy nghĩ một chút, vẫn quyết định tuân thủ phân phó của chủ nhân, hán cười xòa nói: "Vị huynh đệ này, thật sự xin lỗi, chủ nhân nhà ta phân phó, hai ngày nay không tiếp khách....."

"Chát!" Một cái tát vang dội vang lên, phu xe giương cặp mắt phách lối lên mắng: "Phi! Cái gì mà không tiếp khách! Cậu nô tài! Người không nghe thấy ta mới vừa nói gì sao!? Chủ tử nhà ta là hoàng tử, dinendian.loqidJon tương lai chính là hoàng thượng Hí Triều quốc! Một công chúa nhỏ nhỏ của các người, tương lai thấy chủ tử nhà ta còn phải hành lễ, giả bộ thanh cao gì chứ!"

Lôi phu xe nhục nhã người khơi dậy sự bảo vệ trong lòng Trương Quý, hét lớn một tiếng rồi rít tiến lên tức giận mở miệng mắng phu xe, tiếng vang kinh động người trong vương phủ, bọn hạ nhân vừa thấy xảy ra tranh cãi, bẩm báo quản gia, Tiễn bá vội vã báo lại với tiểu vương gia. Lúc này vương gia không ở trong phủ, phu nhân lại không quản chuyện, công chúa một mình cả đêm đoán chừng còn chưa tỉnh lại, vào lúc này chỉ có tiểu vương gia có thể ra mặt!

Người bên trong xe ngựa, nghe tiếng huyền náo phía ngoài, vén rèm lên, vừa nhìn thấy phu xe của mình bị người phủ Hiền vương vây lại, một tia tức giận xông lên đầu, Mộ Dung Vũ tức giận nói: "Phủ Hiền vương này thật không có lễ phép! Chúng ta đến viếng thăm, bọn họ lại còn bao vây người của chúng ta lại, thật không để chúng ta vào ở trong mắt rồi!"

Trong mắt Tử Nguyệt Hi lóe lên tia tức giận, vén rèm lên đi xuống.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi nghe quản gia hồi báo, Phụng Duy Tĩnh lập tức thì triển khinh công đi tới cửa, thấy ở cửa nhao nhao âm ỉ, không khỏi nhíu mày mà hỏi: "Lại vây ở một chỗ làm gì?"

"Tiểu vương gia!" Vừa thấy Phụng Duy Tĩnh tới, bọn thị vệ rồi rít đứng ra thỉnh an, lúc này, Tử Nguyệt Hi vừa lúc đi tới cửa, "A Nhất, xảy ra chuyện gì?"

Vừa thấy chủ nhân, phu xe được kêu là A Nhất lập tức đi tới, thêm mắm thêm muối nói: "Điện hạ, ta đi cầu kiến, nhưng không ngờ đầy tớ này hung ác lười biếng không muốn thông báo, nói công chúa không tiếp khách, Dieenndkan/leeequhydonnn ta nhất thời giận nói mấy câu, ai biết những người này mở miệng liền mắng, bọn họ chẳng những mắng ta, còn mắng điện hạ!"

"Người nói vậy! Không phải như vậy, rõ ràng chính người mở miệng chửi công chúa chúng ta, người lại bóp méo sự thật!" Trương Quý nhảy dựng lên nói, "Tiểu vương gia, người cần phải minh xét, người ở nơi này đều nghe rất rõ ràng!"

"Hừ! Các người là một phe, dĩ nhiên giúp mình nói chuyện!" A Nhất hừ lạnh nói.

"Người....."

"Được rồi, không nên ồn ào!" Phụng Duyệt Tĩnh cắt đứt hai người, tiến lên một bước chấp tay nói: "Hoàng tử, gia giáo không nghiêm, đã đắc tội nhiều, xin hãy tha lỗi!" Nói xong, nháy mắt với quân gia, lạnh lùng nói: "Quân gia, mang Lý Phúc đã đắc tội khách quý xuống đánh mười đại bản, nhốt ở phòng chứa củi ba ngày!"

Mọi người sững sờ, Lý Phúc? Không phải Lý Phúc vẫn còn ở phòng bếp sao!

Tiền bá hiểu ý nín cổ áo Trương Quý đi vào trong, mọi người chột hiểu, hóa ra đây là "Lý Phúc"! Rồi rít lên nên cười, tiểu vương gia cũng thật biết dọa dẫm, vẫn bao che như thế, xem ra chính mình thật sự đi theo chủ tử tốt!

Phụng Duyệt Tĩnh đưa mắt nhìn, thấy được Đệ Ngũ Long Quy đứng ở một bên, tiến lên một bước mỉm cười nói rằng: "Long Quy vào đi, đi@en*dyan(lee^qu.donn) sự phụ đang ở trong rừng trúc chờ các người!" Vừa nhìn về phía đại thẩm bên cạnh, dịu dàng nói: "Đại nương đi thông thả."

Vị đại thẩm si ngốc ngơ ngác đưa mắt đi qua Phụng Duyệt Tĩnh, nói: "Bảo bảo hẹn gặp lại....."

Một người ở bên cạnh nhìn thấy ba người, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, trong mắt tràn đầy không thể tin, chấn kinh đến không thể nào nói được! (có chuyện gì xảy ra nhỉ???)

Đợi sau khi hai người vào phủ, Phụng Duyệt Tĩnh xoay người lại ôm quyền với Từ Nguyệt Hi nói: "Xin hỏi Từ hoàng tử tới là vì....."

"Bản điện hạ đến viếng thăm Phụng Trạch công chúa." Từ Nguyệt Hi cũng không hồi lễ, cầm cây quạt trong tay phất qua phất lại, một bộ dáng tao nhã.

Phụng Duyệt Tĩnh đứng mực gờ tay ôm quyền lần nữa, xin lỗi nói: "Hôm qua sau khi gia tỷ về nhà liền phân phó, đienddn lieqiudoon mấy ngày nay không tiếp khách. Mười ngày trước nàng vẫn bận rộn chuẩn bị bữa tiệc, vì vậy cực kì mệt mỏi, tối hôm qua trở lại nhức đầu ngủ gục, thật sự xin lỗi!"

Từ Nguyệt Hi là người có chút tài hoa, nhưng tâm tính cao ngạo đồ kị, coi trọng sĩ diện, không chấp nhận được người khác nói với mình chữ "không", giờ phút này ở trước mặt nhiều người như vậy Phụng Duyệt Tĩnh bác bỏ lời của mình, để cho hân nhất thời không xuống đài được, trong mắt lóe lên một tia giận.

"Tiểu vương gia, điện hạ nhà ta chính là khách quý của quý quốc, phủ Hiền vương các người lại ở chỗ này đối đãi khách quý sao!?" Mộ Dung Vũ vừa thấy Từ Nguyệt Hi cam chịu, lập tức lên tiếng chất vấn.

Phụng Duyệt Tĩnh nhìn Mộ Dung Vũ, thần nhiên nói: "Quốc cữu, mệnh lệnh này không chỉ là một mình gia tỷ hạ xuống, d,0dyql,d tối hôm qua sau khi gia tỷ nghỉ ngơi, trong cung liền truyền đến ý chỉ của hoàng thượng, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy gia tỷ nghỉ ngơi, vì vậy kính xin hai vị tha lỗi!"

"Người!"

"Ah, tất cả mọi người đều ở đây à?" Một giọng nói phong lưu truyền đến, một bóng dáng màu hồng bước về phía Từ Nguyệt Hi và Mộ Dung Vũ vái chào, "Hạ quan Hoa Ngọc Dung tham kiến hoàng tử, quốc cữu."

"Sao Hoa đại nhân cũng tới?" Từ Nguyệt Hi liếc Hoa Ngọc Dung một cái, lạnh nhạt hỏi.

"Hạ quan đến viếng thăm" Hoa Ngọc Dung thấy hai người không muốn gặp mình, cũng thu hồi lễ.

Dọc theo con đường này, hai người hoàn toàn coi mình như không khí không để ý tới, nếu không phải nghĩ tới dựa vào quan hệ của hai người dẫn mình đến bữa tiệc, được nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu, hẳn đã sớm ngênh ngang rồi đi rồi! Đệ nhất tài tử hẳn từ trước đến giờ đều là cho người khác sắc mặt để nhìn, chưa từng xem qua sắc mặt của người khác? Ngay cả phụ hoàng của hắn, hoàng thượng Hí Triều quốc Từ Diệp cũng phải cho mình ba phần thể diện, dienndnle,qu,y don vị hoàng tử này lại chèn ép mình khắp nơi, Hoa Ngọc Dung đột nhiên cảm thấy, hắn chịu đủ rồi! Hôm nay coi như đã gặp được phụ vương của Phụng Tĩnh Xu còn lấy được công nhận của hắn, như vậy hắn còn cần kiêng kỵ hai người kia sao?

Nghĩ như vậy, Hoa Ngọc Dung cũng trở nên lạnh nhạt. Không phải hắn qua sông rút cầu, thật sự là hai người kia khiến hắn không thể nhịn được nữa!

Quả nhiên, vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung đến viếng thăm, sắc mặt của Từ Nguyệt Hi lập tức trầm xuống, cười nhạo nói: "Hoa đại nhân tới thật không đúng lúc, hôm nay công chúa không tiếp khách!"

Hoa Ngọc Dung không để ý tới Từ Nguyệt Hi giấu cợt, nhìn về phía Phụng Duyệt Tĩnh, Phụng Duyệt Tĩnh gật đầu, "Tĩnh nhi quá mệt mỏi."

Hoa Ngọc Dung hiểu cười cười, nói: "Váy ngày khác ta....."

"Mẫu thân ta ngược lại muốn gặp người một lần!" Phụng Duy Tĩnh cắt đứt lời Hoa Ngọc Dung, hài hước nói. Mấy ngày kia mẫu thân hầu ở trong hoàng cung, không thấy được Hoa Ngọc Dung, hôm qua trở lại nghe phụ thân nói đến, Die nd da nl e q uu ydo n la hét muốn nhìn thử con rể đã ngàn dặm xa xôi chạy tới đuổi theo nữ nhi là có hình dáng gì, vì vậy hôm nay Phụng Duy Tĩnh vừa thấy được Hoa Ngọc Dung, liền làm chủ giữ lại hắn.

"A! Vương phi muốn gặp ta?" Hoa Ngọc Dung vừa nghe, mặt đỏ lên ba phần. Nhớ tới dáng vẻ vụng về mấy ngày trước khi nhìn thấy Hiền vương gia, có chút ngượng ngùng. Mặc dù cuối cùng Hiền vương gia rất là hài lòng về hắn, nhưng hắn vẫn còn cảm thấy lo lắng về hình tượng của mình ở trong lòng Hiền vương gia, chỉ sợ vương gia cảm thấy mình vụng về, hôm nay vương phi muốn gặp mình, nhất định phải biểu hiện tốt một chút! Hoa Ngọc Dung ở trong lòng cho mình động viên nói.

Hai người bên cạnh nghe lời Phụng Duy Tĩnh nói, kinh ngạc nhìn Hoa Ngọc Dung. "Hoa đại nhân, tại sao vương phi phải gặp người?" Ánh mắt Từ Nguyệt Hi bén nhọn nhìn về phía Hoa Ngọc Dung, giọng điệu gây sự này lại khiến trong lòng Ngọc Dung dâng lên một tia chán ghét.

"Hạ quan may mắn được kết làm bằng hữu với công chúa ở trên đại hội võ lâm, vì vậy lần này đến viếng thăm, thuận tiện thỉnh an hai vị trưởng bối của công chúa." Hoa Ngọc Dung nói.

"Hả? Hoa đại nhân và công chúa là bằng hữu?" Trong mắt Từ Nguyệt Hi xẹt qua một tia tính toán, "Vậy thì thật là tốt! Vậy thì mời Hoa đại nhân....." Tiến cử cho chúng ta.

Một câu nói chưa nói xong, Phụng Duy Tĩnh khéo léo ngắt lời nói: "Ngọc Dung, vào đi, mẫu thân ở trong hoa viên đấy."

Hoa Ngọc Dung cũng sẽ không cho Từ Nguyệt Hi cơ hội nói chuyện, ôm quyền với hai người nói: "Hạ quan cáo từ!" Nói xong cũng không quay đầu lại đi vào cửa chính.

Từ Nguyệt Hi trong cơn giận dữ, ác độc nhìn bóng dáng màu hồng này, Hoa Ngọc Dung! Ở Hi Triều người tranh danh tiếng với ta ở khắp nơi, dinendian.loqid]on đến Lộng Phong người cũng muốn đối nghịch với ta, hừ, ta sẽ không bỏ qua cho người!

Hừ lạnh một tiếng, Từ Nguyệt Hi cũng không nói lời nào, quay đầu rời đi, Mộ Dung Vũ cũng qua loa nói đôi câu, đi theo.

Ở khúc quẹo trước cửa vương phủ, có hai bóng dáng đang đứng, thu hết một màn vừa rồi vào mắt, hai người nhìn nhau một cái, đi tới vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 12

Sau khi Phụng Duy Tĩnh phân phó thủ vệ chú ý trông chừng, vừa xoay người muốn đi vào, một âm thanh vang lên gọi hắn lại, "Tiểu vương gia xin dừng bước!"

Phụng Duy Tĩnh trầm nghĩ, công việc giữ cửa này thật đúng là mệt mỏi, mình mới đứng ở đây thời gian không tới một chén trà, đã tới ba nhóm người, cũng khổ cho Trương Quý, ừ, chờ lát nữa gọi Tiễn bá cho hắn thêm bạc.

Trong lòng mặc dù không ngừng oán thầm, Phụng Duy Tĩnh vẫn mang theo nụ cười xoay người lại.

Người tới một cao một thấp, một xanh lá một xám, một gầy yếu một cường tráng, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng. Phụng Duy Tĩnh đưa mắt đặt ở trên

người thiếu niên áo xanh, Die nd da nl e q u u ydo n khách khí thăm hỏi: "Duy nhi bái kiến hoàng tử, xin hỏi hoàng tử gọi Duy Tĩnh lại là vì chuyện gì?"

Hoàng tử Việt Sa quốc Long Ứng Tĩnh quan sát thiếu niên ở trước mắt, tuổi của hắn chỉ lớn hơn so với mình một tuổi, nhưng lại trưởng thành sớm, dựa theo tài liệu do thủ hạ truyền tới, vị tiểu vương gia này, ở trên thương trường là bá chủ một phương, so với ca ca của hắn, chỉ có hơn không kém, lại nói võ công của hắn, mặc dù chưa được thấy qua công phu của hắn trên đại hội võ lâm, nhưng vào cái ngày đoạt bảo ấy, ba mươi cao thủ dưới tay mình do thúc thúc khổ cực bồi dưỡng ra đều bị chém giết, như vậy có thể thấy được sự lợi hại của hắn. Nếu như không cần thiết, Long Ứng Tĩnh hi vọng không đối địch với hắn, nhưng mà, nếu như.....

Nghĩ đến khả năng đó, hai mắt Long Ứng Tĩnh lại thêm một phần thâm trầm.

"Nghe nói Lục Miếu chân nhân chính là ân sư của Phụng Trạch công chúa, Ứng Tĩnh vẫn luôn sùng bái chân nhân, đêm qua vốn nghe nói chân nhân muốn tham dự tiệc, vốn muốn làm quen chân nhân, không biết làm sao lại quên mất chuyện này, hôm nay đến đây với Viêm tướng quân, thành tâm bái kiến." Nói xong, Long Ứng Tĩnh bái lễ với Phụng Duy Tĩnh.

Lời này rất có bản lĩnh, vừa nói rõ ý đến là vì Lục Miếu, lại không để lại dấu vết nâng Phụng Tĩnh Xu một phen, ý tứ trong đó chính là tối hôm qua bữa tiệc quá mức xuất sắc, quên mất người hắn sùng bái, loại tán dương trong lúc vô tình này, làm cho người ta nghe rất thoải mái, so với việc cố ý ca ngợi còn có tác dụng hơn.

Quả nhiên, Phụng Duy Tĩnh mới đầu còn chưa đủ tin tưởng, sau khi nghe được ý trong đó, không nói hai lời để cho hai người vào phủ.

Vị trí rừng trúc ở phủ Hiến vương rất vắng vẻ, chính là nơi ở gần chỗ hốc cây mà năm đó Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh chơi đùa, dọc đường đi tới, rất là thanh tịnh và đẹp đẽ.

Lúc Phụng Duy Tĩnh đưa hai người tiến vào rừng trúc, đã có mấy người ngồi ở trong rừng trúc rồi.

Lục Miếu vẫn một thân áo xanh như cũ, mái tóc bạc trắng dùng một sợi dây xanh ngọc bích cột lên, mặt mày hồng hào không nhìn ra dấu vết năm tháng lưu lại, người vừa nhìn, còn tưởng rằng là một mỹ nam tử trung niên!

Giờ phút này hắn đang trầm ngâm chần mạch cho vị đại nương si ngốc của Đệ Ngũ Long Quý, Đệ Ngũ Long Quý khẩn trương ngồi ở một bên quan sát học tập, Tĩnh Ảnh và Tuân Thư cũng ngồi ở bàn đá bên kia, Tĩnh Ảnh chuyên chú nhìn, nghe ba người phát ra tiếng vang, ngẩng đầu liếc nhìn, lại cúi đầu, ngược lại Tuân Thư, thoát nhìn rất nhàm chán, một thân áo đỏ nổi bật lên má hồng da trắng của hắn, một đôi con ngươi nhìn trái, nhìn phải, khi thấy ba người Phụng Duy Tĩnh, liền nở nụ cười tươi rói, vội vàng chạy tới, kéo tay Phụng Duy Tĩnh nũng nịu nói, "Tĩnh ca ca, tỷ tỷ đâu? Sao Thư nhi không thấy tỷ tỷ?"

Phụng Duy Tĩnh cười xoa xoa hai gò má béo của Tuân Thư nói: "Tối hôm qua tỷ tỷ quá mệt mỏi, còn đang ngủ đây."

"A! Tỷ tỷ lại muốn làm con heo nhỏ rồi hả?" Tuân Thư tròn to cặp mắt, giật mình hỏi.

"Ha ha! Đúng vậy!" Phụng Duy Tĩnh cười lớn trả lời.

"Ừm!" Tuân Thư hơi nhú mày, "Con heo nhỏ khó coi, vẫn là tỷ tỷ đẹp mắt một chút, không được, ta phải đi đánh thức tỷ tỷ, da.nlze.qy,ydo/nh không để cho tỷ làm con heo nhỏ!" Tuân Thư chạy vụt đi như một làn khói, Phụng Duy Tĩnh không kịp gọi hắn, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ lắc đầu.

Xoay người lại đến bên cạnh bàn đá, hỏi thăm nhìn Tĩnh Ảnh một cái, Tĩnh Ảnh nhẹ nhàng gật đầu, Phụng Duy Tĩnh làm một động tác chó lên tiếng, mời Long Ứng Tĩnh và Viêm Vũ Thụy ngồi xuống.

Sau một nén nhang, Lục Miếu buông tay nữ tử kia ra, Đệ Ngũ Long Quý vội vàng tiến lên trước hỏi: "Chân nhân, tình huống sao rồi?"

Lục Miếu vuốt vuốt râu trắng như tuyết, nhìn Đệ Ngũ Long Quý, nói: "Mười mấy năm qua đều là nguoi chẩn bệnh cho nàng, tình huống của nàng thế nào nguoi rõ nhất rồi, không phải sao?"

Đệ Ngũ Long Quý cứng lại, vội la lên: "Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Chân nhân, hai ngày trước nguoi vẫn còn châm cứu chế thuốc cho nàng mà, sao hôm nay....."

"Hai ngày trước là ta đang nhìn tình trạng cụ thể của nàng, dù sao nghe thấy lời của nguoi cũng không thể hoàn toàn nắm giữ được thông tin ta muốn, hiện tại đã sáng tỏ, ta mới nói cho nguoi biết, những phương pháp trị liệu mấy năm gần đây của nguoi cũng không sai, vấn đề duy nhất là ở trên người nàng, là nàng phong tỏa ý thức của bản thân, không muốn tỉnh lại, vì vậy bất luận làm gì dùng thuốc hay dùng châm, cũng sẽ không hữu dụng, thuốc và kim châm chỉ có thể cứu trị phần ngọn, cũng không thể chạm đến gốc, muốn nàng thực sự tỉnh lại, chỉ có tìm được điểm mấu chốt khiến nàng phong bế bản thân, hiện tại những gì chúng ta làm đều vô dụng!" Lục Miếu cau mày nói.

"Vô dụng à..... Chẳng lẽ tâm huyết mấy chục năm nay của ta và sự phụ cứ như vậy uổng phí? Ngay cả nguoi ta cũng không trị khỏi, sau này còn dựa vào cái gì để chữa trị cho nguoi trong thiên hạ đây?" Đệ Ngũ Long Quý xụ vai xuống, ủ rũ lẩm bẩm nói.

Nhìn bộ dáng Đệ Ngũ Long Quý như đưa đám, Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh cũng không biết phải an ủi như nam tử tốt bụng cổ chấp này thế nào, chỉ có thể nhú mày lo lắng xuống.

Long Ứng Tĩnh và Viêm Vũ Thụy ở bên cạnh nhìn đáng vẻ mấy người rồi hai mắt nhìn nhau, cũng đều yên lặng không nói được lời nào.

Lục Miếu nhìn ba người, lạ nhìn nữ nhân kia, đột nhiên nói nói: "Có lẽ Xu nhi sẽ có biện pháp không chừng!"

Một câu nói giống như xé tan màn đêm nhìn thấy được ánh sáng. Đệ Ngũ Long Quỷ lập tức ngẩng đầu lên vẻ mặt mong đợi nhìn Lục Miếu, "Công chúa có biện pháp?" Tiếp đó sắc mặt lại ảm đạm, "Chân nhân, người không cần an ủi ta, ta biết rõ người không đành lòng nhìn ta khổ sở, ta biết rõ công chúa là đồ đệ của người, người là sư phụ cũng không có cách nào, công chúa còn có biện pháp gì được?"

"Cũng không phải, cũng không phải!" Lục Miếu gật gù há hê một hồi, nói: "Mặc dù Xu nhi là đồ đệ của ta, nhưng trên các phương diện nàng đã sớm là trò giỏi hơn thầy, đặc biệt là y thuật của nàng, ngay cả ta cũng theo không kịp."

Mấy tiếng rút khí vang lên, Đệ Ngũ Long Quỷ, Long Ứng Tinh và Viêm Vũ Thụy không thể tin được tròn to hai mắt!

Trên đại lục Sở Ảnh, ngay cả Lục Miếu chân nhân có bản lĩnh cao nhất, y thuật cũng là tốt nhất, ba mươi mấy năm trước vẫn còn ngang hàng với Y Thánh, bây giờ qua nhiều năm như vậy, y thuật của hắn chắc chắn càng thêm thông thạo, một cao nhân như vậy, dám nói đồ đệ của mình, một nữ tử còn chưa cập kê, đã vượt xa hắn, lời này thật giống như đầm rồng hang hổ, vốn không thể là thật!

Nhưng vì chữa bệnh cho đại thẩm, Đệ Ngũ Long Quỷ cũng không cố kỵ gì nữa, trực tiếp hỏi: "Tiền bối nói thật? Y thuật của công chúa còn lợi hại hơn người sao?"

Lục Miếu không cam lòng gật đầu, trong lòng vừa kiêu ngạo lại càng không cam lòng, kiêu ngạo là mình có mắt nhìn người, thu được một đồ đệ kỳ tài như vậy, không chỉ chuyên lạ kỳ của bản thân, ngay cả cái đầu cũng rất thông minh thần kỳ. Ban đầu hắn giao sách thuốc bí tịch cho nàng, nàng chỉ tốn một tháng thì lĩnh hội được tầng bảy tầng tám, sau đó liền đuổi hắn xuống núi dạy hai tên đồ đệ khác, đợi khi nàng xuống núi vào ngày sinh nhật của đồ đệ Duy nhi, hắn liền phát hiện năng tiến bộ rất nhanh, cho đến mấy năm trước, thậm chí không cần hắn dạy, trực tiếp đuổi hắn xuống núi, rõ ràng Tuyệt Lãng sơn là địa bàn của mình, đến cuối cùng lại bị cái nha đầu kia đuổi, chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi của Lục Miếu hắn cũng không cần bày ra nữa! Thật là dạy cho đệ tử đối chết sư phụ, Lục Miếu nghĩ đến, có chút không cam lòng, cũng chỉ có thể chấp nhận than thở, ai bảo hắn không có cách gì với nàng chứ?

"Người tìm cơ hội để Xu nhi xem thử, nói không chừng nàng có thể chữa được." Lục Miếu chậm rãi nói.

"Nhưng, nếu như công chúa có thể trị hết, tại sao nàng không giúp ta chữa trị từ sớm chứ?" Đệ Ngũ Long Quỷ không hiểu hỏi.

"Khụ khụ! Có thể là, Xu nhi cảm thấy để cho sư phụ ta đây tới thì tốt hơn, dù sao ta vừa lúc muốn tham gia sinh nhật Hiền vương, hưởng chi, không phải người nói có di ngôn của sư phụ phải giao cho ta sao?" Lục Miếu vội vàng tìm cớ cho Phượng Tinh Xu, thuận tiện dời đi sự chú ý của Đệ Ngũ Long Quỷ, thăm than một hồi, nghĩ thầm: cũng không thể để hắn biết nha đầu kia là lừa trị, hưởng chi thấy đáng về nha đầu Nguyệt Phi hai ngày nay, rõ ràng hai người có quyết định muốn kéo người ta đến Hạnh Lâm đường, người này có giá trị, dĩ nhiên không thể để người ta chạy, hừ hừ, ý đồ của nha đầu kia, lão đầu ta còn không biết sao!? Ừm, dùng việc này để lừa nàng lấy chút lợi đi? Muốn cái gì đây? Ừ, tối hôm qua món ăn rất ngon, hắn còn chưa ăn đã nghiện, còn có rượu không tồi, còn có..... A! Đúng rồi, còn có một vật trọng yếu nhất, hắc hắc, hắn cũng muốn bay một vòng trên bầu trời, tối hôm qua thấy phu thê Hiền vương bay lên trời, hắn rất hâm mộ đó! Mặc dù có thể dùng khinh công để bay lên trời không, nhưng mà, vẫn là vật tối hôm qua thoải mái hơn, không lao lực, thời gian dừng lại cũng dài, ừ, hắn nhất định phải để nha đầu cho hắn ngồi lên một lần, không, hai lần, không, ách, dứt khoát đưa món đồ kia đưa cho hắn, chủ ý này không tệ.....

Lục Miếu không nhìn người quanh mình, bắt đầu tiến vào giai đoạn mơ mộng kia. Cái tật xấu này của hắn, kể từ thấy được đủ loại đồ vật kỳ kỳ quái quái của Phượng Tinh Xu đã xuất hiện, vẫn không sửa được, khiến người xung quanh hắn thờ dài không dứt.

Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh quá quen thuộc với cặp mắt tỏa sáng kia của Lục Miếu, hai người nhìn nhau một cái, dĩ nhiên liền liếc nhau thờ dài một tiếng, Phượng Duy Tinh bất đắc dĩ đi tới sau lưng Lục Miếu, lật bàn tay một cái, một tia sáng màu bạc mang theo sát khí thoáng qua, thẳng tắp đâm tới gáy Lục Miếu!

Cảm giác một hồi gió lạnh đánh tới, thân thể Lục Miếu theo bản năng nghiêng người tránh thoát, đồng thời phục hồi tinh thần lại, nhìn ngân châm trên tay Phượng Duy Tinh hét lên: "Tiểu tử ngươi, muốn mưu sát sư phụ à!"

Phượng Duy Tinh cười cười, nói: "Sư phụ, còn có khách kia!"

"Khách? Khách nào? Sao sư phụ ngươi phải đi ra ngoài gặp khách!?" Lục Miếu vẫn nhất quyết không tha, đưa ngón tay chỉ vào mình tròn to hai mắt kêu lên. "Người được đẩy tiểu tử thúi, người coi sư phụ ngươi là cái gì? Cô nương trong thanh lâu sao! Còn gặp khách! Hừ! Còn nữa, xem xem người cầm trên tay là cái gì? Tú Hoa Châm? Một đại nam nhân như người cầm Tú Hoa Châm làm gì? Thật là ẻo lả! Về sau ra cửa đừng nói là đồ đệ của Lục Miếu chân nhân ta, thật mất thể diện!"

Phượng Duy Tinh buồn cười nhìn bộ dáng Lục Miếu che mặt chép miệng, vô tội nhìn ngân châm trong tay, châm này rõ ràng ở trên bàn, hơn nữa theo hắn biết, hắn là ngân châm của sư phụ mình? Hắn làm sao lại nói là của mình? Ai! Đúng là không thể nói lý với người được mà!

"Sư phụ, đừng náo loạn." Phượng Duy Tinh dùng một giọng điệu dỗ đưa bé nói, "Hai vị này là hoàng tử Long Ứng Tinh và tướng quân Viêm Vũ Thụy của Việt Sa quốc, bọn họ ngưỡng mộ người, ngàn dặm xa xôi tới đây để chiêm ngưỡng thánh nhan, người nên chú ý hình tượng một chút đi!"

"Tiểu tử thúi sao không nói sớm!" Vừa nghe có người hâm mộ tới bái kiến mình, Lục Miếu vừa thu tay lại, mặt nghiêm, khôi phục lại bộ dáng tiên phong đạo cốt kia, nhìn về phía hai vị khách bị hắn từ đầu bỏ rơi, không để ý tới dáng vẻ hai người tròn mắt hốc mồm, rất giả dối nói: "Lão phu chính là Lục Miếu, xin hỏi hai vị là....."

Trời! Sư phụ, người có thể đừng giả dối như vậy được không! Phụng Duy Tĩnh liếc mắt xem thường, trong lòng gào khóc nói, ngay cả Tĩnh Ảnh bên cạnh cũng âm thầm bước xa hai bước, rất muốn làm bộ lão đầu trước mắt này không phải là sư phụ của mình.

"Tại hạ Long Ứng Tĩnh, vị này là đại tướng quân Viêm Vũ Thụy của Việt Sa quốc ta, chúng ta kính ngưỡng chân nhân đã lâu, hôm nay vừa thấy, thật là tam sinh hữu hạnh!" Vẫn là Long Ứng Tĩnh phản ứng nhanh, sùng bái, d,0dykq,d ngưỡng mộ Lục Miêu đã lâu nên tán dương không dứt, làm cho lão đầu tóc trắng này cũng thấy phới phới trong lòng rồi.

"Là ai có tuệ nhãn như vậy, có thể thấy biết được ‘ bản lĩnh ’ của sư phụ ta?" Một giọng nói hài hước truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Chương 13

Mặt trời lên cao, Phụng Tĩnh Xu thóa nhãn mở hai mắt ra, ngáp một cái thật đã, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, có lẽ cũng hơn mười giờ rồi! Đã lâu rồi còn chưa được ngủ thái như vậy, vẫn là trong nhà tốt!

Ngón trỏ Phụng Tĩnh Xu vừa động, mấy cái bóng xanh vọt ra, Lục Linh Lung yên lặng xếp chắn, thay y phục, rửa mặt cho Phụng Tĩnh Xu, sau khi xong lại phân phó người làm đưa điếm tâm tới.

"Tiểu Nha, hôm nay trong phủ có chuyện gì không?" Phụng Tĩnh Xu vừa ăn vừa lười biếng hỏi nha đầu của mình.

Tỳ nữ được gọi là tiểu Nha tên là Miêu Nha, là nha đầu mấy năm trước lúc Giang Sở Nhi đi ra ngoài mua về, được an bài ở trong viện của Phụng Tĩnh Xu. Từ nhỏ Phụng Tĩnh Xu đã độc lập, không cần bất luận kẻ nào tới hầu hạ, Die nd da nle q uu ydo n vì vậy trong sân chỉ có tỳ Phụng Hoa Tuyết Nguyệt do nàng tự mình chọn lựa, ngay cả Duy nhi cũng cùng theo chăm sóc, hiện tại tứ tỳ đã lập gia đình, Giang Sở Nhi nghĩ tới sắp xếp cho nữ nhi thêm mấy nô tỳ tới hầu hạ, vì vậy thừa dịp Phụng Tĩnh Xu không ở nhà liền xếp người vào, Phụng Tĩnh Xu trở lại cũng không tiện nói gì.

"Hồi công chúa, hôm nay trong phủ cửa chính cũng sắp bị mấy vị công tử đến viếng thăm đập phá rồi!" Về mặt tiểu Nha sùng bái nhìn công chúa, ra sức bẩm báo nói, "Bọn họ đều nói muốn bái kiến công chúa, đều bị Trương Quý ca giữ cửa ngăn cản, ngay cả hoàng tử Hí Triều quốc vừa tới chơi cũng bị tiểu vương gia đuổi!"

"Hả?" Phụng Tĩnh Xu nhíu mày, "Đuổi cũng tốt, bớt việc." Tiếp đó lại hỏi: "Vậy là không có người nào thành công bước vào cửa hả?"

Tiểu Nha lắc đầu, "Có hai vị công tử tiến vào, còn có vị hoàng tử và tướng quân Việt Sa quốc cũng tiến vào rồi."

"Hả? Không phải nói không cho phép vào sao?"

"Muốn bái phỏng công chúa không được phép vào, còn lại vẫn có thể." Tiểu Nha giải thích: "Bốn vị công tử này, có một người là Đệ Ngũ công tử, mang theo vị đại thẩm ngọc đến tìm chân nhân xem bệnh, còn có một vị Hoa công tử, được phu nhân gọi đi, còn lại hai vị khác là đến chỗ rừng trúc, có thể là đi tìm chân nhân."

"Họ Hoa? Được mẫu thân gọi đi? Người nào?" Phụng Tĩnh Xu sững sờ, không biết là ai có thể khiến mẫu thân triệu kiến.

"Không biết, nghe nói là người Hí Triều quốc, thích mặc một thân xiêm áo màu hồng, mấy ngày trước hắn đã tới rồi, lúc ấy là lão vương gia và tiểu vương gia gặp hắn." Tiểu Nha nghe được tin tức bên ngoài nên cái gì cũng biết.

Hoa? Hí Triều quốc? Áo hồng?

Một bóng người hiện lên trong đầu Phụng Tịch Xu, không phải là hân chứ? Hân tới làm gì? Sao mầu thân lại muốn gặp hân?

Hai ba miếng đã dùng xong bữa sáng, sau khi phân phó nếu có người đến tìm, chỉ cần không có liên quan đến triều đình, dieendaaneequydonn rồi tới thông báo một tiếng, Phụng Tịch Xu liền đứng dậy đi tới viện của Giang Sở Nhi.

Dọc theo đường đi có mấy hạ nhân qua lại thấy Phụng Tịch Xu đều mang về mặt sùng kính thỉnh an, Phụng Tịch Xu cười đáp lại, cười đến mặt cũng cứng ngắc, mới đến được ngoài cửa phòng của Giang Sở Nhi. Vừa muốn gõ cửa, liền nghe được giọng nói từ bên trong truyền tới.

"Sao Hoa công tử lại phải như thế chứ?" Giọng Giang Sở Nhi dịu dàng tinh tế, nghe qua làm cho người ta cảm thấy đặc biệt thoải mái.

"Ta cũng không biết, chỉ biết khi ta cách nàng rất gần, sẽ cảm thấy thật thỏa mãn, nhưng vừa rời khỏi nàng, càng xa lại càng nhớ nhưng, càng nhớ lại càng đau lòng," Giọng nói khàn khàn mang theo vẻ khô sò, "Vừa mới bắt đầu, ta còn không muốn thừa nhận, ta vẫn cảm thấy mình là một người phong lưu, không thể nào cứ bị buộc tâm lại như vậy, cho đến khi nàng rời đi, ta mới ngày ngày ngồi ở trong lương đình nàng đã từng ngồi, trong đầu tất cả đều là bóng dáng của nàng, một cái nhăn mày một nụ cười của nàng, nàng tuyệt đại phong hoa, da.nlze.qy;oyo/nn những bài thơ nàng đã từng viết, ta đều sẽ xem lại, chỉ cần nghĩ tới ngày đó nàng mang theo Phụng Duy Tịch và Tuân Thư rời đi, mà ta chỉ có thể nóng ruột trông mắt nhìn bóng lưng nàng rời đi, ta liền sẽ cảm thấy đau lòng! Biểu muội của ta nói cho ta biết, ta yêu nàng, ta không tin, nhưng mà nàng nói, bỏ lỡ, sẽ tiếc nuối cả đời, nếu ta không đuổi theo được, từ nay về sau, bên cạnh nàng sẽ không còn vị trí của ta, ngay cả cơ hội đứng nhìn nàng từ xa cũng không có, ta liền cảm thấy thế giới của ta gần như sụp đổ rồi!"

Thao thao bất tuyệt, người ở bên trong lại nói rất nhiều, Phụng Tịch Xu rũ rĩ mắt xuống, đứng lẳng lẳng ở ngoài cửa. Nàng chưa bao giờ biết rằng, chỉ chung đụng mấy ngày ngắn ngủi, thế nhưng lại khiến một người yêu một người khác, dùng tất cả tình cảm đến tận đây. Ba nam nhân bên người nàng, Duy nhi cùng nàng sống từ nhỏ bồi dưỡng ra được tình cảm, ngay cả Tịch Ảnh, cũng trải qua thời gian dài chung đụng, mới bị tình cảm sâu đậm của hân làm cho động lòng, tiến tới đón nhận hân, mà Tuân Thư, nhân nhi nhỏ nhỏ, đáng yêu đó, mặc dù vừa bắt đầu chỉ thương tiếc hân, sợ một nam tử ngây thơ như hân sau này sẽ bị người khi dễ, sẽ ô nhiễm khối ngọc thô thuần khiết chưa được mài dũa này, mới có thể dưới tình hình kích động cầu thân với phu thê Tuân Nhữ Dương, mà bây giờ, trong lòng lại càng tràn đầy tình cảm với hân, ở trong thế giới của hân, cũng chỉ có Phụng Tịch Xu nàng.

Mặc dù nàng được có danh muốn mỹ nam khắp thiên hạ, thế nhưng cũng chỉ ngoài miệng nói thế thôi, dọc theo đoạn đường này, nàng thật sự chưa thấy thích người nào, hôm nay, lại bị nam nhân đuổi tới cửa nhà, ngay cả phụ mẫu cũng đã gặp, nam nhân như vậy, đột nhiên khiến Phụng Tịch Xu cảm thấy hoảng hốt, tim của nàng không ngừng đập phồng theo giọng nói ở bên trong kia, "Thịch! Thình thịch!....."

Một cái tay đột nhiên khoác lên vai Phụng Tịch Xu, thân thể Phụng Tịch Xu nhảy bèn theo phản xạ xoay người đâm về phía sau, lúc nhìn thấy người tới, kinh hãi thu hồi nội lực, bàn tay cứng ngắc dừng ở bên cổ người tới, tay kia, chỉ kém một chút nữa, sẽ phải đâm rách cổ người tới!

Cả đời này của Phụng Vu Dực, đánh qua một trận, chịu thương đau, đi lên chiến trường, gặp phải qua sống chết, nhưng lại chưa có một lần cảm giác cái chết cách mình gần như vậy, nhìn tay nữ nhi dừng ở bên cổ bản thân, hơi thở lạnh lẽo đầy tràn vào đáy lòng hân, chỉ trong nháy mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đây chính là công phu của Lục Miếu sao? Bá đạo lợi hại như vậy, dinendian.loqidJon xem ra, mười năm này, quả thật không phí công nữ nhi rời đi! Sau khi Phụng Vu Dực sợ hãi xong, trong lòng dâng lên cảm giác tự hào. Nhìn về mặt nữ nhi ấy này, lắc đầu ý bảo không có gì. Tất cả đều xảy ra trong yên lặng, rồi lặng lẽ qua đi. Truyền tới bên tai chính là giọng nói dịu dàng của thê tử, an ủi trái tim của hân.

"Người phải biết, bây giờ nàng đã có ba trọng phu."

Phụng Vu Dực và Phụng Tịch Xu nhìn nhau, Phụng Tịch Xu nhủ mảy, trong mắt tràn đầy hoài nghi: người đã sớm biết?

Phụng Vu Dực mỉm cười gật đầu: là phụ thân đã giúp con giám định!

Phụng Tịch Xu liếc mắt xem thường, giám định gì chứ? Bây giờ nói còn sớm mà! Nhận hân đâu có đơn giản như mua một con mèo, con chó về đâu?

"Ta biết, ta cũng từng đấu tranh một hồi, nhưng chính ta không bỏ được! Nếu quả thật có lúc ta buông tay ra, ta nghĩ, đó chính là lúc tận cùng của đời người!" Âm thanh kiên định truyền đến, Phụng Vu Dực nhướng mày nhìn Phụng Tịch Xu: thế nào, không tệ chứ? Rất cố chấp đó!

Phụng Tịch Xu lại trừng lớn mắt, Hoa Ngọc Dung chính là một quý phong lưu, tạm thời không nói đến hân có ý định gì với nàng, những lời tâm tình ngọt ngào này, nàng tin tưởng hân tuyệt đối tận tâm tận tụy, vì vậy, chỉ dựa vào miệng nói, Dieenndkan/leeequhydonnn nàng chỉ có thể tin tưởng ba phần, còn lại, phải nhờ vào biểu hiện của hân rồi, dù sao, không phải cứ đến một người là nàng phải thu một người, nói như vậy, hậu viện của nàng chẳng phải còn nhiều hơn hậu cung của hoàng thúc thúc rồi sao?

Bên trong truyền đến tiếng khóc thút thít của Giang Sở Nhi, vừa khóc vừa nói "thật đáng thương", Phụng Tịch Xu đột nhiên có loại ảo giác, nương của nàng sao lại giống như người bạn tốt Lưu Tiểu Đông của nàng ở hiện đại khi xem những bộ phim tình cảm Đài Loan và Hàn Quốc vậy? Vừa nhìn chuyện tình yêu bi thảm của người khác vừa lau nước mắt nói "thật đáng thương", đồ mờ hồ, chẳng lẽ mầu thân có loại yêu thích này sao?

Khó nói, vẫn nên tranh thủ thời gian đẩy người xuất hiện, mầu thân khóc, nhất định phụ thân muốn đi "an ủi" một phen.

Nghĩ tới, Phụng Tịch Xu cố ý ho hai tiếng, đưa tay gõ cửa. Tiếng khóc bên trong lập tức ngừng lại, Giang Sở Nhi dùng giọng điệu mang theo tiếng khóc hỏi: "Ai vậy?"

"Nương, hài nhi vội tới thỉnh an người." Phụng Tịch Xu lớn tiếng nói.

"Vào đi!"

Cửa vừa mở ra, Phụng Tinh Xu không tự chủ dùng mắt tìm kiếm bóng dáng màu hồng này, nhìn thấy hân cũng đang ở đây nhìn mình, nhịp tim không khỏi lại tăng nhanh một chút.

Phụng Vu Dục đau lòng tiến lên ôm lấy Giang Sở Nhi hỏi này hỏi nọ, rồi mượn cớ đuổi hai người ra, tạo cơ hội cho con rết chuẩn của mình, mà chính hân cũng vội vàng tạo người, thân thiết với nương tử một phen.

Hai người bị đuổi ra ngoài im lặng đi, để Phụng Tinh Xu dẫn tới rừng trúc.

Hoa Ngọc Dung đi theo sau lưng Phụng Tinh Xu, nhìn bóng dáng cứng ngắc ở phía trước, lấy dũng khí hỏi: "Có phải nàng đã nghe thấy không?" "Àch, nghe, nghe cái gì? Ta chưa nghe thấy gì cả!" Phụng Tinh Xu dừng lại, ánh mắt nhìn loạn xạ, nhanh chóng trả lời.

"Ta biết nàng đã nghe!" Mặc dù không thấy được vẻ mặt Phụng Tinh Xu, nhưng từ giọng điệu nói chuyện cũng biết nàng không bình thường, thường ngày Phụng Tinh Xu nói chuyện luôn mang theo sự thờ ơ, nhưng lại có một loại tư thái bề nghệ rằng "tất cả đều ở trong tay", thế nhưng lúc này nàng lại nói chuyện lại mang theo một chút lo âu, không được bình tĩnh giống như lúc bình thường. Hoa Ngọc Dung khẳng định, nàng nhất định đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hân và vương phi, về phần nghe được bao nhiêu hân không biết, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) nhưng hân dám khẳng định câu nói sau cùng nàng đã nghe được. Hoa Ngọc Dung có chút xấu hổ, nhưng lại có chút may mắn, nàng nghe thấy lời của mình, như vậy hân cũng không cần nghĩ làm cách gì để bày tỏ tình ý? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ mặt bình tĩnh lúc này của nàng, chắc hân cũng có cảm giác với hân chứ? Hân, vẫn còn có cơ hội chứ?

Nghĩ như vậy, lòng hân vốn có chút bất an giờ lại thêm một chút tự tin, hân đi đến trước mặt Phụng Tinh Xu, chăm chú nhìn vào hai mắt của nàng, "Nàng biết rõ ràng tâm ý của ta, tại sao còn muốn giả bộ như không biết?"

Phụng Tinh Xu bị Hoa Ngọc Dung nhìn chăm chăm, bỗng cảm thấy mình giống như không chỗ để trốn, chỉ có thể bị vây ở trong tầm mắt của hân, một luồng khí nóng dâng lên, nhất thời hai gò má nóng ran!

"Xu Xu, ta ngàn dặm xa xăm đuổi tới đây, vì có thể danh chính ngôn thuận nhìn thấy nàng, ta không tiếc trở lại Hí Triều quốc, tiến vào quan trường mà bản thân không muốn đặt chân vào kia, đón nhận lấy quan hàm mà bản thân ta đã khước từ, bởi theo hai người quyền quý mà ta không thích lên đường bốn ba đi tìm nàng, ta không dám ở trước mặt nàng khoe ta vì nàng mà chịu đựng nhiều thứ (ngươi đã sớm khoe xong rồi.....), ta chỉ muốn cho nàng hiểu tâm ý của ta! Ta chỉ muốn nàng cho ta một câu trả lời rõ ràng! Chẳng lẽ ngay cả thừa nhận việc nàng đã biết ta thích nàng cũng không làm được sao? Cũng khó khăn như vậy sao? Hay là, nàng đã biết rồi, nhưng lại làm bộ như không biết, là vì cự tuyệt ta?" Hoa Ngọc Dung nhỏ nhẹ nói, mang theo thương tâm, nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mắt, dung mạo của nàng khắc thật sâu vào đáy lòng hân, mỗi hành động cử chỉ của nàng càng thêm khắc vào trong xương tủy của hân! Hôm nay, muốn hân làm sao có thể đối mặt với sự cự tuyệt của nàng? Làm sao sau này có thể vượt qua mỗi ngày mà không có nàng? Nếu như nàng cự tuyệt hân, hân phải làm thế nào đây?

Phụng Tinh Xu cúi đầu, nàng không biết trả lời như thế nào. Có thể tin tưởng hân sao? Là một bằng hữu, một lam nhan tri kỷ, không thể nghi ngờ Hoa Ngọc Dung là người thân thiết nhất, bởi vì hân là người phong lưu, hiểu rõ tâm tư của nữ nhân nhất, chưa nói ra khỏi miệng, là hân có thể tính toán tâm tư của nữ nhân đến bảy tám phần; nhưng nếu như làm người yêu, tính phong lưu của hân lại làm cho người ta cảm thấy không an lòng, người phong lưu thường vô tình, nếu cảm giác mới mẻ trôi qua rồi, sẽ nhẫn tâm quay người đi, người như vậy, nàng không dám đánh cược, nàng không có nắm chắc.....

Sau một lúc yên lặng, Hoa Ngọc Dung đau lòng cúi đầu, "Nàng chính là không muốn tiếp nhận ta."

Nghe một câu nói nhẹ nhàng này, Phụng Tinh Xu cảm thấy lòng mình đau giống như bị xé nát, ngẩng đầu nhìn người trước mắt bị thương, nàng biết mình không muốn cứ tổn thương hân như vậy!

Nàng bắt được tay Hoa Ngọc Dung, nói từng chữ từng câu: "Hoa Ngọc Dung, trước kia ngươi phong lưu, tự cho mình tài giỏi, đều nói người đa tình là vô tình nhất, vì vậy ta không tin lời của ngươi. Ta biết rõ dung mạo của ta rất động lòng người, dĩendn liequdoon nhưng mà, sắc đẹp thì suy mà tình yêu thì mỏng manh, ngươi có thể nào bảo đảm đến lúc ta già đi, sẽ không xoay người bỏ lại ta? Duy nhi, Tinh Anh, Thư nhi, ta đều có thể bảo đảm bọn họ sẽ cùng với ta đến cuối đời, nhưng còn ngươi, ta không nắm chắc."

Nhìn Hoa Ngọc Dung vội vã muốn nói chuyện, Phụng Tinh Xu cắt đứt hân: "Ta biết rõ ngươi muốn nói gì, nhưng, tất cả cũng chỉ do ngươi tiện miệng nói ra mà thôi, cái ta muốn chính là hành động thực tế, nếu như ngươi muốn chứng minh lòng của ngươi, thì hãy hành động cho ta xem, bên cạnh Phụng Tinh Xu ra, không giữ nam nhân chỉ biết khua môi múa mép! Nếu biểu hiện của ngươi có thể khiến ta cảm nhận được thành ý, như vậy, ta nhất định sẽ cho ngươi thỏa mãn, nếu không, xin mời ngươi rời đi đi!"

Hoa Ngọc Dung vui mừng cầm tay Phụng Tinh Xu lên tiếng hỏi: "Ý của nàng là, ta có thể ở lại bên cạnh nàng rồi? Chỉ cần ta biểu hiện ra thành ý của mình, nàng sẽ tiếp nhận ta? Có phải ý này hay không? Phải hay không? Phải hay không?"

Nhìn tia sáng trong mắt Hoa Ngọc Dung, lòng Phụng Tinh Xu lập tức thoải mái hơn, nàng cười gật đầu một cái.

Hoa Ngọc Dung cười vui vẻ, hân thâm tình nhìn Phụng Tinh Xu, lời thề son sắt nói: "Ta nhất định sẽ chứng minh cho nàng thấy!"

Phụng Tinh Xu yên tâm, suy nghĩ tự nhiên cũng thoải mái hơn, đột nhiên nàng cảm thấy bản thân rất ngốc, tại sao lại có tư tưởng nản chí như vậy chứ? Nghĩ Phụng Tinh Xu nàng là ai chứ? Nếu như thu Hoa Ngọc Dung, chẳng lẽ còn sẽ để hân ra ngoài sao? Đừng nói nàng, ngay cả Duy nhi và Tinh Anh cũng sẽ không cho phép, huống chi, nghe nói người phong lưu một khi động chân tình, thì sẽ có thù một người, dài đằng đẳng, diennle,qu.y don tạm thời cho hân một cơ hội, đối lấy một người si tình cũng không tệ, coi như về sau hân không cần nàng nữa, cùng lắm thì đá hân là được, dù sao nàng còn

không thể thiếu một người như hắn! Lúc nào thì Phụng Tình Xu cầm được mà buông cũng được lại vì chút động lòng mà sợ chứ? Quả thật không còn là chính mình rồi!

Phụng Tình Xu ở trong lòng âm thầm phi nhỏ bản thân.

Một bóng dáng màu xanh chạy tới, là Văn Nhân Tình Phong.

"Công chúa! Thì ra người ở nơi này!" Văn Nhân Tình Phong xoa một chút mồ hôi trên trán.

"Thế nào?" Phụng Tình Xu hỏi.

"Vừa rồi Thư nhi đi tìm người, kết quả người không có ở trong phòng, hắn đang lục tung phủ tìm người đấy!"

Phụng Tình Xu cười cười, bé cưng đáng yêu này, "Người đi dẫn hắn vào rừng trúc đi!"

"Được!" Văn Nhân Tình Phong đồng ý, nhìn Hoa Ngọc Dung bên cạnh Phụng Tình Xu, trên mặt hắn nở nụ cười ngọt ngào rực rỡ, dường như đang kể gì đó, đáy mắt Văn Nhân Tình Phong lóe qua một chút tinh quang, quay người đi.

Văn Nhân Tình Phong mới vừa đi, một đứa nha hoàn lại tới, "Công chúa, ngoài cửa có ba nam một nữ, một nam nhân trong đó xưng là người quen cũ của tiểu thư, muốn bái phỏng công chúa."

Người quen cũ? Phụng Tình Xu chau chau mày, ba nam một nữ? Hình như nàng chưa bao giờ gặp qua tổ hợp như vậy? "Tên hắn là gì?"

"Hỏi công chúa, người kia nói hắn là Kim Bích Đặc."

Thì ra là hắn! Phụng Tình Xu gật đầu, nói: "Mời hắn đến rừng trúc đi!"

Nha hoàn được lệnh, quay người đi.

"Xu Xu" Hoa Ngọc Dung thấy người rời đi, lập tức cười hi hi sắp đến.

Xu Xu? Toàn thân Phụng Tình Xu run lên, cảm thấy có chút tê dại. Tên này lưu manh, cợt nhả, nào còn bộ dáng đau lòng đến đứt gan xé ruột vừa rồi. Phụng Tình Xu liếc mắt xem thường, "Làm chi?"

"Ha ha! Không có việc gì, chỉ là muốn gọi nàng." Hoa Ngọc Dung cười khúc khích nói.

Nhàm chán! Phụng Tình Xu lập tức xoay người đi về phía rừng trúc.

Chờ lúc Hoa Ngọc Dung tỉnh hồn lại, cũng chỉ thấy bóng lưng Phụng Tình Xu đã đi xa, tâm hoảng hốt, lớn tiếng kêu lên: "Xu Xu! Nàng đợi ta với!" Nhanh chân vội vàng đuổi theo, d,0dylq,d mới vừa đuổi kịp tới rừng trúc, liền nghe được giọng điệu Phụng Tình Xu hài hước vang lên: "Là ai có tuệ nhãn như vậy, có thể thấy biết được ‘ bản lĩnh ’ của sư phụ ta?"

Hoa Ngọc Dung đi tới trước vừa thấy, ô! Có rất nhiều người quen cũ!

Lúc này, sau lưng cũng vang lên hai tiếng:

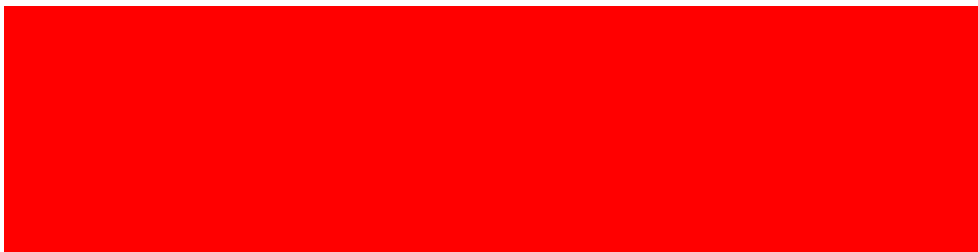
"Công chúa, Kim công tử tới."

"Ha ha! Hôm nay trong rừng trúc thật nhiều người đó! Hàm Tiểu, cháu tới thật đúng lúc!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương 14

"Công chúa, Kim công tử tới."

"Ha ha! Hôm nay trong rừng trúc thật nhiều người đó! Hàm Tiểu, người tới thật đúng lúc!"

Tất cả mọi người ngừng đầu lên nhìn về phía lối vào rừng trúc, chỉ thấy ở đó có sáu người đang đứng, tư thái khác nhau.

Dẫn đầu là Phụng Vu Dực mang theo vẻ mặt tươi cười, bên cạnh hắn là Phụng Hàm Tiểu mặc một bộ áo tím, lúc này hắn đang nở nụ cười nhìn người trong rừng trúc, bên cạnh Phụng Hàm Tiểu chính là Kim Bích Đặc vẫn luôn lấp lánh kim quang, bên cạnh hắn lại có một bóng dáng nhu nhược, xem ra chính là vị biểu muội theo hắn mà đến! Die nd da nl e q uu ydo n Phía sau hai người đứng hai gã sai vặt, y phục hai người cầu kỳ, chia ra lấy tơ vàng sợi bạc thêu hoa trên áo bào, cũng chỉ có Kim gia xa xỉ như vậy, một bộ y phục của gã sai vặt cũng gần bằng chi tiêu một năm rưỡi của người bình thường rồi.

"Phụ vương." Phụng Tĩnh Xu đi lên phía trước, lúc có người ngoài ở đây, Phụng Tĩnh Xu vẫn xưng Phụng Vu Dực là phụ vương.

"Tham kiến Vương gia." Tất cả mọi người đứng dậy hành lễ.

"Ha ha! Đều đứng lên đi! Mọi người không cần giữ lễ tiết." Phụng Vu Dực cười ha hả đi tới, làm lễ với Long Ứng Tĩnh, rồi ngồi ở trên ghế đá.

Hạ nhân lạnh lợi đã sớm bưng ghế ra, không đến nỗi khiến khách không có chỗ ngồi.

"Kim công tử, từ biệt ở Đông Bình, hôm nay gặp mặt, đã lâu không thấy!" Đầu tiên Phụng Tĩnh Xu chào hỏi Kim Bích Đặc.

"Đâu có! Kim mỗ đây vẫn luôn nhớ mong công chúa sâu đậm!" Kim Bích Đặc cười trả lời, ánh mắt lộ ra một tia giao hoạt.

"Ha ha ha! Có thể để cho Kim công tử nhớ, lại là vinh hạnh của Tĩnh Xu đây!" Phụng Tĩnh Xu cười đáp, dieendaanleequuydonn ngược lại nhìn về phía nữ tử ở một bên, "Chắc hẳn vị này chính là mỹ nhân nổi tiếng Hí Triều quốc Tịch Thâm Nhụy Tịch cô nương đi!"

Tịch Thâm Nhụy cũng không ngại ngừng, thoải mái tiến lên thi lễ, nói: "Tiểu nữ tử chính là Tịch Thâm Nhụy, danh mỹ nhân không dám nhận, ở trước mặt công chúa, còn ai dám tự xưng mỹ nhân chứ!"

"Ha ha! Tịch cô nương quá khen." Phụng Tĩnh Xu cười cười, mời hai người nhập tọa, lại nhìn Phụng Hàm Tiểu, "Hàm Tiểu đường ca, hôm nay huynh tới là vì có chuyện gì vậy?"

"Không có việc chẳng lẽ không thể tới xem một chút?" Phụng Hàm Tiểu tròng hai mắt, cố làm vẻ tức giận.

"Đâu có, đâu có!" Phụng Tĩnh Xu nghịch ngợm cười một tiếng, "Chỉ là đường ca rời nhà lâu như vậy, thật vất vả mới trở về hoàng cung, chẳng lẽ Thực phi nương nương không giữ huynh lại?" Tiểu Thực phi là thân mẫu của Phụng Hàm Tiểu, là một nữ nhân dịu dàng trầm tĩnh, ở trong hậu cung cũng không tranh thủ tình cảm, rất được yêu thích Phụng Nhâm Ngao.

"Ha ha! Trở lại mấy ngày nay, chuyện gì cần làm cũng đã, ta còn có chính sự khác phải làm!" Phụng Hàm Tiểu cười đùa nói.

"Đúng vậy, đúng vậy! Huynh có thật nhiều chính sự đó!" Phụng Tĩnh Xu nhăn nhó mũi, vẻ mặt chính là "huynh cứ ba hoa đi". Quay đầu, nhìn về phía hai người Long Ứng Tĩnh và Viêm Vũ Thụy bên cạnh, "Hoàng tử điện hạ, Dieenndkdan/leequhydonnn là ngọn gió nào thổi ngài tới vậy?" Nói xong, vẫn không quên hài hước nhìn Lục Miểu một cái, mới vừa rồi Long Ứng Tĩnh nói câu kia khiến nàng ghi nhớ ở trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Lục Miểu giống như đang nói, lão già, người được đẩy, thế mà lại người hâm mộ đuổi tới đây này!

Lục Miểu theo bản năng ưỡn thẳng ngực, nâng cằm, vẻ mặt hờ hững ánh mắt trả lời: sự phụ người là người bình thường sao? Nhớ năm đó, sự phụ người phong quang vô hạn, hào hùng vạn trượng, bao nhiêu hiệp nữ thiên kim coi ta như người tình trong mộng, không phải ta không lấy. . . . . Này này! Cái ánh mắt kia của người là sao!?

Phụng Tĩnh Xu khinh thường liếc mắt quay đầu.

Mấy nam nhân bên cạnh vẫn nhìn Phụng Tĩnh Xu chăm chú, đều lộ ra nụ cười thoải mái, quả nhiên, ở bên cạnh của nàng, mới là chuyện hạnh phúc nhất.

"Công chúa đa lễ, đã sớm nghe nói công chúa chính là đệ tử của chân nhân, Ứng Tĩnh vô cùng hâm mộ, hôm nay được nhìn thấy hai vị, thật sự chuyến đi này quả nhiên không tệ!" Long Ứng Tĩnh nở nụ cười, "Nếu công chúa không ngại, cứ gọi ta là Ứng Tĩnh đi!"

Hả? Trong mắt Phụng Tĩnh Xu lóe lên vẻ nghi hoặc, lúc nào thì nhị hoàng tử Việt Sa quốc này lại trở nên hữu lễ như vậy? Nghe nói hắn tuổi còn nhỏ, lại

điều ngoa tùy hứng, quanh năm suốt tháng chạy ra ngoài cung, ai cũng không quản được, ngay cả Hoàng đế Long Doanh Việt Sa quốc cũng hết cách với hần. Vị hoàng tử này luôn luôn mất cao hơn đầu, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) từ trước đến giờ đều chẳng thèm ngó tới những thiên kim tiểu thư trong nước kia, sao lần này khi đến Lộng Phong quốc lại biến thành cừ non ngoan ngoãn rồi? Chẳng lẽ là do phong thủy? Khí hậu ở Việt Sa quốc quá nóng khiến con người ta trở nên nóng nảy, tới đây nhiệt độ hạ xuống liền ôn hòa?

"Công chúa? Chẳng lẽ công chúa không muốn sao?" Một giọng nói không vui kéo Phượng Tinh Xu hồi hồn, vì để tránh cho vị hoàng tử điều ngoa này phát giận, vội vàng nói: "Đâu có! Tinh Xu chỉ cảm thấy ngoài ý muốn thôi! Nếu hoàng tử nói như vậy, Tinh Xu liền cung kính không bằng tuân mệnh!"

"Vậy ta gọi nàng là Tinh Tinh có được không?" Long Ứng Tinh lập tức nở nụ cười tươi rói, được đăng chân lần đầu tiên, lập tức đưa ra yêu cầu này.

"Ách, nhưng . . . . ." Người còn nhỏ hơn ta một tuổi đó. . . . .

Phượng Tinh Xu còn chưa nói hết, Long Ứng Tinh đã lập tức kêu "Tinh Tinh, Tinh Tinh".

Việc thế này, đám người bên cạnh nhìn đều hiểu, Long Ứng Tinh này, đầu phải vì Lục Miểu mà đến, hoàn toàn là vì Phượng Tinh Xu mà tới đây!

Lúc này, Viêm Vũ Thụy vẫn đứng ở sau lưng Long Ứng Tinh liền nói chuyện: "Dọc đường, Viêm mỗ nghe nhân sĩ võ lâm Xuyên Vân quốc tranh nhau thảo luận trước đây không lâu trên đại hội võ lâm công chúa xuất thủ bất phạm, da.nlze.quydo/nn cả đời này của Viêm mỗ kính nể nhất là người có võ công cao cường, còn muốn lãnh giáo với công chúa một phen!"

Vừa nghe thấy Viêm Vũ Thụy nhắc tới đại hội võ lâm, cặp mắt Long Ứng Tinh lập tức chăm chú nhìn chằm chằm Phượng Tinh Xu, không bỏ sót một chút biểu hiện nào trên mặt nàng, chỉ sợ nàng nhớ tới điều gì, nhưng mà, trên mặt Phượng Tinh Xu không hề có chút khác thường, điều này khiến Long Ứng Tinh thở phào nhẹ nhõm, nàng hẳn không nhớ rõ rồi? Lúc ấy tình huống hỗn loạn như vậy, cộng thêm hần cũng lấy vải che mặt, nàng hẳn sẽ không nhận ra hần. Long Ứng Tinh rũ mắt, mặc kệ nói thế nào, hiện tại chỉ có nàng luyện cùng một bộ sách võ công với hần. . . . .

Phượng Tinh Xu nhìn vẻ mặt nam nhân thành thật trước mắt, vị đại tướng quân ba mươi ba tuổi này, cả đời chinh chiến, luyện thành tính tình nghiêm túc của hần, lưng ngay thẳng, làn da nâu rần ròi, vóc người tam giác bèn chắc, toàn thân cao thấp cân xứng ra hương vị nam nhân nồng đậm, một loại sức quyến rũ của phái nam, nam nhân hoàn mỹ hấp dẫn như vậy tuyệt đối làm cho người ta trào máu. Phượng Tinh Xu còn chưa gặp qua loại nam nhân này, dĩnendian.loqjdJon vì vậy không khỏi chăm chú nhìn thêm. Cho đến khi bên cạnh vang lên mấy tiếng tiếng ho khan không lớn không nhỏ, Phượng Tinh Xu mới hơi đỏ mặt thu hồi ánh mắt, nói: "Nếu tướng quân đã mời, vậy thì xin tướng quân chỉ giáo nhiều hơn rồi!"

"Được! Công chúa xin mời!" Viêm Vũ Thụy nói xong, phi thân vọt ra ngoài, Phượng Tinh Xu thấy thế cũng lập tức thi triển khinh công bay ra theo, hai người lập tức khoa tay múa chân trong rừng trúc.

Mấy người bên cạnh bàn đá nhìn hai người lẩn lộn, suy nghĩ không đồng nhất.

Hoa Ngọc Dung nhìn Viêm Vũ Thụy một thân xám bạc này, nhìn lại mình một chút, giơ cánh tay lên ngắt thịt trên cánh tay, tự lẩm bẩm: "Thì ra nàng thích loại nam nhân này?"

Phượng Duy Tinh và Phượng Vu Dực nhìn bộ dáng Hoa Ngọc Dung khổ não, buồn cười lắc đầu, Phượng Duy Tinh vỗ vỗ bả vai Hoa Ngọc Dung, ý vị sâu xa nói: "Nàng chỉ ưa thích nam nhân có tính cách, dĩnendian.loqjdJon người cũng rất có tính cách! Đừng vì lựa ý hùa theo nàng mà thay đổi bản thân, tình huống như thế nàng không thích thấy đâu."

Về mặt Phượng Hàm Tiểu phức tạp nhìn hai người trong rừng, lại nhìn Phượng Duy Tinh và Hoa Ngọc Dung, trong lòng rất không bình tĩnh.

Còn Kim Bích Đặc không nhìn ra về gì chỉ cười cười, Tịch Thẩm Nhụy bên cạnh nhìn bóng dáng hoa lệ kia của Phượng Tinh Xu, trong mắt đều là sùng bái, hai gã sai vặt phía sau bọn họ, về mặt tiêu Kim tử trông rất hưng phấn, nhìn hai người phía trước, liên tục trầm trồ khen ngợi, mà tiêu Ngân tử chẳng chặc bên cạnh lại chăm chú nhìn cao thủ so chiêu, vẻ mặt nghiêm túc.

Long Ứng Tinh khản trương nhìn hai người khoa tay múa chân phía trước, cặp mắt mê muội tựa như chăm chú nhìn từng chiêu thức của Phượng Tinh Xu, càng xem, dĩnendian.loqjdJon trong lòng càng không bình tĩnh, quá nhiều, quá nhiều! Rất nhiều chiêu thức đều tương tự như trong quyển bí tịch mà hần học, hần dám khẳng định, coi như nàng không phải tiểu thư kia, ít nhất cũng sẽ có thiên ty vạn lữ liên hệ với nàng!

Long Ứng Tinh kiềm chế tâm tình khản trương, giống như lơ đãng hỏi: "Chân nhân, ta thấy chiêu thức võ công này của Tinh Tinh võ đường như chưa bao giờ gặp qua!"

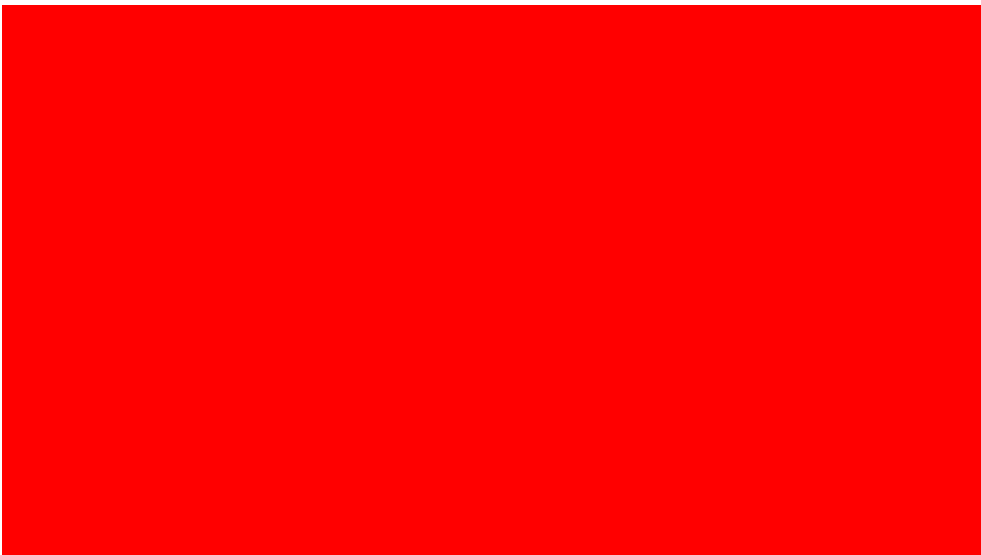
"Hả? Người cũng đã nhìn ra?" Lục Miểu nhìn Long Ứng Tinh.

"Đúng vậy! Điều nói chân nhân có võ công cái thế, chính là thế ngoại cao nhân, gần đây lại thấy được võ công của Tinh Tinh, quả nhiên bất phạm, ngay cả đồ đệ cũng lợi hại như vậy, chắc hẳn cao nhân càng khiến văn bối theo không kịp rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chương 14.2

Lục Miếu lắc đầu, thân nhiên nói: "Mặc dù ta truyền thụ võ công cho Xu nhi, nhưng cũng không dạy cho nàng loại công phu này, đây là chính tự nàng suy nghĩ ra, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa không địch lại."

"Cái gì, là do Tĩnh Tĩnh tự nghĩ ra?" Về mặt Long Ứng Tĩnh kinh ngạc nhìn Lục Miếu, trái tim trong lòng đã sớm đập "thình thịch".

"Đúng vậy!" Lục Miếu tự hào nói: "Là tự nàng sáng tạo ra, thật đúng là trò giỏi hơn thầy!"

Tự nghĩ ra..... Thì không phải là người khác dạy đúng không? Long Ứng Tĩnh cảm giác bản thân càng lúc càng đến gần chân tướng đó, người mình truy tìm nhiều năm dần dần kéo gần khoảng cách lại với mình, còn kém một lớp mỏng nữa, là có thể thấy được kết quả rồi.....

"Vậy chân nhân là thế ngoại cao nhân, nơi ẩn cư chắc hẳn cũng là thế ngoại tiên cảnh chứ?" Long Ứng Tĩnh có chút cấp bách hỏi.

"Ha ha! Phật viết, không thể nói, không thể nói!" Lục Miếu nhìn về cấp bách của Long Ứng Tĩnh, đáy mắt lóe qua một chút tình quang.

"A..... Chân nhân hiểu lắm, vẫn bối không phải muốn thăm dò nơi ngài ẩn cư, chỉ là tò mò Tĩnh Tĩnh có bản lĩnh cao cường như vậy là luyện thành ở nơi nào mà thôi, ngài cũng biết, người học võ đều có thói hư tật xấu này." Long Ứng Tĩnh cho Lục Miếu một vẻ mặt "ngài biết mà".

"Ha ha, nhưng mà cũng chỉ là một ngọn núi bình thường thôi....." Lục Miếu bắt đầu đã ra động tác Thái Cực.

Long Ứng Tĩnh thấy vừa rồi bản thân nóng lòng đã để Lục Miếu nổi lên lòng cảnh giác, tiếp tục hỏi vòng vèo nữa cũng không hỏi được gì, vì vậy cũng liền thu liễm lại, tránh lại gây ác cảm.

Phượng Vu Dực thân nhiên ở một bên nhìn Phượng Tĩnh Xu và Viêm Vũ Thụy bay tới bay lui, bên tai nghe cuộc đối thoại giữa Lục Miếu và Long Ứng Tĩnh, trong lòng cũng có tính toán của mình. Nhìn bộ dạng Long Ứng Tĩnh, hình như là có ý với Xu nhi, nếu Xu nhi cũng có ý đó, thì việc vui sắp thành, hai người kết hợp nhất định có thể xúc tiến mối quan hệ bang giao giữa Long Phong và Việt Sa quốc, tin tưởng hoàng huynh cũng sẽ tán thành việc hôn sự này? Chỉ là..... Hoàng thất Việt Sa quốc có thể sẽ không tiếp nhận quan niệm hôn nhân của Xu nhi..... Nếu Xu nhi không có ý gì với Long Ứng Tĩnh, cũng dễ làm hơn nhiều.....

Ánh mắt Phượng Vu Dực chuyển tới trên người nam tử áo lam bên cạnh Lục Miếu, vị đó chính là đồ đệ Y Thánh đồ đệ chứ? Nghe nói đến phủ chữa bệnh cho một nữ nhân, ngược lại hôm nay hẳn mới nhìn thấy người trẻ tuổi này, vừa thấy, thật đúng là không tệ, ừ, khí chất cũng tốt, nếu sánh đôi với Xu nhi, cũng là một đôi trai tài gái sắc, huống chi, hẳn còn có một thân y thuật, đối với Xu nhi mà nói là quá tốt rồi, ừ, trong đám tướng công của Xu nhi còn thiếu một người có y thuật, nếu có vị truyền nhân của Y Thánh, sau này nếu bị sốt gió rét gì, cũng dễ dàng hơn, không cần dùng tiền.....

Kể từ khi đón nhận ý niệm tìm nhiều hôn phu cho nữ nhi, Phượng Vu Dực liền bắt đầu dùng ánh mắt lóe sáng quét nhìn những thanh niên tài tử xung quanh, tìm kiếm người có thể "gả" cho Phượng Tĩnh Xu, ai thế nào ra sao, còn đối với những người lần này đều vui không dứt.

Phượng Vu Dực dùng ánh mắt nhìn con rể xem xét Đệ Ngũ Long Quý, bộ dạng nhìn càng cảm thấy hài lòng, khiến Đệ Ngũ Long Quý không khỏi rét lạnh nửa ngày.

Nhìn hồi lâu, Phượng Vu Dực rút cuộc dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn về phía nữ nhân đi cùng Đệ Ngũ Long Quý, vị thẩm ngọc đó. Đột nhiên, Phượng Vu Dực hơi nhíu mày, trong lòng thoáng qua vẻ nghi hoặc. Nữ nhân này..... sao lại quen vậy? Nhưng mà, trong ký ức của hắn, dường như chưa từng thấy qua nữ nhân này..... Kỳ lạ, rốt cuộc giống ai đây.....

Còn đang nghi hoặc, ló vào rừng trúc truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Tuân Thư, "Tỷ tỷ! Hóa ra tỷ ở nơi này! Thư nhi tìm tỷ vất vả lắm đó! Đa.nlze.quy.ydo/mn Tỷ lại đang bay ở trên trời à?" Một bóng dáng màu đỏ từ lối vào chạy đi vào, sau lưng đi theo một bóng dáng màu xanh.

Nghe thấy giọng nói, hai người đang đấu đông thời ngừng lại, phi thân tới đây.

"Thư nhi, cực khổ cho đệ!" Phụng Tĩnh Xu thở nhẹ nhéo mũi Tuấn Thư cười nói.

Viêm Vũ Thụy đi theo phi thân tới thờ gấp như trâu, từng giọt từng giọt mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, toàn thân càng thêm nhiệt huyết sôi trào, cặp mắt bắn ra tia sáng, gương mặt không thể tin. Không thể nào! Một tiểu nữ oa mười mấy tuổi lại để hắn dùng sức tám phần công lực cũng không thắng được, hơn nữa hắn thờ mạnh lợi hại như vậy, nàng cũng chỉ là hơi rối loạn hơi thờ! Viêm Vũ Thụy hắn chinh chiến cả đời, hào hùng vạn trượng, cho tới bây giờ liền khát vọng có thể đấu với cường giả, hiện tại thua trong tay tiểu nữ nhân này, khiến hắn nhất thời không thể tiếp nhận!

"Chúng ta lại tới một lần!" Vào lúc này, ngay cả nói chuyện hắn cũng quên dùng kính ngữ, vừa đi tới liền trực tiếp yêu cầu nói.

Nhưng Phụng Tĩnh Xu vốn không quan tâm hắn, cười yếu ớt lắc đầu, xoay người tiếp tục cười đùa với Tuấn Thư.

"Oa! Công chúa, người rất lợi hại đó!" Lúc này, Tịch Thẩm Nhụy tươi cười đứng lên, đi tới Phụng Tĩnh Xu, dùng ánh mắt mang theo khát vọng nhìn Phụng Tĩnh Xu nói: "Từ nhỏ Thẩm Nhụy đã sùng bái hiệp nữ, đáng tiếc yêu cầu trong nhà nghiêm khắc, không cho Thẩm Nhụy động vô dùng đao thương, khiến Thẩm Nhụy rất tiếc nuối."

Phụng Tĩnh Xu nhìn nữ tử trước mắt lộ ra phong độ trí thức, tuổi của nàng hắn cũng lớn hơn mình hai ba tuổi nhỉ? Nhưng cũng bởi vì hai người sinh trưởng trong hoàn cảnh gia đình bất đồng mà tạo cho hai người tính cách khác nhau, ở trong xã hội phong kiến này, là nàng có vận khí tốt mới có thể rời nhà vạn dặm, du dương giang hồ, tùy tính làm việc, còn tiểu thư khuê các như nàng, đừng nói tiểu dao giang hồ, ngay cả tứ hợp viện nhỏ nhỏ kia, chỉ sợ cũng không thể bước chân ra ngoài. Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc nàng.

Từ trong mắt của nàng, Phụng Tĩnh Xu thấy được khát vọng thật sâu, nghĩ lại, chuyện này, chắc cũng không khó chứ?

Vì vậy cười nói: "Tịch tỷ tỷ lo gì không thể tập võ chứ? Chỗ của muội có một bộ công phu tự chế, đơn giản dễ học, đánh đấm cũng rất nho nhã, nếu tỷ tỷ cảm thấy hứng thú, muội liền dạy tỷ hai chiêu xem thế nào?"

Một tiếng "Tịch tỷ tỷ", kéo gần khoảng cách giữa hai nữ nhân. Nghe thấy Phụng Tĩnh Xu muốn dạy công phu cho nàng, Tịch Thẩm Nhụy sững đến phát rồ, vội vàng lôi kéo tay Phụng Tĩnh Xu luôn miệng nói: "Cảm thấy hứng thú, cảm thấy hứng thú! Muội muội tốt, muội nhanh dạy tỷ đi!" Cũng không ngại ngừng, trực tiếp kêu "muội muội" luôn.

"Được!" Phụng Tĩnh Xu đảo mắt, nhìn về phía Tuấn Thư, ngoắc ngoắc tay với hắn, "Thư nhi, tới đây, tỷ tỷ dạy đệ đánh quyền!"

Lập tức, ba người đánh nhau ở trong rừng trúc.

"Ta dạy cho các người một bộ công phu tên là Thái Cực, có câu nói là 'Vô Cực phân Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi phân Tam Tài, Tam Tài hiển Tứ Tượng, Tứ Tượng diễn bát quái'....."

Về mặt mọi người hứng thú nhìn ba người Phụng Tĩnh Xu, nghe khẩu quyết trong miệng Phụng Tĩnh Xu, đều cảm thấy bộ công phu này chăm rì rì, tuyệt không giống như võ công, nhưng mà, thấy Phụng Tĩnh Xu nói tí mỉ như vậy, sẽ ở trong đầu diễn luyện vài chiêu, lại càng ngày càng phát hiện bộ công phu này bác đại tinh thâm, không khỏi chuyên tâm nghe. Trong đó, Long Ứng Tĩnh nghe nghiêm túc nhất, trong bụng cũng càng ngày càng kích động.

Qua nhiều năm như vậy, năm đó hắn và ca ca tu luyện theo bí tịch võ công mà Hoàng Vũ Tĩnh lưu lại, mặc dù hiệu quả không tệ, nhưng trong đó có vài chỗ vẫn không nghĩ ra, vì vậy cho tới bây giờ, võ công cũng không có tiến triển, dĩ nhiên liền liequidooon nhưng hôm nay nghe Phụng Tĩnh Xu giảng giải một phen, mặc dù là căn bản nhất, lại làm hắn có cảm giác hiểu ra, trong lòng càng cảm thấy, vị Phụng Trạch công chúa này, chính là Hoàng Vũ Tĩnh năm đó!

Nói nói, Phụng Tĩnh Xu đột nhiên nở nụ cười, nói với mọi người đang cảm thấy nghi ngờ: "Thật ra thì Thái Cực này vô cùng, vô cùng dễ hiểu, nói tới mấy phần đầu, chúng ta có thể tưởng tượng một cảnh tượng rất đơn giản, lại thú vị." Nói xong, hai chân bước qua, giờ tay lên vừa niệm: "Một dưa hấu, cắt thành hai nửa, một nửa cho người, một nửa cho ta ——" Đợi lúc nàng đọc xong, Tuấn Thư đã cười ngã xuống đất rồi, mọi người cũng đều không nhịn cười nổi.

Lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên: "Xu nhi, các người đang làm gì vậy? Tới đây ăn điểm tâm đi."

Chỉ thấy Giang Sở Nhi đi ở phía trước, bưng một bàn bánh ngọt, sau lưng là mấy nữ tỳ, một đường đi tới. Tất cả mọi người nhích lại gần ngồi xong, Giang Sở Nhi mang theo nụ cười nhẹ nhàng đặt mâm bánh ngọt trên tay trên bàn, nói: "Đây là phù dung túy hoa cao mà phòng bếp mới vừa làm —— a!!!"

"Loảng xoảng ——!" Cái mâm lập tức từ rơi xuống từ trên tay Giang Sở Nhi.

"Sở Nhi! Sao vậy!?" Phụng Vu Dực vội vàng đứng dậy ôm lấy Giang Sở Nhi mặt trắng bệch.

Chỉ thấy toàn thân Giang Sở Nhi lạnh cả người, run rẩy duỗi ngón tay ra chỉ nữ nhân ngồi đối diện —— "Tĩnh..... Tĩnh tỷ tỷ.....!"

Phụng Vu Dực theo tay Giang Sở Nhi nhìn qua, trong đầu nhất thời cũng đã hiện lên một tia sáng —— hắn nhớ tới rồi, dĩ nhiên liền liequidooon hắn quá thật đã gặp qua nữ nhân kia, nàng chính là người làm mai cho hai người năm đó, sau lại trở thành hoàng hậu Hí Triều quốc —— Lục Tĩnh La! (chợt có suy đoán rằng Phụng Duy Tĩnh là hoàng tử Hí Triều quốc!)

Chương 97: Chương 15

Phượng Vũ Dực không hổ là vương gia đã gặp qua nhiều gió to sóng lớn, mặc dù trong lòng có chút khiếp sợ nhưng chỉ trong nháy mắt, trực giác biết chuyện này không nên để lộ ra.

Hoàng hậu nước khác vốn đã chết đi, tại sao lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn là bộ dáng si ngốc này?

Lúc này, Phượng Vũ Dực âm thầm nắm tay Giang Sở Nhi, sau đó buông tay nàng ra, dáng vẻ kích động đi lên phía trước, giống như bùng tình hiểu ra nói: "Tình tỷ? Thì ra là thật sự là Tình tỷ!" Nhìn về mặt mọi người xung quanh đây nghi hoặc, Diệp Nỉ da nỉ e quỵu ydo n hấn quay đầu nói với Phượng Tinh Xu: "Xu nhi, con không nhớ sao? Đây chính là nhũ mẫu của con đó! Năm đó còn cứu con một mạng!"

Phượng Tinh Xu không biết phụ vương muốn làm cái quỷ gì, nhưng cũng kịp thời phối hợp nói: "Thì ra là nhũ mẫu!" Sau đó lên bước trước thân thiết bắt được tay Lục Tinh La nói: "Trời ơi! Thật sự là người? Năm đó gặp phải cướp, là nhũ mẫu xả thân cứu giúp, Xu nhi còn tưởng rằng người đã....." Nói xong, giọng nói đã kèm theo chút nghẹn ngào.

"Cướp..... cướp....." Trong mắt Lục Tinh La lóe lên một tia hoảng hốt, sau đó hét lớn: "Cướp tới..... Cướp tới..... Bảo bảo, bảo bảo!"

"Tình tỷ tỷ!" Nhìn về sợ hãi trên mặt Lục Tinh La, Giang Sở Nhi rút cuộc không nhịn được là chã rơi lệ, tiến lên một bước ôm lấy Lục Tinh La.

Lục Tinh La giống như chớp được cây cò cứu mạng, gất gao kéo y phục Giang Sở Nhi con mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm lạnh lùng nói: "Muội muội! Mau! Mau đưa bảo bảo mang đi, mau!"

Phượng Vũ Dực thấy Lục Tinh La khác thường, vội vàng mời người tại chỗ đi, ngay cả Tuần Thư cũng bị Văn Nhân Tinh Phong mang đi, trong lúc nhất thời, trong rừng trúc chỉ còn lại mấy người. Lục Tinh La vẫn còn điên cuồng kêu lên: "Bảo bảo! Mang bảo bảo đi! Không..... Không! Người muốn làm gì?" Phượng Tinh Xu thấy thế, dieendaanleequaydonn khoát tay, điểm huyết ngù của nàng, Lục Tinh La nhất thời giống như con rối gỗ bị cắt đứt sợi tơ điều khiển, gục xuống. Phượng Tinh Xu để Tinh Ảnh dẫn nàng đến trong phòng nghỉ ngơi, sau đó xoay người hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Giang Sở Nhi gục ở trong lòng Phượng Vũ Dực khốc suất mướt, Phượng Vũ Dực vừa đưa tay vỗ lưng Giang Sở Nhi, rồi chậm rãi nhìn mọi người có mặt ở đây, nhỏ giọng nói: "Nữ nhân này, là ân nhân năm đó để cho ta và Sở Nhi kết duyên phu thê, sau này nàng lại có một thân phận, đó chính là —— hoàng hậu Hí Triều quốc Lục Tinh La!"

Một câu nói, khiến mấy người ở đây đều trừng lớn mắt, đầu vang lên mấy tiếng ong ong, chưa tỉnh hồn lại.

"Lục Tinh La? Người nói nàng là hoàng hậu nương nương đã qua đời của nước ta!?" Hoa Ngọc Dung không có bị mời ra ngoài lúc này cũng bị tin tức này dọa cho quỳnh lên. "Nhưng không phải nói hoàng hậu nương nương đã....."

"Đây cũng là điều chúng ta nghĩ mãi không ra." Phượng Vũ Dực cau mày nói.

"Có thể..... nghĩ sai rồi hay không?" Đệ Ngũ Long Quân chần chờ hỏi.

"Không thể nào! Ta sẽ không nhận lầm! Coi như Tình tỷ tỷ thay đổi dáng vẻ, ta cũng sẽ nhận ra nàng!" Giang Sở Nhi đứng lên từ trong lòng Phượng Vũ Dực lớn tiếng phản bác.

"Nương, người đừng kích động, chúng ta chỉ phỏng đoán mà thôi..... Long Quỷ, người nói năm đó lúc người lên núi hái thuốc gặp phải vị thẩm ngọc....."

"Thẩm ngọc gì chứ! Nàng là ân nhân của chúng ta, là hoàng hậu Hí Triều quốc! Không phải là thẩm ngọc!" Giang Sở Nhi vừa nghe thấy Phụng Tinh Xu miêu tả, lập tức khẽ nói một tiếng, hoàn toàn không có bộ dáng thương yêu thương ngày, da.nlze.qy:yo/mn thì hiểu rõ ngay cả nữ nhi mình cũng chiều nhất cũng không được phép vũ nhục Lục Tinh La, có thể thấy được địa vị của Lục Tinh La ở trong lòng quan trọng bao nhiêu.

"Được! Được! Nương, con sai rồi." Phụng Tinh Xu thấy mẫu thân phát uy, cũng đành phải vội vàng nói xin lỗi, mẫu thân khó có được một lần phát cáu, vẫn là hiền dịu tốt hơn. Phụng Tinh Xu tiếp tục hỏi: "Long Quỷ, người nói năm đó lúc người lên núi hái thuốc gặp phải..... Ách, Tinh di, vậy người gặp phải nàng ở ngọn núi nào? Lúc ấy nàng đang ở tình trạng gì?"

Đệ Ngũ Long Quỷ cẩn thận hồi tưởng lại nói: "Ta đi núi Vân Hải hái thuốc, lúc ấy mới vừa có một trận mưa lớn rơi xuống, chờ đến lúc tạnh ta đi về dọc theo con đường nhỏ ngày thường dưới núi phát hiện si..... Ách, đại nương, khi đó y phục trên người nàng rách mướp, vốn không nhìn ra đáng vẻ, hơn nữa nhìn giống như là bị mưa to cọ rửa rất lâu, trên người đều là vết đao, dưới..... hạ thể cũng máu chảy không ngừng, lúc ấy ta cũng cho là không cứu được nữa, dưới tình huống này, sớm nên bởi vì mất máu quá nhiều mà....." Bây giờ Đệ Ngũ Long Quỷ nhớ lại tình huống lúc đó mà vẫn cảm thấy nhíp tim đập không ngừng, khi đó, nếu xử lý không tốt, sợ rằng đại nương kia sẽ rơi nhân thế ngay chứ?

"May nhờ lúc ấy tìm được một sơn động ẩn núp, trên người ta lại có được thảo tốt mới vừa được hái, khó khăn lắm mới kéo lại đại nương về từ quỷ môn quan, sau lại nghĩ biện pháp dẫn nàng trở về phòng trúc của sư phụ, để sư phụ cứu nàng, nhưng mà, bởi vì nàng bị thương quá nặng, mới vừa sinh sản xong liền gặp được chuyện như vậy, hơn nữa ngâm nước mưa lâu như vậy, khí lạnh thấm vào cơ thể, vì vậy bệnh căn không dứt, chỉ cần thời tiết hơi lạnh một chút, sẽ đau đớn không chịu nổi, hơn nữa, sau này chỉ sợ cũng..... không thể sinh dục được nữa....." Qua nhiều năm như vậy, Đệ Ngũ Long Quỷ và sư phụ của hắn vẫn dốc sức trị lạnh cho Lục Tinh La, Dieenndkan/leequhydonnn mặc dù cố hết sức điều dưỡng thân thể cho nàng, nhưng vẫn không có cách nào khôi phục hoàn toàn, cộng thêm chứng ngọc của nàng, vì vậy cũng khiến sư phụ của Đệ Ngũ Long Quỷ có việc tích trữ trong lòng, cuối cùng cũng tiếc nuối mà chết. Bây giờ nói, Đệ Ngũ Long Quỷ nói cũng là về mặt chán nản, vì Lục Tinh La, là sư phụ, cũng vì bản thân.

Giang Sở Nhi bên cạnh đã sớm khóc đến thở không ra hơi lúc Đệ Ngũ Long Quỷ kể lại, dứt quãng nói: "Núi Vân Hải, không sai, năm đó Tinh tỷ tỷ chính là xảy ra chuyện ở nơi đó! Lúc ấy nàng đang muốn đi dâng hương ở Vân Hải tự, kết quả bị một nhóm sơn tặc không rõ lai lịch làm..... Nàng nhất định chính là Tinh tỷ tỷ!" Nàng nhớ tới mái tóc đen mượt của Lục Tinh La mà nàng hâm mộ, chưa bao lâu, đã dính vài đốm trắng nhỏ, cặp mắt như nước mùa thu kia, cũng biến thành vân đục như mắt cá chết, làn da trắng mịn màng như tuyết cũng trở nên khô quắt khô queo như bị rút đi dưỡng khí, gương mặt đẹp khuynh thành khuynh quốc năm đó bị năm tháng và ốm đau cho hành hạ chỉ còn lại một bộ thân xác khô héo! Di@en*dyan(lee^qu.donnn) (mình đang có suy đoán hoàng tử Hí Triều quốc bây giờ mới là con ruột bà Huyền phi, Mộ Dung Huyền, chính bà ta bày ra vụ cướp trộm long tráo phụng để con trai mình và mình được độc sủng, còn hoàng tử thật là ai chưa rõ, mình đoán là Phụng Duy Tinh, tất cả chỉ là suy đoán thôi, cùng chờ xem diễn biến thế nào nhé!)

"Phải nói là, lúc Tinh di dâng hương xảy ra chuyện ngoài ý muốn..... Sau đó rơi xuống núi, lại bị ngộ nhận là đã chết?" Phụng Tinh Xu hỏi, trong lòng có chút cảm giác kỳ lạ, nhưng cụ thể là cái gì, trong lúc nhất thời cũng không hiểu được.

"Đúng!" Giang Sở Nhi gật đầu.

"A! Nói như vậy, nếu hoàng hậu nương nương biết con mình còn sống, nếu nàng nhìn thấy được hoàng tử, hẳn nàng sẽ tốt hơn?" Ánh mắt Hoa Ngọc Dung sáng lên, vui vẻ đề nghị.

"Đây cũng là một biện pháp không tệ....." Lục Miểu gật đầu, nữ nhân này, mở miệng ngâm miệng đều là "bảo bảo", nếu có thể để cho nàng nhìn đến đứa bé của bản thân, có thể hay không đột nhiên tốt hơn?

"Vậy các người còn chờ cái gì, nhanh đi đi!" Lúc này, Giang Sở Nhi hoàn toàn không có tính tình ôn hòa thường ngày, lo lắng không ngừng thúc giục.

"Nương, chờ một chút!" Phụng Tinh Xu lên tiếng ngăn cản, "Chúng ta tùy tiện chạy đi như vậy, nhất định sẽ bị hoài nghi."

"Vậy..... Vậy làm sao bây giờ?" Giang Sở Nhi nhất thời không có chủ ý.

"Nếu không như vậy đi, chúng ta trước xác định rõ quan hệ giữa Tinh di và Nguyệt Hí hoàng tử, sau đó sẽ để cho bọn họ quen biết nhau, dinendian.loqidJon đến lúc đó cũng có thể cho hoàng thượng Hí Triều một kinh hi rồi, không phải sao?" Phụng Tinh Xu nghĩ kế nói.

"Vậy..... Vậy cũng tốt!" Về mặt đại sự, Giang Sở Nhi đều luôn luôn nghe Phụng Vũ Dục, hiện tại lại thêm một người—— nữ nhi bảo bối Phụng Tinh Xu của nàng.

"Muốn xác định quan hệ biện pháp tốt nhất chính là nhỏ máu nghiệm thân, ngày mai chúng ta đi tìm hoàng tử đi!" Hoa Ngọc Dung vui mừng nói.

Nhỏ máu nghiệm thân? Phụng Tinh Xu cau mày, cái đó vốn không có căn cứ khoa học, rất nhiều loại máu cũng có thể tan vào nhau, muốn thật sự biết quan hệ chính xác của hai người, chỉ có thể áp dụng phương pháp giám định DNA, thông qua các chính xác nhất để nghiệm chứng..... Xem ra, chỉ có dùng biện pháp này. Chú ý xác định, hai bóng dáng màu đen nhanh chóng ló ra từ Thâm Xu Vãn, bay về hai phương hướng.

"Hoàng thúc, lần này xem ra, Tiểu Tinh ắt phải đi theo con một lần nữa rồi." Phụng Hàm Tiểu ở bên cạnh đột nhiên nói.

"Ừ, không sai!" Phụng Vũ Dục gật đầu, "Ít nhất phải bảo đảm an toàn giao Tinh tỷ vào trong tay Từ Diệp."

"Các người đang nói cái gì?" Phụng Tinh Xu nhìn hai nam nhân đánh đố, không hiểu hỏi.

"Ta không phải đã nói với muội, có chính sự phải làm sao?" Phụng Hàm Tiểu thu hồi cây quạt gỗ đầu Phụng Tĩnh Xu, "Phụ hoàng giao nhiệm vụ cho ta, hai tháng sau Hí Triều quốc cử hành nghi thức sắc phong thái tử, dĩ nhiên lieqiudoon bởi vì hoàng huynh đang bế quan tiếp nhận huấn luyện, vì vậy phụ hoàng để cho ta đi trước, " Nói xong, còn rất xấu bụng nhìn về phía Phụng Tĩnh Xu, cười gian nói: "Phụ hoàng nói rồi, có thể chọn mấy người nữa cùng đi, còn ám hiệu cho ta, muội là ứng cử viên đáng tin cậy nhất đấy....."

"Cái gì?" Phụng Tĩnh Xu sửng sốt, không thể nào, nàng mới về nhà không bao lâu, lại phải đi? Ánh mắt hỏi thăm bay tới chỗ Phụng Vu Dực, Phụng Vu Dực quay mắt đi, gạt đầu. Lại nhìn Giang Sở, nếu như vừa bắt đầu nói chuyện này, Giang Sở Nhi vạn vạn không muốn, nhưng xảy ra chuyện của Lục Tĩnh La, vì vậy Giang Sở Nhi cũng liến nước mắt lưng tròng nhìn Phụng Tĩnh Xu, ý tứ trong mắt không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Chương 16

Mặc dù trong lòng Phụng Tĩnh Xu dấy lên nghi vấn lớn, nhưng vào giờ phút này, nàng hiểu, tin tức này còn chưa thích hợp để mọi người biết, nếu không, nhất định sẽ nhắc lên một phen sóng to gió lớn.

Xem ra, chuyện này có điểm kỳ lạ, rốt cuộc là hoàng tử thật hoàng hậu giả. . . . . Hay là hoàng hậu thật hoàng tử giả?

Năm đó gặp chuyện không may, hình như là, đứa bé của Huyền phi bị giết, mà Huyền phi ôm đứa bé của Lục Tĩnh La trốn thoát Die nda nl e q uu ydo n. . . . . Nếu như, chuyện không phải như vậy. . . . .

A! Thú vị rồi đây, bây giờ, có thể chứng minh thân phận thật sự của vị thẩm ngọc này, chỉ có một người. . . . . Đó chính là trưởng công chúa Hí Triều quốc Tử Mộng Cơ.

Xem ra, về công về tư, chuyến đi lần này đến Hí Triều quốc, nàng nhất định phải đi.

Đang suy nghĩ, giọng của Lục Miểu truyền tới: "Nha đầu, ngươi xem si. . . . . Ách, bệnh của hoàng hậu nương nương, ngươi có thể nắm chắc điều trị thật tốt sao?"

Phụng Tĩnh Xu phục hồi thần lại, nhìn về phía Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quân bên cạnh với vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

Trị liệu sao. . . . . Nếu như có thể chữa khỏi cho nàng, có lẽ chuyện cũng sẽ không phức tạp như thế chứ?

Suy nghĩ trong chốc lát, Phụng Tĩnh Xu gạt đầu, "Ta thử xem." Mặc dù nói thử, nhưng Phụng Tĩnh Xu vừa ra tay, tin tưởng trong thiên hạ không có bệnh nào nàng không biết.

Lục Miểu vừa nghe Phụng Tĩnh Xu đồng ý, cặp mắt sáng lên nhìn Phụng Tĩnh Xu: "Vây, nha đầu, ngươi định dùng biện pháp gì để chữa trị đây?"

Phụng Tĩnh Xu liếc Lục Miểu, lão đầu này, chỉ thích tham gia náo nhiệt, chút tâm tư kia nàng lại không biết sao? Dieendaanleequydonn Còn không phải muốn xem xem nàng có cách gì mới mẻ! Cũng sắp thành tiểu tán tiên rồi, còn già như vậy mà vẫn không đứng đắn!

Vào lúc này, Phụng Tĩnh Xu cũng đau lòng viên tiên đan đó, đây chính là một trong những gia bảo của Thái Thượng Lão Quân đó! Ăn vào có thể đi tiêu trừ khí bẩn trên thân người phạm, kéo dài tuổi thọ dưỡng nhan, nếu tu luyện, còn bỏ đi xương cốt người phạm, đợi một thời gian nữa là có thể tu tiên

đắc đạo! Cứ như vậy cho Lục Miếu, thật tiện nghi cho hần!

"Không vội chữa trị, trước hết để Tĩnh di được điều trị tốt đã, không phải chúng ta còn phải cùng nhau lên đường sao, dọc đường sẽ từ từ trị liệu! Tĩnh toán thời gian, không nhanh không chậm, đại khái đến lúc tới thủ đô Hí Triều quốc là được rồi." Phụng Tĩnh Xu kéo dài nói cần có thời gian trị liệu, sau đó nói với phu thê Phụng Vu Dực: "Chuyện này chúng ta trước đừng nói ra ngoài, ai cũng không được nói, các người cũng biết tình trạng bây giờ của Tĩnh di, bộ dạng này của nàng, bây giờ lại không ứng phó được với những chuyện cung đình kia, chẳng bằng chúng ta chữa khỏi cho nàng rồi lại nói tiếp."

Phụng Vu Dực thấy Phụng Tĩnh Xu nói rất có lý, vì vậy liền gật đầu đáp ứng.

Phụng Tĩnh Xu chuyển sang nói với Phụng Hàm Tiểu: "Vậy ngày mai chúng ta sẽ lên đường, dọc đường chậm rãi đi, huynh trước trở về hoàng cung nói cho hoàng thúc thúc một tiếng đi!"

Nói tới hoàng thượng, Phụng Hàm Tiểu đột nhiên nghĩ tới việc phụ hoàng giao phó, vì vậy hỏi Phụng Tĩnh Xu muốn mấy đồ vật lúc ở yến hội, da.nlze.quydo/nn Phụng Tĩnh Xu tức giận nói: "Được rồi, được rồi! Muội đã sớm phái người đưa tất cả cho hoàng thúc thúc rồi, bao gồm cả cái khi cầu đó! Chỉ là, không có muội đi cùng, tuyệt đối không thể tự tiện sử dụng, để tránh có gì ngoài ý muốn!"

Phụng Hàm Tiểu đến câu trả lời chắc chắn, cũng không ở lâu, lập tức đứng dậy hồi cung bẩm báo.

Phụng Tĩnh Xu lại nói với Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi chuyện cầu hôn, hai người liền cùng Hoa Ngọc Dung rời khỏi rừng trúc, Lục Miếu đã sớm lôi kéo Đệ Ngũ Long Quý đi xem Lục Tĩnh La, trong lúc nhất thời, trong rừng trúc chỉ còn lại hai người Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh.

Phụng Tĩnh Xu thở ra một hơi, ngã vào trong lòng Phụng Duy Tĩnh. Phụng Duy Tĩnh xoay người, ôm Phụng Tĩnh Xu đi tới nơi tràn đầy kỷ niệm tuổi thơ của hai người —— hóc cây.

Chỉ là, tuổi đã lớn, hai người cũng không còn nhỏ như năm đó, lúc ấy thoạt nhìn hóc cây vẫn còn rất lớn, lúc này đã không chứa nổi hai người. Phụng Duy Tĩnh phi thân, ngồi ở phía trên cành cây khô.

Hai người đều không nói chuyện, chỉ là yên lặng lắng nghe chim hót đầu mùa hè, hưởng thụ một khắc yên tĩnh này.

Thật lâu sau, Phụng Tĩnh Xu mới thở dài một tiếng, ngón tay ngọc trắng nõn chạm vào dung nhan của Phụng Duy Tĩnh, cúi đầu hỏi: "Duy nhi, trách tỷ tỷ sao? Không có cầu hôn với đệ. . . . ." dinendian.loqid|on (vì lúc trước mình nghĩ hai người đã thay đổi quan hệ nên đôi xưng hô ta-chàng, giờ mới thấy vẫn xưng hô tỷ- đệ nên giờ không xưng chàng nữa, nhưng mình nghĩ Duy Tĩnh sẽ không xưng đệ mà là xưng ta-nàng nhé!)

Phụng Duy Tĩnh khẽ mỉm cười, trong ý cười nhiều thêm một chút thân nhiên: "Tĩnh nhi nói đùa, Duy nhi là đứa bé do Tĩnh nhi nhặt về, nàng phải cầu hôn với ai đây?"

"Ai. . . . ." Phụng Tĩnh Xu yếu say đắm nhìn quét qua gương mặt của Phụng Duy Tĩnh, thương tiếc nói: "Tỷ chỉ sợ, sợ đệ thấy Thư nhi. . . . . trong lòng không dễ chịu. . . . ."

"Nào có." Phụng Duy Tĩnh lắc đầu, "Thư nhi không thể tốt hơn so với Duy nhi được, mặc dù hần có phụ mẫu cưng chiều hần thương hần, nhưng đáng về đó. . . . ." Nói xong, Phụng Duy Tĩnh đột nhiên nghĩ tới ngày đó Tuần Thư khác thường, mi tâm nhăn lại, không biết đang nghĩ cái gì.

Nhìn thấu Phụng Duy Tĩnh khác thường, Phụng Tĩnh Xu vùng dậy hỏi: "Thế nào?"

Phụng Duy Tĩnh kể chuyện ngày đó cho Phụng Tĩnh Xu nghe, Phụng Tĩnh Xu nghe xong cũng là bộ dáng không hiểu, suy nghĩ nói: "Thường ngày Thư nhi đều là bộ dáng khéo léo, làm sao sẽ. . . . ."

Phụng Duy Tĩnh nhìn đáng vẻ Phụng Tĩnh Xu nghĩ mãi không xong, cũng không đành lòng để nàng tốn hao tinh lực vào chuyện này, khuyên nhủ: "Ta nghĩ hần là không sao đi? Cho dù Thư nhi có khác thường, cũng không biểu hiện gì với chúng ta, nhưng ta thấy, hần thật tâm thích nàng, thích nàng sẽ vì nàng suy nghĩ, sẽ không làm gì xấu với chúng ta, mấy ngày nay nàng đã quá mệt nhọc, vào lúc này, đừng có suy nghĩ nhiều, về sau chúng ta lại tìm cơ hội thăm dò là được."

Phụng Tĩnh Xu nghe lời Phụng Duy Tĩnh nói, dừng lại suy tư, lại lười biếng nhào vào trong lòng Phụng Duy Tĩnh, thoải mái nheo mắt lại.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

"Tên thợ săn nguoi, cũng sắp thành nhũ mẫu rồi!" Giọng nói đùa cợt phun ra từ trong môi mòng, mang theo giễu cợt.

"Ha ha! Vì đạt được mục đích, làm bảo mẫu thì tính là gì?" Giọng mềm mại nhẹ nhàng, Văn Nhân Tĩnh Phong liêu lỉnh nằm ở trên giường, Dieemdkdan/leeequhydonnn tư thái mê người, vẻ mặt quyến rũ. "Thế nào, hôm nay tới tìm ta, chỉ là vì nói câu này?" Cặp mắt phụng tràn đầy vô hạn hấp dẫn, liếc về phía nam tử mặc áo vàng bên cạnh bàn trà.

"Đừng có chọc ta." Vẻ mặt Kim Bích Đặc bình tĩnh ngửi trà thơm trên tay.

"A! Lúc nào thì Kim Bích Đặc cũng học uống trà vậy? Văn nhũ như thế, sẽ không phải là giả bộ chứ?" Văn Nhân Tĩnh Phong cười nhạo nói.

Kim Bích Đặc liếc Văn Nhân Tĩnh Phong, trong mắt là một tia cười nhạo, "Chỉ sợ nguoi uống trà văn nhũ mới ầu đi!" Nói xong, ánh mắt chợt dịu dàng,

về mặt trần đầy ý cười khẽ nhấp trà trong tay.

Văn Nhân Tĩnh Phong cũng không so đo với hắn, trực tiếp nói: "Có chuyện gì mau nói đi." Xong rồi còn phải chạy về!

Kim Bích Đặc cũng thả chén trà xuống, nghiêm trang nói: "Lần săn thú này từ bỏ, không cần tiếp tục nữa."

"Hả? Ngươi muốn buông tha?" Văn Nhân Tĩnh Phong giật mình hỏi, sau đó cười ha hả, "Không ngờ lại có lúc ngươi cũng buông tha con mồi? Thật sự hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi! Xem ra, vị công chúa này quả thật có sức quyến rũ vô biên! Thế nào, thích người ta?"

"Chú ý lời nói của ngươi đi!" Kim Bích Đặc trầm giọng nói, chợt chuyển giọng nói, giễu cợt đáp lại: "Ta có thích hay không không quan trọng, đi@en*dyan(lee^qu.donn) chỉ là, tên thợ săn ngươi, có phải cũng yêu con mồi xinh đẹp của mình rồi hay không? Nếu không tại sao lại chậm chạp không động thủ?"

"Ha ha! Quả thật so với trước kia càng cảm thấy hứng thú hơn!" Văn Nhân Tĩnh Phong cũng không tránh, hào phóng thừa nhận nói: "Nàng là nữ nhân đầu tiên khiến ta không có cách nào thi triển sức quyến rũ, mỗi lần đến trước mặt nàng, cảm giác bị nàng ăn rất gắt gao, cũng không biết nàng là vô tình hay có tình đấy!"

Ánh mắt Kim Bích Đặc phức tạp nhìn Văn Nhân Tĩnh Phong, "Ngươi thật sự thích nàng? Ngươi đừng quên, bên Hí Triều. . . . ."

"Ta tự có tính toán! Không nhọc ngươi đa tâm, chuyện bên kia ta sớm muộn sẽ đi giải quyết, chỉ là. . . . . Ta muốn trước đó phải săn nữ nhân này vào tay. . . . ." Văn Nhân Tĩnh Phong chậm rãi nói ra.

"Săn!? Không phải ta đã hủy bỏ sao?" Kim Bích Đặc hỏi.

"Ha ha ha. . . . . Đó là ngươi hủy bỏ giao dịch săn thú, bây giờ bắt đầu, ta muốn thực sự vì mình, săn thú một lần. . . . ." Văn Nhân Tĩnh Phong cười đến cuồng dã, hoàn toàn không có bộ dáng yêu mị kia.

Kim Bích Đặc hừ lạnh một tiếng, bước ra cửa phòng, tiểu Kim Tử và tiểu Ngân tử canh giữ ở cửa lập tức đuổi theo kịp.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

Vẫn là gian phòng đó, vẫn là hai giọng nam nhân cười nói, vẫn là cái bàn yên lặng, trải lên một tấm màn âm mưu. . . . .

"Ha ha! Bữa tiệc tối hôm qua thật đúng là để cho ta mở rộng tầm mắt ....!" Nam nhân lớn tiếng nói, ngón tay thon dài viết ở trên mặt bàn: sao, ngươi có quyết định chưa?

"Không phải sao! Cả đời ta đây cũng chưa từng thấy qua màn biểu diễn xuất sắc như vậy....!" Một người khác phụ họa trả lời, dfienddn lieqiudoon đồng thời nhanh chóng viết xuống hàng chữ: chuyện trọng đại, ta không thể qua loa được.

"Ai, ngươi nói xem, sao đám đom đóm này lại có thể bay vòng quanh vũ đài chứ? Cũng không thấy người chỉ huy, cứ tự động bay ở phía trên vậy!" Ngón tay dài viết: còn suy tính cái gì nữa? Tối hôm qua trên bữa tiệc không phải ngươi đã thấy rất rõ rồi sao? Một khúc 《Tĩnh Trung Báo Quốc》, bản bình thư vàng. . . . . Ngươi cho rằng, tiểu cô nương kia lấy ra để làm cái gì? Nếu như, bài hát này truyền vào trong tai chiến sĩ ở biên cương, sẽ có hiệu quả gì? Biên cương sớm đã có tướng quân Hùng Thao lợi hại, người đó, luôn luôn biết người khéo dùng, đối với bất kỳ cơ hội đề cao sức chiến đấu của quân đội cũng sẽ không buông qua, đến lúc đó, người người tán dương, như vậy, một khi lên chiến trường, thì đó chính là một lực lượng đáng sợ! Lại nói Diêu Ninh Hàm (anh nam 9 cuối cùng đã lên sàn!) bên cạnh tên Hùng Thao đó, ngươi cho là hắn ngồi không sao!? Một khi hắn lấy được bản bình thư kia, đến lúc đó, lực lượng quân sự của Lộng Phong quốc sẽ trở nên như thế nào, chính ngươi cũng biết!

"Ha ha, Đúng vậy, đúng vậy!" Giọng điệu trả lời có chút khó khăn, không yên viết: bây giờ nói những điều này còn quá sớm. . . . . Ai biết này trên bình thư này viết cái gì? Ngộ nhớ. . . . .

Nam nhân kia cũng không có lòng dạ nói chuyện, ngưng viết hạ thấp giọng hấp tấp nói: "Ngươi tự lừa mình dối người đi! Bản lĩnh của Phương Trạch công chúa ngươi cũng nghe nói rồi đấy, thấy được, đồ nàng đưa chẳng lẽ sẽ là nước sao!? Diemdnle,qu.y don Ngay cả mọi người nàng cũng có thể làm cho bay lên trời, ngươi cứ tiếp tục do dự, ngày nào đó binh sĩ Lộng Phong quốc từ trên trời nhảy xuống, các ngươi khỏi phải phản kháng, trực tiếp suy tính nên thần phục như thế nào đi!"

"Chuyện này. . . . ." Bị nam nhân hung ác nói một hồi như vậy, người khác không nhịn được việc mất thể diện, nhưng trong lòng vừa nghĩ tới một màn như vậy, cũng không cảm được run rẩy đứng lên!

Nam nhân thấy uy hiếp có tác dụng, lại lập tức đề giọng điệu nhẹ nói: "Ta hiểu rõ lo lắng của ngươi, nhưng mà, ngươi cũng thấy đấy, hôm nay lúc ngươi nói lên thỉnh cầu với Phương Nhâm Ngạo, hắn trả lời ngươi thế nào! Ngươi nói, làm sao hắn sẽ giúp đỡ bọn ngươi chứ? Bây giờ đối với các ngươi thấy chết mà không cứu, không bảo vệ, ngày nào đó sẽ đưa binh đánh các ngươi! Nói không chừng. . . . . Hắn chính là đang đợi cơ hội này! Chờ khi các ngươi bởi vì nội loạn, nhân cơ hội. . . . ." Ý trong lời không rõ, nhưng người thông minh đều nghe hiểu. Thấy thần sắc của người kia dao động, thêm một liều thuốc độc nữa: "Chuyện này chỉ cần hoàn thành, đến lúc đó, ngươi sẽ thành công thần của đất nước! Suy nghĩ thử những quyền lực sắp tới tay kia. . . . . Tài phú. . . . . Mỹ nhân. . . . . Còn có dân chúng sùng kính. . . . . Những thứ này, đều sẽ là của ngươi, chỉ cần ngươi quyết định. . . . ."

Dường như bị nam nhân kia đã động bởi cảnh giàu sang phú quý, người nọ không do dự nữa, nói: "Được! Sau khi ta về nước sẽ bẩm rõ tất cả với hoàng thượng!"

"Không!" Nam nhân lên tiếng ngăn cản, "Người trực tiếp bắt bảo với hoàng thượng là vô ích, hiện tại chuyện kia cũng là do hoàng tử của các người đang quản, giờ người đi nói, chắc chắn sẽ không được phép làm!"

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Người đi tìm một người. . . . . Một người có thể khiến hoàng thượng ra quyết định. . . . ."

"Người nói là. . . . . Quân quý phi?"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Giờ Ty, Phụng Nhâm Ngao và bách quan tới cửa cung tiễn khách ba nước, tất cả hai bên nói một chút lời xã giao, sau đó liền rời đi.

Chỉ là, trước khi hoàng tử Từ Nguyệt Hi của Hí Triều quốc từ giả, đưa ra lời mời Phụng Trạch công chúa tới tham gia buổi lễ sắc phong thái tử của hắn vào hai tháng sau, d,0dylq,d Phụng Nhâm Ngao cũng liền thuận nước đẩy thuyền ra mệnh lệnh này cho Phụng Tĩnh Xu.

Trước khi Từ Nguyệt Hi rời đi, còn nhìn Phụng Tĩnh Xu một cái đầy thâm ý, liền quay người bỏ đi. Bởi vì Hoa Ngọc Dung còn là sứ thần Hí Triều quốc, vì vậy cũng đi theo đội ngũ Hí Triều quốc rời khỏi, có điều hắn và Phụng Tĩnh Xu hẹn ước nửa đường trốn ra, vì vậy rời đi cũng rất tiêu sái.

Còn lại Long Ứng Tĩnh cười đến như tiểu hồ ly, cùng Viêm Vũ Thụy mang theo đại đội nhân mã đi về phía Hí Triều quốc, chỉ để lại quan văn Sa Y Hân một mình trở về Việt Sa quốc.

Vương gia Xuyên Vân quốc cũng đại biểu Xuyên Vân quốc đi sứ Hí Triều quốc, vì vậy ba đội nhân mã một trước một sau, lờ lững hùng dũng đi tới Hí Triều quốc.

Trở lại Phủ Hiền vương, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, Phụng Tĩnh Xu cũng dẫn theo một đám người đi tới hoàng cung, trực tiếp ngồi xe ngựa siêu cấp mà Phụng Nhâm Ngao ban cho, chậm rãi đi về phía Hí Triều quốc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chương 17

Mặc dù bốn đội ngũ đều rời khỏi thành Sở Ương cùng một ngày, nhưng bởi vì tốc độ của mỗi bên khác nhau, vì vậy khoảng cách giữa các bên rất nhanh được kéo dài.

Ngày thứ hai ra khỏi thành, Hoa Ngọc Dung liền một thân một mình, cười khanh khách chờ ở trên đường.

Tất cả giống như đều thuận theo tự nhiên, "lộc cộc lộc cộc" mấy tiếng, ngựa của Hoa Ngọc Dung liền gia nhập đội ngũ.

Đoàn người lại lác lác đi mấy ngày, một con tuần mã lại gia nhập vào đội, khiến người ta kinh ngạc chính là, Die nd da nl e q uu ydo n người này lại không phải Long Ứng Tĩnh luôn muốn lôi kéo làm quen, mà là vị đại tướng quân trầm tĩnh Viêm Vũ Thụy!

Đối với người nam nhân này, Phụng Duy Tĩnh cũng tương đối yên tâm, bởi vì bọn họ biết, ánh mắt Viêm Vũ Thụy nhìn Phụng Tĩnh Xu, không có ái mộ, chỉ có đầy đặc ý chỉ chiến đấu, đây là cách mà người khiêu chiến truy đuổi đối thủ, mà không phải nam nhân truy đuổi nữ nhân, vì vậy, bọn họ rất

yên tâm đưa Viêm Vũ Thụy vào trong đội ngũ.

Thông qua việc hiểu biết và tiếp xúc với Lục Tinh La, lại sau khi thảo luận với Lục Miểu, Đệ Ngũ Long Quỷ, Phụng Tịch Xu quyết định trị liệu cho Lục Tinh La, áp dụng song song hai phương pháp thôi miên và trị liệu tâm lý, mở lòng cho Lục Tinh La, rồi từng bước từng bước tới tiến hành giai đoạn khôi phục.

Thôi miên là tiến hành kích thích thị giác, thính giác hoặc xúc giác với người hoặc động vật dẫn tới trạng thái ngủ, đối với người còn có thể dùng ngôn ngữ ám hiệu gọi ra. Loại trạng thái ngủ này khác với giấc ngủ bình thường, vỏ đại não không hoàn toàn bị ức chế. Mà trị liệu tâm lý lại gọi là chữa bệnh tâm thần, lấy hệ thống lý luận tâm lý học để chỉ đạo, lấy quan hệ bệnh tốt làm cầu nối, vận dụng kỹ thuật tâm lý học và phương pháp trị liệu vào quá trình bệnh tâm lý của bệnh nhân. (có mấy ý không hiểu lắm nên chưa chắc mình edit đúng nhé!)

Mặc dù lúc nói điều này với hai người, mất một thời gian rất lớn để giải thích thế nào là "thôi miên", "trị liệu tâm lý", thật ra thì, ở cổ đại cũng có rất nhiều kiểu tương tự như thôi miên, tại Trung Quốc, có thể nói lịch sử của "thôi miên" đã rất lâu, có lai lịch từ xa xưa. "Chúc do thuật" (đây là thuật thôi miên của Trung Quốc cổ đại, ai xem phim Nữ y Minh phi truyện là biết nhé!) của cổ đại, nghi lễ trong tông giáo, như "Kiêu đại thần" đều có chứa yếu tố thôi miên, chỉ là lúc ấy phần lớn đều dùng để đi lừa gạt, hoặc là một loại hoạt động mê tín. Dĩ nhiên, trong rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp cũng có công phu tương tự thôi miên, tỷ như công phu tà phái Nhiếp Hồn Đại Pháp, dieendaaneequydonn những thứ này đều có cách làm khác nhau nhưng công hiệu lại giống nhau đến kì diệu, vì vậy, càng giải thích về sau, Phụng Tịch Xu dứt khoát ném xuống một câu: "Đó là phương pháp có thể khiến bất tri bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng!" Hai người kinh ngạc vội vàng che kín miệng tò mò lại.

Hiện tại theo tình hình như Lục Tinh La, muốn dùng trị liệu tâm lý là không thể nào, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiến hành thôi miên với nàng.

Chạng vạng mấy ngày sau, ba người mang theo Lục Tinh La "ầm" một tiếng đóng cửa lại, hạ lệnh ai cũng không được tới quấy rầy, lại bắt đầu sắp dầy lên sóng to gió lớn ở Hi Triều quốc. . . . .

Đệ Ngũ Long Quỷ trấn an lời kéo Lục Tinh La ngồi ở trên ghế trong phòng, không để cho nàng cảm thấy khấn trương mà ảnh hưởng đến hiệu quả thôi miên, Phụng Tịch Xu lấy ra một xâu chuỗi vòng treo lưng lẳng, mang theo nụ cười dịu dàng ngồi ở đối diện Lục Tinh La. Để vòng tròn treo lưng lẳng ở trước mặt Lục Tinh La, dùng giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Tĩnh đi, người xem, đây là cái gì. . . . ."

Lục Tinh La hoang mang nhìn vật trước mắt, nó ở chỗ đó không nhúc nhích, nàng cũng nhìn theo chăm chú không nhúc nhích. Từ từ, vật treo lưng lẳng đứng đưa trái phải, trái dao động. . . . . phải dao động. . . . .

Đồng thời, giọng điệu Phụng Tịch Xu cũng mang theo sự dụ hoặc cực mạnh vang lên: "Người chuyên tâm nhìn. . . . . mắt nhìn chăm chăm. . . . . càng nhìn mí mắt càng híp lại. . . . . mí mắt híp lại không mở ra được. . . . . da.nlze.quydo/nn Toàn thân cũng càng ngày càng thả lỏng. . . . . Càng ngày càng không có chút sức lực nào. . . . . càng lúc càng muốn ngủ." Giọng thong thả, đơn điệu nói, rốt cuộc khiến cho Lục Tinh La từ từ khép mắt lại.

Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quỷ ở bên cạnh, mặc dù trước đó đã biết Phụng Tịch Xu phải làm gì, nhưng vào lúc này vẫn kiềm chế được kinh ngạc há to miệng.

Phụng Tịch Xu cho hai người một ánh mắt chớ lên tiếng, sau đó từ từ hỏi: "Nói cho ta biết. . . . . Người tên là gì. . . . ."

"Si. . . . . Si nương. . . . ."

"Như vậy người vốn gọi là gì. . . . ."

"Lục Tinh La. . . . ." Mí mắt nàng nhú lại, suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói ra ba chữ.

Quả nhiên là Lục Tinh La. . . . . ba người bên trong phòng nhìn nhau một cái, lúc này mới thật sự tin tưởng lời Giang Sở Nhi nói.

"Người có thân phận gì. . . . ." Phụng Tịch Xu tiếp tục thôi miên nói.

"Là. . . . . hoàng hậu Hi Triều quốc. . . . ." Lục Tinh La dứt quãng trả lời.

Sau đó, Phụng Tịch Xu lại liên tục hỏi nàng mấy vấn đề về nàng, nàng đều trả lời rất khó khăn, nhưng một khi chạm đến vấn đề hoàng cung Hi Triều quốc và chuyện không may ngày đó, nàng sẽ trở nên cực kỳ khổ sở, cuối cùng, dinendian.loqidjon Phụng Tịch Xu không thể không kết thúc câu hỏi, lại tiến hành thêm một chút ám hiệu tâm lý, khiến nàng có thể chậm rãi thay đổi hiện trạng bây giờ của nàng.

Sau khi kết thúc thôi miên lần đầu tiên, Phụng Tịch Xu được Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quỷ sùng bái, ngày nào cũng vây quanh nàng hỏi cái này cái kia, đến cuối cùng, Phụng Tịch Xu quả thật không nhớ được nhiều, ném một quyển về phương diện thôi miên cho hai người, kết quả sau một ngày hai người tiến đến cùng một chỗ nghiên cứu, liền càng quán nàng mãnh liệt, khiến nàng than vãn biết vậy chẳng làm!

So với nhau, nàng ngược lại càng nguyện ý bị tên nam nhân Viêm Vũ Thụy kia tới dây dưa, dù sao Viêm Vũ Thụy dây dưa với nàng thế nào, cũng sẽ xem nàng là công chúa của một nước mà thủ lễ (tuân thủ lễ tiết) một chút, không giống Lục Miểu, không nói tiếng nào liền phá cửa xông vào, sư phụ! Ngay cũng không suy nghĩ một chút, nếu đồ nhi của ngài đang tắm thay quần áo, vậy danh tiếng của ngài có thể khó giữ được đó!

Trưa hôm nay, đại đội nghỉ ở một mảnh rừng cây rậm rạp, lúc Phụng Tịch Xu vì đã bỏ rơi được hai người nam nhân này mà lau mồ hôi một phen, vị tướng quân "thủ lễ" đó lại đến rồi!

Mấy ngày nay, mỗi ngày hần đều khiêu chiến với Phụng Tịch Xu, không phải võ nghệ thì chính là võ nghệ, cái gì cũng không có. Hiện tại ngay cả công

phu của hán Phụng Tĩnh Xu đều hiểu hết rõ ràng, thế nhưng vị tướng quân này lại dường như không hề phát hiện ra, vẫn cứ khiêu chiến, không sợ tất cả mọi thứ của bản thân bị đào móc, cái này phải gọi là tinh thần nhiệt tình!

"Mao nha đầu! Người đang ở đâu? Mau ra đây!" Viêm Vũ Thụy một thân áo bào màu xám bạc đi qua lại trong đội ngũ, bọn lính sớm thành thói quen khi thấy vị tướng quân nước khác tới khiêu chiến với công chúa, Dieennkdan/leequhydonnn vì đã sớm thấy nên cũng không lạ gì. Chỉ có Hoa Ngọc Dung lại thấy ác cảm với Viêm Vũ Thụy, một khi hán tới gần Phụng Tĩnh Xu, Hoa Ngọc Dung sẽ trăm phương ngàn kế ngăn cản.

Quả nhiên, Viêm Vũ Thụy vừa dứt lời, Hoa Ngọc Dung liền đi tới đây, nhíu mày cười nhạt nói: "Thế nào, đại tướng quân lại muốn tới mất mặt xấu hổ?" (đúng là tình địch gặp nhau đỏ mắt)

Viêm Vũ Thụy lệ trường mắt, lớn tiếng nói: "Éo là, ngươi đừng có chặn đường, ta còn phải đi tìm mao nha đầu!"

Hoa Ngọc Dung vừa nghe thấy Viêm Vũ Thụy gọi hán là éo là, lập tức ưỡn thẳng sống lưng the thé giọng nói kêu lên: "Ngươi nói ai éo là!?"

"Nói ngươi đấy, sao!?" Viêm Vũ Thụy cũng không lùi bước, ưỡn ngực khỏe mạnh trả lời. (hai anh này như trẻ con)

"Ngươi...ngươi! Ngươi . . . . ." Hoa Ngọc Dung đưa ngón tay chỉ Viêm Vũ Thụy, "ngươi" nửa ngày, vẫn không thể suy nghĩ ra câu gì thô tục có thể mắng người, đột nhiên nhớ lại một câu: "Đồ thái giám!"

"Cái gì!?" Viêm Vũ Thụy giật mình nhìn Hoa Ngọc Dung một thân áo trắng, ngay sau đó cặp mắt toát ra nồng đậm lửa giận, lớn tiếng quát hỏi: "Ngươi nói ai là thái giám?"

Mắt Hoa Ngọc Dung chuyển động, lớn tiếng nói: "Ngươi xem ngày nào ngươi cũng mặc đồ màu xám thế kia, di@en*dyan(lee^qu.donnn) giống như cuộc sống không dễ chịu, không phải thái giám thì là cái gì!? Hừ! Ngươi có ưỡn ngực cao đi nữa thì vẫn là một thái giám thôi!"

Người xung quanh nghe lời Hoa Ngọc Dung nói, cũng không nhịn được che miệng cười trộm. Viêm Vũ Thụy thính tai nghe mấy tiếng cười, lại mắt thấy nhìn mấy người không ngừng run run khoe miệng, trong lòng càng tức giận, một đại tướng quân như, ở trong quân đội từ trước đến giờ vô cùng uy nghiêm, lúc nào thì chịu được sự tức giận này!

Vì vậy, vị đại tướng quân ở trong quân đội Việt Sa quốc có địa vị vô cùng cao quý, ở trong đội ngũ nơi nước lạ này, bị đâm chọc mất đi lý trí, làm ra một chuyện mà đời này hán hối hận nhất ——

Hán lắc mình tiến lên, bắt tay Hoa Ngọc Dung rồi đưa vào giữa hai chân mình tìm kiếm (eo ôi~, hèn chỉ hối hận là phải rồi, vì thế mà con đường truy thê không phải càng khó hơn sao), còn đỏ bừng mặt (đừng hiểu lầm, là bị tức giận) kêu lên: "Ngươi sờ! Ngươi sờ xem ta có thái giám hay không! Ta tuyệt đối còn lớn hơn cái tú hoa châm của tên éo là ngươi đấy!"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây dại, nhìn thấy một bóng người màu phấn hồng giống như nhu nhược không xương tựa sát vào một người bóng dáng cao lớn màu xám bạc, bàn tay thon dài xinh đẹp tuyệt trần còn rất mập mờ che ở chỗ nhạy cảm. . . . .

"Bịch!" Một cái chén trên tay thị vệ rơi xuống mặt đất.

"Ầm!" Hai gã làm việc vật dụng vào nhau, quần áo trong tay nhất thời văng lên rơi ở trên mặt của hai người, nhưng mà hai người vẫn không biết.

"Đùng!" Tĩnh Ảnh mới ra khỏi lều vải cứ như vậy không hề báo động đánh rơi kiếm mà trước nay chưa từng xảy ra, lập tức sầm mặt.

Phụng Tĩnh Xu không nghe thấy động tĩnh của hai người, nghi ngờ đi ra khỏi lều, lúc nhìn thấy hai người phía trước đã cứng ngắc, liền tưởng đến cuộc gây gổ vừa rồi, rốt cuộc không nhịn được "ha ha" phá lên cười!

Tiếng cười của Phụng Tĩnh Xu giống như cái chột mở, lập tức gọi hồn mọi người về, tất cả cũng đều bắt đầu phá lên cười, dfienddn lieqiudoon tiếng cười vang ngắt trời, kinh động đám chim trong rừng!

Phụng Tĩnh Xu cười đến mức đau cả bụng, tay nhỏ bé không ngừng vỗ Tĩnh Ảnh bên cạnh, vừa cười vừa rơi lệ, cuối cùng nhìn hai người phía trước vẫn còn cứng ngắc, khoát khoát tay, để Tĩnh Ảnh đỡ nàng bước đi thong thả đến bên cạnh hai người, hài hước nói: "Ta còn không biết hai vị sắp diễn ra một đoạn nam nam chi luyện oanh liệt đấy! Sao, sờ còn chưa đủ?"

Một câu nói, rốt cuộc lại khiến hai người đang dính vào nhau lấy tốc độ giống như ánh sáng tách ra, Trên gương mặt ngăm đen của Viêm Vũ Thụy hiện lên vết đỏ ửng, thái độ tuyệt đối là muốn cắt đầu của mình chôn xuống che giấu xấu hổ! diennnle,qu,y don Mà Hoa Ngọc Dung thì đưa tay dùng sức chà xát trên mặt đất, dường như muốn tẩy rửa sạch sẽ đi mọi thứ trên tay, xoa một hồi, gương mặt hán uất ức đưa bàn tay đỏ nhìn về phía Phụng Tĩnh Xu, trong mắt còn hàm chứa nước!

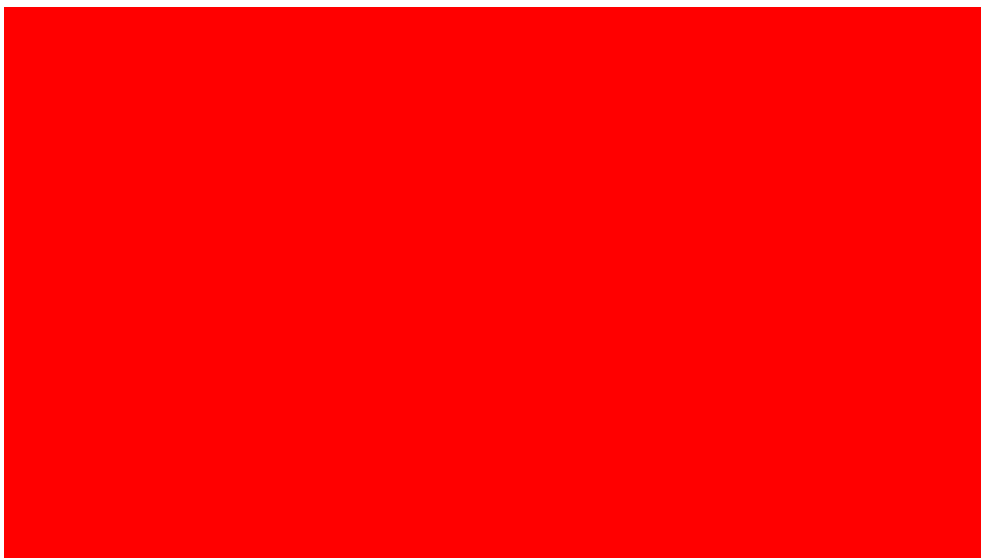
Phụng Tĩnh Xu cũng nghiêm chỉnh không cười nữa, đi lên lôi kéo tay Hoa Ngọc Dung đi rửa, đi hai bước, nàng lại đột nhiên xoay người lại, cười như không cười truyền âm nói với Viêm Vũ Thụy: "Tướng quân, lớn hơn tú hoa châm? Không phải là chiếc đĩa chứ?"

"Rầm!" Vết đỏ ửng trên mặt Viêm Vũ Thụy càng đậm, bị lời Phụng Tĩnh Xu nói nín một hồi lâu cũng nói không ra lời!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Chương 18

"Tiểu Tĩnh, nàng phải tin ta, ta tuyệt đối không muốn cùng hã..... cái đó....." Hoa Ngọc Dung nghĩ đến hiện giờ cũng không giữ nổi vẻ phong lưu nho nhã được nữa, hã đứng ở bên dòng suối, mặc cho Phụng Tĩnh Xu cẩn thận rửa sạch tay cho hã, một bộ áo trắng, tiêu sái, ánh nắng sáng chói giữa trưa chiếu xuống, non xanh, nước biếc, ve kêu, bướm lượn, áo trắng, áo hồng, mỹ nhân, công tử, thật là một bức tranh suối mùa hè nên thơ.

"Cái nào?" Phụng Tĩnh Xu cúi đầu không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ là chuyên chú vào công việc trong tay.

"Chính là việc đó đó!" Hoa Ngọc Dung kéo dài giọng, mang theo một chút làm nũng, một cái tay khác lặng lẽ tiếp cận lên bộ áo trắng trên người Phụng Tĩnh Xu. Hã phát hiện, mặc dù y phục màu gì Phụng Tĩnh Xu cũng đều mặc, nhưng nhiều nhất chính là màu trắng, màu đen và màu đỏ, mà ba loại màu sắc này, vừa lúc chính là màu sắc y phục của ba nam nhân đó, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hai bóng dáng xinh đẹp màu trắng, hoặc là đôi tình lữ áo đen, ngay cả một thân y phục màu đỏ, cũng tựa như một đôi bướm lửa bay lượn ở trong đám người. Hơn nữa, mỗi lần mặc y phục màu gì, ngày đó Phụng Tĩnh Xu phải bồi người có màu sắc đó nhiều nhất, để cho hã mỗi lần không ngừng ghen tỵ, âm thầm căm rắng, không biết lúc nào nàng mới có thể mặc vào váy áo màu hồng.....

"A!" Phụng Tĩnh Xu khẽ cười, buông bàn tay trong lòng bàn tay ra, quay đầu nhìn về phía Hoa Ngọc Dung còn đang lưu luyến nhìn tay của mình, "Có phải hay không không quan trọng, nhưng mà, Hoa Ngọc Dung, ta chỉ hi vọng ngươi hiểu rõ một điều."

Nghe ra sự nghiêm túc trong giọng điệu của Phụng Tĩnh Xu, Hoa Ngọc Dung ngừng đầu nhìn vào con ngươi bên trong cặp mắt kia, "Ta chỉ thích người chân thật nhất, tức là phải làm chính bản thân ngươi."

Nói xong, để lại Hoa Ngọc Dung ngốc lảng, xoay người rời đi.

Nàng không phủ nhận mấy ngày nay Hoa Ngọc Dung quả thật rất chăm chỉ, nhưng, không biết quan tâm sẽ bị loạn hay là thế nào, cái người này đã từng là tài tử phong lưu một thời, lại có thể biết ngốc đến nỗi đi bắt chước nam nhân bên người nàng, hoặc là ý lại như Duy nhi, hoặc là thuận theo như Tĩnh Ảnh thuận theo, thậm chí ngay cả ngớ ngẩn như Thư nhi cũng học theo, khiến Phụng Tĩnh Xu cảm thấy có chút không biết nên khóc hay nên cười, Hoa Ngọc Dung như vậy, không phải như nàng muốn thấy. Vì vậy thừa dịp cơ hội hôm nay, nàng khuyên hã vài câu, một người thông minh, chắc hã sẽ rõ.

Lúc trở lại nơi đóng quân, đã không thấy bóng dáng của Viêm Vũ Thụy đâu, vị đại tướng quân này, chỉ sợ bị chuyện xấu hôm nay làm cho sự uy nghiêm hoàn toàn biến mất, người ta cũng hơn ba mươi tuổi rồi, lại còn so sánh với một thanh niên hai mươi mấy, vào lúc này, có thể còn đứng ở cái xó nào đó mà hối hận!

Phụng Duy Tĩnh xông tới, khóe miệng còn treo một nụ cười yếu ớt, nghĩ đến vừa nghe nói một màn náo nhiệt kia, Phụng Tĩnh Xu đi tới, đưa tay nắm lấy bàn tay ấm áp đó.

"Sao lại ra làm gì?"

"Vừa rồi nghe được bên ngoài có chuyện, cho nên ra ngoài nhìn một chút." Phụng Duy Tĩnh cúi đầu nhìn Phụng Tĩnh Xu đáp.

"Ha ha!" Phụng Tĩnh Xu nghiêng đầu cười, nói: "Viêm tướng quân cũng là bị Hoa Ngọc Dung làm cho giận điên lên, lại làm ra chuyện như vậy, rồi là....."

"Hai người bọn họ, giống như trời sinh không hợp nhau vậy, " Phụng Duy Tĩnh cũng cười theo nói: " Vừa mới bắt đầu còn chưa có cái gì, nhưng càng chung đụng, lại càng có thể cảm giác ra được."

Phượng Tình Xu gật đầu, "Đúng vậy, hai người bọn họ, một văn một võ, tiếp nhận quan niệm cũng không giống nhau, ít nhiều cũng có chút bài xích đối phương chứ?"

Nàng nhớ tới Viêm Vũ Thụy mới vừa gia nhập đội ngũ chưa tới hai ngày, đã có xích mích với Hoa Ngọc Dung, khi đó, cả ngày Viêm Vũ Thụy đều tìm Phượng Tình Xu tỷ võ, Phượng Tình Xu cũng muốn nhờ vào đó thoát khỏi dây dưa với Đệ Ngũ Long Quý, cho nên đã rất sẵn khoái đồng ý, không ngờ Hoa Ngọc Dung ở một bên lại đồ mắt, bình thường Viêm Vũ Thụy tìm Phượng Tình Xu tỷ võ, cũng sẽ chiếm dụng thời gian rất dài, hơn nữa Hoa Ngọc Dung luôn là thư sinh, một lòng có chế độ sách thánh hiền, vốn không biết võ, vì vậy chỉ có thể giương mắt nhìn hai người thân thiết với nhau.

Có một lần, sau khi Viêm Vũ Thụy bại trận yêu cầu đánh một trận nữa, một bên Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý chờ vô ích, vội vàng nói: "Được rồi, được rồi! Hôm nay người đã khiêu chiến rồi, đừng đến nữa!"

Nhưng Viêm Vũ Thụy thích thú đánh đấm không chịu dừng tay, không muốn về, nói hần không tin không thắng được, Đệ Ngũ Long Quý đã nói: "Người ta là Hoa công tử Hoa Ngọc Dung còn không phải thua dưới tay công chúa đấy! Mà hần lại là thiên hạ đệ nhất tài tử nữa!"

Viêm Vũ Thụy đâu để ý cái gì mà tài tử hay không tài tử, vung tay lên, không nhận được nói: "Đệ nhất tài tử cũng thua? Hừ! Những thứ người kia chỉ biết cầm cán bút éo lá, có lợi hại hơn ta sao!? Tiếp tục, tiếp tục!"

Cứ một câu nói như vậy, đã sớm khiến oán hận chất chứa trong lòng Hoa Ngọc Dung với Viêm Vũ Thụy bộc phát, từ đó liền nhằm vào hần khắp nơi, không phải chê cười chính là đối chọi gay gắt, hai người tùy thời cũng có thể xảy ra xô xát, vì vậy một màn hôm nay mặc dù có chút ngoài dự đoán mọi người, nhưng cũng hợp tình lý. Phượng Tình Xu tính toán, chờ lát nữa dần dò xuống, bảo tất cả mọi người không nên nhắc lại chuyện này, ít nhất không cần nói ở trước mặt hai người, tránh tổn thương tự ái của bọn họ.....

Trong khi đang suy nghĩ, hai người đã tiến vào trong lều trại của Phượng Tình Xu, Tuân Thư đã sớm ở trong chờ lập tức chạy tới ôm lấy Phượng Tình Xu, trong mắt tràn đầy ý cười, ngọt ngọt ngào ngào kêu "Tỷ tỷ".

Phượng Tình Xu yêu thương sờ sờ trán đầy mồ hôi của hần, cười tủm tỉm hỏi: "Thư nhi đi nơi đâu vậy? Sao lại không nhìn thấy đệ đâu?"

Tuân Thư ngoe đầu cạo tóc coi lui ở trên bả vai Phượng Tình Xu làm nũng nói: "Thư nhi và Tĩnh ca ca đi xem đại thẩm, hôm nay đại thẩm cười đó! Cười trông thật là xinh đẹp nhé!" Dừng lại, ngẩng đầu lên bổ sung: "Chỉ là Thư nhi cảm thấy vẫn là tỷ tỷ cười xinh đẹp nhất!"

Phượng Tình Xu có chút hưởng thụ hưng hăng hôn ở trên môi Tuân Thư, ngẩng đầu nhìn về phía Phượng Duy Tĩnh nói: "Hai ngày nay Tĩnh đi luôn quần lấy đệ và Thư nhi, nhưng từ hành động và ngôn từ mà nói, cũng đã gần như người bình thường, xem ra, qua tháng nữa là có thể khôi phục."

Lúc nói lời này, nàng cũng không kiêng dè Văn Nhân Tĩnh Phong, người trong đội ngũ này trên căn bản cũng biết bọn họ đang chữa trị cho một nữ nhân điên tên là "Tĩnh di", đây là chủ ý của Phượng Tình Xu, có câu nói, đại ân ân vu thị, tiểu ân ân vu lâm (Tạm hiểu là ân thân nơi rừng núi hoang vu là chuyện nhỏ, ân thân nơi phố chợ huyên náo mới là chuyện lớn), thay vì che giấu Lục Tĩnh La khiến người hoài nghi, chẳng bằng đặt nặng quang minh chính ở dưới ánh mắt của mọi người, ngược lại không để cho mọi người chú ý.

Đang lúc nói chuyện, mấy người ngồi xuống, vừa muốn nói gì đó, bên ngoài đột nhiên ồn ào, chỉ nghe giữa lúc hoảng loạn có người kêu to "Có thích khách", sắc mặt Phượng Duy Tĩnh nghiêm trọng, phi thân vọt ra ngoài. Trong trường phòng chỉ để lại ba người, Phượng Tình Xu đưa tay ôm Tuân Thư, ngưng tai lắng nghe, trong lòng cũng nhanh chóng tự hỏi, bây giờ là tình trạng gì?

Có người muốn tới ám sát? Giết ai? Tại sao? Người nào phái tới?

Bây giờ không phải là thời kì chiến tranh, không có thù lĩnh ám sát gì..., hơn nữa đối phương lại còn ngu xuẩn ban ngày tới đánh lén như vậy, hiển nhiên đầu óc không đủ dùng, là nhà nào tổ chức ám sát như vậy, không có trình độ..... Ách, lạc đề rồi..... Thích khách này sao điên như vậy, một đại đội nhân mã như bọn họ, trận địa cũng lớn như thế, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết là đội ngũ hoàng gia, sao bọn họ.....

Còn chưa có nghĩ xong, một bóng người màu xanh nhạt xông vào lều, chạy thẳng tới Phượng Tình Xu!

Phượng Tình Xu nhìn cũng không nhìn, vì để tránh cho Tuân Thư bị kinh sợ, dùng nội lực vung lên, trực tiếp đánh người ra khỏi bên ngoài trường, bị đoàn người chạy tới bên ngoài lều bao vây giữ chặt, lúc này, Phượng Tình Xu nghe được giọng Phượng Duy Tĩnh kinh ngạc: "Là người?"

Phượng Tình Xu cau mày, Duy nhi biết? Chẳng lẽ là người quen cũ?

Cũng trong lúc đó, một giọng nói đáng yêu khác vang lên: "Duy Tĩnh ca ca!"

Duy Tĩnh ca ca? Phượng Tình Xu nhíu mày, kêu còn rất..... thân thiết sao! Là ai?

Ngay sau đó Phượng Duy Tĩnh lập tức cho nàng đáp án: "Vu cô nương."

Vu, Vu cô nương..... Không phải là thiên kim thừa tướng Vu Phó Oánh thường chạy đến vương phủ làm khách mà Tiễn bá bọn họ nói sao? Hừ..... Thật là rất tốt, lại lặn lội xa xăm theo tới nơi này!

Trong lòng Phượng Tình Xu đột nhiên dâng lên một cảm giác chua xót, khiến nàng rất không thoải mái, sắc mặt cũng ngay sau đó trở nên âm trầm, nghe phía ngoài lều tiếng kêu giong già "Duy Tĩnh ca ca" dài "Duy Tĩnh ca ca" ngắn, khiến nàng càng thêm không thoải mái, "vụt" đứng lên, thả Tuân Thư ra rồi bước nhanh ra ngoài, nàng thật muốn xem, vị thiên kim thừa tướng được nuông chiều này, đến cuối cùng là có bộ dáng gì, lại dám quần quít ở bên cạnh Duy nhi của nàng!

Ba hai bước đi tới cửa, vén rèm lên, ánh mặt trời bên ngoài lều trở nên chói mắt, Phụng Tình Xu khẽ nhắm mắt lại, dời tầm mắt đến hai bóng dáng màu trắng cách đó không xa, không khỏi cảm thấy, ánh mặt trời hôm nay thật sự là..... quá chói mắt.

Nữ nhân kia, mặc một thân sa y trắng như tuyết, thoát nhìn uyển chuyển hoạt bát, dưới chân một đôi giày lụa trắng, chậm chậm đi tới, giống như Lăng Ba tiên tử, làm cho người ta không khỏi ngắm nhìn. Áo trắng, giày trắng, dĩ nhiên kết hợp với một thân da thịt trắng như tuyết, gương mặt cười nhẹ nhàng, đôi mắt sáng rực như sao, lúc cười yếu ớt lúm đồng tiền như ẩn như hiện, một thân khí thể tiêu thư quan gia không gian tự uy, quả thật là kiêu nữ thiên kim nhà tể tướng.

Nhìn lại Phụng Duy Tình, mặc dù gương mặt hân hoan lạnh lẽo, nhưng mà đối với vị Vu thiên kim này đến gần, hiển nhiên..... không bài xích.

Phụng Tình Xu rũ mí mắt xuống, che lại ý định, khoe miệng nâng lên một nụ cười, nện bước chân đi tới, thị vệ xung quanh vừa thấy được Phụng Tình Xu, tự động nhường ra một con đường, cung kính hành lễ, từng tiếng "công chúa" vang lên liên tiếp.

Phụng Duy Tình quay đầu, nhìn thấy Phụng Tình Xu cười đi tới, khi ánh mắt của hắn chống lại ánh mắt của Phụng Tình Xu, cả người không khỏi khẽ run, lập tức đẩy nữ nhân bên cạnh ra.

Cặp mắt tìm kia từ trước đến giờ trong veo, hôm nay lại sâu xa không thể nhìn rõ, khi nhìn vào ánh mắt hắn, so với thường ngày thiếu một chút nhiệt tình.....

Phụng Duy Tình đột nhiên có loại cảm giác khủng hoảng, giống như vừa rồi nếu trễ một bước nữa, hắn cũng sẽ bị trục xuất khỏi trái tim nàng.....

Hắn khẩn trương đi nhanh lên trước, đi tới Xu bên người Phụng Tình, áp úng nhỏ giọng kêu lên: "Tình nhi....." Bộ dáng thận trọng này, rốt cuộc khiến trong mắt Phụng Tình Xu nhiều thêm chút ấm áp, nàng ngẩng đầu về phía Phụng Duy Tình nheo miệng cười, trong nháy mắt nở rộ như hoa.

Thật lâu về sau, Phụng Tình Xu mới hơi đỏ mặt thừa nhận với Phụng Duy Tình lúc ấy cũng không phải thật muốn vạch rõ giới hạn với hắn, mà là ghen Phụng Duy Tình quá thân mật với vị Vu Phó Oánh đó, khiến lòng Phụng Duy Tình vẫn lo lắng rốt cuộc để xuống, đồng thời cũng cười cái người này bình thường tự tin bá đạo giống như một nữ vương, lại còn ghen, chọc cho hắn lo lắng một hồi, chỉ sợ Phụng Tình Xu tùy thời rời khỏi hắn.

Phụng Tình Xu lướt qua Phụng Duy Tình, đi tới vị thích khách bị đám người vây quanh trước mặt, trước liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Vu Phó Oánh này cũng từng trải việc đời, vì vậy không nhanh không chậm khấu kiến Phụng Tình Xu, giọng nói du dương cất lên: "Tiểu nữ Vu Phó Oánh tham kiến công chúa."

"Ừ." Phụng Tình Xu nhàn nhạt gật đầu, sau đó dời tầm mắt về phía người trên đất, vị thích khách kia, toàn thân áo đen dính đầy đất cát, kiếm trong tay bị gãy ra, vải che trên mặt cũng bị kéo xuống, vì vậy đầu tiên Phụng Tình Xu nhìn thấy được mặt thích khách —— một đôi mắt trong suốt như nước rồi lại mang theo cương nghị, mày kiếm như mực, hiện rõ khuôn mặt, môi mím chặt, thì ra là hắn, không trách được vừa rồi Duy nhi sẽ có vẻ kinh ngạc như vậy ——

"Hàm Tinh, ngươi tới nơi này làm cái gì?"

Phụng Tình Xu phát tay, thị vệ xung quanh rút lui, từ trên cao nhìn xuống nam nhân trên đất hơi có vẻ nhếch nhác.

Đôi mắt Hàm Tinh vẫn tĩnh lặng, cũng không có bởi vì địa vị Phụng Tình Xu cao thượng mà trở nên nịnh hót, ánh mắt nhìn nàng như lúc trước, tựa như một người bạn bình thường, vì đôi mắt này, Phụng Tình Xu càng thương thức Hàm Tinh hơn.

"Nàng ở nơi nào?" Thở hân hân, Hàm Tinh hơi có vẻ nhếch nhác mở miệng hỏi.

"Nàng?" Phụng Tình Xu nhướn mày, giả bộ không hiểu hỏi: "Người nào?"

Cặp mắt Hàm Tinh tỏa ra ánh sáng nóng rực, thẳng tắp nhìn về phía Phụng Tình Xu: "Ngươi biết ta nói là ai."

"Ồ! Người nói hồ ly sao?" Phụng Tình Xu làm bộ như chợt hiểu hỏi, nhìn lên trời, lại hỏi: "Người tìm nàng làm gì? Không phải nàng đã đuổi người đi sao?"

Lúc này, một bóng dáng màu đỏ sau lưng chạy đến như bay, nắm chặt tay Phụng Tình Xu tay, phía sau còn đi theo bóng dáng màu xanh, "Thư nhi, đệ chậm một chút, đệ ——"

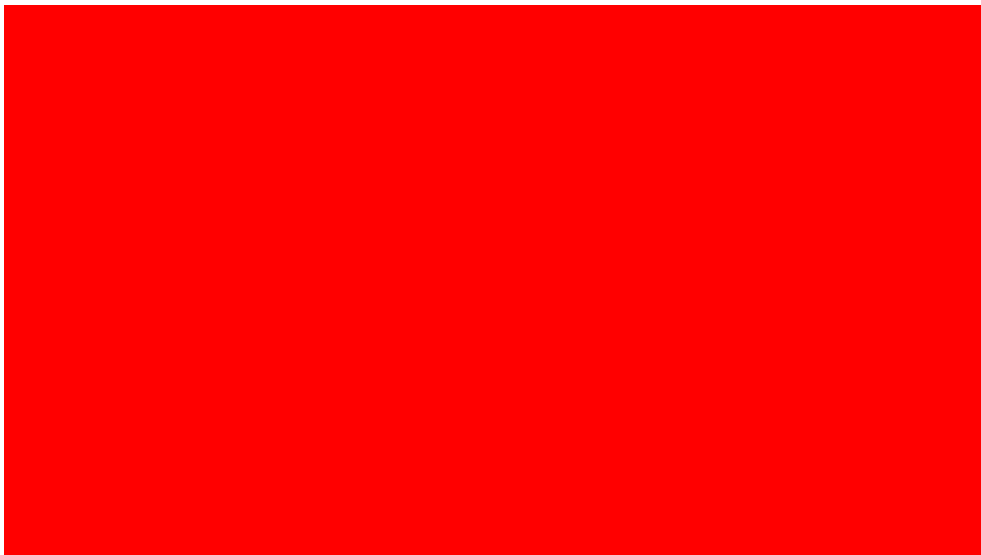
Văn Nhân Tình Phong đi theo Tuân Thư chạy ra, vọt tới bên người Tuân Thư, vừa muốn nói chuyện, ánh mắt nhìn người trên đất, tiếng chợt ngưng lại.

Đồng thời, một tiếng hét chói tai vang lên ở một đầu khác, mặt Phụng Tình Xu liền biến sắc, "Hoa Ngọc Dung!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Chương 19

Phượng Tinh Xu không quản Hàm Tinh nữa, quay đầu lao về phía nơi Hoa Ngọc Dung thét chói tai, Văn Nhân Tinh Phong ở sau lưng phức tạp nhìn Hàm Tinh một cái, quay đầu đi ra giữ chặt Tuấn Thư, bảo hộ ở bên cạnh rồi chạy theo, ngoài mấy người công phu hơi kém ra, tất cả mọi người đều chạy về phía nơi Hoa Ngọc Dung phát ra âm thanh.

Đọc đường Phượng Tinh Xu chạy tới trong lòng càng thấy kinh hãi hơn, hướng đó, lại là chỗ lều của Lục Tinh La!

Đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Là ai đã xảy ra chuyện? Hoa Ngọc Dung? Hay là. . . . . Lục Tinh La!?

Xa xa thấy một bóng dáng màu xám tro đang đấu với mấy chục người áo đen, trên đất đã sớm ngã xuống hai ba mươi cỗ thi thể, chỗ trận địa này đã sớm máu chảy thành sông, trong không khí tràn ngập một cỗ máu tanh nồng đậm, Die nd da nl e q uu ydo n Phượng Tinh Xu vội vàng nhìn thị vệ trên đất, một đao mất mạng, thủ pháp gọn gàng, hiển nhiên là sát thủ cấp bậc chuyên nghiệp, là ai đưa nhóm sát thủ này tới?

Trong lều lại vang lên một tiếng kêu sợ hãi, Phượng Tinh Xu không chậm trễ nữa, trực tiếp chạy vào trong lều, trong lều một nhóm thị vệ ngã xuống hơn phân nửa, mấy người áo đen đang tiến hành vây công ba người chính là Hoa Ngọc Dung, Lục Tinh La và Đệ Ngũ Long Quý đang được thị vệ vây quanh. Hai người nam nhân này vừa bảo hộ Lục Tinh La ở chính giữa để cho nàng không bị công kích, vừa phải luống cuống tay chân đề phòng mấy tên sát thủ đưa kiếm tới, cuống quýt đến nỗi khiến trên người cũng chảy máu, trong đó có Hoa Ngọc Dung lấy tay trái gài không chặt là nặng nhất. Đệ Ngũ Long Quý còn có thể tung bột thuốc gì đó, nhưng Hoa Ngọc Dung cũng không có cái gì để phòng thân, chỉ có thể vừa thét chói tai vừa tránh né, cực kì nhếch nhác.

Phượng Tinh Xu vận khí, bắn vào mấy cục đá trên đất, lại đẩy tay, mấy cục đá tựa như mọc ánh mắt mang theo khí thế bén nhọn đánh về phía mấy tên sát thủ, mấy người thân là sát thủ mặc dù bản năng đã nhận ra nguy hiểm, nhưng lại chưa kịp né tránh, hoặc là không thể nào né tránh, bởi vì Phượng Tinh Xu ngay cả động tác né tránh của mấy người cũng dự liệu được, hai sát thủ miễn cưỡng lách mình còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị cục đá thẳng tắp đánh tới chần trệ không thể động đậy!

Sát thủ đột nhiên dừng lại khiến một đám thị vệ đều không rõ nguyên do, nhưng vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu ở lối vào tất cả đều hiểu, hóa ra công chúa của bọn họ ra tay chế phục được mấy tên thích khách này! Trong lúc nhất thời, người người đều thần không biết quỷ không hay bản lĩnh bội phục Phượng Tinh Xu sát đất.

Phượng Tinh Xu hạ lệnh trói mấy người lại, bảo thị vệ kiểm tra hàm răng mỗi người, lấy tất cả độc dược bên trong ra, đề phòng những người này uống thuốc độc tự vẫn. Vừa mới dặn dò xong, đánh nhau bên ngoài cũng kết thúc, dieendaanleequydonn đám người Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh vọt vào, mấy người vây quanh Phượng Tinh Xu kiểm tra một lần từ trên xuống dưới, xác định nàng không có bị thương gì rồi mới hỗn hển thở một ngụm lớn.

Phượng Tinh Xu xoay người đi về phía Lục Tinh La, giờ phút này về mặt nàng có chút hoảng hốt, lại có chút sợ, được Hoa Ngọc Dung bảo hộ thật chặt ở trong ngực.

"Tinh di, người không sao chứ?" Nàng quan tâm hỏi.

Ánh mắt Lục Tinh La tan rã lắc đầu, không nói lời nào. Phượng Tinh Xu biết, trận chém giết lần này có thể gọi lên kí ức sâu trong nội tâm nàng, vì vậy trở nên có chút thất thường, phải nhanh chóng ổn định tâm tình của nàng, ngẩng đầu nhìn lên, chuyển sang Đệ Ngũ Long Quý hỏi: "Sự phụ đầu?"

Đệ Ngũ Long Quý chưa tỉnh hồn, giọng mang theo chút run rẩy trả lời: "Hắn nói muốn đi ra ngoài tìm thảo dược gì đó đi."

Đúng lúc ấy, tiếng Lục Miểu truyền tới: "Làm sao rồi, làm sao rồi, có người đến tập kích rồi hả?"

Phượng Tinh Xu xoay người, nhìn thấy hắc nhàn đi vào, vì vậy oán giận nói: "Cỗ đại đến đây, tìm thảo dược làm gì! Không canh giữ ở bên cạnh Tinh di, xảy ra chuyện cũng không có người bảo vệ nàng và Long Quý!"

Lục Miếu xin lỗi cười cười, nhỏ giọng nói: "Đây không phải cảm thấy hứng thú với quyển sách của người, cho nên đi tìm một ít thảo dược tương ứng chứ sao. . . . ."

"Được rồi, được rồi, trước không nói, tình hình bây giờ của Tinh di rất không ổn định, người trước xử lý một chút, ta đi xem tình hình bên ngoài bây giờ thế nào." Phụng Tịch Xu trước giao Lục Tinh La cho Lục Miếu, da.nlze.qu;ydro/nn xoay người nói với mọi người: "Đường ca, Duy nhi, Ảnh, các người đi trước xem tình hình các binh lính, bị thương nhẹ để cho đại phu xem, về phần những người bị trọng thương liền. . . . tạm thời dọn một cái lều, đưa bọn họ vào, chờ lát nữa ta lại tới. . . . ."

"Hoa công tử!" Phụng Tịch Xu còn chưa nói hết lời liền bị một tiếng thét kinh hãi của Đệ Ngũ Long Quy cắt đứt.

Phụng Tịch Xu bỗng nhiên xoay người, chỉ thấy bóng dáng màu hồng mềm nhũn té xuống, sau lưng, đã sớm máu đỏ một mảnh. . . . .

Đáng chết! Tại sao có thể như vậy!?

Trong lòng Phụng Tịch Xu chấn động, lập tức phân phó nói: "Mau! Nâng hân đến trên giường nằm sắp xuống, đi lấy ít băng gạc tới đây, còn có nước nóng, nhanh đi! Những người còn lại đều đi ra ngoài, nên làm gì thì làm đi, đừng vây ở nơi này! Duy nhi và Thư nhi chăm sóc tốt cho Tinh di, sự phụ và Long Quy ở lại trợ thủ, mau!"

Sau khi nhanh chóng phát ra chỉ thị, Phụng Tịch Xu thừa dịp tất cả mọi người rời ren thả một cái bóng đen ra, Hắc Linh Lung không tiếng động tới gần mấy người, mấy giây sau lại lẩn mình trở lại bên trong Thẩm Xu Văn, dinendian.loqidJon trước khi ở mọi người thối lui khỏi lều liền kêu lên: "Đường ca! Viêm tướng quân! Tinh Phong, Hàm Tinh, bốn người các người lưu lại!"

Mặc dù mọi người không biết mục đích Phụng Tịch Xu kêu mấy người kia ở lại, nhưng cũng vâng theo theo lui ra khỏi lều, chỉ để lại tám người trong lều trại.

Lúc này Phụng Tịch Xu nóng lòng cứu người, cũng bất chấp mọi thứ, trong tay nhanh chóng biến đổi mười cái thủ quyết, ánh sáng chói lóa trong lều trại chợt hiện ra, khiến mấy người kia phải nhắm mắt lại, đợi sau khi mở mắt, kinh ngạc phát hiện trong lều bỗng nhiên xuất hiện một đồng vật kỳ lạ. Phụng Tịch Xu làm như không thấy vẻ mặt kinh ngạc của mấy người, trực tiếp cảm lên một bộ đồng phục giải phẫu màu xanh lá cây mặc vào, ngón tay khác vừa động, vài cái bóng xanh từ trong Thẩm Xu Văn ra ngoài, Dieenndkdan/leequhydonnn nhanh chóng mặc hai bộ đồng phục giải phẫu còn lại cho Lục Miếu và Đệ Ngũ Long Quy, đặt Hoa Ngọc Dung lên trên bàn mổ trong lều trại, một Hắc Linh Lung dẫn máu của Hoa Ngọc Dung vào trong Thẩm Xu Văn tiến hành phân tích hoá học, mà bốn người còn lại đã sớm giương mắt mà nhìn bị Lục Linh Lung nghiêm chỉnh huấn luyện vỗ vỗ cánh tay, khử trùng, rồi từng cây châm liền đâm vào dưới da mấy người, chỉ chớp lát sau, từng dòng máu tươi liền chảy ra theo ống nhựa cao su.

Cảm giác đau nhói nhói khiến hồn mấy người trở về, vừa nhìn thấy yêu quái màu xanh lá cây trước mắt đang "hút" máu của mình, mặt mấy người không khỏi biến sắc, đưa tay chuẩn bị tập kích.

"Đừng động! Bọn họ là trợ thủ của ta, chỉ muốn một ít máu của các người, không cần liều mạng! Ngoan ngoan ngồi xuống!" Dường như Phụng Tịch Xu mọc mắt sau lưng, cũng không quay đầu lại quát bốn người.

Nghe lời Phụng Tịch Xu nói, bốn người dừng tay lại, lại nhìn lần nữa, quả nhiên yêu quái màu xanh lá cây trước mắt chỉ lẳng lặng rút máu, một động tác dư thừa cũng không có, ngay cả khi vừa rồi bọn họ muốn tập kích, bọn họ cũng không nhúc nhích. Yên tâm, bốn người bắt đầu tò mò nhìn động tác của Phụng Tịch Xu, còn nhìn chăm chú mấy thứ kì lạ trước mắt này. Người đưa nước nóng và vài bông đều bị đuổi đi, trong lều trại một mảnh yên lặng, chỉ nghe thấy được âm thanh của nhịp tim.

Mang tới cái bao tay trừ độc, Phụng Tịch Xu nhanh chóng nói với Lục Miếu và Đệ Ngũ Long Quy mới vừa tỉnh hồn lại: "Hân bị tập kích, di@en*dyan(lee^qu.donn) vết thương quá lớn, mất máu quá nhiều, hơn nữa còn trúng độc, vì vậy lập tức tiến hành giải phẫu, và lại vết thương, tẩy trừ độc tố, hiện tại ta cần phải làm nhanh, các người bình tĩnh lại nhìn cho kỹ, không được lên tiếng, biết không!"

Không đợi hai người trả lời, Phụng Tịch Xu xoay người, ra lệnh với mấy Lục Linh Lung bên cạnh: "Bắt đầu! Cây kéo!"

Một tiếng ra lệnh, Lục Linh Lung mở đèn lớn trên bàn mổ ra, trong lúc nhất thời, trong lều trại còn sáng hơn ban ngày.

Phụng Tịch Xu nhận lấy cây kéo Lục Linh Lung đưa tới, cắt bỏ y phục dọc theo vết thương của Hoa Ngọc Dung, lại cẩn thận đẩy mảnh y phục dính máu đã bắt đầu khô trên vết thương, mặc dù quá trình tiến hành rất cẩn thận, nhưng vẫn khiến vết thương vừa ngừng chảy máu bị tác động, máu tươi lại chảy xiết tràn ra, Hoa Ngọc Dung cũng bị kích thích đau đến nổi rên rỉ ra ngoài.

"Đáng chết! Vài bông! Thuốc tê!" Phụng Tịch Xu thò tay tiếp nhận kim thuốc tê Lục Linh Lung đưa tới, vũng vàng đầy kim tiêm vào trong cơ thể Hoa Ngọc Dung, khiến hân không hề cảm thấy đau đớn nữa, Lục Linh Lung ở một bên dùng vài bông nhanh chóng hút máu Hoa Ngọc Dung chảy ra.

Đợi vết thương hoàn toàn lộ ra thì trên trán Phụng Tịch Xu chảy xuống từng giọt mồ hôi lớn, nằng âm thầm mắng bản thân sơ ý, làm sao lại không sớm phát hiện Hoa Ngọc Dung khác thường một chút, để cho hân bị khổ sở lâu như vậy! Trước mắt trên tám lưng trắng nõn, một đạo vết thương dữ tợn gần như đã chiếm hết hai phần ba lưng, vết thương này, nếu chạm trề một lát, có thể đã sớm. . . . .

Phụng Tịch Xu không nghĩ nhiều nữa, vội vàng lấy Hắc Linh Lung mới vừa phối thuốc xong ra, liên tục châm ba kim lớn có thuốc giải, lại dùng nước sát trùng rửa sạch vết thương, đồng thời bên kia Lục Linh Lung cũng thu gom được từng túi máu treo lên, châm một đầu khác vào trong cơ thể Hoa Ngọc Dung, sau đó lại xoay người tiếp tục thu thập. . . . .

Sau khoảng thời gian ba chén trà, rốt cuộc hoàn thành công việc tẩy độc, Phụng Tịch Xu vội vàng tiến hành vá vết thương lại, bên kia, sắc mặt bốn

người đã sớm trắng bệch, ngoài nguyên nhân rút máu quá nhiều ra, dĩ nhiên liequidoon còn bị cảnh tượng dầm dề máu trước mắt làm cho kinh sợ, chưa bao giờ biết rằng cứu người còn có loại phương pháp này, mà lại đáng sợ như thế, mà càng làm cho người ta đáng sợ hơn là cái người thực hiện, vị nữ tử chưa tới mười lăm tuổi đó, từ đầu tới cuối thái độ đều chưa từng thay đổi. . . . .

Một châm, hai châm, ba châm. . . . . năm mươi bốn châm.

Một châm cuối cùng rơi xuống, Phụng Duy Tĩnh Xu rốt cuộc hoàn thành giải phẫu.

Thở một hơi thật lớn, vô lực phát tay một cái, Lục Linh Lung lại đưa Hoa Ngọc Dung trở về trên giường, Phụng Duy Tĩnh Xu ở dưới sự giúp đỡ của Lục Linh Lung cởi áo giải phẫu ra, lại thu tất cả mọi thứ vào trong Thảm Xu Vãn, ngẩng đầu nhìn sắc mặt khác nhau của mấy người trong lều trại, trong lòng do dự một chút, cuối cùng vẫn cắn răng, gọi mấy Hắc Linh Lung nhanh chóng thôi miên với mấy người, xóa sạch những chuyện vừa rồi mà mấy người đã thấy đi, bóp méo trí nhớ của bọn họ.

Bây giờ còn chưa phải là lúc để cho bọn họ biết, vừa rồi tình thế cấp bách không có thời gian trông nom, hiện tại, nói gì cũng không thể để bọn họ nhớ chuyện này, ngoài Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý có ký ức của chuyện này ra, tất cả bốn người còn lại đều phải xóa trí nhớ đi, những người này, có hoàng tử đương triều, dĩ nhiên có tướng quân nước khác, nàng không muốn rắc thêm nhiều phiền toái, vì vậy, chỉ có thể xuống tay với bọn họ. Về phần Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý có hỏi, nàng trực tiếp ngầm thừa nhận chuyện này, để cho hai người cho loại phương pháp cứu người thuận lý thành chương, như vậy, cũng có thể thuận tiện truyền bá cách giải phẫu này ra.

Sau khi bố trí Hoa Ngọc Dung thật tốt, để những người còn lại đều ngủ, Phụng Duy Tĩnh Xu nghỉ ngơi một chút rồi đi ra khỏi lều, bước nhanh về phía lều của Phụng Duy Tĩnh, hiện tại, nên là thời điểm tính sổ rồi, là ai phải thích khách tới, nàng muốn cẩn thận thăm vấn một phen, dĩ nhiên, cần phải trừng phạt, là việc không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 20

Phụng Duy Tĩnh ở trong lều trại, năm nam tử áo đen quỳ trên mặt đất không động đậy, một đôi con ngươi đầy tơ máu trừng thật lớn, trừng đến nỗi gần như lòi ra khỏi mắt.

Bên trong lều ngoài mấy quân lính đứng bảo vệ ra, Phụng Duy Tĩnh, Tĩnh Ảnh và Tuân Thư đều ngồi ở chính vị, trước mặt hai người như che phủ một lớp băng sương, ánh mắt tựa như đao, từng đao như muốn lăng trì mấy người trước mặt, khiến nhiệt độ trong lều trại trong lúc vô hình giảm xuống vài lần.

Vừa thấy Phụng Duy Tĩnh Xu đi vào, mấy quân lính rồi rít hành lễ, ba người Phụng Duy Tĩnh cũng từ trên chỗ ngồi đứng dậy chào đón.

Phụng Duy Tĩnh Xu trực tiếp lướt qua năm người đang quỳ, ngồi vào thượng vị, một đôi mắt màu tím mang theo gian manh nhìn về phía người trên đất, ánh mắt âm lãnh kia, giống như một con rắn độc khắc lười đồ máu, đang lo lắng làm sao trên con mồi tới tay, đưa bọn họ từng bước từng bước dẫn vật đến chết. Giương mặt tuyệt mỹ hợp với đôi mắt như vậy, hiện ra tương phản cực lớn, làm cho trong đầu người ta không khỏi hiện ra một câu nói: khuôn mặt tiên nữ tâm ma quỷ.

Phụng Duy Tĩnh Xu nhìn ba nam nhân bên cạnh, cuối cùng nhìn về phía Tuân Thư nói: "Thư nhi, chờ lát nữa tỷ tỷ chuyện cần làm, có thể sẽ rất đáng sợ, đệ có muốn đi ra ngoài trước, thăm Tĩnh di một lát được không? Tỷ tỷ xử lý xong sẽ tới tìm đệ."

Tuân Thư cái hiểu cái không lúc đầu, giọng mang theo ngây thơ nói: "Mặc kệ tỷ tỷ muốn làm cái gì, Thư nhi cũng sẽ ủng hộ đến cùng, Thư nhi không sợ tỷ tỷ làm chuyện dọa người, Thư nhi chỉ sợ tỷ tỷ không quan tâm đệ."

Phượng Tình Xu an ủi cười một tiếng, mặc dù cảm thấy Tuân Thư nói lời này có hơi sớm, nhưng hẳn có thể làm ra quyết định này, khiến cho nàng thật vui mừng. Ít nhất điều này nói rõ ở trong lòng Tuân Thư, nàng mới là quan trọng nhất, mặc dù..... lát nữa chuyện nàng cần làm có thể sẽ khiến hắn từ đây sinh ra cảm giác sợ hãi với nàng, nhưng, làm nam nhân của Phượng Tình Xu nàng, bọn họ có quyền biết một Phượng Tình Xu chân thật, mà không chỉ là một Phượng Tình Xu hư ảo mà hoàn mỹ, nàng không phải cửu thiên huyền nữ trên trời, là người lo nghĩ tâm địa thiện lương, nàng tới từ địa ngục hoa bí ngàn, có vẻ xinh đẹp chói mắt và lòng dạ ác độc. Nàng muốn hoàn toàn hiện bản thân ra bọn họ trước mặt, khiến hai bên lẫn nhau không tồn tại giấu giếm và hiểu lầm.

Hỏi Tuân Thư xong, Phượng Tình Xu lại nhìn hai người kia, thấy hai người đều là vẻ mặt kiên định, vì vậy quyết định, lười biếng dựa vào thành ghế, một tay ôm Tuân Thư vào trong ngực, tùy thời an ủi hẳn có thể sinh ra sợ hãi.

Lại đưa mắt nhìn năm người kia, cặp mắt màu tím càng thêm thâm trầm, tựa như con rắn lớn mở miệng to như chậu máu, chuẩn bị bắt đầu hưởng thụ bữa tiệc đầm máu.

"Tất cả thủ hạ của các ngươi đều bị giam giữ, hiện tại chỉ có các ngươi thành thật trả lời vấn đề của ta, bọn họ mới có cơ hội sống sót." Phượng Tình Xu chậm rãi nói ra.

Không ngoài ý muốn, nghe lời Phượng Tình Xu nói, mấy người kia đều có vẻ mặt hồ hững, trong mắt không thấy chút gợn sóng nào.

"A! Ta ngược lại đã quên, dựa vào thân thủ của các ngươi, có lẽ nhất định là sát thủ chuyên nghiệp? A..... Tím, có phải đã sớm nguội lạnh rồi phải không?" Phượng Tình Xu nhẹ giọng hỏi, giọng điệu vui vẻ kia, tựa như một xấp tơ lụa thượng hạng mát lạnh, da.nlze.quydo/nn chậm rãi xẹt qua không khí, cuốn lấy cô hòng mấy người, khiến bọn họ trong nháy mắt có cảm giác hít thở không thông, lòng cũng không khỏi tự chủ run rẩy.

"Nếu là như vậy, thì ba mươi mấy mạng người các ngươi sẽ không để ý chứ?" Phượng Tình Xu giống như đang hỏi thăm, khẽ nghiêng người về phía trước. Thấy mấy người vẫn không có phản ứng, nàng giống như rất buồn phiền nhăn mày, nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Nhiều người như vậy, mang theo lại rất lãng phí lương thực, nếu thả ra thì sẽ quay lại tìm phiền toái, nên xử trí thế nào đây....."

Ngón tay gõ gõ cái cằm xinh xắn, cặp mắt sáng lên, vui mừng nói: "Haaa...! Ta nghĩ ra rồi, nếu không như vậy đi! Ta liền mang các ngươi theo, lương thực của các ngươi cũng làm cho bọn họ là được rồi!"

Nói xong, còn không đợi những người khác phản ứng kịp, Phượng Tình Xu cao giọng phân phó nói: "Người đâu! Mang năm thùng gỗ lên, cho năm vị khách tắm rửa một phen! Chuẩn bị khung sắt, bốn cung nên chuẩn bị cơm trưa cho khách!"

Chỉ chớp lát sau, mười binh lính liền mang năm thùng gỗ và một khung sắt được đốt đỏ bùng vào, sau khi để xuống, Phượng Tình Xu lại ra lệnh: "Cởi áo cho khách, rồi đưa vào trong thùng gỗ!"

Mấy người lính lập tức cởi hết sạch y phục của năm tên thích khách, từng người một bị ném vào trong thùng gỗ.

Phượng Tình Xu vỗ tay lần nữa, ba mươi mấy thích khách bị ép đi vào, Phượng Tình Xu đứng lên, ôm lấy Tuân Thư đi về phía bọn họ nói: "Ta cho các ngươi thời gian một nén nhang để suy nghĩ, nếu nguyện ý trả lời vấn đề của ta, ta có thể bỏ qua cho hắn, nếu không, vậy thì, qua thời gian, coi như ngươi đồng ý, cũng không có cơ hội." Nói xong, trên bàn ở chủ vị lập tức đốt một cây hương.

Phượng Tình Xu kiên nhẫn đợi một nén nhang trôi qua, vẫn không có ai muốn trả lời vấn đề của Phượng Tình Xu, Phượng Tình Xu đáng tiếc thở dài mà nói: "Các ngươi đến địa phủ, cũng đừng nói là ta đưa các ngươi đi, là bản thân các ngươi không nắm chắc cơ hội của mình." Nói xong, xoay người nói: "Chúc mừng các ngươi, bây giờ các ngươi có thể tắm rửa dùng bữa rồi!"

Nàng giơ tay lên vỗ ba tiếng nữa, năm Lam Linh Lung lập tức xuất hiện im hơi lặng tiếng ở trước mặt mọi người, bởi vì Lam Linh Lung là Linh Lung chuyên võ, vì vậy tu vi võ công cực cao, bây giờ đã đạt tới cảnh giới người bình thường không thể thấy rõ hình dáng, vì vậy người bên trong lều đều cho năm bóng người màu xanh lam này chỉ là nhân sĩ võ lảm có tu vi cực cao, sẽ không chú ý tới vẻ quái dị của bọn họ.

Phượng Tình Xu ôm lấy Tuân Thư trở về chỗ, nhắc tay, bày một kết giới, dùng giọng nói vô cùng lười biếng: "Cho năm vị khách quý tắm rửa."

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay năm Lam Linh Lung bàn tay vung lên, bay lên trước mặt năm người áo đen, bóng xanh nhanh chóng chọt lóe mà lên, không nhìn thấy động tác của bọn họ như thế nào, chỉ thấy được máu bắn tung tóe đầy trời lưu loát từ không trung bay xuống, máu bắn tung tóe bay tán loạn, thoát nhìn lãng mạn mà xinh đẹp, chỉ như vậy lại làm cho người ta mê muội, mấy binh lính thủ vệ phía dưới rồi rít lẹ ra về mặt khen ngợi. Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh đẹp đẽ này, là do máu người tạo ra, liền không khỏi giật mình, cả người tóc gáy dựng đứng, trong lòng khiếp sợ.

Thủ pháp của Lam Linh Lung cực kỳ hoàn mỹ, năm người, năm thùng gỗ, tất cả đều theo đúng chỗ ngồi, một giọt máu cũng không có tràn ra bên ngoài thùng, cũng không có bay vào trong thùng khác.

Trong lều trại vang lên tiếng năm người gào thê thảm, xuyên thấu màng nhĩ của người ta đến thẳng tinh thần, rung động đến cực điểm. Mỗi người đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ mà kinh khủng, không biết Phượng Tình Xu lại đối đãi với những người này như vậy!

Khi Lam Linh Lung dừng tay, năm người trên đất đã không còn hình người, chỉ có thể gọi là..... thịt vụn.

Lam Linh Lung dừng lại, yên lặng đợi Phượng Tình Xu ra lệnh, Phượng Tình Xu cũng không ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tuân Thư,

lơ đãng nói: "Năm mươi bốn, chính ta đã chôn năm mươi bốn chôn trên người tiểu Hoa nhi, các người đã muốn gánh chịu lửa giận của ta như vậy, thế thì, các người cứ tới chịu đựng đi! Năm ngàn bốn trăm đao, mỗi người các người đều phải gánh chịu trăm phạt! Tiếp tục!!!"

Lam Linh Lung nhận được mệnh lệnh, lập tức lại vùng lên năm người áo đen, bắt đầu một cuộc lăng trì mới.....

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, tiếng kêu thảm thiết chưa từng dừng lại, sắc mặt của mọi người cũng càng ngày càng tái nhợt, ngay cả Tinh Ảnh thân là thủ lĩnh tổ chức sát thủ cũng không chịu được lạnh lẽo. Cảm thấy Tuân Thư trong ngực hơi run rẩy, Phụng Tịch Xu nhỏ giọng hỏi bên tai hắn: "Thư nhi, sợ sao?"

Tuân Thư gật đầu, "Tỷ tỷ, bọn họ kêu quá lớn tiếng, lỗ tai Thư nhi đau, hơn nữa bộ dạng đó của bọn họ, " Tuân Thư chỉ hai mươi mấy thịt vụn nhăn nhoe đỏ máu, tiếp tục nói: "Thật là khó nhìn, Thư nhi cũng không muốn ăn thịt nữa."

Phụng Tịch Xu nâng cầm Tuân Thư lên, cẩn thận quan sát, sau khi xác định trong mắt hắn cũng không có vẻ sợ hãi nàng, lại ngẩng đầu nhìn về phía hai nam nhân ở hai bên, mặt hai người trắng bệch, cảm thấy tầm mắt của Phụng Tịch Xu, rồi rít nhìn lại, ánh mắt kia, không có sợ hãi hoặc là xa cách, chỉ có đầy quan tâm và tình ý, khiến tâm tình Phụng Tịch Xu thật tốt, rốt cuộc lòng từ bi, ngưng trừng phạt đối với năm người quần áo đen. Lam Linh Lung lẳng lặng đứng ở phía sau năm thùng gỗ, giờ phút này, năm nam nhân trong thùng gỗ đã sớm không lạnh nhạt ngay từ đầu, trong mắt chỉ còn lại sợ hãi và sợ hãi, hồn bay phách tán. Máu tươi ảm áp trong thùng gỗ, cùng với lòng lạnh băng của bọn họ, thành sự chênh lệch rõ ràng, không ngừng giày vò thân thể và tinh thần của bọn họ.

Phụng Tịch Xu nhàn nhạt nhìn về phía hai mươi mấy đồng thịt vụn không ngừng co giật trên đất, Lam Linh Lung xuống tay cực kỳ tỉ mỉ, vừa có thể hoàn mỹ cắt hết năm ngàn bốn trăm đao, lại khiến người ta không bị hôn mê, không tử vong, duy trì tinh thần tỉnh táo, biết tình trạng bây giờ của mình, chính là điều mà Phụng Tịch Xu muốn.

"Bọn chó săn đi theo hắn là rất đối bụng, dắt bọn họ vào dùng cơm trưa đi!" Nàng tùy ý nói với một binh lính nhìn qua rất vạm vỡ nói.

"Dạ..... vâng, vâng!" Tên binh lính bị sợ đến toàn thân phát run, dưới ánh mắt hâm mộ của các đồng僚 rồi đi giống như bay thoát khỏi địa ngục thế gian này, quá đáng sợ, vị công chúa thật quá đáng sợ! Cả đời hắn chưa sợ qua bao nhiêu người, nhưng vị công chúa, cho dù là nằm mơ, hắn cũng muốn cắt thật xa quỳ lạy khấu đầu với nàng, không dám có một chút dị nghị và phản kháng với nàng!

Rất nhanh, một tên lính hộ dật mười con chó săn vào, những con chó săn này, cung kính khác thường với Phụng Tịch Xu, dĩ nhiên liequidooon người khác không biết nguyên do trong đó, nhưng trong lòng Phụng Tịch Xu biết rất rõ, trong lòng nàng ra lệnh cho bọn chó săn, mười con chó săn lập tức giống như nổi điên, xông về đồng thịt vụn kia, nhả tâm can xé.....

Đến đây, lưỡi hái của tử thần đã thu hoạch được ba mươi sinh mạng.

Cuối cùng khoe mắt Phụng Tịch Xu liếc thấy tia may mắn trong mắt năm người, cười lạnh, may mắn? Sợ rằng chờ lát nữa, các người còn ước gì trở thành một trong số bọn họ.....

Vỗ tay, lại có năm Lục Linh Lung xuất hiện, Lục Linh Lung không có tu vi võ công như Lam Linh Lung, vì vậy đều lấy tấm khăn xanh che mặt, người ngoài nhìn thấy, năm người này không giống như bọn người lúc này.

Phụng Tịch Xu nói: "Làm vài món thức ăn cho khách đi!"

Lục Linh Lung được lệnh, lập tức đi về phía năm người còn lại.

Xem qua con mồi bị buộc đến góc chết chưa? Cái loại tuyệt vọng và sợ hãi vô cùng đó, chính là vẻ mặt lúc này trên mặt năm người đó.

Khung sắt đỏ bừng, ly rượu chân cao trong suốt óng ánh, tiếng thịt nướng vang lên, mùi thơm tỏa là.....

Tất cả đều được tiến hành vô cùng lưu loát, tựa như một bữa tiệc vui mừng vậy, chỉ là, chủ nhân của buổi tiệc này, chỉ có năm người.....

Miệng bị cạy ra, trút vào cổ họng chính là máu của đồng bạn, lại bị khép lại, nuốt vào là thịt của đồng bạn.....

Dù là sát thủ máu lạnh nhất, cũng không thể không ở dưới sự tra giầy vò này mà không điên, cuối cùng, cũng bởi vì năm người không chịu nổi kích thích, toàn bộ đều đã hôn mê.....

"Tĩnh nhi, đừng tiếp tục nữa, chúng ta vẫn nên đi vào vấn đề chính đi?" Phụng Duy Tịch hít sâu một hơi, mùi máu tanh nồng đậm khiến không khí cũng ô nhiễm, hít vào miệng, chỉ có tràn đầy chết chóc.

"Duy nhi, không chịu nổi sao?" Phụng Tịch Xu nghiêng người hỏi.

Phụng Duy Tịch lắc đầu, nói: "Đây cũng không sao, nhưng mà, Tĩnh nhi, ta lo lắng nàng cứ gây sức ép như vậy, ngộ nhỡ về sau..... nếu như có báo ứng, ta sợ....."

Tĩnh Ảnh ở bên phải Phụng Tịch Xu lập tức đưa tay nắm tay nàng, không tiếng động truyền đạt ý kiến của mình.

"Người cũng lo lắng?" Phụng Tịch Xu quay đầu hỏi.

Sầu lo trong mắt Tình Ảnh lộ ra không bỏ sót.

Trong lòng Phụng Tình Xu ám áp, bọn họ không phải vì sợ, mà là vì lo lắng an nguy của nàng..... có phu như thế, phụ còn cầu gì?

Xem ở mặt mũi của ba người, Phụng Tình Xu rút cuộc ngưng trệ, nàng tháo huyết đạo của một người trong đó thoát nhìn giống như là người cầm đầu ra, người nọ chậm rãi tỉnh lại, khi ánh mắt của hắn chống lại Phụng Tình Xu, d,0dylq.d thời khắc sợ hãi kia lại điên cuồng dâng lên, trong đầu tất cả huấn luyện của sát thủ, tất cả lực ý chí đều bị mài đi, thậm chí, còn mài ra một hang lớn không đáy, bên trong lấp đầy sự sợ hãi đối với Phụng Tình Xu.

"Hiện tại, người nguyện ý trả lời ta rồi chứ?" Phụng Tình Xu ngẩng đầu lên, tựa như nữ vương cao ngạo hỏi.

Người áo đen ngay cả dừng khí gạt đầu liên tục cũng không có, chỉ có thể xẹt qua một tia sáng ở trong mắt, cầu xin Phụng Tình Xu có thể hiểu ý tứ của hắn.....

Phụng Tình Xu hừ lạnh, mắng: "Vô dụng!" Hỏi tiếp: "Các người là người nào? Tại sao phải đến đội ngũ của ta tiến hành ám sát? Có chủ của các người là ai?"

Người áo đen cố gắng khống chế hàm răng run lên, run giọng trả lời: "Ta...chúng ta..... Là sát thủ của..... của Phi Tuyết lâu..... Phía trên muốn..... chúng ta tới, tới ám sát một nữ nhân ngọc..... tên Lục, Lục Tình La....., về phần cố chủ đã thuê, chúng ta..... cũng không biết, biết..... Chuyện như vậy, là..... là cơ mật, chỉ có..... chỉ có lâu chủ mới, mới biết..... Ta chỉ có thể mơ, mơ hồ biết..... tin tức đến từ..... Hí, Hí Triều quốc....."

Phi Tuyết lâu, Lục Tình La, Hí Triều quốc.

Trong đầu Phụng Tình Xu thoáng qua một ý niệm, nhanh đến nỗi không kịp bắt lấy, vì vậy tiếp tục hỏi: "Như vậy đương gia của các người là ai? Tổng bộ của các người ở nơi nào?"

Tình Ảnh ở một bên xen vào nói: "Xu, ta biết rõ Phi Tuyết lâu, bọn họ và Mộ Ngâm giáo đều là..... Khụ khụ! Đều là đối thủ một mắt một con của tổ chức sát thủ có tiếng Quân Cơ xử, ở trong giang hồ, Mộ Ngâm giáo và Quân Cơ xử luôn áp chế Phi Tuyết lâu gắt gao, bọn họ nghĩ hết biện pháp cũng không có thể vượt qua trước hai tổ chức, nghe nói gần đây Phi Tuyết lâu đã đổi lâu chủ mới, cũng không biết lâu chủ này sẽ có hành động gì."

"Hả? Luôn luôn bị áp chế?" Phụng Tình Xu cảm thấy hứng thú với lời này, hỏi: "Tại sao?"

Tình Ảnh suy nghĩ một chút, trả lời: "Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn đãi, ba bên có thực lực cách xa có thể là một nguyên nhân, mà một điều khác, hình như là mười năm trước Phi Tuyết lâu nhận được một vụ, nhưng không hoàn thành được, không chỉ đắc tội khách hàng, còn phá tan thân thoại cũng phá tan chưa bao giờ thất thủ của bọn hắn, từ đó địa vị danh dự của Phi Tuyết lâu bắt đầu tuột dốc, thêm đến mấy năm gần đây, Mộ Ngâm giáo và Quân Cơ xử xuất hiện, tình cảnh của bọn họ càng không tốt, vẫn luôn bị áp chế."

Phụng Tình Xu cười thầm, nói: cái này chẳng lẽ chính là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát? Xem ra tuy rằng Phi Tuyết lâu có chút tài mọn, nhưng cũng không đủ gây sợ.

Hiện tại, quan trọng nhất là phải nhanh chóng chạy tới Hí Triều quốc, nếu chủ mưu ám sát đến từ Hí Triều quốc, như vậy, chỉ có sớm ngày tới đó, mới có thể làm rõ ngọn nguồn chuyện này.

Nghĩ tới đây, Phụng Tình Xu không chậm trễ nữa, đứng dậy ra lệnh: "Thu thập mọi thứ nhanh chóng xuất phát, giờ Thân lên đường!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Chương 21

Đại đội rất nhanh sẽ bắt đầu tập hợp, Phụng Tịch Xu đi tới xem tình hình của Lục Tịch La, sau khi xác định tương đối ổn định, đã đến trong lều Hoa Ngọc Dung nằm. Mấy nam nhân bên trong đều còn đang hôn mê, Phụng Tịch Xu nhân cơ hội đi tới trước mặt của Hoa Ngọc Dung, hít sâu một hơi, bắt đầu kết thủ ấn, sau một nén nhang, Die nd da nl e q u u ydo n một tia sáng màu vàng chói mắt thoáng hiện, theo Phụng Tịch Xu ra đầu tay càng lúc càng nhanh, tia sáng màu vàng cũng càng ngày càng sáng, đến cuối cùng, tia sáng kia lại còn chói mắt hơn ánh mặt trời phía ngoài, thật may là lúc vừa vào Phụng Tịch Xu thuận tay bày kết giới ra, nếu không không chừng sẽ khiến mọi người căng kinh động.

Dần dần, ánh sáng từ sắc bén trở nên êm dịu, chậm rãi bao vây Hoa Ngọc Dung, một bóng màu đỏ bay ra từ trong Thâm Xu Văn, đó là Linh Lung có cấp bậc cao nhất trong Thâm Xu Văn mà Phụng Tịch Xu dùng thời gian mấy năm mới chế tạo ra —— Hồng Linh Lung. Bình thường Hồng Linh Lung không cần thi hành nhiệm vụ, địa vị của nó ở trong Thâm Xu Văn tương đương với người lãnh đạo tối cao, thống lĩnh tất cả Linh Lung.

Thâm Xu Văn có một chức năng đặc biệt, đó chính là có thể chứa cơ thể sống, những động vật trong Tử Vong sâm lâm chính là một ví dụ. Nhưng mà, dù sao đó cũng là động vật, nếu như muốn chứa người sống, ở trên số lượng thì có hạn chế nhất định, hơn nữa trong vòng mười ngày chỉ có thể vận dụng một lần, một lần nhiều nhất chỉ chứa một vạn người, mỗi lần vận hành, nhất định phải có Hồng Linh Lung tương trợ, là một pháp thuật tương đối hao phí linh lực, vì vậy không tới lúc khẩn cấp, Phụng Tịch Xu sẽ không vận dụng chức năng này.

Lần này Phụng Tịch Xu nóng lòng chạy tới hoàng đô Hí Triều quốc, cộng thêm tình huống đặc biệt của Hoa Ngọc Dung, vì vậy mới bắt đầu dừng, lại nói, Hoa Ngọc Dung còn là vị khách đầu tiên của Thâm Xu Văn! Trong Thâm Xu Văn phân bố các khu vực chằng chịt, đều dựa vào tiên khí Phụng Tịch Xu tu luyện triển khai, Hoa Ngọc Dung đến bên trong nằm bảy tám ngày, không chỉ có ích cho việc thân thể hần hồi phục, hơn nữa, tiên khí thông qua vết thương thấm vào trong cơ thể sẽ cải thiện thể chất của hần, để cho hần càng khỏe mạnh hơn người thường, cho dù không biết võ, trong cơ thể cũng sẽ có một cỗ tiên khí như có như không, để cho hần tương đương với cao thủ võ lâm trung đẳng, chỉ cần học sử dụng, sẽ tùy tâm mà động, từ đó không hề lo lắng người khác tập kích nữa.

Lần này có thể coi Hoa Ngọc Dung là nhân họa đặc phúc.

Hồng Linh Lung ôm lấy Hoa Ngọc Dung, sau khi cung kính chào Phụng Tịch Xu một cái, Hồng Quang chợt lóe, liền biến mất ở trong lều.

Phụng Tịch Xu thả tay xuống, thờ phào, hiện tại vấn đề của Hoa Ngọc Dung đã được giải quyết, nhưng còn có hai người. . . . . Phụng Tịch Xu đưa ánh mắt về phía nam nhân áo đen trong đám người hôn mê nằm trên giường kia, dieendaanleequydomn suy nghĩ một chút, vẫn nên quyết định giải quyết vấn đề thay con hồ ly kia trước lúc xuất phát trước. Vì vậy nâng tiến lên điểm mấy chỗ huyết trên người Hàm Tịch, Hàm Tịch chậm rãi mở mắt.

Mặc dù khó hiểu tại sao mình nằm ở trên giường, nhưng Hàm Tịch cũng không có hỏi, chỉ là lẳng lặng đứng lên đối mặt với Phụng Tịch Xu.

"Người nói người muốn tìm được hồ ly, người tìm nàng làm gì?" Phụng Tịch Xu cũng không giải thích cái gì với hần, mở miệng đi thẳng vào vấn đề.

Hàm Tịch cúi đầu, mím chặt cánh môi, giống như không muốn nhiều lời.

"Hừ! Không nói thì người đi đi! Ta sẽ không mang theo người đi quấy rầy nàng!" Phụng Tịch Xu hừ lạnh nói.

Suy tính chốc lát, Hàm Tịch hiểu, hiện tại sợ rằng chỉ có Phụng Tịch Xu có thể giúp mình, không nói dựa vào năng lực của bản thân tìm được Tâm Mộng Hồ là chuyện sớm muộn, nhưng sau khi tìm được nàng nên làm thế nào để được nàng tha thứ, để cho nàng có thể khiến hần tiếp tục sống ở bên cạnh nàng, đối với lần này hần lại không có biện pháp gì! Hần còn nhớ rõ ngày đó sự quyết tuyệt trong lời của nàng, người quật cường như vậy, chỉ sợ là sẽ không tiếp nhận mình quay đầu. . . . .

Giờ phút này hy vọng duy nhất của hần, có lẽ đang ở trên người vị công chúa trước mắt này.

Sau khi nghĩ thông suốt, giọng Hàm Tịch trầm thấp không chút do dự vang lên: "Ta đi hoàn thành ước định của ta với nàng."

"Ước định!?" Phụng Tịch Xu cười nhạo một tiếng nói: "Người quên rồi sao? Không phải nàng để cho người vĩnh viễn rút ra khỏi tầm mắt của nàng sao? Không phải người đã lựa chọn sự phụ của người? Lúc này người tới tìm nàng làm gì? Người cũng không quản sự phụ của người nữa hả?"

Bị một câu của Phụng Tịch Xu đâm trúng chỗ đau, cặp mắt trong suốt của Hàm Tịch chợt co rút lại, trong mắt lóe lên vẻ khổ sở, ngay sau đó hóa thành kiên định, "Lúc ấy là bắt buộc, sự phụ đối với ta có công ơn nuôi dưỡng, ta không thể vong ân phụ nghĩa, khi hần cần giúp đỡ liền chẳng thêm quan tâm! Sau đó Ngọc Tranh trang từ từ suy tàn, da.nlze.quydo/nh đến bây giờ đã hoàn toàn phá hủy, mặc dù ta không có năng lực bảo vệ được Ngọc Tranh trang, nhưng mà ta lại muốn thu xếp xong cho sự phụ và sự muội, coi như trả lại ân nghĩa nhiều năm sự phụ đã nuôi dạy ta, hôm nay đã thu xếp ổn thỏa cho hai người bọn họ, ta cũng yên tâm, cho nên. . . . ."

"Cho nên người liền nhớ lại đến muốn trở lại tiếp tục làm nô lệ của nàng?" Phụng Tịch Xu nói tiếp.

Hàm Tịch trầm mặc không nói.

"Người bình thường gặp phải tình huống như thế không phải vì cảm thấy bản thân may mắn mới có thể thoát khỏi loại quan hệ này sao? Sao người còn không ngừng chui vào? Người có mục đích gì?" Phụng Tịch Xu hỏi.

"Ta. . . ." Hàm Tĩnh do dự một chút, trên gương mặt cương nghị hiện lên một chút đỏ ửng, khề cần rắng, rốt cuộc vẫn phải khai báo nói: "Ta không biết tại sao lại như vậy, mặc dù chỉ tiếp xúc với nàng ba ngày, nhưng mà ta lại không tự chủ được bị nàng hấp dẫn, bất luận bóng dáng tiêu sái của nàng, hay là cái miệng vừa mở ra nói đến mức không buông tha, ngay cả bộ dáng ngang ngược của nàng ta đều nhớ khắc sâu. . . . . Ta không biết tại sao lại như vậy, nhưng vừa nghe thấy nàng đề cho ta biến, đề cho ta không xuất hiện ở trước mặt nàng nữa, dinendian.loqid]on ta liền cảm thấy trong lòng rất sợ, ta không muốn từ nay cùng nàng trở thành người dung, ta. . . . . ta vẫn muốn đợi ở bên cạnh nàng, ta muốn thời thời khắc khắc đều nhìn thấy nàng, nghe nàng vui vẻ cười to, tức giận mắng to, dù là mắng ta ta cũng. . . . . vui vẻ chịu đựng!"

Phượng Tĩnh Xu không thể tưởng tượng nổi mở lớn mắt, dùng nhìn ánh mắt ngu ngốc nhìn nam nhân trước mặt, trong lòng không ngừng nghĩ tới: còn có phải là nam nhân không? Phân tích nội tâm lòng mình thấu đáo như vậy, nhưng ngay cả cơ bản nhất cái gì cũng không biết! Hẳn chẳng lẽ không biết mình yêu hồ ly rồi hả? Rõ là. . . . . Ngu ngốc!

Trong lòng không ngừng trợn trắng mắt với Hàm Tĩnh, nhưng nghĩ đến vẻ mặt và những lời nói cực kỳ tức giận lúc ấy của Tâm Mộng Hồ, lại không nhịn được trừng mắt lần nữa với Tâm Mộng Hồ, hồ ly đó, cũng là chủ nhân hồ đồ, khẳng định ngay cả mình có cảm tình với Hàm Tĩnh cũng không biết, hừ, hai người này tiến đến cùng một chỗ, cũng xứng đôi! Nghĩ tới, Phượng Tĩnh Xu không khỏi nở một nụ cười, tiếp tục hỏi: "Vậy sao ngươi không đến tìm nàng, ngược lại tới tìm ta?"

Bởi vì Hàm Tĩnh vừa nói một phen, cảm thấy lòng mình cũng bị Phượng Tĩnh Xu nhìn thấu đáo, vì vậy có chút ngượng ngùng, luống cuống trả lời: "Ta. . . . . Ta không biết nàng ở nơi nào, ta chỉ nghe các người nói qua một lần, Dieenndkan/leeequhydonnn nói nàng là thiên kim tể tướng bỏ nhà ra đi, người lại là. . . . . công chúa Lộng Phong quốc, vì vậy ta liền đến Lộng Phong quốc tìm đến phủ tể tướng. . . . ."

Trời! Thì ra là có chuyện như vậy! Lần này Phượng Tĩnh Xu đã hiểu, Hàm Tĩnh cho hồ ly là thiên kim tể tướng Lộng Phong quốc, vì vậy tìm tới phủ đệ của Vu Lam, kết quả có thể nghĩ tới, không tìm được hồ ly, khi đó khẳng định bị Vu Phó Oánh phát hiện ra, Vu Phó Oánh ái mộ Phượng Duy Tĩnh, vẫn mượn cơ hội muốn đến gần Phượng Duy Tĩnh, thế nhưng mấy ngày nay Phượng Tĩnh Xu trở lại, nàng vẫn không có biện pháp đến gần hắn, hơn nữa lần này trở về Hiền vương phủ cũng đợi một đoạn thời gian liền vội vã rời đi, vì vậy nàng thừa cơ hội này, bắt được Hàm Tĩnh là người ngay thẳng, đề cho hắn mang nàng cùng đuổi theo. Bởi vì Hàm Tĩnh không tìm được hồ ly ở Lộng Phong Quốc, hơn nữa Phượng Tĩnh Xu cũng vừa rời đi, vì vậy liền muốn đuổi theo hỏi thăm hành tung của hồ ly, vì vậy liền dẫn Vu Phó Oánh theo tới đây. . . . .

Lần này rốt cuộc có thể giải thích tại sao Vu Phó Oánh đột nhiên xuất hiện rồi!

Phượng Tĩnh Xu khẽ cười một tiếng, nói: "Hàm Tĩnh à Hàm Tĩnh, thua thiệt ngươi còn từng là đại đệ tử của Ngọc Tranh trang, chẳng lẽ ngay cả kinh nghiệm giang hồ cơ bản ngươi cũng không có sao? Trước đó ngươi cũng không đi hỏi thăm một chút, di@en*dyan(lee^qu.donnn) người đời đều biết thiên kim tể tướng Lộng Phong quốc vẫn một mực ở trong Lộng Phong quốc, nghe nói còn ngày ngày đuổi theo Duy nhi! Tại sao có thể là hồ ly bỏ nhà nhiều năm chứ?"

Hàm Tĩnh bị Phượng Tĩnh Xu nói đến quần bách, cúi đầu đút quăng nói: "Cái đó. . . . . quan tâm sẽ bị loạn chứ sao. . . . ."

"Ha ha! Hay cho quan tâm sẽ bị loạn, được rồi! Thấy cái cổ chấp của ngươi, ngươi liền theo ta đi đi!" Phượng Tĩnh Xu gạt đầu nói.

"Đi?" Hàm Tĩnh không hiểu ngẩng đầu, "Nhưng. . . . ." Ta chỉ tới hỏi ngươi tung tích của nàng. . . . .

Phượng Tĩnh Xu cho Hàm Tĩnh một cái liếc mắt, nói: "Không đi sao ngươi gặp được hồ ly? Nàng chính là thiên kim tể tướng Hí Triều quốc!"

"A!" Hàm Tĩnh chợt hiểu.

Lúc này, những người khác trong lều trại cũng rời rít tinh lại, trừ Lục Miêu và Đệ Ngũ Long Quỷ có chút ấn tượng với một cuộc giải phẫu kỳ dị ra, những người khác đều có vẻ mờ mịt.

Văn Nhân Tĩnh Phong vừa ngẩng đầu liền thấy Hàm Tĩnh, mới vừa bị ám sát sự kiện đánh loạn, suy nghĩ lại chợt nâng lên, hẳn nghi hoặc nhìn Hàm Tĩnh suy nghĩ hồi lâu, càng nghĩ một ý niệm trong đầu càng xuất hiện rõ ràng, dfienddn liequidoon Hàm Tĩnh thật sự rất giống một người. . . . . một người mà hắn rất quen thuộc. . . . . Mặc dù hắn rời nhà nhiều năm, nhưng cũng sẽ không nhớ lầm, hình dáng khuôn mặt này, rõ ràng rất giống đại ca. . . . .

Phượng Tĩnh Xu cũng không quan sát mặt khác biệt của những người này, trực tiếp giao phó cho Phượng Hàm Tiểu nói: "Chúng ta phải nhanh lên đường một chút, đội ngũ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, về chuyện thích khách trên đường đi muội sẽ nói tỉ mỉ với huynh, hiện tại trước tiên chia đội ngũ làm hai, những người bị trọng thương từ từ đuổi theo ở phía sau, do sự phụ muội và Long Quỷ ở phía sau chữa trị giúp một tay, tin tưởng bọn họ sẽ khôi phục rất nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chương 21.2

Phượng Hàm Tiểu hoàn toàn không có dị nghị với sự an bài của Phượng Tĩnh Xu, thật ra thì dọc con đường này, đều là Phượng Tĩnh Xu phát hiệu lệnh, hần cái gì cũng không để ý, chỉ là. . . . . vẫn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm Phượng Tĩnh Xu, Phượng Tĩnh Xu cũng tùy hần, dù sao mặc kệ thế nào, giữa nàng và Phượng Hàm Tiểu là không thể, bọn họ là đường huynh muội, không phải sao?

Giao phó xong, cũng không đợi Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quỷ kháng nghị, Phượng Tĩnh Xu vung rèm lên chuẩn bị phải rời khỏi, lúc này, một con chim bồ câu trắng như tuyết "phập phập" vỗ cánh chỗ rèm Phượng Tĩnh Xu vén lên bay đi vào, rơi vào trên tay Viêm Vũ Thụy.

Viêm Vũ Thụy tháo một cuộn giấy nhỏ trên bồ câu đưa tin xuống, mở ra nhìn, sau đó ngược mắt lên nhìn Phượng Tĩnh Xu nói: "Quấy rầy công chúa nhiều ngày, hiện có việc gấp, Viêm mỗ cũng nên cáo từ!"

Phượng Tĩnh Xu hơi sững sờ, sau đó cười nói: "Tướng quân có chuyện nên đi trước, chúng ta gặp lại ở Hí Triều quốc!"

Viêm Vũ Thụy liền ôm quyền, cất cao giọng nói: "Cáo từ!" Dứt lời, sai bước bước ra lều, chỉ là hai người này không biết, lần gặp mặt sau, không phải ở hoàng đô phồn hoa của Hí Triều quốc, mà là trên chiến trường xơ xác tiêu điều ở đại mạc hoang vu của Việt Sa quốc. . . . .

Phượng Tĩnh Xu đưa mắt nhìn Viêm Vũ Thụy cỡi một con tuấn mã nghênh ngang rời đi, sau đó xoay người lại tới một lều vài khác, giờ phút này Phượng Duy Tĩnh đang phân phó nhiệm vụ cho các hộ quân, làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, Vu Phó Oánh cũng ở bên trong.

Phượng Tĩnh Xu dừng lại, tiếp tục đi vào trong, như vậy cũng tốt, tất cả mọi chuyện đều phải giải quyết.

Sau khi mấy hộ quân vừa trải qua thủ đoạn tra hỏi máu tanh của Phượng Tĩnh Xu, đối với Phượng Tĩnh Xu vừa kính vừa sợ, nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu đi vào, rồi rít đứng dậy hành lễ, thần thái cung kính.

Phượng Tĩnh Xu gật đầu, sau khi nói vài ba lời phân phó cho mấy người mà vừa rời Phượng Hàm Tiểu nói, mấy người liền thối lui ra khỏi bên ngoài trướng làm nhiệm vụ, chỉ để lại bốn người Phượng Duy Tĩnh, Tĩnh Ảnh, Tuấn Thư và Vu Phó Oánh.

Tuấn Thư nhào tới, chạy nhanh vào trong lòng Phượng Tĩnh Xu, Phượng Tĩnh Xu cẩn thận lau mồ hôi thấm ra trên trán hần, ôm lấy hần ngồi xuống, lại siết chặt tay của Phượng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh, biết màn máu tanh hôm nay vẫn dọa đến hai nam nhân này, chỉ là, trong lòng Phượng Tĩnh Xu hiện lên nghi hoặc, ngay cả Phượng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh cũng cảm thấy run lạnh với thủ đoạn của nàng, sao đứa bé Tuấn Thư này lại như giống như không có việc gì, trong mắt cũng không thấy ghê tởm, cũng không thấy sợ chứ? Chẳng lẽ hần cũng không cảm thấy làm như vậy rất tàn nhẫn sao? Nếu như là một đứa bé tám tuổi thấy được trường hợp vừa rồi, hần sẽ cảm thấy hoảng sợ chứ, nhưng mà hần lại. . . . .

Phượng Tĩnh Xu không khỏi có suy đoán: Tuấn Thư hoặc là ngây thơ thật cái gì cũng không để vào mắt, hoặc . . . . . chính là thâm trầm nguy trang.

Nàng hi vọng hần là người trước, như vậy, tất cả dơ bẩn trên đời đều không thể làm bẩn hần; nhưng lại hi vọng hần là người sau, như vậy, hần có thể bảo vệ tốt bản thân. . . . . Phượng Tĩnh Xu lâm vào bên trong giằng co không cần thiết, không biết rốt cuộc Tuấn Thư là loại tính tình nào mới là tốt nhất, cuối cùng khi liếc về luồng ánh sáng tím nhàn nhạt cách đó không xa sau liền bình thường trở lại, da.nlze.quydo/mn bất kể hần là dạng gì, dù sao có Từ Linh Lung bảo vệ, nàng cũng không lo lắng cho sự an toàn của hần, chỉ cần là chính bản thân hần thì tốt rồi, coi như. . . . . về hần nhiên là nguy trang đi chăng nữa, nàng thích chính là thích, cũng sẽ không truy cứu nữa.

Ngẩng đầu, chống lại ánh mắt kinh ngạc của Vu Phó Oánh, lúc này Phượng Tĩnh Xu mới nhớ tới mới vừa hành vi của nàng, nhưng không e ngại ánh mắt ngoại nhân, liền thần nhiên cười một tiếng.

Trái với Phượng Tĩnh Xu thần nhiên, Vu Phó Oánh cũng có ảo giác trong nháy mắt, cảm giác mình vừa kinh ngạc là chuyện bé xé to rồi. Nhưng mà, ánh mắt của nàng rơi vào trên tay của hai người Phượng Duy Tĩnh và Phượng Tĩnh Xu, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng. Tin đồn Phượng Trạch công chúa muốn tuyển phu, mặc dù làm người ta xôn xao, nhưng hoàng thượng sớm có thánh chỉ, vì vậy ngược lại cũng không dẫn tới bao nhiêu nghị luận, hơn nữa mọi người nghị luận Phượng Trạch công chúa đảm nhận việc yến hội vô cùng đặc sắc, vì vậy đối với việc nàng tuyển phu cũng không có bao nhiêu dị nghị, vốn nàng cũng sẽ không có ý kiến gì với chuyện này, nhưng mà, nếu như đối tượng là hần, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép (editor: con này ảo tưởng kinh, làm như người của mình không bằng). . . . .

Đang suy nghĩ, tiếng của Phượng Tĩnh Xu truyền tới: "Không biết tại sao Vu cô nương lại tới chỗ này, chỗ này là biên cảnh, sợ rằng có chút không an toàn, bốn cung vẫn nên phái người đưa người trở về đi thôi!"

Vu Phó Oánh vừa nghe, lập tức nói: "Phó Oánh không dám làm chậm hành trình của công chúa, Phó Oánh. . . . . Ách, ra cửa giải sầu, lạc đường đến chỗ này, may mắn đụng phải đội ngũ của vương gia, Phó Oánh biết vương gia có chuyện quan trọng phải làm, cũng không nhọc đến công chúa phải người đưa tiễn."

A! Hay cho việc giải sầu lạc đường! Thả lỏng tâm là có thể từ lạc một đường từ thành Sở Ương đến biên cảnh Lộng Phong quốc, Phụng Tịch Xu không thể không nói, Vu Phó Oánh vẫn rất ngây thơ . Cũng không chọc phá lời nói dối ngây thơ của nàng, chỉ là, trong bụng có chút không thoải mái.

Nữ nhân này khiến nàng nhớ tới Khanh Dĩ Yên, vị thủy tiên thích chỉ trích ngấm ngấm hại người kia.

Mở miệng một tiếng đội ngũ của vương gia, vương gia có chuyện phải làm, dường như nói, đội ngũ này là của Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tịch Xu nàng không có quyền quyết định vậy, ý vị thâm trường cười nhạo nàng (Phụng Tịch Xu).

Không đợi Phụng Tịch Xu giận tái mặt, Phụng Duy Tịch làm khó dễ: "Vu cô nương nói rất đúng, đã như vậy, chúng ta cũng không giữ người lại! Mời người đi tới chỗ vương gia xin người phái người tiễn người trở về!"

Vu Phó Oánh vừa nghe Phụng Duy Tịch không lưu tình đuổi người, trong lòng khổ sở một hồi, nhưng vẫn không buông tha nói: "Tiểu vương gia hiểu lầm, Phó Oánh không có. . . . ." Không có gì? Không có ý tứ giấu cợt Phụng Tịch Xu? Hay là không muốn nói như thế? Chồng lại ánh mắt xa cách của Phụng Duy Tịch, Vu Phó Oánh cũng không nói nổi nữa, trong lòng lại khó chịu, đối với Phụng Tịch Xu, cũng có oán hận. Trước khi nàng chưa xuất hiện, mặc dù Phụng Duy Tịch đối với nàng cũng là một bộ dáng lạnh băng, nhưng còn không đến mức xa cách như vậy, dựa vào mặt mũi của Hiền vương gia và Hiền vương phi, thỉnh thoảng cũng sẽ theo nàng trò chuyện, du hồ, mặc dù không thể gọi là thân thiết, nhưng so với các thiên kim khác giới hơn nhiều, vì thế, nàng còn được không ít thiên kim tiểu thư hâm mộ; nhưng kể từ khi Phụng Tịch Xu xuất hiện, trong mắt Phụng Duy Tịch cũng chứa nổi những người khác, ngay cả phu thê Hiền vương gia cũng hữu ý vô tình ngăn nàng không để cho nàng gặp Phụng Duy Tịch, lần này nếu không phải nàng gạt phụ thân ép nam nhân đi nhằm vào phu tề tướng dẫn nàng ra, nàng muốn gặp được Phụng Duy Tịch cũng không biết phải đợi đến bao giờ!

Hiện tại, thật vất vả gặp được hắn, rồi lại vì Phụng Tịch Xu, để cho hắn trở nên lạnh lùng xa lánh nàng như vậy, đây không phải là kết quả nàng muốn thấy! Vu Phó Oánh cúi đầu, che lại khổ sở và hận ý, ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt đều là vô tận đáng thương. Nàng không phải nữ nhân ngu xuẩn như Khanh Dĩ Yên chỉ biết dựa vào vẻ xinh đẹp của bản thân, phụ thân của nàng là tể tướng Lộng Phong quốc, từ nhỏ nàng được dạy bảo, muốn đạt được mục đích phải học được cách vận dụng thủ đoạn, vì vậy, nàng quyết định vô luận thế nào cũng muốn lưu lại, từ từ đạt được Phụng Duy Tịch, mặc kệ là cách gì. . . . .

Đầu tiên là Vu Phó Oánh khiếp khiếp nhìn Phụng Tịch Xu một cái sau đó dùng giọng điệu mang theo tiếng khóc nói: "Công chúa, vừa rồi là Phó Oánh nói sai, kính xin công chúa đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân."

Phụng Tịch Xu nhìn nữ nhân trước mặt, tựa như đang xem kịch vậy, trong mắt sáng tỏ, nhưng ngoài miệng vẫn nhận lời nói: "Nào có, Vu cô nương nói rất hợp lý, bốn cung sẽ không trách người, đúng là bốn cung đi đâu, làm những gì, quả thật nên nghe đường ca an bài." Nói là nói như vậy, nhưng Phụng Duy Tịch và Tịch Ảnh đều nghe ra châm chọc trong đó, đội ngũ này, đã sớm do Phụng Tịch Xu định đoạt, Vu Phó Oánh mới đến, không hiểu tình huống bên trong, cứ không hề chuẩn bị nói ra những lời này với Phụng Tịch Xu, không chỉ có không được tác dụng gì, ngược lại khiến bọn họ sinh ra cảnh giác và bài xích với nàng, thật là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Vu Phó Oánh ngừng lại, bao nhiêu bài xích cũng nghe ra được từ trong lời Phụng Tịch Xu nói nghe được nàng đối với mình một tia, vì vậy lại nói: "Phó Oánh kính ngưỡng công chúa đã lâu, lại được biết công chúa muốn đến Hí Triều quốc tham gia buổi lễ sắc phong của Hí Triều quốc, trong lòng rất mong chờ, không làm gì được để có thể cùng đi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ra ngoài giải sầu, không ngờ lại gặp được công chúa, chuyện này. . . . . cũng coi như trời cao cho Phó Oánh một cơ hội, Phó Oánh mạo muội xin công chúa đồng ý, để Phó Oánh cùng đi! Phó Oánh lớn như vậy, còn chưa đến được các quốc gia khác. . . . ." Vu Phó Oánh nói xong, làm bộ đáng thương cúi đầu.

Muốn đi? Có ý định gì?

Phụng Tịch Xu chau chau mày, nhìn về phía Phụng Duy Tịch, trong mắt có chút hài hước, lại có chút ghen tuông, thì ra người ta vì đuổi theo người, cũng có thể không kiêng nể như vậy, cảm động không?

Phụng Duy Tịch vội vàng nhanh liệt lắc đầu, nắm tay Phụng Tịch Xu thật chặt, tỏ rõ mình vô tội.

Phụng Tịch Xu cười nhạt, nhìn lên nữ nhân cúi đầu trước mặt. Cũng được! Cứ đặt nàng ở bên cạnh nhìn cũng tốt, dù sao còn hơn là để cho nàng hóa sáng thành tối núp trong bóng đêm phá hư lắm chứ?

Vì vậy gạt đầu đồng ý.

Đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ thông báo: "Khởi bẩm công chúa, đã tập hợp đội ngũ xong, có thể lên đường rồi!"

Phụng Tịch Xu gạt đầu, đứng dậy ôm lấy Tuấn Thư đi ra ngoài, vừa đi vừa giao phó với Tịch Ảnh nói: "Cái lều đó, người ở lại xử lý, đfenddn liequdoon mấy người kia, không cần giết, thả, để cho người Phi Tuyệt lâu tìm được bọn họ, gián tiếp cho một cảnh cáo cũng tốt, cẩn thận xử lý."

Tịch Ảnh gạt đầu, đột nhiên thấy đáng thương cho năm tên thích khách này, có lúc, chết cũng là loại giải thoát, đáng tiếc Xu không để cho bọn họ chết, đời này của bọn họ cũng chỉ có thể điên cuồng vượt qua trong thống khổ và hành hạ.

Phụng Tịch Xu để lại cái lều với nền đất thảm đỏ máu tươi đó, đi lên chiếc xe ngựa lớn, hộ quân phía trước hô một tiếng "lên đường", chạy thẳng tới Hí Triều quốc!

Chương 105: Chương 22

Ảnh mặt trời nóng bỏng vô tình nướng cả vùng đất, ở nơi này lúc mùa hè tới, khí trời nóng bức tiến hành khảo nghiệm khắc nghiệt với quốc gia này, mà một năm nay, lại càng thêm tàn khốc chưa từng có.

"Khởi tẩu bệ hạ, vào hạ tới nay hai phần ba lãnh thổ cả nước dần dần khô cạn, thu hoạch hoa màu chưa được ba phần năm mùa năm ngoái. . . . ."
Trong đại điện rộng lớn, nam tử trung niên mặc quan bào lam nhạt bước ra khỏi hàng báo cáo, trong giọng nói chứa đầy lo âu.

"Khởi tẩu bệ hạ, lượng hoa màu thu hoạch giảm nhanh, năm nay trữ lượng kho lúa cũng giảm nhiều hơn trước, không tới ba phần tư năm ngoái, cứ theo tình hình này, ngộ nhờ bộc phát hạn hán, có thể quốc khố sẽ không có cách nào chống đỡ được nhu cầu của quốc gia. . . . ." Một nam tử khác mặc quan bào xanh thẫm cũng bước ra khỏi hàng ngay sau đó.

"Khởi tẩu bệ hạ, căn cứ vào việc quan sát và đo đạc của Thiên Giám tư, mùa hè năm nay nóng như thiêu đốt kích, thời gian và độ nhiệt không chỉ gấp hai năm trước, nước ta rất có thể bộc phát cả nước tính nạn hạn hán. . . . ." Người mặc mực lam quan bào nam tử cũng lập tức bước ra khỏi hàng bẩm báo.

"Khởi tẩu bệ hạ, ba huyện Tây Bắc đã xuất hiện hiện tượng hạn hán, cứ theo đà này, sợ rằng sẽ không chịu được hạn hán năm nay, đến lúc đó rất có thể kéo đến việc Tây Bắc hỗn loạn, đã có không ít dấu hiệu dân chúng đi nơi khác, quan viên địa phương không biết nên áp dụng phương pháp gì, kính xin bệ hạ chỉ rõ. . . . ." Có một nam tử bước ra khỏi hàng xin chỉ thị.

"Khởi tẩu bệ hạ. . . . ."

"Bệ hạ. . . . ."

Tùng tiếng thay phiên nhau vang lên, làm đế vương cao cao tại thượng cảm thấy phiền não, tâm lực mệt mỏi!

Nạn hạn hán, lại nạn hạn hán!

Quốc gia này, chưa từng thoát khỏi nạn hạn hán hành hạ khắc nghiệt, năm nay, lại càng tàn khốc hơn so với năm trước? Hẳn nên làm cái gì đây!?

Làm đế vương, đầu tiên đứng là phải có phong thái lâm nguy không loạn, nhưng mà, giờ phút này, hẳn thật sự bị những vấn đề khó giải quyết này vây khốn! Nhiều năm hạn hán liên tục, năm ngoái bởi vì hạn hán lớn mà dẫn đến quốc khố thu vào chột giảm, còn chưa bổ sung, năm nay thời tiết vừa khô hạn, hơn nữa càng nghiêm trọng hơn năm trước, tiếp tục như vậy, đừng nói cái gì mà quốc khố dồi dào, dân chúng của hắn đầu tiên sẽ bị hạn hán làm cho nóng chết, chết khát, đói chết!

Trong đôi mắt sắc bén của đế vương xuất hiện một tia mệt mỏi, nhưng mà ở trước mặt văn võ cả triều lại không thể lộ ra tí nào, lúc này, hắn bắt đầu hoài niệm tới một bóng hình xinh đẹp trong hậu cung. . . . .

"Kính xin hoàng thượng định đoạt!" Một giọng nói già nua cắt đứt suy nghĩ của hắn, hắn chợt hồi hồn. Người lên tiếng là nguyên lão tam triều Việt Sa quốc Trát Ba, thuờ nhỏ Trát Ba vào cung làm thư đồng cho hoàng đế đòi trước trước, lâu dài liền thuận nước đẩy thuyền vào triều làm quan, thời kì tại chức trợ giúp Việt Sa quốc vượt qua vô số cửa ải khó khăn, còn là thái phó của hoàng đế đòi trước và hoàng đế thế hệ này, vì vậy địa vị ở trong triều

khá cao, ngay cả Long Doanh thân là hoàng đế cũng phải nhường hẳn ba phần. Vì vậy, Long Doanh cảm thấy xấu hổ một chút vì mình nhất thời mất hồn, vị cự thần tóc bạc này, ánh mắt sắc bén, giống như nhìn một cái là có thể nhìn thấu người ta, Long Doanh biết, tâm tư vừa rồi của hắn nhất định không thể lừa gạt được thái phó của mình.

"Khụ khụ! Thái tử đâu rồi?" Long Doanh lúng túng nhìn về phía dưới hỏi.

"Nhi thần ở đây!" Một bóng dáng màu vàng lên tiếng bước ra khỏi hàng.

"Hoàng nhi, nghiên cứu trên tay con tiến hành thế nào rồi? Có thể có tìm được cách hóa giải không?"

"Bẩm phụ hoàng, mặc dù nhi thần cùng với các vị đại nhân Nông Giám tư tiến hành nghiên cứu mấy tháng, nhưng trước mắt vẫn không tìm ra cách giải quyết việc giảm sản lượng lương thực, xin phụ hoàng giáng tội!" Thái tử Việt Sa quốc —— Long Ứng Thiên tự trách, hai đầu gối quỳ xuống đất xin tội nói.

"Thật sự một chút đột phá cũng không có sao!?" Long Doanh không nhịn được xác nhận nói.

Long Ứng Thiên thất bại cúi đầu, cắn răng nói: "Quả thật không có!"

Lúc này, bên kia nam tử mặc quan bào màu lam bước ra khỏi hàng gây khó dễ nói: "Bệ hạ! Mắt thấy sắp vào hạ rồi, nhiệt độ liên tục lên cao, bách tính cũng sắp không chịu đựng được nữa, nhưng mấy tháng này nghiên cứu của thái tử cũng không có chút tiến triển nào, da.nlze.quydo/mn điều này làm cho triều đình nên giao phó thế nào với dân chúng thiên hạ! Hành vi lơ là nhiệm vụ này của thái tử sợ rằng sẽ làm dân chúng bất mãn! Kính xin bệ hạ làm chủ, cho bách tính một câu trả lời hợp lý!"

Vừa dứt lời, một nam tử khác lập tức bước ra khỏi hàng nói: "Đúng vậy, bệ hạ, tam hoàng tử vì xoay sở lương thực cho quốc khó, hai tháng trước liền một mình xuất phát đến yết kiến quốc quân Xuyên Vân quốc, đến nay không về, từ nhỏ tam hoàng tử ở trong cung, chưa bao giờ rời khỏi hoàng cung một bước, hôm nay lại vì xoay sở lương thực, dứt khoát xa cách Việt Sa quốc ta, hành động vì nước vì dân này thực làm người ta cảm động, xem xét lại hành vi của thái tử điện hạ, chỉ sợ bách tính so sánh, làm người ta sự hãi! Xin hoàng thượng định đoạt!"

Sau đó, bốn, năm quan viên cũng rồi rít bước ra khỏi hàng thỉnh cầu giáng tội thái tử, sắc mặt Long Doanh càng nghe càng trầm, trong mắt lóe lên vài tia sáng.

Lúc này, một tiếng hừ lạnh cắt đứt lời vài tên quan viên nói, một nam tử vóc người trung đẳng đứng ra nói: "Các vị đại nhân, đều nói mắt thấy mới là thật, mấy vị không tự mắt thấy được, làm sao biết thái tử điện hạ bỏ rơi nhiệm vụ? Mọi người làm quan trong triều, mỗi tiếng nói cử động đều phải vì thiên hạ dân chúng làm tấm gương mới đúng, đừng có ăn không nói bậy, chọc người chỉ trích!"

Quan viên bên kia cũng không vừa, trợn to hai mắt phản bác: "Nguyên Khả, cái gì gọi là ăn không nói bậy? Người nói thái tử điện hạ làm mấy tháng như thế, nhưng mà một chút tin tức cũng không có, cái này còn không gọi là bỏ quên nhiệm vụ thì là cái gì?"

Nam tử tên Nguyên Khả vái lay hoàng đế nói: "Hoàng thượng thánh minh! Vấn đề lương thực nước ta thiếu thốn cho tới nay đều là tâm bệnh của các vị tiên hoàng, vấn đề khó khăn này vẫn chưa được giải quyết, qua mấy trăm năm vẫn không có, tương lai tạm thời không nói đến, nhưng muốn thái tử điện hạ giải quyết vấn đề khó khăn này chỉ trong ngắn ngủn mấy tháng thì gần như là không thể nào, vì vậy chỉ dựa vào kết quả, cũng không thể nói rõ thái tử thất trách, lời chư vị đại nhân nói không khỏi không xác thực, huống chi, thái tử là hoàng tộc, bọn họ tùy ý bình luận chuyện hoàng gia như vậy, chính là phạm thượng, xin hoàng thượng giáng tội!"

"Người!" Bốn, năm quan viên vừa rồi nghe vậy sắc mặt không khỏi trắng bệch, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đặc biệt là khi cảm thấy trên đỉnh đầu truyền tới tâm mất sắc bén kia, cả trái tim cứ ào ào như muốn vọt lên tới cổ họng, cảm giác cổ lạnh lẽo, đều là sợ hãi không thôi.

"Nguyên đại nhân, nói thế quá lời rồi, mấy vị đại nhân cũng chỉ quan tâm dân chúng, nhất thời tình thế cấp bách mà thôi, xin bệ hạ minh giám, nể tình mấy vị đại thần lo lắng vì nước mà tha thứ bọn họ một lần!" Một nam tử mang trên mặt nụ cười ấm áp kịp thời bước ra khỏi hàng nói, một câu nói trong lúc vô hình hóa giải không khí khẩn trương trong điện.

Sắc mặt Long Doanh cũng không tốt, một lát thì bị thần tử chỉ trích con trai của mình, một lát lại muốn giáng tội, nhao nhao ầm ĩ khiến lòng người càng thêm phiền não, vì vậy chỉ không nhịn được hừ một tiếng.

Suy đoán thánh ý không chắc, vì vậy cho dù đám người muốn đấu, cũng không dám trắng trợn chửi mắng lẫn nhau nữa, chỉ có thể cảm thương mang cơn giận han người tới ta đi.

"Nguyên đại nhân cũng nói mắt thấy mới là thật, nhưng mà hiện tại chúng ta lại cũng không nhìn thấy thái tử điện hạ có tiến triển gì trên chuyện này, vậy làm sao có thể chứng minh. . . . ." Một quan viên có ánh mắt hẹp dài nhỏ giọng hỏi.

"Cái này đơn giản thôi, thật ra thì, mọi người quan sát cẩn thận là có thể biết mấy tháng này rốt cuộc thái tử đang làm gì rồi." Một nam tử bước ra khỏi hàng nói.

"Hả? Cáp Nhĩ Mạn, chẳng lẽ ngươi có thể chứng minh sao?" Long Doanh đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Hồi hoàng thượng, thần thân là tư thừa Nông Giám tư, trong tay quản lý việc có liên quan đến phương diện nông nghiệp, mấy tháng này thái tử vẫn cùng cấp dưới của thần ở chung một chỗ, dù thần chưa thấy qua, nhưng thuộc hạ của thần luôn đi chung với thái tử, nếu các vị không tin, không ngại truyền vị quan viên kia lên điện hỏi là được rồi." Cáp Nhĩ Mạn lớn tiếng trả lời.

"Nghe nói Cáp Nhĩ Mạn có quan hệ rất tốt với thái tử. . . . ." Một nam tử khác lập tức ám chỉ nói.

Sắc mặt chur thần trong điện nhất thời không đồng nhất, có người hiểu được, có người xem trò vui, có người oán giận, có người lo lắng. . . . .

Cáp Nhĩ Mạn ngừng lại, sắc mặt cũng trắng xanh, nhìn về phía nam tử ra tiếng, nói: "Lâu đại nhân, người đã hoài nghi bản tử sẽ vì thái tử à nguy tạo, như vậy các vị đại nhân không ngại trực tiếp nhìn xem thái tử điện hạ đi!"

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức nhao nhao thảo luận, liên quan gì đến thái tử? Nhìn hần cũng biết mấy tháng này hần đã làm gì sao?

Cáp Nhĩ Mạn cúi người vãi Long Doanh nói: "Bệ hạ, dù sao cuối cùng cũng biết, thái tử điện hạ địa vị cao quý, từ nhỏ cảm y ngọc thực, vì vậy so với nam tử tầm thường càng thêm phần quý khí và bề ngoài xuất sắc, nhưng mỗi ngài nhìn, bây giờ màu da điện hạ rõ ràng đen hơn so với mấy tháng trước, tin tưởng mọi người cũng nhìn ra được, mọi người cũng biết, biến thành như vậy, nhất định là kết quả phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chang. " Nói xong, Cáp Nhĩ Mạn cung kính đi hai bước về phía Long Ứng Thiên, khom người nói: "Thái tử điện hạ, hạ quan cả gan, xin ngài đưa hai tay ra. "

Long Ứng Thiên thờ dài, chậm rãi giơ cao hai tay của mình, Cáp Nhĩ Mạn lập tức nói: "Mọi người xem rõ ràng, hoàng tử công chúa trong hoàng cung, tay của người nào không phải trắng nõn như ngọc? Nhưng nhìn đôi tay điện hạ này, không chỉ trở nên thô ráp, hơn nữa trên tay còn có rất nhiều vết nứt, hiển nhiên bởi vì thiếu nước và lao động mà tạo thành, bộ dáng này của thái tử điện hạ, có thể khiến mọi người tin tưởng thái tử không bỏ quên nhiệm vụ hay không?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không nhớ đến một thái tử, lại có thể làm được đến tình cảnh như thế này.

Cáp Nhĩ Mạn không cho mọi người cơ hội cãi lại, nói tiếp: "Vừa rồi Lâu đại nhân không để Đạo Điền sử Phong Dịch đi lên, nhưng có hạ quan ở bên trong mấy tháng này, luôn có thể nghe được mấy vị đại nhân Đạo Điền tư thảo luận chuyện nghiên cứu ruộng lúa, trong lời nói cũng để lộ ra thái tử, chẳng những thái tử tự mình đi tra xét tình hình ruộng lúa, còn đích thân xuống ruộng trông rọt lúa, đợi đúng lúc khom người thu gặt lương thực, sau đó sẽ cẩn thận thảo luận với các vị đại nhân Đạo Điền tư, sau đó trở lại trong cung còn có thể lật xem một số lớn sách liên quan, so sánh với người trước để tổng kết kinh nghiệm tiến hành cải tạo lại ruộng lúa. Xin hỏi, thái tử phải tự làm việc như vậy, mọi người có thể nói chơi người bỏ quên nhiệm vụ sao?"

Cáp Nhĩ Mạn dừng lại, sắc mặt mọi người lại có một phen khác nhau, nhưng lúc đại đa số nhìn về phía Long Ứng Thiên, đều không hện mà cùng mang theo chút kính nể. Mấy vị quan viên nói chuyện trước đó cũng đều ngưng ngừng ngậm miệng lại.

Lúc này Long Doanh cũng lên tiếng: "Thiên nhi, đứng lên đi! Cũng là vì phụ quá nóng nảy, " Hần thờ dài, nói: "Đúng vậy! Các đòi trước trải qua dùng tình lực cả đời cũng không hoàn thành được nhiệm vụ, một mình hài tử như con, tại sao có thể hoàn thành chứ?"

"Nhi thần vô năng, không thể thay phụ hoàng giải ưu, nhi thần xấu hổ!" Long Ứng Thiên cúi người xuống.

"Được rồi, đứng lên đi! Bây giờ không phải lúc nói chuyện này." Long Doanh hòa khí nói.

Long Ứng Thiên ứng tiếng lên. Long Doanh đưa mắt nhìn về phía khác, "Nói về lương thực, Sa Y Hãn, lần này người đi Lộng Phong quốc, sau khi yết kiến hoàng đế Lộng Phong quốc, kết quả thế nào?"

Về mặt Sa Y Hãn nặng nề, khom người bước ra khỏi hàng nói: "Hồi bệ hạ, thần đã nói rõ với hoàng đế Lộng Phong quốc tình hình nước ta, kính xin bọn họ xoay sở thêm chút lương thực trợ giúp chúng ta, thế nhưng xem ra hoàng đế Lộng Phong quốc không nguyện, trong lúc nói chuyện, dường như nói bốn quốc bọn họ cũng khan hiếm lương thực, dĩ nhiên liệquidoo vì vậy không thể mợn lương, " Sa Y Hãn dừng một chút, sau đó về mặt oán giận nói: "Nhưng dựa theo vi thần quan sát, Lộng Phong quốc này làm gì có vấn đề khan hiếm lương thực! Hoàng đô thành Sở Ương phồn hoa cực kì, thương buôn lui tới không dứt, căn bản không giống như dáng vẻ cần lương thực, ngay cả vi thần dọc đường trở lại, thành trấn ở dọc đường cũng là một mảnh quốc thái dân an, lương thực của bọn hần đầy đủ đến có thể cho chó hoang trên đường ăn!"

Trên điện quan viên vừa nghe Sa Y Hãn lời nói, nhất thời mặt tức giận, Sa Y Hãn vội vàng nói tiếp: "Còn nữa, chắc hẳn chư vị cũng nghe nói lần này Hiền vương gia Lộng Phong quốc cử hành thọ yến, Phượng Trạch công chúa chuẩn bị mở thọ yến rất xa hoa, rượu ngon, cảm y ngọc thực, nhiều không kể xiết! Quốc gia như vậy, nào giống như là một quốc gia khan hiếm lương thực! Đây rõ ràng là khi dễ chúng ta, không chịu ra tay cứu viện!"

"Buồn cười! Lộng Phong quốc này thật là quá đáng!"

"Đúng! Quả thực là ý thế hiếp người! Thật là quá đáng!"

"Bọn họ rõ ràng muốn chê cười chúng ta! Đợi đến khi chúng ta bởi vì hạn hán, khi thực lực của một nước không tốt tới tấn công chúng ta, ý đồ coi nước ta làm của riêng!"

"Hoàng thượng! Chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ!"

"Đúng! Không thể bỏ qua cho bọn họ!"

Trong lúc nhất thời, tiếng chửi rủa không ngừng trên triều, đại đa số quan viên cũng lòng đầy căm phẫn yêu cầu xuất binh Lộng Phong quốc, đòi một lời giải thích.

Trong lòng Long Ứng Thiên âm thầm nóng nảy, thăm mắng những quan viên nào không dài này, bây giờ đang là lúc bắt đầu hạn hán, tình hình toàn nước đã rất xấu rồi, những người này không nghĩ làm sao để vượt qua cửa ải khó khăn, ngược lại muốn đi tấn công nước khác, đừng nói Lộng Phong quốc

nước giàu binh mạnh, bọn họ có đánh thắng được hay không là một vấn đề, đến lúc đó bọn họ náo hán hán không chịu nổi, còn không phải nhờ người ta giúp đỡ sao, hiện tại hấp tấp chạy đi đánh người ta, đến lúc đó nếu bị thua, đừng nói trợ giúp, ngược lại có thể sẽ bị yêu cầu bỏ ra khoản tiền bồi thường kénh xù, đây không thể nghĩ ngờ là họa vô đơn chí!

Nghĩ đến đây, Long Ứng Thiên lập tức bước ra khỏi hàng, lớn tiếng nói: "Phụ hoàng! Bây giờ quốc nạn đang rơi xuống, chúng ta có thể vượt qua ải này hay không vẫn còn chưa biết, thật không nên nháo với Lộng Phong quốc, nếu không, đến lúc đó nếu không chống đỡ được, sợ rằng còn phải xin bọn họ giúp đỡ, lúc này thật sự không thích hợp đi tuyên chiến!"

Một đại thần lập tức phản đối nói: "Thái tử điện hạ, ngài nói lời nói này chẳng phải đề cao chí khí người khác diệt uy phong mình sao? Chúng ta chưa chắc phải nhờ vào Lộng Phong quốc bọn họ để vượt qua cửa ải khó!"

"Đúng vậy!" Lập tức có người phụ họa nói: "Tam hoàng tử không phải đang xin lương ở Xuyên Vân quốc sao, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ không có chuyện gì!"

"Đúng vậy! Thái tử điện hạ, ngài vẫn nên quan tâm nhiều hơn đến công việc ruộng lúa đi!" Một quan viên châm chọc nói.

Trong lòng Long Ứng Thiên cứng lại, âm thầm cắn răng, người của bọn họ lại cũng có thể không kiêng kỵ như vậy rồi sao? Lại dám trước mặt mọi người chọc hấn!

Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng Long Ứng Thiên vẫn khuyên nhủ: "Phụ hoàng! Chúng ta cũng không phải mượn lương nước khác một hai lần, nhưng mà, hai nước láng giềng của chúng ta, Lộng Phong và Xuyên Vân, ngài cũng biết, hai bên ai tốt hơn! Mỗi lần mượn lương, Lộng Phong quốc đều sẽ đúng lúc vận chuyển lương thực đến, hơn nữa số lượng thực còn hơn xa số chúng ta mượn, mà Xuyên Vân quốc không chỉ có kéo dài thời gian chuyển lương, số lượng thực đi mượn cũng sẽ rút đi rất nhiều, tin tưởng so sánh giữa hai bên, tất cả mọi người sẽ chọn bên trước đi!"

"Thái tử điện hạ, lúc này không giống ngày xưa, hai bên không thể so sánh được!"

"Nhưng là. . . . ."

"Được rồi! Đừng tranh cãi nữa! Chuyện này chờ trầm suy tính rồi mới định đoạt! Bãi triều!" Long Doanh không nhịn được vung tay áo, đứng dậy liền đi, truyền đến tiếng bách quan cung tiễn từ sau lưng. . . . .

Đợi sau khi hoàng đế đi, mọi người lần lượt rời đi, Trát Ba nện bước kiên cố, đi tới bên cạnh Sa Y Hân, liếc hẩn một cái, d,0dylq.d trào phúng nói: "Sa đại nhân thật cực khổ!"

Sa Y Hân dừng lại, đối với Trát Ba lộ ra nụ cười giả dối nói: "Đâu có! Vì Việt Sa quốc ta, hạ quan không màng sống chết không chối từ!"

"Hừ!" Trát Ba vung ống tay áo lên, cũng không quay đầu lại đi, Sa Y Hân nhìn chằm chằm bóng dáng của Trát Ba càng lúc càng xa, xoay người chạy về phía hậu cung, người kia nói đúng, chuyện này, quả nhiên nhất định phải tìm năng mới được. . . . .

Cũng trong lúc đó, đang lúc trên đại điện tranh chấp không ngừng nghỉ, một tiểu thái giám quét dọn, lén lút đi ra từ tấm cung thái tử, vội vã chạy tới một tòa cung điện hoa lệ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 23

"Khởi bẩm nương nương, tiểu thái giám Triều Lam cung cầu kiến." Gió mát phất phơ trong cung điện, một thị nữ áo xanh lá nhẹ giọng bẩm báo.

"Triều Lam cung?" Một giọng nói kiều mỵ vang lên, ánh mắt lúng liếng đưa tình, tiếng nói dịu dàng như nước, da trắng như tuyết, thân thể nữ nhân đầy đà lười biếng nằm ngang ở trên sạp hóng mát, ngón tay ngọc thon dài chạm rãi gỗ, lẩm bẩm hỏi: "Người của Triều Lam cung tới làm gì? Người tới là ai?"

"Hồi nương nương, người tới là một thái giám tạp dịch cấp thấp, nếu không, nô tỳ đi đuổi hẩn?" Thị nữ áo xanh lá xin chỉ thị.

"Không." Nữ nhân giơ tay lên ngăn cản nói: "Một tiện nô tạp dịch, dám can đảm đến tìm bốn cung, nhất định sẽ có chỗ cạy, Hà Nhi, cho hẩn đi vào nói chuyện."

Thị nữ tên Hà Nhi lĩnh mệnh đi.

Bên trong phòng đã khôi phục lại yên tĩnh ban đầu, nữ nhân hưởng thụ nhắm mắt lại.

Nơi này là cung điện của Quân quý phi, phi tử mà hoàng đế Việt Sa quốc thích nhất, cũng là cung điện thoái mái xa hoa nhất Việt Sa quốc. Giờ phút này trong điện, không chút nào cảm thấy chói chang khốc liệt, ngược lại có từng luồng khí lạnh đập vào mặt, làm cho toàn thân người ta không khỏi thả lỏng, khí lạnh kích mở từng lỗ chân lông trên làn da, tham lam hấp thu mát mẻ khó có được này. Nói là xa hoa nhất tuyệt không quá, cả tòa cung điện, không chỉ được trải lụa khắp nơi, trên xà ngang còn được khảm mấy chục viên dạ minh châu lớn nhỏ, khiến cho nơi này dù ban đêm tối cũng giống như có ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, điều này còn chưa tính, khắp nơi bên trong cung điện trang trí vô số kỷ trân dị bảo, không phải san hô ngọc thạch tới từ Hí Triều quốc, thì chính là thủy tinh bày màu đến từ Xuyên Vân quốc, mỗi một loại lấy ra cũng đều có giá trị liên thành, như vậy có thể thấy được Quân quý phi được cung chiều đến trình độ thế nào.

Quân quý phi không phải nữ nhi vương công đại thần bốn quốc, nàng vốn là một nữ nhân không có danh tiếng gì của Lộng Phong quốc, được sắc phong làm Chiêu Hòa quận chúa, đưa tới hòa thân. Nữ nhân này bụng dạ thâm hiểm, nàng có thể từ một quận chúa hòa thân từng bước một leo lên đến địa vị quý phi kế dưới hoàng hậu trong hậu cung hiện nay, thủ đoạn hiển nhiên có thể thấy rõ.

"Nương nương, người tới rồi." Hà Nhi bước lạo xạo tiến lên, nghiêng người bẩm báo nói.

Quân quý phi miễn cưỡng nâng mắt hoa đào lên, dùng giọng điệu nhu nhược hỏi: "Người là người phương nào? Tìm bốn cung có chuyện gì?"

Tiểu thái giám ở phía dưới nào có gặp qua loại cục diện này, từ nhỏ đến lớn, nữ nhân xinh đẹp nhất mà hẩn đã gặp cũng chỉ là thị nữ Tư Hoàng bên cạnh thái tử, gặp qua việc phô trương nhất cũng chỉ là thời điểm thái tử điện hạ đi qua toàn bộ tới tở đều quý xuống, mà cục diện trước mắt hiển nhiên làm cho hẩn sợ đến nỗi chân nhũn ra, hơn nữa quý phi nương nương trước mắt có gương mặt đẹp tựa thiên tiên, càng làm cho hẩn không tự chủ được mềm nhũn chân, vì vậy toàn thân tiểu thái giám nhũn như con chi chi ngã trên mặt đất, da.nlze.quydo/mn lấp ba lấp bắp trả lời: "Hồi..... Hồi quý phi nương nương, tiểu nhân là thái giám tạp dịch của Triều Lam cung Lâm Phúc, hôm nay tiểu, tiểu nhân đến, là, là muốn hiến tặng vật này cho nương nương." Nói xong, thận trọng lấy một chiếc ngọc trụ màu tím ra từ trong ngực.

Quân quý phi không chút để ý lướt qua, lười biếng giơ tay lên, thị nữ khéo léo tiến lên nhận lấy ngọc trụ, nâng đến trước mặt của Quân quý phi.

"Cũng chỉ là một chiếc ngọc trụ thông thường mà thôi, có gì hiếm lạ chứ, " Quân quý phi không hứng thú lắm nói, "Trong cung của ta, tùy tiện lấy một thứ ra cũng quý hơn mảnh ngọc trụ này gấp trăm ngàn lần, Hà Nhi, tùy tiện cầm một món đồ thường cho hẩn đi!" Quân quý phi đuổi nói.

Đây chính là cách giải quyết của Quân quý phi, dù là một người làm hèn mọn, nàng cũng sẽ gặp, ở trong cung này, thường thường những người nhỏ bé không đáng nói đến là biết nhiều nhất, muốn lật đổ một kẻ địch, đặt công sức trên thân những người này không thua gì những hầu tì cố nỗ lực để được sủng ái. Quân Phái Oánh nàng chính là dựa vào những người này, từng bước trừ tính loại trừ, mới có địa vị như hôm nay, đến nay, nàng ngồi vào vị trí này, phải càng nắm chặt tất cả người dưới tay, để phòng nơi nơi, vừa muốn có được tin tức có ích từ người khác, lại có thể phòng ngừa người khác biết bí mật của mình.

Lâm Phúc vừa nghe, vội vàng nói: "Quý phi nương nương, mặc dù tiểu nhân chưa từng thấy qua bao nhiêu châu báu ngọc thạch, cũng không nhận biết được gì, nhưng tiểu nhân cũng biết, đồ vật có thể đặt ở trong ám cách của thái tử điện hạ....." Đột nhiên Lâm Phúc nghẹn họng, tỉnh táo nhìn người ở bốn phía.

Quân Phái Oánh vừa nghe, ám cách? Có cửa! Vì vậy nháy mắt, tới tở hai bên thức thời lui xuống, trong điện chỉ còn lại Quân Phái Oánh và tiểu thái giám.

"Người nói ám cách? Ám cách gì?" Quân Phái Oánh hơi chỉnh thân thể hỏi.

"Hồi nương nương, khối ngọc trụ này, là do khi dọn dẹp tiểu nhân phát hiện được ở trong ám cách của thái tử điện hạ, tiểu nhân phỏng đoán, có thể để ở nơi bị che khuất như vậy, nhất định có dụng ý gì đặc biệt dụng ý, vì vậy liền..... len lén lấy ra hiến kính cho nương nương."

Đôi mắt Quân Phái Oánh xinh đẹp vừa chuyển, hỏi "Người phát hiện ám cách này thế nào? Ở chỗ nào?"

"Hồi nương nương, tiểu nhân đặc biệt quét dọn tấm cung của thái tử, hôm qua thái tử thức trắng đêm chưa ngủ, ngày hôm nay lại vội vàng vào triều, tiểu nhân phỏng đoán, có thể trong lúc thái tử vội vàng đã quên đóng ám cách lại, lúc tiểu nhân quét dọn trong lúc vô tình liền phát hiện ám cách này."

"Hả? Vậy sao người lại nghĩ tới đưa món đồ này cho ta?" Quân Phái Oánh vuốt vuốt ngọc trụ trong tay, mảnh ngọc trụ này, chợt nhìn đúng là kém hơn

hiều món trong cung của nàng, nhưng nhìn kỹ, cũng rất khiến người chú ý, không nhìn ra chất liệu là từ thứ gì, mà cách chạm trổ càng thêm vô cùng tinh xảo, ngay cả thợ điêu khắc lợi hại nhất trong Việt Sa quốc cũng không làm ra được loại điêu khắc trông rất sống động này.

"Tiểu nhân nghe người trong cung nói, quý phi nương nương luôn luôn đối xử tử tế với người làm, chăm sóc người làm, chỉ cần..... Ách, liền....." Lâm Phúc nói cũng không nói nên lời, loại giao dịch bí mật này, coi như lòng dạ hai người biết rõ, cũng không thể để lộ ra, nếu không, chờ đợi hấn không phải là thắng chức rất nhanh, mà là phơi thây hoang dã.

Quần Phái Oánh khẽ cười, nói: "Bồn cung biết, về người sau có khó khăn gì, cứ tìm Hà Nhi nói là được, người đi xuống đi."

Lâm Phúc mừng rỡ, cuống quýt dập đầu nói tạ ơn, cuối cùng khom người thối lui ra khỏi trong điện.

Quần Phái Oánh không chút để ý đùa bốn ngọc trụ, trong đầu cũng không ngừng xoay chuyển một ý niệm.

Đương kim hoàng đế chỉ từng lập một vị hoàng hậu, đó chính là thân mẫu của thái tử Long Ứng Thiên Mộ Nguyệt Hàm, thân thể Mộ Nguyệt Hàm rất phức tạp, phụ thân của nàng là quan lớn của Việt Sa quốc, cùng với Trái Ba hiện tại là công thần đặc lực của Việt Sa quốc, nhưng mẫu thân của nàng lại là một nữ tử giang hồ, hơn nữa làm người ta kinh ngạc chính là, bà là nữ nhi của giáo chủ Mộ Ngâm giáo tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, lúc ấy giáo chủ Mộ Ngâm giáo chỉ có một đứa con gái, vì vậy hai nhà nhiều lần ngăn cản tình cảm của hai người, lại vẫn không chống lại được sự cố chấp của hai người, cuối cùng mẫu thân Mộ Nguyệt Hàm lấy việc rời khỏi Ma Giáo để trả giá và thành thân với phụ thân nàng, nhưng lúc đó có hiệp nghị, một khi hai người có nhi tử, liền cho đứa con thừa tự đến Mộ Ngâm giáo, làm giáo chủ đời kế tiếp, vì vậy giáo chủ tiền nhiệm của Mộ Ngâm giáo chính là đệ đệ của Mộ Nguyệt Hàm, cho đến gần mười năm trước, giáo chủ Mộ Ngâm giáo mới đổi người. Mộ Nguyệt Hàm có loại bối cảnh này vốn không thể được sắc phong làm hoàng hậu, nhưng chuyện xưa đời trước lại một lần nữa được tái diễn, hai người Mộ Nguyệt Hàm và Long Doanh làm quen trong giang hồ, tư định cả đời, sau lại thân phận hai người bị vạch trần, đã trải qua không ngừng đấu tranh, Mộ Nguyệt Hàm mới dùng việc thoát khỏi quan hệ gia tộc, bỏ một thân vô nghệ làm trả giá, tiến vào hoàng gia.

Đều nói bước vào hào môn sâu như biển, chứ nói chỉ là bức tường cung điện cao cao, vì vậy, khi tiến vào hoàng gia, mặc dù Mộ Nguyệt Hàm có được vô tận sủng ái của Long Doanh, nhưng sau lưng vẫn nhận hết khó dễ và áp lực, hơn nữa bản thân nàng bị phế vô công, thân thể không được như trước, vì vậy gầy yếu đi từng ngày, sau khi sinh hạ hoàng tử thứ hai Long Ứng Tinh, càng thêm yếu đuối nằm trên giường không dậy nổi.

Sắc đẹp thì giảm mà tình yêu lại càng mong manh, bởi vì Mộ Nguyệt Hàm nằm trên giường quanh năm, trên người nàng cũng không còn vẻ anh khí lúc Long Doanh mới gặp, cuộc sống cung đình càng phai mờ tính tình cứng cỏi của nàng, vì vậy Long Doanh cũng dần dần không hề bước vào cung điện kia nữa, mà từ sau khi Quần Phái Oánh đến, Long Doanh liền không hề qua nữa, một đời của hiệp nữ giang hồ, cuối cùng cũng ngọc nát hương tan trong thâm cung nội uyển. Cho đến khi Mộ Nguyệt Hàm qua đời, Long Doanh mới quay đầu lại nhớ lại mọi chuyện giữa hai người, biết vậy chẳng làm, vì vậy lúc này đã sắc phong Long Ứng Thiên làm thái tử, hơn nữa hạ chỉ sinh thời không hề lập hậu nữa, vị trí hoàng hậu này vĩnh viễn giữ không vì Mộ Nguyệt Hàm. Sau khi trải qua chuyện của Mộ Nguyệt Hàm, Long Doanh đối với Quần Phái Oánh lúc ấy được yêu thích càng thêm sủng ái có thừa, chỉ sợ bị kịch Mộ Nguyệt Hàm xảy ra lần nữa, vì vậy Quần Phái Oánh cũng mới có thể ngồi vào vị trí quý phi nhanh như vậy.

Phải nói sau khi Quần Phái Oánh đến không động tay chân gì đó là không thể nào, mặc dù người khác có thể không tra được, nhưng đệ đệ Mộ Nguyệt Hàm thân là giáo chủ Mộ Ngâm giáo, nhất định sẽ biết một hai phần, mà Long Ứng Thiên lại là chất nhi của hấn, giữa hai người nếu thật không có gì liên lạc, nói ra sẽ không ai tin tưởng, như vậy ngọc trụ này, giữa hai người, sẽ sắm vai nhân vật sao đây.....

Quần Phái Oánh gọi lên một nụ cười ý vị sâu xa, có lẽ có thể đi hỏi người trên giang hồ một chút, nói không chừng sẽ có người biết đấy, dfienddn lieqjudoon hỏi ai nhỉ..... vậy đi hỏi đối thủ một mắt một còn của bọn họ là Phi Tuyệt lâu đi.....

"Nương nương, đại nhân Sa Y Hân cầu kiến." Giọng Hà Nhi vang lên ở ngoài cửa.

Sa Y Hân? Quần Phái Oánh ngừng lại, thu hồi ngọc trụ, truyền tới: "Cho mời."

Cánh cửa im ắng không tiếng động mở ra, một nam tử quan bào màu lam khom người đi vào.

"Hạ quan Sa Y Hân thỉnh an nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Sa đại nhân đa lễ, mời ngồi, Liễu Nhi, pha trà." Quần Phái Oánh lộ ra nụ cười ung dung phản phó nói.

"Tạ nương nương!" Sa Y Hân lại cung kính rồi mới ngồi vào chỗ ngồi.

"Sa đại nhân tới tìm công chúa, có gì muốn làm?" Quần Phái Oánh hỏi.

"Hạ quan tiến đến, là muốn hỏi nương nương một câu: nương nương có thể đại nghĩa diệt thân 9vif nước quên tình nhà) hay không?"

*

"Duy tình ca ca, Oánh nhi sợ!" Một tiếng kêu mềm mại vang lên trong đội ngũ, tất cả ánh mắt mọi người nhìn thẳng về phía trước, không nhìn tới nữ tử bên cạnh phát ra tiếng kêu lớn nũng nịu này, trò hề này, đã diễn gần một tháng rồi, từ biên cảnh Lộng Phong quốc tới quốc đô Hí Triều quốc, dọc theo đường đi cũng sẽ thỉnh thoảng vang lên tiếng tương tự, vì vậy mọi người cũng đều thấy nhưng không thể trách.

Phượng Duy Tình cũng không quay đầu lại, trầm giọng nói: "Người sợ thì vào xe ngựa đi!"

"Không sao!" Một hồi tiếng vó ngựa dồn dập chạy tới, bóng dáng nhỏ nhắn mặc áo trắng bên cạnh đã tới Phượng Duy Tình, nũng nịu nói: "Duy tình ca ca

thật là! Oánh nhi học cười ngửa thật vất vả, thừa cơ hội này luyện tập thật giỏi, thuận tiện thoải mái, ngay cả điều này huynh cũng không hiểu, đúng là đầu gỗ!" Nói xong, hờn dỗi hừ một tiếng.

"Vậy người đừng nói là sợ." Phụng Duy Tĩnh lại cứng nhắc trả lời một câu.

"Hừ! Duy tĩnh ca ca thật là nói chuyện không biết suy nghĩ, Oánh nhi mới học một tháng, cũng chưa quen thuộc, đương nhiên có thể cảm thấy sợ hãi!"

Phụng Duy Tĩnh không nhịn được, quát to một tiếng: "Trương Liêm!"

"Ồ đây!" Một con ngựa đáp tiếng bước ra khỏi hàng, chính là đội trưởng đội kỵ mã hộ tống Phụng Tĩnh Xu trở về Long Phong quốc, Trương Liêm.

"Trông coi Vu tiểu thư, có vấn đề hỏi tội người!" Nói xong, lập tức giục ngựa chạy về xe ngựa phía sau, tốc độ kia, ựa như chạy chậm sẽ dính vào bệnh độc gì đó, chỉ để lại Trương Liêm cười khò và Vu Phó Oánh với vẻ mặt bất mãn.

Nghe tiếng vó ngựa đến gần, Phụng Tĩnh Xu mở mắt ra, Tĩnh Ảnh đưa tay đẩy ra màn xe, mọi người nhìn lại, liền nhìn thấy Phụng Duy Tĩnh như chạy trốn chạy vội tới, mọi người nhìn nhau cười một tiếng.

Thấy người bên trong xe lộ ra nụ cười, Phụng Duy Tĩnh bất mãn phi thân tiến vào buồng xe, nhào về phía Phụng Tĩnh Xu, tựa đầu đặt trên cổ của nàng tỏ cáo nói: "Tĩnh nhi, nàng cũng không đau lòng cho ta, cũng chỉ biết giấu cọt ta!"

Phụng Tĩnh Xu trêu chọc nói: "Đau lòng đệ cái gì nha? Tiểu vương gia của chúng ta lại được mỹ nhân ưu ái, có cái gì mà đau lòng?"

Phụng Duy Tĩnh không tuân theo lắc đầu, nói lầm bầm: "Cái gì ưu ái? Rõ ràng là khối kẹo mè xừng, bỏ cũng không xong, phiền chết người!"

Bên trong xe, mọi người vừa nghe, cũng len lén nở nụ cười.

Lần này Phụng Duy Tĩnh cũng không mắng, lớn tiếng nói: "Các người chỉ biết cười ta! Ta không đi ra ngoài, hừ!"

Phụng Tĩnh Xu sờ sờ tóc Phụng Duy Tĩnh, cười nói: "Không ra cũng được, dù sao cũng đã đến thành Long Hải, chắc hẳn nàng muốn dây dưa cũng không dây dưa được." Nói xong, ánh mắt nghiêng nhìn đến trên bóng người màu đen ngoài kia, d Phụng Tĩnh Xu hỏi: "Ảnh, người đã báo cho hồ ly rồi hả? Ta đã đồng ý với nàng, vừa đến thành Long Hải liền thông báo nàng, chắc hẳn vào lúc này nàng đã đợi đến nóng ruột rồi?"

Tĩnh Ảnh ngậm cười lớn tiếng trả lời nói: "Đã báo cho Tâm Mộng Hồ cô nương, chắc hẳn vừa tiến vào trong thành là có thể thấy nàng người."

Bóng đen bên ngoài xe ngựa dừng lại, tiếng vó ngựa bất giác tăng nhanh....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chương 24

Bởi vì là đoàn sứ giả đi sứ, nên lúc đoàn người Phụng Tĩnh Xu đi tới thành Long Hải, tình cảnh nghênh tiếp cũng rất đồ sộ, hai bên đường có dân chúng hoan nghênh, Hí Triều quốc càng phái ra quan viên nhất phẩm trong triều tới nghênh đón, làm người ta cảm thấy ngoài ý là, Từ Nguyệt Hi cũng tới.

Chuyện đàm phán giao cho Phụng Hàm Tiểu đi làm, Phụng Tĩnh Xu và Tuấn Thư, Tĩnh Ảnh vui ở trong xe ngựa, nghe Tuấn Thư khoe khoang nhỏ

giọng nói Hí Triều quốc phô trương không bằng Lộng Phong quốc, Phụng Tinh Xu chỉ cười một tiếng cho qua, Hí Triều quốc phô trương như thế nào nàng không biết, nàng cũng không quan tâm, chỉ ở trong biển người tìm kiếm bóng dáng kia, mong đợi diễn ra một vở kịch hay.

Phụng Duy Tinh bồi Lục Tinh La tiến vào một chiếc xe ngựa khác. Trải qua hai tháng trị liệu, Lục Tinh La vốn đã khôi phục, thân thể trên các phương diện cũng được ba người Phụng Tinh Xu, Lục Miêu và Đệ Ngũ Long Quý điều trị đến trạng thái thật tốt, nhưng Phụng Tinh Xu vận dụng thời niên niệm phong phần lớn kí ức của nàng, chủ yếu là sợ bị ảnh hưởng trong quá trình trị liệu, vì vậy bây giờ cái gì Lục Tinh La cũng không nhớ, chỉ biết mình mắc một con bệnh, thậm chí cái gì cũng quên sạch. Nhưng sau khi bình phục, Lục Tinh La lại cực kỳ thân cận với Phụng Duy Tinh, nàng luôn nói nhìn Phụng Duy Tinh có cảm giác rất quen thuộc, vì vậy cả ngày lẫn đêm lôi kéo tay Phụng Duy Tinh muốn hắn chăm sóc.

Phụng Tinh Xu suy tính đến Lục Tinh La là hoàng hậu Hí Triều quốc, quan viên Hí Triều quốc nhất định sẽ nhận ra nàng, vì vậy từ sau khi vào thành đã phân phó Phụng Duy Tinh cùng với Lục Tinh La thừa dịp mọi người không đề ý dẫn nàng đến cứ điểm buôn bán của bọn họ ở thành Long Hải thu xếp xong rồi lại tính tiếp. Dựa theo tình huống bây giờ, Lục Tinh La không thích hợp xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Dọc theo con đường đi tới đây, bọn họ không ngừng gặp phải ám sát, đều là vì phía Lục Tinh La mà đến, mặc dù khiếp sợ thủ đoạn tàn nhẫn của Phụng Tinh Xu, nhưng lại vẫn cứ có một nhóm lại một nhóm sát thủ đến chịu chết, mà Phụng Tinh Xu suy xét xong, sau đó cũng không có hành hạ bao nhiêu đối với bọn sát thủ, căn bản đều là một đao mất mạng, vì vậy cũng dẫn tới nhiều sát thủ không chút kiêng kỵ hơn.

Phi Tuyết lâu chi là một tổ chức sát thủ, rốt cuộc là ai ở sau lưng thuê tổ chức này tới ám sát Lục Tinh La, tại sao lại muốn ám sát nàng? Có ai biết thân phận của Lục Tinh La? Những điều này đều phải cần điều tra rõ, vì vậy Phụng Tinh Xu cũng chỉ mất nhắm mắt mò với tình huống trước mắt, mặc cho bọn họ tới giết, dù sao tới thì cái mạng nhỏ cũng phải giao ra, nàng cũng không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu không phải hiện tại Hoa Ngọc Dung đang nằm ở trong Thẩm Xu Văn, tiêu hao một lượng tiền lực lớn của Phụng Tinh Xu, Phụng Tinh Xu chỉ cần động ngón tay, Linh Lung sẽ vì nàng điều tra rõ ràng, còn bây giờ sao, cứ để cho thủ hạ của Tinh Ảnh là Quân Cơ xử và Hoa Gian từ bận việc đi! Tin tưởng Phi Tuyết lâu dưới sự chen ép của Quân Cơ xử, cũng sẽ không lật lên sóng gió gì nữa.

Trong khi đang suy nghĩ, Phụng Tinh Xu nghe thấy bên ngoài xe có người kêu tên của mình, đầu hơi nghiêng sang một bên, Tinh Ảnh lại gần nhỏ giọng nói: "Là hoàng tử Hí Triều quốc, Từ Nguyệt Hi."

Từ Nguyệt Hi? Phụng Tinh Xu chau mày, cái tên này ngược lại nàng đã nghe qua, dường như hắn đã từng tới cửa thăm hỏi, chỉ là bị Duy nhi ngăn cản ở ngoài cửa, theo lý thuyết, Từ Nguyệt Hi thân hoàng tử là sắp được sắc phong thái tử, giờ phút này nên đợi ở trong cung, sao lại chạy ra ngoài đón khách rồi?

Dường như biết rõ nghi vấn của Phụng Tinh Xu, Tinh Ảnh cười nhẹ trả lời: "Kể từ sau khi thấy được dung mạo của nàng trong bữa tiệc, cho tới bây giờ vị hoàng tử này chưa hề từ bỏ cơ hội đến gần nàng đó."

Trong lòng Phụng Tinh Xu sáng tỏ, lại sinh ra mấy phần khinh thường với vị hoàng tử này. Nhưng đang ở nước của hắn, lễ tiết cần thiết cũng phải có, vì vậy Phụng Tinh Xu vén rèm xe lên đi ra ngoài, chỉ là trước khi xuất hiện, lấy một tấm sa mỏng che trên mặt, không để người ngoài nhìn lên.

Từ Nguyệt Hi vốn cực kỳ nóng bỏng mong đợi Phụng Tinh Xu ra ngoài, nhưng vừa nhìn thấy Phụng Tinh Xu mang khăn che mặt, bỗng cảm thấy mất hứng vài phần, nhưng cũng không biểu hiện trên mặt, sau khi đoàn người hân huyên thăm hỏi tại chỗ, Từ Nguyệt Hi muốn an bài bọn họ ngủ lại dịch quán, vốn Phụng Tinh Xu muốn trực tiếp cự tuyệt, nhưng nghĩ lại, ngay trước nhiều người cự tuyệt như vậy cũng không tiện, vì vậy im lặng cùng đoàn hộ tống đi đến dịch quán.

Đến chỗ này, đại đa số quan viên đều rời đi, bởi vì buổi tối còn phải cử hành yến tiệc tẩy trần, vì vậy Từ Nguyệt Hi cũng rất lưu luyến không rời khỏi dịch quán.

Phụng Tinh Xu nhân cơ hội yêu cầu Phụng Hàm Tiểu chuyển khỏi dịch quán, mặc dù Phụng Hàm Tiểu không tình nguyện, da.nze.quydo/nn nhưng sau khi hỏi rõ nơi Phụng Tinh Xu đến rồi vẫn đồng ý, dù sao nhân vật đi sứ chủ yếu vẫn là Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tinh Xu chỉ đi theo mà thôi, ở hay không ở lại dịch quán cũng không có quan hệ.

Phụng Tinh Xu lôi kéo Tuần Thư và Tinh Ảnh, ba người đi ra khỏi dịch quán trước, một bóng dáng màu tím nhạt đã sớm canh giữ ở bên ngoài dịch quán, vừa nhìn thấy ba người ra ngoài, lập tức mừng rỡ tiến lên đón, vui mừng hết lớn: "Muội tử tốt! Rốt cuộc muội đã tới rồi! Tỷ tỷ đây đợi muội lâu muốn chết!"

Phụng Tinh Xu biết Tâm Mộng Hồ nói từ lần trước sau khi tách ra, vì vậy cũng cười xin lỗi: "Tỷ tỷ, đây không phải đang vội đó sao, bằng không, muội muội đã sớm phi ngựa sang đây thăm tỷ rồi!"

Những lời này giống như nhắc nhở Tâm Mộng Hồ, nàng trừng to mắt mà nhìn Phụng Tinh Xu nói: "Muội muội rất lợi hại! Một yến tiệc tuyệt vời đáng được lưu danh nghìn đời xuất hiện dưới tay muội muội, được truyền tụng khiến tất cả mọi người đều biết, một tháng trước tỷ tỷ đã nghe được, nghe được khiến lòng tỷ phát ngứa, thật hận không thể bay tới hiện trường quan sát một phen, nghe nói trang trí, nhạc, biểu diễn trong bữa tiệc đều là hàng đầu, còn có những món ăn ngon càng khiến người ta thèm thuồng, ngon đến nỗi hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi vào đấy! Có phải vậy hay không?"

Phụng Tinh Xu buồn cười nhìn vẻ mặt tham ăn của Tâm Mộng Hồ, gật đầu nói: "Tỷ tỷ, mặc dù lời đồn đãi có hơi quá, nhưng cũng không kém xa, ha ha! Nếu tỷ tỷ muốn ăn, chờ muội đến phủ của tỷ tỷ, còn sợ không ăn được sao?"

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Tâm Mộng Hồ vội vàng nuốt nước miếng xuống, lôi kéo Phụng Tinh Xu muốn đi, còn la hét để nàng lập tức đến phủ tể tướng. Phụng Tinh Xu kéo Tâm Mộng Hồ nóng lòng đi phía trước, lộ ra một nụ cười giả hoạt nói: "Tỷ tỷ, chúng ta cũng còn chưa tới đủ đâu, tỷ gấp cái gì?"

Tâm Mộng Hồ không rõ chân tướng quay đầu hỏi: "Ài? Còn có ai chưa tới?" Đang nói, mắt đột nhiên bóng dáng màu đen đi ra khỏi dịch quán.

Tâm Mộng Hồ sững sờ, gương mặt thanh tú xinh xắn lập tức lạnh xuống, trầm giọng quát lên: "Tại sao lại là ngươi!? Ngươi tới làm gì?"

Trong lòng Hàm Tĩnh khẽ động, bước nhanh tiến lên, rồi lại bị tầm mắt mang theo phòng bị cự tuyệt của Tâm Mộng Hồ làm cho dừng lại, mặc dù vẻ mặt rất bình thản, nhưng trong lòng đã sớm không có chủ trương, chỉ lúng túng trả lời: "Ta...ta tới thực hiện ước định của chúng ta....."

"Ước định!?" Tâm Mộng Hồ cười lạnh một tiếng, "Ước định gì? Ta không biết! Sợ là ngươi tìm nhầm người rồi?" Ngoài miệng mặc dù nói lời lạnh nhạt, nhưng dưới chân cũng đã lui hai bước, đợi khi nhìn thấy Hàm Tĩnh còn muốn tiến lên, lập tức quát lên: "Cút! Không phải ta đã bảo ngươi đừng xuất hiện ở trước mặt ta rồi sao!? Ngươi mau cút đi cho ta!" Vừa bảo cho người ta biến, mình lại trốn đi còn nhanh hơn, ngay cả Phượng Tĩnh Xu ở bên cạnh cũng bị nâng quên mất.

Vừa nhìn thấy bóng người màu tím bay ra ngoài, Hàm Tĩnh đứng ngây tại chỗ, Phượng Tĩnh Xu thật sự không nhìn nổi, chân đập đập một cái, đập bay Hàm Tĩnh ra ngoài, miệng còn dạy dỗ: "Không đuổi theo được thì không còn tìm lại được nữa đâu!"

Hàm Tĩnh chợt hiểu, cảm kích ôm quyền với Phượng Tĩnh Xu, lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Nhìn hai oan gia lần lượt rời đi, Tĩnh Ảnh cũng chịu nhìn Phượng Tĩnh Xu, cười trừ nói: "Xu, nàng đúng là có dáng vẻ bà mai đó, rồi sao chúng ta đến phủ tể tướng được đây?"

Phượng Tĩnh Xu đưa tay ghẹo má Tĩnh Ảnh, kiên ngạo nói: "Chỉ là phủ tể tướng, cũng sẽ không chạy mất, chúng ta đi dạo một chút rồi từ từ tìm, còn sợ không tìm được sao? Nói không chừng khi chúng ta tìm được hai người bọn họ đã đợi ở cửa ra vào rồi!"

Tĩnh Ảnh buồn cười nói: "Ngược lại nàng rất có lòng tin với bọn họ."

Phượng Tĩnh Xu ngẩng cao đầu, nói: "Tất nhiên, ta rất coi trọng bọn họ, chuyện tình cảm, ta luôn luôn nhìn chuẩn."

Nhìn chuẩn? Tĩnh Ảnh cười khỏ, chỉ sợ nàng cũng không tự nhận nàng chuẩn như vậy chứ? Nếu không, nhiều người vây quanh nàng như vậy, làm sao nàng lại không nhìn ra?

Phượng Tĩnh Xu nhìn thấy nụ cười khỏ trên mặt Tĩnh Ảnh, lập tức sức lực gia tăng trong tay, bóp nhéo da thịt trên mặt Tĩnh Ảnh, "Thế nào, chàng còn chưa tin sao? Hừ hừ ~ là ai nhìn thấu tâm tư của tên ngu ngốc nào nhỉ? Tên ngu ngốc nào đó bây giờ có thể quang minh chánh đại nắm tay mỹ nữ, là công lao của người nào đó đấy ~"

"Dạ dạ dạ! Đều là công lao của Phượng Trạch công chúa xinh đẹp vô song của chúng ta đấy! Người lợi hại nhất!" Tĩnh Ảnh cũng chịu trả lời, thuận tiện giải cứu da mặt của mình.

"Hừ! Coi như chàng thức thời!" Phượng Tĩnh Xu thả tay ra, kéo Tĩnh Ảnh cười nói: "Đi thôi, đi dạo phố chứ?"

Tĩnh Ảnh cầm tay của nàng, cũng cười: "Đi, đi dạo phố."

Đi được hai bước, Phượng Tĩnh Xu dừng lại, xoay người không thấy bóng dáng của Tuấn Thư đâu, còn đang nghi hoặc, đã nhìn đến một bóng dáng màu đỏ tươi đập vào trong mắt.

"Thư nhi, đệ đã đi đâu?" Phượng Tĩnh Xu đưa tay kéo qua hán, cười hỏi.

Tuấn Thư ngẩng gương mặt sáng rỡ lên, cười sáng lạn nói: "Đệ vừa mới thấy một tên ăn xin thật đáng thương, khi hắn đang ăn xin bị tên ăn xin khác đánh, nhưng không có năng lực phản kháng, cho nên đệ đi giúp hắn đuổi người xấu đi!"

Phượng Tĩnh Xu vừa nghe, biết Tuấn Thư nhớ tới tình cảnh lúc trước lần đầu tiên hắn xuất phủ, lần đó ra cửa, hắn cũng bị người vây đánh mà không có năng lực đánh lại, vì vậy có lòng thương hại với những người yếu thế, dĩ nhiên liền đi giúp đỡ. Vừa nhìn thấy người nào bị khi dễ không có năng lực phản kháng, hắn sẽ xông tới trợ giúp hắn đầu tiên. Đọc con đường này, những chuyện tương tự xảy ra không chỉ một lần, Phượng Tĩnh Xu cũng không để chuyện lần này ở trong lòng, lôi kéo Tuấn Thư bước đi.

Bọn họ lại không thấy được, ở chỗ rẽ của trạm dịch, mấy người áo đen lác mình ra khỏi từ trong trạm dịch, vừa muốn rời đi, một người áo đen trong đó thấy được tên ăn xin, mấy người dò xét cẩn thận một phen, tiến lên một bước đánh bất tỉnh tên ăn xin mang đi.

Trên đường phố Hí Triều quốc ngoài một ít sản phẩm đặc sắc của bốn quốc, không có gì khác biệt với đường phố những quốc gia khác, hai bên là những hàng người bán người mua lớn tiếng thét trả giá, tương đối ít thấy nữ tử trẻ tuổi, đa số là đại thẩm trung niên ra ngoài chọn mua, thỉnh thoảng có một số thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp đi qua, đều sẽ đưa tới sự chú ý của mọi người, tỷ như Phượng Tĩnh Xu đã trong lúc vô hình hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Mặc dù đã đeo một cái khăn che mặt lên, nhưng thân hình yếu điệu kia và quý khí tản ra từ trên người một cách tự nhiên làm cho người ta chú ý tới lại không dám mạo phạm, hơn nữa tay trái Phượng Tĩnh Xu dắt Tĩnh Ảnh, tay phải lôi kéo Tuấn Thư, hai người kia đều cực kỳ hấp dẫn ánh mắt xung quanh, dọc đường đi, ba người họ nhận được không ít ánh mắt.

Ba người dừng một chút, tùy ý xem đặc sản Hí Triều quốc, đi thăm phong cảnh ở khắp Hí Triều quốc, tựa như ba vị khách vậy, chậm rãi đi, cho đến khi đi mệt, mới tìm quán trà dừng chân nghỉ lại.

Ở trong sản nghiệp của Phượng Tĩnh Xu không có trà lâu, nàng cũng không có ý tranh khố thị trường này, vì vậy khu trà lâu lớn nhất phố chính là Minh

Hương lâu của Kim gia.

Đi vào Minh Hương lâu, từng đợt hương trà bay vào mũi, thấm lòng người, rất hợp lòng người. Nhìn kỹ lại một lần, Phụng Tình Xu không khỏi âm thầm khen đầu óc của Kim Bích Đặc.

Nàng mới vừa biểu diễn trà nghệ một lần ở Tuyên Bình bảo, lại bị hấn chuyển những bàn luận và trình tự làm trà đến Minh Hương lâu, khiến Minh Hương lâu và những quán trà khác đồng loạt được mở ra trên thị trường, khiến Minh Hương lâu lấy được ưu ái của các thương nhân quý tộc, cũng đề cao cấp bậc của Minh Hương lâu.

Theo lý trí mà nói, Phụng Tình Xu rất bội phục đầu óc kinh tế của Kim Bích Đặc, về phần tình cảm, tạm thời còn chưa có cảm giác. Đây là kết luận lấy được khi Tình Ảnh nói bóng nói gió với nàng, Tình Ảnh không khỏi tội nghiệp vị thương nhân thông minh đó ở trong lòng, xem ra phải lấy được ưu ái của Phụng Tình Xu, nỗ lực của hắn còn chưa đủ đâu!

Ba người ở kêu gọi tiểu nhị chọn nơi yên tĩnh ở lầu một ngồi xuống, gọi một bình trà Bích Loa Xuân và một chút điểm tâm, Phụng Tình Xu lại bắt đầu theo thói quen đánh giá người bên trong đại sảnh.

Vừa thấy, lại để cho nàng nhìn thấy một người, có dung mạo tuấn tú nhưng lại đang rất kiềm chế

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 25

Đó là một nữ nhân giả trang nam trang, có điều thú vị là, khuôn mặt của nàng lại có tám phần tương tự Lục Tình La.

Vận số tốt như vậy?

Trong lòng Phụng Tình Xu thầm vỗ tay vì mình may mắn, vừa mới nghĩ biện pháp để làm quen với vị hoàng nữ trong lời đồn kia, nàng đã tự xuất hiện ở trước mặt nàng rồi, cái này gọi là cái gì? Đến cũng không uống thời gian!

Ngón tay khẽ động, một cái bóng màu đen lặng lẽ lóe ra, bay về phía Tử Mộng Cơ, chỉ chốc lát sau đã đem theo mẫu DNA của nàng, lại lóe người lên tiến vào Thẩm Xu Văn.

Phụng Tình Xu lộ ra nụ cười yên tâm, hiện tại, chờ Hắc Linh Lung kiểm nghiệm kết quả!

Vừa uống Bích Loa Xuân trong tay, trong đầu Phụng Tình Xu vừa tìm kiếm tất cả tư liệu của Tử Mộng Cơ.

Tử Mộng Cơ là đứa bé đầu tiên của hoàng đế Tử Diệp và hoàng hậu Lục Tình La Hi Triều quốc, cũng là vị công chúa duy nhất trong huyết mạch thừa thốt của hoàng gia Hi Triều quốc. Theo lý thuyết, vị công chúa này phải tụ tập ngàn vạn sủng ái tại một thân, nhưng sự thật lại ngược lại, không biết từ nguyên nhân gì, Tử Diệp rất lạnh nhạt với nữ nhi này. Có lẽ khi nàng còn bé, Lục Tình La vẫn còn bên cạnh, nàng rất được cưng chiều, nhưng kể từ sau khi Lục Tình La "chết", nàng liền từ từ bị lạnh nhạt, Tử Diệp đặt nhiều sự chú ý lên đứa bé mà vị Huyền phi liêu chết mới bảo vệ được, bởi vì đó là đứa bé Lục Tình La liêu chết mới lưu lại.

Lục Tình La lưu lại đứa bé được Tử Diệp nhớ nhưng, mà theo năm tháng phát triển bởi vì dáng dấp của Tử Mộng Cơ càng lúc càng giống Lục Tình La mà bị Tử Diệp chỗ lạnh nhạt, bởi vì hắn không muốn đối diện với gương mặt giống người thương đã chết đi, vì vậy sẽ khiến cho hắn cảm thấy đau lòng.

Cứ như vậy, dưới sự lạnh nhạt có ý vô tình của hoàng thất, Từ Mộng Cơ bị cô lập, ngay cả nàng có ngàn vạn tài hoa, cũng không được hoàng gia coi trọng. Đối mặt với loại cục diện này, Từ Mộng Cơ dần dần cảm thấy thất vọng mất hết ý chí, nàng cũng bắt đầu buông thả bản thân, bỏ qua tài hoa của nàng, cả ngày dạo chơi ở trong hoàng cung và trên đường phố, không biết vì sao phải sống, cũng không biết tương lai muốn làm gì, ngày mai ở nơi nào?

Năm nay Từ Mộng Cơ hai mươi tuổi, ở cô đại mà nói, nữ hài tử hai mươi tuổi đã sớm là mẫu thân của mấy đứa bé, thế nhưng lẽ ra là công chúa tôn quý nhất, lại không có người hỏi thăm, cũng không có ai nhắc qua hôn sự của công chúa, có thể thấy được vị công chúa này bị xem nhẹ ở hoàng gia rồi.

Thẩm Xu Văn phát ra hơi nóng, Phượng Tình Xu biết đã có kết quả, trầm ngâm nhìn Hắc Linh Lung báo cáo cuộc kiểm nghiệm, Từ Mộng Cơ..... Từ Nguyệt Hi..... Xác nhận quan hệ thân thuộc, Từ Mộng Cơ..... Lục Tinh La..... Xác nhận quan hệ thân thuộc!

Từ Mộng Cơ và Từ Nguyệt Hi có liên hệ máu mủ, nói rõ bọn họ là quan hệ tỷ đệ; Từ Mộng Cơ và Lục Tinh La có liên hệ máu mủ, hai người chính là quan hệ mẫu nữ (mẹ con gái); điều này xác nhận vị thẩm ngọc là Lục Tinh La, nhưng mà trên báo cáo cuộc kiểm nghiệm, đã phủ nhận quan hệ thân thuộc của Từ Nguyệt Hi và Lục Tinh La, như vậy kết luận chỉ có một, đó chính là Từ Mộng Cơ và Từ Nguyệt Hi là tỷ đệ cùng phụ khác mẫu.

Từ Mộng Cơ là nữ nhi của Lục Tinh La, như vậy, Từ Nguyệt Hi là đứa bé của người nào? Là ai để cho hắn thay thế đứa bé của Lục Tinh La? Da.nze.quy.do/nn Người nào lấy được lợi ích lớn nhất trong vở kịch âm mưu được diễn ra mười lăm năm trước?

Tất cả đầu mối, đều chỉ về phía nữ nhân có tư thế khoan thai, ở trong nơi cung điện nguy nga lộng lẫy đó —— vị phi tử duy nhất trong hậu cung của hoàng đế Hí Triều quốc, Huyền phi.

Trong đầu Phượng Tình Xu nhanh chóng suy nghĩ cả nguyên nhân hậu quả của chuyện này, không ngừng phỏng đoán từng giả thiết, tất cả mọi thứ hiện tại cũng chỉ là giả thiết của nàng, mà giả thiết cần phải chứng thực, hiện tại đầu tiên có thể được chứng thực chỉ có một việc, đó chính là quan hệ thân thuộc giữa Từ Nguyệt Hi và Huyền phi, về phần những thứ khác, cứ bắt đầu từ cục diện ngoài ý muốn mười lăm năm trước kia đi.....

Bây giờ nghĩ lại, dọc theo con đường này không ngừng bị đuổi giết, cũng có tra được một mục tiêu, đó chính là quốc cữu ngày đó đã đi cùng với Từ Nguyệt Hi tới Hiền vương phủ, Mộ Dung Vũ.

Trong lòng có kết luận, Phượng Tình Xu gầy nhẹ ngón tay, Hắc Linh Lung lập tức bay ra ngoài, Phượng Tình Xu nghiêng người nhỏ giọng nói với Tinh Ảnh một phen, Tinh Ảnh gật đầu, đứng dậy rồi đi.

Phượng Tình Xu nhìn về phía Từ Mộng Cơ bên cửa sổ nhìn đường phố ngăn người, lộ ra một nụ cười.

Kéo Tuấn Thư, Phượng Tình Xu giả bộ hoang mang đi về phía Từ Mộng Cơ, ở cách đó không xa rồi dừng lại hỏi thăm tiểu nhị: "Tiểu nhị, người biết đi đến phủ tể tướng thế nào không?"

Âm thanh không lớn, lại vừa lúc có thể làm cho Từ Mộng Cơ chú ý tới. Quả nhiên, Từ Mộng Cơ quàng ánh mắt tò mò tới bên này.

Tiểu nhị sững sờ, nói: "Vị khách quan này, ngài tới từ vùng khác sao?" Thấy vẻ mặt Phượng Tình Xu hoang mang, hắn lại nói: "Trong hoàng thành người nào không biết đi đến phủ tể tướng thế nào chứ? Chỉ là người bình thường không thể nào đến gần, nơi đó cũng không phải ai cũng có thể đi! Tiểu nhân khuyên ngài vẫn không nên xông vào, miễn cho bị thị vệ canh cửa bắt lại."

Phượng Tình Xu cười cười, tên Kim Bích Đặc thật đúng là không tệ, tiểu nhị trong tay cũng xuất sắc thế này, vừa lạnh lợi lại biết suy nghĩ cho khách, thực không tồi! Trong lòng nghĩ khác, đồng thời ngoài miệng trả lời: "Tiểu nhị ca, cảm ơn người đã nhắc nhở, có điều ta nghĩ bọn họ sẽ không bắt ta đâu? Ta chính là bằng hữu tốt của thiên kim tể tướng đấy!" Mang danh hiệu của Tâm Mộng Hồ ra, để Phượng Tình Xu đánh cuộc, đánh cuộc tính tình trọng nghĩa nhiệt tình của Tâm Mộng Hồ, xem thử hơn mười năm trong quá khứ có từng tiếp xúc với Từ Mộng Cơ hay không.

Tâm Mộng Hồ này, rất biết chăm sóc bằng hữu, tính cách ngay thẳng, dám yêu dám hận, dựa theo tính cách của nàng, sẽ không thể nhìn được tình cảnh vị công chúa này bị người lạnh nhạt khi dễ, mà người bị mọi người lạnh nhạt lâu dài, chỉ cần vừa được người khác quan tâm, dù chỉ một chút, cũng sẽ khác sâu trong lòng, nhân tiện cũng sẽ yêu ai yêu cả đường đi, đối với bằng hữu của bằng hữu càng thêm chăm sóc.

"Tiểu thư, người đang nói đùa phải không? Người là bằng hữu của thiên kim tể tướng?" Tiểu nhị kinh ngạc há to miệng.

"Có gì không đúng sao? Hồ ly tỷ tỷ là bằng hữu của ta đó, nàng rất tốt." Phượng Tình Xu nói.

Một giọng nói dịu dàng vang lên ở sau lưng Phượng Tình Xu: "Xin hỏi, người mới vừa nói người là..... bằng hữu của hồ ly?"

Phượng Tình Xu cong lên một nụ cười như ý, quả nhiên, nàng đánh cuộc đúng!

Xoay người, nhìn về phía nữ tử trước mắt, một mái tóc dài đen nhánh dùng vòng ngọc buộc cao lên, đôi mày thanh tú bởi vì lòng chủ nhân hay u sầu mà có nếp nhăn nhăn nhọt, một đôi mắt hạnh trong veo ẩn giấu một chút sầu khổ, nhưng đôi môi đỏ thắm vẫn mang theo nụ cười nhân nhật, có chút khổ sở, càng vẫn là thư thái.

Đây chính là hoàng nữ Hí Triều quốc, tường long tại uyên (con rồng bị ràng buộc trong hố sâu), bị trói buộc trong khổ đau đối lập với cuộc sống lạnh nhạt khiến cho nàng hiện ra một loại mâu thuẫn tuyệt đẹp, làm cho người ta không tự chủ được muốn kết giao với nàng.

Ánh mắt Phượng Tình Xu nghi hoặc nhìn về phía Từ Mộng Cơ: "Đúng vậy, sao, tỷ cũng biết hồ ly tỷ tỷ sao?"

Từ Mộng Cơ nở một nụ cười rưa rờ bên môi, "Ta là bằng hữu của hồ ly, cô nương muốn đi phủ tể tướng, không ngại để ta dẫn đường chứ?"

Phượng Tinh Xu lập tức lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, cảm kích nói: "Thật tốt quá! Cảm ơn tỷ! Muội tên là Tinh Xu, tỷ tên gì nha?"

"Ta? Ta tên là..... Mộng." Từ Mộng Cơ dừng lại, nụ cười bên môi nở rộng càng sâu.

Mộng? Giác mộng hư vô mà không thể chạm sao? Trong lòng Phượng Tinh Xu thăm thở dài vì vị hoàng nữ cô đơn này.

Ba người cứ như vậy từ từ bước đi thong thả ra khỏi quán trà, đi về phía phủ tể tướng.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền ****

"Không thấy!? Tại sao không thấy!?" Bên trong tấm cung trang nhã, tiếng huyền não phá vỡ sự yên tĩnh từ trước đến giờ, tất cả cung nữ, thái giám trong cung đều mang vẻ mặt hốt hoảng lục soát mọi thứ xung quanh, trong lòng không ngừng lo sợ, chỉ sợ vị thái tử trong cung mang về mặt hoảng loạn cảm xúc bất ổn đó mất hứng, sẽ kéo tất cả ra ngoài chém đầu.

"Tuồng Tinh, mau tìm đi! Tại sao lại không thấy!" Tim Long Ứng Thiên đập thình thịch, không tìm kiếm, trong miệng cũng không ngừng kêu lên: "Tu Hoàng, Niệm Hoàng! Mau! Mau tìm đi, tại sao lại không thấy!"

"Ồi! Thái tử gia! Ngài chậm thôi, chậm thôi! Đừng đụng gì hết! Những chuyện này để cho bọn hạ nhân làm là được!" Thái giám đi theo Long Ứng Thiên lâu năm đang ở phía sau khăn trương lăm lăm, chỉ sợ vị thái tử mình chăm sóc từ nhỏ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

"Thái tử, ngài, chớ vội, chúng ta tìm, nhất định sẽ tìm được cho ngài!" Từ Hoàng ngoài miệng an ủi, trong tay cũng không ngừng lục soát ở các trong ngăn kéo.

"Đừng vậy! Chỉ cần không ra khỏi Triều Lam cung, chúng ta đào sâu ba thước cũng sẽ tìm ra nó cho ngài, thái tử ngài cứ yên tâm đi!" Niệm Hoàng nhanh chóng nói.

Thân hình Long Ứng Thiên đột nhiên dừng lại, bỗng nhiên xoay người quát lên: "Niệm Hoàng! Ngươi nói cái gì!?"

Niệm Hoàng bị Long Ứng Thiên đột nhiên quát làm sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp lặp lại: "Hồi điện hạ, nô tài nói là, chỉ cần không ra khỏi Triều Lam cung, chúng ta nhất định sẽ tìm ra ngọc trụ cho ngài."

Không ra khỏi Triều Lam cung, không ra khỏi Triều Lam cung.....

Trong lòng Long Ứng Thiên xẹt qua một ý nghĩ, phân phó nói: "Bảo tất cả mọi người trong Triều Lam cung tập hợp đến đại sảnh!"

Tuồng Tinh lập tức xoay người phân phó, thời gian không tới một nén nhang, tất cả hạ nhân trong Triều Lam cung đều đã quy củ xếp thành hàng đứng ở bên trong đại sảnh.

Cặp mắt Long Ứng Thiên mang theo tia sắc bén, trùng trùng ánh mắt hạ nhân trước mắt, giọng điệu lạnh lẽo nói: "Ta không muốn hoài nghi các ngươi, nhưng bây giờ đã lật tung khắp Triều Lam cung rồi mà vẫn không tìm được món đồ kia, dĩ nhiên liệquidoodn hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội, nếu như trong các ngươi có người lấy, tự đứng ra, nếu không, nếu như bị ta tra ra được, như vậy các ngươi cũng đừng nghĩ có ngày sống dễ chịu!"

Hạ nhân trong sảnh vừa nghe, nhất thời sợ hãi nhìn chung quanh, không biết rốt cuộc là ai to gan lớn mật, thậm chí ngay cả đồ của thái tử điện hạ cũng dám trộm, thường ngày thái tử đối xử với bọn hắn cũng không tệ, là ai sẽ vong ân phụ nghĩa như vậy.....

Một nén nhang đã qua, không có ai đứng ra.

Long Ứng Thiên nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: "Không có ai thừa nhận sao? Như vậy, các ngươi cũng đừng trách ta vô tình!" Hai mắt mở to ra, trong mắt toát ra tia tàn nhẫn làm cho người ta không khỏi rùng mình!

"Tuồng công công!"

"Nô tài ở đây!" Tuồng Tinh bước ra khỏi hàng.

"Dẫn những người liên quan dẫn, nặng đánh ba mươi đại bản!"

Vừa nghe đến lời Long Ứng Thiên nói, tất cả người phía dưới đều sợ quỳ xuống khóc: "Thái tử tha mạng!"

"Thái tử mình giám! Chúng nô tài chẳng hề làm gì cả!"

"Thái tử....."

Bên trong tiếng la khóc, đột nhiên toát ra một tiếng kêu chói tai: "Lâm Phúc!"

Tất cả mọi người bị giọng nói này làm sợ hết hồn, nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói đó, chỉ thấy một tiểu thái giám sợ đến xanh mặt, lắp bắp nói: "Thái tử điện hạ, ngày hôm qua Lâm Phúc mới vừa bị điều đi, hần, hần nói cho tiểu nhân, nói, con người ta phải chọn đúng chủ tử, tiểu, tiểu nhân không biết hần

nói thế có ý gì, nhưng tiểu nhân phỏng đoán, hẳn, hẳn có thể có liên quan đến chuyện này....." Nói xong, tiểu thái giám nặng nề dập đầu, luôn miệng nói: "Điện hạ minh giám! Chúng nô tài không hề làm gì cả, xin điện hạ minh giám!"

Long Ứng Thiên nhú mày, nghiêng người hỏi: "Tường Tĩnh?"

Tường Tĩnh vội vàng rút một quyển sách nhỏ ra, mở ra xem, vội vàng đáp: "Điện hạ, thật có chuyện này, Lâm Phúc bị điều đến Tú Y phường làm tổng quản."

"Tú Y phường ——" Long Ứng Thiên cắn răng, chỗ đó, là địa bàn của Quân quý phi!

Đúng lúc ấy, một giọng nói the thé truyền đến: "Thánh chỉ đến ——"

Long Ứng Thiên bất chấp, lập tức dẫn theo đám hạ nhân đến ngoài điện tiếp chỉ.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Việt Sa sắp gặp đại hạn trăm năm, Lộng Phong quốc chẳng những không muốn chia tay giúp đỡ, ngược lại còn bỏ đá xuống với Việt Sa quốc, làm nhục quốc thể, thái tử nghiên cứu lúa nước không có gì tiến triển, là vì một lỗi nặng, là lấy công chuộc tội, phong thái tử làm đại nguyên soái, hộ tống đại tướng quân Viêm Vũ Thụy đi chinh phạt phía đông, đòi lại thanh danh! Khâm thờ, tạ ơn ——"

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chương 26

Hoàng đô Việt Sa quốc, cả thành dường như bị bao phủ trong một mảnh nóng bỏng, đứng giữa trưa, tất cả mọi người đều để công việc trong tay xuống, lười biếng trốn vào trong nhà, trộm một ít mát mẻ. Đám vệ binh thủ thành tựa vào góc tường, coi chừng cửa thành.

Chợt, nơi xa truyền đến từng đợt tiếng rầm rầm, rồi cuộc kinh động cả đám binh lính phờ phạc rũ rượi, bọn họ đứng thẳng người nhìn về nơi xa. Dần dần, tiếng vang càng lúc càng lớn, nơi xa cũng xuất hiện từng đợt khói mù.

Vệ binh đứng trên tường thành nhìn nơi xa rồi kêu lên: "Xếp thành hàng! Xếp thành hàng! Là nhị hoàng tử và đại tướng quân trở lại! Nhanh, mau!"

Vừa nghe thấy vệ binh trên thành gào thét, tất cả binh sĩ mang vẻ mặt khẩn trương đứng về vị trí của từng người, không để ý ánh mặt trời chói chang, từng người một ưỡn ngực ngẩng đầu, tinh thần phấn chấn, giống như những bát ôn vừa rồi đều là ảo giác.

Nhị hoàng tử và đại tướng quân!

Hai người kia bọn họ cũng không chọc nổi. Nhị hoàng tử nổi danh ngang ngược bá đạo ở Việt Sa quốc, chỉ cần là người vật không ưa nhìn, hẳn đều sẽ không hỏi nguyên do mà dùng roi ngựa hời hợt người; mà đại tướng quân lại nổi danh là Diêm Vương trong quân, công chính nghiêm minh, chỉ cần thấy được bất kỳ chuyện trái luật, cũng sẽ nghiêm trị trừng phạt. Hai người đó là nhân vật nổi danh lẫy lừng ở Việt Sa quốc, đặc tội bất kỳ một người nào trong đó cũng sẽ không khiến người ta tốt hơn, huống chi là cùng đắc tội cả hai? Vì vậy, vừa nghe thấy hai người là nhị hoàng tử và đại tướng quân, một nhóm người lập tức đứng về vị trí của mình, chỉ sợ bị hai vị đại nhân vật để mất tới.

Chỉ chốc lát sau, đội ngũ giương cờ cao xuất hiện, phía trước đội ngũ là hai bóng dáng, một xanh lá một xám tro. Sắc mặt hai người cũng không tốt, lên đường cả ngày lẫn đêm, khiến trên mặt bọn họ lộ ra vẻ mệt mỏi, đội kỵ mã cũng không dừng lại ở cửa thành, một hồi khói bụi vụt qua, tiếng vó ngựa lại ầm ầm vang lên, để lại một bóng dáng nghiêm cho binh lính thủ thành.

"Viêm tướng quân, nhiều ngày lên đường như vậy thật vất vả cho người rồi! Người trở về phủ trước đi, ngày mai rồi thượng triều, chờ lát nữa khi ta hồi cung ta sẽ bẩm báo lại với phụ hoàng." Nhanh chóng lập tức đi tới, Long Ứng Tình lên tiếng nói với Viêm Vũ Thụy.

Viêm Vũ Thụy cũng không từ chối, nói một tiếng tạ ơn và cáo từ rồi dẫn đầu một nhóm người rời đi, mà Long Ứng Tình lại ôm lo lắng đi với tốc độ nhanh hơn. Không biết vì sao, lần đi sứ này lại bị gọi về, khiến hắn có loại dự cảm xấu!

Bên ngoài Quân Dung cung, Long Ứng Thiên lo lắng bồi hồi, thỉnh thoảng nhìn khắp xung quanh, ngay cả bên trong Quân Dung cung tản ra khí lạnh cũng không làm giảm được lửa giận trong lòng hắn.

Trong cung, Long Doanh đang ôm lấy Quân Phái Oánh, hưởng thụ mỹ nhân trong ngực, nhuyễn ngọc ôn hương, Quân Phái Oánh cũng cười yêu kiều tựa ở trong lòng Long Doanh, khẽ mềm giọng, kiều mị đáng yêu.

Một tiểu thái giám rón rén chạy đến bên cạnh Hà Nhi, nhỏ giọng rỉ tai một phen, Hà Nhi gật đầu, xoay người gõ ba cái không nặng cũng không nhẹ ở trên cửa, đợi sau khi Quân Phái Oánh lên tiếng hỏi thăm mới bẩm báo nói: "Hoàng thượng, thái tử cầu kiến ở ngoài điện."

Long Doanh nhú mày lại, lập tức bị Quân Phái Oánh nhẹ nhàng vuốt lên.

"Hoàng thượng, thái tử đến, nhất định là vì chuyện tấn công Lộng Phong quốc, chuyện này đã định ra thánh chỉ, không thể sửa lại, quân vô hí ngôn, hoàng thượng cũng không thể thay đổi xoành xoạch được!" Quân Phái Oánh lo lắng nói.

Long Doanh trầm ngâm, nhìn Quân Phái Oánh một cái thật sâu, mở miệng hỏi: "Ái phi, theo lý thuyết, nàng là người của Lộng Phong quốc, sao lại không những không khuyên ngăn chúng ta tấn công Lộng Phong quốc, ngược lại hoàn....."

Quân Phái Oánh đột nhiên đứng dậy, rời khỏi lồng ngực của Long Doanh, xoay người đưa lưng về phía Long Doanh, sâu kín nói: "Nô tì biết ý tứ của hoàng thượng, hoàng thượng không cần nhiều lời."

Bóng lưng mềm yếu của Quân Phái Oánh khiến trong lòng Long Doanh mềm nhũn, không nhịn được dịu dàng kêu lên: "Phái....." Chỉ có lúc động tình, Long Doanh mới có thể gọi tên thân mật của Quân Phái Oánh bày tỏ thân cận.

"Doanh, thiếp hiểu rõ, ngài hoài nghi là phải, dù sao thiếp cũng là người của Lộng Phong quốc....." Quân Phái Oánh thở dài một tiếng, không đợi Long Doanh nói chuyện, tiếp tục nói: "Thiếp cũng biết rõ bây giờ lời nói của thiếp quả thật không hợp tình lý, nhưng mà, cái gì là tình lý? Từ nhỏ thiếp đã được dạy dỗ rằng, làm nữ nhân phải tam tòng tứ đức, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử; khi thiếp còn là một tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, khi thiếp được biết sẽ là người hòa thân đến nơi này thiếp cũng đã từng đấu tranh quan, nhưng cuối cùng vẫn phải nghe theo, bởi vì thiếp biết cả đời nữ nhân cũng phải vâng theo tam tòng tứ đức. Hiện tại, thiếp đã gả cho ngài, cũng đã là thê tử của ngài rồi, mặc kệ thân phận của ngài cao bao nhiêu không thể leo tới, trong mắt ta, ngài cũng chỉ là trượng phu của ta mà thôi, dân gian có câu nói: 'Lấy gả theo gả, lấy chó theo chó', hiện tại thiếp đã gả cho chân long là ngài, cũng chỉ có thể cố gắng vâng theo ngài mà thôi. Xuất giá tòng phu, thiếp theo ngài, đã không còn là con dân của Lộng Phong quốc, bây giờ thiếp là quý phi của Việt Sa quốc, là con dân của Việt Sa quốc, vì vậy thiếp nghĩ, làm gì, cũng chỉ có thể quan tâm tới phồn vinh và thịnh vượng của Việt Sa quốc, thiếp sẽ không làm bất kỳ chuyện gì cản trở lợi ích của Việt Sa quốc!" Quân Phái Oánh càng nói càng kích động, cuối cùng thậm chí trong giọng nói khàn khàn mang theo tiếng khóc nức nở.

Về mặt Long Doanh đầy đau lòng và áy náy tiến lên ôm lấy thân hình run rẩy của Quân Phái Oánh, kìm nén nỗi đau của nàng không ngừng nói: "Phái nhi, đừng nói... đừng nói..... Là trẫm không tốt, không nên hoài nghi nàng, xin lỗi, thật xin lỗi....."

Quân Phái Oánh quay người che miệng Long Doanh, gắt giọng: "Ngài là hoàng thượng, tại sao có thể nói 'xin lỗi'? Chỉ cần ngài không phải hoài nghi thiếp nữa, vậy thiếp đã thỏa mãn!"

Long Doanh mừng rỡ gật đầu, bắt được đặt tay mềm đặt che trên miệng hắn, về mặt tràn đầy nhu tình nói: "Sẽ không, sẽ không hoài nghi nàng nữa!"

Quân Phái Oánh lại tựa sát vào lồng ngực Long Doanh, nhắc lại đề tài trước đó: "Hoàng thượng, thái tử vẫn còn ở bên ngoài chờ ngài đấy!"

Long Doanh dừng lại, nhỏ giọng nói: "Ái phi nói đúng, quân vô hí ngôn, chuyện này đã định, cũng không thể nói điều gì được nữa, thấy cũng ủng hộ, hưởng chi, Thiên nhi là thái tử của Việt Sa quốc ta, ngay cả ái phi cũng có thể vì nước quên tình nhà cho thanh danh của nước ta, hưởng chi là thái tử Việt Sa quốc chứ?" Dứt lời, ngẩng đầu lớn tiếng nói với bên ngoài cửa: "Không gặp! Nói cho thái tử, cho đến khi đại quân xuất phát hắn không cần vào triều nữa, để cho hắn chuyên tâm chuẩn bị, cũng không cần trở lại cầu kiến nữa!"

Ngoài cửa, Hà Nhi cung kính thưa vâng, lui ra ngoài, tự mình đi về phía bên ngoài cửa cung, nhìn thấy bóng dáng màu vàng sáng đó, đi lên phía trước.

Long Ứng Thiên vừa nhìn thấy có người đi ra, hơn nữa còn là thị nữ bên cạnh Quân quý phi, trong lòng vui vẻ, cho là có thể yết kiến rồi, vội vàng tiến lên, nhưng mà, câu nói đầu tiên Hà Nhi nói ra khỏi miệng lại để cho trái tim hắn chợt lạnh.

"Thái tử điện hạ, hoàng thượng nói có chuyện gì sau này hãy nói, hôm nay không gặp." Dừng một chút, Hà Nhi tiếp tục nói: "Hoàng thượng còn nói, sau này thái tử điện hạ không cần vào triều, chỉ cần chuyên tâm chuẩn bị cho chiến tranh, cũng không cần tiếp tục cầu kiến nữa." Nói xong, Hà Nhi nhẹ nhàng vái chào, quay người đi.

Long Ứng Thiên ngẩn ngơ đứng ở bên ngoài Quân Dung cung hồi lâu, trong lòng không ngừng xông lên một luồng lạnh lẽo, khí lạnh của Quân Dung cung, hắn hoàn toàn cảm nhận được!

Cho đến khi một tiểu thái giám của Triều Lam cung chạy đến bên người hấn không ngừng lặp lại một câu nói, hấn mới từ từ khôi phục tri giác, cũng xoay người bước nhanh về phía Triều Lam cung, tiểu thái giám nói là —— nhị hoàng tử trở về rồi!

Vừa vào Triều Lam cung, Long Ứng Tình nhìn thấy bóng người màu xanh lục đi tới đi lui, trên mặt còn mờ hồ có thể thấy được một ít cát bụi bởi vì lên đường mà dính phải.

"Ứng Tình!"

"Hoàng huynh!" Long Ứng Tình vội vã đi về phía Long Ứng Thiên, phát hiện sắc mặt Long Ứng Thiên không bình thường, vội vàng hỏi: "Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?"

Long Ứng Thiên khoát tay để cung nữ thái giám lui xuống, rồi mới lộ ra vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi, cả người dường như con rối gỗ bị đứt dây, lập tức té xuống trên ghế ngồi.

Long Ứng Tình sợ hết hồn, vội vàng vịn Long Ứng Thiên, hỏi: "Hoàng huynh! Huynh không sao chứ?"

Long Ứng Thiên vô lực nói: "Ứng Tình, lần này thật sự là chạy trời không khỏi nắng rồi....."

Về mặt Long Ứng Tình mờ mịt, "Cái gì chạy trời không khỏi nắng?"

Long Ứng Thiên ngẩng đầu nhìn Long Ứng Tình: "Phụ hoàng muốn ta mang binh tấn công Lộng Phong quốc."

"Cái gì?!" Long Ứng Tình nhảy dựng lên, "Tại sao có thể như vậy!"

"Thánh chỉ đã hạ, vừa rồi ta đến Quân Dung cung cầu kiến, phụ hoàng không những không gặp, còn truyền lời nói để ta không cần lên triều, chuyên tâm chuẩn bị cho chiến tranh, không được cầu kiến nữa!" Long Ứng Thiên nói đến đây vẫn không kiềm chế được giá lạnh trong lòng.

"Tại sao lại đột nhiên nói muốn tấn công Lộng Phong quốc?" Long Ứng Tình không thể tưởng tượng nổi hỏi, "Hiện tại tình hình Việt Sa quốc thế nào phụ hoàng hấn rất rõ ràng mới phải chứ! Là ai đề xuất?"

"Là Sa Y Hân!" Long Ứng Thiên nghĩ tới người đó liền nghiêng răng nghiêng lợi, biết vậy chẳng làm, lúc ấy không nên phái hấn đi Lộng Phong quốc!

"Sa Y Hân?!" Lần này Long Ứng Tình thật sự không thể kinh ngạc hơn nữa, "Chuyện gì xảy ra? Sao hấn lại có thể đề xuất tấn công Lộng Phong quốc?"

"Là vì chuyện mượn lương." Long Ứng Thiên nói lại ngắn gọn chuyện tranh chấp trên đại một lần, "Lúc ấy phụ hoàng nói phải suy tính một chút, nhưng ta không biết sao người lại quyết định nhanh chóng như vậy!"

Long Ứng Tình giận đến nổi vỗ một chương lên cái bàn bên cạnh, cái bàn gỗ thượng hạng theo tiếng mà nát vụn.

"Tên Sa Y Hân này, đến cuối cùng đang làm gì? Khi hấn nói chuyện mượn lương đệ cũng ở hiện trường, diennndle,qu.y don lúc ấy hoàng đế Lộng Phong quốc nói năm nay chuẩn bị lương quả thật có khó khăn, hơn nữa dọc đường đến Hí Triều quốc đệ cũng có đi tìm hiểu một chút, năm nay Lộng Phong quốc cũng bị ảnh hưởng, quả thật mưa xuống quá nhiều, es rất nhiều nơi đều có nạn hồng thủy, vì vậy hiện tại bọn họ không có lương cũng có thể thứ lỗi, làm sao lại dính dáng đến uy nghiêm của quốc gia chứ? Chẳng lẽ chúng ta còn cần người khác không để ý đến xã tắc an nguy của quốc gia, tới trước giúp chúng ta sao? Đây quả thực là cường từ đoạt lý! Vấn đề đơn giản như vậy tại sao phụ hoàng lại không nhìn ra? Sao người có thể đáp ứng chứ!?"

Long Ứng Thiên trầm mặt, tỉ mỉ nhớ lại nói: "Nghe nói Sa Y Hân kia sau khi hạ triều cũng không lập tức trở về phủ, mà là đi về phía hậu cung....."

"Hậu cung?" Long Ứng Tình nhìn về phía Long Ứng Thiên, "Hoàng huynh, ý của huynh là nói hấn tìm người hậu cung hỗ trợ khuyên? Nhưng trong hậu cung có ai có khả năng lớn như vậy....."

Đột nhiên, một cái tên thoáng qua ở trong đầu ai người, hai người đồng thời mở miệng: "Quân Phái Oánh!"

Sắc mặt Long Ứng Thiên trở nên xanh mét, "Rốt cuộc nữ nhân này đang làm gì! Xúi giục phụ hoàng tấn công Lộng Phong quốc, nàng muốn diệt Lộng Phong quốc hay là muốn hủy Việt Sa quốc!?"

"Mặc kệ thế nào, từ trước đến giờ tâm cơ nữ nhân này vẫn luôn kín đáo, trong đó nhất định có âm mưu gì!" Long Ứng Tình phụ họa nói.

"Đúng rồi, Ứng Tình, sao đệ lại trở lại? Không phải đệ đi Hí Triều quốc sao?" Long Ứng Thiên đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

"Đệ cũng không biết! Chỉ là được truyền tin nói phụ hoàng triệu gấp, liền vội vã chạy về với Viêm tướng quân." D,0dylq,d Long Ứng Tình rất không hiểu rõ việc lần này.

"Phụ hoàng triệu gấp? Phụ hoàng vốn không có chuyện gì muốn triệu đệ gấp!" Long Ứng Thiên cũng sùng sốt.

"Tại sao lại như vậy? Lúc ấy trong tay người tìm đệ còn có ngọc bội của phụ hoàng!"

"Nhưng phụ hoàng thật không triệu đệ gấp, chuyện này cũng chưa từng đề cập tới!"

"VẬY ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ?" Long Ứng Tình cũng mê hoặc, "Đệ vừa ra khỏi hoàng đô Lộng Phong quốc, không tới mấy ngày liền bị người tìm được nói phụ hoàng truyền cho đệ trở lại, lúc ấy đại tướng quân đã đi Hí Triều quốc trước, nhưng không bao lâu hần đã vượt qua ta, nói phụ hoàng cũng tìm hần trở lại, sao lại không có chuyện này!"

"Chẳng lẽ..... có người giả truyền thánh chỉ?" Sắc mặt Long Ứng Thiên thay đổi.

"Giả truyền thánh chỉ?" Long Ứng Tình cũng thay đổi sắc mặt, "Là ai lớn gan che trời như vậy?"

Long Ứng Thiên cười lạnh nói: "Người có thể có được ngọc bội của phụ hoàng, trừ Quân Phái Oánh, còn ai vào đây? Die nd da nl e q u u ydo n Cho dù không phải là ý của nàng, khẳng định cũng là nàng gợi ý thủ hạ làm như thế!"

"Hừ! Chuyện của Lâm Phúc ta còn chưa tìm bà ta tính sổ, mà lúc này bà ta lại làm ra chuyện lớn như vậy, thật là một khác cũng không yên!" Long Ứng Thiên cắn răng nói.

"Lâm Phúc? Lâm Phúc nào?" Long Ứng Tình không hiểu hỏi.

"Hần là một thái giám tạp dịch, cũng là ta không cẩn thận, lúc đi không đóng kỹ ám cách lại, kết quả lúc quay về phát hiện khối ngọc trụ đệ cho ta đã không thấy đâu nữa, sau đó lại tra được rất có thể là hần đã đưa cho Quân Phái Oánh....." Long Ứng Thiên còn chưa dứt lời, liền bị Long Ứng Tình cắt đứt: "Ngọc trụ!? Huynh nói không thấy ngọc trụ đâu nữa!?"

Long Ứng Thiên không khỏi nhìn vẻ mặt hoảng loạn của Long Ứng Tình, gật gật đầu mà nói: "Đúng, mới phát hiện, sau đó lại ta hỏi hạ nhân trong cung, cũng chỉ có tên Lâm Phúc đó khả nghi nhất, hần đã bị điều đến trong phạm vi thế lực của Quân Phái Oánh rồi."

"Ngọc trụ rơi vào trong tay Quân Phái Oánh rồi?" Nhịp tim Long Ứng Tình như sấm, khẩn trương nói: "Nhất định phải lấy lại ngọc trụ! Ngàn vạn lần không thể rơi vào trong tay bọn họ!"

Long Ứng Thiên phát giác sắc mặt Long Ứng Tình không bình thường, cũng khẩn trương lên: "Thế nào? Ngọc trụ này có vấn đề gì không? Chỉ bởi vì là đệ cho ta, cho nên mới đưa nó....."

"Hoàng huynh, huynh không biết! Khối ngọc trụ này là đệ thừa dịp đại hội võ lâm ở Xuyên Vân quốc loạn lên mới đoạt lại!" Long Ứng Tình giải thích: "Nghe nói trong khối ngọc trụ này có thể tìm được bảo tàng phú khả địch quốc và bí tịch võ công nhiều người người mơ ước, nếu như khối ngọc trụ này rơi vào trong tay người khác, còn không biết sẽ như thế nào nữa!"

Long Ứng Thiên vừa nghe cũng nóng nảy: "Chuyện quan trọng như vậy sao đệ không nói với ta!"

"Lúc ấy nhất thời tình thế cấp bách nên đệ quên chứ sao!" Long Ứng Tình vô tội nói, còn không phải hần vội vã đến Lộng Phong quốc gặp Phụng Tình Xu sao.

"Vậy làm sao bây giờ đây!" Long Ứng Thiên tự lẩm bẩm, "Khối ngọc trụ này nhất định phải lấy lại, nếu như có thể tìm được bảo tàng, như vậy lần này chiến tranh với Lộng Phong quốc cũng coi như có bảo đảm, hơn nữa nói không chừng còn sẽ giúp giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này!"

"Hoàng huynh, huynh đừng vội, đệ thấy như vậy, " Long Ứng Tình nghĩ ra cách giải quyết: "Chuẩn bị chiến tranh không phải chuyện một sớm một chiều, bây giờ bắt đầu chuẩn bị ít nhất cũng phải hơn nửa tháng, trong lúc ở nơi này, đệ để thủ hạ xuất toàn lực tìm kiếm ngọc trụ, mặt khác, huynh cũng liên lạc với nhóm đại thần trong triều, có thể nhìn khuyên can phụ hoàng hay không, để hần thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nếu như thực bất đắc dĩ, chúng ta cũng chỉ có thể kiên trì thôi."

"Cũng chỉ có như vậy!" Long Ứng Thiên thở dài, "Hi vọng bên Lộng Phong quốc sẽ không phái Hiền vương gia đi"

"Hiền vương gia?" Long Ứng Tình sững sờ, "Tại sao lại là Hiền vương gia?"

"Ứng Tình, đệ ngốc sao? Hiền vương gia là Binh mã Đại nguyên soái của Lộng Phong quốc, hơn nữa nghe nói lần thọ yến này, da.nlze.qu:ydo/nh hần còn được nữ nhi của hần tặng binh thư, mặc dù không biết binh thư này rốt cuộc có hiệu quả thế nào, nhưng mà ta lại nhớ bọn họ sẽ phải phái hần ra ứng chiến, ta chỉ hi vọng ý nghĩ của ta sẽ không trở thành sự thật!"

Hiền vương gia!

Long Ứng Tình kinh hãi, đó không phải là phụ vương của Phụng Tình Xu sao? Bọn họ phải đối chiến với phụ vương của nàng?

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Long Ứng Tình chợt lạnh, không, không thể như vậy, rất có thể nàng là ân nhân cứu mạng bọn hần năm đó, bọn họ tìm nàng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cuối cùng phải xung đột với nhau trên chiến trường sao?

Nghĩ tới đây, Long Ứng Tình đứng ngồi không yên, hần vọt lên, nói với Long Ứng Thiên: "Hoàng huynh! Huynh nhất định phải nghĩ cách thuyết phục phụ hoàng! Nếu không....."

"Thế nào?" Long Ứng Thiên hỏi.

"Không! Đệ phải đi trước một bước, hoàng huynh! Chuyện ở đây giao cho huynh! Đệ có việc gấp phải đi ra ngoài!"

"Đệ muốn đi đâu?" Long Ứng Thiên nhất thời sững sốt, không kéo Long Ứng Tinh lại, chỉ có thể nhìn bóng dáng hần đã đi xa.

"Đệ muốn đi Hí Triều quốc!" Hần muốn giải thích rõ tất cả với nàng trước khi mọi chuyện xảy ra! Long Ứng Tinh chỉ để lại một câu nói, không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Khi hai huynh đệ gặp lại thì Long Ứng Tinh đã sớm không phải Long Ứng Tinh hôm nay nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Chương 27

Khi Phụng Tinh Xu mang theo Tuấn Thư và Tử Mộng Cơ đi tới phủ tể tướng, ngay cửa quả nhiên có hai bóng người quanh quẩn, thân hình nhỏ nhắn màu tím nhạt ở phía sau canh giữ một bóng dáng màu đen cao lớn trầm tĩnh, một động một tĩnh, phối hợp cực tốt, nhìn giống như trời sinh một đôi vậy. Hai người đứng là Tâm Mộng Hồ đang tranh hơn thua và Hàm Tinh đang cố gắng cầu xin tha thứ.

Vừa nhìn thấy bóng dáng của Phụng Tinh Xu và Tử Mộng Cơ, Tâm Mộng Hồ lập tức giống như viên pháo nhỏ bắn ra, ùng ùng mở miệng nói: "Muội muội! Các muội đã chạy đi đâu, sao tỷ lại không thấy các muội vậy?"

Phụng Tinh Xu hài hước nói: "Có người ném chúng muội đến trước dịch quán, tự mình chạy mất, chúng muội lại không tìm được đường, không thể làm gì khác hơn là từ từ tìm trên chợ rồi..."

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, tức giận lại dâng lên, quay đầu lại nói với bóng dáng sau lưng: "Đều tại ngươi! Thật là xúi quẩy! Ngươi mau rút xa một chút cho ta! Đừng cản trở tầm mắt của chúng ta!"

Thân hình Hàm Tinh dừng lại, lặng lẽ lui về phía sau hai bước, cặp mắt vẫn một khắc cũng không rời khỏi Tâm Mộng Hồ.

Phụng Tinh Xu thấy thế cười khê, thấy Hàm Tinh vẫn có chút tài năng, mặc dù không biết sau đó hai người lại xảy ra chuyện gì, nhưng theo thái độ hiện giờ của Tâm Mộng Hồ mà nói, cũng không còn quyết tuyệt như ban đầu, chỉ dựa vào biểu hiện quán quít làm phiền này của Hàm Tinh, đoán chừng không lâu sau sẽ được thấy chuyện tốt của hai người. Chỉ là quả thật rất khó tưởng tượng, với tính tình cương trực của Hàm Tinh, lại làm ra chuyện quán quít chặt lấy như vậy! Xem ra tình yêu quả thật sẽ khiến con người ta bị mất phương hướng!

Lúc này, Tử Mộng Cơ nói chuyện: "Hồ ly, ngươi cũng vậy, sao lại ném Tinh Xu ở trước trạm dịch chứ? Chỉ là, trạm dịch? Tại sao Tinh Xu lại ở trạm dịch? Chẳng lẽ....."

Lúc này Tâm Mộng Hồ mới chú ý tới Tử Mộng Cơ, không phải nàng cố ý coi thường, mà là Tử Mộng Cơ rất khiêm tốn, nàng có thể khiến cho con người ta hoàn toàn bỏ quên sự tồn tại của nàng, dù là ở trên một con đường trống trải, chỉ có một mình nàng, nàng cũng có thể khiến người cho nàng không phải là người mà là một cục đá tầm thường, chỉ cần nàng muốn.

Một điểm này, khi Tâm Mộng Hồ chạy tới, Phụng Tinh Xu cũng đã chú ý tới, mặc dù Tâm Mộng Hồ nhìn thấy nàng sẽ khá hưng phấn, nhưng lại không hưng phấn đến nỗi quên mất bằng hữu tốt đứng bên cạnh nàng, vì vậy Phụng Tinh Xu biết rõ, Tử Mộng Cơ này, quả thật rất lợi hại.

Tâm Mộng Hồ tròn to hai mắt nói: "Ah, tiểu Tử, ngươi ở đây sao!?" Dừng lại, mới phát hiện ra lời này của mình giống như có chút bỏ rơi người khác, vì vậy vội vàng dõng dạc nói: "Làm sao ngươi lại ở cùng một chỗ với muội muội vậy? Các ngươi quen biết nhau sao?"

Phụng Tinh Xu nhìn lên trời, im lặng không nói gì với Tâm Mộng Hồ. Vị tỷ tỷ này, có lúc vẫn sẽ phạm phải hồ đồ, nàng nói như vậy, không phải đang giấu đầu hở đuôi sao? Hơn nữa còn là hỏi một đấng, trả lời một nẻo nữa chứ? Buồn cười xoay người vái chào với Tử Mộng Cơ ở bên cạnh, nói: "Hoàng

nữ điện hạ đoán không sai, ta chính là công chúa Phụng Tĩnh Xu của Lộng Phong quốc, lần này theo đoàn đi sứ tới."

"Thì ra là Phụng Trạch công chúa!" Khóe miệng Từ Mộng Cơ khẽ nhếch, lộ ra nụ cười "quả đúng là như thế".

"Ai! Ta nói các ngươi đó, cái gì mà hoàng nữ công chúa, mọi người đều là bằng hữu, trực tiếp gọi tên là được rồi!" Tâm Mộng Hồ ở một bên nói, nàng ở bên ngoài nhiều năm, giao thiệp nhiều với người giang hồ, cũng không có thói quen với lễ nghi phiền phức này, cảm thấy chuyện gì vẫn là cứ lòng dạ ngay thẳng, ghét nhất là những thứ không đứng đắn.

Phụng Tĩnh Xu và Từ Mộng Cơ nhìn nhau cười một tiếng, gật đầu nói: "Tỷ tỷ nói đúng lắm, đã như vậy, muội muội sẽ không khách khí!"

"Ha ha! Nếu Tĩnh Xu tự xưng muội muội, như vậy ta liền làm tỷ tỷ một lần!" Từ Mộng Cơ cũng cười, trong tiếng cười kia, hẳn là có sự thoái mái đã lâu chưa từng có.

"Ha ha! Vậy là được rồi! Chúng ta vào thôi! Đứng bên ngoài lâu như vậy cũng mệt chân rồi!" Tâm Mộng Hồ nói xong, chạy đến giữa Phụng Tĩnh Xu và Từ Mộng Cơ, kéo cánh tay hai người, mắt cũng không nhìn Hàm Tĩnh đi qua bên cạnh, chạy vào phủ tể tướng. Vẫn là Tuân Thư nhìn thấy Hàm Tĩnh đứng ở ngoài cửa, mới thả tay Phụng Tĩnh Xu ra chạy tới kéo Hàm Tĩnh vào, một thời gian sống chung trước đó, Tuân Thư cũng tương đối quen thuộc Hàm Tĩnh, vì vậy thấy Hàm Tĩnh đứng ở ngoài cửa, thoái mái dẫn hần tiến vào.

Vừa tiến vào đại sảnh phủ tể tướng, đã nhìn thấy một bóng dáng cao lớn mặc áo màu xanh, nụ cười nho nhã khiến người ta như tắm phải gió xuân, một đôi mắt tràn đầy ý cười khiến cho người ta cảm thấy lập tức sẽ rút ngắn khoảng cách với hần, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện cất giấu phía sau nụ cười dịu dàng đó chính là sắc bén, nụ cười của hần chỉ là để tự vệ, sắc bén phía sau mới là điểm trí mạng của hần. Đây chính là tể tướng nổi danh lừng lẫy ở Hí Triều quốc, Tâm Á Thanh.

Thấy mấy người, Tâm Á Thanh mang theo nụ cười tiến lên chấp tay thi lễ nói: "Hạ quan Tâm Á Thanh bái kiến hai vị công chúa!"

Từ Mộng Cơ nói: "Thanh tướng đa lễ rồi, hôm nay Mộng Cơ là lấy thân phận bằng hữu Mộng Hồ đến thăm hỏi, không cần giữ lễ tiết." Thanh tướng là danh xưng của Hí Triều quốc đối với Tâm Á Thanh để bày tỏ thân cận.

Phụng Tĩnh Xu cũng nói: "Nghe nói tể tướng Hí Triều quốc nho nhã phi phàm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không giống bình thường, Tĩnh Xu đã được mở rộng tầm mắt!"

Tâm Á Thanh quay mặt nói với Phụng Tĩnh Xu: "Vị này chắc hẳn chính là Phụng Trạch công chúa nổi danh ở Lộng Phong quốc đi? Công chúa có khí thế của người trời, thông tuệ phi phàm, làm việc không câu nệ tiểu tiết, khiến Tâm mỗ bội phục! Tâm mỗ còn chưa cảm tạ công chúa đâu!"

"Hả?" Phụng Tĩnh Xu nhún mày, "Đại nhân chỉ giáo cho?"

Tâm Á Thanh nhìn Tâm Mộng Hồ ở bên cạnh nói: "Nếu không có công chúa khuyên bảo, đứa nhỏ Mộng Hồ này, vào lúc này còn không biết ở phiêu bạc nơi nào đây....." Nói xong, trong mắt như có nước xẹt qua.

Phụng Tĩnh Xu sáng tỏ, người có lợi hại hơn nữa, trước mặt tinh thần, cũng sẽ có lúc yếu ớt. Vì vậy cười nhạt một tiếng nói: "Đại nhân quá khen, bất luận tỷ tỷ đi tới đâu, đều có vương bận trong lòng là phụ mẫu, cho dù là chân trời góc biển, cũng sẽ được phụ mẫu gọi về, Tĩnh Xu không dám giành công."

"Ha ha!" Từ Mộng Cơ cười khẽ, nói: "Hay cho vương bận trong lòng, muội muội nói thật hay!" Chỉ là trong lòng cũng khổ sở, vương bận, vương bận, nàng lại có ai sẽ vương bận chứ? Xem ra đời này, vốn không thể nào.....

"Nếu Tĩnh Xu và Tâm Mộng Hồ xưng tỷ muội, như vậy xưng đại nhân một tiếng ‘ bá phụ ’ cũng không quá đáng chứ?" Phụng Tĩnh Xu nói.

"A! Đó là đương nhiên! Đây chính là vinh hạnh của lão phu....!" Trên gương mặt của Tâm Á Thanh lộ ra nụ cười chân thành, vội vàng mời hai người nhập tọa.

Lúc này, Tâm Mộng Hồ đột nhiên hỏi: "Tuân Thư đây? Tại sao không thấy?" Phụng Tĩnh Xu vừa muốn trả lời, chỉ nghe thấy giọng Tuân Thư vang lên: "Tới rồi tới rồi! Đệ tới rồi đây!"

Chỉ thấy một bóng dáng đỏ rực kéo một bóng dáng màu đen chạy vào đại sảnh, vừa vào đại sảnh, Tuân Thư thả Hàm Tĩnh ra lao thẳng vào trong lòng Phụng Tĩnh Xu, Phụng Tĩnh Xu cung chiêu lau đi mồ hôi hột trên trán hần, thuận tay cầm một ly trà lạnh ở trên bàn lên để ở bên khóe miệng Tuân Thư.

Hai người có động tác thân mật ở trước mặt mọi người khiến những người cổ hủ có chút ngượng ngùng, rồi rút dời mắt đi chỗ khác, lúc này, Tâm Á Thanh chú ý tới bóng dáng màu đen đứng yên trong đại sảnh, ngẩng đầu hơi đánh giá, trong mắt lóe lên một chút hoang mang, người trẻ tuổi này là ai? Tại sao lại nhìn rất quen? Da.n.lz.e.q.uydo/n.n Giống như..... giống như một người, nhưng rốt cuộc là người nào.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Lúc này, trước cửa phủ trấn quốc tướng quân Hí Triều quốc, một bóng dáng màu xanh đứng yên thật lâu, ánh mắt phức tạp, cuối cùng, tất cả tâm tư đều hóa thành một tiếng thở dài, cất bước đi về phía trước.

Vừa tới cửa, đã bị vệ binh giữ cửa ngăn cản: "Đứng lại! Người phương nào tự tiện xông vào phủ tướng quân!"

Văn Nhân Tĩnh Phong biến sắc, quát lên: "Thật to gan, ngay cả chủ tử cũng không nhận ra!" Nói xong, vươn tay quét về phía hai vệ binh, trong nháy mắt đánh bay hai người ra ngoài.

Vệ binh khác vừa nhìn thấy, rối rít tiến lên muốn bắt giữ Văn Nhân Tĩnh Phong, tuy nhiên cũng bị hấn đánh bay hết.

Việc đánh nhau ở cửa dẫn tới sự chú ý của người bên trong phủ, gã sai vặt giữ cửa vội vàng chạy như bay vào gọi quản gia, quản gia vội vàng lạnh lẽo chạy tới cửa, đến gần cửa, vẻ mặt càng kích động và không thể tin, cho đến khi thật sự xác nhận người đã thấy đúng như trong tưởng tượng, mới lớn tiếng kêu lên: "Dừng tay! Dừng tay! Đáng chết, đó là tam thiếu gia, ai cho các người đánh tam thiếu gia! Thật sự đều chán sống rồi!"

Tiếng kêu của quản gia khiến những người liên quan dừng động tác trong tay lại, tất cả đều có dáng vẻ kinh ngạc trong Văn Nhân phủ, chỉ nghe qua đại thiếu gia, cũng không nghe qua tam thiếu gia! Đây là tam thiếu gia từ nơi nào tới? Vậy nhị thiếu gia lại đi nơi nào!?

Văn Nhân Tĩnh Phong vỗ vỗ ống tay áo, trong mắt lóe lên vẻ kích động, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn quản gia chạy tới, nhàn nhạt nói một câu: "Tần thúc, đã lâu không gặp!"

"Tam thiếu gia..... Thật sự là tam thiếu gia!" Tần thúc kích động đến rơi nước mắt, giọng run rẩy nói: "Thật sự nhiều năm không gặp, người đã trưởng thành..... trưởng thành rồi, thật tốt!"

Văn Nhân Tĩnh Phong gật đầu, nhìn về phía đám vệ binh, nói: "Những người..... đều mới tới?"

Tần thúc gật đầu, "Đúng vậy! Hai năm trước đã đổi hết rồi."

Văn Nhân Tĩnh Phong hiểu rõ, không trách được có vẻ mặt kinh ngạc, xem ra cũng không biết trong nhà này còn có một tam thiếu gia rồi! Nghĩ tới đây, không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh.

"Tam thiếu gia, thật ra, sau khi người đi, lão gia....." Tần thúc ấp úng muốn nói gì, lại bị Văn Nhân Tĩnh Phong cắt đứt.

"Tần thúc, thúc đừng nói nữa."

Vừa nhìn vẻ mặt Văn Nhân Tĩnh Phong không kiên nhẫn, Tần thúc cũng không dám nhiều lời, chỉ sợ làm tiểu chủ tử mới vừa về nhà tức giận bỏ đi.

Đúng lúc ấy, một giọng nói vang lên: "Đã xảy ra chuyện gì?" Mọi người nghe tiếng quay đầu lại, hóa ra người lên tiếng chính là đại thiếu gia Văn Nhân phủ, dñiendn lieqiudoon Văn Nhân Khả. (tác giả: mò hôi, có nhớ người này không? Editor: @@ có người này hả ta???)

Văn Nhân Khả cũng không đợi mọi người trả lời, đã nhìn thấy bóng người màu xanh ngạo nghễ đứng trong đám người, toàn thân chấn động, không thể tin kêu lên: "Tĩnh..... Phong?"

Khóe miệng Văn Nhân Tĩnh Phong nhếch lên, nói: "Đệ đã trở về, đại ca."

Văn Nhân Khả kích động đi lên phía trước, một tay bắt được tay Văn Nhân Tĩnh Phong, "Tĩnh Phong, thật sự là đệ? Đại ca không nằm mơ chứ!?"

Một giọng nói nhu nhược xuất hiện ở phía sau Văn Nhân Khả, "Tướng công, sao vậy?"

Văn Nhân Khả cứng đờ, sao hắn lại quên chuyện này!

Phát giác Văn Nhân Khả khác thường, trong mắt Văn Nhân Tĩnh Phong hiện lên tia giễu cợt, ngẩng đầu lên, trong mắt bình tĩnh nhìn bóng dáng vẫn xinh đẹp ở phía sau Văn Nhân Khả, lạnh nhạt nói: "Đại tẩu."

Mạc Đình dừng lại, sao nàng lại nghe được một giọng nói đã rất lâu rồi chưa nghe? Chẳng lẽ là đang nằm mơ?

Ngay sau đó, đã nghe thấy giọng nói cứng ngắt của Văn Nhân Khả vang lên: "Đình nhi, là Tĩnh Phong đã trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Chương 28

Đây là một câu chuyện xưa rất tâm thường, từ nhỏ thiếu niên lên núi học nghệ, cùng với nữ nhi của sư phụ là thanh mai trúc mã.

Nữ nhi của sư phụ không thích múa đao động thương, cảm thấy hứng thú với dược thảo, vì vậy thiếu niên còn nhỏ tuổi đã quyết định phải học giỏi võ công bảo vệ sư muội. Hai sư huynh muội cứ gắn bó thân thiết ở trong núi vượt qua năm tháng tốt đẹp, cho đến khi sư phụ qua đời. Trước khi sư phụ lâm chung gởi gắm sư muội cho thiếu niên, vì để sư phụ yên tâm rồi đi, hai người ở trước mặt sư phụ quỳ lạy thành thân, thành một đôi phu thê.

Đợi sau khi sư phụ thăng tiên, thiếu niên cũng cảm thấy đến lúc về nhà rồi, vì vậy mang theo thê từ trẻ tuổi cùng trở lại nhà dưới chân núi xa cách nhiều năm. Có điều hẳn không ngờ chính là, xưa nay ở trong núi sư muội luôn xinh đẹp nhã nhặn, xuống núi không tới một tháng, lại xảy ra biến hóa đến long trời lở đất, bất luận từ tâm tính hay tâm kếp, cũng không trở về được như ngày trước nữa. . . . .

Thiếu niên là con thứ trong nhà, trong nhà phụ thân tổng cộng có ba phòng thiếp thất, ba phòng thiếp thất cũng sống chung cực kỳ hòa thuận, cũng không có loại tranh quyền đoạt thế, lục đục đầu đầu. Trên thiếu niên còn có hai huynh trưởng, một là đại ca do chính phòng sinh, một là nhị ca do di nương sinh. Đại ca cũng giống thiếu niên, cũng lên núi học nghệ từ nhỏ, chỉ là về nhà tương đối sớm, hơn nữa đi lên con đường giống phụ thân, còn đã có thành tựu; nhị ca là cầm kỳ trong phủ, bình thường không nhắc tới, hình như là nhị ca vừa sinh ra đã bị người trộm đi, vì để tránh di nương đau lòng, phụ thân không cho mọi người nói tới.

Cứ như vậy thiếu niên mang theo sư muội của mình kiêm thê từ trở về nhà, lại không biết, gia đình bình tĩnh lại sắp vì sư muội, mà dấy lên cơn sóng khổng lồ.

Không biết là bắt đầu từ lúc nào, nhưng thiếu niên quả thật rất thích sư muội của mình, vì vậy mới có thể không chút do dự bái đường với nàng ở trước mặt sư phụ, có lẽ sư muội cũng thích mình, bởi vì hẳn rõ ràng cảm thấy nàng không muốn xa rời mình.

Nhưng kể từ sau khi về nhà, không biết bắt đầu từ lúc nào, sư muội càng ngày càng xa cách mình. Là thời điểm hẳn vì phát triển tương lai bốn ba cả ngày ở bên ngoài sao? Hay là thời điểm hẳn vì đạt được người khác tán thành mà bận rộn đến đêm canh ba? Hẳn không biết nữa.

Khi hẳn biết được tất cả, cũng là lúc đại ca bái đường thoái hôn!

Một khắc kia, đối với hẳn mà nói thật sự là sấm sét giữa trời quang! Hẳn trở mắt nhìn hai người kia dần dần biến mất trước mặt hẳn, hẳn nhìn tân nương* mang về mặt đau thương lúng túng trước mặt phụ mẫu, hôm nay, nhất định là hai người đau lòng nhất đi! Có điều, một người lộ ra vẻ đau lòng ở trước đám đông, mà một người khác, lại may mắn đỡ dội, không cần đối mặt với ánh mắt thương cảm của mọi người. (editor: vừa lục lại các chương cũ, bạn nào không nhớ mình nhắc lại nhé, chính mình cũng không nhớ nữa là, tân nương ở đây chính là Tâm Mộng Hồ, vốn là thanh mai trúc mã với Văn Nhân Khả, bị Văn Nhân Khả thoái hôn ngay lễ bái đường, giờ Nhị thiếu gia phủ Văn Nhân lại thích Tâm Mộng Hồ, đúng là trái đất nhỏ thật, không làm phụ thê cuối cùng thành anh chồng- em dâu, diễn biến thế nào các bạn đọc tiếp dưới đây, rồi có thể lục lại chương 16 quyển 3 nhé!)

May mắn sao?

Hẳn tự giễu nở nụ cười.

Sau ngày này, trong nhà quả thật rất không yên ổn, nữ nhân bị đại ca thoái hôn không ngừng tìm đại ca, còn từng đi tìm sư muội, nhưng cũng bị hai người ngăn cản trở về.

Dĩ nhiên, khi hai người đối mặt với hẳn, cũng là vẻ lúng túng, bởi vì sau khi đại ca thoái hôn mới biết, sư muội lại là thê từ của đệ đệ. Da.nlze.qu.ydo/mn Nhưng biết thì thế nào? Vấn đề đáng suy nghĩ, còn có thể trở lại lúc ban đầu sao?

Hẳn đã từng tức giận, phẫn hận, vì vị sư muội thay lòng đó. Hẳn đã từng chất vấn sư muội tại sao!? Sư muội lại trả lời khiến hẳn á khẩu không trả lời được.

Bởi vì đại ca mới là người thừa kế cái nhà này.

Sư muội khóc nói, hẳn đã đồng ý sư phụ phải chăm sóc nàng thật tốt, nàng đi theo hẳn không có tiền đồ, không cảm thấy yên ổn, mà đại ca thì khác, hẳn là người thừa kế cái nhà này, đi theo hẳn mà có thể vượt qua cuộc sống cay đắng thực. Sư muội cầu xin hẳn, bảo hẳn không nên phá hỏng hạnh phúc của nàng.

Hẳn còn đang trẻ dưới sự xúc động phạm vào sai lầm không thể挽回, thiếu chút nữa hẳn đã vũ nhục sư muội của mình.

Sau đó một khác, hành động điên cuồng của hắn bị phát hiện, vì vậy cắt đứt với đại ca, cắt đứt với phụ thân, cắt đứt với cả gia tộc.

Hắn rời khỏi cái nhà khiến hắn đau lòng này, lưu lạc khắp nơi, rốt cuộc cuối cùng dưới sự mời chào của một đại gia tộc khác, bắt đầu một cuộc sống khác. . . . .

Chuyện cũ không ngừng hiện lên ở trong lòng, qua nhiều năm như vậy vẫn không dám hồi tưởng lại, giờ phút này quay đầu, lại không thấy khuất nhục và phần hận như trong tưởng tượng, trong lòng vẫn bình tĩnh, không dấy lên gợn sóng nào.

Văn Nhân Tĩnh Phong không biết là điều gì đã khiến mình thay đổi, khi thấy nữ nhân thường ngày trong lòng không mong muốn nhất một lần nữa, dinendian.loqidJon hắn lại không có chút rung động ban đầu, dĩ nhiên, cũng không có hận. Hôm nay nàng chỉ là một nữ nhân xa lạ có một chút quan hệ mà thôi, mà nàng cũng chỉ là đại tẩu của mình mà thôi.

Hiển nhiên, đối với sự bình tĩnh của Văn Nhân Tĩnh Phong, Văn Nhân Khả và Mạc Đình có vẻ luống cuống hơn nhiều.

Mạc Đình mang theo nụ cười cứng ngắc kêu lên: "Sur huynh, huynh đã. . . . . trở lại."

Văn Nhân Tĩnh Phong "ừ" một tiếng, quay đầu đi vào, cũng không quản hai người đứng ở cửa, giống như hắn mới là người vẫn luôn ở trong cái nhà đó, mà hai người chỉ là khách tới cửa thăm hỏi. Nhiều năm rèn luyện ở bên ngoài, khiến Văn Nhân Tĩnh Phong không còn là thiếu niên kích động như ban đầu nữa, trên người của hắn, là một cỗ khí thế sắc bén, khiến người ta không tự chủ được mà thần phục.

Cái nhà này vẫn không thay đổi, cho dù hắn đã rời đi tám năm.

Cùng nhau đi tới, đập vào mắt là từng gương mặt quen thuộc, xem ra phụ thân vẫn nhớ tình cũ, trừ một số người ra, đại đa số người làm trong phủ vẫn được giữ lại.

Quen thuộc đi tới một cái sân, gió mùa hè khẽ phất lên, trong không khí là mùi hoa nhàn nhạt, là hương vị của mẫu thân. Mang theo nụ cười hoài niệm, Văn Nhân Tĩnh Phong bước chân vào viện, quen thuộc đi tới một cái đình, nghe thấy tiếng một nữ nhân khuyên nhủ: "Phu nhân, nắng lớn, người về phòng nghỉ đi!"

"Được rồi, trở về đi!" Giọng nữ nhân dịu dàng vang lên, trong tay đang cầm một chén trà xanh, khóe mắt mang theo một cỗ ý vị không nói ra được, cười nhạt nhẹ nhàng xoay người, khi nhìn thấy một bóng dáng màu xanh ở đầu khác của đình đột nhiên cứng đờ, chén trà trong tay rơi xuống, "Loảng xoảng!" Trà lạnh chậm rãi chảy thành dòng từ những mảnh vỡ, lan tràn ra mặt đất, thấm vào mặt đất.

"Phong. . . . . Phong nhỉ?" Phụ nhân không thể tin, trong giọng nói hàm chứa quá nhiều cảm xúc, kinh ngạc, mừng rỡ, nhớ nhung và thương yêu.

Văn Nhân Tĩnh Phong giang hai cánh tay, lộ ra một nụ cười tự tận đáy lòng: "Nurong, con đã trở về!"

Nắm đôi tay vẫn ấm áp của mẫu thân, Văn Nhân Tĩnh Phong nói đến cuộc sống vài năm nay, bao gồm khó khăn sau khi trốn đi, phấn đấu sau khi gặp phải Kim gia, những chuyện lý thú sau khi trở thành thợ săn. . . , cuối cùng khi nói tới Phurong Tĩnh Xu, cái nữ nhân phong nhã tài hoa lại làm việc quái đản.

Mẫu thân Văn Nhân Tĩnh Phong Văn Nhân Trương thị dùng tâm nghe, nghe thấy nhi tử trải qua cuộc sống bên ngoài thì yên lặng rơi lệ, nghe thấy nhi tử gặp phải gian nguy hiểm thì khẩn trương nắm hai tay nhi tử, vừa nghe thấy nhi tử gặp được chuyện buồn cười, cũng sẽ ôn nhã che miệng mà cười, cho đến cuối cùng, nghe thấy nhi tử dùng một giọng điệu tràn đầy tình cảm nhắc tới những nữ nhân khác thì tảng đá trong lòng đã hạ xuống. Nàng dùng ánh mắt vui mừng nhìn nhi tử, thực sự thừa nhận, nhi tử của nàng, rốt cuộc đã trưởng thành rồi!

Nói xong lời cuối cùng, Văn Nhân Tĩnh Phong nhớ lại mục đích lần này trở về phủ, vì vậy nghiêm nghị hỏi: "Nurong, có chuyện hài nhi còn phải thỉnh giáo nurong."

Văn Nhân Trương thị từ ái vuốt ve đầu của nhi tử, mỉm cười nói rằng: "Chuyện gì con cứ nói đi, hai mẫu tử chúng ta còn cần phải thỉnh giáo sao?"

"Nhưng. . . . ." Văn Nhân Tĩnh Phong do dự một chút, vẫn nói: "Hài nhi muốn hỏi chuyện nhị ca."

Tiền Từ Mộng Cơ, đồ Tuân Thư ngữ, Phurong Tĩnh Xu và Tâm Mộng Hồ ở trong thủy tạ phủ tể tướng hóng mát, Tâm Mộng Hồ đuổi Hàm Tĩnh đi, Phurong Tĩnh Xu cũng không dấu vết bày kết giới ở xung quanh hai người, phòng ngừa hai người nói chuyện bị người nghe trộm.

Phurong Tĩnh Xu nằm trên ghế trúc, ghế trúc lay động, khiến người ta buông lỏng tâm thần, buồn ngủ. Phurong Tĩnh Xu thừa dịp thời cơ này, giống như vô tình hỏi Tâm Mộng Hồ một vấn đề: "Tỷ tỷ, tỷ và Hàm Tĩnh chung đụng không quá ba ngày, nhưng tại sao ban đầu lúc hắn rời đi phản ứng của tỷ lại lớn như vậy chứ?"

Tâm Mộng Hồ rùng mình, lập tức lại buông lỏng xuống, yên lặng đong đưa ghế trúc, ghế trúc phát ra tiếng "kéo kẹt kéo kẹt", đơn giản mà quy luật, thúc giục người ngủ.

Ngay khi Phurong Tĩnh Xu cho là Tâm Mộng Hồ sẽ không trả lời, Tâm Mộng Hồ lên tiếng: "Tỷ cũng không biết, chỉ là lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn đã cảm thấy có chút quen thuộc, điều hấp dẫn tỷ nhất ở hắn là ánh mắt trong sáng và bóng dáng cao lớn, nhìn rất khiến người ta có cảm giác an toàn."

Tâm Mộng Hồ ngẩng đầu, nhìn xuyên qua những cành cây thấy những tia nắng mặt trời, tiếp tục chậm rãi nói: "Mặc dù tỷ rất ghét Khanh Dĩ Yên, cảm thấy ghét hắn vì ra tay trợ giúp Khanh Dĩ Yên, nhưng lại càng tán thưởng hắn, bởi vì trực giác của tỷ nói cho tỷ biết, đây là một người chính trực, vào thời khắc nguy cơ sẽ dốc hết tất cả tới bảo vệ thân nhân bằng hữu bên cạnh, chỉ cần là người hắn công nhận, bất luận đúng sai hắn cũng có che chở bảo vệ,

sau đó tự mình tới gánh chịu hậu quả phạm phải sai lầm của đối phương. Có lẽ chính là trực giác khiến tỷ đưa ra điều kiện hoang đường đó đi!" Tâm Mộng Hồ thở dài, "Thật ra thì tỷ muốn cho chúng ta một cơ hội để hiểu rõ nhau, đây là người thứ hai khiến tỷ cảm thấy kích động sau Văn Nhân Khả từ tám năm trước, đáng tiếc. . . . ."

Đáng tiếc Hàm Tĩnh vì sự phụ của mình, cô phụ ý tốt của Tâm Mộng Hồ. Phụng Tử Xu trầm nghĩ. Tâm Mộng Hồ chính là nhìn trúng tính gánh chịu trách nhiệm của Hàm Tĩnh, rồi lại bị chính loại tính tình này của hắn gây thương tích, tình cảm à, thật sự là một thanh kiếm hai lưỡi!

Có điều, quen thuộc? Tại sao Tâm Mộng Hồ lại nhìn thấy Hàm Tĩnh sẽ cảm thấy quen thuộc chứ?

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

"Chuyện nhị ca con là do chúng ta có mắt không trông, làm kết giao với kẻ tặc tạo thành tiếc nuối. Cái tên khốn kiếp đó coi trọng nhị nương con, vì vậy ghen ghét phụ thân con, đồng thời cũng bởi vì nhị nương toàn tâm toàn ý đối với phụ thân con, dĩ nhiên liền quấy rối vì vậy để trừng phạt hai người bọn họ, hẳn trọng đi đứa bé của nhị nương." Khi Văn Nhân Trương thị nhắc lại, vẫn không ngừng thổn thức.

"Vậy sau đó thì sao?" Văn Nhân Tĩnh Phong hỏi.

"Sau lại, phụ thân con tìm được người đó, lúc ấy hắn đã sắp chết rồi, nhưng cho dù là khi đó, hắn vẫn không buông bỏ cừu hận trong lòng, tuyên bố muốn để phụ thân con nếm phải đau khổ khi máu mủ chia lìa, nhị ca của con cũng vẫn không có tung tích."

"Đúng rồi, trên người nhị ca có ký hiệu gì để nhận biết sao? Bớt gì đó." Văn Nhân Tĩnh Phong phát huy bản lãnh thợ săn của hắn tiếp tục hỏi.

"Không có." Văn Nhân Trương thị thở dài lắc đầu, ngược lại hỏi: "Làm sao con lại hỏi chuyện của nhị ca con? Chẳng lẽ. . . . ."

Văn Nhân Tĩnh Phong an ủi tâm tình kích động của mẫu thân, "Con chỉ thấy một người có dung mạo nhìn rất quen mắt, có chút giống đại ca, vì vậy có chút hoài nghi thôi."

"Thật sự có vóc người giống Khả nhi?" Văn Nhân Trương thị bắt được tay Văn Nhân Tĩnh Phong, kích động đến lời nói cũng không mạch lạc: "Là ai? Ai? Ai giống Khả nhi vậy? Nếu không, hôm nào con mời hắn về nhà ngồi một chút? Để cho chúng ta xem thử?"

Văn Nhân Tĩnh Phong dở khóc dở cười: "Mẹ! Con với người đó chưa quen thuộc! Đột nhiên mời hắn về đến nhà không khỏi đường đột rồi! dĩ nhiên liền quấy rối, bây giờ hắn đang ở phủ tể tướng, có chuyện khẩn cấp phải làm, con cũng không gọi hắn tới đây được đâu!"

"Phủ tể tướng?" Văn Nhân Trương thị khó hiểu nói: "Hắn ở phủ tể tướng làm gì?"

"Hình như là vì tiểu thư phủ tể tướng đi."

"A, là vì Mộng nhi?" Văn Nhân Trương thị chợt hiểu khẽ kêu một tiếng, thở dài nói: "Sao phủ tướng quân của chúng ta với phủ tể tướng có quan hệ sâu xa đến như vậy? Nếu người nọ thật sự là nhị ca con, cuối cùng phủ tướng quân của chúng ta cũng vẫn có thể kết thân với phủ tể tướng rồi! Ai, năm đó một thiếu nữ tốt biết bao, đáng tiếc. . . . ." Văn Nhân Trương thị đột nhiên dừng lại, thầm mắng miệng mình nói chuyện cũng không cần, về mặt lo lắng nhìn nhi tử, phát hiện trên mặt nhi tử cũng không về gì lạ, lúc này mới an tâm.

Lúc này, người làm trong vườn thở hắt ra chạy tới báo cáo: "Phu nhân, thiếu, thiếu gia, tướng quân đã đi tới đây rồi!"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

Sau khi thu xếp xong, Phụng Tử Xu ngồi trong phòng, hơi cảm thấy không thú vị, động tâm tư, muốn đến đường cái xem một chút, dĩ nhiên liền quấy rối, thuận khảo sát hoàn cảnh kinh tế ở Hí Triều quốc, hạ quyết định, đổi một bộ quần áo, Phụng Tử Xu tiêu sái bước từ Hào Mộng lầu.

Trên đường cái Hí Triều quốc có rất nhiều vật đặc sắc, bởi vì Long Hải thành là quốc đô Hí Triều quốc, vì vậy thương nhân lui tới tấp nập nườm nượp, hơn nữa còn có rất nhiều thương nhân nước khác, vì vậy người Hí Triều quốc thông minh đã bày đặc sản bốn quốc buôn bán trong cửa hàng, khiến thương nhân nước lạ tới có thể mua về, thứ nhất có thể qua tay nước mình bán ra một giá tốt, thứ hai cũng có thể làm vật kỷ niệm tặng cho bằng hữu, rất đáng giá.

Hàng hóa trên đường rực rỡ muôn màu, vô ngọc trai dưới sự soi sáng của ánh mặt trời có vẻ trắng noãn, hấp dẫn không ít khách nhân lui tới.

Phụng Tử Xu vừa đi từ từ, vừa cẩn thận xem các loại cửa hàng, thỉnh thoảng dừng lại cầm lên một cái trâm cài tóc, trong đầu tưởng tượng thấy dáng vẻ Phụng Tử Xu đeo lên trâm cài này. Dung mạo Phụng Tử Xu tuân thủ đã sớm hấp dẫn không ít ánh mắt thiếu nữ, hơn nữa khi thỉnh thoảng lộ ra nụ cười, càng làm cho một đồng nữ nhân bên cạnh không có dè dặt, từng người một biến thành nữ hão sắc.

Đột nhiên, một dáng người nhỏ nhắn va vào trong ngực Phụng Tử Xu, Phụng Tử Xu ý thức lui về phía sau hai bước, đưa tay đỡ thiếu nữ.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!" Thiếu nữ nóng nảy không ngừng nói xin lỗi.

Lúc này, một thiếu nữ khác xuyên qua biển người, đẩy hai người bên cạnh ra, cực kỳ tức giận mắng: "Xú nha đầu này! Dĩ nhiên liền quấy rối Ra ngoài mua đồ cũng có thể đi lạc, thật không biết sao người có thể vào phủ đấy!"

"Thái Linh tỷ. . . . ." Thiếu nữ uất ức nhìn về phía người đi tới.

"Được rồi, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta!" Nữ tử gọi là Thái Linh liếc nàng một cái, quay đầu lại nói xin lỗi với Phụng Duy Tĩnh: "Vị công tử này, thật sự xin lỗi, chúng ta đã mạo phạm!" Nói xong, thái độ thản nhiên, không chút nào bị hấp dẫn bởi dung mạo của Phụng Duy Tĩnh, nghiêm nhiên một bộ dáng được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Phụng Duy Tĩnh âm thầm gật đầu, biết hai người này nhất định là nha hoàn nhà giàu có danh gia vọng tộc, nếu không, sẽ không biểu hiện được xuất sắc thế này, thậm chí còn tốt hơn tiểu nha hoàn bình thường. Nghĩ tới đây, Phụng Duy Tĩnh không khỏi nổi lên một tia thương thức với hai người, vì vậy cười nói: "Hai vị không cần khách khí, lần sau chú ý là được rồi, cáo từ." Dứt lời, lướt qua hai người rồi đi.

"Oa! Thái Linh tỷ, tỷ thấy được sao? Vị công tử vừa rồi có dáng dấp thật tốt đó! Người vừa lại dịu dàng, thật tốt!" Cặp mắt thiếu nữ lộ ra bong bóng màu hồng, cười nói.

"Người đó!" Thái Linh tức giận cười khiển trách, "Chúng ta vẫn nhanh trở về phủ đi, nếu không lão tổ tông chờ nóng lòng đó!"

"A, được!" Thiếu nữ đồng ý, hai người xách đồ đi về một hướng khác của Long Hải thành, nơi đó chính là nhà chính Kim gia ở Long Hải thành Hí Triều quốc. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Chương 29

Cùng Tâm Mộng Hồ trầm mặc ngồi một buổi chiều, Phụng Tĩnh Xu luôn cảm giác mình giống như đã quên chuyện gì, nhưng lại nhất thời không nhớ ra.

Cho đến khi trong Thẩm Xu Văn phát ra từng đợt nóng bỏng, nàng mới nhớ ra Hoa Ngọc Dung còn ở trong Thẩm Xu Văn!

Vội vàng trở lại phòng, lại len lén chạy ra khỏi phủ tể tướng, đi tới Hảo Mộng lâu, biết được Phụng Duy Tĩnh đã đi ra ngoài một mình, Phụng Tĩnh Xu muốn một gian phòng hảo hạng, sau khi tiến vào tiện tay bày kết giới, sau một hồi ánh sáng tỏa ra mãnh liệt, Hoa Ngọc Dung đã lẳng lặng nằm trên giường.

Vẫn là một thân áo trắng, sắc mặt đã không còn trắng bệch ban đầu, hai gò má hồng hào, nhìn kỹ, da thịt Hoa Ngọc Dung lại mềm mại nhẵn nhụi hơn trước kia, cả người cũng bởi vì đắm mình trong tiên khí trong Thẩm Xu Văn mà nhiễm phải khí chất thần tiên, trở nên phiêu dật mà xuất trần.

Phụng Tĩnh Xu vỗ vỗ mặt của Hoa Ngọc Dung, bàn tay trắng nõn nhỏ bé lại không nhịn được sờ soạng trên gương mặt trơn nhẵn đó hai cái. Thật may là cửa đã đóng hơn nửa còn bày kết giới, nếu không một màn này bị người ngoài nhìn thấy gây ra kinh thế hãi tục thế nào, nữ sắc lang đó..... đang ăn đậu hũ non của mỹ nam đang ngủ.....

Trong khi Hoa Ngọc Dung đang ngủ say bỗng nhiên thấy bị cảm giác lúc nặng lúc nhẹ trên mặt làm tỉnh, cảm giác ngứa ngáy này khiến hắn không khỏi cau mày lại. Từ từ mở mắt, chống lại gương mặt xinh đẹp với vẻ ngạc nhiên, hai gương mặt gần sát nhau như thế, đèn hơi thở của nhau cũng có thể nghe thấy.

Phụng Tĩnh Xu cũng không nghĩ tới Hoa Ngọc Dung sớm tỉnh lại như vậy, nàng kinh ngạc ngừng bàn tay sờ sảng lại, cứ như vậy mắt cũng không chớp nhìn Hoa Ngọc Dung, thật lâu.

Cho đến khi cặp mắt đen láy kia nổi lên làn sóng gợn lăn tăn, Phụng Tĩnh Xu mới giật mình ngồi thẳng lên, cảm bàn tay không quy củ của mình, lúng

túng ho hai tiếng. Thật là, người ta ngủ thiếp đi ăn đậu hũ thì không trách, thế nhưng, người ta tỉnh còn dám trắng trợn mà sò, rõ là..... thấy sắc nảy ý xấu! Phụng Tình Xu thỏa dạ bản thân ở trong lòng.

"Ta..... Đây là đâu?" Hoa Ngọc Dung chần chờ mở miệng, giọng nói vốn khàn khàn giờ phút này lại khiến Phụng Tình Xu có một loại cảm giác hoa đào nở, chỉ cần nghe hắn nói chuyện, đã cảm thấy hương vị ngọt ngào trong miệng, nhìn vào trong mắt của hắn, lại còn có đóa hoa đào không ngừng lộ ra.

Cái gì chứ, vốn đã đủ phong lưu phóng khoáng rồi, sao lại vào Thẩm Xu Văn một lần, đi ra lại càng thêm hoa đào nữa rồi? Chẳng lẽ nguyên nhân là vì cây đào kia? Phụng Tình Xu trầm nghĩ, lại bĩu môi, không trách được vừa rồi nàng thất thường, thì ra nguyên nhân là nam nhân họ Hoa nào đó nhiễm phải ho đào. Trong lòng Phụng Tình Xu vì mình sắc mà một tim cái cớ.

"Chúng ta đã đến Hí Triều quốc." Phụng Tình Xu ngồi trên ghế dựa cạnh giường, "Bây giờ đang ở trong khách điểm Hảo Mộng lâu ở Long Hải thành."

"Ách, đến rồi sao!?" Hoa Ngọc Dung kinh ngạc hỏi, "Dường như ta chỉ mới ngủ một giấc thôi mà? Sao tỉnh dậy đã đến Long Hải thành rồi?"

"Một giấc? Người chỉ ngủ một giấc, thế nhưng một giấc cũng rất dài rồi, " Phụng Tình Xu đùa cợt nói, "Người đã ngủ chừng một tháng rồi."

"A, lâu như vậy sao!?" Hoa Ngọc Dung xin lỗi gãi gãi đầu, "Ta nhớ được ta..... Ah, không đúng, ta bị người chém một đao trong quân doanh....." da.nlze.quydo/nh Hoa Ngọc Dung động động cánh tay, "Sao không cảm thấy đau chứ? Khi nào thì đã khỏi rồi?"

Vừa nhắc tới chuyện này, ánh mắt Phụng Tình Xu liền tối lại, chậm rãi nói: "Thương thế của người đã sớm tốt rồi, ngay cả vết sẹo cũng không lưu lại."

"A? Thật ư!" Hoa Ngọc Dung ngạc nhiên nhìn bản thân, thật không có vết sẹo! Ngay cả vết sẹo trước kia không cẩn thận bị thương cũng biến mất! "Trời ơi, là ai chữa trị cho ta? Dùng là thuốc gì vậy? Thật là quá thần kỳ!"

"Trước không nói chuyện chữa thương cho người, người trả lời ta trước đi" Phụng Tình Xu nghiêm nghị hỏi, "Ngày đó khi thích khách tới sao người không phản kích? Không phải người biết võ công sao?"

Hoa Ngọc Dung sững sờ, nói: "Là ai nói cho nàng biết ta có võ công?"

Phụng Tình Xu cau mày, "Lời này của người có ý gì? Ban đầu lúc ở Xuyên Vân quốc, tại Khúc Thành, vào buổi sáng sớm đó rõ ràng người đã tránh được một chương của Tinh Ảnh!"

"A! Nàng nói là khi đó?" Hoa Ngọc Dung chột hiểu, hiển nhiên cũng nhớ lại lúc ban đầu gặp nhau. Giương mắt liếc liếc sắc mặt của Phụng Tình Xu, Hoa Ngọc Dung nhỏ giọng nói: "Cái đó, thật ra thì, ta chỉ có khinh công là lợi hại nhất, những thứ khác cũng, ách, không ra gì....."

Phụng Tình Xu vừa nghe, sắc mặt đen lại. Nàng lại nhìn lầm hai lần trên cùng một người! Lần đầu tiên cho là Hoa Ngọc Dung có võ, lần thứ hai là đánh giá cao "võ nghệ" của Hoa Ngọc Dung!

"Sao thời điểm đó người không chạy ra, còn phải ngốc ở trong lều, người cố ý muốn bị chém chết sao!?" Phụng Tình Xu nói chuyện.

Hoa Ngọc Dung co rúm lại, ngượng ngừng cười nói: "Không phải ta đây phải bảo vệ hoàng hậu nương nương sao!"

Vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung trả lời, hỏa khí Phụng Tình Xu vừa mới nổi lên nhất thời "xẹt" một tiếng, không còn nữa.

Cho dù Hoa Ngọc Dung không nói, nhưng Phụng Tình Xu vẫn biết, Hoa Ngọc Dung làm cũng vì chính nàng. Dọc theo đường này, nàng và Lục Miểu, Đệ Ngũ Long Quý coi trọng Lục Tinh La, ai cũng nhìn ra được, bởi vì ngoài ăn cơm và nghỉ ngơi ra, phần lớn thời gian nàng đều lấy ra để trị liệu cho Lục Tinh La. Nàng cũng biết ý nghĩ trong lòng Hoa Ngọc Dung, đơn giản cho là Lục Tinh La rất quan trọng với nàng, vì vậy khi Lục Tinh La gặp phải nguy hiểm, hẳn phần đầu quyền mình bảo hộ Lục Tinh La, thậm chí coi mình như tấm khiên thịt ngăn cản kiếm cho Lục Tinh La. Dĩ nhiên, trong này cũng không thiếu phần phận hoàng hậu của Lục Tinh La, nhưng mà, trước khi tất cả chưa được làm sáng tỏ, đó cũng chỉ là suy đoán, có ai sẽ vì một suy đoán mà bồi thêm tính mạng của mình chứ?

Phụng Tình Xu thờ dãi, đứng dậy ngồi ở bên cạnh Hoa Ngọc Dung, đối mặt với hoa đào hiện lên trong mắt, nói: "Hoa Ngọc Dung, ta rất cảm kích người đã vì ta làm tất cả, ta cũng rất cảm động. Nhưng mà, người phải nhớ, muốn đứng ở bên cạnh ta, chỉ dẫu hiên không cầu lợi là không đủ, người phải học được cách bảo vệ chính bản thân người, để cho mình còn sống đứng ở bên cạnh ta, mà không phải dùng cái chết để lấy lòng ta, các thức như vậy thức vĩnh viễn cũng không lay động ta nổi đâu, người nhớ chưa?"

Phát hiện giọng điệu Phụng Tình Xu dần dịu dàng, Hoa Ngọc Dung lập tức gạt đầu mạnh, trong lòng không ngừng toát ra từng đóa hoa đào, hoa nở rộ, khiến người ta không nhìn được cười lên. Hắn biết, lần hy sinh này không phải không có hiệu quả, vừa đứng ngược lại, hiệu quả cực kỳ tốt, hắn đã thấy lòng của Phụng Tình Xu đã mở rộng cho hắn!

Phụng Tình Xu nhìn sắc trời bên ngoài, đã gần tối, vì vậy nói với Hoa Ngọc Dung: "Sắc trời không còn sớm, người nhanh về nhà đi, hôm nào tới tìm ta."

Hoa Ngọc Dung nghe lời xuống giường, trong lòng mừng rỡ không thôi, nàng nói hôm nào đến tìm nàng, đây là giải thích, hẳn có thể quang minh chính đại tìm đến nàng đó!

Đi tới cửa, Hoa Ngọc Dung đột nhiên nghĩ tới, xoay người nói với Phụng Tình Xu: "Xu Xu, nhà ta đang ở phía đông hoàng thành, Hoa phủ, rất dễ tìm đấy!" Nói xong, quay người đi. Hoa phủ thành đông..... Sao? Phụng Tình Xu nhìn phía ngoài cửa sổ, vị Hoa đại nhân đó, là nhân vật lợi hại, một phần

lớn quan viên trong triều đình đều là môn sinh của hắn!

Đang suy nghĩ, trong Thâm Xu Văn lại nổi lên một hồi ám áp. Phụng Tịch Xu duỗi tay, một chiếc điện thoại tinh xảo khéo léo xuất hiện trong lòng bàn tay.

Vừa nhìn, là Phụng Vu Dực gọi tới.

"Này, phụ thân, sao vậy, sao lại gọi cho nữ nhi?" Phụng Tịch Xu vừa mở miệng đã nghịch ngợm.

"Hừ! Con còn không biết xấu hổ! Vừa đi hai tháng, một tin tức cũng không có!" Phụng Vu Dực tức giận hừ nói.

"Ha ha! Không phải nữ nhi đang rất bận bịu sao!" Phụng Tịch Xu làm nũng nói.

"Cũng biết nói bận!" Phụng Vu Dực ngoài miệng phê bình, vẫn không quên quan tâm nói: "Phải nhiều người như vậy đi theo các con, cũng không biết dùng à? Những người đó làm ăn cái gì không biết? Còn cần con tới bận sao?"

Phụng Tịch Xu cười gượng, cũng không muốn nói chuyện gặp tập kích dọc đường, tránh cho lão nhân gia quan tâm, vì vậy nói sang chuyện khác: "Sao người lại gọi điện thoại tới? Có chuyện gì không?"

Phụng Vu Dực vừa nghe, lại bắt đầu hừ một tiếng: "Không có chuyện thì không thể gọi sao?" Có điều bức tức chính là bức tức, vẫn phải nói chuyện chính: "Ta và nương con đang ở Xuyên Vân quốc, tới cầu hôn cho con rồi!"

"Hả? Nhanh như vậy?" Phụng Tịch Xu cười nói, không có chút cảm giác xấu hổ nào mà thiếu nữ nên có khi nhắc tới hôn sự.

"Không tính là nhanh, ta và nương con đang từ từ đi! Dọc theo đường đi cũng thưởng thức không ít cảnh núi sông!" Nói đến chỗ này, Phụng Vu Dực quả thực là mặt mày hớn hớn, một chuyến cầu hôn, còn có thể thuận tiện du ngoạn một phen, thật là sáng khoái!

Nhưng mà nghĩ đến sắc mặt của thông gia tương lai thì Phụng Vu Dực cười nói: "Xu nhi à, có phải con không nói về thân phận của con với thông gia không? Sao khi chúng ta tới cửa cầu hôn, bọn họ còn mang về mặt kinh ngạc vậy? Nếu không phải trong điện thoại di động của chúng ta có hình của tiểu Thư nhi, bọn họ còn không tin đâu!" Nói xong, dĩ nhiên Phụng Vu Dực còn rất hăng hái nói với Phụng Tịch Xu về phản ứng của phu thê Tuân Nhữ Dương lúc đó, khiến hai người kinh ngạc nhất là Phụng Tịch Xu lại chính là "công chúa hái cỏ" mà ban đầu bọn họ lên lút nói với nàng! Đôi phu thê nghĩ đến đây, cũng không biết có bao nhiêu xấu hổ!

Phụng Tịch Xu cũng có thể tưởng tượng cảnh tượng đó, vì vậy cũng khẽ nở nụ cười. Ban đầu khi ở Châm Bích thành, nàng không dùng điện thoại thật, không trách được phụ thân phải dùng hình của Thư nhi, may mà nàng còn giữ lại một con đường.

Phụng Vu Dực thỏa mãn nói: "Xu nhi tốt, mặc dù ban đầu vì phụ không hài lòng con cầm điện thoại tới cầu hôn, nhưng nể tình thông gia không biết, vì phụ quyết định tha thứ cho con!"

Phụng Tịch Xu vừa nghe, lập tức đầu đầy hắc tuyến. Phụ thân này, ở trước mặt người ngoài là một vương gia oai phong, nhưng vừa ở trước mặt nương và nàng, thì trở thành một lão ngoan đồng, chuyện lâu như vậy, còn so đo đến tận bây giờ! Phụng Tịch Xu đang suy nghĩ, có cần nói "cảm ơn" với phụ thân hay không?

"Chúng ta nói cho bọn họ biết tác dụng của điện thoại di động, bọn họ còn không tin! Lát nữa ta để bọn họ gọi tới, con bảo tiểu Thư nhi đến nghe điện thoại đi! Ta sẽ để bọn họ xem thử điện thoại di động lợi hại thế nào!" Phụng Vu Dực nói.

Phụng Tịch Xu đang muốn nói gì đó, điện thoại di động lại vang lên "tinh tinh", vì vậy vội vàng nói: "Phụ thân, hiện tại con có chuyện, vậy tới nay người gọi tới đi! Nhớ tuyệt đối đừng để người khác thấy điện thoại di động này đó!"

"Được rồi, được rồi, đã biết!" Phụng Vu Dực cũng không làm chậm trễ Phụng Tịch Xu, nói hai ba câu rồi cúp điện thoại.

Phụng Tịch Xu lập tức nhận vào một cuộc điện thoại khác, là Tinh Ảnh gọi.

"Xu." Giọng Tinh Ảnh trầm thấp vang lên ở bên kia điện thoại.

"Ừ, ta đây. Vừa rồi phụ thân gọi điện thoại tới." Phụng Tịch Xu nói.

"Hả? Vương gia gọi điện thoại?" Trong giọng Tinh Ảnh mang theo nghi ngờ.

"Đúng vậy! Là vì chuyện cầu hôn Thư nhi." Phụng Tịch Xu buồn cười nói.

"A! Thì ra là như vậy." Tinh Ảnh hiểu rõ gật đầu. "Đúng rồi, ta nói với nàng một chút về kết quả đã điều tra được." Tinh Ảnh lập tức trở về chủ đề chính.

"Tốt, chàng nói đi."

"Ta đi tra xét tư liệu về quốc cữu Mộ Dung Vũ, may mắn, gần đây có việc tương đối khác thường là quốc cữu đột nhiên có nhiều khoản giao dịch không rõ, hơn nữa số tiền giao dịch đều rất lớn, chúng ta lên tìm hiểu nguồn gốc, tra rõ khoản tiền này chảy về phía Xuyên Vân quốc, sau đó còn chưa có tra được, chỉ là cho ta thêm mấy ngày nữa, nhất định sẽ tra được."

Phượng Tinh Xu gật đầu, nói: "Vậy chàng nhanh tra đi, sớm tra được cũng tốt, chỉ là hiệu suất của chàng đã rất khá, thời gian không tới một ngày đã tra ra nhiều như vậy, rất tốt."

Tinh Ảnh cười "ha ha" hai tiếng, lại nói: "Ta sẽ xong sớm, nàng hãy yên tâm đi! Nhưng mà chúng ta tra hẩn như vậy, đoán chừng bên kia sẽ có phát hiện, bây giờ chúng ta đang ở trên địa bàn nhà người ta, mọi sự vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn. Quốc cữu gia này bởi vì có Huyền phi ở sau lưng làm chỗ dựa, những năm này thế lực ở Hí Triều quốc rất sâu, không nói một tay che trời, nhưng cũng là nhân vật khó dây dưa, cho nên các nàng vẫn cẩn thận thì hơn!"

"Được, ta biết rồi, chính chàng cũng chú ý một chút, cứ như vậy đi, tạm biệt." Phượng Tinh Xu thu hồi điện thoại, trong mắt lóe lên tà mị. Quốc cữu gia? Chỉ cần là chuyện Phượng Tinh Xu nàng muốn làm, ngay cả tiên hoàng lão tử cũng phải mở đường cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Chương 30

Từ trong mạch suy nghĩ tỉnh táo lại, Phượng Tinh Xu nhìn sắc trời, thật không còn sớm, suy nghĩ một chút, đứng dậy chạy về phía viện đặc biệt chứa lại trong Hào Mộng lâu. Người trong viện này đều là người mang tới từ Hiền vương phủ, toàn bộ hành lễ với Phượng Tinh Xu rồi lui xuống.

Phượng Tinh Xu đi tới phòng của Phượng Duy Tinh, lẳng lặng pha một bình trà thơm, nhắm mắt lại chờ bóng dáng màu trắng.

Không lâu lắm, một vạt áo trắng liền xuất hiện ở trong tầm mắt. Bước chân có vẻ hơi gấp gáp, ánh hoàng hôn hắt trên áo trắng, nhiễm lên một vệt màu vàng, bước chân hơi vội kéo theo ông tay áo, tựa như một bướm trắng bay xiêu vẹo, ở dưới bầu trời chiều chạy về phía trước.

"Tinh nhi!" Giọng Phượng Duy Tinh vang lên ở cửa ra vào.

Gương mặt Phượng Tinh Xu mang theo nụ cười nhìn về phía cửa, đưa tay rót một chén trà.

Hơi thở Phượng Duy Tinh đã bình ổn, ngồi vào chỗ đối diện Phượng Tinh Xu, nâng chén trà lên hớp một ngụm. "Ta không biết nàng lại đến nhanh như vậy, nên ta đã ra đường đi dạo một mình."

"Ha ha, đột nhiên phát sinh một chút chuyện khẩn cấp, cho nên tới." Phượng Tinh Xu đáp.

"Chuyện khẩn cấp?" Phượng Duy Tinh trầm ngâm, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có, không cần lo lắng, đã giải quyết rồi." Phượng Tinh Xu trấn an nói.

"Vậy thì tốt." Phượng Duy Tinh thở phào nhẹ nhõm. Hắn muốn để cho nàng trải qua cuộc sống không buồn không lo, tất cả vấn đề đều giao cho hắn thay nàng giải quyết, không để nàng bị chút quấy nhiễu nào, nhưng với thân phận này của bọn họ, có rất nhiều chuyện cũng không thể không để ý, vì vậy hắn luôn ngăn ở trước người nàng, giải quyết tất cả các phiền toái. Có điều, luôn có lúc sơ hở, cũng may, nàng cũng không phải là đóa hoa yêu kiều cần người cẩn thận che chở, nàng có thể là đồng hành cùng hắn kẻ vai chiến đấu!

"Đề nói thử thu hoạch sau khi ra đường thế nào?" Phượng Tinh Xu lên tiếng nói.

"Nhìn thử thương nghiệp ở Hí Triều quốc phát triển thế nào, còn dò xét thử mấy sản nghiệp." Phụng Duyệt Tĩnh thần nhiên nói, "Trong Long Hải thành rất nhiều thương gia nhìn như không có liên quan, nhưng mà ta lại phát hiện giữa bọn họ hẳn là có liên lạc, chúng ta muốn phát triển thương nghiệp ở chỗ này vẫn còn có chút khó khăn, mặc dù trước sau sẽ được rất nhiều quý tộc dân chúng theo đuổi, nhưng mà ở trong vòng thương nghiệp, sẽ ở trong trạng thái bị cô lập."

"Cô lập?" Phụng Tĩnh Xu trầm ngâm, "Nghe nói quốc cữu gia Mộ Dung Vũ một tay che trời ở Hí Triều quốc, thế lực lớn như vậy, không có tài chính không lồ ủng hộ, là không có cách nào hoạt động....."

"Nàng nói là..... Là quốc cữu ở sau lưng?" Phụng Duyệt Tĩnh kinh ngạc hỏi.

Phụng Tĩnh Xu gật đầu, "Rất có thể, vừa rồi Tĩnh Ảnh gọi điện tới đây nói với tỷ, gần đây Mộ Dung phủ có mấy khoản bạc không rõ chảy về phía Xuyên Vân quốc, tỷ nghĩ, phần lớn những khoản bạc kia là do những cửa hàng này cung cấp đi!"

"Xuyên Vân quốc?" Phụng Duyệt Tĩnh nghi ngờ, "Chuyện gì đã xảy ra?"

Phụng Tĩnh Xu giương lên nụ cười không rõ, "Nghe nói tổng bộ Phi Tuyết lâu đang ở Xuyên Vân quốc."

"Cái gì?" Phụng Duyệt Tĩnh cả kinh, Mộ Dung Vũ, Phi Tuyết lâu..... Lạ Tĩnh La!?

Phụng Duyệt Tĩnh khiếp sợ nhìn về phía Phụng Tĩnh Xu: "Nàng nói là..... là Mộ Dung Vũ?"

"Trước mắt hẳn là kẻ khả nghi nhất không phải sao?" Phụng Tĩnh Xu không nhanh không chậm nói, "Ngoại trừ chúng ta ra, không có ai biết Tĩnh đi, mà ngày đó người ở chỗ này, không thể nào có người tiết lộ tin tức này ra ngoài, vậy tại sao dọc theo đường đi có nhiều nhóm sát thủ như vậy, hơn nữa tất cả đều hướng về Tĩnh đi?" Phụng Tĩnh Xu nói tới liền dừng, trên mặt Phụng Duyệt Tĩnh từ từ lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

"Nàng nói là, có người cũng nhận ra Tĩnh đi, bởi vì nàng tồn tại sẽ tạo thành uy hiếp nào đó, cho nên phải trừ khử nàng trước khi nàng tới Hí Triều quốc." Phụng Duyệt Tĩnh phân tích nói, "Mà người làm như vậy rất có thể chính là Mộ Dung Vũ! Ngày đó ở cửa ra vào, người của Từ Nguyệt Hi từng phát sinh tranh chấp với người của vương phủ, lúc ấy Đệ Ngũ Long Quân cũng đó, hẳn mang theo Tĩnh đi đến tìm ư phụ, mà Tĩnh đi vừa vặn bị Mộ Dung Vũ thấy được, Mộ Dung Vũ là quốc cữu Hí Triều quốc, nhất định sẽ nhận ra Tĩnh đi, vì vậy vì mặt mũi của hắn, hẳn nhất định sẽ....."

"Trước mắt, Mộ Dung Vũ có hiềm nghi lớn nhất, dọc theo đường đi chúng ta bảo vệ Tĩnh đi rất tốt, trong Hí Triều quốc không có người khác thấy qua Tĩnh đi, vì vậy, không nghi ngờ hẳn thì nghi người nào?" Nói xong, Phụng Tĩnh Xu bày ra kết giới ở trong phòng, nói ra tin tức lấy được buổi trưa cho Phụng Duyệt Tĩnh: "Đệ đoán hôm nay tỷ gặp được người nào?"

"Người nào?" Phụng Duyệt Tĩnh lập tức hỏi ngược lại.

"Hoàng nữ Hí Triều quốc Từ Mộng Cơ." Phụng Tĩnh Xu lộ ra một nụ cười thần bí, "Đệ lại đoán xem hôm nay tỷ lấy được tin tức gì?"

Phụng Duyệt Tĩnh dừng lại, dờ khóc dờ cười nói: "Ta cũng không phải là con giun trong bụng nàng, làm sao ta biết được! Lại nói, hôm nay ta cũng không đi cùng với nàng đâu."

Phụng Tĩnh Xu cũng không đùa giỡn Phụng Duyệt Tĩnh nữa, rất dứt khoát nói cho hắn biết: "Hôm nay tỷ lấy được một tin tức rất thú vị, hoàng nữ Hí Triều quốc Từ Mộng Cơ và hoàng tử Từ Nguyệt Hi, lại là tỷ đệ cùng cha khác mẹ!"

"Loảng xoảng!" Tay Phụng Duyệt Tĩnh run lên, chén trà theo tiếng mà nát vụn. "Nàng... nàng nói gì?" Phụng Duyệt Tĩnh tròn mắt hốc mồm, bị một câu nói của Phụng Tĩnh Xu làm kinh ngạc.

"Là thật." Phụng Tĩnh Xu lặp lại.

"Làm sao có thể!? Từ Nguyệt Hi không phải là đứa bé của Tĩnh đi sao?" Phụng Duyệt Tĩnh vẫn chưa tin. "Làm sao nàng biết? Nàng chỉ thấy Từ Mộng Cơ đã ra suy đoán này?"

"Không phải suy đoán!" Phụng Tĩnh Xu thanh minh lần nữa, "Duy nhi, mặc kệ ta dùng cách gì, kết quả chính là như vậy, cũng không ai có thể thay đổi, cũng không thể nói ta bịa đặt hoàn toàn."

"Nhưng mà, vậy....." Phụng Duyệt Tĩnh còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng chống lại đôi mắt trong veo đó, nên cái gì cũng không nói nữa. Hẳn nên tin tưởng nàng, bất luận nàng nói chuyện hoang đường cỡ nào, hẳn cũng muốn đứng ở sau lưng nàng ủng hộ nàng. Nghĩ như vậy, Phụng Duyệt Tĩnh liền bình tĩnh.

Phụng Tĩnh Xu thu biến hóa của Phụng Duyệt Tĩnh vào trong mắt, ý cười trong mắt càng đậm, kèm theo là tình ý dạt dào. Đây chính là nam nhân mà nàng muốn, bất luận đúng sai, cũng sẽ kiên định, thủy chung như một đứng ở sau lưng ủng hộ nàng.

"Duy nhi, nếu như lúc trước chúng ta hoài nghi động cơ ám sát của Mộ Dung Vũ, như vậy hiện tại, lý do này có phải đủ rồi không?"

"A! Nàng nói là....." Phụng Duyệt Tĩnh chợt hiểu, "Từ Nguyệt Hi và Từ Mộng Cơ là tỷ đệ cùng cha khác mẹ, như vậy Từ Nguyệt Hi chính là nhi tử của Huyền phi rồi! Điều bí mật này, mặc dù không biết có bao nhiêu người biết, nhưng người biết cũng không thể còn sống, hoàng thượng Hí Triều quốc vốn coi Từ Nguyệt Hi là hài tử của Tĩnh đi nên càng yêu thương hẳn có thừa, dưới mắt còn sắp sắp phong hắn làm thái tử, một khi điều bí mật này bị người ta phát hiện, truyền đến trong tai hoàng thượng, như vậy rất có thể đưa tới một hồi sóng lớn, mặc dù cuối cùng có thể sẽ không ảnh hưởng kết quả, nhưng trong lòng hoàng thượng nhất định sẽ có vương mặc, đối với Huyền phi, đối với gia tộc Mộ Dung đều không phải là chuyện tốt, cho nên bất luận thế nào

Mộ Dung Vũ cũng sẽ không để Tinh di sống sót!"

"Đúng, chính là như vậy!" Phụng Tịch Xu gật đầu, "Cho nên, Duy nhi, trước khi chuyện có kết quả, đệ nhất định phải chăm sóc Tinh di thật tốt, không để nàng xảy ra điều gì ngoài ý muốn."

"Được, ta biết rồi!" Phụng Duy Tịch đồng ý nói, "Đúng rồi, nếu như chuyện đúng như thế, vậy đứa bé của Tinh di....."

Phụng Tịch Xu thở dài, "Chuyện xảy ra mười lăm năm trước chúng ta không rõ ràng, tất cả cũng phải đợi Tinh di thật sự tỉnh táo lại mới biết, mặc dù bây giờ nàng không khác gì người thường, nhưng trí nhớ lại bị phong bế, vì vậy chúng ta muốn biết cái gì cũng chỉ có đợi, có điều, hi vọng đứa bé kia còn sống!"

"Nếu không, để người của Hoa Gian từ đi tìm thử?" Phụng Duy Tịch đề nghị.

"Tìm? Làm sao tìm được? Khắp thiên hạ có rất nhiều thiếu niên mười lăm tuổi! Lại nói, chúng ta cũng không biết đứa bé kia là Nam hài hay nữ hài, cứ mù quáng tìm như vậy, không khác nào mò kim đáy biển! Sơ sót một cái, còn có thể dẫm thảo kinh xà" Phụng Tịch Xu nhấp một miếng trà, tiếp tục nói: "Chúng ta vẫn cứ án binh bất động trước đi!" Suy nghĩ một chút, lại nói: "Nếu như muốn làm gì đó, tỷ nghĩ, có thể phải bắt tay vào từ bối cảnh gia đình của Tinh di, như đã nói, bây giờ tỷ vẫn chưa đủ hiểu rõ về thân phận của Tinh di! Để người phía dưới đi điều tra một chút!"

"Được, chờ lát nữa sẽ phân phó." Phụng Duy Tịch đồng ý nói.

Phụng Tịch Xu xem chừng thời gian cũng không còn nhiều lắm, vì vậy đứng lên nói: "Tỷ đi về trước đây, hiện tỷ đang ở chỗ hồ ly, có chuyện gọi điện thoại tìm tỷ là được, bây giờ đệ phải chiều cố Tinh di, chờ bại lộ mục tiêu."

"Được." Phụng Duy Tịch cũng đứng lên."A!" Phụng Tịch Xu đột nhiên cười khẽ một tiếng, "Nói đến điện thoại, tỷ lại nhớ lại, Thư nhi còn có một cuộc điện thoại đó!"

"Cái gì?" Phụng Duy Tịch không rõ chân tướng nhìn Phụng Tịch Xu.

Phụng Tịch Xu kể chuyện vừa xảy ra cho Phụng Duy Tịch, Phụng Duy Tịch nghe cũng liên tục nở nụ cười.

Hai người đi ra khỏi phòng, sau khi Phụng Tịch Xu xoay người cho Phụng Duy Tịch một nụ hôn cáo biệt, mắt liếc về phía chỗ của Lục Tinh La, ngón tay ngọc nhấc lên, một tia sáng màu tím trong nháy mắt vụt lên.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền ****

Ánh chiều tà chiếu xuống, khiến cả vùng đất tỏa ánh vàng, mọi người đắm chìm trong cái mát mẻ của mùa hè.

Phủ quốc cữu to như vậy, bọn hạ nhân nhẹ chân nhẹ tay làm việc. Hôm nay thể lực của quốc cữu như mặt trời ban trưa, nếu ai tay chân không lưu loát, chọc quốc cữu gia tức giận, mất mạng nhỏ cũng không ai quản. Chỉ là giờ phút này, quốc cữu gia không biết đã đi đâu, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy. Có điều, không thấy mới vô cùng may mắn!

"Đây là ý gì?" Trong căn phòng khép kín, truyền đến một tiếng chất vấn.

"Quốc cữu gia, ngài cũng thấy đấy, lâu chủ chúng ta đã quyết định hủy bỏ việc làm ăn này rồi." Một người áo đen đứng thẳng, trước mặt hắn là một xấp ngân phiếu mới tinh.

"Cái gì, hủy bỏ?" Mộ Dung Vũ tức giận vỗ bàn đứng lên, "Tại sao lại hủy bỏ? Không phải các người chưa bao giờ trả lại sao?"

"Quốc cữu gia, đó là quy củ do lâu chủ đời trước của chúng ta quyết định, vốn lâu chủ mới của chúng ta cũng không muốn hủy bỏ cuộc trao đổi này, nhưng mà số lượng sát thủ ám sát đưa vào vụ này đã vượt qua số lượng sát thủ đưa vào các vụ trước kia, hơn nữa còn tổn thất vô cùng nghiêm trọng, chỉ có lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ có năm người còn sống trở về, càng về sau, phái người đi còn không thể sống mà trở về, đây là tổn thất lớn nhất trong lâu chúng ta từ trước tới nay, vì vậy lâu chủ quyết định bỏ vụ trao đổi này, kính xin quốc cữu gia tìm cao minh khác đi!"

Mộ Dung Vũ vừa nghe, gân xanh trên trán nổi lên, vung tay lên, tất cả đồ trên bàn đều bị quét xuống đất, xấp ngân phiếu cũng đi bay theo rơi trên đất.

"Các người rút lui khỏi vụ này, không sợ bị hủy hết uy tín sao?" Mộ Dung Vũ uy hiếp nói, "Mấy năm trước các người đã thất thủ một lần, đắc tội với quyền quý nước khác, khiến các người luôn bị Quân Cơ xử mới xuất hiện áp chế, hôm nay các người xác định Phi Tuyết lâu có thể lại chịu đựng hậu quả uy tín bị hủy hết một lần nữa sao? Chỉ sợ nếu như vậy, sau này Phi Tuyết lâu muốn lên hàng ba tổ chức sát thủ hàng đầu cũng không được rồi!"

Người áo đen ngừng lại, vốn giọng nói chân thật càng thêm một tầng lạnh lẽo: "Quốc cữu gia muốn nói, chúng ta cũng không có cách, lâu chủ nói rồi, tình nguyện phá hủy uy tín cũng không muốn phá hủy Phi Tuyết lâu."

"Người! Được! Được! Biến, cút cho ta!" Mộ Dung Vũ tức giận quát lớn.

Người áo đen nhìn cũng không nhìn Mộ Dung Vũ một cái, xoay người rời đi.

Nét mặt Mộ Dung Vũ âm trầm nhìn chằm chằm ánh nến le lói bên trong phòng, âm thầm nghĩ còn có tổ chức nào có thể giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ này hay không, suy nghĩ hồi lâu cũng không tổ chức nào thích hợp. Danh tiếng cùng với thực lực lớn nhất trong giang hồ chính là Quân Cơ xử, nhưng

Quân Cơ xử đã kiên quyết cự tuyệt hẳn khi mới giao thiệp lần đầu tiên, hẳn chỉ tìm được Phi Tuyết lâu, nhưng không có nghĩ đến Phi Tuyết lâu bị thương nặng như thế, kể tiếp hẳn nên tìm người nào giúp một tay? Còn có tổ chức nào có thể đảm nhiệm đây?

Cho đến cuối cùng, Mộ Dung Vũ không thể không bỏ qua ý niệm âm thầm giải quyết, bước nhanh đi ra khỏi mật thất, cất giọng phân phó ra phía ngoài: "Người đâu! Chuẩn bị xe vào cung!"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

"Tại sao ngươi vẫn còn ở nơi này?" Một tiếng quát to thức tỉnh thiếu nữ, còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã bị người mãnh liệt kéo lên, "Tiểu nha đầu càng lúc càng lớn mật rồi, ban ngày thế mà lại ngăn người ra, ngươi không muốn làm ở Kim phủ đúng không!?"

Thiếu nữ cả kinh, vội vàng nói: "Thái Linh tỷ, tỷ nói gì vậy! Tiểu Mễ thật vất vả mới cầu được một cái chỗ ở Kim phủ, còn lấy được phúc của lão tổ tông mới có thể phục vụ ở bên cạnh lão nhân gia, sao Tiểu Mễ có thể không muốn làm chứ!"

Thái Linh vừa đi về phía trước vừa nói thầm nói: "Còn nói sao! Ngươi nói thử đáng về chính ngươi như thế nào đi! Còn dám ngăn người! Chuyện lão tổ tông phân phó ngươi còn nhớ rõ sao?"

"À? Lão, lão tổ tông phân phó chuyện gì?" Tiểu Mễ sửng sốt, thật đúng là không biết lão tổ tông phân phó chuyện gì!

Thái Linh đối với bản tính của Tiểu Mễ đã tập mãi thành thói quen, xa xa thấy hai bóng người quen thuộc, vội kéo tay Tiểu Mễ nắm thật chặt, ngừng lại, hai người thì lễ với người đi tới: "Gặp qua thiếu gia, biểu tiểu thư!"

Một thân cảm y vàng rực ở dưới trời chiều càng phát ra rực rỡ, Kim Bích Đặc gật đầu với hai người một cái, hỏi: "Nãi nãi đâu rồi?"

"Hồi thiếu gia, lão tổ tông dâng hương tắm rửa đang trong phòng!" Thái Linh hồi đáp.

"Dâng hương tắm rửa?" Tịch Thâm Nhụy nhìn về phía Kim Bích Đặc, "Nãi nãi lại muốn vào căn phòng đó?"

Kim Bích Đặc nhìn Thái Linh, Tiểu Mễ, Thái Linh cúi người chào nói: "Lão tổ tông phân phó tụi nô tỳ đi quét dọn Lâm Phong các trước."

Kim Bích Đặc nói: "Nếu như thế, các ngươi mau đi đi!" Quay đầu lại nói với Tịch Thâm Nhụy: "Nếu nãi nãi muốn đi Lâm Phong các, diendnle,qu.y don hôm nay cũng không đi tìm người, chúng ta đi thôi! Vừa đúng ta muốn đi xem cửa hàng một chút, muội trở về phòng đi!"

Tịch Thâm Nhụy hiểu gật đầu, hai người cùng rời khỏi.

Thái Linh và Tiểu Mễ đưa mắt nhìn hai người rời đi, cho đến khi không thấy được bóng dáng, Thái Linh mới tiếp tục đi về phía trước. Tiểu Mễ vội vàng đi theo phía sau Thái Linh, nghi ngờ hỏi: "Lâm Phong các? Thái Linh tỷ, Lâm Phong các là nơi nào vậy? Sao muội chưa bao giờ nghe qua?"

Thái Linh không ngừng bước chân, nhưng cũng không quên giải thích: "Lâm Phong các là cấm địa Kim gia, chỉ có lão tổ tông mới có thể đi vào, cũng chỉ có người bên cạnh lão tổ tông mới có thể đi vào quét dọn, lần đầu tiên ngươi đi vào, chớ lát nữa đi vào tay chân phải nhanh nhẹn, cũng đừng làm hỏng cái gì, nếu không hậu quả cũng không phải là ngươi có thể gánh nổi!" Thái Linh cảnh cáo nói.

"Oa! Nghiêm khắc như vậy sao?" Tiểu Mễ rụt cổ lại, trong lòng nhỏ giọng nhắc nhở mình, chớ lát nữa nhất định phải cẩn thận một chút.

Đang khi nói chuyện, hai người đã đi tới Lâm Phong các.

Thái Linh đưa tay đẩy, cửa nhẹ nhàng mở ra, không có phát ra một tiếng vang, như vậy có thể thấy được, cánh cửa này thường có người ra vào.

Tiểu Mễ đi theo Thái Linh, còn có mấy tỷ nữ hơi lớn tuổi, mấy người phân phối nhiệm vụ, liền bắt đầu cẩn thận quét dọn.

Trong lòng Tiểu Mễ vẫn nhắc nhở mình phải cẩn thận làm việc, nhưng càng nhắc nhở ngược lại càng sẽ hỏng việc, khi Tiểu Mễ quét dọn đến một góc, tay đã cứng ngắc, không để ý, hộp gỗ trong tay rơi tay rơi xuống đất.

"Cạch!" Sau khi hộp gỗ tinh xảo rơi xuống vang lên tiếng trong trẻo, nắp hộp bung ra, bức họa trong hộp theo đó mà mở ra.

"A!" Tiểu Mễ giật mình, vội vàng nhìn xung quanh, nhìn thấy gần đây không có người, trái tim đập thình thịch trong lòng rồi cuộc đời xuống, nhanh chóng tới trước bức họa đã rơi xuống đất lên, miễn bị nhìn người thấy.

"Ah?" Khi Tiểu Mễ thấy người trên bức họa thì trong lòng kinh ngạc, bức họa này về ai? Sao.....

Nghe được gần đó có động tĩnh, Tiểu Mễ vội vàng cất bức họa bỏ vào hộp gỗ, quay người đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Chương 31

Ở trong phủ tể tướng mấy ngày, thông qua Tâm Mộng Hồ, quan hệ của Phụng Tịch Xu và Tử Mộng Cơ càng thêm thân thiết, Phụng Tịch Xu thường xuyên chơi cờ với Tử Mộng Cơ, nói những chuyện đã trải qua, hai người càng nói chuyện càng hợp ý, quả thật có loại cảm giác hận không thể gặp sớm hơn.

Tử Mộng Cơ đúng là một người rất có tài hoa, bất luận là tư tưởng mưu lược hay là kiến thức, đều có thành tựu rất sâu. Nếu không phải những năm này ở trong hoàng cung bị lạnh nhạt, khiến nàng học xong phải giấu tài, vị hoàng nữ này chỉ sợ sớm đã nổi tiếng khắp thiên hạ rồi!

Có lẽ bởi vì Tâm Mộng Hồ, có lẽ bởi vì bản thân Phụng Tịch Xu, dù sao khi Tử Mộng Cơ đối mặt với Phụng Tịch Xu lại không đề phòng, khiến Phụng Tịch Xu rất dễ dàng hiểu hết con người nàng không còn một mống. Phụng Tịch Xu lấy một tấm chân tình đối đãi, khiến Tử Mộng Cơ cũng sắp coi Phụng Tịch Xu là tri kỷ thứ hai sau Tâm Mộng Hồ. Hai người ngoài việc trao đổi tài văn chương ra, còn thường xuyên làm một chuyện, đó chính là nhìn Tâm Mộng Hồ và Hàm Tĩnh đùa giỡn.

Lần này Hàm Tĩnh lại phát huy khiếu người khéo mẽ xứng vô cùng nhuần nhuyễn, mặc cho Tâm Mộng Hồ chê cười thế nào cũng mặt không đổi sắc, ngay cả Tâm Mộng Hồ cầm gậy đánh hấn cũng không lui bước chút nào, trong cơn tức giận Tâm Mộng Hồ vùng gậy to lên, đánh đầu Hàm Tĩnh đến rách chảy máu! Ngay lúc đó nàng đã bị sợ đến hoang mang, khi nào khóc cũng không biết, cuối cùng vẫn là Tâm Á Thanh nói một câu giữ Hàm Tĩnh lại: "Người đã cố chấp như vậy, thế thì người cứ ở lại bảo vệ tiểu nữ đi!" Trời mới biết với bản lĩnh của Tâm Mộng Hồ, Hàm Tĩnh cũng không theo kịp, lời này của Tâm Á Thanh cho dù ai đều cảm thấy rất giả dối, nhưng vì hai oan gia này, tất cả mọi người đều mắt nhắm mắt mở, giả bộ như không biết, cứ như vậy để Hàm Tĩnh ở lại.

Trải qua chuyện Hàm Tĩnh "chảy ra nhiều máu", Tâm Mộng Hồ cũng không còn bài xích hấn nữa, tuy rằng vẫn xa cách, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ len lén quan tâm, trên miệng nàng nói là sợ Hàm Tĩnh bị nàng đánh đến ngốc muốn nàng phụ trách, trên thực tế còn không phải quan tâm người ta lại nhún nhường không được sao, vị chết còn cứng mỏ! Sợ rằng Hàm Tĩnh này còn ước gì nàng đánh lại một lần nữa, hoàn toàn "phụ trách" luôn! Phụng Tịch Xu và Tử Mộng Cơ thường xuyên thấy nàng kỳ cục như vậy, hai người còn cảm thán với nhau mà nói sau này gặp được người trong lòng ngàn vạn lần không thể giống như hồ ly, thích cứ việc nói thẳng, tránh lãng phí thời gian, làm không tốt, sẽ phải bỏ lỡ.

Có điều cũng chính là hồ ly khẩu thị tâm phi, khiến Tử Mộng Cơ sau này gặp được người ngưỡng mộ trong lòng thì không chút do dự xuất khẩu cầu ái, oanh động thiên hạ. Đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Mấy ngày nay, ngoài trong vương phủ rất náo nhiệt ra, Long Hải thành cũng là một mảnh vui mừng, dân chúng ở đây đều chuẩn bị cho đại điển sắc phong thái tử, dân chúng Hi Triều quốc từ bốn phương tám hướng đều tới, muốn quan sát một phen, coi như không xem được, cảm thụ một chút không khí cũng đáng vui mừng. Đặc biệt là hai ngày nay, kể từ sau khi đoàn sứ giả Long Phong quốc đến, đoàn sứ giả Xuyên Vân quốc và Việt Sa quốc cũng đã lần lượt tới, dân chúng hoan nghênh nhiệt liệt. Vương gia Phụng Hàm Tiểu của Long Phong quốc, vương gia Đông Phương Bản của Xuyên Vân quốc và tam hoàng tử Việt Sa quốc, ba người thân phận cao quý, diện mạo bất phàm, dẫn đến trái tim các thiên kim tiểu thư, đại gia khuê tú Long Hải thành rung động, những quán son phấn, hiệu vải, tiệm trang sức buôn bán vô cùng thịnh vượng, mỗi một lão bản đều cười đến nở hoa, kiếm tiền đếm tới mỏi tay.

Đối mặt với rầm rộ như thế, Phụng Tịch Xu may mắn khi mấy ngày trước vào thành đã để Phụng Duy Tĩnh đi trước một bước, nếu không bây giờ sẽ bị chìm ngập trong đồng son phấn mất thôi.

Nhưng mà lại để cho Phụng Tịch Xu kinh ngạc chính là lần này người Việt Sa quốc tới Hi Triều quốc lại từ Long Ứng Tĩnh biến thành tam hoàng tử Long Ứng Quân, hơn nữa còn Viêm Vũ Thụy nửa đường chạy đi cũng không thấy bóng dáng đâu. Không có người quen, ngay cả hứng trí tán dóc Phụng Tịch Xu cũng không có. Cả ngày không phải vui ở phủ tể tướng chính là lạng lẽ chạy đến Hào Mộng lâu tìm Phụng Duy Tĩnh, lại cùng Lục Tĩnh La đã dịch dung, ba người cùng nhau lên núi xuống biển, chơi được cực kỳ vui mừng. Về phần Tuấn Thư, đã giao cho Tĩnh Anh vừa trở về không lâu, đứa nhỏ này, hai ngày nay lấy được điện thoại, thấy vô cùng mới lạ, ngày ngày ôm điện thoại không phải nấu cháo điện thoại cho phụ mẫu mình thì chính là chơi trò chơi, chơi vui đến quên mọi việc. Giao cho Tĩnh Anh, Tĩnh Anh vừa có thể dạy hấn dùng điện thoại thế nào, mặt khác, có Tĩnh Anh coi chừng, cũng sẽ không bị người khác phát hiện, Phụng Tịch Xu lại rất yên tâm!

Mấy ngày nay phủ tể tướng có hai vị khách, tới đặc biệt ân cần, một là Hoa Ngọc Dung rạng rỡ hoa đào tràn lan, một là Từ Nguyệt Hi chức cao quyền quý ý mình bất phàm. Hoa Ngọc Dung tất nhiên không nói, kể từ ngày đó Phụng Tĩnh Xu tựa như cam kết một phen, đã bắt đầu từ từ tiếp nhận Hoa Ngọc Dung đến gần, vì vậy Hoa Ngọc Dung có thể nói là như nhặt được vàng, ngày ngày mang về mặt tươi cười; mà so sánh, Từ Nguyệt Hi có vẻ âm trầm rất nhiều, thái độ của Phụng Tĩnh Xu đối với hắn có thể so với người xa lạ, đối với hắn thân phận cũng chẳng thêm gì tới, có một lần, Từ Nguyệt Hi bị Phụng Tĩnh Xu "không biết phân biệt" làm cho giận đến khẩu xuất cuồng ngôn, nhục mạ một câu, chọc giận người bên cạnh Phụng Tĩnh Xu lại không thể chọc tức Phụng Tĩnh Xu, Phụng Tĩnh Xu chỉ dùng câu nói đầu tiên đã đánh mất hết "tình cảm mãnh liệt" của Từ Nguyệt Hi —— "Hoàng tử, thiên hạ đều biết, Phụng Tĩnh Xu ta chắc chắn sẽ không lập gia đình, ta chỉ biết thú phụ, hơn nữa, cho tới bây giờ, ta đã có ba vị hôn phu, ngài xác định ngài muốn là ta sao?"

Đây là lần đầu tiên Phụng Tĩnh Xu nói rõ chuyện của mình với người ngoài, trước đó khi xác định quan hệ với ba người Phụng Duy Tĩnh cũng không có giọng trống khua chiêng, mấy ngày trước Phụng Vu Dực đến Xuyên Vân quốc cầu hôn, da.nlze.quydo/n tin tức truyền đến sợ rằng cũng phải phí chút thời gian, vì vậy cũng rất nhiều người không biết Phụng Tĩnh Xu đã đính hôn, hơn nữa thật như lúc ban đầu nàng đã nói, là thú phụ, hơn nữa còn thú cả ba phu!

Từ sau ngày đó, số lần Từ Nguyệt Hi tới đã giảm bớt, chỉ là dựa theo tin tức nội bộ của Từ Mộng Cơ, mấy ngày trước Từ Nguyệt Hi và "dưỡng phi" Huyền phi của hắn đã xảy ra một cuộc tranh chấp, hình như Huyền phi hết sức ngăn cản Từ Nguyệt Hi tiếp xúc quá mức với nhóm người Phụng Tĩnh Xu Lộng Phong quốc, đây cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến nhiệt tình Từ Nguyệt Hi chợt giảm.

Một ngày này, phủ tể tướng lại tới hai người, một là Hoa Ngọc Dung vẫn gió xuân như cũ, một là Phụng Hàm Tiểu mang theo oán khí trên mặt. Cảm xúc của hai người rõ ràng đối lập tạo thành một trường hợp quái dị, khiến bọn hạ nhân phủ tể tướng đều không khỏi len lén liếc mắt nhìn.

Hai người mới vừa ngồi xuống không lâu, đã gặp được Tâm Mộng Hồ và Hàm Tĩnh đi ra ngoài trở về. Sau khi chào hỏi, Tâm Mộng Hồ trêu chọc Hoa Ngọc Dung nói: "Thế nào, phủ tể tướng của ta đây chẳng lẽ lại thật sự thành ngôi nhà thứ hai của Hoa đại công tử người sao? Ngày ngày chạy tới đây, người không thấy mệt sao?"

Hoa Ngọc Dung cũng cười nói: "Mệt? Làm sao có thể chứ? Tư vị trong đó, tin tưởng Tâm đại tiểu thư cũng hiểu chứ?"

"Cái gì, cái gì mà tư vị trong đó! Người nội bầy gì thế?" Tâm Mộng Hồ đỏ mặt, lấp ba lấp bắp trách mắng.

"Ồ! Chẳng lẽ là ta nhìn lầm sao? Mấy ngày nay không phải Tâm đại tiểu thư đều chạy tới Hạnh Lâm đường sao? Dinendian.loqidjon Chẳng lẽ không phải vì....." Cố ý mập mờ kéo dài giọng, đôi mắt hoa đào của Hoa Ngọc Dung không ngừng liếc nhìn sang một bên.

Hàm Tĩnh vừa nghe lời này, vốn là gương mặt lãnh khốc trong nháy mắt mềm xuống, trong ánh mắt nhìn về phía Tâm Mộng Hồ cũng mang theo một tia nóng bỏng.

"Vị, vị cái gì! Ta còn không phải đi nhìn..... nhìn Đệ Ngũ Long Quý sao? Đúng, chính là nhìn hắn, hắn mới đến, nhất định có rất nhiều chỗ không hiểu, bản tiểu thư phải đi chăm sóc hắn!" Tâm Mộng Hồ ưỡn ngực nói rất đúng lý hợp tình.

"Hả?" Hoa Ngọc Dung giả bộ kinh ngạc nói: "Ta còn tưởng rằng người cũng biết Long Quý là danh y, cho nên để hắn giúp một tay xem thử lỗ thủng trên đầu người khác!"

"Cái gì lỗ thủng chứ!" Tâm Mộng Hồ nhảy dựng lên, xấu hổ kêu: "Đã tốt rồi còn nhìn cái gì!"

"Ha ha! Dạ, đều tốt, đều tốt!" Hoa Ngọc Dung vẫn cười đến cực kỳ mập mờ.

"Hừ!" Tâm Mộng Hồ xấu hổ, vung tay rời đi, Hàm Tĩnh vội vàng đuổi theo, hai người ngay cả Phụng Hàm Tiểu ở bên cạnh cũng bỏ quên.

"Đường như Hoa công tử rất quen thuộc Tâm cô nương!" Gương mặt Phụng Hàm Tiểu hơi tối tăm, giọng điệu nói chuyện rất trầm thấp.

Tâm tình Hoa Ngọc Dung đang tốt không chút nào thấy được địch ý mơ hồ của Phụng Hàm Tiểu, cười híp mắt trả lời: dfienddn lieqiudoon "Đầu có! Vốn không có cơ hội quen biết Tâm cô nương, sau lại vẫn nhờ phúc của Tĩnh Tĩnh, quen biết được người có tính tình sáng khoái như vậy!"

Tĩnh Tĩnh? Phụng Hàm Tiểu vì xưng hô này mà ánh mắt chợt tối sầm, phiền não trong lòng càng sâu.

Đã mấy ngày rồi, kể từ sau khi tới Hí Triều quốc, hắn đã tách ra với tiểu Tĩnh. Mỗi ngày hắn đều được mời đi tham gia bữa tiệc phong phú, mỗi ngày đều có nữ nhân phong tình khác nhau đối với hắn ôm ấp yêu thương, mỗi ngày hắn đều ở trong phòng tha thiết mong chờ cửa dịch quán sẽ xuất hiện bóng hình xinh đẹp nhớ nhung ngàn vạn lần, nhưng hi vọng càng lớn thất vọng lại càng lớn. Sơn hào hải vị trên bữa tiệc hắn ăn không ngon, thân thể mềm mại ở trong lòng cũng không có khát vọng mà hắn muốn, bóng dáng xuất hiện ở cửa dịch quán vĩnh viễn đều phải là người không liên quan!

Phụng Hàm Tiểu cắn răng nghiêng lợi nghĩ tới, nữ nhân này, từ sau khi hai người tách ra như giống như chim nhỏ được phép cất cánh bay, vốn sẽ không quay đầu lại nhìn hắn khổ sở đứng tại chỗ chờ đợi! Trong cuộc truy đuổi này, hắn vẫn luôn diễn nhân vật chờ đợi, mà con chim bay lượn kia, chưa từng cảm nhận được ánh mắt mong chờ của hắn!

Tại sao? Phụng Hàm Tiểu không khỏi tự hỏi, tại sao nàng chưa nhìn ra cảm tình của hắn đối với nàng? Ngay cả Hoa Ngọc Dung cũng được nàng đón nhận, tại sao nàng không chấp nhận hắn!? Là bởi vì..... Thân phận sao? Khiến nàng vừa bắt đầu đã bỏ quên hắn.....

Khóe miệng Phụng Hàm Tiểu bật ra một nụ cười khổ, đúng vậy! Thân phận, cái thân phận đáng chết! Bọn họ là đường huynh muội, bọn họ không thể ở bên nhau!

"Ah, Phụng vương gia, người làm sao vậy?" Phát giác Phụng Hàm Tiểu trầm mặc, Hoa Ngọc Dung không khỏi lên tiếng quan tâm nói.

"Không, không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ tiểu Tĩnh chạy đi đâu, lâu như vậy vẫn chưa trở lại." Phụng Hàm Tiểu vội vàng nở nụ cười, che giấu tất cả khổ sở.

"Ồ! Ha ha, có thể đi ra ngoài chơi rồi? Hai ngày nay Bách Tĩnh phụng cập nhật món ăn mới, có thể nàng đã chạy tới đó rồi?" Hoa Ngọc Dung cười ha hả suy đoán nói.

"Nếu Hoa công tử biết tiểu Tĩnh đi đâu, vì sao vẫn còn ở nơi này chờ?" Phụng Hàm Tiểu hỏi.

Hoa Ngọc Dung xin lỗi gãi gãi mặt, "Tĩnh Tĩnh không cho đi, nói, ách, nói chúng ta có nhiều thời gian, không vội."

Phụng Hàm Tiểu nghe vậy nắm chặt ống tay áo. Có nhiều thời gian? Không vội? Nghe được lời này, lòng Phụng Hàm Tiểu đột nhiên co rút đau đớn, những lời này, chỉ sợ hẳn trông mong cả đời cũng không trông mong được!

Tâm tư khác nhau, hai người câu có câu không tán gẫu, chờ đợi bóng hình xinh đẹp trong lòng trở về.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

Hai ngày nay dân chúng Long Hải thành trôi qua có thể nói là hạnh phúc mỹ mãn, khắp nơi trong Long Hải thành tràn đầy bầu không khí vui mừng, thương đội theo các đoàn sứ giả các quốc gia tràn vào Long Hải thành, việc buôn bán trong Long Hải thành càng thêm phồn vinh, hàng hóa của các quốc gia càng phong phú đặc sắc, khiến người ta liếc nhìn đến hoa mắt, không kịp nhìn kỹ.

Hai ngày nay tin mừng lớn nhất của dân chúng chính là Bách Tĩnh phụng ra món ăn mới, món ăn mới kết hợp được với điểm đặc sắc bản địa Hí Triều quốc, cập nhật một loạt bữa tiệc hải sản lớn, còn có rất nhiều điểm tâm đồ ngọt, hấp dẫn phần lớn người tiêu thụ, từ quý tộc thương nhân đến dân chúng bình dân, mỗi ngày người ra vào Bách Tĩnh phụng gấp bốn năm lần trước kia, bậc cửa Bách Tĩnh phụng gần như bị đập mòn, tiểu nhị trong Bách Tĩnh phụng loay hoay không ngừng nghỉ."..... Cuối cùng rắc thêm một chút gia vị, trang trí xong là có thể dọn thức ăn lên!" Bên trong phòng bếp Bách Tĩnh phụng, dñiendn liequdoon hơn mười vị đầu bếp vây quanh một chỗ, sợ hãi nhìn thiếu nữ có thân hình nhỏ nhắn trước mắt với một đôi tay ngọc không ngừng chuyển động tới lui, một bàn thức ăn khiến người ta thèm thuồng cứ như vậy hiện ra.

Thiếu nữ xoay người, trong mắt tỏa ra ánh sáng tự tin, khiến người ta không khỏi hơi bị cảm phục.

"Tất cả mọi người thấy rõ rồi chứ? Chờ lát nữa ta sẽ phái người đưa thực đơn tới, tự các người suy nghĩ thử xem, " Nói xong, nàng vỗ đôi tay, nói: "Được rồi! Món ăn hôm nay chính là mấy thứ này! Các người tới nếm thử xem! Lại thảo luận với nhau một chút, trao đổi tâm đắc!" Nói xong, thiếu nữ nhường chỗ lại, để đám đầu bếp tiến lên thử món ăn.

Đi ra khỏi phòng bếp, thiếu nữ chạy về phía một nhả gian ở lầu hai Bách Tĩnh phụng, một tiểu nhị Bách Tĩnh phụng đi theo phía sau, trong tay mang theo bốn cái làn tỏa hương thơm.

"Tĩnh nhi, nàng đã tới!" Vừa tiến vào nhả gian, đã thấy một tầm mắt dịu dàng nghênh đón.

"Ha ha! Mọi người đợi đã lâu!" Phụng Tĩnh Xu cười ha hả ngồi xuống, tiểu nhị lưu loát bưng các món ăn trong rổ ra, rồi quy củ lui xuống.

"Oa! Thơm quá!" Tuần Thư mặc áo đỏ với đôi mắt phụng tròn tròn, cái miệng nhỏ hồng hồng chảy nước miếng, diemndnle,qu.y don trong cổ họng không ngừng nuốt nước miếng "ừng ực ừng ực", một bộ dạng mèo thèm ăn, chọc cho người chung quanh nở nụ cười liên tục.

"Xu, thủ nghệ vẫn tốt như vậy!" Trong mắt Tĩnh Ảnh chưa đầy sự cung chiêu.

"Ha ha, đi theo tiểu thư thật đúng là có lộc ăn!" Văn Nhân Tĩnh Phong không biết nhô ra từ nơi nào cũng nói khoác không ngừng.

"Thời đi! Mấy người các người giữ lại miệng để ăn đi!" Phụng Tĩnh Xu cười ngồi xuống, cầm đũa lên bắt đầu gấp thức ăn.

Mấy người thấy Phụng Tĩnh Xu động đũa, cũng rói rít ăn.

Tiếng huyền nào ở lầu dưới truyền tới lầu hai cũng rất mơ hồ, cửa hàng trong tay Phụng Tĩnh Xu bao giờ cũng có hiệu quả cách âm không tệ, tạo cho khách một không gian yên tĩnh.

Mấy người đang ngồi trừ Tuần Thư ăn như hổ đói ra, đều ăn tương đối lịch sự, vừa ăn còn vừa trò chuyện.

"Tĩnh nhi, hai ngày nay nàng làm ra đồ ăn có thể khiến Bách Tĩnh phụng kiếm lời rồi!" Phụng Duy Tĩnh cười nói.

"Vậy sao?" Phụng Tĩnh Xu không thêm để ý nhún nhún vai, bây giờ nàng đã giàu đến chảy mỡ, không quan tâm những món tiền kia.

"Nếu không phải không tiện mắt nhìn thấy, ta thật đúng là không thể tin được tiểu thư lại là lão bản giấu mặt phía sau Bách Tĩnh phụng!" Văn Nhân Tĩnh Phong nói.

"Nếu Tĩnh Phong có ý, cứ ở lại Bách Tĩnh phụng giúp một tay đi!" Phụng Tĩnh Xu nhìn Văn Nhân Tĩnh Phong.

Văn Nhân Tĩnh Phong ngừng lại, cười đến càng thêm rực rỡ, "Mặc dù công việc ở Bách Tính phường rất tốt, nhưng Tĩnh Phong cho rằng, chỉ có ở bên cạnh tiểu thư mới là tốt nhất, những ngày sau này vui vẻ, lại có lộc ăn, coi như không lấy được một chút lương tháng ta cũng nguyện ý."

Phượng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh nghe vậy không để lại dấu vết liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tỏa sáng bốn phía.

Phượng Tĩnh Xu cười ha ha, chuyển đề tài khác.....

Com nước no nê, mấy người chậm rãi đi xuống lầu, chuẩn bị rời đi.

Đi tới cửa, một bóng dáng đứng phải vội vã Phượng Duy Tĩnh. Phượng Duy Tĩnh lui một bước, giữ người trong ngực.

"A! Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Người không sao chứ?" Giọng nói lo lắng bao hàm áy náy, xin lỗi liên tục.

"Ha ha! Không sao." Phượng Duy Tĩnh an ủi nói.

Tiểu nhân nhi trước mặt ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Phượng Duy Tĩnh, bật thốt lên: "A, là người!"

Ánh mắt Phượng Duy Tĩnh nhìn người trước mặt, "Chúng ta đã từng gặp qua?"

"A, người quên rồi sao? Ngày đó chúng ta cũng đụng nhau ở trên đường!" Nữ tử nhắc nhở.

"Hình như là có chuyện này." Phượng Duy Tĩnh suy nghĩ, cười đáp nói.

"Tiểu Mễ!" Một giọng nói thờ hờn hờn truyền đến, "Làm sao người lại đụng vào người nữa vậy!"

"Thái Linh tỷ, thật xin lỗi! Người ta không cẩn thận thôi!" Tiểu Mễ nhíu mày bĩu môi mà nói.

"Ai! Được rồi, được rồi, trước không nói nữa, chúng ta nhanh vào thôi!" Thái Linh vội vàng kéo Tiểu Mễ đi vào Bách Tính phường.

Phượng Duy Tĩnh nhìn hai người, cười một tiếng gật đầu với nữ tử liên tục quay đầu lại nhìn, chạy về phía đám người Phượng Tĩnh Xu.

"Ha ha! Hoa đào nhỏ sao?" Phượng Tĩnh Xu cười trêu nói.

"Hừ!" Phượng Duy Tĩnh tức giận chọc chọc trán của Phượng Tĩnh Xu, "Biết ngay nàng sẽ nói lung tung!"

Tiếng cười mấy người dần dần xa.

"Tiểu Mễ! Rốt cuộc người đang nhìn cái gì?" Thái Linh khề kêu lên, thức tỉnh Tiểu Mễ.

"Không có, không có gì....." Tiểu Mễ rút cổ lại, không quay đầu nữa. Nhưng nghi vấn trong lòng càng sâu hơn, người này sao.....

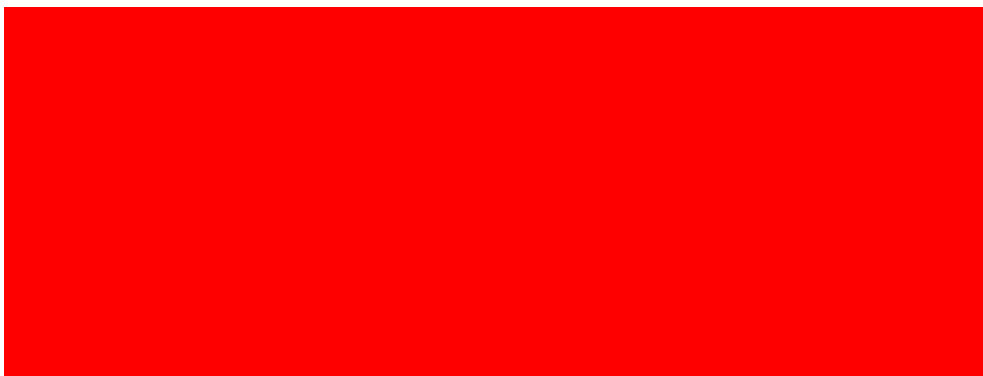
Cho đến khi mang theo đồ ngọt mà Bách Tính phường vừa mới ra trở về Kim phủ, Tiểu Mễ còn đang suy nghĩ.

Cuối cùng, vì không để trong lòng có vướng mắc, Tiểu Mễ quyết định...

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Chương 32

Giao cái giỏ trong tay cho thị nữ, Tiểu Mễ cẩn thận bước đi nhìn cửa trước mắt dần dần đóng lại, muốn làm gì đó lại chỉ lưỡng lự ở gần Lâm Phong các.

Đuôi mắt nhìn thấy thị nữ tỷ tỷ mới vừa rồi đi vào chạy ra, Tiểu Mễ vội vàng trốn vào một bên núi già, cho đến khi tiếng bước chân cách xa, Tiểu Mễ mới lộ ra đầu nhỏ nhìn xung quanh, xác định thật không có người, mới đi ra khỏi núi già.

Kim gia quản giáo hạ nhân rất nghiêm, vì vậy không người nào dám vi phạm quy củ, hạ nhân bị Kim gia đuổi ra khỏi cửa rất khó tìm lại được công việc, bởi vì trong Long Hải thành có rất nhiều gia đình giàu có đều noi theo Kim gia. Bây giờ Lâm Phong các yên tĩnh ngay cả tiếng tim đập của bản thân Tiểu Mễ cũng có thể nghe thấy. Die nd da nle q uy ydo n Lâm Phong các là cấm địa của Kim gia, không người nào dám xông vào, hôm nay Tiểu Mễ là người đầu tiên làm việc này, hậu quả, sợ là..... Nghĩ tới đây, Tiểu Mễ càng rụt rè hơn, có chút do dự. Nhưng vừa nghĩ tới mình sau này sẽ phải sống trong sự hoang mang, không ngừng nghĩ tới điều thắc mắc kia, lòng hiếu kỳ càng lớn mà không thể nói ra khiến Tiểu Mễ còn khổ sở hơn cả việc bị đuổi ra khỏi Kim gia, nghĩ tới đây, thần kinh Tiểu Mễ run lên, nổi lên lá gan đi tới trước cửa Lâm Phong các.

Thận trọng đẩy cửa ra, không phát ra một chút tiếng vang, Tiểu Mễ bước vào bên trong Lâm Phong các.

Trong các tiếng nói chuyện, Tiểu Mễ đi men theo tiếng nói.

"..... Khả Hân, Thúy Thần, các người tới nếm thử đi, đây là món ngọt mới ra của Bách Tính phường đây....."

"..... Tiểu La, người cũng tới thử đi..... đứa nhỏ này, thích ăn nhất đồ ngọt mà....."

"Ai..... Ta cũng ăn một miếng vậy, um, ăn ngon thật....."

"Lão đầu..... Người cũng tới thử một miếng đi....."

Tiểu Mễ nghe thấy giọng nói già nua tự làm bầm thì nghe không hiểu, trong lòng có chút sợ hãi. Bước nhỏ đi về phía trước, men theo tiếng, Tiểu Mễ tìm được người nói chuyện —— người có địa vị tối cao nhất Kim gia Trình Khả Diệu, lão tổ tông Kim gia.

Trình Khả Diệu* là nãi nãi của đương gia đương nhiệm Kim gia Kim Bích Đặc, cuộc đời của bà có thể dùng hai chữ truyền kỳ để hình dung. Mười lăm tuổi bà gả vào Kim gia, sau vì Kim gia mà sinh thêm bốn nhi tử trắng mập. Bên trong, bà đã quản lý Kim gia trật tự ngăn nắp, từ trong lòng bọn hạ nhân phục tùng vị thiếu phu nhân làm việc quả quyết này; bên ngoài, bà trợ giúp vị hôn phu Kim Phong Dương xử lý thương nghiệp dưới danh Kim gia, cùng với Kim Phong Dương hai người phối hợp ăn ý, bất luận đối nội đối ngoại một người sắm vai e then một người sắm vai xấu xa, dieendaanleequydonn phát triển Kim gia sự nghiệp đến bốn nước, cắm rễ thật sâu ở Hí Triều quốc, đúc nên gia tộc Kim thị huy hoàng. Khi bà ba mươi tuổi, một lần Kim Phong Dương ra cửa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, từ đó Trình Khả Diệu làm quả phụ. Bà cực kỳ bi thương kiên cường chống đỡ xử lý gia nghiệp không lồ mà trượng phu để lại, đối mặt với những gương mặt không có ý tốt cùng với bốn đứa bé còn nhỏ tuổi, Trình Khả Diệu hoàn toàn bỏ ra tinh lực để duy trì Kim gia, khiến nó không bị họ hàng gần cùng với đối thủ trên thương trường đồ nát rục rịch chia cắt.

*Vốn trong bản gốc là Kim Trình Khả Diệu, người này tên thật là Trình Khả Diệu, nhưng vì gả vào Kim gia nên lấy luôn họ phu quân nên mới có tên Kim Trình Khả Diệu, vì tránh đề rồi, từ sau, mình xin phép đề thành Trình Khả Diệu luôn, cảm ơn!

Đây, cứ như vậy Trình Khả Diệu lấy cả vai nhu nhược của bà vác tất cả gánh nặng, nuôi dưỡng bốn nhi tử thành người. Nhìn bốn nhi tử thành gia, giao sản nghiệp Kim gia cho trưởng tử Kim Văn An, ba nhi tử còn lại phụ trợ, Trình Khả Diệu lui về vị trí phía sau màn, bắt đầu quản lý hôn nhân đại sự của các con. Cho đến đứa con nhỏ tuổi nhất thành thân sinh con rồi, Trình Khả Diệu mới hoàn toàn buông Kim gia xuống, trải qua cuộc sống niềm vui thú của người già.

Trình Khả Diệu gả vào Kim gia, quản lý Kim thị trong năm tháng, làm ra cống hiến lớn nhất chính là hủy bỏ chế độ trưởng tử thừa kế, lựa chọn người có năng lực mạnh nhất trong đám tôn tử Kim gia tiếp chương Kim thị. Bởi vì Kim Phong Dương chỉ có một thê tử là bà, vì vậy Kim gia chỉ có bốn nhi tử, Trình Khả Diệu tuyển chọn trưởng tử xuất sắc nhất trong bốn nhi tử tới tiếp quản, mà khi tới thế hệ cháu, trên vấn đề người thừa kế, Trình Khả Diệu đã lần đầu tiên nhúng tay từ sau khi nhi tử tiếp chương, kiệt lực phản bác lựa chọn đích tử Kim Bích Đặc của nhi tử thứ tư Kim Văn Nhiên, mà sự thật chứng minh, Kim Bích Đặc đúng là lựa chọn chính xác nhất. Hôm nay Trình Khả Diệu lui thân, ở Kim gia bảo dưỡng tuổi thọ, trên dưới Kim gia rất kính sợ vị tổ mẫu đã trải qua mưa gió này, thủ hạ Kim thị cũng rất sùng kính vị tổ mẫu này.

Trình Khả Diệu đã bảy mươi, lớn tuổi càng tưởng nhớ ngày trước, nhiều năm trước đã sai người dựng nên Lâm Phong các làm cấm địa, tự mình một mình ở bên trong, nhìn bức họa trượng phu lúc còn sống, nhớ lại những người nhà đã qua đời, tính toán cứ như vậy vượt qua tuổi già.

Tiểu Mễ nhón chân lên len lén núp ở phía sau giá sách, nghi hoặc nhìn lão tổ tông nhìn bức họa phía trên tường nói thầm, vừa nhớ tới còn vừa cười khanh khách ăn bánh ngọt mới vừa đưa vào, sợi tóc màu trắng bạc được ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên thêm một lớp màu vàng kim, vóc người hơi có vẻ phúc hậu tùy ý ngồi trên sạp ghế trước bức họa.

Tầm mắt Tiểu Mễ đưa về phía bức họa trên tường lần nữa, nằng nèo mắt lại đưa cổ dài ra, càng xem trong lòng càng kinh ngạc.

Đột nhiên, một chú chim nhỏ từ ngoài cửa sổ bay vào, xông thẳng về phía Tiểu Mễ. Tiểu Mễ liếc thấy một đoàn màu đen vọt tới, hoảng sợ kêu lên.

"Người nào!?" Nghe tiếng vang, Trình Khả Diệu quát một tiếng chói tai, quay đầu lại, cặp mắt đầy nếp nhăn bén nhọn bắn về phía người ở phía sau!

"A!" Tiểu Mễ cả kinh, biết mình bị phát hiện, dưới ánh mắt sắc bén của Trình Khả Diệu mà nhũn chân, không tự chủ được quỳ xuống: "Lão tổ tông tha mạng!"

"Là người?" Trình Khả Diệu nhìn từ nữ trước mắt mới vừa cất nhắc không lâu, nhướng mày, trách mắng: da.nlze.quydo/nm "Người thật to gan! Lại dám xông vào! Người không biết nơi này là cấm địa sao!?"

"Ồ ô..... Lão tổ tông tha mạng!" Tiểu Mễ bị khí thế của Trình Khả Diệu làm cho sợ choáng váng, chỉ biết không ngừng xin tha thứ.

Nhìn nữ tử trước mắt khóc đến mắt ướt nhòa, trong nháy mắt Trình Khả Diệu có chút hoảng hốt, giống như nhìn thấy mười mấy năm trước, bộ dạng người thiếu nữ lã chã rơi lệ quý gồi ở trước mặt bọn họ.....

Trong lòng khẽ nhúc nhích, Trình Khả Diệu làm dịu khí thế, nhưng không buông lỏng giọng nói chút nào, bà nghiêm nghị hỏi "Người tới nơi này làm gì?"

Tiểu Mễ bị dọa đến mất bình tĩnh, lời nói không mạch lạc: "Ồ ô..... Tiểu Mễ đến xem bức họa..... Ách! Tiểu Mễ thấy người trong bức tranh, ô ô..... Tiểu Mễ đến xem thử....."

Trình Khả Diệu cau mày, cái gì mà xem họa, người trong bức tranh, sao bà nghe không hiểu?

Tiếng Tiểu Mễ khóc lóc rồi rít khiến bà phiền lòng, quát lên: "Được rồi! Đừng khóc! Người nói lại cho ta nghe thử!"

Tiểu Mễ nức nở, vội vàng thu lại tiếng khóc, thút tha thút thít nói: "Ngày đó khi nô tỳ quét dọn không cẩn thận mở ra một cái hộp gỗ, " Khiếp sợ nhìn về phía Trình Khả Diệu, thấy lão nhân gia không có vẻ mặt tức giận, tiếp tục nói: "Nô tỳ thấy được bức họa này, " Ngón tay út chỉ về phía bức họa trước mặt xem ra giống như là người một nhà, tiếp tục nói: "Lúc ấy nô tỳ đã cảm thấy nam tử trong bức họa rất quen mặt."

Trình Khả Diệu nghe nói như thế, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, không biến sắc nghe tiếp, "Lúc ấy nô tỳ cảm thấy người này rất giống một người mà nô tỳ mấy ngày trước đụng phải ở trên đường, nhưng bởi vì thời gian cấp bách, nô tỳ không dám nhìn lâu đã cất bức họa." Tiểu Mễ nói, len lén nhìn về mặt lão tổ tông, về mặt lão tổ tông không chút thay đổi vẫn ngồi nghe, vì vậy nhắm mắt nói tiếp: "Hôm nay lúc đi mua bánh ngọt, dinendian.loqidJon nô tỳ lại thấy được vị công tử kia, nô tỳ càng cảm thấy vị công tử kia rất giống người trong bức họa, nô tỳ là người có lòng hiếu kỳ lớn, nếu không biết rõ nô tỳ đã cảm thấy trong lòng không vui, vì vậy hôm nay nô tỳ mới mạo hiểm trở lại nhìn một lần....."

Trình Khả Diệu mở miệng hỏi: "Vậy sao? Dung mạo rất giống?" Bà đứng dậy nhường ra, nói: "Người đứng lên! Tiến lên xem thử, nhìn cho rõ! Giống hay không!"

Tiểu Mễ vừa nghe, vội vàng từ dưới đất bò dậy, lau lau nước mắt, đi tới trước bức họa, mở to cặp mắt nhìn kỹ toàn bộ, vừa nhìn vừa lẩm bẩm: "Ừ, ừ..... Giống như, thật rất giống!"

Trình Khả Diệu chờ Tiểu Mễ xem xong rồi, hỏi: "Như thế nào?"

Tiểu Mễ cung kính hồi đáp: "Hồi lão tổ tông, nam tử kia ít nhất có chín phần tương tự người trong bức họa!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Chương 32.2

"Người không nhìn lầm?" Trình Khả Diệu hỏi.

"Không có!" Tiểu Mễ trả lời, "Nô tỳ gặp nam tử kia hai lần, đều là ở trong khoảng cách gần nhìn thấy gương mặt hẳn, vì vậy sẽ không nhìn lầm!"

"Như vậy, " Trình Khả Diệu trầm ngâm một lát, chậm rãi hỏi: "Nam tử kia bao nhiêu tuổi?"

"Ước chừng mười lăm tuổi." Tiểu Mễ đoán chừng nói.

Mười lăm tuổi? Trong lòng Trình Khả Diệu Tâm dấy lên một gợn sóng, thiếu niên mười lăm tuổi, dung mạo lại có chín phần tương tự Thúy Thần. Theo bà biết, Thúy Thần không người nhà khác, trên thế giới này không thể nào có người tương tự, trừ phi là người nhà..... mười lăm tuổi, mười lăm tuổi.....

Ánh mắt Trình Khả Diệu nhìn về phía bức họa trên tường, đột nhiên liếc thấy tiểu cô nương cười sáng lạn bên trong bức họa, trong đầu xẹt qua một ý niệm kinh người.

Đứa bé kia ai cũng không giống, bảy phần tương tự người nam nhân đó, lại có ba phần tương tự nữ nhân kia, bà vẫn hoài nghi đứa bé kia..... Nếu như lời tỳ nữ này nói là sự thật, như vậy nam tử vô tình gặp được đó có phải là.....

Trình Khả Diệu hoảng sợ lui hai bước, bị ý nghĩ trong lòng mình làm cho khiếp sợ, nhưng lại có một tiếng nói nhỏ vang lên: tại sao không nhìn thử? Có lẽ đó chính là thật! Cho dù không có khả năng cũng phải đi nhìn thử!

Trong lòng đã có chủ ý, Trình Khả Diệu nói với Tiểu Mễ: "Hôm nay người tự tiện xông vào cấm địa, vốn phải nặng đánh hai mươi đại bản sau đó đuổi ra khỏi Kim gia" Nhìn thấy Tiểu Mễ sợ rụt lại, tiếp tục nói: Dieenndkan/leeequhydonnn "Nhưng mà ta lại đột nhiên rất có hứng thú với người thiếu niên mà người nói kia, vì vậy tạm thời không phạt người, nhưng người phải lập công chuộc tội, tìm ra người thiếu niên kia!"

Tiểu Mễ lập tức quỳ xuống: "Đa tạ lão tổ tông!" Chần chờ chốc lát, Tiểu Mễ nói: "Nhưng mà, nô tỳ chỉ ở trên đường chạm qua người nọ hai lần, vốn không biết gì nên tìm ở nơi nào....."

Trình Khả Diệu suy nghĩ, quyết tâm nói: "Đi, gọi thiếu gia tới!"

"Dạ!" Tiểu Mễ lĩnh mệnh đi.

Trong Lâm Phong các cũng chỉ còn lại Trình Khả Diệu. Chính là tất cả cũng không trở về được như ban đầu, lòng của Trình Khả Diệu không bao giờ bình tĩnh nữa, đối với việc an nhân đến cuối đời, có lẽ bà không có phúc phận hưởng thụ.....

"Khả Hân, Thúy Thần, hai người các người ở trên trời phải phù hộ ta, để cho ta biết rõ chuyện này! Mười lăm năm trước ta vô lực ngăn cản bi kịch xuất hiện, di@en*dyan(lee^qu.donnn) mười lăm năm sau ta phải nhìn lại xem....." Trình Khả Diệu lầm bầm, giọng nói dần dần hạ xuống.

"Nãi nãi!" Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu, Trình Khả Diệu hồi hồn, cất giọng nói: "Vào đi!"

Một bóng dáng lấp lánh kim quang đi vào, Tiểu Mễ cơ trí đứng ở bên ngoài giữ cửa.

"Nãi nãi, người tìm con." Kim Bích Đặc cung kính hành lễ với Trình Khả Diệu, trong lòng có chút nghi ngờ. Lâm Phong các chưa bao giờ để người ta đi vào, sao hôm nay nãi nãi lại để mình đi vào chứ?

Trình Khả Diệu xoay người, ánh mắt hiền từ nhìn Kim Bích Đặc, tôn tử khiến bà phải kiêu ngạo. Thở dài, bà mở miệng nói: "Lâm Phong các là đặc biệt xây lên vì người thân của nãi nãi, Bích nhi, con tới xem đi, " Trình Khả Diệu dặt tay Kim Bích Đặc nhìn từng bức họa trên tường, "Hai vị này là tổ phụ tổ mẫu của nãi nãi, hai vị này là công công bà bà của nãi nãi, cũng chính là tầng tổ phụ tầng tổ mẫu (ông cố bà cố) của con, đây là..... hai người này..... Còn có....." Trình Khả Diệu vừa nói xong, vừa đi về phía bên kia, cuối cùng dừng trước hai bức tranh cuối cùng, "Đây là gia gia của con, " Trình Khả Diệu hoài niệm nói, "Năm đó khi ông ấy đi, phụ thân con còn chưa lớn đâu!"

Kim Bích Đặc gạt đầu, "Phụ thân đã nói với con, người nói là nãi nãi đã khổ cực nuôi lớn phụ thân và các bá bá."

Trình Khả Diệu cảm thán, dời mắt đến bức họa cuối cùng, ánh mắt Kim Bích Đặc đi theo quay đầu sang.

"Ồ!" Kim Bích Đặc kinh ngạc kêu một tiếng, "Nãi nãi, bọn họ là ai? Sao....."

"Bọn họ là người thân của nãi nãi!" Trình Khả Diệu nói, "Con xem, đó là gia đình hài hòa cỡ nào! Nữ tử trong tranh là muội muội duy nhất của nãi nãi, dfienddn lieqiudoon nam tử kia là muội phu vì muội muội nãi nãi mà tự nguyện ở rể, còn có tiểu nữ nhi của bọn họ....."

"Hả? Bọn họ tên là gì?" Kim Bích Đặc nhìn chăm chú người nam nhân kia, lên tiếng hỏi."Muội phu nãi nãi tên là Lục Thúy Thần, muội muội là Lục Trình Khả Hân, về phần nữ nhi của bọn họ , tên là....." Trình Khả Diệu hít sâu một hơi, quả quyết lên tiếng nói: "Lục Tinh La!"

Tiếng rút khí vang lên mãnh liệt, Trình Khả Diệu không cần nhìn cũng biết giờ phút này về mặt tôn tử là khiếp sợ như thế nào. Đây là bí mật của một mình bà, kể từ sau khi Khả Hân và Thúy Thần đi, đã để bà tới giữ điều bí mật này, cho tới hôm nay bà mới đưa nó nói cho bốn người biết.

"Chuyện này..... Đây là chuyện gì xảy ra?" Lần đầu tiên Kim Bích Đặc xuất hiện cảm xúc luống cuống, hẳn nên nói cái gì đây? Hẳn còn có một a di đã

tùng là hoàng hậu Hí Triều quốc? Nói ra người nào tin tưởng chứ?

Trình Khả Diệu từ từ ngồi vào trên ghế, nhớ lại nói: "Năm đó tiểu La mới mười mấy tuổi, cũng chính là tuổi dậy thì, chúng ta đều rất thương yêu nàng. Mặc dù gia cảnh muội muội của ta Khả Hân giống như nhau, nhưng một nhà ba người bọn họ nhà trời qua rất hạnh phúc, rất nhiều lần ta đều nói để bọn họ đến Kim gia, nhưng bọn họ sợ ta bị người nói xấu, vì vậy tất cả đều uyển chuyển cự tuyệt. Con cũng biết, năm đó ta gặp nhiều khó khăn, "Trình Khả Diệu lôi kéo tay Kim Bích Đặc nói, "Một quả phụ như ta, ứng đối với chuyện trong nhà ngoài nhà đã dùng hết tâm lực, vì vậy cũng không nhắc lại việc này."

Dừng một chút, Trình Khả Diệu lại nhìn bức họa kia, "Lúc ấy bọn họ dời nhà đến biên cảnh, trải qua cuộc sống rất giản dị, cho đến khi tiểu La gặp được đương kim thánh thượng....." Trước mắt Trình Khả Diệu lại giống như lại xuất hiện hình ảnh tranh chấp năm đó, "Bọn họ rất nhanh đã yêu nhau, sau khi thánh thượng biểu lộ thân phận, Di nương da nỉ e q u u y d o n muốn đón tiểu La vào cung, Khả Hân và Thúy Thần đã hết sức phản đối việc lần này, nhưng tiểu La khư khư cố chấp, cuối cùng người một nhà đến Long Hải thành, tìm được ta. Lúc ấy ta cũng không coi trọng hai người kia, một người là hoàng đế, một người là dân nữ, ai cũng có thể nghĩ tới ngày tháng sau này của tiểu La là khó khăn như thế nào. Nhưng, tiểu La vẫn không muốn buông tha, Khả Hân và Thúy Thần trong cơn tức giận muốn nàng ra quyết định, hoặc là đi theo bọn họ trở lại biên cảnh thành thật sống qua ngày, hoặc là đi theo hân, bọn họ coi như không có nữ nhi này! Cuối cùng, tiểu La vẫn muốn đi theo hân, nàng quỳ gối trước mặt chúng ta, không ngừng dập đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, sau đó cũng không liên lạc với chúng ta nữa....."

Nhớ tới việc đã trải qua, Trình Khả Diệu đã ươn ướt khóe mắt, "Khả Hân và Thúy Thần đau lòng trở lại biên cảnh, lại gặp lụt lớn dữ dội, hai người cứ như vậy..... ta tại Long Hải thành, biết được tin tức này, cực kỳ bi thống, không dám nói tin tức này cho tiểu La, sợ nàng bởi vậy mà tự trách, sau lại nghe nói nàng ở dưới sự che chở của thánh thượng đã sống rất tốt, ta cũng yên tâm, dồn tất cả tinh lực vào Kim gia. Tiểu La cứ như vậy cắt đứt liên lạc với ta, không có ai biết quan hệ giữa chúng ta, cho đến mười lăm năm trước, nghe được tin dữ đó....."

Kim Bích Đặc vỗ nhẹ nhẹ bả vai Trình Khả Diệu, trấn an bị thương nãi nãi.

Hân nói sang chuyện khác: "Hôm nay người để con đi vào là vì....."

Trình Khả Diệu nhớ tới mục đích chủ yếu hôm nay, thu hồi cảm xúc tiếp tục nói: "Tên tiểu nha đầu bên ngoài kia mấy ngày nay gặp được một vị thiếu niên, ta muốn con và nàng cùng nhau tìm ra người này."

Kim Bích Đặc có một chút đầu mối, hỏi: "Người nào?"

Trình Khả Diệu run rẩy chỉ ngón tay tràn đầy nếp nhăn về phía trên tường, "Người kia!"

"Hắn!?" Kim Bích Đặc kinh hô.

"Đúng, chính là hắn! diendn lieqiudoon Vị thiếu niên kia có chín phần tương tự Thúy Thần! Con dựa theo bức họa này, đi tìm ra vị thiếu niên đó!"

Cặp mắt Kim Bích Đặc nhìn về phía nam từ bên trong bức họa, hỏi: "Người thiếu niên kia đại khái bao nhiêu tuổi?"

"Mười lăm!" Trình Khả Diệu bật thốt lên.

Ngay từ khi bắt đầu bóng dáng đó đã quanh quẩn hiện rõ trong đầu Kim Bích Đặc, sắc mặt hân t cô quái nói: "Nãi nãi, có lẽ ta biết vị thiếu niên này....."

"Người biết!?" Hai mắt Trình Khả Diệu tỏa ra tia sáng vui mừng, hai tay bắt được Kim Bích Đặc, "Hắn là ai!?"

Kim Bích Đặc khẳng định nói: "Hắn là tiểu vương gia Hiền vương phủ Lộng Phong quốc Phụng Dục Tĩnh!"

"Tiểu vương gia?" Tia sáng rõ trong mắt Trình Khả Diệu chợt tàn đi, hai tay vô lực rũ xuống.

Kim Bích Đặc nắm tay Trình Khả Diệu, diendnle,qu.y don bổ sung thêm một câu: "Vị tiểu vương gia, là được Hiền vương gia thu nhận mười lăm năm trước!"

Thu nhận!?

Trình Khả Diệu đột nhiên ngẩng đầu lên, tia sáng rõ trong mắt thoáng hiện lần nữa, bà trầm xuống giọng, gấp gấp nói: "Đi, mời hân tới đây cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Chương 33

Khi Kim Bích Đặc mang theo Tiểu Mễ đi tới phủ tể tướng, đám người Phụng Tịch Xu đã sớm không thấy bóng dáng, chỉ để lại Tâm Mộng Hồ tức giận chân và Từ Mộng Cơ cười yếu ớt ở trong phủ.

Cẩn thận hỏi thăm, mới biết mấy người đã đi ra ngoài, cũng không biết là đi đâu. Tâm Mộng Hồ cắn răng nghiêng lợi nói Phụng Tịch Xu bỏ bọn họ lại mà đi chơi, giận đến nổi ôm lấy tay Hàm Tịch gặm từng miếng từng miếng. Die nd da nl e q uu ydo n cũng không quản trên cánh tay người ta càng ngày càng hiện nhiều dấu vết mập mờ, xanh xanh đỏ đỏ, tựa như dấu vết sau kích tình, trời mới biết, đây thực sự do Tâm Mộng Hồ cắn ra.

Không tìm được người muốn tìm, Kim Bích Đặc đang định ngày mai lại tới thăm, liếc thấy Từ Mộng Cơ đứng ở một bên mà cười ôn hòa, trong lòng khẽ động. Vị hoàng nữ Chân này chính là quá mức hiền lành, hẳn tới lâu như vậy, hình như thật đã quên mất còn có một người như thế ở bên cạnh. Lại nghĩ đến, bàn về quan hệ, bọn họ coi như là bà con xa rồi, nếu mục đích nài nỉ tìm Phụng Duy Tịch giống như hần đang đoán, như vậy..... Có lẽ khi Phụng Duy Tịch đến Kim phủ, vị hoàng nữ ở đây cũng là sự sắp xếp không tệ..... Nghĩ như vậy, Kim Bích Đặc nở một nụ cười chiêu bài với Từ Mộng Cơ.....

Lúc này đám người Phụng Tịch Xu đã đi đâu? Có lẽ ngẩng đầu nhìn thử, sẽ thấy mấy bóng dáng không tầm thường ở dốc Tinh Nhân nổi danh phía sau Long Hải thành.

Không sai, Phụng Tịch Xu mang theo tám người Phụng Duy Tịch, Tinh Ảnh và Tuấn Thư, đi theo còn có Phụng Hàm Tiểu, Hoa Ngọc Dung, Tinh Phong và Lục Tinh La du ngoạn trong núi. Nguyên nhân sự tình còn phải trở lại thời điểm Phụng Tịch Xu trở về phủ tể tướng.

Vừa vào đại sảnh phủ tể tướng, Phụng Tịch Xu đã thấy hai gương mặt khác biệt dị thường, một gương mặt hồng hào hàm chứa sắc xuân, dieendaanlequydownn một gương mặt đen thui hàm chứa oán giận, trái ngược cực lớn khiến Phụng Tịch Xu nhất thời ngây ngẩn ra.

"Tịch Tịch, nàng đã về rồi!" Thấy người trong lòng xuất hiện, Hoa Ngọc Dung tất nhiên mừng rỡ nhào tới trước, rất có tư thái của chủ nhà, còn kém không cúi người chào, sau đó xách giày xách gậy cho nàng.

"Ách, umh....." Phụng Tịch Xu sững sờ gật đầu, "Làm sao người lại tới?"

Hoa Ngọc Dung chu miệng, tựa như làm nũng nói: "Nàng lại không đến nhà ta, ta đương nhiên chỉ có đến tìm nàng! Sao, nàng không hoan nghênh?"

Phụng Tịch Xu sờ cả tóc gáy, Mamma-Mia (tiếng Ý nghĩa là ôi trời)..... Đây là Hoa Ngọc Dung phong lưu sao? Nàng có chút nghi ngờ, người này thật sự phong lưu mà không phải thiếu năng? Sao cảm giác phong thái tựa như lúc gặp gỡ đã như nước chảy trôi hết rồi, người cũng ngốc hết rồi sao?

Vẫn chưa trả lời, một hồi tiếng ho khan cắt đứt hai người "liếc mắt đưa tình". Hai người lúc này mới nhớ tới còn có một người nữa ở đây, tất cả đều chuyển về phía bên kia.

Phụng Hàm Tiểu giấu bàn tay nắm chặt trong tay áo, hết sức đè xuống lòng ghen tỵ ủa lên, không xông lên tách hai người đang dính vào nhau kia, ôm bóng người nhỏ nhắn thật chặt vào trong lòng.

"Hàm Tiểu, huynh sao vậy? Không thoải mái à? Có muốn muội bắt mạch cho huynh không?" Dường như Phụng Tịch Xu quan tâm tiến lên trước, kì thực âm thầm thoát khỏi cánh tay Hoa Ngọc Dung.

Nhìn thấy Phụng Tịch Xu quan tâm mình, hơn nữa cánh tay chương mắt cũng đã tách ra, gương mặt Phụng Hàm Tiểu hơi bớt giận, da.nlze.qu;ydo/nm nhưng nghĩ đến mấy ngày nay Phụng Tịch Xu "làm ác", lại không nhịn được tối sầm mặt.

"Mấy ngày các muội đã làm gì?" Phụng Hàm Tiểu thốt ra, không chút nào phát hiện giọng điệu của mình giống như trượng phu đổ kỵ đang thăm vấn hỏi thê tử về mụ đã đi nơi nào vậy.

Phụng Tịch Xu cũng không nghĩ tới Phụng Hàm Tiểu sẽ hỏi nàng điều này, ngừng lại, trả lời: "Đi dạo xung quanh! Tối Long Hải thành cũng không thể không ra khỏi cửa tham quan một chút chứ?"

Nói chưa xong, vừa nói Phụng Hàm Tiểu càng thêm căm tức, bởi vì hẳn biết rõ, nếu Phụng Tịch Xu nói "đi dạo xung quanh" tuyệt đối không phải chỉ một mình nàng! Vừa nghĩ tới ngày ngày đều có người hầu ở bên cạnh nàng, Phụng Hàm Tiểu càng không có cảm giác gì, không nhịn được chưa xốt nói:

"Muội cũng biết đi chơi! Hừ, mấy ngày nay chơi vui lắm chứ? Tâm tình rất tốt sao? Khắp nơi đều đã đi rồi? Cái người này thật không có lương tâm, vừa đến Long Hải thành, muội đã quăng huynh đi, còn muội, tự bản thân tiêu điều tự tại! Nếu hôm nay huynh không đến, có phải muội sẽ bỏ quên huynh ở chỗ này luôn phải không!?"

Phượng Tinh Xu nghe thấy đồ kỵ trong giọng của Phượng Hàm Tiểu, nhất thời không nghĩ tới phương diện kia, còn tưởng rằng Phượng Hàm Tiểu mất hứng vì nàng tự mình đi chơi, để hắn phải đối mặt một đồng việc xã giao, vì vậy xin lỗi gãi gãi tóc.

Hoa Ngọc Dung vừa nghe thấy lời Phượng Hàm Tiểu nói, cũng sững sờ. Không có lương tâm? Lời này sao nghe thấy quen tai thế này? A..... Đúng rồi! Đây không phải là những lời mà những nữ nhân trước kia thường hay thổi gió bên tai hắn cùng với liếc mắt đưa tình sao? Sao Phượng vương gia lại có thể nói câu này với Tinh Tinh chứ?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Hoa Ngọc Dung cũng không có lá gan nói ra, vừa nói chuyện này, ngộ nhỡ kéo tới khoản nợ phong lưu trước kia của hắn chộc cho Tinh Tinh mất hứng, vậy hắn sẽ phải khóc không ra nước mắt. [dinendian.loqidJon](#) Là ảo giác của hắn rồi? Phượng vương gia sẽ không có loại ý nghĩ đó với Tinh Tinh, dù sao bọn họ là đường huynh muội mà! Đúng, nhất định là hắn đa tâm. Trong lòng Hoa Ngọc Dung tự nhủ.

Thấy sắc mặt Phượng Hàm Tiểu chưa ổn, Phượng Tinh Xu cũng cảm thấy mình có chút sơ suất, để một mình hắn ngăn ở phía trước quả thật cũng có chút kỳ cục, nếu ai dám nói như vậy với nàng, thì đã sớm bị nàng chinh chết, nào còn có mạng đứng ở chỗ này.....

Nghĩ như vậy, Phượng Tinh Xu cũng có giải thích của mình về sự khác thường của Phượng Hàm Tiểu, vì vậy tiến lên hai bước cười đề nghị: "Hàm Tiểu, mấy ngày nay huynh cũng quá bận rộn, nếu không, hôm nay chúng ta đi chơi chứ?"

Phượng Hàm Tiểu hừ một tiếng, "Muội cũng biết huynh rất bận?" Khóe miệng lại không khòng chế được cong lên, "Chơi thế nào? Hai chúng ta sao?" Có chút mong đợi hỏi.

"Làm sao có thể!?" Hai ngày nay Phượng Tinh Xu chơi rất thoải mái, vừa nói đến chơi thật rất hưng phấn, "Đi chơi nhất định phải càng nhiều người càng tốt!"

Mới vừa nhếch miệng lên lại đột nhiên dừng lại, Phượng Hàm Tiểu nhắm hai mắt, trong lòng liễu mạng kêu bản thân nhẫn nại, nhẫn nại..... Có thể đi chơi với nàng cũng không tệ rồi, đúng, chính là như vậy, đừng cầu xin nhiều nữa..... Cho đến khi hồi phục tâm tình, Phượng Hàm Tiểu mới mở hai mắt ra, trong mắt lóe ra cảm xúc không rõ, ôn hòa cười một tiếng, nói: "Coi như muội có lương tâm, vậy chúng ta đi nơi nào chơi?"

Không thấy ánh mắt phức tạp của Phượng Hàm Tiểu, Phượng Tinh Xu lôi kéo Hoa Ngọc Dung hỏi có nơi nào chơi vui không.

Hoa Ngọc Dung nói tường tận những nơi nổi tiếng ở Long Hải thành, đều bị Phượng Tinh Xu khoát tay, cuối cùng Hoa Ngọc Dung gơ hai tay, [Dienendkan/leeequhydonnn](#) bắt đầu đi nói: "Tinh Tinh, nàng thật sự quá sành chơi rồi, mới mấy ngày, nàng cũng đã sắp đi hết cả Long Hải thành rồi."

"Không thể nào? Phải còn có chỗ chơi chứ? Ngươi nghĩ lại đi?"

"Trong thành sợ là không có, nếu nàng có hứng thú, chúng ta cứ dứt khoát đến dốc Tinh Nhân xem thế nào?" Đầu óc Hoa Ngọc Dung xoay chuyển, cười đến giống như mèo sắp được ăn vụng.

"Dốc Tinh Nhân? Nơi nào vậy?" Cái tên này dẫn tới sự chú ý của hai người.

"Dốc Tinh Nhân nói là sườn núi dốc, nhưng thật ra là một tòa núi không tên, sau lại không biết từ lúc nào trên núi xây một ngôi miếu Nguyệt Lão, nghe nói người đến cầu nhân duyên đều sẽ có người trong lòng rồi thành người trong nhà, vì vậy ngọn núi này cũng dần dần có danh tiếng, rất nhiều người đã lên núi vào miếu cầu duyên; hay bởi vì có rất nhiều tình lữ hẹn hò trên núi, vì vậy có được tên dốc Tinh Nhân. Nghe nói phong cảnh dốc Tinh Nhân không tệ, nếu không chúng ta đi tới nơi đó chứ?"

Cầu nhân duyên?

Hẹn hò?

Phượng Hàm Tiểu và Phượng Tinh Xu nghe thấy từ mà bản thân cảm thấy hứng thú nhất, ánh mắt sáng lên, miệng đồng thanh nói: "Được! Đi dốc Tinh Nhân!"

Gọi Phượng Duy Tinh đợi, chuẩn bị một chút điểm tâm đồ ăn dã ngoại, đoàn người ngồi xe ngựa cứ như vậy lên đường.

Xe ngựa dừng lại không tiến ở phía dưới dốc Tinh Nhân, dốc Tinh Nhân có đường cho xe ngựa, muốn lên núi cũng chỉ có dựa vào hai chân chính mình, [di@en*dyan\(lee^qu.donn\)](#) đây cũng là một khảo nghiệm đối với người tới cầu duyên—— ngay cả ngọn núi người cũng không lên được, còn theo đuổi tình cảm làm gì!?

Để phu xe lấy điểm tâm ra rồi chờ ở lưng chừng núi, đám người Phượng Tinh Xu lại bắt đầu cuộc hành trình leo núi.

Đường lên núi có rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng chỉ có một đường thẳng hướng tới miếu Nguyệt Lão, những đường còn lại chính là cho những đôi tình lữ hẹn hò.

Mấy ngày nay bởi vì trong Long Hải thành xuất hiện ba con rắn rùa vàng, vì vậy các thiên kim khuê tú tới miếu Nguyệt Lão cầu duyên nhiều không kể xiết, phóng tầm mắt nhìn ra, dọc đường tất cả đều là những thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, những thiếu nữ này hoặc là yếu đuối mong manh, hoặc

hoạt bát đáng yêu, hoặc ôn nhả cao quý. Mặc dù tư sắc khác nhau, nhưng trên mặt mỗi người đều không hèn mà cùng mang theo chút xấu hổ, lại có một chút mong đợi, giống như nụ hoa yêu kiều chớm nở xinh đẹp, vừa đang mong một khắc bùng nở kia, lại mong mỗi ai đó có thể làm quen, luyện tiếu, thương yêu.

Nhìn trước mắt phong tình vạn chủng, Phụng Tình Xu không khỏi cảm thán, phong cảnh ở miếu Nguyệt Lão thật sự quá đã!

Dọc theo đường đi mấy nam nhân bên cạnh cũng hấp dẫn không ít con mắt, khiến Phụng Tình Xu và Lục Tình La đi bên trong gián tiếp nhận được không ít xem thường và sát khí. Điều này cũng khó trách, Phụng Duy Tình lãnh khốc, Tình Ảnh kiên cường, Tuân Thư hồn nhiên, Hoa Ngọc Dung phong lưu, Phụng Hàm Tiểu tiêu sái, Tình Phong quyến rũ, tùy tiện người nào đi ra đều khiến nữ nhân thét chói tai té xỉu, lập tức xuất hiện sáu người như vậy, dĩ nhiên liền khiến những thiên kim khuê các kia chưa từng trải qua việc đời dĩ nhiên thấy phải nuốt nước miếng, thuận tiện cũng không ngừng ghen ghét hai nữ nhân duy nhất đi giữa sáu người.

Thật sự không chịu nổi nhiều tầm mắt "lửa nóng" như vậy, Lục Tình La hơi mất tự nhiên giặt nhẹ ống tay áo Phụng Tình Xu. Nhìn thấy sắc mặt của Lục Tình La không được tốt, Phụng Tình Xu cũng hiểu nguyên nhân. Lục Tình La bị phong bế trí nhớ, tất nhiên không nhớ nổi trước đó nàng phải đón nhận tầm mắt gấp ngàn vạn lần bây giờ, không quen lễ thường của con người, cũng chỉ có Phụng Tình Xu là nhân tài đã đắm mình lâu dài trong những kiểu tầm mắt đẳng đẳng sát khí nên sẽ không thấy lo.

Quan tâm khẽ gật đầu, Phụng Tình Xu nháy mắt với mấy người. Ngoài Tuân Thư, tất cả năm nam nhân đều hội ý dần dần đi tới con đường vắng vẻ. Tuân Thư ngây thơ sẽ không hiểu ánh mắt nói gì, nhưng Phụng Tình Xu lại không chú ý tới, chỉ cần một vẻ mặt của nàng, đã được những người khác tiếp thu thế nào, từ khi mới bắt đầu, ánh mắt của bọn họ sẽ không rời khỏi trên người nàng.

Dĩ nhiên, mấy nam nhân ngắm nhìn mỹ nhân cũng không chú ý tới tình địch của bản thân đang từ từ gia tăng.....

Vừa đi vừa nghỉ, dọc theo đường đi thường thức rừng cây xanh đầy sức sống ven đường cùng với những đóa hoa nở rộ kiều diễm, đoàn người cũng thả lỏng tâm tình, dưới mấy câu chuyện cười của Phụng Tình Xu, cũng thêm mấy người ba hoa, Hoa Ngọc Dung càng nhân cơ hội tạo quan hệ tốt với Phụng Duy Tình, "lót đường" vì tương lai của bản thân.

Mặt trời mùa hè khiến người ta không nhìn được, mới đi một lát, đã có mồ hôi hột thấm ra đầy trán, mà Tuân Thư và Lục Tình La vốn không có võ công càng thờ hồn hèn mệt mỏi. Vì chăm sóc hai người, Phụng Tình Xu quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi. Dĩ nhiên, quy định im lặng lắng nghe, phát hiện cách đó không xa có tiếng róc rách, giống như là tiếng suối chảy, mơ hồ còn có gió lạnh thổi qua, xem ra là một nơi tốt.

Phụng Tình Xu xoay người thay Lục Tình La lau mồ hôi, nói với những người khác: "Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi chút đi! Đường như phía trước có một con suối nhỏ, qua đó nghỉ ngơi một lát."

Mấy người gật đầu, đi về phía trước, quả nhiên ở cách đó không xa tìm được một dòng suối trong suốt.

Tiếng nước chảy róc rách không ngừng vang lên, ánh mặt trời chói mắt chiếu lên dòng suối, phát ra ánh sáng long lanh, tựa như có một đám tinh linh màu vàng thỏa thích chơi đùa trên mặt nước, khiến phiến muộn trong lòng đều trở thành hư không, vui vẻ.

"Oa! Có nước!" Vừa nhìn thấy dòng suối tỏa sáng lấp lánh, Tuân Thư vui vẻ chạy tới, hai tay đuổi ra, vốc một ngụm nước dội trên mặt, lại bị nước lạnh như băng làm cho cả kinh oa oa kêu to.

Nhìn hành động đáng yêu của Tuân Thư, mọi người đều cười. Tìm một khối bóng mát ngồi xuống, cũng không thêm để ý y phục trên người, dĩ nhiên da thịt trắng nõn của mấy người ngồi trên đất, hương thụ mát mẻ khó có được.

Nhìn thấy chỗ không tệ, Phụng Tình Xu quay đầu lại nói với Tình Ảnh: "Ảnh, chàng đi bảo phu xe xách đồ tới đây, buổi trưa chúng ta cứ ở chỗ này, ha ha, chỗ này rất thoải mái."

Tình Ảnh đứng dậy rồi đi, Phụng Tình Xu nhìn những người còn lại, ngồi không như vậy cũng không hay, tán gẫu cũng không bao lâu, vì vậy cao hứng nảy ra ý muốn chơi trò chơi, nếu chơi gì đây?

Phụng Tình Xu nghĩ tới ở hiện đại, nhìn những đứa bé khác chơi trò chơi, trước khi tiến hành huấn luyện tộc trưởng nàng còn có thể chơi với các bạn nhỏ, nhưng sau này cũng chỉ có thể hâm mộ người khác, trò chơi tuổi thơ, là một chọn lựa không tồi. Để nàng suy nghĩ thử xem, ừ, điều hâu vô gà con? Người mù mò cá? Bao cát?

Bây giờ nhìn lại thấy số người không ít, hắc hắc, cứ chơi điều hâu bắt gà con đi ~

Nghĩ đến là làm, Phụng Tình Xu đứng lên, vỗ vỗ tay, trông thấy tất cả mọi người nhìn nàng, vì vậy hắng giọng nói: dĩ nhiên dĩ nhiên "Chúng ta tới chơi trò chơi chứ?"

Mọi người vừa nghe, hứng thú, Tuân Thư hưng phấn nhất, vội vàng chạy tới hỏi: "Trò chơi gì? Trò chơi gì?"

Phụng Tình Xu cười hắc hắc, nói: "Ảnh còn chưa trở lại, chúng ta chơi trò điều hâu bắt gà con trước đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 34

"Điều hâu bắt gà con!?" Mọi người sững sờ, sau đó hai mặt nhìn nhau, đây là trò chơi gì vậy?

Phượng Tinh Xu vừa nhìn thấy mọi người đều là bộ dáng "dê con ngơ ngác", cũng biết nhất định ở đây không có trò chơi này, Die nd da nl e q uu ydo n không khỏi thở dài thật sâu, hài từ ở đây trải qua tuổi thơ thế nào chứ, ngay cả trò chơi kinh điển như vậy cũng không biết, thật không biết phải nói gì.....

Liếc mắt nhìn hứng thú trong mắt Phượng Duy Tinh, hắc hắc! Tiểu Duy tử, trong đám người ở đây chỉ có đệ may mắn nhất, từ nhỏ đã đi theo bên cạnh ta, cái gì cũng có được chơi, hơn nữa sau đó có thêm Tinh Ảnh, thời hai người còn thơ ấu(ách, tạm thời coi Tinh Ảnh khi đó là còn tuổi thơ ấu thôi.....) lại cùng với nàng đồng hành lớn lên với những món đồ chơi hiện đại. Chỉ là lại nói thật vẫn chưa chơi mấy loại trò chơi mang tính tập thể này với bọn họ.....

Bên này Phượng Tinh Xu nghĩ ra đến thất thần, bên kia Tuân Thư đã không kịp chờ đợi hỏi: "Tỷ tỷ, cái gì là điều hâu bắt gà con vậy? Cái này phải thế nào chơi?"

Lấy lại tinh thần, Phượng Tinh Xu bắt đầu nói đến cách chơi và quy tắc của trò chơi này.

"Cách chơi rất đơn giản, chúng ta chọn một người làm điều hâu, một người làm gà mẹ, những người còn lại làm gà con. Đàn gà con xếp thành hàng dài, từng người nín lấy y phục của nhu, đi theo sau lưng gà mẹ, được gà mẹ bảo vệ. Điều hâu phải xông phá sự ngăn cản của gà mẹ, đi bắt lấy con gà con bất kỳ trong hàng, cho đến bắt được toàn bộ gà con mới thôi." Phượng Tinh Xu giới thiệu đơn giản, lại nói rõ từng chi tiết nhất để bắt đầu trò chơi thế nào.

"Nghe rất thú vị!" Phượng Tinh Xu giải thích xong, mọi người vốn cũng hiểu được, trên mặt từng người nổi lên hứng thú, mặc dù Tuân Thư nghe chưa hiểu rõ tất cả, nhưng cũng đầy hứng thú, nhao nhao muốn thử.

"Hiện giờ các người đã hiểu quy tắc rồi sao?" Phượng Tinh Xu hỏi, thấy không một người nói chuyện, hai mắt tất cả mọi người sáng lên, cũng biết bọn họ đã không thể chờ đợi nữa. Vì vậy đầu tiên Phượng Tinh Xu giữ chức "điều hâu" một lần, dieendaanleequydonn để những người còn lại tùy ý chọn lựa một người làm "gà mẹ", kết quả chọn lựa một con " gà mẹ màu hồng", những người còn lại cũng đều xếp hàng phía sau "gà mẹ", hoặc là lôi kéo y phục của người trước, hoặc là vịn hông của người trước, vì vậy, trò chơi bắt đầu.

Phượng Tinh Xu thông thả bước chân kêu lên ở phía trước đội ngũ: "Mài mài, mài mài đao."

"Gà mẹ màu hồng" hỏi: "Mài đao làm gì?"

"Giết gà con của người."

"Giết gà con của ta làm gì?"

"Ăn gà con nhà người rồi ăn gạo nhà ta, uống nước nhà ta."

"Ngày mai giết có được không?"

"Không được?"

"Ngày mai giết có được không?"

"Không được."

"Hiện giờ giết có được không?"

"Được."

"Chém đầu giết đuôi?"

Phượng Tinh Xu hung tợn nói: "Đầu đuôi đều giết!" Nói xong, Phượng Tinh Xu bỏ nhào về phía trước, công kích nhóm "gà con".

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Tinh Xu cổ lăm về hung ác, đánh tới phía sau Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung làm gà mẹ vẫn rất tự giác giang hai cánh tay, trái che phải ngăn, không để Phượng Tinh Xu có cơ hội chui vào khoảng cách đằng sau bất người. Hai người người công ta phòng, hoạt động trái phải, càng đầu kịch liệt. da.nze.quydo/mn Nhóm "gà con" đi theo sau lưng "gà mẹ" thay đổi vị trí của mình, còn bất chợt phát ra hàng loạt tiếng kêu, trong đó hai người Tuần Thư và Lục Tinh La phát ra tiếng lớn nhất, kích động nhất. Những người khác bị hai người kéo theo, cũng cất cao giọng phát ra tiếng kêu sợ hãi, trong lúc nhất thời, bên dòng suối không ngừng phát ra tiếng kêu, tiếng cười liên tục.

Rốt cuộc, dưới sự công kích không ngừng, Phượng Tinh Xu tìm được một khe hở, thừa dịp Hoa Ngọc Dung đứng ra ngăn cản nàng làm bộ công kích phía trái, đợi Hoa Ngọc Dung thâm hô hồng bét cổ cứu bên trái thì ngoài dự đoán của mọi người Phượng Tinh Xu lại lách mình, đánh tới bên phải, cũng không sợ tránh eo của mình, chỉ lo bắt được "gà con" bại lộ mình chờ đã lâu.

Quả nhiên, dưới sự hướng dẫn an toàn của Hoa Ngọc Dung tất cả gà con vẫn rất tin tưởng Hoa Ngọc Dung nhanh chóng nhào qua chuyển về một phía, nhưng nhanh chóng đến đâu cũng không kịp, chợt, Phượng Tinh Xu đã nhào lên, bởi vậy, Phượng Duy Tinh ở cuối cùng đội ngũ đã không kịp ứng phó đã bị hai tay nhỏ bé của Phượng Tinh Xu khóa chặt. Hoảng hốt chạy bừa, Phượng Duy Tinh thấy một đôi tay tập kích tới đây, theo bản năng vận nội lực, dõn chân ra, sử dụng khinh công.

Phượng Tinh Xu đoán ra đầu mối dưới chân Phượng Duy Tinh, cũng dùng khinh công theo, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn Phượng Duy Tinh một chút, nhào tới, vững vàng ôm lấy con gà nhỏ Duy nhi mới vừa thoát khỏi đội ngũ.

"A!"

"Oa!"

Phía sau là tiếng kêu hối hận của Hoa Ngọc Dung và tiếng kêu sợ hãi của những người khác, hiển nhiên là đã biết bị con "diều hâu" xảo trá này lừa.

Phượng Tinh Xu cười giảo hoạt, tựa như con gấu nhỏ ăn trộm được mật ong, hi hi mà nói: "Bắt được bắt được rồi! Hắc hắc ~ bắt được gà con rồi ~!" Quay đầu về mặt phách lối nói: "Gà con, bây giờ ngươi là của ta! Ngoan ngoan ở chỗ này ‘ giữ nhà ’, Dieenndkdan/leequhydonnn chờ ta đi tìm thêm mấy người bạn nữa cho ngươi!" Nói xong còn há hê hí hửng hôn “chụt” một chút trên mặt Phượng Duy Tinh, khiến Phượng Duy Tinh sửng sò, lập tức đỏ mặt.

Chà sát tay xoay người, Phượng Tinh Xu cười xấu xa nói với mấy người ở sau lưng đang bị hành động to gan của nàng làm cho hoảng sợ ngẩn ra: "Gà con, các ngươi cần phải chú ý đó, Diều hâu tới đây ~!"

Mọi người thăm nghĩ "Chẳng lẽ làm gà con bị bắt đều sẽ được nàng ấy hôn một cái?"

Tuần Thư khoa trương hơn, trực tiếp rời khỏi đội chạy bước nhỏ đến, đi tới bên cạnh Phượng Tinh Xu tha thiết nói: "Tỷ tỷ! Gà con này tự mình đưa tới có được không? Tỷ cũng hôn để một cái đi!"

Hoa Ngọc Dung lại có chút thất vọng, nhỏ giọng lẩm bẩm "Không biết gà mẹ có thể cũng đều bị bắt đi không....."

Còn lại trong mắt Phượng Hàm Tiểu và Văn Nhân Tinh Phong cất giấu mong đợi, hai mắt lóe lên tia sáng. Hiện trường chỉ có một mình Lục Tinh La cười đến thờ không ra hơi. Phượng Tinh Xu ra vẻ suy tính trên chốc Tuần Thư nói: "Tỷ tỷ thích tự mình bắt gà con, tự gà con đưa tới lại không thích.....!"

Tuần Thư vừa nghe Phượng Tinh Xu không thích, vội vàng trở lại trong đội ngũ, lôi kéo vạt áo Lục Tinh La thật chặt thúc giục: di@en*dyan(lee^qu.donnn) "Nhanh, mau bắt đầu đi!" Bộ dạng gấp gáp này, dường như ước gì mình bị bắt thật nhanh, chốc cho mọi người ồn ào cười to.

Ở dưới sự thúc giục của Tuần Thư, mọi người rất nhanh đã xếp thành hàng, lại bắt đầu một vòng mới.....

Khi Tinh Ảnh cùng phu xe xách theo hộp đựng thức ăn lúc trở lại, vừa lúc Lục Tinh La bị Phượng Tinh Xu bỏ nhào, trên trận cũng chỉ còn lại có một “gà con” Phượng Hàm Tiểu giữ vững trận địa —— mặc dù bản thân Phượng Hàm Tiểu rất muốn bị Phượng Tinh Xu nhào tới.

Nhìn ba người bên kia nhích tới nhích lui, bốn người bên này hồ hào trợ uy, Tinh Ảnh không hiểu ra sao.

Phân phó phu xe dọn đồ ăn trong hộp ra, Tinh Ảnh đi tới bên cạnh Phượng Duy Tinh, tò mò hỏi: "Các ngươi là đang làm cái gì vậy?"

Khỏe nhất đuôi mảy Phượng Duy Tinh cũng nhuộm đầy ý cười, sau khi đơn giản giải thích với Tinh Ảnh, lại lập tức quay đầu xem chiến. Vừa mới quay đầu, đã nhìn thấy dưới chân Phượng Hàm Tiểu vừa loạn, lui về phía sau ngã xuống, ngay sau đó cũng kéo theo Hoa Ngọc Dung ngã xuống, mà Phượng

Tĩnh Xu đang vui mừng không để ý đến, còn tưởng rằng hai người bọn họ đều mệt mỏi, vì vậy cũng nhân cơ hội bỏ nhào lên phía trước, kết quả ba người cùng nhau ngã xuống đất.

Để cho người ta phải tắc lười chính là, vị trí ba người rơi xuống lại khéo như vậy, Phụng Tĩnh Xu đè ở trên người Hoa Ngọc Dung và Phụng Hàm Tiểu, dienddn liequdoon cặp đầy đặn đẩy đã lại đập vào trên mặt Hoa Ngọc Dung đang u mê, mà đôi môi Phụng Tĩnh Xu, trực tiếp nhắm về phía miệng của Phụng Hàm Tiểu!

Thoáng chốc, tiếng reo hò không còn, tiếng cười cũng mất, tất cả mọi người kinh ngạc trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm ba người đang chơi "chồng người" trên cỏ.

Hoa Ngọc Dung chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, hoa mắt, hần đã bị sức kéo phía sau và lực đẩy trước mặt làm cho ngã xuống đất, sau đó hơi thở cứng lại, hai luồng mềm mại hần cũng không xa lạ nhưng đã hồi lâu không chạm vào trực tiếp đập trên mặt mình, khiến hần quên phản ứng, chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, cả trái tim đều đập loạn "thình thịch", trận thế này chấn động lòng người hơn cái nắm thả pháo đỏ, khiến hần chỉ muốn đắm chìm trong khoảng không gian mềm mại này không bao giờ rời đi nữa.

So với Hoa Ngọc Dung ngây ngốc, Phụng Hàm Tiểu bị Phụng Tĩnh Xu "công kích miệng" còn cười hơn nhiều đi. Hần vốn có ý định khác thường với Phụng Tĩnh Xu, nhưng vẫn khổ nỗi thân phận của hai bên mà không có chỗ bày tỏ, ngay cả thân cận một chút cũng sẽ cảm thấy sau lưng giống như có trăm ngàn con mắt nhìn chằm chằm hần vậy, khiến hần từ trên tâm lý không thể đến gần Phụng Tĩnh Xu, chỉ có thể đứng xa xa nhìn nằng và người bên cạnh gần gũi, khổ sở trong lòng đều nuốt hết vào bngj. Hiện tại thật vất vả mới có được cơ hội như vậy, dienddnle,qu.y don trong tim của hần dâng lên một cỗ khát vọng, hần khát vọng hung hăng ôm người phía trên vào trong ngực, tận tình hái mật ngọt trong đôi môi ấy..... Trong lòng có một âm thanh kêu gào bảo hần giờ hai tay lên ôm chặt lấy người phía trên, bụng dưới cũng càng ngày càng căng cứng, mắt Phụng Hàm Tiểu trầm xuống, yếu hèn chuyển động, đưa tay lên.....

"Đứng lên! Đứng lên!" Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, phá vỡ mập mờ giờ khắc này, khiến mọi người cũng chợt hồi thần.

Chỉ thấy Tuấn Thư hô to vọt tới, Phụng Hàm Tiểu mới vừa chạm vào tay Phụng Tĩnh Xu lập tức hóa thành đờ, đờ Phụng Tĩnh Xu đứng lên.

"Tỷ tỷ! Tỷ không sao chứ? Ngã có sao không?" Tuấn Thư đã chạy tới gấp gáp hỏi, thỉnh thoảng cầm tay Phụng Tĩnh Xu kiểm tra khắp người.

"Ách..... Khụ, khụ! Thư nhi....." Phụng Tĩnh Xu vừa mở miệng, phát giác giọng nằng lại có chút khàn khàn, vội vàng hắng giọng, "Không có việc gì! Có thể có chuyện gì chứ? Tỷ tỷ cũng không phải là đậu hũ, tùy tiện đụng một cái là bị hỏng!"

Tuấn Thư thờ phào nhẹ nhõm, kéo Phụng Tĩnh Xu lên, vỗ ngực, sau đó quay đầu lại hung hăng nói với hai người còn đang ngồi: "Tại sao hai người các người có thể ăn đậu hũ của tỷ tỷ!"

Phụng Tĩnh Xu sững sờ, dở khóc dở cười nói: "Thư nhi, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi."

"Nhưng mà, " Tuấn Thư không tuân theo chu cái miệng nhỏ nhắn, "Vừa rồi tỷ tỷ còn hôn miệng của hần!" Tay nhỏ bé duỗi ra, chỉ thẳng về phía Phụng Hàm Tiểu trên đất.

Phụng Tĩnh Xu dừng lại, cảm giác kỳ dị vừa mới dâng lên trong lòng lại nổi đi, hơi mím môi, mạnh mẽ đè cảm giác xuống, Diendda nle q uuydo n Phụng Tĩnh Xu cười nói: "Không phải đã nói là ngoài ý muốn sao! Huống chi vừa rồi không phải tỷ đã hôn Thư nhi sao?"

"Kkhông giống!" Tuấn Thư dậm chân.

"Thế nào lại không giống nhau? Không phải là hôn sao?" Nhìn thấy Tuấn Thư tức giận, Phụng Tĩnh Xu không nhịn được trêu chọc nói.

Tuấn Thư lớn tiếng cãi lại: "Nhưng vừa rồi tỷ hôn là gương mặt của đệ! Lần này lại hôn miệng của hần!"

Mắt Phụng Tĩnh Xu chuyển động, biết nói chuyện này không lại Tuấn Thư, đứa nhỏ này, kể từ sau khi "thông suốt", đã rất nhạy cảm với chuyện trên phương diện này, hơn nữa rất cố chấp, hần nói cái gì chính là cái đó, không được phép phân bác nửa câu. Vì vậy Phụng Tĩnh Xu thay đổi sách lược, lần giải thích này là tiền công, ánh mắt dịu dàng, giống như một cái đầm sâu, khoe miệng cũng mập mờ quyến rũ, cả người hơi dựa vào trên người Tuấn Thư, chống ở trên bả vai Tuấn Thư. Kể từ sau khi Tuấn Thư đi theo Phụng Tĩnh Xu, dưới tay nghề của Hắc Linh Lung, ngày ngày ăn đến no bụng, thân thể cũng bắt đầu đột nhiên trở mã mạnh, có biến hóa về thể chất, bỗng chốc cao hơn không ít so với dáng người ban đầu lúc đi theo Phụng Tĩnh Xu, Dienddkdan/leequhydonnn hôm nay Phụng Tĩnh Xu chỉ có thể đứng tới bờ vai của hần. Vừa bắt đầu Tuấn Thư còn rất không muốn lớn, nói không cao ngang bằng Phụng Tĩnh Xu thì không thể thời thời khắc khắc nhìn Phụng Tĩnh Xu nữa, sau đó vẫn là Duy nhi có biện pháp, chằm rằm nói một câu: "Về sau nếu Tĩnh nhi đi lạc, không cao rồi, cũng không thể tìm được nằng trong biển người rộng mênh mông." Cứ một câu nói như vậy, lại không biết đã kích thích Tuấn Thư thế nào, hần lập tức đã tiếp thu sự biến hóa này, hơn nữa còn coi đây là niềm vui.

Có điều chiều cao tăng trưởng rồi, tâm tính đứa nhỏ này vẫn y hệt tâm như cũ không có gì thay đổi.

Dường như Phụng Tĩnh Xu yếu đuối rúc vào trong lòng Tuấn Thư, dùng giọng điệu cầu người hỏi "Vậy, ý của Thư nhi chẳng lẽ muốn..... tỷ tỷ hôn lại Thư nhi một lần nữa..... dùng miệng đối miệng hay sao?"

Nếu là người bình thường có thể tìm đã sớm đập thình thịch lại xấu hổ nâng Phụng Tĩnh Xu đứng dậy, đỏ mặt cự tuyệt.

Nhưng Tuấn Thư cũng không phải người bình thường, nếu không hần cũng sẽ không lớn tiếng thảo luận vấn đề miệng đối miệng. Chỉ thấy cặp mắt hần sáng lên, trên mặt rõ ràng là nét mặt "phải như vậy", đôi tay đưa tới, ôm Phụng Tĩnh Xu vào trong ngực, lớn tiếng kêu lên: "Đúng! Phải miệng đối miệng

hôn lại một lần!" Nói xong, cúi đầu dán lên đôi môi ngọt.....

Nơi xa, Tĩnh Ảnh và Phụng Duy Tĩnh thấy nhưng không thể trách, về mặt tự nhiên phân phó phu xe sắp xếp đồ đạc thật tốt dưới bóng cây rồi đến dòng suối nhỏ bắt cá, còn lại hai người đi vào rừng cây tính toán bắt mấy con thỏ chim nhỏ trở lại.

Văn Nhân Tĩnh Phong ở lại mang theo ánh mắt phức tạp, nhìn chăm chăm hai người phía trước ôm ấp lấy nhau thật chặt thắm cắn răng, trong lòng xông lên một cỗ chua xót, muốn lên phía trước tách hai người ra, rồi lại không tìm được một lý do hợp lý, hai chân giống bị đinh đóng ghim chặt trên đất. Con sâu nhỏ ghen tỵ không ngừng cắn ở trong lòng, có một phen tư vị khác.....

Đối mặt với một màn lửa nóng, Lục Tĩnh La vốn nên đỏ mặt tới mang tai xoay người lại thì trên mặt lộ vẻ nghi ngờ, mang theo hoảng hốt, ánh mắt dần dần tan rã, giống như hai người phía trước là Phụng Tĩnh Xu và Tuân Thư, rồi lại không phải hai người bọn họ, nơi đó, giống như đã từng có hai người cũng đứng ở trong một rừng cây, nhiệt tình ôm hôn, có điều hai người kia rốt cuộc là ai..... tại sao khuôn mặt bọn họ mơ hồ như thế.....

Phụng Hàm Tiểu ẩn nhẫn bỏ qua ánh mắt bên cạnh, không nhìn hai người kia, tâm lại chua chát. Nét mặt của nàng tự nhiên, không có một chút ngượng ngùng, cũng không có một chút hốt hoảng, càng không có phản ứng chút nào với hành động của đôi phượng, dieendaaneequydonn giống như này chạm vào chỉ là tình cờ, tựa như hai người trong lúc lơ đãng đụng phải tay của nhau bình thường tự nhiên vậy.....

Buồn cười hân vẫn còn giãy giụa không dứt, người nọ lại xoay người đã có nụ hôn nóng bỏng với người khác. Đoạn tình cảm này, cuối cùng vẫn tự hân đa tình thôi.....

Hoa Ngọc Dung ở phía trước Phụng Hàm Tiểu sau một hồi hoảng hốt đã thấy hai người thân thiết trước mặt, trong mắt lóe lên hâm mộ, nhưng vừa nghĩ tới sau này hân cũng có thể..... Lại không khỏi cười. Tiếp theo nghĩ đến sơ xuất vừa rồi, sắc mặt hân quai dị quay đầu, vừa lúc nhìn thấy vẻ chua xót trên gương mặt Phụng Hàm Tiểu còn chưa kịp thu hồi, hơn nữa vừa rồi..... tiếng lòng khẽ nảy, sau lưng phản ứng căng thẳng..... hân là nam nhân, còn là một nam nhân đã từng phong lưu trong bụi hoa, phản ứng của Phụng Hàm Tiểu không thể gạt được hân, rõ ràng là điếm báo nam nhân động tình..... Nghĩ tới đây, ánh mắt Hoa Ngọc Dung nhìn Phụng Hàm Tiểu càng thêm cổ quái.....

Trải qua đoạn nhạc đậm này, mọi người cũng không còn hứng thú chơi trò chơi nữa, trực tiếp sắp xếp món ăn mà phu xe và Tĩnh Ảnh, Phụng Duy Tĩnh mang tới, sau khi ăn no nê, để phu xe chạy về, bảo buổi sáng ngày mai hân đến dưới núi tới đón bọn họ, đoàn người tiếp tục chậm rãi bước đi lên núi, bởi vì mấy người nghĩ đi dạo miếu Nguyệt Lão một chút, thuận tiện chờ đợi mặt trời mọc ngày mai ở trên núi, sau khi thưởng lượng một phen, đã quyết định buổi tối tá túc ở trong sương phòng miếu Nguyệt Lão.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chương 35

Miếu Nguyệt Lão ở dốc Tĩnh Nhân không biết có bao nhiêu năm lịch sử, góc tường mái hiên cũng lấy dính những khói bụi từ những cây nhang của các thiện nam tín nữ, vô luận đối mới bao nhiêu lần đều sẽ để lại những dấu vết loang lổ. Chỉ là dấu vết như vậy chẳng những không làm người ta ghét bỏ, ngược lại hấp dẫn càng nhiều những thiếu nữ hoài xuân tới chiêm ngưỡng, hi vọng Nguyệt Lão có thể cho mình một hôn nhân mỹ mãn. Mà những người có tình cầu được nhân duyên kết thành phu thê ở miếu Nguyệt Lão cũng sẽ quay lại bỏ tiền xuất lực, sửa chữa miếu Nguyệt Lão, để không bị năm tháng bào mòn, chỉ mong chờ Nguyệt Lão có thể phù hộ cuộc sống của bọn họ tốt đẹp.

Khi đám người Phụng Tĩnh Xu đi tới miếu Nguyệt Lão, sắc trời đã chập tối, ánh lửa đỏ trời chiều chiếu xuống, làm nổi bật những dải lụa đỏ trong miếu càng trở nên đỏ thắm, khí lành khắp trời, giống như Nguyệt Lão đang ở cuối chân trời cười ha hả nhìn nam nữ dưới trần gian, Die nd da nl e q u ydo n như đang nói cho những người lạc lõng trong tình cảm: nhân duyên đến, trốn cũng chạy trốn không hết; nhân duyên chưa tới, cưỡng cầu cũng không

được.

Ban đêm, người tới thấp hương đều từ từ rời đi, chỉ còn lại ít ỏi mấy người, còn có mấy người phụ trách quét dọn trong miếu. Gió đêm thổi tới, lay động những chiếc khóa nhân duyên vàng rực trước miếu, phát ra tiếng đing đing đang đang, khiến nơi này nóng bức lại thêm chút lạnh lẽo.

Bởi vì không muốn dẫn tới sự chú ý quá lớn, mấy người chọn một con đường tương đối vắng vẻ tiến vào miếu Nguyệt Lão, dọc đường từ từ quan sát, nhân nhả tự đắc, giống như đang tản bộ trong nhà mình vậy. Cho đến nửa mặt trời chui vào chân trời, tám người mới bước vào trong chính điện không người.

Ngay phía trước là một pho tượng Nguyệt Lão, râu trắng như tuyết, hàng mi cong cong nét mày thật to toét ra nụ cười có thể còn hơn Phật Di Lặc, một tay cầm một quyển sách nhân duyên, một tay cầm bút chu sa, dường như phác họa người hữu duyên tiếp theo, trên ngón trỏ bàn tay cầm sách còn quấn sợi tơ lụa đỏ, sợi tơ lụa rủ xuống đến ống tay áo của Nguyệt Lão, miệng ống tay áo còn lộ ra một nùi dây tơ hồng, chính là tơ hồng mà Nguyệt Lão dùng để buộc người có nhân duyên lại, để hai người hiểu nhau yêu nhau.

Mấy người vừa tiến đến chuyển sang nhìn Nguyệt Lão, vẻ mặt khác biệt. Có mong đợi, có tôn kính, có quan sát, cũng có khinh thường. Hề các kiểu là cầu chúc, tôn kính, có điều cầu Nguyệt Lão, hi vọng hần có thể thực hiện nguyện vọng của mình, mà kiểu khác là Phụng Trọng Tinh Xu —— về châm biếm trong mắt.

Nguyệt Lão, Nguyệt Lão, người đời đều cho rằng Nguyệt Lão chính là một lão đầu mặt mũi hiền lành, ai biết trên trời một ngày nhân gian mấy năm, nhân gian thay đổi mấy hồi, ai nói Thiên giới sẽ bảo thủ không chịu thay đổi? Nhớ ngày đó khi nàng bị ngọc trụ Tỳ Hưu đưa lên Thiên Đình những thần tiên trên trời kia lại còn đang đọc tiểu thuyết xuyên không trên Internet, có thể thấy được không chỉ thịnh hành ở nhân gian, dieendaaneequydomn Thiên giới cũng sẽ thịnh hành phát triển theo. Mà Nguyệt Lão, mặc dù không tính là người theo phong trào, nhưng mà đối với việc thịnh hành cũng rất cố chấp, vì vậy Phụng Trọng Tinh Xu nhìn thấy Nguyệt Lão cũng không phải là tòa miếu Nguyệt Lão trong hình tượng —— có lẽ hần đã từng có hình dáng này, nhưng mà đến bây giờ biến thành một soái ca không hơn không kém —— hần từ bỏ hình tượng lão đầu trong quá khứ của mình, lấy mình một cái, biến thành một nam nhân trẻ tuổi hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, ăn mặc cũng đi theo thịnh hành ở hiện đại. Sách nhân duyên? Bút chu sa? Tơ hồng? Hừ! Cũ rích hết rồi, hiện tại người ta cũng đổi thành PDA (thiết bị kĩ thuật số hỗ trợ cá nhân, viết tắt của Personal Digital Assistant), chỉ cần ở trên bàn phím gõ mấy cái, kích con chuột, đoạn nhân duyên này đã được tiến hành rồi!

Lúc này đối mặt với Nguyệt Lão, trong lòng Phụng Trọng Tinh Xu quả thật có chút giằng co.

Trong miếu có duy nhất một gian hàng giải xăm, giờ phút này người tóc trắng mày râu giải xăm đang thu thập đồ đạc tính về nhà, cảm thấy có người đến, đầu hần cũng không ngẩng lên nói: "Vị thí chủ này, bây giờ đã đẹp quây, ngài muốn giải xăm xin ngày mai hãy tới."

"Chúng ta không giải xăm, chỉ là tới xem một chút." Thấy không ai quan tâm tới giải xăm, Lục Tinh La không thể làm gì khác hơn là dịu dàng mở miệng hồi đáp.

Không giải xăm!?

Người nọ dừng tay lại, tò mò ngẩng đầu lên. Người đi tới miếu Nguyệt Lão không có ai không xin xăm giải xăm, thế nào chuyện này.....

Cặp mắt nghi ngờ khi vừa chạm tới người trước mắt, người giải xăm lập tức chấn động toàn thân, trong mắt cũng không thể tưởng tượng nổi.

Người trước mắt nam thanh nữ tú, dựa trên gương mặt đều biết những người này đều là nhân trung long phượng, những người như thế nên nói số đào hoa rất vượng, nhưng.....

Người giải xăm lại quan sát cẩn thận một lần nữa, xác định quan sát của mình không sai, vì vậy đi lên trước, da.nlee.quydo/nn đứng đối diện Nguyệt Lão ở trước mặt mấy người nói: "Tiểu nhân vừa rồi vô lễ, kính xin mấy vị tha lỗi."

Phụng Trọng Tinh Xu cười nhạt một tiếng, xoay người nói: "Đại sư không cần đa lễ, mỗi ngày người ở chỗ này giải xăm cho nam nữ thế gian, có thể nói là công đức vô lượng, mà chúng ta chỉ là khách hành hương, tới bái Nguyệt Lão, thế nào hiện nay người lại tự xưng tiểu nhân? Huống chi ta với người không kết ân oán, tại sao lại nói thứ lỗi?" Cẩn thận nói một hồi, vừa khiến vị lão nhân lớn tuổi trước mặt này lấy được tôn kính, lại che giấu thân phận của mình.

Chỉ là Phụng Trọng Tinh Xu không biết, chỉ bằng khí thế của đám người bọn họ, phải nói bọn họ thật sự là phạm phu tục tử, cho dù là ai cũng sẽ không tin tưởng. Vì vậy lão nhân vẫn có thái độ cung kính với mấy người, không chút nào bởi vì đôi câu nịnh nọt của Phụng Trọng Tinh Xu đã quên hết tất cả.

"Mấy vị không có ý định giải một quẻ sao?" Lão nhân hỏi.

Trong mấy người có người lộ ra vẻ nhao nhao muốn thử, nhưng Phụng Trọng Tinh Xu không lên tiếng, cũng không bảo người ta nói, cho dù trong lòng người ở đây gấp đến độ muốn chết lại cũng không có mở miệng.

Thấy không ai mở miệng, lão nhân lại khuyên nhủ: "Các vị thí chủ, chắc hẳn các người cũng đã nghe nói qua, miếu Nguyệt Lão ở góc Tinh Nhân rất linh nghiệm, nếu mấy vị muốn đạt được nhân duyên mỹ mãn, cũng có thể nói với Nguyệt Lão, nếu chư vị muốn biết nhân duyên của mình hoặc mưu cầu nhân duyên, cũng có thể rút một quẻ nhân duyên, lão hủ tất nhiên tận lực giải xăm cho mấy vị."

Lão nhân nói một hồi động đến lòng của mọi người, chỉ thấy Tuấn Thư cúi tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng lắc lắc ống tay áo của Phụng Trọng Tinh Xu, dinendian.loqidjon trong mắt cũng là ý hỏi, Phụng Trọng Tinh Xu nhìn những người khác, trong mắt cũng không che giấu được tia sáng, vì vậy cũng gật đầu đồng ý.

Mấy người trước sau bái Nguyệt Lão, chỉ có Phụng Tình Xu đưa hai tay sau lưng, đi qua một bên. Nàng còn cần phải lạy sao? Trước khi đến cũng đã giải quyết hết nhân duyên của bản thân rồi! Chỉ là không biết người bên cạnh có mấy tên được Nguyệt Lão giữ lại trên PDA, có điều nàng nghĩ, nếu Nguyệt Lão đủ thông minh, coi như không có, nhất định cũng do hấn trước đó "quên" đánh lên, sau đó lại nhất định sẽ "bổ sung" trở về.

Sau khi mấy người lạy Nguyệt Lão xong, không ngừng tiến tới lấy quẻ nhân duyên, sau đó lấy giải nghĩa khó hiểu của quẻ của chính mình giao cho lão nhân gia, ngay cả Phụng Tình Xu cũng bị Tuân Thư lôi kéo lấy một quẻ.

Đầu tiên là Tình Ảnh, chỉ thấy hấn trầm mặc giao quẻ trong tay cho lão nhân, lão nhân nhận lấy, sau khi xem xong cẩn thận ngẩng đầu lên nói với Tình Ảnh: "Nhân duyên của vị thí chủ này đã sớm định ra, hiện tại sợ là đường tình tương duyệt rồi! Chỉ cần người kiên nhẫn, sẽ đi tới cuối cùng."

Tình Ảnh nghe vậy vẻ mặt vừa động, thận trọng gật đầu với lão nhân, chân thành nói: "Cảm ơn." Nói xong xoay người đi về phía sau lưng Phụng Tình Xu. Phụng Tình Xu đưa tay sau lưng, nắm lấy bàn tay ấm áp của Tình Ảnh.

Sau Tình Ảnh, Hoa Ngọc Dung cũng đưa quẻ của mình tới.

Lão nhân cũng nhìn kỹ một chút, sau đó nói: "Vị công tử này mặt hiện hoa đào, chắc hẳn trước kia là vị tài tử phong lưu, có điều hôm nay hoa đào tướng đã ở đây, xác thực đã không còn tràn lan hoa đào nữa, xem ra đã gặp được cao nhân, Dieenndkan/leequhydonnn khóa chặt số đào hoa lại. Nếu công tử luôn luôn tiếp xúc với người này, sau này tất nhiên sẽ không còn số đào hoa yếm oanh tới nữa, có điều công tử có thể cùng với người này mở ra một cây hoa đào khác, dĩ nhiên, nếu công tử không muốn mất rừng đào thiên kiều bá mị, cũng có thể rời khỏi người này, như thế rừng đào tự sẽ trở về."

Hoa Ngọc Dung nghe nói như thế, ánh mắt sáng lên, nhìn về phía Phụng Tình Xu, nụ cười mang theo mấy phần hài lòng, nói: "Đa tạ sư phụ đã giải xãm, Hoa nữ biết nên làm sao."

Sau Hoa Ngọc Dung, là Văn Nhân Tình Phong, chỉ thấy hấn từ từ đưa quẻ trong tay ra, vẻ mặt khảm trương.

"Công tử, quẻ này của người cho thấy, nhân duyên bình thường, vốn không có gì nhấp nhô. Nhưng đoạn sau lại có chuyển biến tốt, ý nghĩa người còn có cơ hội, nếu như người có thể nắm chặt cơ hội thật tốt, nhân duyên ngàn năm chưa chắc là mộng!" Lão nhân cười ha hả vuốt vuốt râu.

Không phải là mộng!? Văn Nhân Tình Phong ngừng lại, trong lòng trào dâng niềm vui sướng.

Đợi sau khi Văn Nhân Tình Phong đi tới một bên, Phụng Duy Tình cũng mỉm cười đưa quẻ. Lão nhân tiếp nhận và xem xét, nói với Phụng Duy Tình: "Nhân duyên của công tử đã sớm định, một đường vững vàng, vốn nên nói không có vấn đề gì, nhưng đoạn sau quẻ lại biểu thị sắp tới công tử sẽ gặp phải một chút khó khăn, di@en*dyan(lee^qu.donnn) khó khăn này còn có thể ảnh hưởng đến nhân duyên của người, đến lúc đó nếu công tử vượt qua được khó khăn này, như vậy sau này sẽ rất mỹ mãn, nếu như không vượt qua, như vậy công tử cũng sẽ không tổn thất gì, vẫn sẽ phú quý cả đời, có điều đáng tiếc nhân duyên sẽ không tốt đẹp như thế nữa."

Nụ cười Phụng Duy Tình trên mặt cứng đờ, có chút nghi ngờ. Khó khăn? Còn có thể nguy hiểm đến tình cảm giữa hấn và Tình nhi!? Hấn cho là chuyện giữa hai người hấn và Tình nhi đã sớm là định trên tám thốt —— đóng chắc không chạy thoát được, làm sao sẽ.....

Còn đang nghi hoặc, một tay đã được một bàn tay ấm áp nắm lấy, để hấn phục hồi tinh thần lại. Quay đầu phát hiện là Phụng Tình Xu cười không ngớt, lòng Phụng Duy Tình cũng nhẹ ra. Bất kể hấn gặp phải trở ngại gì, chỉ cần hấn giữ vững ý nghĩ của mình, tất cả đều sẽ khá hơn, dù sao mục tiêu của hấn cho tới bây giờ đều rất rõ ràng không phải sao?

Phụng Duy Tình đa tạ lão nhân rồi lui sang một bên, để vị trí lại cho Lục Tình La.

Nhịp tim Lục Tình La hơi gấp, tiến lên đưa quẻ.

Sau khi lão nhân xem xong mỉm cười nói: "Vị cô nương này (giờ phút này Lục Tình La ăn mặc khi chưa lập gia đình), đoạn nhân duyên sắp được nói lại, lão hủ chúc mừng!"

"A!?" Lục Tình La lấy làm kinh hãi, nói lại nhân duyên? Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ trước kia nàng đã trải qua một đoạn nhân duyên sao?

Dặt sang một bên suy tư, lại nhường chỗ cho Phụng Hàm Tiếu.

Phụng Hàm Tiếu hít sâu một hơi, nâng bước chân đi tới trước mặt lão nhân.

Nhận lấy quẻ, sau khi xem xong lão nhân khẽ lắc đầu nói với Phụng Hàm Tiếu: "Thẻ tre này xem ra cũng không tốt, dieendn liequidoon nhân duyên của công tử sợ sẽ bị người bên cạnh ngăn cản, từ trên quẻ cho thấy, công tử tốt nhất vẫn nên lựa chọn đối tượng khác cho thỏa đáng."

Phụng Hàm Tiếu ngừng lại, thất vọng nhắm hai mắt, chậm rãi hỏi: "Chẳng lẽ cũng không có biện pháp khác sao?"

"Chuyện này....." Lão nhân khó khăn nói: "Chuyện này trọng đại, sợ rằng không dễ, coi như có thể xoay chuyển càn khôn, cái giá công tử phải bỏ ra chi sợ cũng tương đối lớn, huống chi lão hủ cũng không biết cách cụ thể....."

Phụng Hàm Tiếu đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết, "Ta sẽ tìm được cách, mặc kệ bỏ ra cái giá gì!"

Đang nói, Tuân Thư chạy ra, từ phía sau Phụng Hàm Tiếu chạy tới, quơ múa quẻ trong tay vội vàng la ầm lên: "Tới phiên ta, tới phiên ta!"

Tuân Thư là một người nóng lòng, theo lý thuyết vừa rồi nên vọt tới đầu tiên, nhưng vừa gặp phải chuyện tình cảm hắn cũng khôn khéo cẩn thận hơn với ai khác, trước nhất hỏi thăm quẻ của mấy người, sau khi xác định lão nhân gia quả thật có bản lĩnh mới vội vã tới đây giải xăm, kết quả đầy đến cuối cùng.

Lão nhân không khỏi tức cười nhìn Tuân Thư, nhận lấy quẻ bắt đầu nhìn xem, chỉ là càng xem mảy mui càng chặt, cuối cùng sắc mặt của hắn thậm chí có chút nặng nề.

"Thế nào? Có gì không đúng sao?" Phát hiện lão nhân khác thường, Phụng Trọng Xu lên tiếng hỏi.

"Không đúng? Có gì không đúng?" Vừa nghe thấy quẻ của mình có vấn đề, Tuân Thư lập tức khẩn trương lên, diện mạo, quy định khuôn mặt nhỏ nhắn cũng xụ xuống, ỉm chặc khóc. Ô ô ô, tại sao? Tại sao quẻ của người khác ký đều tốt, đến lượt hắn lại có vấn đề!?

Lão nhân thấy bộ dáng sắp khóc của Tuân Thư, vội vàng nói: "Không có không có, không có vấn đề gì, chỉ là ta chưa từng thấy qua loại quẻ này mà thôi."

"Xăm gì?" Lão nhân vừa nói như thế, cũng dẫn tới sự chú ý của mọi người.

"Ha ha! Quẻ hiếm thấy....." Lão nhân cười ha hả nói.

"Hiếm thấy? Chỉ giáo cho?" Phụng Trọng Xu dẫn đầu hỏi.

"Cái này sao, chuyện này không những liên quan đến nhân duyên của vị tiểu công tử này, còn liên quan đến số mệnh của hắn, vì vậy lão hủ không tiện trả lời, mong rằng các vị bao dung!" Lão nhân khó khăn nói.

Phụng Trọng Xu xoay người, nói: "Được rồi! Vậy chúng ta không hỏi chuyện này, chỉ hỏi nhân duyên, vậy người nói thử, Diên Đà Ní e quy định nhân duyên của hắn đến cuối cùng như thế nào?"

Lão nhân trả lời: "Cho đến trước khi hắn chết, hắn cũng có có một đoạn nhân duyên hoàn mỹ." Phía sau câu nói kia lão nhân nuốt xuống, khiến nó ở trong bụng.

"Ha ha! Tốt, tốt!" Tuân Thư vui mừng vỗ tay.

Phụng Trọng Xu thấy Tuân Thư vui mừng, nên cũng không hỏi nhiều, nói với lão nhân: "Vị đại sư này, chúng ta tính toán ở chỗ này qua đêm, vẫn xin người chuẩn bị cho chúng ta một chút, để chúng ta ở lại trong sương phòng."

Lão nhân sững sờ, hỏi: "Vị nữ thí chủ này, người không giải xăm sao?"

Phụng Trọng Xu cười một tiếng, đưa tay giơ lên, trong tay đều là bột phấn màu đỏ, xen lẫn bột phấn màu đen. Gió vừa thổi, mang theo bột phấn đi, hiện ra lòng bàn tay trắng nõn.

Phụng Trọng Xu cuồng ngạo nói: "Tình cảm của ta không do trời!"

Mọi người khí thế của bị Phụng Trọng Xu chấn trụ, không ngờ nàng có tự tin lớn vào tình cảm của bản thân như vậy. Chỉ là, ai bảo nàng là Phụng Trọng Xu, nàng chính là có tư cách đề cao vọng!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Chương 36

Sau khi góp không ít tiền nhang đèn, đoàn người được coi như khách quý, thu xếp ở tại sương phòng thượng đẳng tại phía sau miếu Nguyệt Lão.

Bởi vì ban ngày vô cùng mệt nhọc, nên mọi người dùng xong bữa tối rồi trở về sương phòng nghỉ ngơi.

Nhưng mà đối với Phụng Tịch Xu mà nói, vốn không có vấn đề tiêu hao thể lực gì, vì vậy trong phòng cảm thấy nhàm chán nằng tính đứng dậy đến gõ gõ vị giống Nguyệt Lão trong điện kia thử, Die nd da nl e q u u ydo n có thể gọi Nguyệt Lão kia ra để nói chuyện phiếm hay không.

Nghĩ là làm, Phụng Tịch Xu nhanh nhẹn xoay người rời giường, dưới sự hầu hạ của Lục Linh Lung ăn mặc chỉnh tề xong, mở cửa phòng đi ra ngoài, vô ý lại cảm thấy một hơi thở quen thuộc ——

"Ành, đã trễ thế này chàng còn không nghỉ ngơi, ở lại chỗ này làm gì?" Phụng Tịch Xu cũng không quay đầu lại, nói thẳng ra tên của người trong bóng tối.

Thấy Phụng Tịch Xu đã phát hiện ra mình, Tịch Ảnh đứng dậy, trầm mặc không nói.

Phụng Tịch Xu thở dài, "Ta nói, ta có thể bảo vệ bản thân, chẳng lẽ chàng quên võ công của ta không dưới chàng sao?" Trên thực tế là vượt xa hẳn, "Chàng cũng không cần phải thời thời khắc khắc đều canh giữ ở bên cạnh ta, chàng có thể đi nghỉ ngơi."

Tịch Ảnh vẫn không nói lời nào.

Phụng Tịch Xu thấy khuyên nhẹ không được, không thể làm gì khác hơn là mạnh bạo, "Chẳng lẽ chàng cứ như vậy muốn trở về làm hộ vệ của ta? Nếu nói như vậy chàng không thể làm trợ thủ của ta đó!"

Bị lời Phụng Tịch Xu nói làm cho sợ hết hồn, cả người Tịch Ảnh chợt căng thẳng, toàn thân tản ra một cỗ hơi thở đau thương.

Xem ra người nọ mềm không được cứng không xong, dịu dàng với hắn, hắn lại cố chấp như trâu, nếu cứng rắn lại càng không được, chính xác muốn nghẹn đau trong lòng mà nội thương.

Nghĩ như vậy, Phụng Tịch Xu lại dịu đi: "Thật xin lỗi, lời nói của ta đã quá nặng rồi, nhưng ta thật rất quan tâm chàng, dieendaanleequydonn chàng như vậy không ngủ không nghỉ canh giữ ở bên chúng ta nhìn rất đau lòng. Chàng có nhìn thấy sắc mặt bây giờ của bản thân hay chưa? Đã bao lâu chàng chưa ngủ rồi? Đáng về bây giờ của chàng thật giống như quý mặt trắng vậy!"

Phụng Tịch Xu nói một hồi khiến trên mặt Tịch Ảnh thả lỏng, lộ ra vẻ mặt dịu dàng.

Thấy chiều này có tác dụng, mắt Phụng Tịch Xu xoay chuyển, nảy ra ý hay. Chỉ thấy nàng lộ ra một nụ cười mập mờ, dùng giọng điệu dịu dàng: "Chàng đã không chịu trở về phòng của chàng đi ngủ, như vậy chàng cứ đến phòng của ta ngủ cho ngon, dù sao giường cũng không cứng lắm, mặc dù không lớn, nhưng hai người chen một chút cũng có thể ngủ....."

Lời còn chưa nói hết, Tịch Ảnh liền đỏ cả mặt "vèo" một tiếng chạy về gian phòng của mình.

Hừ hừ! Chẳng lẽ còn sợ không tìm được cách giữ chặt hắn sao? Vẫn là tục ngữ nói không sai! Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, con người Tịch Ảnh kiên cường còn không phải thua ở dưới tay nàng sao? Cổ nhân thật không lừa người mà!

Nghĩ như vậy, tâm tình Phụng Tịch Xu vui vẻ và cười khê tiếp tục đi về phía trước, gió đêm phơ phất thổi qua, mang đến một chút cảm giác mát lạnh, Phụng Tịch Xu không nhịn được hít một hơi thật sâu, ngửi bầu không khí trong sạch thời cổ đại này. Vẫn là cổ đại tốt nhất! Bảo vệ môi trường như vậy, ngày ngày cũng có thể ngửi thấy được bầu không khí trong lành, da.nlze.quydo/nh không giống ở hiện đại, không khí ô nhiễm nghiêm trọng, ngửi vào mũi đều là mùi thuốc hóa học gay mũi, ừ, giống như hiện tại nghe thấy mùi lưu huỳnh..... Đợi chút, lưu huỳnh? Tại sao nơi này lại có thể có lưu huỳnh?

Phụng Tịch Xu kinh ngạc mở hai mắt ra, lại cẩn thận ngửi lần nữa, không sai, thật sự là lưu huỳnh!

Phụng Tịch Xu men theo mùi đi ra khỏi miếu Nguyệt Lão, đi sâu trong rừng. Trong rừng cây tối đen như mực hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có tiếng kêu của một hai con động vật vang lên, có vẻ kinh người dị thường, nhưng mà đối với Phụng Tịch Xu mà nói, tất cả đều là vấn đề nhỏ, về mặt năng lượng không đổi sắc tiếp tục đi, càng đi mùi của lưu huỳnh càng lớn, rốt cuộc, ở khúc quanh chỗ rừng cây và núi đá nơi, Phụng Tịch Xu thấy được thứ mà trong lòng nàng phỏng đoán —— suối nước nóng!

A, ha ha ha ha! Không ngờ đi ra ngoàii một lần cũng sẽ gặp phải suối nước nóng! Thật sự quá tốt!

Phụng Tịch Xu hưng phấn mừng rỡ thật lớn, tham lam ngắm nhìn hồ nước trước mặt, "Ừng ực, ừng ực" nuốt nước miếng.

Kể từ sau khi xuống núi, bên cạnh tùy thời có người làm bạn, hơn nữa một loạt chuyện theo nhau mà đến, nàng bận tới mảy tới mảy, vốn không có thời gian tìm suối nước nóng để ngâm! Bây giờ tìm được nơi tốt như vậy, dĩ nhiên nàng không thể bỏ qua!

Nghĩ như vậy, Phụng Tịch Xu nháy mắt, một bộ áo tắm hai mảnh màu lửa đỏ xuất hiện, Lục Linh Lung lập tức giúp Phụng Tịch Xu đổi y phục.

Xõa một đầu tóc mềm mại ra, Phượng Tinh Xu đi tới ao bên cạnh suối nước nóng, dùng chân như bạch ngọc đưa vào trong nước nhẹ nhàng thử nước ấm, dinendian.loqid]on cảm thấy hài lòng, cũng chậm chậm trượt vào trong suối nước bốc khói trắng.

Thỏa mãn thử dài một cái, Phượng Tinh Xu không khỏi nghĩ tới Bạch Cư Dị có viết trong 《 Trường hận ca 》 rằng: "Xuân hàn tứ dục hoa thanh trì, ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi. Thị nhi phù khởi kiều vô lực, thủy thị tân thừa ân trạch thì." *Nói chính là tư thái yêu kiều của Dương quý phi sau khi ngâm suối nước nóng.....

(* Một trích đoạn trong Trường hận ca: “Tiết xuân lạnh, được tắm ở hồ Hoa Thanh

Suối ấm, nước trơn dội trên da trắng mịn như mỡ đông

Thị tỷ nâng dậy, yếu mềm như không còn sức nữa Ấy là lần đầu tiên được tắm nhuân on vua”)

Nghĩ như vậy, Phượng Tinh Xu đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác không liên quan: nếu có thể làm được một nồi lẩu nóng thì tốt.....

Vừa nghĩ tới thì trong nháy mắt, một hồi tiếng vang làm kinh động đến nàng, nàng đột nhiên xoay người đứng lên, làn da trắng mềm mại như ngọc chột bại lộ ở dưới ánh trắng sáng, giống như một pho tượng bạch ngọc thượng đẳng được chạm trổ tinh xảo, Dieenndkan/leeequhydonnn dưới sự phụ trợ của làn khói sương, càng giống như là tiên nữ lén lút trốn từ cung trăng xuống, không sảo chơi đùa ở trong núi rừng, lại bị khách không mời mà đến quấy nhiễu.

Đây chính là cảnh tượng mà Văn Nhân Tinh Phong khi vọt tới bên suối nước nóng đã thấy.

Một đầu tóc dài ướt sũng dán chặt ở trên khuôn mặt tuyệt mỹ, phân tán khoác ở trên phần lưng tinh tế, cánh tay thon dài đều đặn vương đầy những giọt nước trong suốt, bả vai mượt mà hiện ra đường cong hoàn mỹ, làm cho người ta càng thêm máu nóng sục sôi là cảnh tượng dưới tấm vải đỏ cao lớn đây đây bị hai khối vải che kín có thể mơ hồ thấy được khe rãnh mê người làm cho người ta thêm nhỏ dãi, tạo thành một loại hình ảnh giấu đầu hở đuôi, sợi dây hồng vòng qua phía sau gáy tạo thành đường cong duyên dáng; xuống chút nữa, là eo nhỏ tinh xảo, trên bụng bóng loáng không thấy một chút thịt thừa, chỉ có mơ hồ thấy cơ bụng, nhưng nói là cơ bụng, lại không có cảm giác giống như đại hán to con bình thường, làm cho người ta ghét, mà phần bụng rắn chắc này, hiện lên là một loại đẹp khỏe, để người ta biết, hóa ra nữ nhân cũng không chỉ nhu nhược, di@en*dyan(lee^qu.donnn) họ cũng có thể rất có sức mạnh; hông rất tròn bèn chắc, còn có một tấm vải đỏ, trừ chỗ nên che ra, cái gì cũng không che giấu, hào phóng đến khiến người cảm thấy nghiêng lọi —— nếu như hôm nay người thấy bộ dạng này của nàng không phải là mình, như vậy các nam nhân của nàng thấy được nhất định sẽ bị các nam nhân khác ghen ghét dữ dội! Một tấm vải có thể che được cái gì? Bụi cỏ rậm vẫn có một hai sợi cỏ xuân lệch ra, làm cho toàn thân người ta nổi "lửa", tiếu nuối chính là một đôi chân thon dài hoàn mỹ ngâm ở phía dưới nước nóng, Dieenndkan/leeequhydonnn khiến người không thể nhìn thấy được phong tình câu người như vậy. (@@ ngồi miêu tả đoạn này mà toát hết cả mồ hôi, ôi chời, a đi đã phạt! T_T)

Nhưng mà điều này cũng coi như là kinh người, ít nhất ở Văn Nhân Tinh Phong trong mắt là như vậy. Hắn cũng đã từng ở thanh lâu, nhưng hắn chưa từng thấy đến một nữ nhân ăn mặc dụ người đến như vậy, giống như chỉ cần một ánh mắt của nàng người sẽ không tự chủ được mềm chân xuống, nằm rạp ở dưới chân của nàng sùng bái, cầu xin lột mắt xanh của nàng.

Một trận gió thổi lên, sương mù trong suối nước nóng càng nhiều hơn, khiến Phượng Tinh Xu như ẩn như hiện, dường như sau một khắc sẽ biến mất. Văn Nhân Tinh Phong thức tỉnh, trái tim xông lên một cỗ khủng hoảng, sợ Phượng Tinh Xu cứ như vậy biến mất ở trong suối nước nóng bông này.

"Không!" Hắn hô to một tiếng, dưới ánh mắt khó hiểu của Phượng Tinh Xu ngay cả y phục cũng không cởi, phần đầu quen mình nhảy vào trong “nước nóng”!

Nhiệt độ suối nước nóng đối với người thuộc các quốc gia khác nhau mà nói đúng là rất khác biệt, tỷ như nước ở nhiệt độ hai mươi với người châu Âu sợ nóng mà nói cũng đã là nước nóng rồi, nhưng mà đối với người Nhật Bản da đây, dfienddn liequidoon phạm là nước bốn mươi độ cũng bị bọn họ coi là nước lạnh! Mà có thể để cho Phượng Tinh Xu nghĩ tới tắm suối nước nóng, ít nhất nước phải tới chín mươi độ! (... Ghê thiệt)

Đối với Văn Nhân Tinh Phong chưa bao giờ tiếp xúc qua suối nước nóng hơn nữa xuống nước mà không có chuẩn bị chút nào mà nói, nhiệt độ này quả thật có thể lấy để nấu Tinh Phong luôn rồi!

Vừa nhảy vào nước hồ nóng bỏng, Văn Nhân Tinh Phong đã bị bỏng đến kinh hãi nhảy lên, nhưng hắn vẫn cắn răng vừa kéo áo bởi vì ngâm nước mà trở nên nặng hơn gian nan bơi tới chỗ Phượng Tinh Xu, vừa kêu lên: "Nàng chờ một lát! Đừng sợ, ta tới cứu nàng đây!"

Phượng Tinh Xu nghi hoặc nhìn nam nhân trước mắt, rõ ràng nét mặt hắn vô cùng khổ sở, sao còn tiếp tục bơi tới đây? Còn vừa bơi vừa kêu nói muốn cứu nàng, chẳng lẽ hắn không nhìn ra được là nàng muốn ngâm mình ở trong suối nước nóng này sao? Theo ý nàng, người thực sự cần cứu chính là hắn mới đúng!

Đáng tiếc Văn Nhân Tinh Phong luôn luôn thông minh vừa gặp phải chuyện của Phượng Tinh Xu, đặc biệt là bởi vì trong lúc hết sức nguy cấp nàng "nguy hiểm tính mạng", thông minh của hắn cũng sớm đã bị ném ra ngoài chín tầng mây rồi!

Phượng Tinh Xu không nói một câu, đứng tại chỗ nhìn thử rốt cuộc người này muốn làm gì?

Văn Nhân Tinh Phong bơi người bị phỏng đến đó bưng, tổn sức gãy gập tới bên cạnh Phượng Tinh Xu, diennndle,qu.y donn rốt cuộc khi cách nàng chỉ có một cánh tay liền đưa tay cầm cánh tay của nàng, hung hãn kéo lấy nàng, ôm thật chặt vào trong ngực!

"Con mới nhỏ, thật tốt quá, ta đã bắt được nàng!" Văn Nhân Tinh Phong kích động, bật thốt ra biệt danh ở trong lòng gọi Phượng Tinh Xu mà không hề

hay biết.

Con mỗi nhỏ? Vui đầu ở trong ngực Văn Nhân Tĩnh Phong, Phụng Tĩnh Xu bắt giác nhăn mày lại. Người này, là coi nàng như..... Con mỗi sao?

Trong lòng có chút không vui, nàng đưa tay đẩy Văn Nhân Tĩnh Phong ra.

"Người làm gì đấy?" Giọng nói của nàng có chút lạnh lùng, ai biết bản thân bị người ta coi thành con mỗi trong lòng cũng sẽ không vui, huống chi là Phụng Tĩnh Xu luôn cao ngạo, cho tới bây giờ chỉ có nàng nắm giữ người khác, không ai có thể đủ để nắm giữ nàng!

Văn Nhân Tĩnh Phong luôn luôn nhạy cảm giờ phút này cũng không chú ý tới ý lạnh trong giọng điệu của Phụng Tĩnh Xu, toàn thân hắn ngâm trong suối nước nóng bỏng, da đã đỏ lên, hắn dựa vào lực ý chí mới bắt được Phụng Tĩnh Xu, d,0dylq.d mà giờ khắc này Phụng Tĩnh Xu đã ở trong ngực hắn, thân kinh hắn căng thẳng giờ đã thả lỏng, đau đớn lập tức ừn ừn kéo đến, khiến đầu óc hắn mê muội, rối loạn lý trí, ngoại trừ việc nhớ kỹ phải nắm chặt Phụng Tĩnh Xu ra, cái gì cũng không nhớ.

Ánh mắt hắn tan rã, lao đảo muốn ngã, nhưng trong lòng còn có một ý niệm đang cố giữ vững lòng hắn: muốn đưa Phụng Tĩnh Xu bình yên vô sự ra ngoài!

Nghĩ như vậy, hắn gia tăng sức lực trong tay, kéo Phụng Tĩnh Xu lại gần trong ngực ôm lấy thật chặt, mơ hồ thì nói: "Con mỗi nhỏ, không phải sợ, ta cứu nàng ra ngoài! Chờ một chút, lại chờ một chút....."

Âm thanh của hắn nhỏ đến gần như không nghe được, nhưng Phụng Tĩnh Xu ở trong lòng hắn lại nghe thấy rất rõ ràng.

Lời nói mơ hồ này khiến trong lòng Phụng Tĩnh Xu dâng lên dự cảm xấu, ngừng đầu nhìn lên, quả nhiên, gương mặt yêu mị của Văn Nhân Tĩnh Phong đã đỏ thắm một mảnh, một đôi mắt phụng đầm lệ hàm chứa sương mù, đã tan rã, cánh mũi khẽ đóng khẽ mở còn có thể mơ hồ thấy được chất lỏng màu đỏ chảy xuống.

Chảy máu mũi!

Phụng Tĩnh Xu vừa nhìn, vội vàng đưa tay ôm chặt Văn Nhân Tĩnh Phong đã hôn mê, vận khí nhảy ra khỏi mặt nước, bay tới bên cạnh ao, Lục Linh Lung cũng nhanh chóng hiện ra, thuận thực cỡi y phục trên người Văn Nhân Tĩnh Phong xuống, thay một chiếc áo khoác mềm nhẹ, thừa dịp Lục Linh Lung thay y phục, Die nd da nl e q u u ydo n Phụng Tĩnh Xu quét mắt nhìn toàn thân Văn Nhân Tĩnh Phong một lần, không ngoài ý muốn phát hiện da mịn thịt mềm này, đã thành công bị nước luộc nóng, chín mười độ, đối với Phụng Tĩnh Xu da dày mà nói dĩ nhiên là chuyện nhỏ, nhưng mà đối với Văn Nhân Tĩnh Phong, cũng đã không chịu nổi gánh nặng rồi.

Phụng Tĩnh Xu vội vàng từ trong Thảm Xu Văn lấy thuốc ra, không mượn tay người khác, tự mình bôi cho Văn Nhân Tĩnh Phong, dù sao hắn vì "cứu" nàng nên mới có thể bị phỏng. Vì chuyện Văn Nhân Tĩnh Phong "cứu" nàng, về tình về lý nàng đều phải chăm sóc hắn cẩn thận, về phần chuyện con mỗi..... ánh mắt Phụng Tĩnh Xu tối sầm lại, chờ thương thế của hắn tốt hơn rồi sau đó mới từ từ thanh toán!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chương 37

Trên đường xuống núi, bởi vì vừa mới nhìn thấy mặt trời mọc mà sinh ra lòng hân hái, lại càng thêm trở nên náo nhiệt, mấy người riu rít thảo luận tâm tình của bản thân, ngay cả Lục Tinh La luôn luôn dịu dàng cũng mặt mày hớn hờ, nói cũng nhiều hơn bình thường, chỉ có một người, im lặng khác thường.

Dọc theo đường đi, Văn Nhân Tĩnh Phong không ngừng dùng ánh mắt quái dị trộm nhìn Phụng Tĩnh Xu, còn tưởng rằng động tác của bản thân thần không biết quỷ không hay. Không biết rằng, sự khác thường của hắn đã sớm bị mấy nam nhân có lòng thu vào đáy mắt, dùng ánh mắt rất cao minh hơn trao đổi ý tưởng với nhau, không phải là không biết, chỉ giả bộ như không biết mà thôi.

Rốt cuộc, Văn Nhân Tĩnh Phong giống như tùy ý đi tới bên cạnh Phụng Tĩnh Xu, dùng giọng điệu hết sức bình thường hỏi: "Hôm nay tiểu thư phải dậy sớm như vậy sẽ không mệt sao?"

Phụng Tĩnh Xu đang ở một bên nói chuyện với Tuấn Thư, nghe thấy câu hỏi của Văn Nhân Tĩnh Phong, cười nở rộ lúm đồng tiền như hoa quay đầu dùng giọng điệu thoải mái trả lời: "Đâu! Tối hôm qua ta ngủ rất đủ, cho nên hiện tại hoàn toàn không mệt!"

Ngủ rất đủ!? Văn Nhân Tĩnh Phong ngừng lại, có chút không tin, tối hôm qua nàng rõ ràng..... làm sao lại ngủ rất đủ?

Vì vậy lại thử hỏi một lần nữa: "Vậy chắc chắn là tiểu thư đã đi ngủ từ rất sớm sao?"

"Đúng rồi, ăn cơm xong rồi trở về sương phòng ngủ, không tin người có thể hỏi Ảnh đi, tối hôm qua hắn còn canh giữ ở bên ngoài sương phòng của ta đây!" Có điều sau đó lại bị nàng đuổi về phòng.

Vừa nghe thấy Phụng Tĩnh Xu nhắc tới tên của mình, Tĩnh Ảnh lập tức quay đầu nói: "Phải, một đêm này tiểu thư đã ngủ rất sâu." Có điều trên đường đi ra ngoài một chuyện mà thôi.

Hắn không biết tại sao Phụng Tĩnh Xu lại nói dối Văn Nhân Tĩnh Phong, nhưng chỉ cần là Phụng Tĩnh Xu muốn hắn làm, bất luận chuyện gì hắn cũng sẽ làm theo, cho dù gạt người cũng sẽ không chút do dự.

Thật chưa từng đi ra ngoài!? Văn Nhân Tĩnh Phong vừa nghe thấy lời nói của Tĩnh Ảnh thì lập tức tin ngay, bởi vì hắn hiểu rõ Tĩnh Ảnh là một người chính trực, không cần phải lừa hắn. Đáng thương Văn Nhân Tĩnh Phong không nghĩ tới, mặc dù bản thân Tĩnh Ảnh chính trực, nhưng hắn có một chủ nhân nói dối không chớp mắt, hơn nữa hắn có nguyên tắc chỉ cần gặp phải Phụng Tĩnh Xu sẽ tự động né tránh, ưu tiên Phụng Tĩnh Xu không điều kiện, vì vậy người thông minh ngu ngốc sẽ bị gạt.

Nhưng cảm giác trên thân thể lại không giống như đang gạt người, đến bây giờ Văn Nhân Tĩnh Phong cũng còn mơ hồ nhớ tới hắn nhảy xuống hồ nước nóng bỏng đó, trong hồ nước cảm giác nóng rực đau đớn khiến hắn cắn răng, ngay cả trên người bây giờ còn có chút cảm giác nóng bỏng..... Nhưng điều khiến hắn nghi ngờ là, trên người của hắn lại không có dấu vết gì, trừ cảm giác đau đớn mơ hồ ra, làn da của hắn lại bình thường hoàn hảo không chút tổn hại so với tối hôm qua, vẫn trắng mịn như trước kia, vốn không giống như bị phỏng.

Hai người khác biệt khiến Văn Nhân Tĩnh Phong luôn luôn thông minh cũng bị hồ đồ.....

Mất lạnh nhìn sắc mặt Văn Nhân Tĩnh Phong mê hoặc, trong lòng Phụng Tĩnh Xu hừ lạnh một tiếng, ân tình "cứu" ta tối hôm qua đã trả xong, kể tiếp người đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón tính sổ của ta chưa!?

Cứ như vậy, trong bầu không khí kỳ dị mà vui vẻ, tám người đi xuống chân núi, phu xe đã sớm chuẩn bị xe ngựa xong, thấy mấy người Phụng Tĩnh Xu đi xuống, lập tức đi nhanh về phía trước, cung kính chào với Phụng Tĩnh Xu và Phụng Hàm Tiểu chào rồi nói: da.nlze.qu;ydo/nm "Vương gia, công chúa, tiểu thư để tiểu nhân tới truyền lời, nói hôm qua đương gia Kim gia tới phủ bái kiến, xin công chúa mau trở về."

Kim gia? Kim Bích Đặc?

Phụng Tĩnh Xu kinh ngạc nhướn mày, hắn tìm đến nàng làm gì? Nàng tới Long Hải thành cũng được mấy ngày, cũng không thấy hắn ân cần như vậy, sao lúc này lại nóng vội như thế, còn liên tục hai ngày, sao đây, là quyết tâm muốn gặp được nàng? Chuyện gì khiến hắn lo lắng như vậy chứ?

Trong lòng nghìn xoay vạn chuyển, Phụng Tĩnh Xu vẫn mặt không đổi sắc, nói một câu "đã biết", rồi để phu xe gia tăng tốc độ trở về phủ tể tướng, mấy người lại ở bên trong buồng xe nói đùa.

Trong lúc này, Phụng Tĩnh Xu nhắc tới nàng sẽ xem tướng tay, muốn nhìn chỉ tay của mỗi người, xem đến từng bàn tay, đến phiên Văn Nhân Tĩnh Phong, lúc nắm lấy cổ tay hắn, Phụng Tĩnh Xu cố ý giữ huyết quan trọng giữa cổ tay hắn lại, mặc dù là phản ứng trong nháy mắt, nhưng cũng không lừa gạt được đôi mắt nghiêm túc của Phụng Tĩnh Xu, phản ứng của Văn Nhân Tĩnh Phong, rõ ràng là ý thức tự bảo vệ mình mà người luyện võ mới có, mặc dù rất nhanh đã bị hắn che giấu, làm thành bộ dạng nhu nhược tay trái gà không chặt, nhưng Phụng Tĩnh Xu nổi lên lòng đề phòng hắn lại không hề bỏ qua bất kỳ điểm đáng ngờ nào, âm thầm thúc giục tiên lực, một chút màu đen thông qua chỗ hai người giao nhau cực nhanh lên đến trên người Văn Nhân Tĩnh Phong rồi lại nhanh chóng trở về Thẩm Xu Văn.

Phụng Tĩnh Xu buông tay Văn Nhân Tĩnh Phong ra, cười đến ý vị sâu xa, "Tĩnh Phong, chỉ tay của người biểu hiện đại phú đại quý, không giống như là....." Câu nói kể tiếp âm xuống, nhưng trong lòng mọi người lại nghe hiểu, Phụng Tĩnh Xu nói là lúc trước khi gặp gỡ Văn Nhân Tĩnh Phong.

Văn Nhân Tĩnh Phong cứng đờ, lập tức làm ra bộ dạng đau lòng tự giễu, "Tiểu thư nói đùa, nếu ta thật sự có số mệnh đó, sao lại còn lưu lạc thanh lâu chứ?"

Phụng Tĩnh Xu nói: "Mệnh người quả thật giàu có, đáng tiếc đường nhân duyên của người không tốt chút nào, dẫn đến phú quý của người tiêu tan, vì vậy mới có sau này."

"Vậy, vậy nhân duyên sau này của ta!?" Văn Nhân Tĩnh Phong nghe thấy Phụng Tĩnh Xu nói xong những câu đánh trúng tim, không nhịn được muốn

biết tình duyên sau này.

"Ừm, ta xem thử....." Lần này Phụng Tĩnh Xu nhìn kỹ một chút sau đó nói: "Đường nhân duyên của ngươi có chút phức tạp, hai đường đan vào nhau, có ý mới cũ thay nhau, hơn nữa mệnh phú quý cũng ngươi cũng sẽ theo đường nhân duyên này mà thay đổi, ngươi sẽ từ từ đạt được sự giàu có ban đầu, về phần nhân duyên, này cũng khó mà nói rồi....." Phụng Tĩnh Xu cố làm ra vẻ mê hoặc mà nói. Hừ, tiểu tử thú vị, nói với ngươi một nửa lời thật cũng không tệ rồi, đừng nghĩ cái gì thì bản công chúa cũng sẽ móc ra cho ngươi!

"Là như vậy sao....." Văn Nhân Tĩnh Phong vừa nghe thấy nàng nhìn không ra nhân duyên sau này, có chút ồ ồ cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì.

Lúc này, trong Thâm Xu Văn lại phát ra từng đợt âm áp, Phụng Tĩnh Xu biết kết quả nàng muốn đã có.

Quả nhiên, bằng phân tích thân thể Văn Nhân Tĩnh Phong nói, trong cơ thể hắn có dùng một loại dược vật, loại dược vật này có thể khiến võ công hoàn toàn bị phong bế, coi như có người cao minh đi nữa cũng sẽ không phát hiện. Ban đầu khi Tĩnh Ảnh cứ lấy hắn đã điều tra hắn một phen, xác định hắn không có võ công rồi mới để cho hắn đi theo bên cạnh. Phụng Tĩnh Xu tin tưởng phán đoán của Tĩnh Ảnh, vì vậy cũng không tiến hành kiểm tra thực hư với hắn, ai biết hắn lại có loại thuốc này, hôm nay nếu không phải hắc Linh Lung dùng phương thức hóa học phân tích ra thành phần khác thường trong cơ thể Văn Nhân Tĩnh Phong, chỉ sợ nàng tự ra tay cũng có thể bị hắn che giấu. Xem ra tình cảnh lúc ban đầu gặp nhau cũng rất có thể là một màn kịch do hắn an bài rồi, có điều tâm cơ của hắn quả thật thâm trầm, vì để tiếp cận bọn họ, lại ngoan độc quyết tâm sử dụng khổ nhục kế. Phụng Tĩnh Xu không khỏi sinh ra một tia thương thức Văn Nhân Tĩnh Phong. Nhưng thương thức thì thương thức, trước khi mục đích của hắn chưa được xác thực, nàng vẫn sẽ không tha lòng với hắn.

Ngay lúc Phụng Tĩnh Xu suy nghĩ, xe ngựa đã đến cửa phủ tử tướng.

Người gác cổng nhận ra xe ngựa phải đi đón Phụng Trạch công chúa đã trở về, lập tức phái người đi mời Kim Bích Đặc và hoàng nữ đã đứng chờ ở đại sảnh lúc sáng sớm ra ngoài, về phần tiểu thư đã dặn đi dặn lại, bây giờ sợ rằng nàng vẫn còn lười kéo người nam nhân tên Hàm Tĩnh đó ngâm mình ở trong Hạnh Lâm đường rồi, vẫn không nên đi quấy rầy người ta, hủy đi nhân duyên sẽ gặp phải báo ứng.

Nhận được tin, Kim Bích Đặc và Từ Mộng Cơ vội vàng chạy ra, vừa lúc nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu và Phụng Hàm Tiểu xuống xe, những người còn lại đều ngồi ở trong xe.

Không phải không muốn xuống, mà là với thân phận của Lục Tĩnh La, bây giờ còn chưa thích hợp bại lộ trong tầm mắt mọi người. Cũng chính vì không gian chiếc xe này, sự sai lầm giữa Kim Bích Đặc và Lục Tĩnh La mở ra, mà Từ Mộng Cơ, cũng không biết người đang ngồi bên trong xe ngựa lại có vị mẫu hậu đã qua đời mười lăm năm của nàng.

"Kim công tử, thật là khách hiếm thấy đó! Hiếm thấy ngươi nghĩ đến bản cung." Phụng Tĩnh Xu nở nụ cười, đối đáp trước khi Kim Bích Đặc chào hỏi.

"Kim mẫu bái kiến công chúa." Kim Bích Đặc hành lễ, ngẩng đầu cười trả lời: "Công chúa đa tâm, Kim mẫu vẫn luôn rất muốn đến viếng thăm! Có điều mấy ngày nay công chúa vẫn luôn thỏa thích du ngoạn, Kim mẫu cũng không tiện phá hỏng hứng thú của công chúa."

Phụng Tĩnh Xu đùa giỡn cười nói: "Làm sao có thể chứ! Kim công tử lại là thương nhân nổi danh thiên hạ, Long Hải thành này còn là địa bàn chính của Kim gia, chắc hẳn Kim công tử rất quen thuộc nơi này rồi? Nếu Kim công tử cũng có thể cố gắng hết sức làm chủ nhà tận tình, có lẽ bản cung sẽ chơi tận hứng hơn! Dù sao ta với Kim công tử cũng là người quen không phải sao?"

"Ha ha! Công chúa dạy rất đúng, Kim mẫu ghi nhớ trong lòng, ngày sau nếu có thời gian, nhất định sẽ hết sức làm bản phận chủ nhà." Kim Bích Đặc cười đáp, đôi mắt lướt qua hai người nhìn bên trong xe ngựa, mơ hồ thoáng qua một chút vội vàng, mở miệng hỏi: "Nghe nói hôm qua công chúa đi tới dốc Tĩnh Nhân, sao không thấy Phụng tiểu vương gia?"

"Ta đi chơi, sao phải nhất định mang theo hắn?" Phụng Tĩnh Xu hỏi ngược lại, trong lòng sáng tỏ, thấy vậy mục đích hôm nay Kim Bích Đặc đến tìm nàng, sợ rằng không đơn giản.

"Đâu có! Công chúa quá lo lắng, Kim mẫu chỉ đang nghĩ, lúc đại hội võ lâm vẫn luôn thấy Phụng tiểu vương gia và công chúa không xa không rời, đi đến đâu liền đi đến đó hiện tại không thấy, nhất thời hiếu kỳ thôi!" Kim Bích Đặc cũng ý thức được giọng điệu bản thân quá mức vội vàng, lập tức bại lộ mục đích của hắn, vì vậy lại chậm rãi nói, không nhanh không chậm giải thích, "Hôm nay Kim mẫu đến, chỉ muốn mời công chúa đến hàn xá làm khách, kính xin công chúa vui lòng đến dự."

"Hả? Đến quý phủ sao?" Phụng Tĩnh Xu nhíu mày.

"Đúng, nãi nãi ta nghe nói món lẩu và trà đều từ công chúa mà có, rất là kính nể công chúa, rất muốn quen biết công chúa, kính xin công chúa nể mặt Kim mẫu....." Kim Bích Đặc mang một cái cơ ra.

"Ha ha! Lão phu nhân sao? Nghe nói lão phu nhân cũng là một nhân vật truyền kỳ, bản cung cũng rất muốn làm quen với bà ấy một phen, nếu Kim công tử thành tâm mời, bản cung từ chối thì thật bất kính." Phụng Tĩnh Xu biết đây chỉ là một cái cơ, lại muốn nhìn xem thử Kim Bích Đặc đang muốn làm cái gì, vì vậy cũng đồng ý theo.

"Nếu Kim mẫu mời khách, sao công chúa mời các bằng hữu cùng tới trong phủ? Đặc biệt là tiểu huynh đệ Tuấn Thư, tính tình đáng yêu đó chắc hẳn nãi nãi nhất định sẽ rất ưa thích." Kim Bích Đặc nhân cơ hội đưa ra lời mời.

"Tốt! Nếu Kim công tử hào phóng như vậy, chúng ta cùng đi!" Phụng Tĩnh Xu cũng sáng khoái, một hơi đồng ý.

"Ha ha! Xem ra ta cũng có may mắn đợi Tình Xu mấy ngày rồi." Từ Mộng Cơ ở một bên im lặng không lên tiếng đúng lúc phát ra tiếng cười khề.

Phượng Tình Xu quay đầu, "Tỷ tỷ cũng muốn đi sao?"

"Đúng vậy!" Từ Mộng Cơ gật đầu, "Thịnh tình của Kim công tử khó chối."

Phượng Tình Xu cười cười, nhưng trong lòng cũng không ngừng nghĩ thầm, Kim Bích Đặc này rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao mời nàng còn phải mời Từ Mộng Cơ? Trong này rốt cuộc có liên hệ gì đây?

Mặc kệ hần, dù sao đến lúc đó sẽ biết, nghĩ rằng bọn họ cũng không thể làm gì nàng! Phượng Tình Xu nghĩ như vậy, nên cũng không lo nhiều nữa, xoay người vén một góc rèm xe lên nói: "Tất cả đi ra đi! Coi mình là đại cô nương sao? Núp ở bên trong thẹn không gặp người?"

Một nhóm người nghe vậy đều lộ ra nụ cười.

Phượng Duy Tình, Tình Ảnh, Tuấn Thư và Hoa Ngọc Dung trước sau xuống xe, nhưng đến lúc Văn Nhân Tình Phong, Phượng Tình Xu lại ra tay chặn hần lại.

Đón nhận ánh mắt nghi ngờ của Văn Nhân Tình Phong, Phượng Tình Xu thần nhiên nói: "Người cũng không cần đi, trước giúp ta đưa Tình đi về, sau đó tự mình an bài đi! Mấy ngày nữa chúng ta sẽ trở lại." Nói xong, ngay trong ánh mắt kinh ngạc bị thương của Văn Nhân Tình Phong thả màn xe xuống, xoay người nói với Kim Bích Đặc: "Kim công tử, bên trong xe ngựa còn có một vị bằng hữu không tiện gặp, chúng ta ngồi xe ngựa của người thế nào?"

Bị Phượng Tình Xu lạnh nhạt khiến Kim Bích Đặc kinh sợ lập tức hồi thần, "Cái này dĩ nhiên! Mời mấy vị tới bên này!"

Hần chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt lạnh nhạt của nàng như vậy, là ai, chuyện gì khiến nàng lạnh nhạt như vậy? Vừa mới liếc thấy vạt áo của người bên trong xe, rất quen thuộc, hình như là..... Văn Nhân Tình Phong sao?

Đội sau khi mấy người xoay lưng, phu xe lập tức theo sự phân phó của Phượng Tình Xu, đưa người tới Hào Mộng lâu.

Bên trong xe ngựa, vẻ mặt Văn Nhân Tình Phong lo sợ không yên, không biết Phượng Tình Xu lạnh nhạt là vì cái gì? Mới vừa rồi đều hoàn hảo, làm sao lại lập tức trở mặt? Không phải hần đã làm sai điều gì chọc giận nàng mất hứng chứ?

Lục Tình La vẫn ngồi yên ở bên cạnh thấy bộ dạng hoảng hốt của Văn Nhân Tình Phong, biết hần bị Phượng Tình Xu dọa sợ, cũng thế, chung đụng lâu như vậy, ngay cả nàng cũng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt Phượng Tình Xu như thế, thấy bộ dạng Văn Nhân Tình Phong, sợ là..... Ai! Chữ tình tổn thương người mà!

Trí nhớ Lục Tình La trống rỗng không biết tại sao nàng lại có loại cảm thán này, mặt đối mặt với nam nhân thất thường, nàng chỉ có thể sử dụng giọng điệu dịu dàng khuyên nhủ: "Đừng hoảng hốt, chỉ cần đừng cảm đối mặt, nhất định sẽ lấy được điều mình muốn."

Đúng, giống như bản thân nàng năm đó..... Năm đó cái gì?

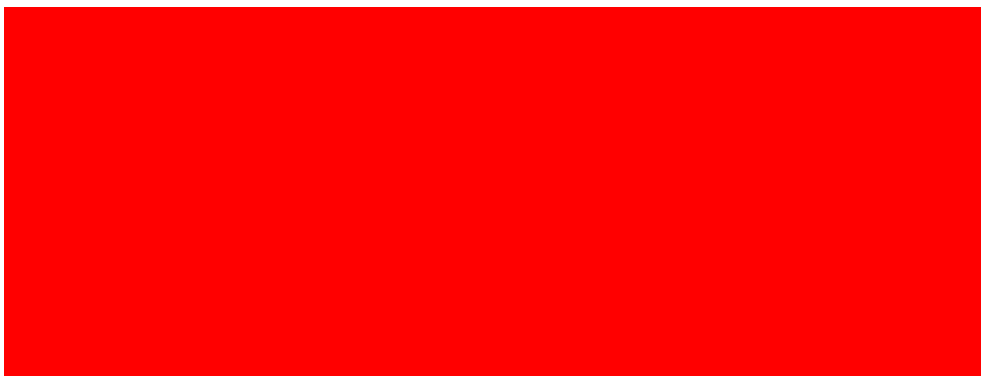
Lục Tình La nghi ngờ nghiêng đầu, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng buông tha lắc đầu, thôi, không nghĩ ra thì cũng đừng nghĩ nữa, như bây giờ không vui vẻ sao?

Bên kia, Kim Bích Đặc mang theo đoàn người Phượng Tình Xu đi tới phủ tể tướng, trước xe ngựa riêng biệt của Kim gia, khi Phượng Tình Xu vừa muốn đi lên, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Đứng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 38

Bên kia, Kim Bích Đặc mang theo đoàn người Phụng Tịch Xu đi tới phủ tế tướng, trước xe ngựa riêng biệt của Kim gia, khi Phụng Tịch Xu vừa muốn đi lên, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Đứng lại!"

Giọng nói có chút quen tai, không biết là người nào. Mấy người Phụng Tịch Xu nghe tiếng xoay người lại, một bóng dáng màu trắng xinh đẹp vọt tới, ô! Người tới chính là thiên kim tế tướng Vu Phó Oánh vừa đến Long Hải thành đã bị "bỏ rơi".

Chỉ thấy nàng yêu kiều thờ hờn hển, gương mặt xinh đẹp đỏ thắm, một đôi mắt như nước đầy ắp tình ý vô hạn liên tiếp bắn về phía Phụng Duy Tịch đứng ở bên cạnh Phụng Tịch Xu, tư thái kia, giống như trong mắt của nàng chỉ chứa được hắn, không có người khác.

Vốn là, một nữ tử xinh đẹp dịu dàng như vậy nên dẫn tới sự thương tiếc của mọi người, đáng tiếc một tiếng quát vừa rồi khiến người ta hoàn toàn không có ấn tượng tốt. Một tiếng quát kia, khiến mọi người cảm giác giống như là chủ nhân cao cao tại thượng hô quát hạ nhân vậy, chỉ hai chữ đã bộc lộ cá tính ngang ngược của nàng không thể nghi ngờ, khiến mọi người khó chịu. Người ở chỗ này ai mà không phải là thiên chi kiều tử? Vương gia, công chúa được hoàng thất nuông chiều, thương nhân oai phong trên thương trường, hiệp khách nổi danh võ lâm, ngay cả Tuấn Thư cũng là nhi tử bảo bối được chủ một thành che chở, người nào lại nghe được người khác ra lệnh với mình? Đặc biệt là Phụng Tịch Xu có thân phận hậu duệ quý tộc của hoàng tộc cao quý, càng không chịu được giọng điệu gần như ra lệnh như vậy.

Vu Phó Oánh không biết, cứ hai chữ như vậy, phá hủy nửa đời sau của nàng, lúc nàng gây ra chuyện sai lầm cũng không có ai trợ giúp nàng, khiến nàng phạm vào đại họa nghịch thiên.

Mặc dù đối với nàng rất có bất mãn, nhưng mấy người vẫn đứng tại chỗ đợi nàng tới đây, Phụng Tịch Xu càng thêm xa cách mở miệng hỏi: "Vu cô nương có chuyện gì quan trọng sao?"

Phụng Tịch Xu chủ động bày tỏ cũng không được Vu Phó Oánh đáp lại, đôi mắt nàng vẫn tham lam khóa chặt ở trên người Phụng Duy Tịch, cũng không thêm để ý Phụng Tịch Xu ở một bên.

Thật ra thì nàng coi thường còn dẫn theo một chút cố ý, vừa đến dịch quán đã không thấy bóng dáng của Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch đâu, khiến nàng cho là hai người Phụng Duy Tịch và Phụng Tịch Xu chuyển ra khỏi dịch quán, vì vậy càng rất bất mãn Phụng Tịch Xu, bởi vì nàng ta ác ý muốn để Phụng Duy Tịch ở bên cạnh nàng ta không để nàng (Vu Phó Oánh) đến gần. Vốn bản thân nghĩ mình đi ra ngoài tìm người, thế nhưng dù sao cũng là địa bàn Hi Triều quốc, một cô nương tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp như nàng, ở chỗ này chưa quen, sợ nếu ra ngoài một mình ngộ nhỡ xảy ra chuyện vạn nhất chỉ có thể kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay rồi, hơn nữa nàng một thân một mình tới chỗ này, bên cạnh không nhà hoàn toàn sai bảo, làm gì cũng phải tự mình làm, điều này khiến Vu Phó Oánh ăn sung mặc sướng từ nhỏ rất tức giận, đẩy tất cả sai lầm lên trên người Phụng Tịch Xu, cho đều là lỗi của nàng ta, hại nàng trải qua loại cuộc sống bần hàn này, không chút nào hối lỗi là do nàng tự mình theo tới mới có cục diện như hôm nay. Có điều cũng thua thiệt nàng thông minh, rồi nhà không lâu về sau mới nhờ người đưa tin, bảo phụ thân đưa nhà hoàn toàn thân tới, đoán chừng hai ngày nay nhà đầu kia đến, hừ, lần này cuối cùng nàng cũng không cần phải đi làm những chuyện mà chỉ có hạ nhân thô bỉ mới làm.

Trong lòng chất chứa oán hận, cứ thế Vu Phó Oánh bày ra dáng vẻ tự cao tự đại, không trả lời Phụng Tịch Xu, chỉ làm ra bộ dáng nhu nhược si tình, thâm tình khẩn thiết đưa mắt nhìn chằm chằm Phụng Duy Tịch.

Có điều, nữ muốn giả trang si tình cũng phải xem có người phối hợp hay không, Phụng Duy Tịch chính là một người cực đoan không phối hợp, nhìn thấy trước mắt vốn không để ý tới lời Phụng Tịch Xu nói, vì vậy tức giận mọc trần lan, dùng giọng điệu bèn nhọn quát lên: "Đường đường là thiên kim tế tướng Lộng Phong quốc, nhìn thấy vương gia công chúa lại không hành lễ sao!? Đang ở nước khác, biểu hiện lần này của ngươi là muốn để nước khác cười nhạo Lộng Phong quốc ta không hiểu lễ nghi sao!? Vu cô nương, cử chỉ của ngươi quá khiến ta thất vọng!"

Một phen nói rất nặng, khiến Vu Phó Oánh đứng thẳng bất động tại chỗ, mắt hết mắt mũi.

Làm như không có mặt mũi nhìn thẳng vào mắt Phụng Duy Tịch, Vu Phó Oánh xấu hổ cúi đầu, gương mặt vừa mới còn hồng hào cũng hoàn toàn trắng bệch, bả vai gầy yếu run run lên, khiến người ta cho là nàng đang cúi đầu khóc sục sùi, không biết hai mắt nhìn xuống đất, lại bắn ra sự căm thù như thế nào.

Phụng —— Tịch —— Xu ——!

Nàng ta lại để cho mình bị người trong lòng trách mắng! Không chỉ như thế, còn khiến nàng bị mất mặt ở trước nhiều người như vậy, chuyện này nếu truyền ra ngoài, nàng chắc chắn sẽ bị người nhạo báng, từ đó sẽ bị các quý phu nhân tiểu thư giới thượng lưu chèn ép, da.nlze.quy:do/mn bởi vì các nàng sẽ không ngay cả một phép tắc cũng không hiểu, đặc biệt chạy ra ngoại quốc ném mặt thể diện quốc gia mình!

Bị Phụng Duy Tịch khiển trách như vậy, nhường cho Vu Phó Oánh bởi vì thấy người trong lòng mà lấy lại lý trí, hơn nữa nhanh chóng phân tích ra được mất lần này, nhưng mà lại càng thêm thù hận Phụng Tịch Xu. Có điều, bây giờ còn chưa phải là lúc đối phó nàng ta, nàng ta rất có giao tình với những người trước mặt này, nếu nàng sợ y một chút khiến những người này căm ghét mình, vậy thì mất được hơn nhiều rồi!

Sau khi phân tích ra kết quả, Vu Phó Oánh rút cuộc chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng rõ nhiễm phải nước mắt trong suốt, lông mi đen tuyền rung rung, nước mắt cứ "tí tách tí tách" rơi xuống, giống như chịu phải ngàn vạn oan ức rồi lại không thể trình bày rõ chi tiết, chỉ có thể ngậm miệng, cúi đầu khuất phục trước "thế lực ác". Nàng chậm rãi xoay người, quỳ xuống trước Phụng Tịch Xu, cúi đầu xuống, mái tóc rơi, giọng Vu Phó Oánh mang

theo tiếng khóc hành lễ: "Thần nữ Vu Phó Oánh tham kiến công chúa điện hạ." Chỉ hành lễ với Phụng Tịch Xu, ám hiệu Phụng Tịch Xu cưỡng ép nàng như thế, trong lúc vô hình làm hư mất hình tượng của Phụng Tịch Xu trong cảm nhận của người kia.

Quả nhiên, dân chúng qua lại trước cửa phủ tể tướng đầu tiên là bị một đám tuấn nam mỹ nữ đột nhiên xuất hiện hấp dẫn tầm mắt, lại nhìn thấy một nữ tử áo trắng yếu đuối quý xuống trước mặt một nữ tử đeo khăn che mặt đứng trước đám người đó, những người bên cạnh cũng thờ ơ lạnh nhạt, bắt đầu nghị luận âm ỉ, không tra rõ nguyên nhân đã ngông cuồng chỉ trích, cho rằng nhất định là thiên kim tiểu thư có tiền có thế dùng quyền lực áp bức mỹ nhân áo trắng đáng thương.

Phụng Tịch Xu cũng lười so đo mưu kế của nàng ta, có điều, nữ nhân trước mắt này ngược lại rất có tính khiêu chiến, so với Khanh Dĩ Yên liễu lĩnh trước kia lại càng được ưu ái của Phụng Tịch Xu. Cuộc sống không có đối thủ thật rất nhàm chán, tạm thời theo nàng vui đùa một chút, xem thử nàng ta có thể gây ra trò gì. Chỉ cần nàng ta không tùy ý đụng vào nam nhân thuộc về nàng, khiến lòng nàng ghen, thì vốn Phụng Tịch Xu chỉ mắt nhắm mắt mở với hành vi của Vu Phó Oánh.

Vì vậy, giờ phút này mặc dù người bên cạnh tức giận khác thường với dân chúng đang nghị luận ở xung quanh, nhưng Phụng Tịch Xu vẫn trấn định tự nhiên, nói với Vu Phó Oánh trước mặt: "Vu cô nương cũng không cần hành đại lễ như thế này, có điều Duy nhi nói không sai, chúng ta đang ở nước khác, quả thật nên chú ý lời nói của bản thân, chớ để người khác cười nhạo Lộng Phong quốc ta không hiểu lễ nghĩa." Nói xong, Phụng Tịch Xu nghiêng người, khiến Từ Mộng Cơ vẫn trầm mặc "xuất hiện" ở trước mắt mọi người, "Vu cô nương, người không hành lễ với bản cung bản cung không quan tâm, thế nhưng vị này, người nhất định phải hành lễ, "Ngừng một chút, nhìn thấy Vu Phó Oánh bị nàng nói một phen xoắn chặt ống tay áo, véo bàn tay ngọc không còn chút máu, mới nở một nụ cười nói: "Vị này chính là hoàng nữ Hí Triều quốc, Vu cô nương, bản cung nghĩ, người vẫn biết cấp bậc lễ nghĩa chứ?"

Vu Phó Oánh cứng đờ, lập tức dùng đầu gối di chuyển về phía trước mấy bước, hành lễ quỳ lạy với Từ Mộng Cơ, dùng giọng điệu vô cùng uất ức nói: "Thần nữ Vu Phó Oánh của Lộng Phong quốc bái kiến hoàng nữ điện hạ."

Từ Mộng Cơ cười hòa, đưa tay đỡ Vu Phó Oánh dậy, dịu dàng nói: "Vu cô nương đa lễ, xin hỏi cô nương gọi chúng ta lại có chuyện gì quan trọng?" Một câu nói sang chuyện khác, không để Vu Phó Oánh có cơ hội giả bộ đáng thương.

Nói đến chính sự, Vu Phó Oánh lập tức dùng đôi mắt long lanh như nước nhìn Phụng Duy Tịch, xấu hổ nói: "Phó Oánh ở dịch quán mấy ngày, cảm thấy nhàm chán, cho nên muốn ra ngoài xem thử, nhưng mà một nữ tử như ta, vừa một thân một mình....." Thần thái muốn nói lại thôi, lời nói muốn ngừng lại chưa ngừng, muốn để người tiếp lấy lời nàng hỏi tiếp. Đáng tiếc không người nào để ý tới.

Thấy trường hợp lúng túng, Kim Bích Đặc không nhịn được cong lên một nụ cười ứng phó, quyết định dứt khoát kéo nữ nhân cần nhân này về Kim gia rồi giải quyết, hiện tại bên này chờ nóng lòng rồi, không thể để nàng tiếp tục ở đây kéo dài thời gian nữa. Liên hỏi: "Nếu Vu cô nương một thân một mình, sao không cùng đi đến Kim phủ làm khách?"

"Kim phủ!? Nhưng, có thể không?" Vu Phó Oánh ra vẻ vui mừng hỏi.

"Hoan nghênh vô cùng." từ trong đáy lòng Kim Bích Đặc đã rất không kiên nhẫn với nữ nhân này, vì vậy nói xong cũng không đợi nàng trả lời, trực tiếp xoay người phân phó hạ nhân chuẩn bị, mọi người cũng nói đuôi lên xe ngựa, bánh xe chuyển động, chạy về phía Kim phủ.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Trong cung điện huy hoàng có hai người đang ngồi, một nam một nữ, bộ dáng nam nhân nho nhã, nữ nhân còn lại mặc một thân phục trang đẹp đẽ, làm tôn lên gương mặt ba mươi tuổi ung dung sang quý, hàng năm cầm ngọc thực, khiến nàng ta trẻ hơn tuổi thật, hơn nữa đang ở hoàng cung, thâm thuấn lâu dài càng khiến nàng có khí thế hoàng tộc không giận tự uy, khiến người ta không khỏi thần phục.

Giờ phút này, sắc mặt hai người nặng nề, không nói một câu.

Thật lâu, rốt cuộc nữ nhân nói chuyện, "Huynh nói, huynh nhìn thấy nàng ta, không phải thật chứ? Muội đã phái người đi thăm dò, trong đội ngũ Lộng Phong quốc vốn không có người kia."

Nam nhân lập tức phản bác: "Không thể nào! Ta chắc chắn là nàng! Hơn nữa ta đã phái ra nhiều sát thủ như vậy, tất cả đều bị bọn họ giết, muội nói, nếu trong đó không có người kia, sẽ có kết quả này sao!?"

"Hừ, ngu xuẩn!" Nữ nhân hừ lạnh một tiếng, "Bọn họ là đoàn sứ giả của Lộng Phong quốc, coi như không có nữ nhân kia, bọn họ cũng sẽ giải quyết người huynh phái ra, điều này có thể nói rõ gì sao?"

"Nhưng....." Nam nhân còn muốn nói nữa cái gì, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt muội muội không kiên nhẫn, ngừng một chút, đột nhiên nghĩ đến một người, "Đúng rồi! Muội điều tra Phụng Duy Tịch đó chưa?"

"Phụng Duy Tịch?" Nữ nhân nghi ngờ nhìn ca ca. "Muội không biết!?" Nam nhân đứng lên, "Phụng Duy Tịch đó là đệ đệ của Phụng Tịch Xu, lần này cùng tiến đến, nhưng mấy ngày trước trên bữa tiệc cũng không thấy bóng dáng của hắn, muội điều tra Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tịch Xu, có phải để lọt hắn rồi?"

"Còn có một người như thế sao?" Nữ nhân trầm ngâm.

Thấy nữ nhân suy tính, nam nhân bổ sung: "Ta vẫn không thấy bọn họ ở cùng nhau, nói rõ vừa vào thành bọn họ đã tách ra, nói không chừng..... nói không chừng người đó ở trên tay Phụng Duy Tịch!" Thấy nữ nhân còn đang do dự, nam nhân lại tặng thêm một liều thuốc mạnh, "Coi như không phải

nàng ta, nhưng chỉ dựa vào gương mặt tương tự, muội cho rằng khi bề hạ nhìn thấy sẽ có hậu quả gì!?"

"Choang!" Một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, chén trà ngọc thượng hạng theo tiếng mà vụn nát, nước trà thơm nồng chảy xuôi từ trong bàn tay ngọc nhẵn mịn.

Thấy muội muội động tâm tư, nam nhân lại nói: "Suy nghĩ thử năm đó đi! Năm đó nếu không phải muội hạ ngoan tâm, muội sẽ nhận được vinh hoa phú quý như hôm nay sao?"

"Muội không phải là vì vinh hoa phú quý!" Giọng nữ nhân đột nhiên vang lên.

"Được! Coi như không phải vì vinh hoa phú quý, mà chỉ vì nam nhân muội yêu thương, nhưng bất luận thế nào cũng đã xuống tay với bằng hữu tốt nhất của muội, người gần gũi với muội như vậy cũng có thể ra tay, như vậy, một nữ nhân xa lạ với dung mạo tương tự, muội lại không xuống tay được?" Nam nhân châm chọc nói, "Năm đó là thời gian không đợi muội, để nàng ta gặp được hán trước, để muội chỉ có thể ở phía sau bọn họ nhìn bọn họ đắm đuối, nhưng hôm nay khác! Hôm nay hán là của một mình muội! Cả hậu cung chỉ có một nữ nhân là muội! Muội mới là người thắng! Nếu như muội ngồi chờ chết như vậy, đến lúc đó chỉ sợ người tới trước như muội lại còn phải tiếp tục nhìn người tới sau ngọt ngào đắm đuối với hán!"

"Đủ rồi! Đừng nói nữa!" Nữ nhân tức giận đứng dậy, vung tay lên phất chén trà trên bàn xuống, cặp mắt ung dung bắn ra một tia ngoan độc, da.nlze.quydo/nn "Đại ca, huynh nói đúng, muội không thể ngồi đợi chết! Mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần có nàng ta có gương mặt đó, bất luận là người nào..... cũng —— phải —— chết ——!!!"

Thấy muội muội rốt cuộc đã quyết định, nam nhân an ủi vỗ vỗ bả vai của nàng, "Muội có thể ra quyết định này, đại ca an lòng rồi! Chỉ cần diệt nàng ta, muội chính là Huyền phi nương nương của Hí Triều quốc ta, mà con của muội, không lâu về sau sẽ thành thái tử, sẽ là quân chủ đời kế tiếp của Hí Triều quốc ta!"

Mộ Dung Huyền không nghe thấy ca ca đang nói cái gì, nàng đã bắt đầu suy nghĩ muốn tìm ai hợp tác, loại bỏ cái đình trong mắt này.....

"Đúng rồi, nếu nàng ta và người của Lộng Phong quốc ở chung một chỗ, như vậy chúng ta rất có thể sẽ chống lại người của bọn họ, đến lúc đó....." Mộ Dung Vũ liền nghĩ tới mấy người Phượng Tĩnh Xu.

Mộ Dung Huyền ngồi xuống, "Muội biết rồi! Mấy ngày trước Hi nhi chạy tới chỗ nàng ta (Phượng Tĩnh Xu), sau đó huynh đã kể lại với muội đã bị muội mắng một trận, hơn nữa, " Mộ Dung Huyền khinh miệt hừ một hơi, " Phượng Tĩnh Xu đó, thật xem mình là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, lại không biết liêm sỉ nói nàng muốn thủ phu, hơn nữa đã có ba vị hôn phu, chuyện này cũng khiến Hi nhi mất mặt, mấy ngày nay đã giảm bớt số lần chạy tới." Nói xong, lại nhỏ một ngụm, phá hư hình tượng quý phi của nàng, giống như một thôn phụ lỗ mãng, "Phi, thật là một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng!"

Đang nói, đã nhìn thấy một bóng người lén lút lút ở ngoài điện, Mộ Dung Huyền lập tức vận nội lực truyền thanh nói: "Hi nhi, con đang làm cái gì vậy?"

Bị Huyền mẫu phi bắt được, Từ Nguyệt Hi lúng túng cười cười, đi vào điện, "Nhi thần bái kiến Huyền mẫu phi!"

Mộ Dung Vũ ở một bên cũng hành lễ với Từ Nguyệt Hi: "Vi thần tham kiến điện hạ."

"Ừ, quốc cữu gia miễn lễ." Từ Nguyệt Hi gật đầu.

Mộ Dung Huyền tiếp tục hỏi: "Hi nhi, con còn chưa nói con phải tới chỗ nào đấy?"

"Ách, nhi thần, nhi thần muốn....." Từ Nguyệt Hi nghĩ tới muốn lấy cớ ra ngoài, mấy ngày nay buồn bức trong cung khiến hán nín hờn, rất muốn đi nhìn vị Phượng Trạch công chúa đó! Mặc dù điều nàng nói có chút kinh hãi thế tục, nhưng hán vẫn không bỏ được, muốn đi nhìn thử.

"Ừm!?" Mộ Dung Huyền nặng nề ừm một tiếng.

Chống lại tầm mắt sắc bén của Mộ Dung Huyền, Từ Nguyệt Hi lập tức yên lặng, cũng không dám viên cớ nữa, thành thành thật thật nói: "Nhi thần muốn đi..... đi phủ tử tướng xem một chút."

"Phủ tử tướng!" Mộ Dung Huyền tức giận, nặng nề vỗ một chương, cái bàn bên cạnh phát ra tiếng vang to lớn, dọa Từ Nguyệt Hi sợ đến nhảy dựng lên.

"Đứa bé này, sao lại không có tiền đồ như vậy! Huyền mẫu phi đã nói với con bao nhiêu lần, không cần lại đi tìm vị Phượng Trạch công chúa đó, làm sao con cứ nhất định không nghe! Con nhất định phải làm tức chết Huyền mẫu phi mới cam tâm có phải không!?" Mộ Dung Huyền quát lên.

"Làm sao có thể chứ!" Từ Nguyệt Hi vừa nhìn Mộ Dung Huyền thật sự phát giận, vội vàng dụ dỗ nói: "Huyền mẫu phi! Nhi thần không có ý đó! Ở trong cung, chỉ có người đối xử với nhi thần tốt nhất, phụ hoàng còn có thể trách phạt nhi thần, chỉ có Huyền mẫu phi chưa bao giờ đánh chửi nhi thần, Huyền mẫu phi đối xử với nhi thần tốt như vậy, quả thật còn tốt hơn sinh mẫu của nhi thần! Nhi thần ước gì bản thân là nhi tử của Huyền mẫu phi đấy!" Từ Nguyệt Hi miệng ngọt nói, hán biết Mộ Dung Huyền thích nghe nhất những lời này, vì vậy không ngừng nịnh hót, "Mẫu phi tốt như vậy, sao nhi thần lại chọc người mất hứng đây?" Nói xong còn nháy mắt mấy cái, bày tỏ vô tội của mình.

Quả nhiên, vừa nghe thấy Từ Nguyệt Hi nói "còn tốt hơn sinh mẫu của nhi thần", "ước gì là nhi tử của Huyền mẫu phi", sự tức giận của Mộ Dung Huyền tiêu mất hơn phân nửa.

Mộ Dung Vũ biết trong lòng muội muội này không cam lòng nhất chính là thay thế nhi tử của bản thân bằng nhi tử của Lục Tĩnh La, để hán chỉ có thể gọi

bản thân là "Huyền mẫu phi", mà không có thể quang minh chính đại gọi bản thân một tiếng "mẫu phi"!

Mặc dù đã tạo thành hiện tượng giả mất con, khiến hoàng thượng thật sự cho rằng hài tử của Mộ Dung Huyền đã chết đi, vì vậy trong lòng hoàng thượng vẫn áy náy trừ Tử Nguyệt Hi ra, lại càng thêm che chở Mộ Dung Huyền, mặc dù không thể cho nàng tình yêu mà nàng khát vọng nhất, nhưng ít nhất cho nàng vô hạn quan tâm, khiến Mộ Dung Huyền có thể độc bá hậu cung, hơn nữa vụng trộm chen ép nữ nhi của Lục Tĩnh La. Nếu không phải mạng nàng lớn, bây giờ huyết mạch hoàng thất Hí Triều quốc, chỉ sợ cũng chỉ còn lại Tử Nguyệt Hi thôi.

Mộ Dung Huyền tức giận nói với Tử Nguyệt Hi đang làm nũng với nàng: "Con đó! Đừng có ngày nào cũng chỉ chạy tới phủ tể tướng, muốn chạy, con phải chạy tới trạm dịch!"

"Trạm dịch?" Tử Nguyệt Hi không hiểu, "Chạy tới đó làm gì?"

"Ai! Chẳng lẽ con quên, Lộng Phong quốc còn có một thiên kim tể tướng đi cùng sao? Người ta một cô nương, đến nơi này, chưa quen cuộc sống nơi đây, con cũng nên đi bồi người ta, cố gắng hết sức làm chủ nhà tận tình đó!"

"Dịch....." Tử Nguyệt Hi vừa muốn nói gì đó, trong đầu đột nhiên thoáng qua một chủ ý, vì vậy khéo léo nói: "Vây cũng được! Nhi thần phải đi dịch quán ngay."

"Ừ, " Không có chú ý tới giáo huấn trong mắt Tử Nguyệt Hi, Mộ Dung Huyền hài lòng gật đầu cho đi, "Vây con đi đi!" dĩ nhiên liền liệgiudoon Lại bổ sung một câu, "Mấy ngày nay không trở lại cũng không sao."

Tử Nguyệt Hi hiểu ý trong lời Mộ Dung Huyền nói, mang theo nụ cười chứa đựng một chút mờ ám rời khỏi hoàng cung.....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 123: Chương 39

Đạt được "sự phê chuẩn" của Mộ Dung Huyền, sau khi Tử Nguyệt Hi xuất cung đã tới đến dịch quán.

Mặc dù hẳn rất muốn chạy thẳng tới phủ tể tướng, nhưng vẫn tuân theo ý nguyện của "dưỡng mẫu", tới xem thử vị thiên kim tể tướng không người hỏi han này.

Ai biết chụp huyệt, bình thường thiên kim tể tướng ngay cả cửa cũng không bước ra một bước, hôm nay lại chạy trốn không thấy bóng dáng, khiến Tử Nguyệt Hi thăm hồ may mắn. Huyền mẫu phi, đây cũng không phải là nhi thần không vâng lời người, không đến thăm vị thiên kim tể tướng đó, là nàng ta không có ở đây, cho nên cũng không thể trách nhi thần!

Nghe hạ nhân dịch quán nói, vị thiên kim tể tướng đó hình như là đi tìm Phượng vương gia rồi, mà hôm qua Phượng vương gia đi phủ tể tướng, đến nay không về.

Phủ tể tướng!? Hắc hắc, vậy ta cứ đến phủ tể tướng đi tìm người đi! Về phần tìm ai, đi chẳng phải sẽ biết!

Tử Nguyệt Hi xoay người, vừa muốn đi ra khỏi dịch quán, một giọng nói sỗ sàng truyền tới: "A! Đây không phải là Tử hoàng tử sao!? Sao lại chạy tới nơi này!"

Từ Nguyệt Hi cau mày, xoay người nhìn lại, người gọi hắt lại hắt là hoàng tử Việt Sa quốc Long Ứng Quân cùng tại dịch quán lại ngày ngày coi hoa lâu thành phòng ngủ.

Người đầu nói rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, nhưng thân là huyết mạch hoàng thất Việt Sa quốc, Long Ứng Quân lại không có thừa kế về khôi ngô tuấn tú oái phong của phụ hoàng Long Doanh, cũng không có tướng mạo đẹp của mẫu phi Quân Phái Oánh, mặc dù diện mạo cũng tuấn mỹ, nhưng đôi mắt quá mức âm nhu mắt phả hồng khí chất nho nhã vốn có của hân. Cặp mắt bắn ra ánh sáng đậm tà là kết quả của việc trầm mê sắc đẹp lâu dài, ánh mắt tan rã vẫn đục, chỉ có khi thấy mỹ nhân mới có thể tự ánh sáng, tràn đầy ánh sáng lập lòe, dùng một bộ dạng phiêu dật xuất trần mà tranh thủ hảo cảm với mỹ nhân, thực nữ danh môn, quý phụ cao ngạo, đóa hoa nhỏ thuần khiết, phàm là nữ nhân hân coi trọng đều không từ thủ đoạn mà đoạt được, một khi đắc thủ, lại tăng thêm đùa bỡn, sau khi chán ghét lại bỏ đi như giầy rách, không thêm đêm xia tới người đau khổ cầu khẩn đã dùng một cước đá văng người ra. Hân dựa vào thân phận địa vị của mình, đã làm nhiều chuyện khi nam bá nữ, lại có một được mẫu phi sủng ái phía sau đài, vì vậy ở trước mặt Long Doanh vẫn luôn diễn một hoàng tử khéo léo nghe lời khiến người ta tán thưởng, mà người biết chuyện lại chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Một đôi môi mỏng thể hiện sự bạc tình của chủ nhân, làn da ố vàng thô ráp là bởi vì trầm mê sắc đẹp trong thanh lâu làm việc và nghỉ ngơi điên đảo mà hồng hết, một đầu tóc dùng một chiếc kiềm vàng buộc chặt lấy, theo băng tóc rũ xuống hai sợi màu ố vàng chạm tới thắt lưng gấm, trên thắt lưng còn buộc thêm hai khối ngọc thượng đẳng, một thân hoa phục mặc dù quý giá, nhưng bởi vì màu sắc ố vàng này mà phá hỏng mỹ cảm vốn có của bộ y phục, chỉ vì từ xa nhìn lại tựa như một đồng vật bài tiết.

Ở Việt Sa quốc, màu hoàng kim là màu sắc cao quý xa hoa nhất, cả quốc gia trừ hoàng đế Long Doanh ra, chỉ có thái tử Long Ứng Thiên được phép mặc màu vàng sáng, còn lại các hoàng thân quốc thích chỉ có thể mặc trang phục gần giống màu vàng, thí dụ như màu da cam. Nhưng sau lưng có một mẫu phi làm chỗ dựa Long Ứng Quân không phục, cho rằng bản thân không có chỗ kém hơn vị “đại ca” Long Ứng Thiên có nương sinh mà không có nương nuôi, cho rằng hân không bằng mình, chỉ sinh ra sớm hơn một chút mới để cho hân chiếm được tiên cơ, cho nên vẫn muốn thay thế. Loại người như hân ngày cả cách làm đã đến trình độ trắng trợn, ngay cả y phục cũng không chịu mặc màu vàng pha “tạp sắc” khác, nhất định phải mặc màu sắc ố vàng, hân hết sức xem thường những người mặc y phục màu cam kia, cười nhạo người ta là quả quyết biết hoạt động, không biết rằng, chính đáng về của hân càng chọc người ghê tởm. Cũng vì vậy đặc tội không ít hoàng thân, âm thầm bị chèn ép mà không biết.

Trừ khắp nơi đối nghịch với Long Ứng Thiên ra, Long Ứng Quân cũng mượn sức quan viên ở trong triều, may mà quan viên tiếp cận hân trên căn bản cũng là ngư tử ngư phụ, mã tử mã mã, chỉ hướng đều ở dưới váy thạch lựu của nữ tử thanh lâu, cho nên mới không tạo nổi bao nhiêu sóng gió, nếu không dựa vào người đứng sau hân mà nói, muốn kéo Long Ứng Thiên xuống hân không phải là việc khó. Lần này bên Việt Sa quốc, đầu tiên là mẫu phi để hân đi sứ Xuyên Vân quốc “trù lương”, tạo nên hình tượng tốt vì dân vì nước cho hân; mượn cơ hội khơi dậy chiến sự giữa Lộng Phong quốc và Việt Sa quốc, đẩy Long Ứng Thiên một lòng khổ cực nghiên cứu cải tiến giống lúa vô công lên chiến trường, đồng thời cũng đưa mấy người ngăn cản hân đi lên ghé thái tử đi, muốn mượn tay Lộng Phong quốc loại trừ cái đình trong mắt; mà một mặt khác, trong tốt mẫu phi ra roi thúc ngựa phái người đưa tin cho hân, muốn hân nhanh chóng đến Hí Triều quốc thể thân Long Ứng Tình nửa đường bị thánh chỉ giả triệu đi, đến lúc đó là có thể tạo thành chuyện “Hoàng tử Long Ứng Tình bỏ quên nhiệm vụ tự ý rời khỏi đoàn sứ giả, tam hoàng tử Long Ứng Quân không ngại cực khổ từ Xuyên Vân quốc cả ngày cả đêm chạy tới Hí Triều quốc lấy lại uy danh”, nếu như có thể thúc đẩy giao hảo hai nước lần nữa, đó là chuyện không thể tốt hơn. Cứ như vậy, hình tượng của hân ở Việt Sa quốc, ở trong mắt phụ hoàng nhất định sẽ thay đổi rất nhiều, có thể trợ giúp hân tương lai giành hoàng quyền, thật là tiện dụng!

Chỉ là, một đường Long Ứng Quân long đông một mối chạy tới cũng không tiếp đãi long trọng như trong tưởng tượng, ngay cả khi ở Xuyên Vân quốc hân cũng ở tại vương phủ Xuyên Vân quốc hưởng thụ mỹ nữ kiều hoa nhuyễn ngọc ôn hương phục vụ, khiến hân quá thật vui đến quên cả trời đất, nhưng đến Hí Triều quốc, không chỉ không có nhà đẹp mỹ thiếp làm bạn, ngay cả người hầu cũng chỉ có vèn vèn mấy cái, tất cả còn phải dựa vào người Xuyên Vân quốc mà hân mang theo. Phô trương không đủ lớn, cấp bậc quan viên nghênh đón ngay cả xách giày cho hân cũng không xứng, đừng nói chi là những tự hội khiến người ta nhàm chán kia. Da.nlze.quydo/nm Vì vậy từ trước đến nay Long Ứng Quân không chịu nổi tịch mịch, sau ngày thứ ba đã chạy thẳng tới thanh lâu nổi danh nhất Long Hải thành—— Mỹ Nhân hương. Đáng tiếc Mỹ Nhân hương không có mỹ nữ giữ hân qua đêm, vì vậy hân chỉ có thể liên tục chiến đấu ở những chỗ khác, mỗi buổi tối từ đầu đường lưu luyến đến cuối đường, cho đến khi coi phổ hoa thành phòng ngủ, chơi đến ngày cả hồn cũng bay bổng.

Cũng là hoàng tử, nhưng bởi vì Từ Nguyệt Hi có Mộ Dung Huyền độc thức, hơn nữa hân là người thừa kế duy nhất cho ngôi vị hoàng đế, vì vậy Từ Nguyệt Hi được giáo dục nghiêm khắc rất nhiều, mặc dù cũng lưu luyến sắc đẹp, nhưng không hoang đàng vô độ như Long Ứng Quân, hoàn toàn đánh mất khí khái can có của một hoàng tử. Cũng vì vậy, trên thực tế Từ Nguyệt Hi không thích làm bằng hữu với Long Ứng Quân, bởi vì hân khinh thường.

Trong lòng mặc dù không thích người trước mắt, trên lễ nghĩa vẫn phải có, vì vậy Từ Nguyệt Hi hỏi đáp: “Quân hoàng tử, ta tới xem thử mấy vị, Huyền mẫu phi đề ta thuận tiện chăm sóc thiên kim tử tướng Lộng Phong quốc, có điều dường như nàng đi phủ tể tướng, ta liền tới đó xem thử, xin lỗi không thể tiếp!”

Nói xong xoay người, vừa muốn bước chân, sau lưng lại vang lên giọng nói: “Phủ tể tướng? Nghe nói Phượng Trạch công chúa Lộng Phong quốc vừa đến đã vào phủ tể tướng, Từ hoàng tử, cùng là hoàng tộc, dinendian.loqidJon đối xử thật đúng là khác nhau một trời một vực đó!” Long Ứng Quân giận hờn truy cứu nói, không cam lòng bản thân lại bị một nữ nhân hạ thấp.

“Quân hoàng tử, tất cả khách chúng ta đều là thống nhất sắp xếp ở tại dịch quán, nhưng nếu như khách tự có sắp xếp cho bản thân, chúng ta cũng không thể nào quản, cũng tỷ như người.....” Từ Nguyệt Hi dùng vẻ mặt sáng tỏ nhìn Long Ứng Quân, nói tiếp: “Phượng Trạch công chúa này quen biết với thiên kim Tâm Mộng Hồ của phủ tể tướng, như thế, ở đó cũng không có gì đáng trách. Người cũng biết, trừ Phượng Trạch công chúa ra, ngay cả Phượng vương gia Lộng Phong quốc cũng ở tại dịch quán, cho nên, không phải chúng ta đối xử khác biệt, mà là xem các vị sắp xếp bản thân như thế nào mà thôi.”

“Cho dù như vậy, bản hoàng tử cũng không tiện truy cứu, ” Long Ứng Quân lập tức nói sang chuyện khác, nói rõ mục đích của mình: “Ta nói đến nơi này bao lâu, cũng ở một dịch quán, lại chưa từng thấy vị Phượng Trạch công chúa kia! Nghe nói tướng mạo Phượng Trạch công chúa đẹp vô song, tài tình không thua nam tử, vẫn muốn tìm cơ hội gặp nàng!” Thấy Từ Nguyệt Hi há mồm muốn nói, Long Ứng Quân đã vượt lên trước một bước cắt đứt, “Nếu Từ hoàng tử muốn đi phủ tể tướng, vậy ta cũng cùng nhau tới bãi phỏng công chúa đi! Dù sao Từ hoàng tử người tìm thiên kim tử tướng, điều này không xung đột chứ?” Nói chuyện dứt khoát, không để cho Từ Nguyệt Hi có cơ hội phản bác.

"Chuyện này..... Ta....." Từ Nguyệt Hi nheo mắt nhìn chữ "Không" ở trong miệng không nói ra nổi, tức đỏ mặt lại không thể phát tác, lời xã giao cũng nói qua loa với Long Ứng Quân, hẳn còn có thể nói gì nữa? Chỉ có đi thôi!

Vì vậy Từ Nguyệt Hi vung tay lên, nghiêm mặt nói: "Quân hoàng tử, mời bên này!" Long Ứng Quân, người dám giành Phụng Trạch công chúa với ta, cũng đừng trách ta không khách khí!**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****

Xe ngựa lộng lẫy dừng lại ở đại môn Kim gia, người gác cổng thấy lập tức chạy chậm ra ngoài, cung kính nằm trên mặt đất làm "người ghé".

Vén màn xe lên, Kim Bích Đặc xuống xe trước, xoay người đưa tay, muốn đỡ Phụng Tĩnh Xu ở phía sau xuống.

Phụng Tĩnh Xu đưa đầu tìm tòi ra bên ngoài liên sừng sốt một chút, ngồi yên trên xe.

"Thế nào?" Kim Bích Đặc khó hiểu hỏi.

"Ta không dùng người ghé." Phụng Tĩnh Xu trả lời, "Kim công tử, thua thiệt người là thương nhân tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục Sở Ảnh, sao ngay cả xuống xe ngựa cũng phải dùng người ghé? Hiện tại đã lưu hành dùng bậc gỗ rồi, sao, người không biết?"

Kim Bích Đặc sững sờ, không biết Phụng Tĩnh Xu lại vì chuyện nhỏ này mà bới móc. Bây giờ mặc dù có rất nhiều người dùng bậc gỗ rồi, nhưng mà, Kim gia tôn quý cơ nào, tại sao có thể giảm trên một khối gỗ mục chứ?

Vừa bắt đầu, hẳn cũng muốn thay người ghé, nhưng mấy lão già ngoan cố trong gia tộc nhảy xé không chịu nhượng bộ, cuối cùng hẳn cũng không còn biện pháp, nghĩ thâm cũng không phải chuyện gì lớn, nên cũng không quản. Ai biết lại để Phụng Tĩnh Xu ghét chứ?

Nghĩ như vậy, Kim Bích Đặc cũng có chút luống cuống, lúng ta lúng túng nói: "Kim mỗ biết bậc gỗ, nhưng trường bối trong nhà....."

Phụng Tĩnh Xu không thêm đề ý chút nào thối thối đầu ngón tay bóng loáng trắng nõn, "Dù sao cũng là trường bối, người đã già cũng theo không kịp sự phát triển của thời đại, lão nhân gia nên cái gì cũng không quản, mỗi ngày ngâm trà chơi chim, cuộc sống mỹ mãn là được rồi, tội gì đưa tay lo liệu chuyện hậu bối, khiến người trẻ tuổi làm việc cũng vướng chân vướng tay. Cứ bảo thủ như vậy, sợ rằng không bao lâu sẽ trở thành tên ăn xin bên đường làm một ngày ba bữa cơm xuống quỹ đập đầu, giành ăn với chó hoang. Nếu thật sự đến một bước kia, chỉ sợ hối hận cũng không kịp nữa. Nếu như nếu ai cản đường của ta, đoạn nguồn kinh tế của hẳn để hẳn thành tên ăn mày rồi quay lại nói quy củ với ta, lòng dạ đàn bà chỉ biết hại người hại mình."

Phụng Tĩnh Xu nói một hồi lạnh lẽo khiến người trong ngoài xe đều dựng tóc gáy, nhưng trong lòng cũng kêu to sáng khoái, cho rằng nên làm như vậy, những vị lão gia kia cũng nên bị một chút trừng phạt mới không kiêu ngạo giành công, mà quảng chi huy, cho rằng hậu bối cái gì cũng không hiểu, nên nghe bọn hắn, ước gì cả đời ôm quyền thế thật chặt vào trong ngực mang vào quan tài.

Cổ nhân nói muốn kính lão tôn hiền, truyền thống tốt đẹp không thể quên, nhưng khi truyền thống tốt đẹp bị người có lòng nắm chặt quyền thế lấy cớ thì hậu bối nên phản bác lại một chút.

Không đợi bản thân phản ứng kịp từ trong lời nói đó, Phụng Tĩnh Xu vén váy lên trực tiếp nhảy xuống xe, người phía sau cũng lần lượt xuống, cho đến Vu Phó Oánh ở cuối cùng.

Làm một thiên kim đại tiểu thư mềm mại yếu ớt, Vu Phó Oánh đưa tay nắm làn váy sa mỏng tay kia chống màn xe, hai mắt đen láy phấp phấp hơi nước nhẹ, hàm răng khê cắn môi, bất lực nhìn Phụng Duy Tĩnh, dĩ nhiên chờ đợi người trong lòng có thể tới tay ta "anh hùng cứu mỹ nhân", mặc dù "nguy hiểm" này cũng chỉ là xe ngựa còn cao chưa đủ ngang người.

Không biết là thật sự không hiểu phong tình, hay làm bộ như không nhìn thấy —— Phụng Tĩnh Xu cho rằng nhất định là cố ý —— Phụng Duy Tĩnh hữu ý vô tình xoay người rồi đi, cuối cùng vẫn là Kim Bích Đặc phản ứng kịp, để người gác cổng nhanh chóng mang băng ghế tới đây để người được nuông chiều xuống xe —— công chúa cũng không đạp người ghé, một thiên kim tử tướng nho nhỏ còn dám đạp sao? Nàng ta lại không thể so với công chúa!

Đoàn người dưới sự dẫn đường của Kim Bích Đặc đi vào Kim phủ có thể lồng lẩy sánh với hoàng cung, gặp qua trường hợp lớn mọi người cũng không bị sự cao sang của Kim phủ hù dọa, sắc mặt tựa như theo đuôi ở phía sau, thỉnh thoảng nói khẽ phê bình bài trí bên trong phủ một phen, trò chuyện vui vẻ đến tự tại.

Cho đến khi đi vào đại sảnh Kim phủ, một giọng nói già nua kêu lên sợ hãi ——

"Thúy Thân!?"

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Chương 40

Thúy Thần!?

Vừa mới bước vào đại sảnh mấy người nghi ngờ ngẩng đầu lên, này không biết tiếng gọi này của ai.

Phượng Duy Tĩnh theo trực giác thấy một đôi mắt nóng bỏng nhìn mình chằm chằm, vì vậy theo cảm giác nhìn lại, nhìn thấy một đôi mắt bao hàm nước mắt rơi.

Cặp mắt đó mang theo rất nhiều thứ, có tang thương, có kiên cường, có khí phách, cũng có —— yếu ớt.

Không cần Kim Bích Đặc giới thiệu, Phượng Duy Tĩnh cũng biết người trước mắt là lão tổ tông tiếng tăm lừng lẫy Kim gia —— Trình Khả Diệu.

Tướng mạo có thể lẫn gạt người, nhưng khí thế và ánh mắt đều không lừa được người. Trình Khả Diệu trải qua gió to mưa lớn trên người tất nhiên có loại khí phách kiêu ngạo thiên hạ, một thân phụ nhân như bà chồng đỡ Kim gia to như vậy, Die nd da nl e q uu ydo n phần khí thế này không phải phụ nhân bình thường có thể có được, hơn nữa một đôi mắt sắc bén vô cùng, khiến người ta không dám ở dưới mũi mắt làm ra bất kỳ mờ ám gì, con mắt như vậy là cần quanh năm suốt tháng tích lũy mới có thể luyện thành. Vì vậy không cần người khác nói rõ, mấy người nhìn một cái cũng biết thân phận của lão thái thái trước mặt.

Chỉ là, tại sao bà ấy lại gọi "Thúy Thần"? Trong đoàn người không có cái tên này; tại sao bà ấy rơi nước mắt? Lần đầu tiên gặp mặt không nên có loại phản ứng này.

Làm như đã nhận ra sự luống cuống của mình, Trình Khả Diệu nháy nháy mắt, thu hồi nước mắt lại, làm bộ dạng như không có gì nờ nự cười hiền lành, trên mặt cung kính nhắc vật áo ra về muốn quỳ xuống, trong miệng còn hô: "Kim thị Trình Khả Diệu ra mắt Từ hoàng nữ, Phượng vương gia, Phượng Trạch công chúa, Phượng tiểu vương gia ——"

Phượng Tĩnh Xu vừa định ngăn cản, một bóng dáng màu xanh lóe lên, đã nhanh một bước đỡ Trình Khả Diệu dậy.

Mọi người ngạc nhiên nhìn bóng người màu xanh lên đỡ —— Từ Mộng Cơ, ngạc nhiên tại sao Từ Mộng Cơ luôn luôn trầm ổn im lặng lần này lại kích động như vậy, không cần người ta lạ, nói một tiếng là được, sao lại lướt lên phía trước đỡ!?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Từ Mộng Cơ kỳ lạ cũng là trăm điều khó hiểu. Nàng không hiểu tại sao mình bản thân lại có loại cảm giác thân thiết với lão nhân trước mặt, giống như người thân của mình vậy, đối với nàng cảm tình tới đột nhiên lại hình như hợp tình hợp lý, giống như vốn phải như vậy.

Trước hôm nay, Từ Mộng Cơ cho rằng, khắp thiên hạ trừ mẫu hậu và phụ hoàng nàng ra, nàng sẽ không sinh ra cảm giác tương tự tình thân đối với người nào nữa, nhưng kể từ nhìn thấy Phượng Duy Tĩnh bên cạnh Phượng Tĩnh Xu, nàng đã cảm thấy rất có hảo cảm đối với vị thiếu niên gần mười lăm tuổi này, loại cảm giác đó lại còn khắc sâu hơn cả hoàng đệ của nàng, mà bây giờ, khi nhìn thấy lão nhân trước mặt, nàng lại một lần nữa nhận ra cái loại cảm giác huyết mạch tình thân, khiến nàng rất không hiểu! Tại sao mình lại không có sinh ra một chút tình thân tỷ đệ với vị hoàng đệ được phụ hoàng nâng trong lòng bàn tay, ngược lại lại sinh ra thứ tình cảm này với hai người xa lạ vốn không quen biết!?

Sự khó hiểu trong mắt Từ Mộng Cơ, đến trong mắt Trình Khả Diệu, là tràn đầy quan tâm và ân nhân thương yêu.

Đứa bé đáng thương! Nàng ở trong hoàng cung hoa lệ, cũng chỉ có quan hệ huyết thống với hoàng đế, nhưng vừa bởi vì tướng mạo tương tự với mẫu thân mà bị phụ hoàng lạnh nhạt bị Huyền phi cừu hận, còn nhỏ tuổi vì sinh tồn không thể không nguy trang, thu hồi sự ngây thơ ngọt ngào, đường thành khiêm tốn trầm ổn, cái giả trưởng thành lại là trái tim không vui sướng. Đứa bé này khiến người đau lòng, khiến lòng đau xót! Mà nay nàng lại vì một động tác này mà dường như cảm thấy mê hoặc, có thể nào làm người ta không xót xa sao? Bà chỉ muốn không cần suy nghĩ nhiều mà lớn tiếng nói với nàng: "Đứa bé! Ta là ngoại tổ nãi nãi của con!"

Toàn bộ thiên ngôn vạn ngữ đều biến thành hơi nóng chỗ mũi, Trình Khả Diệu nuốt lời nói vào đến đầu lưỡi, ợm ợm cười một tiếng, nói: "Từ hoàng nữ thật sự rất đồng cảm cho dân chúng, biết xương cốt lão thái bà này không linh hoạt, lão bà đây tạ ơn ——"

Từ Mộng Cơ cả kinh, vội vàng gia tăng lực đạo trên tay, lần nữa đỡ lão nhân khom lưng dậy.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần hiện lên một nụ cười hòa nhã, "Nghe nói lão tổ tông Kim thị chính là nữ anh hùng hào kiệt, da.nlze.qu;yo/nn Mộng Cơ đã sớm kính nể không thôi, nhiều lần muốn đến thăm hỏi, " Nhưng bởi vì sợ Huyền phi làm tường nài muốn thành lập thế lực của mình, dẫn mầm tai vạ lên Kim gia. Từ Mộng Cơ ngừng một chút, nói tiếp: "Mặc dù có lòng, lại chỉ mao muội mà đến đã quấy rầy các vị, hôm nay nhờ có phúc của tiểu Tình, có thể đến nơi đây, gặp được vị nữ nhân khí phách không kém gì đáng mảy râu, há có thể để ngài hành lễ?"

Trình Khả Diệu vui mừng nhìn Từ Mộng Cơ, đứa bé này trưởng thành, có thể bình tĩnh xử lý các loại tình huống. Không thể phát hiện tài năng của Từ Mộng Cơ là tôn thất của hoàng đế, là tôn thất của cả Hí Triều quốc!

Phượng Tình Xu ở một bên nhìn hai người trước mặt, cảm giác có chút quái dị, hai người này, giống như có chút.....

Thấy hai người dửng dưng, Phượng Tình Xu cười tiến lên một bước nói: "Mộng Cơ tỷ tỷ nói không sai, ngài là vị nữ nhân khí phách không kém gì đáng mảy râu tiếng tăm lừng lẫy, chúng ta kính nể không thôi, nếu ngài không ngại, chúng ta cũng theo mọi người gọi ngài một tiếng nãi nãi thì như thế nào?"

Trình Khả Diệu kinh ngạc, một cổ mừng như điên xông lên đầu. Nãi nãi? Xưng hô này bà còn không được!

Không vì địa vị của mấy vị vương gia công chúa, cứ vì quan hệ huyết thống mà bà không dám nhận nhau!

"Được, tốt.....! Chỉ cần các vị không ghét bỏ lão phụ, nãi nãi này..... lão phụ làm chắc rồi!" Trình Khả Diệu run giọng nói mắt chứa lệ nóng khí phách đồng ý nói.

"Ha ha! Làm sao chúng ta có thể chê!" Phượng Tình Xu cười đến giống như mèo vừa mới trộm được thịt, hắc hắc! Lần này thì hay rồi, có lão tổ tông Kim thị làm nãi nãi, của cái thiên hạ chỉ có thể là của nàng!

Ngọt ngào, gọi vang dội một tiếng: "Nãi nãi!"

Theo Phượng Tình Xu kêu lên, năm sáu tiếng "nãi nãi" nhất thời vang lên liên tiếp, mấy nam nhân sau lưng đều đi theo lão bà tương lai nhận thức "người nhà mẹ đẻ".

"Ai, ai, tốt..... Tốt!!!" Cả đời này Trình Khả Diệu chưa từng kích động như thế, bà cảm thấy, không có gì có thể lập tức lấy được nhiều "tôn nhi" như vậy càng khiến cho người ta cao hứng, hướng chỉ, trong những đám tôn nhi này, còn có cả tôn nhi hàng thật giá thật!

"Đứa bé ngoan, đều là đứa bé ngoan..... của nãi nãi!" Trình Khả Diệu run run tay, hơi hơi run rẩy ôm Từ Mộng Cơ và Phượng Duy Tình vào trong lòng, hốc mắt sung đỏ đã tuôn ra lệ nóng, không kim hãm được.

"Chúc mừng nãi nãi lại có thêm mấy tôn nhi!" Kim Bích Đặc vui mừng đôi kết quả như vậy, bất luận là trên tình cảm hay trên lý trí.

Bởi như vậy, khoảng cách giữa hần và Phượng Tình Xu được kéo gần lại hơn, không riêng gì Phượng Tình Xu, những người khác cũng thế, mà từ trên lợi ích mà nói, lôi kéo được quan hệ với mấy vị hoàng tộc trước mắt này, càng thêm lợi cho việc hoạt động trên thương trường, nếu như hần có chuyện không giải quyết được, chỉ cần đưa ra danh hiệu, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng. Đừng bảo hần nịnh nọt gì, trên lập trường kinh doanh, hần là một thương nhân, tất nhiên khắp nơi đều lấy buôn bán là điều kiện tiên quyết.

"Ha ha ha! Hôm nay thật là một ngày vui mừng nhất của ta!" Trình Khả Diệu thỏa mãn cười to.

Bất luận trước đó hoài nghi và khẳng định cỡ nào, chỉ cần vừa thấy được Phượng Duy Tình, bà cũng biết vị thiếu niên này nhất định là đứa bé của tiểu La! Mặc dù không giống như tiểu La, cũng không giống hoàng đế, nhưng gương mặt đó, lại giống y ngoại công nó như đúc, nhất định chính là một khuôn mẫu ấn xuống! Chứ đừng nói tuổi tác của nó tương xứng với đứa bé của tiểu La!

Đối với Phượng Duy Tình, bà càng nhìn càng cảm thấy hợp ý, cũng càng khẳng định thân phận của nó! Chỉ là..... bà nên nói ra chuyện thế nào với nó đây? Bà phải nên làm chứng minh như thế nào với nó? Chẳng lẽ muốn..... nhỏ máu nghiệm thân sao? Đúng, đúng! Nhỏ máu nghiệm thân! Vừa lúc đứa nhỏ Mộng nhi cũng ở đây, để cho bọn họ nhỏ máu nghiệm thân thì biết!

Ánh mắt Trình Khả Diệu tối tăm, là nên công bố chân tướng mọi chuyện ra để bọn nhỏ biết! Về phần đứa bé trong cung kia.....

"Đúng rồi, nãi nãi, vừa rồi lúc chúng con tiến vào đường như nghe thấy ngài đang gọi cái gì ‘Thủy Thần’, ai là Thủy Thần vậy?" Phượng Tình Xu hỏi.

Trình Khả Diệu nghe thấy, biết bản thân vừa rồi bởi vì kích động bất thốt lên bị bọn họ nghe thấy, nhưng bây giờ còn không phải là lúc nói thật với bọn họ, còn chưa phải là lúc!

Nghĩ như vậy, ánh mắt Trình Khả Diệu chợt lóe, tiếp theo về mặt tự nhiên nói: "A, con nói là Thủy Thần đó à? Đó là một con chim anh vũ ta nuôi, kết quả nó ham chơi chạy mất, hại ta mong đợi nó trở lại. Vì thế, vừa rồi dường như ta lại nghe thấy tiếng vỗ cánh ‘phập phập’ của nó đấy."

Phượng Tình Xu như có điều suy nghĩ nhìn về mặt tự nhiên của Trình Khả Diệu, cười nói: "Thì ra là con chim anh vũ! Nãi nãi muốn chim anh vũ thì có gì khó khăn, chúng ta lại cho ngài lấy một con quý giá nhất!"

Trình Khả Diệu cười khổ lắc đầu, "Không cần! Nãi nãi chung sống với con anh vũ kia đã thật lâu, đều có tình cảm! Nãi nãi không bỏ được, coi như nó không có ở đây, nãi nãi cũng sẽ coi chừng nơi này đợi nó trở về!"

"Hóa ra nãi nãi còn là một người tính tình sáng khoái!" Hoa Ngọc Dung cảm khái nói.

"Ha ha! Cái gì mà tính tình sáng khoái, cũng chỉ là lão thái bà sống đã lâu hay cầu nhàu mà thôi!" Trình Khả Diệu cười ha hả khoát tay.

Lúc này, một hạ nhân chạy mấy bước vào đại sảnh, ở bên tai Kim Bích Đặc nhỏ giọng nói thăm vài câu, Kim Bích Đặc nhướn mày, phất tay cho hạ nhân lui, tiến lên nói với Trình Khả Diệu: "Nãi nãi, hôm nay Kim gia chúng ta lại được nở mặt lớn rồi, khách quý lại liên tục tới kìa!"

"Hả? Ai tới?" Giọng của Kim Bích Đặc cũng không vui vẻ, nếu quả như thật là khách quý, hẳn nhất định sẽ lớn tiếng mời người đi vào mà không phải để khách đợi bên ngoài.

"Là..... hoàng tử Từ Nguyệt Hi và hoàng tử Việt Sa quốc Long Ứng Quân." Giọng điệu của Kim Bích Đặc quả thật không tốt.

Từ Nguyệt Hi và Long Ứng Quân?

Mấy người Phụng Tinh Xu nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy được vẻ chán ghét, xem ra mọi người đều không có ấn tượng tốt với tổ hợp hai người này, dĩ nhiên lieqiudon vì vậy rất ăn ý nói: "Nếu nãi nãi có ‘ khách quý ’ tới, vậy chúng con....."

"Ồ! Nếu không các con ở lại chỗ này mấy ngày đi! Ta vừa mới nhận tôn nhi, cần phải hòa thuận vui vẻ, thử lại dư vị năm đó được hương niềm vui thú khi con cháu lượn quanh ôm đầu gối!" Trình Khả Diệu khéo léo giữ người lại.

Ác..... con cháu lượn quanh ôm đầu gối? Lão nãi nãi, ngài cho rằng chúng ta là trẻ con ba tuổi sao?

Mấy người run lên, cảm thấy lạnh đến run, lập tức để hạ nhân dẫn đường cho bọn hắn, đến sương phòng.

Chia ra đi tới phòng được an bài, Phụng Tinh Xu chặn trước bước vào gian phòng, chân sau đã có người theo vào.

"Ảnh." Phụng Tinh Xu cũng không quay đầu lại, ngồi ở bên cạnh bàn trong phòng, để hai chén trà xanh. Hương trà lượn lờ, thấm vào ruột gan.

"Xu." Tinh Ảnh cũng ngồi vào một bên.

"Chàng đi tra thử, người tên Thụy Thần đó là ai, có quan hệ ra sao với vị nãi nãi này của chúng ta? Bất cứ manh mối nào cũng không thể bỏ qua!" Phụng Tinh Xu không nhanh không chậm nói, "Tốc độ phải mau!"

"Người?" Tinh Ảnh sửng sốt, không phải nói là con chim anh vũ sao?

"Chàng tin tưởng bà ấy nói sao?" Phụng Tinh Xu cong lên một nụ cười, "Một con anh vũ?"

Tinh Ảnh hiểu ý, "Là ta hồ đồ."

"Khi bà ấy nhắc tới người này ánh mắt lóe lên, hơn nữa biểu hiện vừa rồi, rất khó khiến ta tin phục ‘ Thụy Thần ’ là một con anh vũ." ngừng một chút, Phụng Tinh Xu cẩn thận nhấp một miếng trà, "Ta có một loại dự cảm, vị ‘ Thụy Thần ’, có quan hệ vô cùng lớn với chúng ta, chàng nhất định phải dụng tâm điều tra!"

Tinh Ảnh chưa bao giờ nhìn thấy Phụng Tinh Xu nghiêm túc dạn dò hẳn như vậy, vì vậy vẻ mặt cũng nghiêm nghị, bảo đảm nói: "Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ dùng hết toàn lực, phát động người của Hoa Gian từ đi điều tra!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 125: Chương 41

Cây liễu xanh ngọc bích rũ xuống tựa như những hạt ngọc nước ướt át, phát phối nhẹ nhàng như muốn nói gì nhưng lại còn xấu hổ, bông bênh xao động trên mặt hồ nơi quang cảnh đẹp mê người, những làn sóng gợn lăn tăn như được vẽ ra trên mặt hồ xanh biếc, rải rác ảnh ngược của cây liễu xanh đầy phong tình, những bông hoa yêu kiều xinh đẹp, hay đàn chim chóc hăng hái, còn có những chiếc chuông nhỏ trên mái đình bên hồ khẽ chấn động, phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

Kim gia không hổ là gia đình phú quý, dùng từ "hoàng kim khắp nơi" để hình dung cũng không quá đáng, mấy gian phòng gia chủ đều dùng ngọc thạch thượng đẳng lót đường, ngay cả phòng khách cũng rộng rãi xa xỉ. Đây là một gia tộc truyền thừa sự giàu có mấy đời tích lũy mà thành. Giàu không quá ba đời, ý trong câu này cũng không được chứng thực ở Kim gia, ngược lại, trải qua từng đời tích lũy, Kim gia có vẻ càng phát ra khí chất khoan thai, không nói tới người, tòa nhà này, khắp nơi đã thể hiện khí chất giàu có nhà người ta, khiến người ta có loại cảm giác khí phách và tinh tế cũng tồn tại. Vật trang trí lộ rõ vẻ xa hoa nhưng lại không tục khí, mỗi một đồ dùng, đều được điêu khắc chạm trổ tỉn tể, cẩn thận cũng có thể thấy hoa văn tinh xảo chỗ chân bàn.

Tác phẩm như vậy, sợ rằng cũng chỉ có hoàng gia mới có thể sánh ngang, dù cho bất kỳ đồ hoàng tộc nào cũng không thể bằng được.

Đến Kim gia cũng hai ba ngày rồi, Phụng Tĩnh Xu tìm tòi Kim gia mấy lần, không để lại dấu vết tìm được một ít theo như lời hạ nhân nói, biết được một tin tức như trong dự liệu —— từ xưa tới nay chưa từng có ai nuôi chim ở Kim gia.

Cũng không ngoài ý muốn của Phụng Tĩnh Xu, bởi vì từ khi mới bắt đầu đã biết những lời phản ứng lúc đó của Trình Khả Diệu là giả, nàng đột nhiên nghĩ tới một chi tiết bị nàng xem nhẹ, hay là một chi tiết mà Kim Bích Đặc vô ý để sơ hở, hoặc là nói, là giọng điệu —— lộ ra giọng điệu hơi vội vàng.

Theo lý thuyết, Kim Bích Đặc kết giao với bọn họ chỉ ở trên phương diện làm ăn khiến nàng và hắn có chỗ lui tới, đối với người bên cạnh nàng cũng sẽ không quen thuộc, nhưng ngày đó khi đến phủ tể tướng đón bọn họ, vừa mới nói chuyện với nàng mấy câu, Kim Bích Đặc đã hỏi tới một người, một người lẽ ra không nên có liên quan gì tới hắn —— Duy nhi.

Tại sao Kim Bích Đặc lại đột nhiên hỏi Duy nhi vậy? Coi như Duy nhi thường xuyên ở chung một chỗ với nàng, nhưng trình độ dính người cũng không kịp Thư nhi, Kim Bích Đặc muốn hỏi, cũng có thể hỏi Thư nhi, mà không phải Duy nhi.

Lúc ấy mặc dù Phụng Tĩnh Xu lưu ý đến, nhưng cũng không để ở trong lòng, sau lại bị chuyện ‘Thúy Thần’ dẫn đi sự chú ý, da.nhze cho đến khi ý tưởng vừa rồi chợt lóe lên nhớ tới điểm đáng ngờ này. Trực giác nói cho nàng biết, có lẽ nên liên hệ Duy nhi và..... Thúy Thần với nhau.

"Công chúa thật có hứng, sao lại một mình ở bên hồ thưởng trà?" Một giọng hơi từ tính vang lên ở sau lưng Phụng Tĩnh Xu.

Phụng Tĩnh Xu cong lên nụ cười, vẫn giữ ẩm trà lên cao rót ra chén một dòng nước màu xanh, xuyên thấu qua dòng nước thưởng thức cảnh đẹp mùa hè trước mặt. Ao nước lớn nhất Kim gia —— không, phải nói là hồ, trong lòng hồ có một ngôi đình, bị một hồ nước vòng quanh, trong hồ còn trồng không ít hoa sen quý giá, mùa hè sen hồng, lá xanh hoa yêu kiều. Hoa sen trên hồ đã nở rộ, nhiều đóa hoa chấp chờn trong gió nhẹ chấp chờn ra vẻ phong tình e thẹn, giống như mỹ nhân trong trướng, xoay múa khiến người say đắm, để tâm tình người nhìn vui tai vui mắt, trong lòng lại nảy lên vô số bong bóng màu hồng, vô cùng thỏa mãn.

Phụng Tĩnh Xu ở nơi đẹp đẽ dưới trời hạ này chìm trong dòng suy nghĩ của bản thân, từ từ kiểm tra một chút đầu mối. Cũng không có ai đến quấy rầy nàng, Duy nhi, Thư nhi, Hoa Ngọc Dung và Từ Mộng Cơ được nãi nãi mang theo xem kịch, để ăn mừng nhận được mấy tôn nhi, lão nhân gia hưng phấn mời đoàn kịch nổi danh Long Hải thành đến Kim gia hát cả ba ngày, muốn mời thân thích các gia đình và một ít bằng hữu làm ăn trong thành tới bày tiệc ăn mừng, đây là do Phụng Tĩnh Xu và Từ Mộng Cơ đã hết sức yêu cầu lão nhân gia khiêm tốn, lão nhân gia lâu bầu lăm bằm miễn cưỡng bày tiệc, "mới" làm lễ ba ngày, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chưa đã ghiền. Nếu không phải vì Từ Mộng Cơ mang vẻ mặt ưu buồn nói nếu lão nhân gia rêu rao lớn như vậy có thể sẽ khiến người trong cung nhận xét, kiêng kỵ, lúc này Trình Khả Diệu mới thu hồi lại ý niệm ăn mừng không kiêng dè.

Vào lúc nhàn rỗi này, Phụng Tĩnh Xu thật vất vả mới có được, đặc biệt dặn dò mấy nam nhân đừng đến quấy rầy, ai biết không phải là nam nhân của nàng lại tự chạy tới đây.

"Tại sao Kim công tử không đi tiền viện xem kịch vậy?"

Trên mặt hồ phản xạ tia sáng rực rỡ trên y phục, động tác Kim Bích Đặc tiêu sái vung vạt áo lên ngồi xuống, giọng điệu dường như có chút buồn bã: "Kể từ khi mấy người các người tới, nãi nãi cũng không quan tâm ta, ta còn đi xem kịch làm gì! Cũng không phải là nhân vật chính!"

Ánh mắt Phụng Tĩnh Xu không hề rời khỏi dòng nước gần như có thể tưởng tượng ra bộ dạng ngây thơ bĩu môi của Kim Bích Đặc, không khỏi bật ra nụ cười chân thành, "Ta nghe thấy lời của công tử, làm sao lại cảm thấy có chút vị chua đây?"

Kim Bích Đặc cũng không sợ bị chê cười, nói thẳng: "Là rất chua đó! Khi mấy người huynh đệ cùng thế hệ chúng ta sinh ra cũng chưa từng được nãi nãi chào mừng như vậy!"

Thả ẩm trà trong tay xuống, Phụng Tĩnh Xu "xì" cười một tiếng, đẩy một chén trà xanh về phía Kim Bích Đặc, "Lúc người sinh ra còn biết xem những thứ đó sao? Thì ra từ nhỏ Kim đại công tử đã khác hẳn với người thường, vô cùng phi phàm đó!" Hừ! Trừ phi giống như nàng, mang theo trí nhớ của

kiếp trước mà sống, hơn nữa vừa sinh ra đã có ý thức, nếu không làm sao sẽ nhìn thấy!

"Ta có thể nghe phụ thân ta kể mà!" Kim Bích Đặc không để ý Phụng Tĩnh Xu cười nhạo, nghiêm trang nói, vừa nói tay còn không ngừng cầm chén trà Phụng Tĩnh Xu đưa tới, về mặt thận trọng đưa chén trà đưa dưới mũi cẩn thận ngửi, rồi sau đó từ từ uống, trên mặt hiện lên vẻ thoải mái.

"Ta cho rằng, cả đời này, ta cũng chỉ có thể uống trà cực phẩm một lần, không thể nghĩ tới còn có cơ hội uống lần nữa, hơn nữa còn ở ngay trong nhà bản thân cùng thưởng thức với công chúa, ta thật sự rất có lỗi rồi, một khắc này, ôm loại tâm tình này mà uống trà, quả thật cảm thấy mỗi một giọt đều vô cùng trân quý!"

"Ha ha! Quá khen!" Phụng Tĩnh Xu không ngờ Kim Bích Đặc lại coi trọng nàng pha trà như thế, có chút vui mừng, nhưng vừa nghe thấy hắn nói "có lỗi rồi", lại không khỏi cảm thấy buồn cười, vị Kim công tử này, thật đúng là mọi lúc đều nghĩ tới "lỗi", nàng nghĩ, cho dù là hai chữ "bồi kiêm"* đặt ở trước mặt hắn, nhất định cũng sẽ bị hắn dùng xích vàng trói thành một chữ "lỗi" này. (* chữ "lỗi" trong tiếng Trung là 賺, là sự kết hợp của chữ "bồi" - 贝 và chữ "kiêm" - 兼, nên Phụng Tĩnh Xu mới nói vậy) "Nếu nguyên ý, người có thể gọi tên của ta, dù sao người lớn hơn ta, trừ đi thân phận công chúa, ta còn phải gọi người một tiếng 'ca ca' đấy!"

"Ha ha! Hay cho một tiếng ca ca!" Kim Bích Đặc cao giọng cười to, hù dọa đàn chim chóc trên đình, "Hình như mỗi người đều có một xưng hô đặc biệt với nàng, mặc dù quan hệ của ta và nàng cũng không thân mật như bọn họ, nhưng chỉ bằng một tiếng 'ca ca' này của nàng, ta nghĩ, có xưng hô riêng của bản thân với nàng cũng không quá đáng chứ?" Kim Bích Đặc giống như lơ đãng nhắc tới, trong ánh mắt tràn đầy ý cười cất đầu một chút khăn trang.

Trải qua Kim Bích Đặc nói như thế, Phụng Tĩnh Xu phát giác, nam nhân bên cạnh thật sự gọi nàng đều mỗi cái tên một vẻ, khác biệt. Duy chỉ gọi nàng là Tĩnh nhi, Ảnh gọi nàng là Xu, Thư nhi gọi nàng là tỷ tỷ, ngay cả Hoa Ngọc Dung cũng kiên trì gọi nàng là Tĩnh Tĩnh, còn có Phụng Hàm Tiểu, vị đường ca không biết có phải kiêng dè hay không, cũng không theo mấy người đó gọi nàng, mà gọi nàng là tiểu Tĩnh —— một cách gọi thường thấy nhất của huynh trưởng.

Thấy Kim Bích Đặc vẫn còn yên lặng chờ câu trả lời của nàng, Phụng Tĩnh Xu vội vàng nói: "Ha ha! Nếu như người muốn, cũng có thể!"

"Thật!?" Cặp mắt Kim Bích Đặc đột nhiên phát ra tia sáng chói mắt, vui mừng nhỏ giọng hô, tiếp theo nhíu mày tự lẩm bẫm: "Muốn đặt tên là gì đây....."

Phụng Tĩnh Xu cũng không cắt đứt hắn, mặc cho hắn khổ cực suy nghĩ, bản thân thản nhiên uống trà.

Đột nhiên, Kim Bích Đặc cảm thấy trước mắt chợt lóe lên tia sáng, ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra mặt hồ phía sau Phụng Tĩnh Xu phản xạ ánh sáng đậm chói ánh mắt của hắn. Lại nhìn Phụng Tĩnh Xu, dáng vẻ tự đắc, ở giữa hồ khiến cho người ta cảm thấy vô cùng nổi bật, giống như là..... một khối vàng lấp lánh kim quang!

Trong đầu Kim Bích Đặc thoáng qua tình cảnh lần đầu tiên thấy Phụng Tĩnh Xu, khi đó, hắn đi vào đại sảnh Tuyên Bình bảo của Minh chủ võ lâm tiên nhiệm Quan Vân Nghĩa, lần đầu tiên nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu đã cảm thấy trên người của nàng tỏa ra một loại ánh sáng y hệt vàng hấp dẫn hắn, mà sau khi chung đụng, loại cảm giác này cũng càng ngày càng nhiều, khiến ánh mắt hắn nhìn nàng cũng dần dần thay đổi, không còn là ánh mắt một người nữa, mà là ánh mắt khi hắn nhìn thấy thứ yêu thích nhất —— vàng!

Hơn nữa không phải là một khối vàng, là một đồng vàng, là một —— "tiểu Kim Khố (kho vàng nhỏ)!" Trong đầu bật thốt lên một từ.

"Ừm!?" Phụng Tĩnh Xu ngừng lại, nghi ngờ nhìn Kim Bích Đặc, hắn nói gì? Nàng không nghe lầm chứ? Đường như nàng nghe thấy cái gì mà "kho vàng"?

Kim Bích Đặc cũng vì ý nghĩ của bản thân mà sợ hết hồn, vốn có chút ngượng ngùng, nhưng vừa nghĩ tới có thể sử dụng vàng mà bản thân thích nhất, hơn nữa còn là một kho vàng để hình dung nữ nhân trước mắt khiến hắn có ấn tượng tốt này, hắn đã cảm thấy thật vui mừng, vì vậy, coi như giờ phút này về mặt Phụng Tĩnh Xu là "có phải người nói sai rồi không", hắn cũng quyết định không sửa.

"Nàng không cảm thấy, người giống như là kho vàng nhỏ mang đến tài phú cho ta sao? Đầu tiên là cái lẩu và trà, nữa là quan hệ hôm nay, ta đã có thể đoán được quang cảnh khi để nàng và Tử hoàng nữ là người đứng sau Kim gia là cỡ nào, mỗi ngày lời đầu vàng ra sao rồi." Thương nhân nói chuyện chín phần lợi, nói tất cả đều có lợi với bản thân, quyết không để người khác nảy sinh ác cảm với mình, tránh gây thù hằn. Lão nhân gia nói thật hay, thêm một người bạn tốt còn hơn thêm một kẻ địch. Nhưng khi Kim Bích Đặc đối mặt với Phụng Tĩnh Xu, lại không cố ý nói khoác, ngược lại nói thật, ngay cả từ "người đứng sau" cũng nói ra, quídoon cũng không sợ Phụng Tĩnh Xu ghét, cái hắn muốn chính là thực sự đối mặt với nàng, mặc kệ có phải lấy được lợi ích từ chỗ nàng hay không.

Đối mặt với sự thành thật của Kim Bích Đặc, Phụng Tĩnh Xu vui mừng, bởi vì nàng muốn không phải là bằng hữu ở trước mặt nàng nói khoác dắt ngựa đi rong xoay người lại bụng đầy tính toán, lòng tham muốn bóc lột giá trị lợi dụng của nàng, loại người nói trực tiếp rõ ràng như Kim Bích Đặc, mặc dù ngày sau cũng sẽ hết sức có thể bóc lột người, nhưng cũng sẽ khiến trong lòng người ta có cân nhắc mà không phải đến lúc cuối cùng lại bị bằng hữu phản bội khi chuyện xảy ra. Vì vậy nàng cũng không so đo ý tứ khác trong lời của Kim Bích Đặc, chỉ nói là: "Tiểu Kim Khố? Vậy sao người không gọi ta là đồng nữ chiêu tài (chiêu gọi của cái châu báu) luôn đi?"

Kim Bích Đặc cười nói: "Dù sao cũng phải có chút đặc biệt chứ?" Nghĩ thầm, đồng nữ nỳ đi theo thần tài gia được vạn người cúng bái, coi như không phải người của thần tài thì cũng là người của dân chúng, làm sao hắn có thể đặt một cái tên như vậy chứ? Muốn đặt, thì phải đặt cái tên chỉ thuộc về chính hắn!

"Sau này, ta gọi nàng là tiểu Kim Khố!" Kim Bích Đặc chắc chắn nói.

Trong đầu Phụng Tình Xu đột nhiên thoáng qua một từ —— " con mồi nhỏ"!

Lắc lắc đầu, bỏ qua chuyện mất hứng, nàng nghĩ trước lạnh nhạt Văn Nhân Tình Phong một đoạn thời gian rồi mới suy nghĩ thật tốt làm như thế nào để đối đãi hắn, còn bây giờ, không cần đếm xỉa tới hắn!

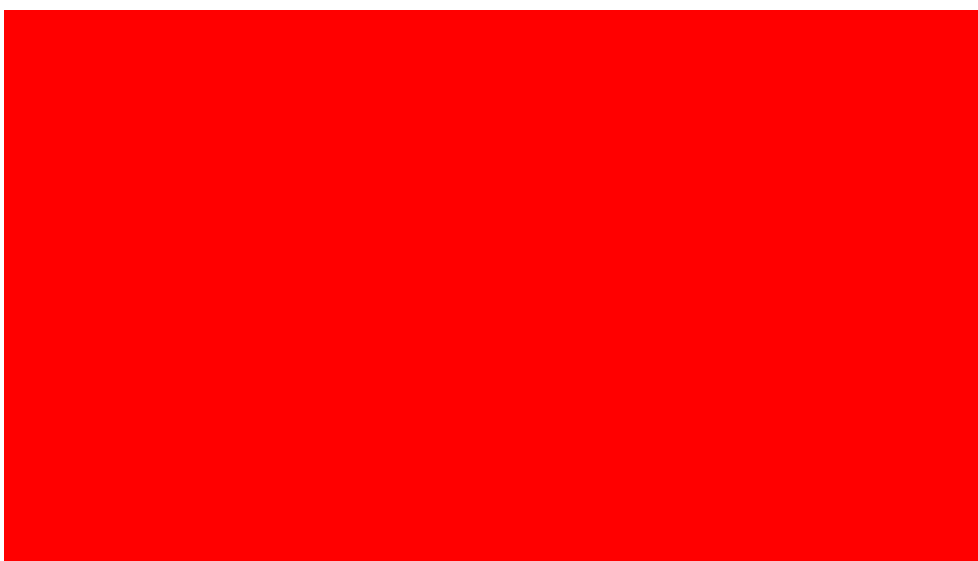
Nơi xa một đôi mắt như nước hàm chứa đau lòng nhìn hai người giữa hồ, hàm răng ngọc khể cắn môi đỏ mọng, không để một chút ghen ngào bật ra, mặc dù nàng đau lòng không dứt.

Nữ tử áo trắng đi ngang qua giống như nhìn thấu tâm sự của nữ tử bên hồ, một kế hoạch ác độc nhất thời hiện lên trong đầu...

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chương 42

"Rất xứng đôi phải không? Trai tài gái sắc, quả thực do ông trời tác hợp." Bước chân tao nhã đi tới bên hồ, dùng giọng điệu tán thưởng tựa như ảo mộng nói.

Nghe vậy, cặp mắt trong suốt kia càng nhiễm chút bi thương.

"Thế nào, chẳng lẽ Tịch cô nương không vui sao? Nếu biểu ca của người được công chúa chúng ta tán thưởng, đối với Kim gia chính là tin tức vô cùng tốt đó!" Vu Phó Oánh cố ra vẻ giật mình hỏi.

Tịch Thấm Nhụy nín chặt khăn tơ lụa trong tay, "Thật như Vu cô nương nói, nếu biểu ca lấy được sự tán thưởng của công chúa, đối với biểu ca, đối với Kim gia, đều tốt!"

Vu Phó Oánh liếc Tịch Thấm Nhụy, cố làm thương tiếc nói: "Đáng tiếc đối với Tịch cô nương người sẽ không tốt!"

Tịch Thấm Nhụy hoảng hốt, chỉ sợ người bên cạnh nhìn thấu tâm sự của mình, vội vàng nặn ra một nụ cười gượng gạo, "Sao có thể chứ? Có thể có được một người xinh đẹp làm biểu tẩu, Thấm Nhụy vui mừng khôn xiết!"

"Thôi đi! Người lừa gạt ai chứ! Cái vẻ mặt kia của người rõ ràng chính là bộ dáng người trong lòng không thương mình, một bộ dáng bị khí phụ (phu quân ruồng bỏ)!" Vu Phó Oánh ý vào thân phận của Tịch Thấm Nhụy không bằng mình, nói chuyện cũng bắt đầu cao ngạo, không chút nào để ý đến tâm tình của người khác.

Trong mắt Tịch Thấm Nhụy lóe lên một tia tức giận. Nữ nhân bị đâm trúng chỗ đau không bao giờ có thái độ đúng mực, vì vậy Tịch Thấm Nhụy cũng thu lại phong phạm của một tài nữ đệ nhất Hí Triều quốc, thu hồi đau lòng về mặt nói châm chọc: "Vu cô nương hiểu rõ về mặt ‘ khí phụ ’ như vậy, chẳng lẽ là thường ở lấy gương soi lúc đó nên mới thấy được?"

"Người!" Vu Phó Oánh giận dữ, cánh tay ngọc giơ lên cao mắt thấy sẽ phải vung xuống, lại đột nhiên nghĩ đến mục đích của mình, dieendaaneequydonn thăm mắng bản thân không có định lực, Tịch Thấm Nhụy lại là một khâu quan trọng nhất trong kế hoạch này, nếu như chọc giận nàng ta còn có thể diễn cái gì nữa!

Vì vậy về mặt biến đổi, Vu Phó Oánh giả bộ khoan hồng độ lượng thả tay xuống, phát bở vai đẹp của Tịch Thấm Nhụy, mặt thành khẩn nói: "Vừa rồi là ta không tốt, giọng điệu quá nặng, xin người tha thứ cho." Hừ! Một nữ nhân hạ tiện cũng muốn bản tiểu thư nhận lỗi với nàng sao!? Nếu không phải vì kế

hoạch của nàng, thì đã sớm vung mây tắt rồi!

Tịch Thâm Nhụy thấy Vu Phó Oánh đầu tiên là gợn tay lên giống như muốn đánh nàng, trong lòng vẫn còn rất tức giận khiếp sợ, nhưng sau đó lại thấy thái độ của nàng trở lại bình thường, cũng cảm thấy lời của mình có hơi quá, hơn nữa người ta cũng đã xin lỗi rồi, nàng cũng không gây khó dễ cho người ta, vì vậy sắc mặt hòa hoãn, "Thôi, ta cũng có chỗ không đúng, vừa mới rồi lời nói có chút xúc phạm, xin hãy tha lỗi!"

"Đâu có!" Về mặt Vu Phó Oánh dịu dàng cười, "Ta nóng lòng cho nên mới....."

"Nóng lòng? Ngươi nóng lòng cái gì?" Tịch Thâm Nhụy khó hiểu hỏi.

"Ngươi cũng nghe qua tiếng tăm của công chúa chứ?" Lần này Vu Phó Oánh chọn lựa cách vòng vèo dẫn dụ Tịch Thâm Nhụy.

"Nghe qua rồi! Nàng là sư phụ của ta!" Tịch Thâm Nhụy nhớ tới ban đầu Phượng Tinh Xu giao bộ Thái Cực đó cho nàng, nàng vẫn kiên trì luyện tập, hiện nay thân thể quả thật còn tốt hơn trước kia.

Vu Phó Oánh thấy trong mắt Tịch Thâm Nhụy dường như nổi lên một chút thương thức, vội vàng ngắt lời nói: da.nlze.qu;yo/nm "Vậy ngươi nhất định biết nàng là một người hoa tâm cỡ nào rồi!"

"Hoa tâm?" Tịch Thâm Nhụy không hiểu nghiêng đầu.

"Không phải ngươi chưa từng nghe qua đại danh ‘công chúa hái cỏ’ chứ!?" Vu Phó Oánh giả bộ kinh ngạc kêu lên.

"Nghe qua rồi! Sao lại chưa từng nghe qua?" Tịch Thâm Nhụy bật cười, "Danh hào này lại truyền đi khắp thiên hạ đó!"

"Vậy sao ngươi còn yên tâm để biểu ca ngươi kết bạn với công chúa?"

"Ah? Nhưng mà, hai chuyện này có liên quan gì sao?" Tịch Thâm Nhụy nghi ngờ.

"Sao lại không có quan hệ? Nếu như bọn họ tốt đẹp, biểu ca ngươi cũng chỉ có thể ‘gả cho’ nàng!"

"Cái... cái gì? Gả cho nàng?" Tịch Thâm Nhụy sững sờ, choáng váng không biết làm sao.

Vu Phó Oánh nặng nề gật đầu, "Hơn nữa thân phận còn chỉ có thể được coi là tiểu thiếp như nhà người bình thường!"

"A! Sao lại thế này!?" Tịch Thâm Nhụy khó có thể tin trọn to hai mắt.

"Làm sao lại không?" Về mặt Vu Phó Oánh xem thường, "Ngươi không nhìn thấy bên người nàng có bao nhiêu nam nhân đi theo sao? Không nói tới đường ca của nàng, ngay tại lúc này người đã định ra danh phận và người sắp có danh phận cũng tới mấy người rồi, ngươi nhìn hai ngày trước cùng nàng vào phủ, Tuấn Thư, Tinh Ảnh đều đã định danh phận, thậm chí nghĩa đệ lớn lên từ nhỏ với nàng cũng không bỏ qua, đều thu hết, trên đường tới Hí Triều quốc, nàng còn quyến rũ khắp nơi, đầu tiên là Hoa Ngọc Dung, còn có vị đại tướng quân Việt Sa quốc, ta thấy ngay cả vị tiểu quan tên Văn Nhân Tinh Phong ở bên cạnh chăm sóc Tuấn Thư nàng cũng không buông tha! Cả ngày dây dưa không rõ với người ta, ai chả biết trong lòng nàng có ý đồ gì!"

"Hù dọa! Thật sao!?" Tịch Thâm Nhụy vẫn còn chưa tin lắm, người đẹp như công chúa, làm sao lại làm ra loại chuyện..... Ách, chuyện hư thân mất nết như vậy!

Tịch Thâm Nhụy Đọc đủ thứ thi thư không nói được một câu thô tục làm trái đạo đức, sau lưng bàn chuyện thị phi không phải là hành vi của một thiên kim tiểu thư có giáo dưỡng.

"Công chúa không thể là loại người đó được! Nàng là một bằng hữu khiến người ta rất có thiện cảm, ta cảm thấy được....." Tịch Thâm Nhụy còn muốn giải thích vì Phượng Tinh Xu.

"Ngươi không có ra cửa nên không biết, ở Lộng Phong quốc đã sớm truyền ra, mọi người đều biết!" Vu Phó Oánh thấy về mặt Tịch Thâm Nhụy không tin, lại nói: "Bằng không ngươi đi hỏi một người hán nhất định sẽ nói thật với ngươi!"

"Người nào?" Tịch Thâm Nhụy bật thốt lên hỏi.

"Tuấn Thư." Về mặt Vu Phó Oánh khinh miệt nói: "Người này là một tên ngốc, cái gì cũng không hiểu, chỉ cần ngươi hỏi hán hán sẽ thành thành thật thật trả lời ngươi, nếu ngươi không tin, tự đi hỏi đi! Chỉ là ta sợ đến lúc đó coi như ngươi hỏi rõ cũng đã chậm! Bằng thủ đoạn của người ta, tình cảm này đã càng ngày càng tăng lên ngàn dặm!"

Về mặt Tịch Thâm Nhụy do dự, nhỏ giọng nói: "Cho dù ta..... ta hỏi, sự thật cũng như lời ngươi nói, nhưng mà, nếu quả thật biểu ca một lòng với nàng ấy..... ta cũng không thể làm gì được!"

Thấy Tịch Thâm Nhụy do dự, Vu Phó Oánh vội vàng nói: "Cũng không nhất định, nếu như ngươi thương hán thì phải đừng cảm theo đuổi, do dự không tiến lên sẽ bỏ lỡ nhân duyên, đừng có xấu hổ núp chờ đợi trong khuê phòng chứ!" Vu Phó Oánh lại liếc mắt ra hiệu, khiến Tịch Thâm Nhụy đưa ánh mắt nhìn về phía đình giữa hồ, "Ngươi xem, chính vì như vậy nàng ta mới giành được nam nhân đó!"

"Nhưng dù sao thân phận chúng ta khác biệt....." Tịch Thâm Nhụy vẫn không yên lòng.

"Thân phận? Nói đến thân phận, ngươi và biểu ca ngươi không có gì thích hợp hơn! Ngươi suy nghĩ một chút, mặc dù biểu ca ngươi ở chung một chỗ với nàng có thể được lợi trên thương trường, nhưng dù sao hẳn cũng dựa vào một nữ nhân mới có thể phát triển làm ăn buôn bán, nam nhân như vậy ngươi cho rằng trên thương trường còn có người để mắt đến hẳn sao?" Vu Phó Oánh lại phân tích lợi hại cho Tịch Thâm Nhụy một lần nữa, "Mặc dù người khác không sẽ nói gì ở trước mặt hẳn, nhưng sau lưng ác ngôn ác ngữ nhất định sẽ bay đầy trời, ngươi cho rằng Kim gia và biểu ca ngươi có thể chịu đựng những chuyện này sao?"

Vu Phó Oánh thấy Tịch Thâm Nhụy dao động, lại nói: "Ngươi lại khác, Tịch gia ngươi là gia tộc dòng dõi Nho học nổi tiếng Hí Triều quốc, ngươi và Kim công tử lại là biểu huynh muội thanh mai trúc mã, hai người các ngươi môn đăng hộ đối, các ngươi kết hợp nhất định sẽ được truyền là giai thoại, mà sẽ không bị người sau lưng chỉ trích. Ngươi suy nghĩ thử làm thế nào các ngươi được lợi nhất! Hạnh phúc cả đời của biểu ca ngươi, theo ta thấy đã trên tay ngươi rồi!"

"Ngươi....." Đột nhiên Tịch Thâm Nhụy nổi lên vẻ nghi hoặc, "Làm sao ngươi lại đối xử với công chúa như vậy? Vừa bắt đầu không phải ngươi đã nói với ta..... bọn họ do ông trời tác hợp cho sao?"

Đôi mắt Vu Phó Oánh đột nhiên bắn ra tia cừu hận, "Ta không chỉ vì riêng ngươi, ta còn vì bản thân ta và người trong lòng ta!"

"Người trong lòng ngươi?" Tịch Thâm Nhụy nhẹ giọng lặp lại, "Ài?"

"Duy Tĩnh ca ca!" Vẻ mặt Vu Phó Oánh yêu say đắm lắm bầm nói.

"Phượng tiểu vương gia?"

"Đúng, chính là hẳn!" Vu Phó Oánh dùng giọng hoài niệm nói: "Từ nhỏ ta và Duy Tĩnh ca ca đã là thanh mai trúc mã, hẳn vẫn đối với ta là tình hữu độc chung (tình yêu duy nhất cả đời) (editor: không ngờ con này tự ảo tưởng dễ sợ), vương gia và vương phi cũng rất tốt với ta, ta chỉ kém một bước là có thể gả vào vương phủ làm thê tử của Duy Tĩnh ca ca! Nhưng mà, " Vu Phó Oánh cắn răng nghiêng lợi giọng căm hận nói: "Nữ nhân kia trở lại đã đoạt Duy Tĩnh ca ca đi, còn không cho ta tiến vào vương phủ, thái độ của vương gia và vương phi với ta cũng không bằng lúc trước, ta vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng bản thân làm gì sai khiến họ không vui, cho đến sau này ta mới biết, là nàng chắn ngang giữa chúng ta! Cho nên ta hận nàng! Không phải muốn hưởng tề nhân chi phúc (cuộc sống giàu sang nhiều con cháu) sao? Ta cứ khiến nàng không đạt được đấy!"

"Cho nên, hai chúng ta đồng bệnh tương liên, nếu như ngươi không hành động, ta của hôm nay sẽ là ngươi của ngày mai!" Nhìn thấy vẻ mặt Tịch Thâm Nhụy kinh hoàng, Vu Phó Oánh thả lỏng giọng điệu, "Bây giờ ta đã bước ra khỏi cửa khuê phòng giam giữ ta, đừng cảm theo đuôi tương lai của ta rồi, ngươi thì sao? Ngươi còn muốn chờ sao?"

"Ta..... Ta....." Tịch Thâm Nhụy cúi đầu, "Ngươi để cho ta suy nghĩ một chút nữa....."

"Suy nghĩ cái gì?" Một giọng nam nhân đột nhiên chen vào, khiến hai nữ nhân nói lời nhỏ nhẹ bị sợ đến nhảy dựng lên.

"A!"

Tịch Thâm Nhụy đột nhiên xoay người, vừa nhìn thấy người tới lập tức thở ra một hơi, "Hóa ra là hoàng tử điện hạ và Quân hoàng tử."

Hai người nhẹ nhàng cúi đầu với hai nam nhân đứng ở trước mặt các nàng, "Tham kiến hai vị điện hạ."

"Ha ha! Hai vị mỹ nhân làm gì ở nơi này vậy? dienndnle,qu.y don Xi xào bàn tán, chẳng lẽ đang nghĩ âm mưu gì?" Long Ứng Quân cười trên nói.

Hai nữ nhân cả kinh, sắc mặt trắng xanh, tay chân lạnh lẽo.

"Sao, làm sao có thể chứ?" Tịch Thâm Nhụy cố cười nói: "Quân hoàng tử thật thích nói giỡn!"

"Đúng vậy!" Vu Phó Oánh khấn trương nói sang chuyện khác, "Âm mưu dương mưu gì chứ? Quân hoàng tử muốn nhìn mỹ nhân cũng không cần bắt chúng ta đến để lấy cơ chứ!"

"Mỹ nhân gì? Các nàng không phải là mỹ nhân sao?" Long Ứng Quân mở cây quạt, dáng vẻ phong lưu không thấy chút thô bạo và hoang dâm nào.

"A! So với công chúa, chúng ta nào tính là mỹ nhân?" Vu Phó Oánh giả bộ khiêm tốn nói.

"Quả thật! Đó đúng là một mỹ nhân khó gặp, đại mỹ nhân, đại mỹ nhân tuyệt sắc!" Vừa nhắc tới Phượng Tĩnh Xu, Diên da nỉ e q u u ydo n cấp mắt Long Ứng Quân lập tức bắn ra tia sáng loáng, ngay cả nói cũng không rõ ràng, còn có thể nghe thấy tiếng hẳn nuốt nước miếng.

Một bên sắc mặt Tử Nguyệt Hi trầm xuống, trong mắt xuất hiện một tia sát ý.

"Hai vị tới ngắm phong cảnh sao?" Vu Phó Oánh hỏi.

"Ha ha! Đúng vậy, là tới ngắm phong cảnh." Cảnh hồ và cảnh người.

"Vậy các vị cần phải đến đình giữa hồ xem đi, ở nơi đó mới có thể chứng kiến cảnh tượng đẹp nhất." Tịch Thâm Nhụy tự nhiên tiếp lời nói, "Các vị nhìn..... Ách, ách, biểu ca và công chúa cũng ở đó nhìn phong cảnh!" Lúc này mới nhớ tới bên kia còn có hai người khiến nàng đau lòng.

"Quả nhiên là một nơi tốt!" Sắc mặt Từ Nguyệt Hi âm trầm nói, dẫn đầu bước chân đến đình nhỏ bên hồ. Đáng chết! Tại sao lại có nhiều người mơ ước nàng như vậy!? Hắn nhất định phải giết hết toàn bộ nam nhân mơ mộng nàng đi!

Nhìn thấy Từ Nguyệt Hi đi trước, ba người sau lưng cũng đi theo, chuẩn bị phá rối “đôi uyên ương” đang xem phong cảnh.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chương 43

"Hai vị thật là có nhã hứng, có thể ở trong ngôi đình tĩnh mịch như vậy để ngắm cảnh, phong cảnh đẹp như vậy, sao không gọi mọi người tới để cùng nhau thưởng thức chứ?" Một giọng nói cắt ngang Phụng Trọng Tinh Xu và Kim Bích Đặc đang thưởng sen.

Phụng Trọng Tinh Xu nhướng mày, trong lòng không quá vui mừng.

Tại sao tên này lại tới? Thật phiền chết đi được! Đã nói với hắn về quy định của nàng, cũng nói với hắn bọn họ không thích hợp, tại sao hắn còn dây dưa không buông tay?

Phụng Trọng Tinh Xu rất chán ghét giọng của Từ Nguyệt Hi, tên này ba ngày hai bữa chạy đến tìm nàng, cứ nóng lòng theo đuổi nàng, vốn cũng không có thiện cảm gì với hắn, hơn nữa sau này đã nói với hắn quy định thú phụ của bản thân hắn vẫn không ngừng dây dưa, cho dù ai cũng nhìn ra mục đích của hắn, không phải là muốn loại bỏ nam nhân bên cạnh nàng, để nàng chỉ có thể gả cho hắn sao! Loại nam nhân vì tư lợi này nàng chán ghét, tất nhiên cũng tránh còn không kịp.

Thấy sắc mặt Phụng Trọng Tinh Xu nhìn không tốt, Kim Bích Đặc hơi hiểu rõ nội tình biết nàng sẽ không mở miệng, vì vậy đáp thay: "Các vị tất nhiên có chuyện cần phải làm của mình, chúng ta tất nhiên không quấy rầy, nếu tất cả mọi người đã tới, cứ ngồi xuống uống chén trà đi!" Nói xong, Kim Bích Đặc nhảy mất với nha hoàn canh giữ ở đình giữa hồ, nha hoàn được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức dâng mấy chén trà lên.

"Uống trà?" Từ sau khi Long Ứng Quân tới vẫn đặt sự chú ý ở trên người Phụng Trọng Tinh Xu rồi cuộc phân một chút ra ngoài, nhướng mày, trong lòng không vui lắm. Uống trà có gì ngon! Còn không bằng uống rượu có hứng thú hơn!

Có điều bây giờ hắn giữ hình tượng công tử phóng khoáng, không thích hợp trắng trợn uống rượu trước mặt mỹ nhân, sợ khiến giai nhân thấy không thích.

Chưa bao giờ chú ý tới hình tượng của mình như thế, sau khi Long Ứng Quân nhìn thấy Phụng Trọng Tinh Xu công chúa trong tin đồn đã quyết định phải thu tuyệt thế giai nhân trước mắt này vào tay. Người nhìn gương mặt trắng nõn của nàng ấy, da trơn nhẵn như tuyết, vóc người là lứt, phong tình đến mê người..... Nghĩ đến những thứ này, Long Ứng Quân không khỏi lại nuốt một ngụm nước miếng "ưng ực" lớn. Mỹ nhân đó! Quả thực là mỹ nhân cực phẩm! Nữ nhân này tuyệt đối là một báu vật, đặt lên giường sẽ không biết có nhiều mất hồn.....

Nghĩ tới ngàn vạn tư thái yêu kiều của giai nhân trên giường, Long Ứng Quân không khỏi lộ ra một nụ cười dâm tà, làm cho người ta thấy lạnh đến buồn nôn.

"Đứng, trà." Kim Bích Đặc rất ghét vẻ mặt dâm tà của Long Ứng Quân, vị hoàng tử này quả nhiên như tin đồn nói, là một người hoang dâm vô độ. Ý đồ này, người nào không nhìn ra? Cũng chỉ có chính hắn tự cho mình ngụy trang rất giỏi. Chỉ cần không phải thiếu nữ vô tri trong khuê các không bước chân ra khỏi nhà, ai cũng có thể nhìn ra tham lam tràn đầy trong hắn là đang nghĩ cái gì!

Kim Bích Đặc rất không muốn để ý tới Long Ứng Quân, hẳn khiến người ta đáng ghét hơn Từ Nguyệt Hi vẫn luôn dây dưa Tiểu Kim Khố! Nhưng thân là đương gia Kim gia, hẳn lại không thể mất lễ nghi của gia chủ, việc buôn bán ở Việt Sa quốc của Kim gia vẫn phải làm.

"Trà này là tự tay Tiểu Kim Khố ngâm đấy, là trà ngon tuyệt phẩm, mọi người không ngại nếm thử một chút." Kim Bích Đặc đưa trà cho mấy người.

"Tiểu Kim Khố!?" Vẫn không mở miệng, hai người Tịch Thẩm Nhụy và Vu Phó Oánh đồng thanh kêu lên, sắc mặt hai người kỳ lạ, ánh mắt hai phe đều có trao đổi.

"Tại sao Kim công tử lại gọi công chúa là ‘ Tiểu Kim Khố ’?" Từ Nguyệt Hi cũng rất bất mãn.

"Ha ha! Đây chính là tên do ta vừa mới nghĩ ra, " Kim Bích Đặc cười híp mắt nói, "Ta cảm thấy cách xưng hô này rất tốt, sẽ dùng để gọi công chúa." Nói xong, giơ chén trà lên, "Mọi người uống trà đi!"

Mấy người theo đuôi tâm tư của mình, nâng chung trà lên uống một hớp.

"Trà ngon!" Cặp mắt Từ Nguyệt Hi sáng lên, không ngừng than thở. "Đây đúng là công chúa tự mình pha sao?"

Phượng Tinh Xu miễn cưỡng ứng phó nói: "Đúng vậy! Sao, chẳng lẽ không vào được miệng hoàng tử?"

Thấy giọng điệu Phượng Tinh Xu không tốt chút nào, Từ Nguyệt Hi vội vàng nói: "Đâu có, đâu có! Là uống quá ngon! Ta còn chưa uống qua loại trà nào ngon như vậy!" Lại vỗ vỗ nịnh bợ: "Công chúa không hổ là tài nữ nổi tiếng thiên hạ, da.nlze tài hoa là nhất đẳng! Quả thực là thê tử tốt nhất mà nam nhi mơ ước!" Có điều vị thê tử này, cuối cùng cũng phải là của hắn.

Chân mày Phượng Tinh Xu nhíu chặt hơn, càng không có ấn tượng tốt với Từ Nguyệt Hi. Cái gì mà nhất đẳng! Cũng không phải bọn quý Nhật Bản! Nói chuyện chọc người chán ghét, người này không giúp!

Thấy Từ Nguyệt Hi dòm trọng tâm chủ đề khỏi chỗ nhảy cẫng, Long Ứng Quân vẫn còn có chút đầu óc vội vàng chen vào nói: "Đúng vậy, đúng vậy! Công chúa thật đúng là thê tử tốt nhất! Nữ nhân xinh đẹp lại có đức hạnh như vậy, nam nhân thấy đều muốn cầu thân."

"Ha ha ha! Các người nghe thấy gì không? Dường như ta nghe thấy cái gì mà ‘ cầu thân ’ vậy?" Đột nhiên, một giọng nói phong lưu không kiềm chế được vang lên.

Mọi người quay đầu lại, phát hiện trên mặt hồ lướt qua mấy bóng dáng, điểm nhẹ tung người tiến vào trong đình.

Nhìn thấy người tới, Phượng Tinh Xu rút cuộc lộ ra một nụ cười.

Bốn nam nhân, Phượng Duy Tinh lãnh khốc, Tuân Thư ngây thơ, Hoa Ngọc Dung phong lưu, còn có Phượng Hàm Tiểu cao quý.

Vừa tiến vào bên trong đình, cũng khiến người ta có loại cảm giác ánh sáng bắn ra bốn phía, khiến người ta thở không nổi.

"Đệ nghe thấy, đệ nghe thấy!" Tuân Thư vừa vào đình nghi mắt đã vội vàng chạy đến chỗ Phượng Tinh Xu, trong miệng vẫn không quên trả lời vấn đề vừa rồi của Hoa Ngọc Dung, "Đệ nghe thấy có người nói muốn cầu thân!"

"Hả? Ngay cả Thư nhi cũng nghe được, có thể thấy chúng ta thật không nghe lầm rồi!" Phượng Hàm Tiểu nói tươi cười mở miệng, chỉ là nụ cười kia chưa từng vào trong đáy mắt, "Như vậy, trong ba vị này ai muốn gả cho công chúa của chúng ta?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy người ở đây đều thay đổi.

Vừa thấy Phượng Duy Tinh đến, Vu Phó Oánh nhảy mắt với Tịch Thẩm Nhụy, trong ánh mắt còn có yêu say đắm, vẻ khổ sở và mấy phần phẫn hận.

Nhìn đi! Không cần người hỏi, người ta đã tự mình nói ra, người còn chưa tin sao? Tịch Thẩm Nhụy cũng hoảng sợ. Công chúa nàng ấy thật sự là người như vậy sao? Không phải nàng ấy thật sự muốn..... Ách, đoạt được biểu ca sao? Nàng rốt cuộc nên làm cái gì.....

"Gả!?" Long Ứng Quân ngừng lại, cười quái dị nói: "Gả thì đương nhiên phải gả, có điều vương gia nói sai rồi? Phải là công chúa gả mới đúng!"

"Sao, chẳng lẽ hoàng tử chưa nghe nói tới sao?" Phượng Hàm Tiểu cong lên một nụ cười rất có thâm ý, "Cũng không phải là Tiểu Tinh phải gả, nàng muốn thú phu!"

"Cái gì!?" Vẻ mặt Long Ứng Quân liền biến sắc, "Này, tại sao lại có chuyện như vậy! Đây cũng không hợp quy củ..... Chuyện này....."

"Cái gì là quy củ? Người nào quy định chỉ có nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, nữ nhân cũng chỉ có thể gả mà không có thể thú phu?" Phượng Tinh Xu lạnh lùng mở miệng, rất coi thường Long Ứng Quân mang chủ nghĩa nam nhân.

"Từ xưa chính là như vậy nha!" Long Ứng Quân đương nhiên trả lời.

"Làm sao người lại biết từ xưa chính là như thế? Ngộ nhờ ở một ngàn năm một vạn năm trước kia không phải thì sao? Không phải niên đại nam nhân tam thê tứ thiếp, không phải nam nhân ra cửa làm việc nuôi sống gia đình, không phải nữ nhân đợi trong nhà giúp chồng dạy con? Người có nghĩ tới có lẽ tổ

tiền của chúng ta chính là cuộc sống lấy nữ chủ ngoại nam chủ nội phát triển cho đến nay hay không? Nữ nhân gánh vác trách nhiệm nuôi sống gia đình, nam nhân thì ở nhà....." Phụng Trọng Tinh Xu nhìn một đám người bị lời của nàng làm cho kinh ngạc, "Giúp, thế, dạy, con ——"

Ha ha! Thật đúng là cảm tạ Tiểu Đồng, nếu không phải trước kia ở trường học nàng ấy thường truyền thụ cho nàng những tiểu thuyết về xã hội nữ tôn này, nàng còn không thể lấy ra phản bác bọn họ đâu! Lại nói, ở thế kỷ hai mươi mốt, vào thời viễn cổ vốn là có xã hội mẫu hệ, nàng nói lời này cũng không được coi là bịa đặt. Nếu như bọn họ không tin, nàng cũng có thể liệt kê một chút về nhân vật chính trong tiểu thuyết nữ tôn, dù sao từng bộ tiểu thuyết truyền kỳ, nói ra từng bộ cũng đều khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, lấy ra không mộng chết những người cổ này mới là lạ!

"Người...người....." Thật bị lời Phụng Trọng Tinh Xu nói dọa sợ, từ xưa tới nay chưa từng có ai nghĩ tới sẽ có xã hội nữ chủ ngoại nam chủ nội, những thứ phong kiến đó đã sớm bị mọi người bỏ quên đi rồi.

"Làm sao nàng biết? Đây cũng chỉ do nàng nói mà thôi!" Long Ứng Quân hoàn hồn lại từ trong cơn chấn kinh, vẫn chưa từ bỏ ý định cãi lại.

"Sư phụ ta là Lục Miếu chân nhân nổi danh nhất đại lục Sở Ảnh, ta là đồ đệ của người, có thể biết những chuyện người khác không biết thì rất bình thường." Phụng Trọng Tinh Xu lém lỉnh một phen, lại đổ tất cả trách nhiệm cho Lục Miếu chân nhân. Di@en*dyan(lee^qu.domn) Ban đầu bá người sư phụ này thật đúng là không bái nhầm, nhìn đi, lúc mấu chốt là có thể có chút công dụng rồi!

Vừa nói đến Lục Miếu chân nhân, dường như sẽ không có người hoài nghi, đều yên lặng lại, giống như đang tiêu hóa giọng điệu kinh người của Phụng Trọng Tinh Xu.

"Coi như nàng nói đều là sự thật, nhưng bây giờ chính nam nhân làm chủ thiên hạ, làm sao nàng có thể..... Ách, không, sao lại có nam nhân muốn ‘gả’ cho nàng chứ!?" Long Ứng Quân vẫn còn giãy giụa.

"Có, có!" Tuân Thư vẫn nghe không hiểu vừa rồi bọn họ đang nói cái gì, chỉ nghe thấy tỷ tỷ huyền thiên nói một chuỗi thật dài, nghe đến khiến đầu hần cũng choáng váng, hiện tại thật vất vả nghe hiểu được mấy lời, vội vàng giơ tay trả lời, "Ta...ta đó! Ta muốn gả cho tỷ tỷ!"

Bỗng chốc, Long Ứng Quân đưa ánh mắt về phía Tuân Thư bên cạnh Phụng Trọng Tinh Xu, trong mắt đều là vẻ khinh miệt, "Người? Người chỉ là một kẻ ngốc ai sẽ để ý người? Người cũng chỉ có thế!"

Một câu nói chọc giận Phụng Trọng Tinh Xu và các nam nhân của nàng.

"Quân hoàng tử, " Ở trước mặt người ngoài Phụng Trọng Tinh Xu luôn luôn duy trì sắc mặt lãnh khốc mở miệng, "Ít nhất Thư nhi nhà ta tìm được một ‘nơi ở’ tốt, mà có người ngay cả bạn ở nơi nào cũng còn không thấy, có lẽ, là ở trên giường Nghi Xuân Viện đi!"

"Ha ha! Cũng chỉ có loại thanh lâu hạng ba như Nghi Xuân Viện mới thu lưu thứ người như thế đi! Các người nhìn đi, ngay cả các cô nương Mỹ Nhân hương cũng coi thường hẳn đây....." Hoa Ngọc Dung cũng cười ngầm châm chọc.

Phụng Trọng Tinh Xu cố làm nghi ngờ nói: "Mỹ Nhân hương? Đây chính là nơi văn nhã, sao các cô nương trong đó lại có thể tiếp xúc với loại khách này chứ?" Ngâm chế giễu người nào đó không có tư cách.

Phụng Trọng Tinh Xu lạnh hơn, vừa mở miệng đã đứt điểm phúc sau này của Long Ứng Quân: "Mỹ Nhân hương sẽ không có loại khách nhân này!" Thật muốn treo tranh chân dung vị "X hoàng tử" trên vãi treo ở cửa Mỹ Nhân hương bốn nước, còn tỏ rõ giudoon "Người này và heo không được đi vào!" Có điều suy tính đến diện mạo quá mức người khác thật có lỗi với người xem, treo lên cửa ỡ hù dọa khách chạy đi còn có thể mất nhiều hơn được, vì vậy Phụng Trọng Tinh Xu không thể làm gì khác hơn là để người phía dưới lao tâm một chút, phát cho mỗi cô nương Mỹ Nhân hương một bức chân dung của vị hoàng tử nào đó, viết "Người này có bệnh hoa liễu" thôi.....

Trong đầu xoay tròn các loại thủ đoạn chính người, chính là muốn tất cả mỹ nhân xa rời Long Ứng Quân lấy sắc làm gốc, khiến sau này hẳn cũng không thể còn là trùm háo sắc, chỉ vì hẳn còn ngu xuẩn hơn Thư nhi, chọc tới người không nên dây vào.

"Cần rõ! Người! Các người!" Long Ứng Quân giận tím mặt, tay cầm ly vỡ, chén trà thượng hạng phát ra tiếng ngay tại chỗ.

"Ah, Quân hoàng tử, sao người lại tức giận như vậy?" Hoa Ngọc Dung giả bộ kinh ngạc hỏi, về mặt "người không sao chứ".

"Đúng vậy! Hoàng tử, người cũng rất khinh thường với thứ người như thế chứ? Chỉ biết sống phóng túng, ham sắc đẹp, quả thực là kẻ vô dụng trong đám heo!" Phụng Trọng Tinh Xu cũng dùng một vẻ mặt tìm kiếm sự tán đồng hỏi.

"Ah, heo cũng vô dụng sao?" Tuân Thư kinh ngạc hỏi.

Mặt của Long Ứng Quân bị tức thành màu gan heo, cả người không ngừng phát run.

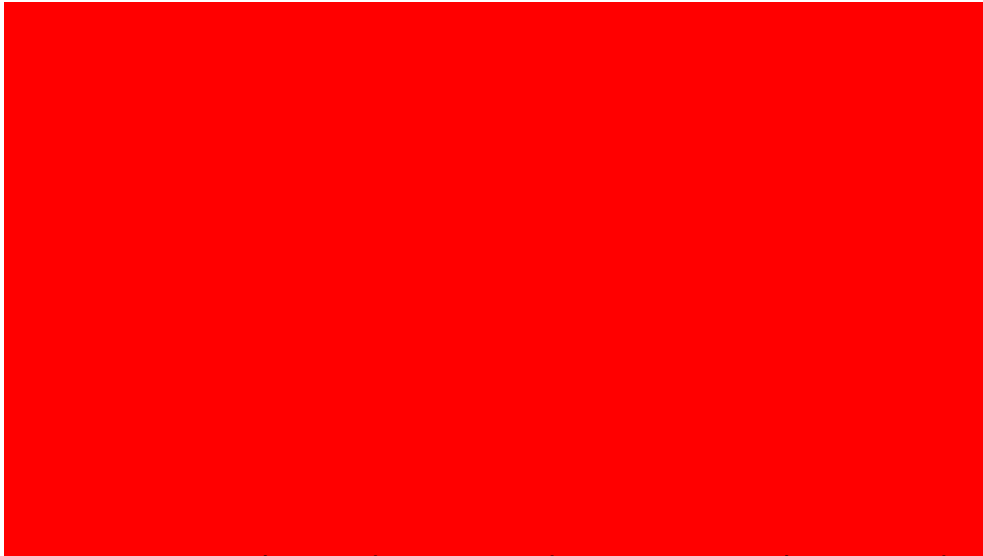
"Có đó!" Đối mặt với "người trong nhà", mặt Phụng Trọng Tinh Xu cũng biến thành gió xuân, "A! Đệ xem, Quân hoàng tử đang biểu diễn heo vô dụng cho đệ xem thử như thế nào kia!"

"Ta!" Long Ứng Quân tức giận muốn xông tới, sắc mặt càng thêm dữ tợn, vừa muốn xuất khẩu gầm thét, một giọng nói đã chen vào.

"Tiểu vương gia, mời nói chuyện giữ lại chút lễ nghĩa đi, dù sao nơi này cũng không phải là Lộng Phong quốc." Cũng không phải địa bàn của người.

Giọng Từ Nguyệt Hi mang theo địch ý với Phụng Trọng Tinh Xu.

Chương 128: Chương 44

Lúc này, coi như Từ Nguyệt Hi không thích Long Ứng Quân hẳn cũng phải giúp hắn một chút, bởi vì Long Ứng Quân phải đối mặt với nam nhân của Phụng Duy Tĩnh Xu, cũng là kẻ địch của hắn.

Đặc biệt là nam tử tên Phụng Duy Tĩnh này.

Không biết vì sao, Từ Nguyệt Hi luôn có địch ý với hắn, cảm thấy sự xuất hiện của hắn sẽ đoạt đi mọi thứ của hắn.

Đầu tiên là nữ nhân hắn hợp ý, coi như Phụng Duy Tĩnh Xu kinh hãi thế tục thế nào, hắn cũng không muốn buông tha nàng, muốn thu phục nàng. Trái ngược với hắn khổ cực theo đuổi mà nói, vừa bắt đầu Phụng Duy Tĩnh đã lấy được vận tốt thuận lợi trở thành tình nhân của Phụng Duy Tĩnh Xu khiến hắn phải ghen ghét. Lại đến hoàng tử của hắn, từ trước đến giờ hoàng tử luôn lạnh nhạt không có tình cảm với mình lại vô cùng thân thiết với người này, so với Phụng Duy Tĩnh, Từ Nguyệt Hi cảm thấy hai người tình cảm bọn họ giống như là thân tỷ đệ, mà chính hắn mới là người ngoài. Nhưng mà, rõ ràng Từ Nguyệt Hi hẳn mới là tỷ đệ ruột thịt cùng mẹ với Từ Mộng Cơ, mà Phụng Duy Tĩnh mới là một người ngoài!

Đầu tiên là đoạt đi nữ nhân của hắn, sau lại cướp đi tỷ tỷ của hắn, bước kế tiếp, Phụng Duy Tĩnh còn muốn cướp đi cái gì nữa?

Giờ khắc này, địch ý của Từ Nguyệt Hi với Phụng Duy Tĩnh, không riêng gì trên lý trí, còn là phản ứng trên bản năng.

Đối mặt với phản ứng không thân thiện của Từ Nguyệt Hi, đám người Phụng Duy Tĩnh cũng không để ở trong lòng, cho rằng hắn chỉ đứng trên thân phận một hoàng tử và một tình địch để nói thôi. Bị một câu nói của Từ Nguyệt Hi gọi lý trí về, mọi người cũng ý thức được khi này bản thân thất lễ, vì vậy tất cả đều thu hồi vẻ sắc bén, đổi lại hình tượng lịch sự nho nhã, khiến người ta cảm thấy vừa rồi mở miệng nói lời sắc bén đâm chết người không phải là các quý công tử trước mắt, chỉ là bản thân bọn họ nghe nhầm mà thôi.

"Từ hoàng tử, người nói gì vậy? Sao ta nghe không hiểu? Vừa rồi ta đã nói cái gì? Sao lại không có lễ nghĩa chứ?" Gương mặt Phụng Duy Tĩnh tuần tú lạnh nhạt đối mặt với Từ Nguyệt Hi, giọng nói lạnh buốt lại nói ra lời nhìn như vô tội.

"Người....." Dối trá! Trong lòng Từ Nguyệt Hi thầm mắng Phụng Duy Tĩnh, ngôn từ chính nghĩa nói: "Người vừa mới nói..... nói....." Nói gì?

Cái gì cần Phụng Duy Tĩnh cũng nói xong rồi, không cần thì cũng chưa nói. Hắn vừa cùng với mấy người khác kẻ xướng người họa mắng Long Ứng Quân xối xả, rồi lại bởi vì chỉ nói một vài lời nhìn như không quan trọng khiến người ta không thể nào trách tội. Mấy nam nhân này phối hợp ăn ý, người một câu ta một lời, ai cũng không nói lời gì nặng, nhưng hợp lại sẽ khiến người tức học máu.

Thế nên, đợi đến khi muốn tính sổ Phụng Duy Tĩnh nói lời xúc phạm, Từ Nguyệt Hi đột nhiên phát hiện cái gì hắn cũng không nói được, chỉ có thể trừng mắt cứng họng.

"Ha ha! Có lẽ Từ hoàng tử hiểu lầm rồi!" Phụng Hàm Tiểu cười nói: "Ban này Duy Tĩnh chỉ đang nói Quân hoàng tử rất tốt bụng, có thể vì người quên mình, giúp Thư nhi của chúng ta làm mẫu mà thôi."

"Cái gì mà làm mẫu! Rõ ràng các người liên hợp khi dễ ta!" Long Ứng Quân vỗ vào trên bàn đá một tiếng "ầm" nặng nề, vẻ mặt hung ác muốn truy cứu tội mấy người đã vũ nhục.

Phượng Tinh Xu vẫn yên lặng không lên tiếng rút cuộc mở miệng, "Quân hoàng tử nói quá lời rồi, không phải vừa rồi ngươi cũng lên tiếng vũ nhục phu quân của bản cung sao? Không phải cái gì bản cung chưa nói sao? Ngược lại, bản cung còn phải cảm tạ hoàng tử, nếu không phải hôm nay hoàng tử chỉ ra khuyết điểm của phu quân, bản cung còn không biết Thư nhi có ‘ tật xấu ’ này! Vừa rồi, cũng đều nhờ hoàng tử trợ giúp, mới để cho Thư nhi học được không ít thứ. " Tỷ như đầu heo vô dụng có đáng đáp thế nào.

Quả nhiên, vẫn là dùng mỹ nhân kế tốt, hai câu của Phượng Tinh Xu đã giải quyết Long Ứng Quân đang tức giận ùng ùng.

Đôi mặt mỹ nhân khích lệ, đầu nhũ bột nhào Long Ứng Quân mang vẻ mặt nịnh hót cười nói: "Công chúa quá khen, quá khen!"

Mấy nam nhân không nhìn được cười, xem ra vị hoàng tử này thật sự là bị mỹ nhân mê hoặc không biết gì rồi!

"Đúng vậy, hôm nay thật sự đa tạ hoàng tử, sau này chúng ta sẽ phụ trách dạy Thư nhi, xin yên tâm đi!" Hoa Ngọc Dung ngậm trà phúng nói.

"Ngươi? Ngươi là....." Long Ứng Quân rất không ưa vị nam nhân trước mắt có dung mạo so với đào hoa tuấn tú hơn.

"Tiểu đệ họ hoa, Hoa Ngọc Dung." Hoa Ngọc Dung làm lễ vái chào.

"Hoa Ngọc Dung?" Long Ứng Quân kêu lên quái dị, "Không phải vị Hoa Ngọc Dung được xưng là tài tử đệ nhất phong lưu chứ?"

"Chính là tại hạ." Hoa Ngọc Dung gật đầu.

Long Ứng Quân giống như bắt được nhược điểm gì vội vàng nói với Phượng Tinh Xu: "Công chúa, Hoa công tử lại có hoa danh bên ngoài, đa.nhê phong lưu không kèm chế được....." Nhắc nhở nàng Hoa Ngọc Dung không phải là một người có thể tin được.

"Ngày trước như thế nào ta nghĩ Tinh nhi sẽ không để ý, chỉ cần sau này vẫn một lòng, thì có thể có tư cách đứng ở bên cạnh Tinh nhi." Không đợi Hoa Ngọc Dung mở miệng, Phượng Duy Tinh không nhanh không chậm giải thích cho hắn, "Chuyện tình cảm, một lòng duy nhất mà thôi."

Từ Nguyệt Hi ánh mắt trầm xuống, "Một lòng duy nhất? Như vậy, chứ vị sẽ không sợ lời đồn đại đầy trời sao?"

Tuân Thư cười đến mặt ngây thơ, "Lời đồn đại là cái gì? Là được lưu truyền đặc biệt nhanh sao? Thư nhi cũng muốn nói mấy lời đồn đại, khiến mọi người đều biết Thư nhi thích tỷ tỷ nhất!"

Phượng Duy Tinh chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu mang theo nụ cười dịu dàng rót cho Phượng Tinh Xu một chén trà.

Hoa Ngọc Dung khoa trương thờ dài nói: "Ta nghĩ tin đồn của ta sớm đã truyền khắp rồi, đi theo sau Tinh Tinh sẽ chỉ khiến người khác vỗ tay khen hay! Dù sao trước kia khoản nợ phong lưu của ta cũng không ít, sau này lại chỉ có thể đi theo một nữ nhân, mọi người chỉ có thể nói là báo ứng, nói Tinh Tinh là vì dân trừ hại chứ?"

Phượng Tinh Xu bị cách nói khuếch đại của Hoa Ngọc Dung chọc cho cười một tiếng.

Nàng biết bọn họ sẽ không để ý người khác nói cái gì.

Thấy không thể thuyết phục mấy nam nhân, Từ Nguyệt Hi chỉ có thay đổi sách lược.

"Công chúa, trước mắt quan hệ thân thiết giữa hai nước Lộng Phong, Hí Triều, ta nghĩ, nếu như hai nước có thể kết thân, khiến hai nước càng thêm thân cận, chẳng phải tốt hơn sao?"

Ngụ ý rõ ràng rành.

Phượng Hàm Tiểu ngoài cười nhưng trong không cười gật đầu trả lời: "Quả thật rất tốt, phụ hoàng có rất nhiều nữ nhi, dung mạo các hoàng muội của bản vương đều có vẻ quốc sắc thiên hương, có tri thức hiểu lễ nghĩa, từng người đều là tuyệt đỉnh, tin tưởng hoàng tử nhất định sẽ tìm được duyên phận của mình ở trong đó."

Sắc mặt Từ Nguyệt Hi đen hơn, trực tiếp nói: "Nếu ta muốn kết thân với Phượng Trạch công chúa thì sao?"

Không khí nhất thời ngưng lại, động tác của tất cả mọi người cũng dừng lại.

Long Ứng Quân cũng không tụt hậu, xông tới: "Sao Từ hoàng tử lại đoạt lời bản hoàng tử muốn nói chứ? Ta cũng định cầu thân với công chúa mà"

Mọi người cả kinh. Sao vậy, hôm nay là ngày cầu thân à? Tất cả mọi người đi cầu thân.

Hai mặt nhìn nhau, mấy người không biết nên có phản ứng gì, nên trả lời với hai hoàng tử đồng thời cầu thân như thế nào đây?

Đối với sắc mặt nặng nề của mọi người, về mặt Phượng Tinh Xu thoái mái, nàng thần nhiên hớp trà, lộ ra một nụ cười tà mị nói: "Không ngờ hai vị đề mắt tới bản cung như vậy, bản cung thật sự thấy thụ sủng nhược kinh. Nhưng mà, hai vị cũng biết, bản cung là nữ nhân đã có gia đình, làm chuyện gì trước cũng phải hỏi ý kiến của các phu quân, đặc biệt là loại ‘ chuyện nhà ’ này. Dĩ nhiên, nếu bọn họ không phản đối, bản cung cũng không..... để ý gia quyền lại thêm hai người, bản cung còn có năng lực nuôi sống các ngươi, điểm này các ngươi không cần phải lo lắng." Chỉ là, hai người này chưa chắc đã "chịu

thiệt" là được. Phụng Tình Xu thở ra một hơi, dùng một giọng say mê nói: "Mỹ nam sao! Càng nhiều càng tốt, bản cung càng không ngại nhiều, ha ha ha a....."

Hai hoàng tử cao cao tại thượng bị Phụng Tình Xu nói một hồi xong sắc mặt vô cùng thối. Từ trước tới nay bọn họ luôn là người phải chọn lựa nữ nhân, nhưng hôm nay lại gặp phải khó khăn với nữ nhân trước mắt này!

Không muốn ở lại nhìn sắc mặt của đám nam nhân xấu xí, Phụng Tình Xu vỗ vỗ tay, ôm lấy Tuân Thư đứng dậy hét lớn: "Các phu quân, đi! Chúng ta trở về phòng thương lượng ‘ chuyện nhà ’ thôi!" Nói xong, nhảy lên, bay ra khỏi đình giữa hồ tới bờ bên kia.

Hai người nam nhân được gọi cũng ôm quyền với những người còn lại, phụ xướng phụ tùy đi theo Phụng Tình Xu, chỉ để lại mấy người với sắc mặt khác nhau nhìn nhau chẳng nói gì ở trong đình.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Việt Sa quốc vẫn là một nơi nóng rực.

Ở trên mảnh đất khô hạn này, các binh sĩ mặc áo giáp cảm kích mang về mặt tang thương. Ánh mặt trời chói chang chiếu lên làn da ngăm đen không có chút nước của bọn họ khiến da càng thêm khô nứt. Từng hạt cát vàng nhỏ vụn không chút lưu tình quét qua, các binh sĩ không thể không neho mắt lại tránh cát mịn thổi vào trong mắt, rồi lại không thể hoàn toàn nhắm mắt lại vào lúc này. Bởi vì bọn họ đang tiếp nhận kiểm duyệt, kiểm duyệt trước khi xuất phát.

Bảy ngày trước các thành cả nước nhận được mệnh lệnh, toàn quân tập hợp, bảy ngày sau xuất phát tới Lộng Phong quốc, đòi lại thanh danh cho Việt Sa quốc bị nhục nhã!

Quân lệnh như núi, đám binh sĩ nhận được mệnh lệnh tất cả đều tự ràng buộc mình tập hợp, chờ đợi sau khi hoàng thượng kiểm duyệt, thì cùng với thái tử và tướng quân của bọn họ lên đường.

Mặc dù năm nay trời có hạn hán lớn, mặc dù lo lắng thực lực của mình, mặc dù quốc gia địch mạnh hơn chính mình hơn gấp trăm ngàn lần, chỉ cần nhận được mệnh lệnh, binh lính sẽ xông về phía trước.

Rốt cuộc, nghi thức kiểm duyệt thật dài hoàn thành, hoàng thượng ở trên tường thành cao cao mở miệng, binh lính phía dưới nghe thấy không rõ ràng, nhưng mà, có thể thấy được mặt rồng đã là đức do tổ tiên tích được, đối với đám bọn lính thật thà chất phác mà nói, đã rất thỏa mãn rồi.

Hoàng đế bưng một ly rượu lên, kính với ông trời, rồi vẩy rượu xuống mặt đất.

Phía trước đội ngũ, thái tử mặc chiến giáp màu vàng rút kiếm sắc bén trong tay ra nhắm thẳng lên trời, dùng nội lực hùng hậu truyền tiếng vào trong tai mỗi một vị binh sĩ: "Trời bảo vệ Việt Sa! Trời bảo vệ Việt Sa!"

Bọn lính cũng rồi rít gờ lên trong tay ủng sáng mũi nhọn vũ khí đi theo lớn tiếng kêu lên: "Trời bảo vệ Việt Sa! Trời bảo vệ Việt Sa! Trời bảo vệ Việt Sa....."

Giọng nói hùng hậu dường như muốn phá vỡ bầu không khí im lặng, vang tận mây xanh.

Thái tử xoay người, lớn tiếng quát: "Lên đường!!!"

"Ừ —— ừ ——" Tiếng kèn nặng nề thổi lên, "Rầm, rầm, rầm ——" Tiếng các binh sĩ bước đều vang lên theo đội ngũ, trong mắt dân chúng tiễn đưa hàm chứa lệ nóng, nhìn người thân mình từng bước cách xa.

Cái gì mà thanh danh, cái gì mà tôn nghiêm, hôm nay ngay cả cơm ăn bọn họ ăn cũng không đủ no, mỗi ngày không biết bao nhiêu người chết khát bao nhiêu người chết đói. Mà khó khăn trước mắt, người trên ngại vị kia chẳng những không giải quyết khó khăn của dân chúng, quídoon còn thu thuế đánh giặc khắp nơi, quả thật không để sống chết của dân chúng vào trong lòng! Bọn họ không biết thanh danh là cái gì, chỉ biết mọi người sắp chết, còn nói gì tới quốc gia!

Giờ khắc này, đói khát bức bách, khổ sở sinh lý từ biệt, khiến dân chúng bắt đầu sinh ra thù hận với người trên ngại vị kia.....

"Ứng Thiên, cả đời ta đây đánh thắng vô số trận chiến, thế nhưng một lần này đây một điểm nắm chặt cũng không có." Đêm lạnh, Viêm Vũ Thụy ngồi gần bên đồng lửa nói khẽ với Long Ứng Thiên ở bên cạnh mang về mặt nghiêm túc.

Trong sa mạc chênh lệch nhiệt độ ngày đêm thay đổi lớn, buổi trưa trời còn nắng chang chang, buổi tối đã rét lạnh như sương giá. Giờ phút này, tất cả đội ngũ đều dừng lại, xây dựng cơ sở tạm thời, vượt qua buổi tối thứ nhất sau khi xuất chinh.

Thờ dài, Long Ứng Thiên cũng nói nhỏ: "Đừng nói huynh không nắm chặt, ta cũng thấp thỏm, nhưng có thể làm sao đây? Phụ hoàng đã hạ thánh chỉ, chẳng lẽ còn có thể kháng chỉ sao?" Hắn đưa mắt nhìn về phía nơi xa, "Cho dù ta kháng chỉ, cuối cùng cũng chỉ là thay đổi người lãnh binh, nếu như ta ra trận, còn có thể cố giảm tổn thương đến mức thấp nhất, nhưng nếu là người khác....." Chỉ sợ Việt Sa quốc sẽ bại thật thê thảm.

"Nhưng mà, quân lương chúng ta góp để chuẩn bị, không đủ để chống đỡ cho chúng ta đánh giặc, chỉ sợ không quá ba tháng, coi như Lộng Phong quốc tới tấn công, binh lính của chúng ta cũng chết đói trước một bước. Huống chi chúng ta còn phải vượt núi băng đèo, xuyên qua đường vòng ở Xuyên Vân quốc tấn công Lộng Phong quốc....." Viêm Vũ Thụy vẫn lo lắng.

"Không cần đường vòng." Bỗng nhiên Long Ứng Thiên lên tiếng cắt đứt Viêm Vũ Thụy, cặp mắt rớt cuộc toả ra tia sáng, "Chúng ta không cần đi đường vòng ở Xuyên Vân quốc....."

Viêm Vũ Thụy nghe vậy kinh ngạc, "Không đi đường vòng!? Không đi đường vòng thì chúng ta đi thế nào? Tiếp giáp giữa Việt Sa quốc chúng ta và Lộ Phong quốc là Tử Vong sâm lâm!"

Long Ứng Thiên tự tin cười một tiếng, nói: "Đúng, là Tử Vong sâm lâm! Chúng ta sẽ trực tiếp tấn công Lộ Phong quốc từ Tử Vong sâm lâm!"

Làn này coi như Viêm Vũ Thụy điềm đàm cũng kinh hãi, hần há hốc mồm cứng lưỡi nói: "Trực, trực tiếp!? Huynh điên rồi phải không!? Làm sao chúng ta có thể thông qua Tử Vong sâm lâm được! Không chắc chúng ta còn chưa có đánh qua đã chết hết ở trong đó rồi!"

Long Ứng Thiên trấn an nói: "Vũ Thụy, huynh hãy nghe ta nói, một thời gian trước Ứng Tinh trở lại một chuyến, đệ ấy đưa ta một món đồ, vật đó có uy lực phi phàm, nhất định sẽ giúp chúng ta."

"Thứ gì? Làm sao huynh biết sẽ hữu dụng? Huynh đã từng dùng?" Viêm Vũ Thụy hỏi.

"Đúng, ta đã thử qua!" Long Ứng Thiên kiên định gật đầu, "Vật kia gọi là ‘thuốc nổ’, có thể giúp chúng ta nổ tung một con đường thông từ Tử Vong sâm lâm tới Lộ Phong quốc! Ta nghĩ, ai cũng sẽ không nghĩ tới chúng ta sẽ trực tiếp xuyên qua Tử Vong sâm lâm, điều này rất có lợi cho chúng ta!"

Viêm Vũ Thụy lập tức tiếp thu vật chưa từng nghe qua này suy một ra ba nói: "Ngay cả việc từ Tử Vong sâm lâm cũng có thể mở được một con đường, nếu chúng ta dùng vật này ở trên người, làm vũ khí....."

"Vậy chúng ta có thể giảm bớt tổn thất hơn nữa còn nhanh chóng đạt được mục đích, có lẽ, không tới ba tháng chúng ta đã có thể hoàn thành nhiệm vụ mà phụ hoàng giao phó rồi!" Bọn họ chỉ muốn thư đầu hàng của Lộ Phong quốc, Long Ứng Thiên cũng không có dã tâm thôn tính Lộ Phong quốc, cũng không có năng lực đó. Hắn chỉ muốn dùng cái giá thấp nhất giữ được tính mạng của binh lính.

"Xem ra chỉ có biện pháp này!" Viêm Vũ Thụy gật đầu.

"Hi vọng người của Lộ Phong quốc không nên hận ta...ta cũng chỉ bất đắc dĩ....." Long Ứng Thiên vô lực nói nhỏ.

Viêm Vũ Thụy nghe vậy cả kinh, không tự chủ được nhớ tới gương mặt xinh đẹp với đôi mắt màu tím đỏ...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Chương 45

"Ah, công tử, người thật sự tới đây ư!?" Một giọng nói đầy kinh ngạc bật thốt lên, dẫn tới bốn người Phụng Tinh Xu quay đầu lại.

Sau khi thoát khỏi đám người người đáng ghét, tâm tình bốn người vui sướng chuẩn bị tìm trò vui chơi, nhưng không nghĩ tới trên đường gặp được một chuyện nhỏ ngoài ý muốn, nhỏ đến đủ để gây xôn xao.

Vừa quay đầu lại, vừa nhìn thấy một nữ hài tử đáng yêu vẻ mặt chán nản đang tự gõ đầu mình, giống như đang tự trách bản thân vậy, mắt trong suốt kia lại vẫn không rời khỏi người Phụng Tinh Xu dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi thăm Phụng Tinh Xu, tiểu cô nương này đệ biết?

Phượng Duy Tĩnh nhận được ánh mắt của Phượng Tĩnh Xu, cố sức suy nghĩ một chút, hình như là có chút ấn tượng mơ hồ, nhưng cũng không nhớ nổi, vì vậy mang bộ dáng "cừu ngây thơ" trả lời nghi vấn của Phượng Tĩnh Xu.

Phượng Tĩnh Xu chuyển sang đối mặt với nữ hài tử kia, "Tiểu cô nương, người biết vị công tử này sao?"

Tiểu Mễ đang bận phiền não nhất thời không xem xét kỹ, thuận miệng nói: "Biết! Không phải là trên bức tranh đó công tử này..... A!" Ngay sau đó giống như nói tới cái gì vô cùng cấm kỵ, hoảng sợ hít một hơi, nhìn bốn người trước mặt không biết làm sao, vội vàng vàng che giấu nói: "Không phải, không phải, ta.....ta cái gì cũng chưa nói, chưa nói....." Ở dưới ánh mắt của bốn người Phượng Tĩnh Xu, giọng càng ngày càng nhỏ, đầu cũng càng lúc càng cúi xuống thấp.

"Tiểu Mễ!" Một giọng nói thờ hớn hể vang lên, "Sao người vẫn còn ở nơi này! Còn không mau đi nhanh, lão tổ tông đang chờ đó!" Một bóng dáng vội vã xuất hiện nói liên tục, Tiểu Mễ giống như là phạm nhân được đại xá, chân lướt như bay vội vàng chạy mất, sợ bị bốn người phía sau gọi, ô ô ô..... Bọn họ thật đáng sợ! Chỉ là ánh mắt cũng khiến nàng không thể động dấy, không dám nói dối một chút gì.....

Cho đến sau khi hai người đi, Phượng Duy Tĩnh có điều suy nghĩ nói: "Đường như ta đã đụng phải các nàng ở trên đường hai lần, cô nương kia vừa rồi còn từng đụng vào ta, không ngờ họ làm hạ nhân ở Kim phủ....."

Lúc này, Phượng Tĩnh Xu cũng nhớ tới mấy ngày trước ở Bách Tính phường xảy ra đoạn kịch nhỏ đó, chỉ là..... tranh? Tranh gì?

Xem ra cái người tên Tiểu Mễ đó biết một chút chuyện bọn họ không biết, hơn nữa còn rất quan trọng, quan trọng đến khiến nàng bởi vì nhất thời sợ ý nói ra khỏi miệng mà sợ hãi không dứt. Đến cuối cùng là gì đây.....

Ngón tay vừa động, một vệt màu đen vọt qua, Hắc Linh Lung lại xuất hiện.....

Xoay người, xem như không có chuyện gì xảy ra nói với ba nam nhân: "Thời tiết thật tốt, ha ha ha! Chúng ta đi chơi đi!"

Ban đêm, Phượng Tĩnh Xu trở về phòng lẳng lặng đốt một chiếc đèn cầy, chốc lát, bóng đêm chuyển động, một vệt màu đen nhanh chóng chạy tới.

Phượng Tĩnh Xu gờ tay, thu hồi Hắc Linh Lung vào Thẩm Xu Vãn, cũng tiếp nhận tin tức mà Hắc Linh Lung mang về.

Tranh..... Phượng Tĩnh Xu nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên, là ký ức của Tiểu Mễ, dùng tầm mắt của Tiểu Mễ nhớ lại tất cả tin tức có liên quan đến "tranh".

Kim Bích Đặc..... Tịch Thẩm Nhụy..... Lâm Phong các..... Hộp gỗ..... tranh..... Bách Tính phường..... Duy nhi..... Lâm Phong các..... Trình Khả Diệu..... Tranh..... Tranh!

Rốt cuộc Phượng Tĩnh Xu thấy được bức tranh theo lời Tiểu Mễ nói!

Là Duy nhi!!

Một loạt bức tranh treo trên tường đã lâu năm, mới nhất cũng sắp gần hai mươi năm, mà trên bức tranh đó, là trang tương tự ảnh gia đình hiện đại, là một nhà ba người hạnh phúc, mà nam chủ nhân trên bức tranh có..... gương mặt chín phần tương tự Duy nhi!

Cặp mắt Phượng Tĩnh Xu đột nhiên trở nên sắc bén, quét nhìn bức tranh từ đầu tới đuôi một lần, ánh mắt dừng lại ở trên người tiểu nữ hài chính giữa kia. Nữ hài có lúm đồng tiền như hoa, vô cùng rực rỡ, mơ hồ có chút dấu vết của người nào đó. Cuối cùng, Phượng Tĩnh Xu thấy được chữ lớn chỗ góc bức tranh —— muội muội, Trình Khả Hân; muội phụ, Lục Thúy Thần; chất nữ, Lục —— Tĩnh —— La ——!

Lục Thúy Thần, Trình Khả Hân, Lục Tĩnh La! Bọn họ là người một nhà! Kim lão phu nhân tên Kim Trình Khả Diệu, trước khi bà xuất giá tên Trình Khả Diệu, cùng với Trình Khả Hân là tỷ muội! Mà Lục Tĩnh La chính là chất nữ của bà! Như vậy, Duy nhi có chín phần tương tự Lục Thúy Thần—— có thể chính là ——

Mở mắt ra, không cần nhìn lại ký ức của Tiểu Mễ nữa, Phượng Tĩnh Xu đã có đáp án của mình.

Nếu như tất cả đúng như nàng suy đoán, như vậy, Duy nhi rất có thể là.....

Quyết định thật nhanh, Phượng Tĩnh Xu cho gọi Hắc Linh Lung ra lần nữa, hai bóng màu đen nhanh chóng chạy về phía Phượng Duy Tĩnh và Trình Khả Diệu.

Ôm ý định phức tạp, Phượng Tĩnh Xu ngồi xuống lần nữa. Nếu như Duy nhi thật sự là con trai của Lục Tĩnh La, như vậy hẳn chính là hoàng tử Hí Triều quốc, Duy nhi..... Hân sẽ trở lại quỹ đạo thuộc về hắn sao?

Lần đầu tiên, Phượng Tĩnh Xu có cảm giác bất lực. Trước kia bất luận làm chuyện gì, đối với người nào, nàng đều sẽ quả quyết xuống tay, thế nhưng lúc này lại khác, lần này chuyện liên quan đến Duy nhi, một trong những người thân cận nhất của nàng, nàng không muốn dùng thủ đoạn cứng rắn của mình để giữ hắn lại. Giữa người yêu ngọt ngào nhất chính là hai chữ "tình nguyện", chỉ có mình cam tâm tình nguyện tình yêu mới có thể mỹ mãn. Sau khi Duy nhi biết được thân thế của mình, hắn sẽ làm ra lựa chọn gì? Là trở về làm hoàng tử của mình, hay là..... Tiếp tục ở lại bên cạnh nàng?

Một cái tay chụp lên bả vai Phượng Tĩnh Xu, Phượng Tĩnh Xu cả kinh, lập tức xoay người đưa một tay đã hóa thành móng nhọn chụp về phía cổ họng

đối phương, người tới tay mát lạnh, dùng nội lực đánh văng tay Phụng Tinh Xu ra đồng thời lên tiếng nói: "Xu, là ta!"

Tinh Ảnh!

Nhận ra người, gánh nặng trong lòng Phụng Tinh Xu được giải thoát, bỗng nhiên mềm nhũn ra.

"Xu!" Chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng này của Phụng Tinh Xu, Tinh Ảnh kinh hoàng bế thiên hạ xuy lơ trong lòng thả lên giường, vẻ mặt lo lắng hỏi: da.nlze.quydo/mn "Nàng làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?" Hai tay còn không ngừng kiểm tra trên dưới thân thể của Phụng Tinh Xu, chỉ sợ trên người nàng có vết thương gì mà hắn không phát hiện.

Chỉ chốc lát sau, rốt cuộc Phụng Tinh Xu khôi phục như cũ. Nàng vỗ vỗ tay Tinh Ảnh, ý bảo nàng không sao.

Tinh Ảnh ngồi ở mép giường, ôm Phụng Tinh Xu vào lòng, để cho nàng yên lặng dựa vào, một cánh tay vòng trên eo của nàng, tay kia dịu dàng vỗ. Hắn không chú ý tới, hai cái bóng màu đen lầy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện ở trong phòng, dừng lại không tới một giây đã tiến vào trong Thâm Xu Vực.

"Tốt hơn rồi sao?" Giọng Tinh Ảnh trầm thấp thăm dò dịu dàng.

"Ừ." Phụng Tinh Xu khó có khi dịu dàng ừ một tiếng. "Tại sao trở về không lên tiếng? Hại ta thiếu chút nữa....."

Tinh Ảnh im lặng. Trước kia một khi chỉ cần hắn tới gần nàng, nàng sẽ lập tức phát giác được sự hiện hữu của hắn, nhưng hôm nay, nàng không chỉ không phát giác được hắn đến, ngay cả hơi thở của hắn nàng cũng không phân biệt được, vừa ra tay đã chụp ngay cổ họng của hắn, có thể thấy được ngay lúc đó tâm tình của nàng rất rối loạn.

Đối mặt với người trong lòng yếu ớt như vậy, sao Tinh Ảnh mở được miệng để nàng nhớ tới chuyện không vui? Hắn trực tiếp bỏ qua vấn đề của nàng, hắn biết nàng cũng không quan tâm, vì vậy tự nhiên nói đến kết quả mà mình tốn mấy ngày tra được: "Xu, nàng muốn ta điều tra chuyện ta đã tra ra được, Lục Thúy Thần đó mười mấy năm trước sống ở biên cảnh Hí Triều quốc, ở trên bờ sông Mịch, phu nhân của hắn Lục Trình thị chính là muội muội của Kim lão phu nhân, bọn họ sinh được một nữ nhi, là....."

"Lục Tinh La." Phụng Tinh Xu tiếp lời Tinh Ảnh hơi có vẻ chần chờ.

"Nàng biết!?" Tinh Ảnh kinh ngạc kêu một tiếng, lồng ngực rần rần phát ra một hồi chấn động.

Lúc này, ngón tay Phụng Tinh Xu nóng lên, trong đầu lại liên tục hiện lên bảng báo cáo con số, đó là số liệu mà nàng..... không muốn nhìn thấy nhất..... Duy nhi, Từ Mộng Cơ, Lục Tinh La, Trình Khả Diệu..... Xác nhận quan hệ thân thuộc.....!

Phụng Tinh Xu nhắm mắt lại, dùng giọng điệu mệt mỏi: "Có phải chàng đã đoán được cái gì không?"

Tinh Ảnh không nói. Hắn đoán được vài chuyện, nhưng.....

Không đợi Tinh Ảnh nói, Phụng Tinh Xu trực tiếp nói ra suy đoán của hắn: "Chàng thông qua quan hệ giữa Trình Khả Diệu, Lục Thúy Thần và Lục Tinh La đoán được mục đích Trình Khả Diệu tìm chúng ta?" Nàng rùng rợn tiếp tục nói: "Khi chúng ta vừa mới nhìn thấy Trình Khả Diệu, bà ấy liền bật thốt lên gọi ra tên của Lục Thúy Thần, trong giọng nói của bà ấy có kinh ngạc và kích động không lừa được người, nhưng vô duyên vô cớ tại sao bà phải gọi tên Lục Thúy Thần ra? Điều này nói rõ trong mấy người chúng ta nhất định có người có dáng dấp rất giống Lục Thúy Thần, đến nỗi khiến bà nhận sai người. Mà thân phận mấy người chúng ta đều là rõ ràng, không thể nào có ai có thân thế ly kỳ nhận nhầm phụ mẫu, người duy nhất có thân thế không rõ cũng chỉ có ——"

"Duy Tinh." Tinh Ảnh vượt lên trước mở miệng, nói ra lời Phụng Tinh Xu chưa nói xong.

"Đúng, chính là Duy nhi....." Phụng Tinh Xu nói nhỏ.

Phát hiện Phụng Tinh Xu sa sút, Tinh Ảnh vội vàng nói: "Đây tất cả chỉ là suy đoán của chúng ta, không nhất định là thật....."

"Không, đó chính là thật!" Phụng Tinh Xu ngắt lời, "Ta đã biết, Duy nhi, hắn chính là con trai của Lục Tinh La!"

Tinh Ảnh chấn động, kinh ngạc nói: "Làm sao nàng khẳng định?"

"Ta có cách của ta, hơn nữa, " Phụng Tinh Xu khẽ thở dài, "Cách của ta tuyệt đối không thể nào phạm sai lầm."

Tay Tinh Ảnh ôm chặt Phụng Tinh Xu bỗng nhiên căng thẳng, lo lắng kêu một tiếng: "Xu....."

"Ảnh, ta..... nên làm cái gì?" Phụng Tinh Xu nắm chặt tay Tinh Ảnh, trong giọng nói mang theo luống cuống trước nay chưa từng có, "Ta nên nói sao với Duy nhi? Duy nhi..... sẽ rời khỏi ta sao? Sẽ sao?"

Đối mặt với sự luống cuống của Phụng Tinh Xu, Tinh Ảnh chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, cho nàng lực lượng kiên định.

"Xu, Xu! Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt!" Tinh Ảnh không ngừng trấn an nàng, khích lệ nàng, cho đến khi nàng an tĩnh lại.

"Xu, nàng là nữ nhân ta thích nhất trong cuộc đời, bất luận xảy ra chuyện gì, ta đều không sẽ chọn chọn rời khỏi ngươi." Tình Ảnh thâm tình nói nhỏ ở bên tai Phụng Tình Xu, "Lần đầu tiên gặp nàng, lần đầu tiên nghe thấy nàng vì ta mà đưa ra yêu cầu với sư phụ, ta liền không thể tự kềm chế hiển tưng lòng mình cho nàng. Từ xưa tới nay chưa từng có ai vì ta cầu xin chuyện gì, nàng là người đầu tiên. Vì vậy, ta học được cảm kích, học được tình cảm. Lần đầu tiên nhớ tới là nàng, lần đầu tiên nỗ lực là vì nàng, lần đầu tiên cố chấp cũng là vì nàng, ngay cả lần đầu tiên..... cũng là cho nàng....." Giọng điệu Tình Ảnh có vẻ cực kỳ ngượng ngùng, vô tình nhắc tới buổi tối kiều diễm đó, sau đó lại dứt quãng, cực kỳ xấu hổ nói ra lời kinh người: "Tương lai..... Tương lai..... Tương lai cái đó, nhất định cũng đưa cho nàng....."

"Phốc!" Vốn là lời nói nghe rất tình cảm, đến bây giờ đã hoàn toàn biến dạng rồi. Phụng Tình Xu bị lời của Tình Ảnh làm cho cả kinh dở khóc dở cười, trời ơi! Nàng đã tìm nam nhân kiểu gì vậy? Thì ra Tình Ảnh là kiểu nam nhân khó chịu! Thậm chí lời như thế mà cũng nói được!

Phụng Tình Xu cắn chặt cánh môi, nụ cười điên cuồng ghen đến hộc, chỉ là hai vai không ngừng lay động, tiết lộ tâm tình của nàng.

Thấy Phụng Tình Xu đã bớt lo lắng, Tình Ảnh lập tức thở một hơi, ông trời ơi! Muốn một người nam nhân như hắn nói ra mấy lời này thật đúng là một chết người!

Thừa dịp tâm tình Phụng Tình Xu tốt, Tình Ảnh vội vàng nói: "Xu, nàng nghĩ, tình cảm giữa ta và nàng đều sâu đậm như vậy, huống chi Duy Tình còn gặp nàng sớm hơn ta? Nàng còn chưa hiểu rõ hắn sao? Nàng cho là, hắn sẽ lựa chọn cái gì?" Ngừng một chút, Tình Ảnh dùng giọng điệu thả lỏng nói: "Hơn nữa, coi như Duy Tình không lựa chọn nàng, với tính cách của nàng, nàng sẽ mặc kệ hắn đi ra sinh mạng của nàng sao?"

Tình Ảnh nói một hồi giống như cảnh tỉnh, thức tỉnh Phụng Tình Xu lại, cặp mắt nàng sáng lên, dùng giọng kiên định: "Vĩnh, viễn, sẽ, không!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Chương 46

Phi Tuyết lâu trên võ lâm hắc đạo vẫn luôn bị vây trong trạng thái bị chèn ép. Mấy năm gần đây sau khi thất bại mấy vụ buôn bán lớn đã không được tin tưởng, dần dần trở thành tổ chức sát thủ hạng hai, bị Mộ Ngâm giáo và Quân Cơ xử là nhân tài mới nổi áp chế ở phía trước không vươn lên được, trong lâu một năm so một năm càng thấp kém, bất vô âm tín.

Cho đến năm nay, lúc lâu chủ tham gia đại hội võ lâm bị thương nặng, bắt đầu truyền chức lâu chủ truyền cho tân lâu chủ.

Tân lâu chủ vì thay đổi hiện trạng, thay đổi đối tượng của nhiệm vụ, phần lớn liên quan đến các vụ ám sát trong triều đình, ngược lại với phương diện giang hồ lại hờ hững đi rất nhiều, vì vậy địa vị của Phi Tuyết lâu lập tức trở nên có chút cao vọt. Địa vị của Phi Tuyết lâu có chỗ đứng trên giang hồ, lấy hắc đạo làm bối cảnh, lại vì phạm quy định của người trong giang hồ mà giao thiệp quy tắc ngầm với triều đình, có quan hệ thân mật với triều đình, mà trên phương diện triều đình, Phi Tuyết lâu ám sát không ít quan viên, lấy được ủng hộ của một phần quan viên trong triều đình, đồng thời cũng đắc tội không ít người.

Hiện tại, Phi Tuyết lâu cấu kết với triều đình đã là bí mật công khai trong chốn giang hồ, người trong giang hồ không biết liêm sỉ làm bạn, cộng thêm vốn là chính là hắc đạo, vì vậy Phi Tuyết lâu dần dần bị cô lập ra khỏi giang hồ.

Gần đây, sau khi Phi Tuyết lâu lại một lần tiếp nhận nhiệm vụ của người trong triều đình, đột nhiên liên tục thất bại tổn thất thảm trọng, cuối cùng tân lâu chủ quả quyết thoái thác nhiệm vụ lần này mới tránh khỏi tổn thất lớn hơn. Bởi vì lần này động tĩnh khá lớn, cũng dẫn tới sự chú ý của các phe phái trong giang hồ, mọi người rồi rít suy đoán, rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể để cho Phi Tuyết lâu bị thương nặng như thế? Phải biết rằng, mặc dù Phi Tuyết lâu đã bị hạ cấp làm tổ chức sát thủ hạng hai, nhưng thực ra thực lực vẫn hùng hậu, làm cho người ta phải kiêng kỵ. Mặc dù không ngừng

hiếu kỳ, nhưng trên giang hồ lại không có một chỗ nào có thể có được một chút tin tức gì, mà xưa nay Hoa Gian từ nổi tiếng buôn bán tin tức, mặc dù tuyên bố bọn họ biết nội tình, thế từ chủ đương gia đã sớm ra lệnh, tin tức này không cho phép buôn bán, vì vậy mọi người cũng chỉ có thể suy đoán đóng kín cửa suy đoán —— không có ai hoài nghi Hoa Gian từ nói dối, bởi vì ở trên phương diện tin tức, bọn họ nghiêm nhiên trở thành nơi có uy quyền nhất, ngay cả tin tức Phi Tuyết lâu bị thương nặng cũng đều do nơi này truyền tới.

Ngay lúc bên ngoài tò mò, chờ đợi, tiếng động lớn bên trong Phi Tuyết lâu cũng ồn ào không ngừng, không được yên bình.

Quay Phi Tuyết lâu đến náo loạn là một nữ nhân, một nữ nhân được một sát thủ của Phi Tuyết lâu làm nhiệm vụ mạng về. Người này là do sau khi tân lâu chủ nhận chức đã hạ mệnh lệnh đầu tiên, dùng hết toàn lực tìm cho ra, sau khi tìm được đã đưa đến trong lâu. Vì vậy, ban đầu bên cạnh dịch quán ở thủ đô Long Hải của Hí Triều quốc phát hiện nàng bị đám ăn xin đùa giỡn khi dễ thì mặc dù sát thủ thi hành nhiệm vụ kinh ngạc vì lâu chủ lại muốn tìm thám hại như vậy, nhưng vẫn dần nàng trở lại.

Nữ nhân này, lưu hải tề mi (tóc cắt ngang trán, lông mày ngay ngắn), cặp mắt đen láy, môi đỏ như son, gương mặt đúng chuẩn của một mỹ nhân, nhưng nếu như gương mặt tràn đầy ác độc và cay nghiệt, thì dung nhan đẹp cũng có một ngày dữ tợn, không còn vẻ khuynh thành năm đó nữa.

Người không tử tế, thân thể cũng không trọn vẹn. Mặc dù thời điểm tĩnh tọa không nhìn ra bất kỳ điều gì không ổn, nhưng khi nàng đứng lên đi ngơoi sẽ ngạc nhiên mà phát hiện, nữ nhân này, trong hai cánh tay thon dài có một bên không có lực bay theo gió, dieendaaneequydown nếu gió lớn hơn một chút, ống tay áo bên cánh tay phải kia sẽ gặp gió lớn bay múa điên cuồng, giống như mất đi không chế.

Trong ống tay áo kia không có tay.

Nhìn thấy tình cảnh này người đều sẽ cho ra một kết luận như thế, mà sự thật cũng quả thật như thế, nữ nhân kia không có tay phải —— phải nói là, tay phải của nàng bị người chặt đứt.

Còn có một điểm, làm cho người ta cảm thấy tiếc hận. Nữ nhân xinh đẹp như thế, không chỉ bị đứt tay, còn bị què một chân. Cái chân kia giống như bị người đánh gãy, bước đi khắp khiêng khắp khiêng, trong ngày mưa, còn có thể nghe được tiếng gào khóc thê lương của nữ nhân đó bởi vì đau chân mà phát ra, tiếng kêu này, khiến bọn hạ nhân bên trong lâu cảm thấy tóc gáy cả người dựng đứng, cho dù là sát thủ ở nơi âm lãnh trong lâu cũng không khiến bọn họ sợ hãi như thế, bởi vì sát thủ chỉ giết người, mà sẽ không như nữ quý lấy mạng bình thường ở bên cạnh ngơoi không ngừng dùng giọng oán hận thét chói tai, khiến ngơoi ăn ngủ không yên.

Nghe đi, tiếng tên nữ quý đó lại tới ——

"A —— Phụng, Tĩnh, Xu —— con tiện nhân này —— ta phải giết chết ngơoi —— thật là đau —— a ——"

Ai! Hạ nhân bị làm khó, hạ nhân bị làm khó rồi.....

Hạ nhân đi ngang qua rút cổ lại nhón chân lên chạy đi như một làn khói, chỉ sợ bên trong đột nhiên một cái bình hoa hay một chiếc ghế bay ra, bị nện được đến bể đầu chảy máu thì không nói, còn có thể bị mỹ nhân quý trong chốn chơi đùa sống không bằng chết. Hơn nữa, người xưa có nói, bất lịch sự chó nhìn, khiêm nhã chó nghe. Phụng Tĩnh Xu đó, thiên hạ ai không biết? Lại dùng giọng điệu oán hận như vậy chửi mắng nàng, nhất định là có thâm cừu đại hận gì đó. Gọi thẳng tên họ hoàng tộc là tội rất bất kính, lời nói nghiêm trọng còn có thể sẽ bị chặt đầu đấy! Chớ nói chi là nhục mạ và có ý đồ ám sát hoàng tộc.

Bọn họ là một hạ nhân nhỏ, không có bất kỳ liên quan gì đến quyền quý, chỉ cần bình an là đủ rồi, vì vậy, tất cả mọi người che lỗ tai lại, cái gì cũng không nghe thấy.....

"Hô ——" Một bóng người màu xanh chợt lóe lên, bọn hạ nhân không khỏi thở phào nhẹ nhõm ——rốt cuộc lâu chủ đã tới rồi!

Lâu chủ Phi Tuyết lâu, thật xa đã nghe thấy được tiếng kêu chói tai kia, vì vậy bất chấp tất cả vội vàng chạy tới. Một cước sải bước vào cửa chính, da.nlze.quydo/nh một cái nghiêng mực lớn đánh úp tới, nghiêng đầu, lâu chủ tránh thoát khỏi công kích từ đối diện.

Như rồng mây, lâu chủ phát tay đuổi hai tỷ nữ run lấy bảy hai bên ra, khẩu khí mấy nô tỳ cũng không kịp thả lỏng, chân như bôi dầu nhanh chóng chạy đi.

Chủ nhân quái gở như vậy, cho dù cho các nàng cũng không muốn làm!

Nữ nhân trong phòng vừa thấy người tới, ngược lại tức giận không giảm bộc phát, hai mắt đen láy nhìn chằm chằm giọng đầy trách mắng: "Ngơoi tới làm gì! Ngơoi đến để chê cười ta có phải hay không!?"

Lâu chủ thờ dãi, "Nàng nghĩ hơi nhiều, ta không có ý đó."

"Xem đi! Xem đi! Còn nói không phải đến chê cười ta sao!" Nữ nhân vẫn cay nghiệt như cũ, "Trước kia ngơoi sẽ không dùng giọng điệu này để nói chuyện với ta!" Bởi vì ở trước mặt nàng giọng điệu nói chuyện của hắn từ trước đến giờ đều giống như một con chó cẩn thận xem xét sắc mặt chủ nhân.

Lâu chủ nhắm mắt lại, che đi vẻ bất đắc dĩ trong mắt, "Phải, ta sai lầm rồi, xin nàng tha thứ cho." Cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn cúi đầu nhận sai —— mặc dù hắn vốn chẳng hề làm gì cả, chỗ nào cũng không sai.

"Hừ! Vẻ mặt này của ngơoi là sao!?" Nữ nhân vẫn nhất quyết không tha, "Nếu như ngơoi không muốn đối mặt với một người què cụt tay như ta đây, vậy ngơoi cũng không cần tới đây! Thế nào, hiện tại ngơoi hối hận đã mang ta trở về? Ngơoi hối hận có phải không!? Ta cho ngơoi biết, chỉ cần ta còn sống một ngày, ta sẽ không để ngơoi bỏ rơi ta đâu!"

Hắn không muốn bỏ roi nàg!

Lâu chủ muốn giải thích, lại ở trong ánh mắt của nữ nhân chanh chua mà im lặng. Nàng đã không còn là người xinh đẹp thủy mị, dịu dàng hiền thực đó nữa, nàng bây giờ đã trở nên ngay cả hắn cũng không nhận ra. Nhưng hắn, cũng không phải là loại người ghét bỏ nàng, bởi vì hắn biết rõ trước kia nàng tốt đẹp dường nào.....

Tựa như người mù lừa mình dối người, lâu chủ vẫn sống ở trong ảo tưởng, tưởng tượng thấy nữ nhân trước mắt là xinh đẹp trong sáng thế nào, dịu dàng động lòng người thế nào, trọng tình trọng nghĩa thế nào, hắn lại không nhìn thấy nữ nhân sau lưng vì tư lợi, cuồng ngạo tự đại và kiêu căng cậy mạnh, hoặc là, hắn vốn cũng không muốn thấy được.

Nữ nhân phát điên nóng nảy một trận, rồi cuối cùng nhớ ra một chuyện quan trọng, vì vậy dùng giọng điệu gây sự trách móc: "Tại sao ngươi lại hủy bỏ nhiệm vụ của quốc cữu Hí Triều quốc?"

Lâu chủ sững sờ, "Làm sao nàng biết?" Tiếp theo trả lời: "Nàng đã biết rồi, vậy thì nàng cũng có thể biết, dinendian.loqidJon nhiệm vụ này trong lâu tồn thất bao nhiêu người, vì sự phát triển của lâu, ta không thể không hủy bỏ nhiệm vụ này."

"Lấy có! Rõ ràng ngươi không muốn báo thù cho ta, ngươi sợ thế lực của tiện nữ nhân đó cho nên mới hủy bỏ nhiệm vụ có đúng hay không!? Ngươi nhất định muốn dùng hành động đi nịnh bợ lấy lòng nàng có đúng hay không!?" Chặt vấn một tiếng so với một tiếng càng lớn hơn, trên mặt nữ nhân lại xuất hiện vẻ điên cuồng.

"Dĩ Yên, ta phải nói thế nào nàng mới tin tưởng? Ta là thật lòng thật ý với nàng!"

"Lời trên đầu môi ai chả biết nói, ai sẽ tin ngươi chứ!" Nữ nhân —— Khanh Dĩ Yên khinh thường nói.

Sau khi trải qua việc thay đổi nhanh chóng, ngược lại kiêu ngạo của nàng ta không giảm, lấy tất cả những bất hạnh mà nàng ta gặp phải đều trách tội ở trên đầu Phượng Tĩnh Xu, không hề nghĩ tới sai lầm của mình. Nếu không phải nàng ta nói lời quá đáng, Phượng Tĩnh Xu luôn luôn thích dàn xếp ôn hòa sao có thể làm ra chuyện cắt tay? Đừng nói tới một đám trung thành luôn theo sau lưng Phượng Tĩnh Xu. Có điều, muốn một người tự cao tự đại như nàng ta, cho rằng người của toàn bộ thế giới đều xoay chung quanh nàng ta, chỉ sợ là đến chết cũng không ý thức được sự tự đại của bản thân lại khiến người chán ghét ác chứ?

"Chỉ cần nàng tin tưởng ta, bất luận nàng muốn ta làm cái gì ta cũng sẽ làm!"

"Thật sao?" Khanh Dĩ Yên lập tức nói: "Vậy ngươi phải đi giết tiện nữ nhân Phượng Tĩnh Xu đó!"

"Nhưng mà, " Nam nhân cứng lại, "Dĩ Yên, nàng cũng biết, nàng ta không phải dễ đối phó như vậy, không nói tới bản lĩnh của nàng ta, chính là thân phận của nàng ta, nếu Phi Tuyết lâu động vào nàng, chỉ sợ....."

"Yến, Vô, Nhai!" Khanh Dĩ Yên lập tức hét âm lên, "Nếu ngươi không đi làm, ngươi cũng không cần xuất hiện ở trước mặt của ta nữa! Cút, cút, cút ——!!!"

"Dĩ Yên!" Yến Vô Nhai bắt đầu dỗi, chỉ có thể thỏa hiệp, "Ta rất muốn giúp nàng, nhưng cuối cùng ta vẫn không thể phá hủy Phi Tuyết lâu mà phụ thân khổ cực gây dựng chứ? Tin tưởng đến lúc đó cho dù ta không ngừng lại, phụ thân nhất định cũng sẽ ra mặt ngăn cản, hơn nữa, đối với nàng cũng không có chỗ tốt! Phụ thân nhất định sẽ đẩy trách nhiệm lên trên đầu nàng. Nàng cũng biết, kể từ sau..... đại hội vô lâm, ấn tượng của phụ thân đối với nàng vẫn không tốt lắm, người đã từng xác định nói cho ta biết, bảo ta không được lui tới với nàng nữa. Trong lúc mấu chốt này, nếu xảy ra chuyện gì, chỉ sợ..... Ta cũng không giữ được nàng! Đến lúc đó, nàng sẽ bị phụ thân đuổi ra khỏi Phi Tuyết lâu!"

"Nói đi nói lại, còn không phải ngươi sợ phụ thân sao!?" Khanh Dĩ Yên không phục hừ lạnh nói, "Hắn là cái thá gì? Ta đến nơi này mới biết, thì ra Yến Phi được người giang hồ xưng là quân tử lại là một ngay quân tử! Ngoài mặt ra về đạo mạo nói chính tả không cùng tồn tại, giờ là cờ bạc đạo tru diệt nhân sĩ hắc đạo, trên thực tế cũng lợi dụng bạch đạo thay hắn quét sạch trở ngại hắc đạo! Thứ người như thế, Hừ!" Dieenndkdan/leeequhydonnn Dù sao cũng là ở trên địa bàn của người ta, mục đích của Khanh Dĩ Yên cũng chỉ là khiến Yến Vô Nhai hạ quyết định đi ám sát Phượng Tĩnh Xu, cũng không phải thật sự muốn để mình bị người ta đuổi ra khỏi cửa, đã từng trải qua cuộc sống tưng quẫn, bị người cười nhạo, vì vậy vẫn rất cố kỵ Yến Phi, e sợ cho hắn thật sự đuổi mình ra khỏi cửa, cho nên Khanh Dĩ Yên chỉ tượng trưng mắng Yến Phi mấy câu liền không nhiều lời nữa.

Nhớ ngày đó, đại sư huynh vong ân phụ nghĩa đó chỉ giúp họ tìm một căn phòng nhỏ sau khi các môn sinh cuốn gói mọi thứ trong trang lên trốn, hắn chẳng những không bắt tất cả bọn họ trở lại hung hăng dạy dỗ một phen, còn để cho đại tiểu thư như nàng đi làm công cho người ta! Phi! Thứ gì chứ! Nàng là ai? Nàng đường đường là đại tiểu thư Ngọc Tranh trang, làm sao lại đi làm cái loại việc thô lỗ của những người thấp kém kia chứ!? Hắn còn để phụ thân đi làm công cho người ta! Đúng là lòng lang dạ sói! Chẳng lẽ hắn cũng không biết phải lấy tiền cho hai ch con nàng ta dùng sao!? Đại đồ đệ, đại sư huynh làm thế nào vậy! Kết quả thế nào? Hừ hừ! Còn không phải giống như những người khác, sau khi thu xếp ôn hòa cho bọn họ đã không kịp chờ đợi mà chạy, bỏ lại nàng ta và phụ thân!

Sau lại nàng ta thật sự không sống được những ngày này, gạt phụ thân lên lên chạy đi, muốn tìm những người bạn thân khuê phòng ngày xưa nhờ giúp đỡ. Ai biết hóa ra những thứ tiện nhân nịnh bợ ở bên cạnh nàng ta lại từng người một trở mặt, cái lời ác ngôn nhục nhã nàng! Nàng ta nhất thời giận đánh nhau với họ, thế mà mấy tiện chân đó lại sai hạ nhân đánh nàng bị thương! Nàng ta cụt tay mất đi võ công, không địch lại những hạ nhân cường tráng đó, cuối cùng nhếch nhác mà quay về. Không nghĩ tới phụ thân đang làm việc phát sinh xung đột với người khác, phụ thân vốn bị thương chưa lành, lại bị người khác đã thương, thương thế đã hoá vô đơn chí. Nàng ta không muốn bị phụ thân liên lụy, vì vậy rời khỏi cái phòng đơn sơ đó lần nữa, vứt bỏ phụ thân, muốn đi tìm người tìm nơi nương tựa, tùy tiện ai cũng được, chỉ cần có thể để nàng ta trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực! Rồi lại ở trên đường bị người..... bị.....

Đó là con ác mộng của cả đời nàng ta! Mà tất cả những thứ này, đều do tiện nữ nhân Phụng Tình Xu đó tạo thành! Nàng muốn trả thù nàng ta (Phụng Tình Xu), mặc kệ cách gì! Mà bây giờ, chỉ có nam nhân giống y như chó ra này sẽ nghe lệnh nàng đi đối phó nàng ta! Nếu hấn sợ Phi Tuyết lâu vì vậy mà bị phá hủy, vậy thì, tìm nữ nhân kia liên thủ đi! Với thể lực của "nàng", nhất định sẽ thành công.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Chương 47

Bên trong căn phòng tĩnh lặng, một bóng dáng lấp lánh kim quang đứng ở trước bàn gỗ đàn thượng đẳng, không ngừng đưa tay cảm đồ trên bàn lên cần thận tra xét một phen, thỉnh thoảng phát ra tiếng lẩm bẩm, hải lòng sẽ nhẹ nhàng ừ một tiếng, cảm thấy không được, thì lắc đầu một cái, đưa ánh mắt về phía chỗ tiếp theo.....

Cửa không tiếng động mở ra, một bóng dáng dịu dàng đi vào. Bước chân phát trần, im ắng yên tĩnh, nàng mang theo nụ cười đơn thuần đi tới phía sau bóng người màu vàng, nghe hấn thỉnh thoảng lẩm bẩm lầu bầu: "Ừ, cái này không tệ, Die nd da nl e q u u ydo n ánh sáng còn có thể, rất bền chắc..... Cái này cũng đẹp mắt, đeo lên thoạt nhìn vừa lịch sự tao nhã lại có chút hoạt bát..... Cái này tính chất thật không tệ! Được, tốt..... A! Cái này có màu sắc đỏ thắm, đeo cái này khẳng định rất đẹp mắt..... Umh! Cái này có hoa văn cũng tốt, lúc ăn cơm nếu nhìn món đồ xinh xắn như vậy tâm tình nhất định sẽ rất tốt!"

Càng nghe tiếp, nụ cười trên khóe môi nữ nhân càng cứng lại, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ càng ngày càng lớn, cuối cùng, nàng không thể không nhẹ nhàng lên tiếng cắt ngang nam nhân vẫn còn trầm mê: "Biểu ca, huynh đang làm gì vậy?"

Kim Bích Đạc bỗng nhiên quay đầu lại, thấy người sau lưng nở nụ cười, "Thấm Nhụy, muội tới rồi!"

Tịch Thấm Nhụy khẽ cười một tiếng nói: "Muội sớm đã tới rồi! Đứng đã lâu, cũng không biết biểu ca huynh làm gì ở đây, nói nhỏ lẩm bẩm lầu bầu, còn nói mấy lời nghe không hiểu gì cả!"

Kim Bích Đạc chau mày, tránh người ra để tịch Thấm Nhụy nhìn đồ trên bàn, nói: "Cái gì mà nghe không hiểu! Hiện giờ muội nhìn đi! Có đồ vật nào khó hiểu như vậy hay sao? Thiệt thòi cho muội là một tài nữ!"

"Tài nữ gì chứ! Đây còn không phải là do người ta nói lung tung sao!" tịch Thấm Nhụy cười sáng giọng, "So với công chúa, muội còn kém xa!" Vừa nói xong vừa nghiêng người nhìn qua, muốn nhìn xem vừa rồi rốt cuộc Kim Bích Đạc đang tự lẩm bẩm với thứ gì.

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn thấy đã dọa nàng sợ hết hồn. "Biểu ca!" tịch Thấm Nhụy kêu khẽ một tiếng, "Này này này, này, những thứ này..... Không phải là bảo vật mà huynh cất giữ sao? Sao huynh lại chuyển tất cả ra vậy!"

Gian phòng này là nơi có canh phòng sâm nghiêm thứ hai ở Kim gia trừ Lâm Phong các ra, bởi vì nơi này là bảo khố mà Kim Bích Đạc hấn cất giữ, cũng chính là kho vàng nhỏ chính cống. Người Kim gia có thể đi vào nơi này chỉ tính trên một bàn tay. tịch Thấm Nhụy là do dựa vào cô cô nàng mới có thể tiến vào, bởi vì cô cô nàng, dieendaanleequaydonn mẫu thân của Kim Bích Đạc tịch Nhuận Nhi muốn tác hợp cho hai người, bảo Kim Bích Đạc đặc biệt cực kỳ, để gia tăng tình cảm của hai người. Mà bốn người khác, trừ Kim Bích Đạc ra, chỉ có lão tổ tông đương gia Trình Khả Diệu và phụ mẫu Kim Bích Đạc Kim Vân Nhiên, tịch Nhuận Nhi có thể đi vào, như vậy có thể thấy được Kim Bích Đạc trông giữ kho vàng này rất nghiêm ngặt. Thường ngày hấn đều chỉ làm cho người đặc biệt đi vào dọn dẹp, mà bảo vật trong mật thất trong phòng ngay cả dụng cụ cũng không cho đụng vào, nhưng mà, hôm nay biểu ca là sao đây? Lại mang tất cả đồ trong mật thất ra!

Tịch Thắm Nhụy không khỏi nhìn ra ngoài cửa sổ—— sắc trời đã tối, mặt trời cũng không mọc ở hướng tây mà!

Kim Bích Đặc không để ý tới vẻ kinh ngạc của biểu muội, trực tiếp cầm một món đồ trong đó lên hỏi: "Muội xem, cái này thế nào? Gương đồng nhỏ dùng để mang theo bên mình rất không tệ chứ? Vật này tính chất cứng rắn, đặt ở trên người còn có thể phòng thân đó!"

Tịch Thắm Nhụy sững sờ, "Biểu, biểu ca..... cái này, cái này không phải là đồng đen và mã não sao? Huynh. . .huynh cắt đồng đen thượng cổ và khối mã não lớn kia sao!?" Nàng không dám tin kêu lên.

"Đúng vậy!" Kim Bích Đặc đắc ý gật đầu, "Huynh thật đúng là thông minh! Muội xem, gương đồng đen mã não này rất đẹp mắt phải không? Cái gương này chỉ lớn bằng bàn tay, rất thích hợp cho nữ hài tử mang theo bên mình, hơn nữa chế tác tinh tế, mặt gương bóng loáng, soi ra ảnh người còn rõ hơn gương đồng nhiều!"

Nói xong, không để ý vẻ mặt ngốc lảng của Tịch Thắm Nhụy, Kim Bích Đặc lại từ chọn ra từ trong đồng bảo vật trước mắt, dùng giọng hỏi thăm: "Thắm Nhụy, muội giúp huynh nhìn xem, chiếc vòng bạch ngọc cực phẩm này thế nào? Nữ hài tử đeo ở trên người nhất định rất đẹp mắt chứ?"

Tịch Thắm Nhụy lại ngạc nhiên trừng mắt lớn một lần nữa, "Biểu ca! Huynh lại lấy bạch ngọc cực phẩm xâu thành vòng!/? Không phải huynh vẫn luôn quý khối ngọc này sao!?"

Kim Bích Đặc không thèm để ý phát tay, không thèm đếm xỉa nói: "Ai da! Không phải chỉ là một khối ngọc sao! Đồ là chết, người là sống, dù sao cũng không thể để người giữ một khối vật chết chứ? Nên tới lúc dùng cũng phải dùng, không cần chờ đến lúc không dùng được lại cảm thán!"

Tịch Thắm Nhụy khó hiểu nhìn Kim Bích Đặc, rõ ràng cảm thấy huynh ấy đã thay đổi. Trước kia huynh ấy tình nguyện đặt đồ trong mật thất đến sinh bụi cũng không nguyên ý đưa lấy ra dùng, nhưng mà bây giờ..... trong lòng nàng mơ hồ có chút lo lắng, là ai để huynh ấy biến thành như vậy? Là ai thay đổi huynh ấy? Là.....

"Còn có cái này!" đột nhiên Kim Bích Đặc lên tiếng cắt đứt tâm tư của Tịch Thắm Nhụy, chỉ thấy hắn lấy một cái bình nhỏ có màu trắng vàng đan xen nhau ra từ trong đồng đồ. Cái bình chính là một chiếc bình bạch ngọc thượng đẳng, da.nlze.quydo/nn phía trên dùng tay nghề tinh xảo vẽ lên nhiều hoa văn màu vàng phức tạp, dưới ánh mặt trời có phát sáng rực rỡ.

"Nguyệt Quang hồ mạ vàng!?" Tịch Thắm Nhụy lại không thể tự kiềm chế phát ra một tiếng kêu to.

Nói là Nguyệt Quang hồ, nhưng chất liệu của bình cũng không phải thật sự là đá Nguyệt Quang, tên này vốn ở bản thân bình ngọc. Lấy bình ngọc chứa đầy nước trà, đặt dưới ánh trăng, nếu ở bên trong là trà cực phẩm, bình ngọc sẽ gặp phát ra từng đợt ánh sáng êm dịu, giống như bản thân bình ngọc tỏa ra vàng sáng vậy, rất mê người. Tên gọi Nguyệt Quang hồ là từ đó mà có.

"Đúng vậy!" Kim Bích Đặc thoả mãn gật đầu, "Cái này bình trà là bình trong cực phẩm, huynh nghĩ Tiểu Kim Khố nhất định sẽ thích!" Hắn vui mừng tự đắc lắm.

Tiểu Kim Khố!

Tịch Thắm Nhụy nhảy bèn bắt được ba chữ này. Tiếp đó chợt hiểu ra—— huynh ấy là vì công chúa mới làm như thế!

"Thắm Nhụy, muội xem, cái hộp san hô tuyết này không tệ chứ? Huynh nghĩ, dùng nó để đựng son phấn nhất định rất đẹp mắt!" Kim Bích Đặc lại dọn dẹp được một món bảo bối.

Mặc dù đã biết Kim Bích Đặc đã không coi những bảo bối này làm bảo bối, nhưng nhìn đến món đồ được giơ lên trước mắt thì Tịch Thắm Nhụy vẫn nhìn không được sợ hãi kêu lên lần nữa: "Biểu ca! Huynh lại cắt khối san hô tuyết thành thế này!!!" Phải biết khối san hô tuyết này chỉ có lớn bằng bàn tay, là hắn trải qua bao nhiêu cực nhọc tiến về phía mảnh đất cực lạnh ở phía bắc Xuyên Vân quốc, mạo hiểm bị đông cứng thành kem que nguy hiểm tự mình xuống biển băng, tìm được ở dưới một tòa núi băng ngàn năm không thay đổi! Trên đời chỉ có một khối như vậy, hơn nữa khối san hô tuyết này hấp thụ sức nóng của đất, lại ở trong núi băng nổi lên mà thành, vì vậy có hiệu quả thần kỳ đông ấm hè mát. Mà bây giờ, hắn lại cắt món bảo bối này do dùng sinh mệnh của hắn để đánh đổi thành một cái hộp nhỏ, lại còn dùng để đựng son phấn!

"Đúng vậy!" Dường như Kim Bích Đặc không phát hiện sự khiếp sợ trong giọng điệu của Tịch Thắm Nhụy, giơ hộp san hô tuyết lên để dưới ánh nến cẩn thận xem xét. Màu sắc của san hô tuyết tựa như bạch ngọc thượng đẳng, dinendian.loqid]on nhưng càng óng ánh trong suốt hơn cả ngọc, nếu như bỏ son phấn vào trong đó, tất nhiên sẽ hiện ra một loại vẻ đẹp ngoài trắng trong hồng, đẹp như vậy, rất tôn lên Tiểu Kim Khố của hắn.....

Tịch Thắm Nhụy cảm thấy hôm nay chịu phải kinh sợ đủ nhiều, nhưng vẫn nhìn không được hỏi: "Biểu ca, mấy thứ này là huynh muốn tặng cho..... công chúa?" Giọng của nàng đã có chút thay đổi.

Bị Tịch Thắm Nhụy gọi hồn về, Kim Bích Đặc lại tìm kiếm trong đồng đồ kia một hồi, rốt cuộc lấy ra một bộ..... chén đĩa.

"Huynh lấy ngà voi xanh làm thành một đôi đĩa xanh! Còn, còn lấy đem Nhữ Ngọc Quy Vân Thạch làm thành chén!?" Lo lắng trong lòng ngày càng lớn, lúc này Tịch Thắm Nhụy mới ý thức được mức độ nghiêm túc của Kim Bích Đặc. Huynh ấy vì công chúa, lại lấy ra mấy món đồ mình cất giấu nhiều năm dâng lên, không để ý tầm quan trọng và giá trị của những thứ này.

Bây giờ là bảo vật mà huynh ấy cất giữ, như vậy kể tiếp thì sao đây? Lần sau huynh ấy còn đưa cái gì cho công chúa nữa? Chẳng lẽ, huynh ấy muốn dâng tặng tất cả Kim gia luôn hay sao!?

Nghĩ tới đây, lòng của Tịch Thâm Nhụy không khỏi trầm xuống, nàng dùng giọng nghiêm túc gọi Kim Bích Đặc: "Biểu ca."

Kim Bích Đặc sững sờ, hẳn chưa từng thấy biểu muội nghiêm túc như vậy, vì vậy thả vật trong tay xuống hỏi: "Sao vậy?"

"Huynh làm như vậy đáng giá không? Chỉ vì lấy được nụ cười của công chúa? Hoặc là niềm vui nhất thời?" Tịch Thâm Nhụy nghiêm túc hỏi.

Rất ít thấy Tịch Thâm Nhụy nghiêm túc như vậy, vì vậy Kim Bích Đặc cũng nghiêm túc trả lời: "Đáng giá."

"Thật đáng giá không?" Giọng Tịch Thâm Nhụy chột cao hơn, người cũng bắt đầu kích động, "Biểu ca! Muội không có ý kiến gì với công chúa, nhưng mà, nếu muốn nâng làm thê tử của huynh, muội chỉ có thể nói bất luận thế nào muội cũng không đồng ý! Bàn về thân phận, nàng là công chúa, địa vị đúng là cao hơn thương nhân Kim gia, nhưng coi như cao hơn nữa nàng cũng chỉ là một nữ nhân, mặc dù gả vào Kim gia có thể cho mang đến tài phú Kim gia, nhưng lại không thể tạo ra tài phú, hơn nữa muội tin tưởng biểu ca huynh cũng sẽ không quan tâm đến những lợi ích kia; bàn về tướng mạo, muội thừa nhận, công chúa xinh đẹp không ai bằng, nhưng đều nói hồng nhan họa thủy, biểu ca huynh cũng thấy đấy, đi theo bên cạnh công chúa có bao nhiêu nam nhân, Dieneendkan/leequhydonnn lại có bao nhiêu người dây dưa không rõ với nàng, nữ nhân như vậy, biểu ca, huynh thật cho là đáng giá không?" Không phải nàng muốn nói xấu công chúa, chỉ là nàng thật sự không muốn để biểu ca trầm luân như thế.

Hôm nay hành vi của biểu ca chỉ là một sự cảnh tỉnh, nàng không muốn chuyện thật sự đến lúc không thể vãn hồi thì lại hối hận!

Kim Bích Đặc nhìn Tịch Thâm Nhụy kích động, thờ dài nói: "Thâm Nhụy, vừa mới bắt đầu xác thực huynh có ôm dự tâm đến gần nàng, huynh muốn lợi dụng nàng đạt được lợi ích. Muội cũng biết, bản thân nàng có nhiều tài hoa, nếu như nàng có thể trợ giúp Kim gia, trong vòng mười năm Kim gia nhất định sẽ phát triển cường đại hơn, gần như huynh có thể đoán được sự rầm rộ vào thời điểm đó....." Hai mắt Kim Bích Đặc đầy sương mù, cúi đầu kể, "Nhưng sau đó, huynh không ngừng gặp nàng, mỗi lần gặp đều bị sự đặc biệt của nàng làm cho mê hoặc một lần, hơn nữa điều khiến huynh cảm thấy hưng phấn là, mỗi một lần huynh đều có thể thấy vô hạn cơ hội buôn bán từ trên người nàng, càng nhìn càng cảm thấy trên người nàng có loại cảm giác tỏa sáng lấp lánh, giống như một kho vàng nhỏ chuyển động được....." Cho nên hẳn mới vô cùng thân thiết gọi nàng là "Tiểu Kim Khố".

"Càng về sau, huynh càng ngày càng ý thức được, nàng mang đến cho huynh không chỉ là tài phú..... Không, ý nghĩa của nàng đối với huynh đã vượt xa đạt được lợi ích, nàng là một khoản tài phú không có cách nào lường được, vì vậy huynh định vứt đi tất cả lợi ích, dùng cái chân thật nhất của chính mình đổi lấy nàng. Huynh kinh ngạc phát hiện, mặt đối mặt như vậy khiến cho huynh càng thêm trầm luân." Cuối cùng Kim Bích Đặc ngẩng đầu lên, dùng một đôi mắt cực kỳ trong suốt mà Tịch Thâm Nhụy chưa bao giờ thấy qua mà nhìn nàng, "Thâm Nhụy, muội biết không? Nàng bây giờ với huynh, đã không còn là tài phú hạn hẹp nữa, mà là tâm hồn của huynh. Nàng khiến cho tâm hồn của huynh đạt được thỏa mãn không lỗi, thỏa mãn như vậy, dùng cái gì cũng không đổi được."

Cặp mắt lại không hề mê luyến lướt qua mấy món bảo vật vẫn cẩn thận cất giấu trước kia, đáng vẻ kia, không còn một chút hơi tiền thuộc về thương nhân, "Muội nói, một nữ nhân như vậy, ảm sao huynh sẽ không bỏ được mấy thứ này để lấy được niềm vui của nàng chứ?" Thờ dài, giọng điệu kiên định nói: "Không, cho dù phải dốc hết tất cả mới có thể làm cho nàng vui mừng, huynh đều sẽ không chút do dự!"

Tịch Thâm Nhụy hoảng sợ phát hiện, Kim Bích Đặc nói là "làm cho nàng" vui mừng, mà không phải "làm cho nàng thuộc về hắn", điều này nói rõ tình cảm của Kim Bích Đặc với Phương Tinh Xu đã sâu đậm không thể đè nén được nữa rồi!

"Vậy danh tiếng của huynh thì sao? Địa vị của huynh thì sao? Cơ nghiệp trăm năm của Kim gia thì sao? Huynh đều mặc kệ sao? Vậy huynh đặt Kim gia ở chỗ nào?" Tịch Thâm Nhụy ghen ngào hỏi.

Kim Bích Đặc dùng ánh mắt bị thương nhìn Tịch Thâm Nhụy, "Không còn kịp nữa rồi, Thâm Nhụy, huynh đã không quản nhiều như vậy nữa rồi. di@en*dyan(lee^qu.donn) Nửa đời trước của huynh đã toàn tâm vào Kim gia, mà nửa đời sau của huynh, huynh muốn vì mình mà sống, vì lòng của huynh mà sống....."

Tịch Thâm Nhụy chống lại ánh mắt của Kim Bích Đặc, đáy lòng cũng vô cùng lo lắng, nàng mang theo một tia kỳ vọng hỏi: "Nếu như, có một nữ nhân muốn thành thân với huynh....."

"Huynh không sẽ lấy đấy!" Kim Bích Đặc cắt đứt Tịch Thâm Nhụy chưa nói xong, "Mặc kệ là ai, chỉ cần không phải nàng, huynh sẽ không thành hôn!"

Một tia hi vọng cuối cùng cũng bị diệt, Tịch Thâm Nhụy mờ mịt, nhìn Kim Bích Đặc xoay người tiếp tục chọn lựa lựa trong đồng bảo vật kia, khỏe miệng còn vương nụ cười ngọt ngào, nàng mờ mịt.

Như vậy thật sự tốt sao? Thật muốn thấy biểu ca trầm luân như thế sao? Huynh ấy quay đầu không được, cũng không nguyện ý quay đầu lại..... Như vậy, nàng thì sao? Nàng nên làm cái gì? Nàng phải làm sao, mới có thể giúp Kim gia, giúp biểu ca, cũng giúp..... bản thân nàng đây?

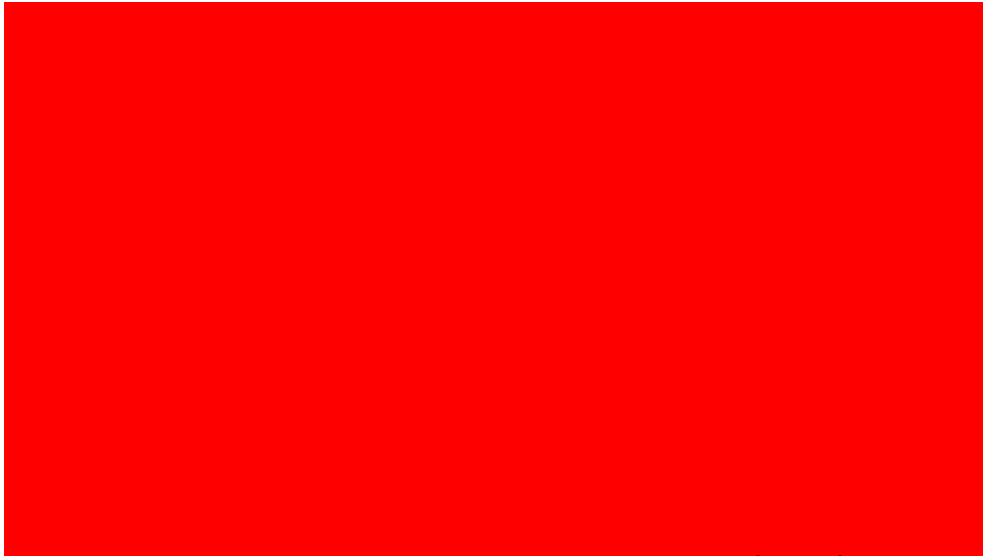
Vô tri vô giác ra khỏi phòng, Tịch Thâm Nhụy không biết mình đi về phía nơi nào. Con đường quen thuộc thường ngày, hôm nay lại tiêu tiêu vẹo vẹo, trở nên vẹo vẹo như thế, khiến nàng cái gì cũng không nhận ra được nữa rồi.....

Giữa lúc mơ mơ màng màng, nàng giống như thấy được một bộ áo trắng bông bênh, một nữ nhân mang theo nụ cười quý dị đến gần nàng, nhét một bọc đồ vào trong tay nàng, dùng giọng mỉa mai không ngừng nói: "..... Bao đồ này ngươi cầm, tối hôm nay..... ngươi lấy cốc, mang nàng tới phòng chữ cú số 2..... bên cạnh..... để nàng ăn bao thuốc này vào..... tàn hoa bại liễu..... Nhìn nàng thế nào....."

Thật thật giả giả, mơ mơ hồ hồ, khi Tịch Thâm Nhụy tỉnh hồn lại, trong tay chỉ có một bao thuốc, bên tai vẫn còn quanh quẩn cái giọng nói kia: phòng chữ cú số 2..... bên cạnh.....

Tịch Thâm Nhụy nắm thật chặt gói thuốc trong tay, quay đầu lại nhìn phương hướng vừa rồi đi, rồi cuộc hạ quyết tâm.....

Chương 132: Chương 48

"Công chúa, Thẩm Nhụy đã sớm nghe nói người có bàn tay ngâm được trà ngon, ngày đó tại giữa đình hồ may mắn được thưởng thức một lần, rất là bội phục. Mấy ngày nay Thẩm Nhụy tự mình suy nghĩ thật lâu, cũng học được một ít da lông, muốn mời công chúa chỉ giáo một hai điều, không biết công chúa có bằng lòng hay không?" Tịch Thẩm Nhụy một thân thanh lịch mang theo nụ cười ưu nhã mời Phụng Tĩnh Xu.

"Thưởng trà?" Phụng Tĩnh Xu chau mày, "Được! Nếu Tịch cô nương có nhã hứng này, ta nhất định sẽ theo cùng. Chỉ là, chúng ta hẹn ở nơi nào thì tốt?"

"Hẹn ở bên cạnh phòng chữ cú số 2 đi!" Tịch Thẩm Nhụy bật thốt lên tên phòng lẩm nhẩm trong lòng.

"Phòng chữ cú?" Phụng Tĩnh Xu khó hiểu nói: "Nơi đó không phải phòng khách sao?" Trong Kim phủ có rất nhiều chỗ, làm chi chạy đến tận bên phòng khách chứ, hơn nữa còn ngồi ở trong phòng thưởng trà?

Tịch Thẩm Nhụy cứng họng, "Này, chuyện này..... bên phòng chữ cú có rất nhiều hoa cú cực phẩm, chúng ta có thể thuận đường thưởng thức một chút, công chúa có tài trí hơn người, ngay cả đệ nhất tài tử như Hoa công tử cũng có thể thắng, chắc hẳn chút trình độ nhỏ này của Thẩm Nhụy cũng không khiến người thuận mắt rồi? Chỉ là Thẩm Nhụy thật sự vẫn muốn mời công chúa thuận tiện chỉ giáo một hai điều!" Rồi sau đó giải thích nói: "Thẩm Nhụy cũng là lần đầu tiên học trà, sợ gây chuyện không tốt bị người nhìn thấy chọc chuyện cười, cho nên vẫn luyện tập ở trong phòng sau đó mới cho mọi người xem một chút....."

Lời giải thích của Tịch Thẩm Nhụy Phụng Tĩnh Xu nghe lọt được, chỉ là, những lý do này cũng có chút gượng ép. Thưởng cú? Thời tiết này, hoa cú còn không biết ngủ ở chỗ nào! Còn thưởng cái gì? Cảnh hoa cú chỉ còn cưỡng?

Nhưng nhìn vẻ mặt chân thành của nàng, trên mặt còn lộ ra vẻ hốt hoảng, Phụng Tĩnh Xu vẫn gật đầu đồng ý. Ấn tượng của nàng đối với Tịch Thẩm Nhụy cũng không tệ lắm, vì vậy cũng cho lẫn nhau một cơ hội có thể trở thành bằng hữu.

"Thật tốt quá!" Tịch Thẩm Nhụy vui mừng đứng lên, vội vàng đi ra ngoài, vừa đi vừa kêu lên: "Ta chờ người ở bên cạnh phòng chữ cú số 2 nhé!" Chỉ chốc lát sau, bóng người cũng không thấy đâu.

Chạy đi đúng là nhanh thật!

Phụng Tĩnh Xu cười nhạt một tiếng, nểng lại, lại buông thông khóe miệng, tâm tình cũng có vẻ trầm trọng.

Duy nhĩ..... làm sao để nói với hắn đây.....

Nàng ngồi ở chỗ đó, tựa như một pho tượng không nhúc nhích, thật lâu. Cho đến khi một con bướm bướm có chấp lao về phía ánh nến, phát ra tiếng "tách tách" phá vỡ yên tĩnh trong phòng. Con bướm bướm dùng hết toàn bộ sinh mạng, cuối cùng đổi lấy một đám lửa tàn, mặc dù trả cái giá cao là sinh mạng cũng không lùi bước chút nào.

Phụng Tĩnh Xu ngưng mắt nhìn một đám lửa, ánh sáng chiếu vào trong mắt, cũng chiếu vào kiên định trong lòng nàng.

"Ánh." Phụng Tĩnh Xu khẽ gọi Tĩnh Ảnh.

"Xu." Giống như vô số lần trong quá khứ, chỉ cần Phụng Tinh Xu gọi hắn, hắn sẽ xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Chàng..... Đi thông báo cho Duy nhi, để cho hắn đến Hào Mộng lâu đón Tinh đi tới, phải nhanh, tới nay lập tức đón tới!" da.nlze Cuối cùng Phụng Tinh Xu hạ mệnh lệnh này.

Tinh Ánh nhìn Phụng Tinh Xu thật sâu, "Vâng, ta lập tức đi ngay!"

Thân hình lóe lên, Tinh Ánh nhanh nhẹn rời đi.

Lại ngồi một lát, Phụng Tinh Xu mới nhớ tới vừa rồi đồng ý Tịch Thẩm Nhụy đi thưởng trà, vì vậy chậm rì rì đứng dậy ra cửa. Chỉ là..... bên cạnh phòng chữ cúc số 2? Là bên nào?

Chưa bao giờ làm chuyện như vậy, tìm Tịch Thẩm Nhụy đập loạn "thỉnh thị", bước nhanh chạy chậm tới bên cạnh phòng chữ cúc số 2, vội vàng hấp tấp pha một bình trà, tay run run đổ toàn bộ bao thuốc vào trong bình, sau đó rót một chén trà đặt lên bàn.

Thời gian chờ đợi khá dài, đặc biệt là một người trong lòng có quý. Hiện tại Tịch Thẩm Nhụy đang ở loại trạng thái này, vừa tìm đập như sấm lo sợ bất an chờ Phụng Tinh Xu đến, vừa khiếp sợ. Ánh mắt của nàng chỉ cần vừa tiếp xúc với chén trà bốc khói xanh trên bàn kia nàng đã cảm thấy kinh hãi, chén trà kia giống như biến thành một con quái thú có diện mạo dữ tợn, đang mắng nhiếc nhào về phía nàng! Ngoài cửa sổ bóng cây lắc lư, giống như là vô số quý hồn đang mở con mắt đỏ ngầu nhìn nàng làm ác như thế nào, tiếng "xào xạc" khiến người ta rợn cả tóc gáy.....

"A!" Tịch Thẩm Nhụy kinh hoàng nhảy lên. Nàng lùi nhanh mấy bước, xoay người chạy ra khỏi gian phòng kia.

Nàng không thể đợi ở nơi đó nữa, một khắc cũng không thể!

Vội vã chạy nhanh tính toán rồi đi, cũng ngừng lại bước chân ở cửa Cúc uyển. Nàng bảo nàng ấy đến bên cạnh phòng số 2..... vẫn nên đợi đi! Nghĩ như vậy, Tịch Thẩm Nhụy thu bước chân về, ngược lại chạy tới một bên khác phòng số 2.....

Chỉ chốc lát sau, Tịch Thẩm Nhụy không có đợi được người tới thì có chút nóng nảy, nàng đi tới lui mấy lần trong phòng, rốt cuộc quyết định đi ra ngoài xem thử, xem thử tại sao Phụng Tinh Xu vẫn chưa đến, xem thử rốt cuộc Vu Phó Oánh ở nơi nào.....

Người đi phòng trống, để lại một chén trà nóng ở trên bàn.

Tịch Thẩm Nhụy chân trước vừa mới đi ra khỏi Cúc uyển, Phụng Tinh Xu chân sau liền đi vào, hai người cứ như vậy lướt qua nhau.

"Phòng chữ cúc số 2....." Phụng Tinh Xu vừa đi vừa tự lầm bầm, "Phòng số 2? Không phải là phòng của Long Ứng Quân sao? Sao lại hẹn ở chỗ này? Chẳng lẽ....." Phụng Tinh Xu kinh ngạc tự hỏi, "Chẳng lẽ nàng ấy xem trọng Long Ứng Quân!" Ngay sau đó lắc đầu bỏ suy đoán của mình, "Cũng sẽ không, nàng lại là tài nữ có danh ở Hí Triều quốc, sao có thể coi trọng cái loại hàng như Long Ứng Quân chứ?"

Trong khi đang suy nghĩ, Phụng Tinh Xu đã tới phòng chữ cúc số 2, nhìn trái phải, Phụng Tinh Xu nói thầm trong lòng: "Bên cạnh, bên cạnh nào?" Mặc dù lầm bầm, trên tay cũng không nhàn rỗi, Phụng Tinh Xu đẩy ra cửa phòng bên cạnh.....

"Haaa...! Quả nhiên là nơi này!" Phụng Tinh Xu thấy trên bàn có một chén trà xanh đang bốc hơi nóng, vì vậy đi vào.

"Sao không có hạ nhân ở đây?" Khó hiểu nhìn khắp bốn phía, không thấy bóng người, vì vậy ngồi xuống, bưng chén trà trên bàn gửi một, cẩn thận uống.

Người khác đều cho rằng nàng thích uống trà nhất, thật ra thì cũng không hẳn vậy, trà chỉ là một trong những sở thích của nàng, cái khác ví dụ như là rượu... Tất cả đều là lĩnh vực nàng hiểu sơ, chỉ là những kiến thức mà người khác không hiểu nhiều mà thôi.

Đợi trong chốc lát, vẫn không có người nào xuất hiện, ngược lại đợi được người Phụng Tinh Xu muốn tìm. Một cuộc điện thoại, ba bóng dáng đã tới trước cửa bên hông Kim phù.

Bất chấp những cái khác khác, Phụng Tinh Xu đặt chén xuống, đứng dậy rời khỏi gian phòng, vội vã đi về phía cửa hông. Ra khỏi viện quẹo trái, Phụng Tinh Xu lại gặp thoáng qua hai bóng dáng khác.

Bên phải một nữ nhân yêu kiều đang cùng với hai gia đình đỡ một bóng dáng say như chết đi vào Cúc uyển.

Khi đi tới phòng số 2, nữ nhân đẩy cửa phòng bên cạnh phòng số 2 ra.

"Đi hoàng tử vào đi!" Nàng ngẩng cao đầu cao ngạo ra lệnh.

"Nhưng mà, Vu tiểu thư, gian phòng của Quân hoàng tử là gian phòng này mà....." Hạ nhân Giáp không hiểu mở miệng.

"Kêu các người đi thì các người ngoan ngoãn đi cho ta, ở đâu ra nói nhảm nhiều như vậy!" Vu Phó Oánh khề khề một tiếng, "Chẳng lẽ các người muốn để Quân hoàng tử say rượu ới khắp nơi trong phòng mình sao? Đến lúc đó nếu Quân hoàng tử tức giận trách tội, cẩn thận đầu của các người!"

Hai hạ nhân bị dọa cho phát hoảng, vội vàng nhận lời nói: "Đúng, đúng....." Vừa nói vừa vội vàng diu Long Ứng Quân vào, sau đó lại vội vàng cáo lui.

Trong lòng còn không ngừng chắc lưỡi, vị khách nữ này thật đúng là quá đáng, trình độ gào to không ai bằng, quả thật coi mình thành nữ chủ nhân nơi này rồi! Người khác thấy nàng là một nữ tử dịu dàng uyển chuyển hiền thực, nhưng mà ở trong mắt bọn hạ nhân Vu tiểu thư lại là một kiểu khác, hoàn toàn không có vẻ dịu dàng khi ở trước mặt chủ nhân và các vị khách khác, nàng ngang ngược khiến những hạ nhân phục vụ nàng chịu nhiều đau khổ. Gia đình Giáp Ất sớm đã nghe nói vào lúc này hoàn toàn cảm nhận được sự ngang ngược của vị Vu tiểu thư này, vì vậy vào lúc này cũng chân lướt như bay, chạy trốn so với ai cũng nhanh hơn, chỉ sợ đại tiểu thư không vui mừng lại gọi bọn họ lại làm chuyện gì đó.

"Hừ! Đúng là dân đen!" Vu Phó Oánh miệt thị hai bóng dáng đã đi xa. Xoay người, nhìn tên quý rượu đã xui lờ trên giường, cong lên một nụ cười đầy tính toán.

"Quân hoàng tử, xem ta đối xử với ngươi thật tốt! Ngươi muốn lấy được Phụng Tịch Xu, ta sẽ giúp ngươi lấy được nàng! Còn may mà hôm nay bởi vì ngươi không chịu nổi thanh tâm quả dục chạy đi uống rượu có kỹ nữ hầu, nếu không ta còn không biết nên làm sao để ‘thành toàn’ cho ngươi!" Vu Phó Oánh hả hê nói, ngược lại về mặt khinh bỉ, "Chỉ là phẩm vị của ngươi xác thực không được tốt lắm, đường đường là hoàng tử, đi uống rượu có kỹ nữ hầu lại không chọn Mỹ Nhân hương thượng đẳng nhất, cố tình chạy đến những thanh lâu thô tục kia, cũng khó trách Phụng Tịch Xu xem thường ngươi!"

Sau khi khinh bỉ xong, lúc này Vu Phó Oánh mới chú ý tới trong phòng lại không có một chút tiếng động, sinh lòng nghi ngờ, "Tại sao lâu như vậy người còn chưa tới đây?"

Nghĩ như vậy, Vu Phó Oánh ra cửa, đi tới bên kia phòng số 2. Nghiêng tai lắng nghe, không có một chút tiếng vang, mở cửa, trong phòng cũng không có ai, chỉ có một chén trà không trên bàn. "Quái lạ, đi nơi nào rồi?" Vu Phó Oánh lâm bầm tự hỏi, "Chẳng lẽ Tịch Thâm Nhụy đi ra ngoài đón Phụng Tịch Xu rồi sao?" Ngay sau đó hừ một tiếng, "Đúng là một nữ nhân vô dụng! Chỉ có ngần ấy chuyện nhỏ mà cũng làm không được!"

Đến tận tức giận trở về gian phòng vừa rồi, đưa ống tay áo lên phát phát, "Nóng đến chết rồi! Thời tiết quỷ quái gì!" Vừa quạt, thấy trên bàn có chén trà lạnh, hừ cười nói: "Còn có chút tác dụng, biết bản tiểu thư sẽ mệt mỏi, còn chuẩn bị một chén trà cho ta!" Đưa tay bưng chén trà trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, cảm thấy không đã ghiền, lại rót ra từ trong ấm trà mấy chén uống.

Chỉ là quái lạ, tại sao nàng lại có loại cảm giác càng uống càng nóng.....?

Ra cửa một chuyến, không thấy Phụng Tịch Xu cũng không gặp Vu Phó Oánh, cuối cùng Tịch Thâm Nhụy cuối cùng vẫn ôm lòng thấp thỏm tâm trở lại Cúc uyển, một bước vào bên trong phòng, nàng nhìn thấy chén trà trên bàn kia đã bị người uống rồi, trong lòng cảnh giác, nàng vênh tai, quả nhiên, bên cạnh phòng số 2 vang lên tiếng thở dốc mập mờ, bóng đêm di động, một cỗ hơi thở nàng chưa quen biết truyền ra từ trong phòng kia, thiêu đốt khiến nàng đỏ mặt, tâm tư rối loạn.

Không biết mình làm như vậy là đúng hay sai, cuối cùng Tịch Thâm Nhụy vẫn ôm cảm xúc phức tạp, rời khỏi cái viện vang lên tiếng thở dốc lớn dần đó.....

Trong phòng của Phụng Tịch Xu, ánh nến chột sáng chột tắt, bốn bóng dáng chiếu trên cửa sổ, chột lóe chớp tắt.

"Tịch Xu, đã trễ thế này, con bảo Duy Tịch và Tịch Ảnh tới tìm ta là có việc gì gấp sao?" Về mặt Lục Tịch La ôn hòa ngồi ở trên ghế hỏi.

"Tịch di, Tịch Xu có chút chuyện muốn nói rõ với mọi người, kéo dài lâu như vậy, nếu không nói, Tịch Xu cảm thấy sẽ có lỗi với mọi người." Phụng Tịch Xu thận trọng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Chương 48.2

Về mặt Lục Tinh La vô cùng ngỡ vực, chưa bao giờ nhìn thấy sắc mặt Phượng Tinh Xu trầm trọng như vậy, vì vậy có chút khẩn trương hỏi: "Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Phượng Tinh Xu gật đầu lên tiếng: "Cũng coi như vậy, chỉ là những chuyện này đã xảy ra rất lâu....."

Đang nói, Phượng Tinh Xu cảm nhận được có người tới, vì vậy nói với Lục Tinh La và Phượng Duy Tinh: "Tinh di, Duy nhi, vào lúc này có thể mời các người tới phía sau bình phong ngồi được không? Bất luận xảy ra chuyện gì, nghe được cái gì các người cũng không được ra ngoài."

Mặc dù hai người không biết Phượng Tinh Xu muốn làm cái gì, nhưng xưa nay Phượng Duy Tinh vẫn luôn đối với Phượng Tinh Xu nói gì nghe nấy đã đứng dậy trước một bước, đỡ Lục Tinh La đến phía sau bức bình phong ngồi xuống.

Phượng Tinh Xu hít một hơi, nhìn Tinh Ảnh, Tinh Ảnh hiểu ý đi ra ngoài đón người, mà Phượng Tinh Xu suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không yên lòng, vì vậy hạ xuống một màn kết giới ở phía sau bức bình phong, để phòng hai người không kiềm hãm được vọt ra ngoài.

Vừa mới hạ kết giới xong, Tinh Ảnh đã người dẫn tới đây.

Hai nữ nhân mặc áo gấm xa xỉ, một người đầu đầy tóc bạc, một dịu dàng kín kẽ.

Phượng Tinh Xu nháy mắt với Tinh Ảnh, Tinh Ảnh lui ra ngoài, một tiếng huýt thềm, trong bóng tối xuất hiện mấy bóng dáng màu đen. Tinh Ảnh nhỏ giọng phân phó một hồi, bóng đen liền hóa thành gió lốc mình đi, bảo vệ gian phòng này cực kỳ chặt chẽ.

Đội hai người vào phòng, Phượng Tinh Xu thừa dịp hai người không để ý, hai tay khẽ động đây, lại bày ra một kết giới ở trong phòng, phòng ngừa bất luận kẻ nào nghe lén được cuộc trò chuyện trong phòng.

"Tinh Xu à, con gọi chúng ta tới đây là có việc gì sao?" Ngồi xuống, Trình Khả Diệu liền mở miệng hỏi thăm, Từ Mộng Cơ đi bên cạnh cũng ngồi xuống theo.

Phượng Tinh Xu yên lòng ngồi ở bên kia, chậm rãi nói: "Đây cũng chính là vấn đề Tinh Xu muốn hỏi nãy nãy đây!"

"Hả?" Trình Khả Diệu sững sờ, "Chỉ giáo cho?"

Phượng Tinh Xu ngẩng đầu, nhìn thẳng Trình Khả Diệu, "Tinh Xu muốn hỏi một chút, nãy nãy mời mấy người chúng con tới Kim phủ là vì cái gì?"

Trình Khả Diệu ngừng lại, trong mắt lóe lên tia sáng, rất nhanh liền che giấu đi, chỉ là không có tránh khỏi cặp mắt của Phượng Tinh Xu.

Bà ha ha cười nói: "Nào có vì cái gì? Không phải ta đã nói rồi sao? Mời các con tới chỉ là muốn quen biết các con thôi! Đặc biệt là Tinh Xu con, khi ta nghe Bích nhi nhắc tới con, cặp mắt nó tỏa sáng lấp lánh, hiển nhiên rất tán thưởng con, hơn nữa con có thể đề xuất ra hai loại sản phẩm kinh người là lẩu và phẩm trà này, vốn là con có thể dùng hai món này để kiếm tiền, lại hào phóng giao chúng cho Bích nhi. Một kỳ nữ như vậy, con nói xem nãy nãy ta có thể không tò mò về con sao?"

Phượng Tinh Xu cười nhạt một tiếng, cũng không vì một hồi khen ngợi của Trình Khả Diệu mà tạm thời cho qua, "Con nghĩ, nãy nãy muốn quen biết chúng con không phải là giả, nhưng người thực sự muốn quen biết cũng không phải là con đi? Người muốn quen biết, là một người hoàn toàn khác đúng không?" Nếu quả thật muốn quen biết với nàng, nàng ở phủ tể tướng mấy ngày làm sao lại không thấy bà ấy tới mời người?

Sắc mặt Trình Khả Diệu biến hóa, nhưng vẫn giả bộ không giải thích được nói: "Tinh Xu à, con đang nói gì vậy? Sao nãy nãy nghe không hiểu chứ? Người nãy nãy muốn quen biết đương nhiên chính là con đó!"

Phượng Tinh Xu cười nhạt lắc đầu, "Nãy nãy, con đang nói gì, chờ một lát nữa người sẽ biết."

Nói xong, Phượng Tinh Xu chuyển sang đối tượng là Từ Mộng Cơ vẫn đang yên lặng, "Tỷ tỷ, tỷ đã ở Kim gia mấy ngày, tỷ nói với muội thư, ấn tượng của tỷ về nãy nãy như thế nào? So với người trong hoàng cung thì sao?"

Nghe câu hỏi của Phượng Tinh Xu, sắc mặt Trình Khả Diệu càng thay đổi, "Tinh Xu! Con là....."

Phượng Tinh Xu lắc đầu, "Nãy nãy, xin người yên tĩnh nghe được không? Chẳng lẽ người cũng không muốn biết rốt cuộc trong lòng tỷ tỷ có ấn tượng gì về người sao?"

Một câu chạm đến đáy lòng Trình Khả Diệu, vì vậy về mặt bà quai dị ngồi xuống.

Từ Mộng Cơ nhìn lên hai người trước mặt giống như đang đánh đố, mặc dù biết họ đang nói một số chuyện, nhưng nàng không đoán ra rốt cuộc họ nói gì. Nhìn thấy Phượng Tinh Xu còn đang chờ câu trả lời của nàng, Từ Mộng Cơ vừa định mở miệng, Phượng Tinh Xu đã nói trước: "Tỷ tỷ! Muội muốn nghe lời nói thật, mời tỷ nghiêm túc suy nghĩ trả lời."

Từ Mộng Cơ vừa nghe, có chút tự giễu nở nụ cười. Nghiêm túc suy nghĩ trả lời sao? Xem ra muội ấy nhìn thấu lời nàng định nói. Cũng đúng! Từ nhỏ nàng đã sinh trưởng trong hoàng cung người lừa ta gạt này, tuy nói trong cung chỉ có một vị phi tử, tuy nhiên lại có thể lấy một địch một trăm, địch ngàn,

đối mặt với một con sói cái ngoan độc như vậy, nàng đã sớm luyện thành bản năng đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, vì vậy lời định nói vừa rồi chưa kịp ngấm nghĩ, cũng không phải là lời thật.

Nghĩ như vậy, Từ Mộng Cơ vẫn bình tĩnh cẩn thận tự hỏi, cuối cùng, nàng lựa chọn thành thực đối mặt với hai người: "Cảm giác của tỷ đối với nãi nãi rất là thân thiết, đặc biệt mấy ngày này chung đụng, loại cảm giác thân thiết này càng ngày càng sâu đậm, thứ tình cảm đó, kể từ sau khi mẫu phi tỷ qua đời, tỷ chưa từng cảm nhận được trong hoàng cung lạnh lẽo này, vì vậy tỷ có thể nói không khoa trương chút nào, nãi nãi cho tỷ cảm giác gần gũi hơn cả người thân, vượt xa phụ hoàng, tỷ nghĩ, trên thế giới này chỉ có nãi nãi mới có thể cho tỷ cảm giác có người thân —— đây là cảm nhận ngay cả hoàng đế của tỷ cũng không cho được."

Cổ họng Trình Khả Diệu nóng lên, một cổ hơi thở chua xót xông thẳng lên mũi, trong mắt cũng đã ươn ướt một mảnh. Da.nze Đây chính là sức mạnh của huyết mạch tình thân! Mặc dù mới chung nhau mấy ngày, đứa nhỏ này cũng đã coi bà làm người thân, bà không thể không nói, máu mủ là ràng buộc sâu nhất giữa người với người!

Phượng Tinh Xu rất là hài lòng với câu trả lời của Từ Mộng Cơ, nàng lại hỏi một vấn đề: "Như vậy, tỷ tỷ, tỷ còn nhớ rõ người thân nhất của tỷ không?"

Trình Khả Diệu và Từ Mộng Cơ sửng sốt, không biết tại sao Phượng Tinh Xu muốn hỏi như thế.

"Dĩ nhiên nhớ! Đối với tỷ mà nói, người thân nhất chính là mẫu phi của tỷ!" Chạm đến tình cảm tận đáy lòng, giọng Từ Mộng Cơ cũng bắt đầu kích động.

"Vậy thì" Phượng Tinh Xu hỏi lần nữa: "Tỷ còn nhớ rõ dáng vẻ của mẫu thân tỷ không?" "Dĩ nhiên nhớ!" Từ Mộng Cơ trả lời rất kiên định.

"Bất luận bà ấy biến thành hình dáng gì tỷ đều nhớ?" Phượng Tinh Xu hỏi.

Từ Mộng Cơ hít sâu một hơi, kiên định trả lời: "Mặc dù năm đó tỷ còn nhỏ, nhưng mà tỷ lại vẫn nhớ dáng vẻ của mẫu phi, bất luận bao nhiêu năm qua đi, tỷ cũng sẽ nhớ!" Bởi vì mẫu phi là hồi ức ấm áp nhất của nàng ở trên thế giới này!

Phượng Tinh Xu chợt lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa, "Như vậy, mọi người muốn hỏi chính là, người này tỷ có quen không....."

Lời nói vừa dứt, Phượng Tinh Xu quay về phía sau bức bình phong kêu lên: "Tĩnh đi, xin người đi ra ngoài một chút!"

Trình Khả Diệu và Từ Mộng Cơ hai mặt nhìn nhau, Tĩnh đi? Là ai?

Đến lúc bọn họ nhìn thấy nữ nhân đi ra từ sau bức bình phong thì hai người không khỏi đột nhiên trừng mắt kinh ngạc thò gập.

"Ông trời!"

"Trời ơi!"

Trình Khả Diệu luống cuống há to miệng gọi thẳng "Phật tổ", mà Từ Mộng Cơ lại rất dứt khoát té trên đất.

Bọn họ nhìn thấy ai vậy?

Người chết sống lại!

Đối với sự kinh ngạc luống cuống của hai người, vẻ mặt Lục Tĩnh La lại là vô cùng nghi hoặc.

"Tĩnh Xu, họ sao vậy?"

Phượng Tinh Xu chỉ cười không nói, mà nghe được Lục Tĩnh La nói chuyện Từ Mộng Cơ lại không hề báo động trước để lại hai hàng nước mắt trong suốt, một tiếng gọi bật thốt lên bao hàm tình cảm: "Nương ——"

Ngay lúc đang nói chuyện với Phượng Tinh Xu, Lục Tĩnh La ngừng lại, cứng ngắc xoay người sang chỗ khác, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Từ Mộng Cơ, hỏi: "Cô nương, thật xin lỗi, vừa rồi người đang gọi ai vậy? Sẽ không phải là ta chứ?"

Bởi vì nơi này chỉ có một mình nàng phù hợp nhất làm "nương" —— nương của một thiếu nữ hai mươi tuổi, bởi vì nàng đã hơn ba mươi tuổi rồi!

Tất cả kinh ngạc và tâm tình kích động khi vừa mới nhìn thấy Lục Tĩnh La đều bị một câu nói này tiêu diệt.

Kinh ngạc trên mặt Từ Mộng Cơ và Trình Khả Diệu không kịp chuyển đổi thành vui mừng đã lập tức biến thành nghi ngờ —— xảy ra chuyện gì? Tại sao Lục Tĩnh La không biết bọn họ?

Trình Khả Diệu không nhịn được tiến lên một bước, "Tiểu La..... con không phải biết con bé!?" Nhất thời, Trình Khả Diệu cũng không chú ý tới xưng hô của mình với Lục Tĩnh La.

Mà Từ Mộng Cơ chỉ lo vội vàng nhìn mẫu thân mình, cũng không chú ý tới lời của Trình Khả Diệu.

Chỉ có Phượng Tinh Xu, nghe thấy một tiếng "Tiểu La" kia đã càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Lục Tinh La vẫn là một bộ dáng khó hiểu, nàng dùng hơi thẩm ánh mắt nhìn Phượng Tinh Xu, giọng điệu do dự: "Ta..... ta nên biết các người sao?"

"Nương! Con là tiểu Mộng đây! Làm sao người có thể nói người không biết con chứ!" Từ Mộng Cơ không thể tin được, không tin mẫu thân vốn đã "chết" lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, càng không tin được mẫu thân ngày trước sẽ dịu dàng ôm nàng ở bên tai nàng dùng giọng điệu cưng chiều kêu "Bảo bối Mộng nhi của ta " hôm nay lại dùng ánh mắt nhìn người xa lạ nhìn nàng. Bước chân nàng không ổn định, run rẩy đưa hai tay ra, "phịch" một tiếng đã quỳ gối ở bên chân Lục Tinh La, dùng sức ôm chặt hai chân của nàng, tựa như mười mấy năm trước vẫn luôn ôm chân của mẫu thân, ngẩng đầu, dùng đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn Lục Tinh La, thời gian giống như trở lại quá khứ. Nàng lại một lần nữa run giọng nói gọi một tiếng: "Nương ——"

Lục Tinh La nhìn thiếu nữ trước mặt đột nhiên quỳ gối trước mặt nàng, dùng cặp ánh mắt khao khát chăm chú nhìn nàng, khóc gọi nàng là "nương", không biết sao, lòng của nàng đột nhiên không thể ức chế đau đớn, tựa như có người dùng một đôi tay hung hăng nhéo cả người khiến nàng cảm giác đau đớn, để cho nước mắt của nàng cứ như "tách" lăn xuống từng giọt.

Nàng cúi người xuống, tự nhiên vươn tay bao lấy người trên mặt đất vào trong ngực, một tiếng gọi vô ý thức lao ra miệng: "Tiểu Mộng, bảo bối của nương....."

"Nương!?" Từ Mộng Cơ nghe thấy Lục Tinh La kêu lên, vui mừng ngẩng đầu lên, "Người nhận ra con!?"

Lục Tinh La bị tiếng kêu vui mừng của Từ Mộng Cơ thức tỉnh, không khỏi nhìn về mặt vui sướng của Từ Mộng Cơ, trong lòng nhất thời không có chủ ý, dường như nàng cầu cứu nhìn Phượng Tinh Xu, "Tinh Xu, ta...ta..... Đây là thế nào? Đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Trình Khả Diệu và Từ Mộng Cơ ở một bên lau nước mắt nghe vậy cũng lập tức chuyển sang nhìn Phượng Tinh Xu, hy vọng có thể biết rõ sự việc!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Chương 49

"Cái gì, mất trí nhớ!?" Hai tiếng kêu không hẹn mà cùng vang lên.

Đôi mắt với hai cặp mắt trùng đăm đăm thậm chí có chút nảy sinh nổi nóng, Phượng Tinh Xu dừng cầm cho nàng cái gạt đầu.

"Tại sao lại như vậy!?" Từ khi Từ Mộng Cơ bước vào gian phòng này đã bắt đầu phá vỡ hình tượng trước kia của nàng, Die nd da nl e q u u ydo n bây giờ đã bắt đầu xé cổ họng hét to, thật may là Phượng Tinh Xu đã sớm có phòng bị, bày ra kết giới, cũng không sợ dẫn tới sự chú ý của một nhóm người.

Đối với giọng điệu gần như chất vấn của Từ Mộng Cơ, Phượng Tinh Xu cũng không tức giận, nàng có thể lý giải tâm tình bây giờ của Từ Mộng Cơ. Nếu người thân của nàng "chết" vài chục năm rồi lại đột nhiên "sống" lại, hơn nữa quên mất tất cả, coi bản thân thành người xa lạ, nàng khẳng định còn kích động hơn cả Từ Mộng Cơ.

Nhưng mà bây giờ không phải lúc để kích động, nói chính sự quan trọng hơn.

Vì vậy Phượng Tinh Xu hừ lạnh, dùng một giọng điệu "Mời dùng đầu óc suy nghĩ một chút" nói: "Các người cũng biết, năm đó Tinh di gặp phải tai nạn gì, "hài lòng thấy Từ Mộng Cơ và Trình Khả Diệu biến đổi sắc mặt, hiển nhiên nhớ đến năm đó, "Lúc lâm bồn gặp phải đạo tặc, lại đang chạy trốn chết trong quá trình bị thương, còn muốn để đứa bé ‘ đi ’ ra, cuối cùng lăn xuống từ trên núi....." Phượng Tinh Xu phân tích, mỗi một câu nói, sắc mặt của hai người càng tối một phần, "Dưới nguy cơ như vậy, Tinh di có thể sống sót đã là vô cùng may mắn, không phải sao?" Phượng Tinh Xu tổng kết nói câu nói sau cùng.

Đúng vậy! Có thể còn sống sót cũng đã là vô cùng may mắn, coi như từng mất trí nhớ cũng không sao, nàng vẫn là người thân của bọn họ!

"Như vậy, có cách gì có thể khiến nương khôi phục trí nhớ hay không?" Tuy nói không thể lại muốn cầu xin cái gì, nhưng Từ Mộng Cơ vẫn không nhận được muốn nữa cầu xin nhiều hơn.

"Nói như vậy, mất trí nhớ có thể chia làm rất nhiều loại, hoặc là bị ngoại lực tác động dẫn đến đầu xuất huyết bên trong ngăn cản thần kinh gây mất trí nhớ; hoặc là bị chuyện gì nghiêm trọng kích thích nên lựa chọn ‘ quên lãng ’ mà mất trí nhớ." Phụng Trọng Xu không nhanh không chậm nói, "Mà đầu của người có cấu tạo vô cùng phức tạp, vì vậy muốn khôi phục trí nhớ, chúng ta chỉ có thể đợi."

Từ Mộng Cơ vừa nghe đến lời Phụng Trọng Xu nói, trên mặt lập tức tràn đầy thất vọng.

"Nếu mà chúng ta nhất định phải chọn dùng cách thì sao?" Dù sao cũng là người trải qua gió to sóng lớn, Trình Khả Diệu lập tức đưa ra điểm mấu chốt.

Phụng Trọng Xu nhìn Trình Khả Diệu, "Nếu như muốn mạnh mẽ khôi phục trí nhớ, sẽ phải dựa vào tình huống. Con cũng nói rồi, dieendaanleequydonn nguyên nhân gây ra mất trí nhớ vô cùng kỳ quái, giống như hai loại con vừa nói, nếu muốn khôi phục trí nhớ, hoặc dùng vật cứng dựa theo đầu hung ác đập xuống, vận khí tốt có lẽ sẽ ‘ đập ’ thành công, dĩ nhiên, cũng không loại bỏ khả năng bị đập đến bể đầu chảy máu....." Đến lúc đó dù là khôi phục trí nhớ cũng vô ích —— người cũng bị đập chết rồi!

Quả nhiên, hai người nghe thấy Phụng Trọng Xu nói một hồi xong hít không khí liên tiếp, không dám tưởng tượng cảnh tượng kinh khủng đó.

"Còn có một cách có lẽ có thể được....." Phụng Trọng Xu tựa như chậm rãi nói.

Ánh mắt hai người sáng lên, "Cách gì?"

"Để cho nàng nhìn thấy người vật quen thuộc với bản thân, có lẽ ở nơi đã từng sống, với người rất gần gũi với bản thân, sẽ khiến nàng nhớ tới quá khứ. Dĩ nhiên, nếu như có thể nhìn thấy người càng quan trọng, như vậy thành quả sẽ tốt hơn!" Phụng Trọng Xu ra ám hiệu trong lời nói.

"Người vật quen thuộc?" Từ Mộng Cơ tự lẩm bẩm, "Tỷ là nữ nhi của nương, nhưng nàng nhìn thấy tỷ cũng không nhớ nổi bất cứ chuyện gì, như vậy....." Chỉ có một cách!

"Để cho nàng đi gặp phụ hoàng!" Từ Mộng Cơ buột miệng kêu lên.

"Không được! Ta phản đối!" Phụng Trọng Xu còn chưa kịp mở miệng, Trình Khả Diệu đã lên tiếng phản đối.

Từ Mộng Cơ ngạc nhiên nhìn Trình Khả Diệu, "Tại sao người phản đối?"

Trình Khả Diệu ngừng lại, tiếp theo không để mắt đến nghi vấn của Từ Mộng Cơ, vẫn giữ thái độ kiên quyết nói: "Tóm lại ta phản đối để hoàng thượng biết tin tức tiểu La còn sống!"

Lần này Từ Mộng Cơ chú ý tới xưng hô của Trình Khả Diệu với Lục Tĩnh La, sắc mặt nàng hơi trầm, giọng điệu cũng nặng thêm —— chuyện liên quan đến mẩu thân của nàng, vì vậy so với "nãi nãi" mới biết được mấy ngày, da.nlze.quydo/nn ai nặng ai nhẹ không cần nói cũng biết —— "Nãi nãi, tại sao người không để cho nương và phụ hoàng ta nhận nhau?" Nàng tăng thêm "ta" chữ, ý ở ngoài lời tức là Trình Khả Diệu không có thân phận và lập trường để ý tới chuyện "nhà nàng"!

Trình Khả Diệu thấy Từ Mộng Cơ nổi lên lòng phản cảm về sự phản đối của bà, khế cắn răng, rốt cuộc vẫn phải phun ra bí mật chôn giấu hơn hai mươi năm —— chỉ vì ngăn cản tiểu La có bất kỳ liên quan gì đến người nam nhân kia!

"Ta có tư cách đó!" Bà xúc động nói: "Bởi vì ta là di ruột của nương con, là bà di của con!"

Sấm sét chợt lóe!

Từ Mộng Cơ bị một câu nói của Trình Khả Diệu làm cho cả kinh trợn mắt hốc mồm, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Hôm nay là ngày mấy? Lôi Thần du lịch sao? Sao nàng lại đáng thương liên tiếp bị sấm sét ghé thăm, hơn nữa còn đến nỗi đen như mực, cháy khét, đình đầu còn bốc khói trắng "xèo xèo" chứ?

Trình Khả Diệu hét xong, tựa như bỏ đi gánh nặng mấy chục năm, trong lòng lập tức thoải mái hơn. Rốt cuộc, rốt cuộc bà đã nói ra bí mật này! Ông trời, không có bí mật cuộc sống thật sự rất thoải mái!

Ngay sau đó, bà bèn nhảy nhận thấy được trong phòng trừ Lục Tĩnh La vẫn mang vẻ mặt không hiểu và một Từ Mộng Cơ bị sấm sét oanh tạc ngoài khét trong sống ra, Phụng Trọng Xu ở một bên vẫn đang ngồi lại không có một chút phản ứng nào. Vì vậy, trực giác của lão hồ ly gian trá lập tức nói cho bà biết: có vấn đề!

Bà nheo cặp mắt lại nhìn Phụng Trọng Xu, "Làm sao con lại không có chút đáng về kinh ngạc nào vậy?"

Phụng Trọng Xu nhún vai, rất muốn nói nàng có đặt cột thu lôi, nhưng đoán chừng lão nhân gia nghe không hiểu, vì vậy cười ha hả nói: "Chuyện như vậy chỉ cần là người có đầu óc sẽ biết chứ?"

Từ Mộng Cơ vừa mới tỉnh hồn lại vừa nghe đến những lời này của Phượng Tình Xu, lại ngẩn ra. Là thế nào? Dinendian.loqidJon Nàng không có đầu óc sao? Xin hỏi là ai đã mang đầu óc của nàng đi?

Không còn kịp bận tâm Phượng Tình Xu nữa, Trình Khả Diệu lại chuyển ánh mắt sang Từ Mộng Cơ.

"Đứa bé, ta biết con nhất định có rất nhiều nghi vấn, hiện tại cái gì bà đi cũng không giải thích, con chỉ cần biết, mười mấy năm qua, bà đi chưa từng vứt bỏ con, bỏ mặc con ở trong hoàng cung tự sinh tự diệt là đủ rồi." Bà đối mặt với Lục Tình La, "Hiện tại quan trọng nhất là nương của con, ta nghĩ con nên đồng ý với ý kiến của ta chứ?"

Quả nhiên, một câu nói ngăn chặn nghi vấn của Từ Mộng Cơ, mà nàng cũng hiểu những gì Trình Khả Diệu nói là chính xác, hiện tại quả thật nên tập trung sự chú ý trên người mẫu thân, vì vậy lại trở về vấn đề ngay từ đầu: "Như vậy, nãi..... Ách, bà đi, tại sao người không để phụ hoàng biết tin tức nương còn sống?"

"Bởi vì hấn không xứng!" Trình Khả Diệu bực tức nói.

"Không..... Không xứng!?" Từ Mộng Cơ sững sờ, không biết tại sao bà đi lại nói như vậy.

"Đúng, không xứng!" Trình Khả Diệu cắn răng, "Mặc dù hấn và nương con yêu nhau quá sâu đậm, nhưng năm đó hấn không bảo vệ tốt cho mẫu thân của con, để cho nàng bị tổn thương lớn như vậy, sau lại không quý trọng con, Dieenndkan/leequhydonnn để con ở trong cung bị chèn ép bỏ rơi, nếu không phải ta an bài cộc ngầm của Kim gia ẩn trong cung bảo vệ con, chỉ sợ con đã sớm gặp ‘bất trắc’ rồi! Nam nhân như vậy, ta cho rằng hấn không có tư cách gặp lại nương của con!"

"Nhưng....." Từ Mộng Cơ còn muốn nói gì nữa, Phượng Tình Xu đã lên tiếng cắt đứt tranh luận giữa hai người.

"Cá nhân muội cũng cho rằng trước đó Tình đi vẫn không nên xuất hiện ngoài sáng."

"Tại sao!?" Lần này, hai nữ nhân trong cuộc tranh luận đồng thời quay đầu hỏi nàng.

Từ Mộng Cơ không cần nói, nhưng ngay cả Trình Khả Diệu lại cũng hỏi nàng! Phượng Tình Xu không khỏi trợn mắt.

Cuối cùng, rốt cuộc nàng vẫn phải kiên nhẫn kể lại đầu đuôi tình cảnh ban đầu khi nhìn thấy Lục Tình La và Đệ Ngũ Long Quý cho hai người:

"..... Ban đầu khi Long Quý phát hiện nàng, khắp người nàng be bét máu me, cũng sắp không chịu nổi....."

"..... Mười mấy năm qua vẫn luôn là Long Quý và sự phụ của hấn chăm sóc và trị liệu cho nàng....."

"Mặc dù thân thể đã tốt hơn, nhưng lại bị kích thích, tinh thần trở nên không bình thường....."

"..... Khi chúng ta thấy nàng, nàng chỉ hò đồ kêu bảo bảo, cái gì khác cũng không biết....."

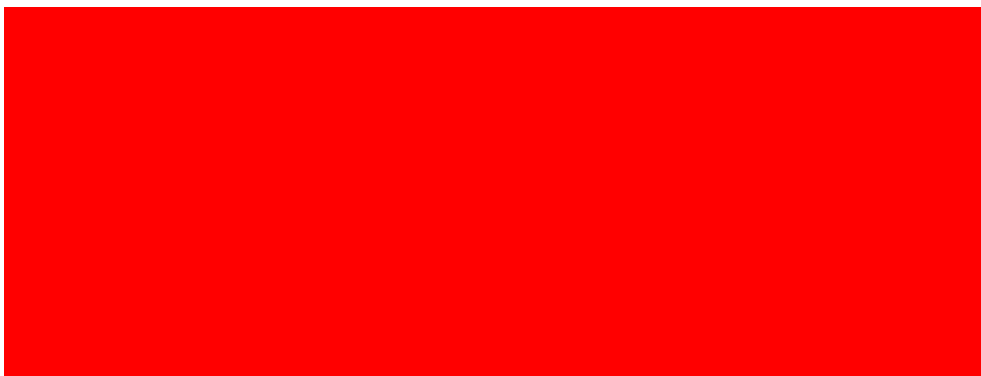
"..... Chúng ta đã thử trị liệu tinh thần của nàng, nhưng mỗi lần hơi có khởi sắc tình hình lại càng trở nên hồng bế....."

"..... Cuối cùng nàng biến thành bộ dáng này, ta nghĩ nàng có ý định muốn quên đoạn kí ức đáng sợ đó, diennndle,qu.y don cho nên nàng đã biến thành Lục Tình La trước khi gặp được Từ hoàng—— quên sạch tất cả mọi người....."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Chương 49.2

Phượng Tinh Xu lại "qua loa" thay đổi sự thật một lần nữa, che giấu chuyện có ý tốt thôi miên Lục Tinh La, đổi thành chính nàng "tự động" mất đi nhớ.

Kể ra mọi chuyện một hồi, Phượng Tinh Xu lập luận sắc sảo Lục Tinh La đau khổ thế thảm thế nào, khiến Từ Mộng Cơ và Trình Khả Diệu nghe đến đôi mắt đầm lệ, Die nda nle q u ydo n mà chủ nhân chính vẫn mang về mặt vô cùng nghi hoặc: đây là đang nói ta sao?

"..... Cho nên, rốt cuộc có gặp Từ hoàng hay không, muội cho rằng vẫn nên chờ Tinh đi tốt hơn rồi mới r lựa chọn đi!"

"Đúng, Tinh Xu nói đúng, phải khiến nương tốt hơn rồi tự mình lựa chọn..... A!? Tốt hơn!?" Từ Mộng Cơ đang phụ họa, đột nhiên chú ý tới một từ —— tốt hơn.

"Không phải muội nói cơ hội để nương có thể khôi phục trí nhớ sao?" Từ Mộng Cơ ngờ ngác hỏi.

"Đúng vậy!" Trình Khả Diệu vừa gạt lệ vừa "lên tiếng ủng hộ" Từ Mộng Cơ, bày tỏ hai người bọn họ đều nghe được.

Phượng Tinh Xu vô tội nháy mắt, "Con không có nói như vậy mà! Con chỉ nói muốn khôi phục trí nhớ của Tinh đi phải xem tình hình mà thôi!"

Từ Mộng Cơ và Trình Khả Diệu hai mặt nhìn nhau, đứng, nàng không nói, đều là do họ đoán được chưa!?

"Vay ý của muội là....." Từ Mộng Cơ không kịp chờ đợi hỏi.

Phượng Tinh Xu lại lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa, "Chỉ cần tìm được điểm mấu chốt khiến nàng thất thường, có lẽ là có thể khiến nàng hồi phục lại tâm tình, nói không chừng kích thích nàng khôi phục trí nhớ cũng có thể đấy chứ." Da.nze.quydo/nn Ban đầu phong bế trí nhớ của Lục Tinh La là lo lắng một khi nàng khôi phục trí nhớ, mà bọn họ lại không tìm được đứa bé của Lục Tinh La, khiến nàng sụp đổ lần nữa, cho nên Phượng Tinh Xu mới có thể để Hắc Linh Lung thôi miên ngăn trí nhớ của nàng lại.

Hôm nay, đã xác nhận Duy nhi chính là con trai của Lục Tinh La, như vậy điều bọn họ lo lắng cũng không còn nữa.

"Máu chốt? Máu chốt gì?" Từ Mộng Cơ vẫn khó hiểu.

"Thí dụ như nói..... Lúc ấy bởi vì bị đuổi giết mà sinh ra đứa bé trước....." Phượng Tinh Xu chậm rãi nói.

Trong mắt Trình Khả Diệu đột nhiên lóe ra một tia sáng. Đứa bé?

Từ Mộng Cơ mờ mịt, "Muội nói là..... hoàng đệ sao?" Làm sao có thể?

Hoàng đệ như vậy, ngay cả mình cũng không gần gũi với hắn, sao có thể khiến mẫu thân khôi phục trí nhớ đây? Chẳng lẽ nói..... Ở trong lòng nương, chính nữ nhi như nàng sống cùng mấy năm, lại kém hơn thai nhi chưa ra đời sao?

Lúc này, Phượng Tinh Xu không quản phản ứng của hai người, trực tiếp gọi một tiếng: "Duy nhi, đệ đi ra đi!"

Sau bức bình phong, bóng dáng Phượng Duy Tinh chợt xuất hiện, khiến Từ Mộng Cơ và Trình Khả Diệu không hề chuẩn bị lại sợ hết hồn.

"Duy nhi." Phượng Tinh Xu đứng lên, đi tới trước người Phượng Duy Tinh.

"Tinh nhi." Phượng Duy Tinh cúi đầu nhìn người trong lòng trước mặt.

"Duy nhi, còn nhớ rõ thân thể của đệ không?" Phượng Tinh Xu nhẹ giọng hỏi.

Phượng Duy Tinh gật đầu, "Dĩ nhiên nhớ! Cả đời này, ta cảm kích trời xanh nhất chính là đã đưa ta đến bên cạnh nàng."

Phượng Tinh Xu nghe vậy mỉm cười, tiếp theo đó đưa mắt nhìn Phượng Duy Tinh thật sâu, "Như vậy, Duy nhi, diennle,qu.y don đệ có tin tưởng lời ta nói?"

Phượng Duy Tinh không hề dị nghị gật đầu, "Dĩ nhiên tin tưởng!"

Phượng Tinh Xu cúi đầu, yên lặng dắt tay Phượng Duy Tinh đi tới trước mặt của Lục Tinh La, lại kéo tay Lục Tinh La, để cho hai người nắm tay nhau, lời nói chậm rãi nhưng rõ ràng từng chữ từng chữ truyền đến: "Duy nhi, ta muốn nói cho đệ biết, đây chính là nương của đệ, mẫu thân thân sinh của đệ!"

Phượng Duy Tinh vẫn được nắm tay rốt cuộc vào giờ khắc này choáng váng, thân thể run run.

"Cái gì!?" Ba giọng nói đầy khiếp sợ vang lên, Từ Mộng Cơ và Phượng Duy Tinh đều kinh ngạc, Lục Tinh La cũng thất kinh, ngược lại là Trình Khả Diệu trấn tĩnh nhất —— bởi vì bà đã sớm có suy đoán.

"Cái này cũng quá sức tưởng tượng rồi, muội nói đệ ấy là nhi tử của nương? Vậy bây giờ hoàng đệ đang ở trong Cúc uyển là ai?" Từ Mộng Cơ nhất thời không thể tiếp nhận tin tức lớn như vậy. Mặc dù tình ty đệ giữa nàng và Từ Nguyệt Hi cũng không sâu đậm, dieendaanleequydonn nhưng dù sao cũng là đệ đệ quen biết vài chục năm, làm sao trong một buổi sáng nói không phải thì là không phải đây?

Phượng Tĩnh Xu vẫn không để ý tới lời nói của Từ Mộng Cơ, nàng chỉ nhìn Phượng Duy Tĩnh thật sâu, thật sâu, trong mắt là câu hỏi không tiếng động: đệ tin tưởng ta sao?

Mặc dù bị lời nói của Phượng Tĩnh Xu làm cho kinh sợ, nhưng Phượng Duy Tĩnh cũng không bỏ qua ý hỏi và lo lắng che giấu trong mắt Phượng Tĩnh Xu.

Tim của hắn thoáng chốc đi ra từ trong con kinh hoàng, cũng vút sau đầu tâm tình kích động khi biết về thân thế đi —— không có gì quan trọng hơn Tĩnh nhi!

Đây là ý niệm ẩn sâu bén rễ trong lòng Phượng Duy Tĩnh.

Hắn nghiêm túc nhìn Phượng Tĩnh Xu, giống như lập lời thề nói: "Ta tin tưởng nàng!"

Phượng Tĩnh Xu rút cuộc thở một hơi —— trời mới biết vừa rồi nàng khấn trương tới mức nào!

Thấy Phượng Tĩnh Xu thả lỏng, Phượng Duy Tĩnh lại hỏi: "Nhưng mà, làm sao chuyện lại biến thành thế này? Làm sao ta lại biến thành Tĩnh di..... Ách, ta..... nhi tử của nương?" Mới quen biết nhau đã gọi nương, Phượng Duy Tĩnh quả thật rất không thích ứng.

Phượng Tĩnh Xu thở ra một hơi, ngược lại nhìn Lục Tĩnh La vẫn mang vẻ mặt khiếp sợ: "Chuyện này, sợ rằng phải đợi Tĩnh di khôi phục nhớ tự mình nói cho mọi người biết thì tốt hơn....."

Trong bóng tối, chỉ còn lại hai người im lặng.

Một giọng nữ dễ nghe vang lên: "Duy nhi, đệ trách ta sao? Trách ta trước đó không nói cho đệ biết sự thật, khiến đệ đột nhiên đối mặt với sự thật này."

Phượng Duy Tĩnh dịu dàng ngưng mắt thờ dài nhìn thiên hạ trước mặt, bàn tay thương tiếc xoa má phần mềm mại, "Tĩnh nhi, nàng rất khổ sở sao?" Cảm thấy dưới tay chính là cơ thịt cứng đờ, hắn tiếp tục nói: "Dieerndkdan/leeequhydonnn Có phải nàng vì có nên nói cho ta biết thân thế của ta mà phiền não thật lâu hay không? Làm ra quyết định hôm nay, hắn nàng đã dùng hết dũng khí lớn nhất chứ?"

Phượng Tĩnh Xu vẫn im lặng không nói.

Phượng Duy Tĩnh thờ dài, "Tĩnh nhi, Tĩnh nhi của ta, nàng muốn ta tự mình lựa chọn sao? Lựa chọn ở lại bên cạnh người thân, làm một hoàng tử cao cao tại thượng, hay là ở lại bên cạnh nàng làm một tiểu vương gia bình thường lại tràn đầy vui vẻ?"

Tiếp theo, thân thể hắn nghiêng về phía trước, đặt sức nặng toàn thân ở trên người Phượng Tĩnh Xu, giống như phải trừng phạt nàng không tin tưởng vậy, rồi lại sợ nàng không chịu nổi trọng lượng của hắn mà lặng lẽ rút đi một chút áp lực.

Hắn thổi làn hơi thờ ảm áp ở bên tai Phượng Tĩnh Xu, "Tĩnh nhi, nàng không biết sao? Biết ta sẽ chọn cái gì? Lần đầu tiên gặp nàng, từ lần đầu tiên nàng ôm ta, từ lần đầu tiên biết nàng là ai, ta đã..... không thể rời bỏ nàng được nữa!" Giọng của hắn càng trầm thấp, cánh môi như hoa hồng cũng như có như không khẽ chạm vào tai Phượng Tĩnh Xu, "Nàng muốn ta lựa chọn thế nào đây? Nàng đan võng tình, để cho ta cam tâm đắm chìm trong đó, không thể tiếp tục bận tâm cái khác, trong mắt, trong lòng chỉ có thể tràn đầy bóng dáng của nàng, ta như vậy, làm sao có thể thích hợp làm một hoàng tử chứ?"

Đột nhiên cười khê, "Ta đó! Chỉ thích hợp làm quân gia của Tĩnh nhi, quân' tam cung lục viện ' của Tĩnh nhi, nếu một ngày kia không có ta ở đây, ' hậu cung ' của Tĩnh nhi không nháo lên mới là lạ đó! Cho nên....."

Hắn lại thờ dài một lần nữa, "Tĩnh nhi, xin nàng đừng đẩy ta ra ngoài được chứ? Ta không muốn nhìn thấy dáng vẻ gãy giữa khổ sở của nàng —— nàng vốn không cần gãy giữa, bởi vì từ khi bắt đầu, Duy nhi đã là của nàng!"

Rút cuộc, Phượng Tĩnh Xu ngẩng mặt lên, trong mắt là cảm động, càng tuôn ra vô hạn tình yêu.

Đến lúc này, hắn vẫn lo lắng tâm tình của nàng!

Đại sự thân thế của hắn lại không đi lo lắng, ngược lại lo lắng đầu tiên là nàng có phải vì chuyện không nói cho hắn sự thật mà gãy giữa khổ não hồi lâu hay không. Hắn không biết ở bên tai của nàng nói tình ý của hắn bao nhiêu lần, dfienddn liequidoon nói sau khi hắn rời đi nàng sẽ không thuận lợi thế nào, nói hắn sẽ quản lý "Hậu cung" của nàng như thế nào, kê ra tên các nơi khắp thiên hạ sau này sắp sửa đi du lịch thế nào.....

Tất cả tất cả, đều ẩn trong mấy chữ cầu xin —— không để cho ta đi!

Phượng Tĩnh Xu cảm thấy tình yêu của nàng đối với Phượng Duy Tĩnh chưa từng mãnh liệt như này, nàng cũng chưa bao giờ ý thức được, Duy nhi của nàng đã là một nam nhân thành thực, hắn sẽ vì lựa chọn tương lai của bản thân —— hắn biết mình cần cái gì, hơn nữa đối với lựa chọn của mình, sẽ không hối hận!

Trong lúc bất chợt, nàng cảm thấy Duy nhi trước mặt, toàn thân cũng tản ra một luồng hấp dẫn riêng biệt của nam nhân thành thực, từ từ thu hút lấy nàng

Là hấn sao? Sẽ phải giao lần đầu tiên trong cuộc đời chính mình cho hấn sao?

Phượng Tình Xu mơ mơ màng màng tự hỏi trong lòng mình.

Đúng, chính là hấn, hấn chính là người bản thân nàng muốn giao phó!

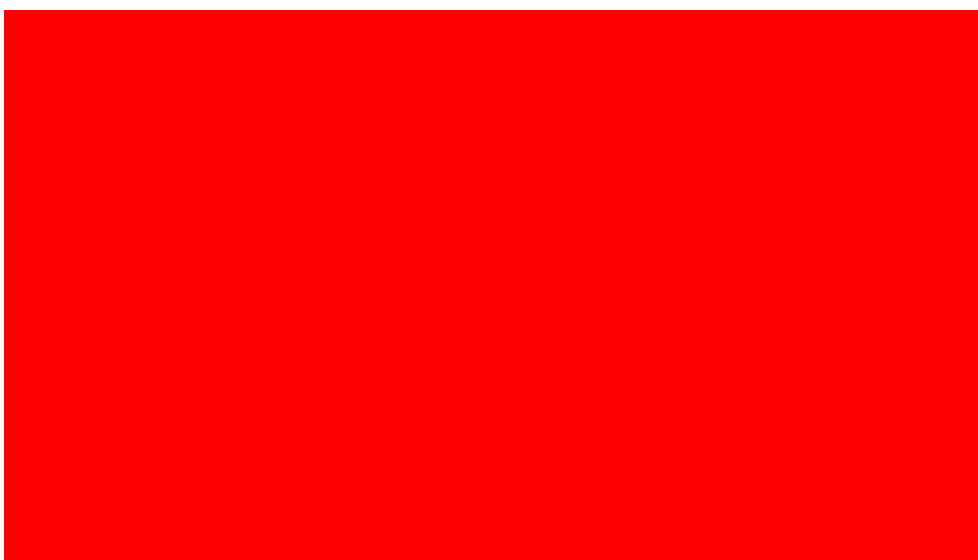
Nàng khẳng định trả lời.

Cuối cùng, hai thân thể hấp dẫn lẫn nhau rốt cuộc dựa vào nhau, ôm thật chặt lấy đối phương, bắt đầu một lần lột xác quan trọng nhất trong đời, cùng nhau vượt qua một buổi tối khá dài và tốt đẹp.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Chương 50

Lục Tình La thoát nhìn dịu dàng trang nhã, hơi thở như tâm gió xuân khiến người ta cho đây là một nữ tử điềm đạm thùy mị như nước.

Đây là ấn tượng đầu tiên của người bình thường đối với nàng.

Nhưng người càng hiểu Lục Tình La lại càng có thể cảm nhận được tính tình thật của nàng. Giai nhân như nước, tính tình cũng như nước. Mặc dù nước có thể chảy từng giọt nhỏ uyển chuyển dịu dàng, nhưng cũng có thể có thể sóng mãnh liệt hung hăng ập tới, Die nd da nl e q uu ydo n vừa nhu vừa cương. Còn có một câu cổ ngữ cho thấy một bản tính khác không dễ dàng phát giác của nước: cô chấp. Nước chảy đá mòn, nói chính là giọt nước yên lặng dùng nghị lực của nó xuyên thấu nam thạch còn cứng rắn hơn nó ngàn vạn lần.

Lục Tình La là một nữ nhân như nước, vì vậy tính tình của nàng không khác gì nước. Trong ngày thường âm áp dịu dàng đầy hàm xúc, nhưng nếu có ai chẳng biết tốt xấu chọc giận nàng, phải có dũng khí chịu đựng lửa giận ngập trời của nàng. Mà con người điển hình trong mệnh ngoài yếu như nàng, chỉ cần là chuyện nàng quyết định, chính là một trăm con trâu cũng kéo không nổi, trong tính cách kiên cường rất là hiếm thấy.

Gia đình Lục Tình La không tính là nhà đại phú đại quý. Trong nhà mẫu thân chỉ có một vị tỷ tỷ, mà từ sau khi di mẫu xuất giá, Trình gia cũng chỉ còn lại có một mình mẫu thân của Lục Tình La. Ở nơi này coi trọng hương khói chục năm, chỉ có hai nữ nhi Trình gia cũng coi như chặt đứt hương khói, nhưng lão gia phu nhân Trình gia cũng không như nhà người bình thường chỉ muốn một nữ tử, mặc dù thật đáng tiếc, nhưng bọn họ nghe mệnh trời, thỏa mãn khi có hai nữ nhi khéo léo hiểu chuyện.

Hai người Trình gia hài lòng, tiểu nữ nhi Trình Khả Hân lại không hài lòng, nàng biết tâm tư hai vị lão nhân gia, vì vậy nàng quyết định muốn chiêu rẻ, vì Trình gia kéo dài hương khói. Mà cũng thật sự để nàng tìm được một người vì nàng cam nguyện ở rẻ —— Lục Thúy Thân. Mặc dù sau này trải qua một cuộc "cách mạng gia đình", lao lực nước miếng nhị lão của Trình gia vẫn để nữ nhi của Trình Khả Hân mang họ "Lục", có điều trải qua quá trình rung động lòng người mức độ tuyệt đối là nóng nảy. Sự cố chấp của Lục Tình La, có lẽ là kế thừa từ Trình Khả Hân đi!

Mặc dù có di mẫu Trình Khả Diệu gả cho phú thương, nhưng từ trước đến giờ người Trình gia đều không đưa tay đòi tiền với di mẫu, một nhà trải qua cuộc sống bình thường rất là tiêu dao tự đắc.

Lớn lên dưới tình thế như vậy, tất nhiên dưỡng Lục Tình La thành người mang tính cách dịu dàng trang nhã, từ nhỏ gặp thúc thúc bá bá thăm thăm đi đi đều không ngừng khen nàng thông minh lanh lợi dịu dàng động lòng người, vô cùng yêu thích.

Tính tình dịu dàng và tướng mạo chọc người yêu thích của Tiểu Lục Tinh La khiến nàng được không ít nam hài tử thích, nhưng tiểu nam hài đều sẽ không biểu đạt tâm ý của mình, chỉ biết không ngừng khi dễ người trong lòng, hi vọng người trong lòng có thể vì vậy mà chú ý tới mình. Đáng thương tiểu Lục Tinh La cứ như vậy ba ngày hai bữa bị một đám nam hài tử chinh đến thể thảm, cho đến nữ hài kia xuất hiện.

Nàng là nữ nhi nhà đại phú trấn trên, từ nhỏ đã được nuôi thành bảo bối nuông chiều che chở, là người hoạt bát hiếu động, rất là bảo vệ đối với Lục Tinh La gặp mặt lần đầu tiên —— bởi vì nàng làm cho người ta có loại kích động muốn thương tiếc!

Sa khi nàng xuất hiện trong thế giới của tiểu Lục Tinh La, tiểu Lục Tinh La phát hiện, không còn có người khi dễ nàng!

Quan Âm Bồ Tát, là ngài nghe được cầu nguyện của tiểu La cho nên phái nữ anh hùng đến giúp tiểu La đuổi bại hoại sao?

Lục Tinh La còn nhỏ tuổi mang cặp mắt lóe lên tia sáng sùng bái nhìn Mộ Dung Huyền ngăn ở trước người nàng quơ múa quả đấm nhỏ, dieendaanleequydown ở trong lòng âm thầm hạ quyết định, nữ hài tử này, chính là bằng hữu tốt nhất tốt nhất tốt nhất trong cuộc đời nàng!

Cứ như vậy, tiểu Lục Tinh La và Tiểu Mộ Dung Huyền trở thành bằng hữu thân mật khăng khít, vô luận làm chuyện gì cũng sẽ thấy hai người giống như trẻ sinh đôi bình thường dính nhau vậy. Đối với loại tình huống này, người lớn hai nhà cũng là vui khi việc thành, tính tình hai người một dịu dàng quá mức, một kích động đến đáng sợ, khiến hai người chung đụng, lại cũng có thể bù đắp còn ảnh hưởng lẫn nhau, rốt cuộc tiểu Lục Tinh La cũng sẽ đánh bạo lấp ba lấp bấp bé trai giờ năm đấm trắng nhỏ nhắn lên nói với nam hài khi dễ nàng: "Hur, bại hoại! Còn, còn khi dễ ta ta liền đánh ngươi!" Mà Mộ Dung Huyền cũng có thể dần dần tĩnh tâm làm mấy việc nữ công. Biến hóa như thế khiến người lớn hai nhà đều rất vui mừng.

Mặc dù thân mật khăng khít, nhưng vẫn không đánh lại được thực tế, rốt cuộc sau một lần Mộ Dung Huyền vì Lục Tinh La bị người đá thương, người nhà Mộ Dung cảm thấy, không thể cứ để nữ nhi tiếp tục đánh nhau như vậy! Mặc dù đi theo tiểu cô nương Trình gia quả thật làm cho nữ nhi ở phương diện khác trở nên dịu dàng hơn, nhưng trên phương diện khác lại cũng thô lỗ hơn! Lần này đánh nhau bị thương, lần sau, lần sau sau nữa thì sao đây?

Vì vậy dưới nước mắt của tiểu Lục Tinh La và tiếng kêu khóc kháng nghị của Mộ Dung Huyền, Mộ Dung Huyền bị đưa đến núi sâu không biết tên học nghệ —— vì để cho nàng có thể học chút công phu tự vệ.

Lục Tinh La mất đi bạn tốt rất là bị thương, nhưng mặc dù bị thương, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, vì vậy nàng đầu đi phân tình hữu nghị ngây thơ này, về mặt giản ra đối mặt với tương lai. Chỉ là từ sau đó nàng không bằng hữu nữa.

Sau khi Lục Tinh La lớn lên tựa như một đóa hoa yêu kiều nở rộ vào sáng sớm, xinh đẹp, làm cho người ta không đành lòng hái, chỉ mong tính dưng một lều nhỏ ở bên cạnh bông hoa xinh đẹp này, ngày ngày chăm sóc cung chiều đóa hoa muốn về này. Người theo đuổi nàng xếp hàng từ đầu trần đến cuối trần, bà mai tới cửa cầu thân đều đến lại đi, bậc cửa cũng sắp bị đập bẹp, chỉ là cũng không có ai có được trái tim mỹ nhân, cho đến khi hấn xuất hiện.

Lần đầu tiên thấy hấn, Lục Tinh La đã bị nam nhân tuấn nhã bất phàm này hấp dẫn, ngờ ngác đi theo người nam nhân kia từ trên đường cái tới bên hồ còn không hề hay biết, cho đến khi hấn quay đầu, lộ ra một nụ cười vô cùng dịu dàng, Dieennndkan/leequhydonnm dùng giọng điệu mang theo từ tình không thể kháng cự hỏi: "Cô nương đây là muốn đi theo tới lúc nào? Nếu tại hạ hi vọng cô nương đi theo tại hạ về nhà nương tử của ta, không biết cô nương có nguyện ý không?"

Trong nháy mắt đó, từ trước đến giờ nữ tử Trình gia ngoan ngoãn dịu dàng quy củ như Lục Tinh La, mà lại như bị mê hoặc tâm hồn, gật đầu với hấn, cũng vì vậy, kết duyên cả đời.

Lục Tinh La vẫn luôn ngoan ngoãn, vì vậy người trong nhà cũng không quá chú ý tới một mặt tính cách khác trong nàng, cho đến lần này —— khi người nam nhân kia tới cửa cầu thân, hơn nữa sau khi tỏ rõ thân phận, phu thê Trình gia cùng kết luận, nữ nhi đi theo hấn sẽ không hạnh phúc! Vì vậy rất rõ ràng phản đối hôn sự của hai người. Lần phản đối này, Lục Tinh La vẫn luôn khéo léo nghe lời lại âm thầm mạnh mẽ với người trong nhà: nàng không muốn đoạn tuyệt quan hệ với hấn, nhất định phải ở cùng với hấn!

Chưa bao giờ nhìn thấy Lục Tinh La quật cường như thế, người nhà ít dám tin tưởng đây mới thật sự là Lục Tinh La —— nhưng lại không thể không tin tưởng —— nàng chưa từng tranh cãi với bọn họ, cũng không có khóc lóc ầm ĩ, nàng chỉ yên lặng nhốt ở trong phòng, cả ngày càng không ngừng viết chữ về tranh, nội dung tất cả đều là không thể rời khỏi một người —— Từ Diệp.

Loại kháng nghị im lặng này khiến người Trình gia không có cách nào, không thể làm gì khác hơn đi từ thành biên cảnh tới Long Hải thành, muốn để di mẫu Trình Khả Diệu giúp một tay khuyên nhủ. Kết quả cuối cùng cũng là lấy làm tiếc nuôi kết thúc, vì người trong lòng cuối cùng Lục Tinh La vẫn lựa chọn Từ Diệp, nhìn đau rời khỏi song thân.

Sau khi vào trong cung, bởi vì có Từ Diệp che chở chu toàn, Lục Tinh La cũng không có bị gây bao nhiêu khó khăn, sau khi Lục Tinh La lên làm hoàng hậu, bởi vì dịu dàng thiện lương của nàng khiến cho người trong cung đều rất thích nàng, cuộc sống của nàng trải qua như cá gặp nước. Lúc bọn họ có đứa bé đầu tiên, sông Mịch xảy ra lũ lụt, vì tìm hiểu tình hình nơi quan phủ cứu tế, Từ Diệp cải trang vi hành, sau đó gặp được người thay đổi cuộc đời bọn họ —— Mộ Dung Huyền lên núi học nghệ trở về.

Giống như Lục Tinh La, lần đầu tiên nhìn thấy, Mộ Dung Huyền đã bị Từ Diệp hấp dẫn, tiến tới yêu hấn. Chỉ là nàng không có vận tốt như Lục Tinh La, Từ Diệp cũng không có cảm giác gì với nàng.

Bởi vì lên núi nhiều năm, mà nhà Mộ Dung cũng đã sớm di cư đến Long Hải thành, vì vậy dọc đường Mộ Dung Huyền dây dưa với Từ Diệp trở lại Long Hải thành, di@en*dyan(lee^qu.donnm) sau đó người nhà báo lại mới kinh ngạc biết được bạn tốt lúc nhỏ của mình lại làm hoàng hậu!

Mộ Dung Huyền tới bái phỏng, lại một lần nữa thấy được người nam nhân luôn tâm tâm niệm niệm đó, lại phát hiện hấn lại là hoàng thượng Hí Triều

quốc, vị hôn phu của bạn tốt của mình!

Nhìn hai người Lục Tinh La và Từ Diệp cười đến rục rờ ngọt ngào ngào ở trước mặt nàng, trái tim vốn hồn nhiên của nàng bắt đầu vận vẹo —— nàng vừa không ngừng ghen tỵ vận tốt của Lục Tinh La, vừa lợi dụng quan hệ với Lục Tinh La để kéo gần khoảng cách với Từ Diệp, cố gắng dẫn tới sự chú ý của hắn.

Cứ như vậy đã qua vài năm, nàng cũng từ từ để cho bạn tốt của mình "trong lúc vô tình" phát hiện mình có cảm tình đối với Từ Diệp và phải “đấu tranh” giữa bạn tốt và người trong lòng.

Lục Tinh La chưa bao giờ hoài nghi Mộ Dung Huyền cũng vì sự phát hiện này mà mặt ủ mày chau —— một bên là người trong lòng, một bên là bằng hữu tốt nhất tốt nhất tốt nhất của nàng, nàng nên làm cái gì?

Cuối cùng, cơ hội của Mộ Dung Huyền rốt cuộc đã tới —— Lục Tinh La lại mang thai.

Lần này, nàng không ngừng ám hiệu Lục Tinh La, một người nam nhân trong lúc thê tử mang thai "nhìn" khổ cực cỡ nào, làm thê tử nên "thông cảm" cũng trợ giúp phu quân giải quyết "vấn đề". Lục Tinh La thông minh lanh lợi nghe hiểu ý của Mộ Dung Huyền, vì vậy nàng rốt cuộc chịu đựng đau lòng cho hai người một cơ hội —— nếu như bọn họ đến được với nhau.

Mà Mộ Dung Huyền biết rõ Từ Diệp sẽ không phản bội Lục Tinh La, vì nắm lấy cơ hội này, lập tức xin ca ca của nàng Mộ Dung Vũ một bọc thuốc —— thuốc thúc đẩy "chuyện tốt".

Sau đó, Mộ Dung Huyền rốt cuộc được như nguyện ngồi lên vị trí Huyền phi —— đây là Lục Tinh La bức bách Từ Diệp nhất định phải phụ trách mới có được, dĩ nhiên liệgiuodon chỉ là cũng đủ rồi, ít nhất nàng có thể quang minh chính đại với Từ Diệp, không phải sao?

Nhưng có câu nói "Lòng người không nên rắn nuốt voi", Mộ Dung Huyền chính là như vậy, sau khi lấy được còn muốn nhiều hơn, nàng muốn để Từ Diệp chỉ có một mình nàng, nàng muốn để cho đứa bé của nàng trở thành đứa bé duy nhất của Từ Diệp, nàng muốn để cho đứa bé của nàng lên làm hoàng đế, nàng muốn.....

Mà không mặc kệ nàng muốn cái gì, đều phải thanh trừ "trở ngại" Lục Tinh La này! Cho nên, nàng lại bắt đầu chuẩn bị một cuộc âm mưu, muốn loại bỏ Lục Tinh La và đứa bé trong bụng nàng ta.

Đời này của nàng thậm chí đã chỉ không quên được về mặt kinh ngạc của Lục Tinh La khi nhìn nàng lúc ấy, khi nàng ôm đứa bé mà Lục Tinh La vừa mới sinh ra dùng nét mặt chân thành nhất nói với nàng: "Tiểu La, ngươi yên tâm, con của ngươi sẽ cùng lên đường với ngươi." Thì cho tới nay ghen tỵ và ác độc đều bị nàng che giấu rốt cuộc đều đã bộc lộ ra ở trước mặt Lục Tinh La.

"Các ngươi làm sạch sẽ một chút, đừng để người điều tra được!" Nàng nói như vậy với đám tặc ngay tại chỗ.

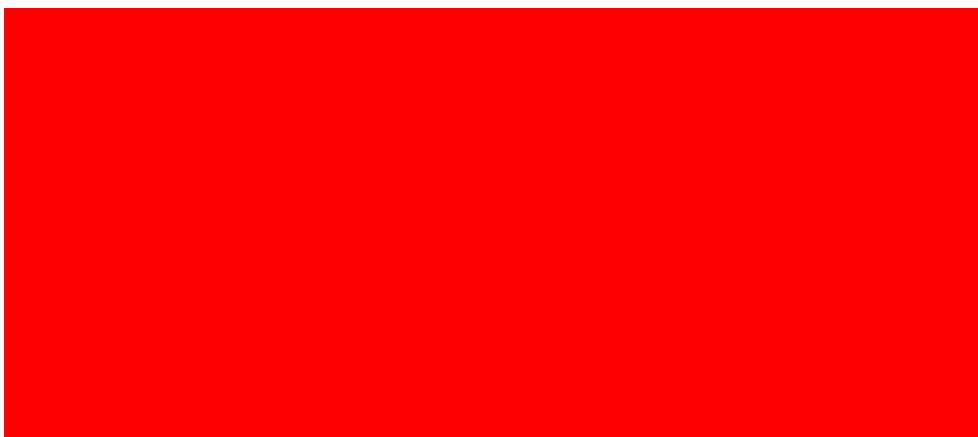
Cuối cùng nàng ta nói với Lục Tinh La là: "Mặc dù bây giờ Diệp vẫn thích ngươi, nhưng sau khi ngươi chết hẳn chính là của ta! Mà con trai của ta sẽ thế thân con của ngươi trở thành quân chủ đời sau của Hí Triều quốc! Tiểu La, ngươi nghỉ, Diệp sẽ đối đãi với ta như thế nào khi liều chết cứu được nhi tử của bạn tốt ư? Đặc biệt là....." diennnle,qu.y don Ánh mắt nàng ác độc nhìn thai nhi trên tay, "Vì cứu đứa bé này, đứa bé của chính ta lại bị người giết....."

Diệp sẽ bởi vì áy náy và cảm kích mà chăm sóc nàng cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Chương 51

Sáng sớm, một bóng dáng nhu nhược chân chừ, lưỡng lự ở bên ngoài viện của Kim Bích Đặc.

Chỉ thấy một đầu tóc đen của người nợ rũ xuống bên vai, làm gương mặt dịu dàng tràn đầy khí chất của người trí thức càng thêm tái nhợt, bên dưới hai mắt trong veo như nước là hai quầng thâm, hiển nhiên người này buổi tối cũng không ngủ ngon. Mà giờ khắc này, trong mắt của nàng tràn đầy sợ hãi, hồi hận và gầy gầy, vẻ mặt lo lắng, phức tạp và khiếp sợ, cặp mắt thỉnh thoảng nhìn lại trong sân, hy vọng có thể thấy được người trong kỳ vọng xuất hiện.

Rốt cuộc, một bóng người màu vàng chậm rãi đi ra, bên cạnh còn đi theo hai gã sai vặt, hẳn đang dặn dò hai gã sai vặt sau lưng việc gì đó, vừa nói vừa đi về phía trước.

Khi thấy người bên ngoài viện, hần ngăn ra, "Thấm Nhụy, sáng sớm sao muội lại đứng ở đây?"

Vừa nhìn thấy biểu ca, Tịch Thấm Nhụy đột nhiên "hu hu" khóc, nước mắt to bằng hạt đậu không ngừng rơi xuống, đáng vẻ bi thảm này làm cho người ta nhìn không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Sáng sớm đã nhìn thấy biểu muội dịu dàng có tri thức hiểu lễ nghĩa của mình chạy đến trước mặt mình khóc, Kim Bích Đặc có chút kinh ngạc.

"Thấm Nhụy, đã xảy ra chuyện gì? Là có người ức hiếp muội sao?" Kim Bích Đặc vội vàng tiến lên an ủi, "Nói cho biểu ca biết, biểu ca đi giúp muội dạy dỗ hần!"

Tịch Thấm Nhụy khóc nửa ngày, rốt cuộc thút tha thút thít nói: "Biểu, biểu ca, ô ô..... Muội biết sai rồi, muội không nên, làm như vậy, ô ô....." Nói xong, nàng lại bắt đầu nước mắt tràn lan, "Tối hôm qua cả một buổi tối cũng không dám ngủ, chỉ sợ..... trong lòng muội rất sợ, ô ô..... muội cảm thấy được giống như có một đôi mắt ngoan độc nhìn chăm chăm muội...muội rất sợ thực sự rất sợ....." Nói xong, toàn thân Tịch Thấm Nhụy run lẩy bẩy, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Chưa từng thấy biểu muội thất lễ như vậy Kim Bích Đặc vội vàng ôm lấy nàng trấn an vỗ nàng, sợ hù dọa nàng, vì vậy dùng giọng điệu dịu dàng nói: "Thấm Nhụy, đừng sợ, đừng sợ, nói cho biểu ca, muội đã làm gì? Chỉ cần nói cho biểu ca, cũng không cần sợ hãi nữa!"

Tịch Thấm Nhụy dần dần yên tĩnh lại, nàng đáng thương rúc vào trong lòng Kim Bích Đặc, đứt quãng nói: "Tối hôm qua, muội...muội mời công chúa đi thưởng trà....."

"Thưởng trà? Chuyện tốt mà! Trình độ trà nghệ của công chúa rất cao, muội có thể đi theo nàng học được mấy ngón nghề cũng rất lợi hại!" Kim Bích Đặc tiếp lời Tịch Thấm Nhụy.

Tịch Thấm Nhụy nhỏ giọng nói: "Muội...muội muốn mời công chúa đến Cúc uyển đi....."

Cúc uyển? Đó không phải là viện của hoàng tử Việt Sa quốc Long Ứng Quân sao?

Kim Bích Đặc thông minh lập tức nghĩ tới Long Ứng Quân, sau đó kết hợp với sự khác thường sáng sớm hôm nay của Tịch Thấm Nhụy, một linh cảm bất an đang dâng lên trong đầu, Kim Bích Đặc đè nén lo lắng trong lòng, tiếp tục dịu dàng hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tịch Thấm Nhụy chôn ở trong lòng Kim Bích Đặc sắc mặt lại tái nhợt thêm một phần, nàng khiếp sợ nói: "Sau, sau đó....."

Lời còn chưa nói hết, một tiếng thét chói tai ngất trời đột nhiên vang lên, khiến Kim phủ sáng sớm còn đắm chìm trong giấc ngủ hưng hăng run lên một cái.

Bốn người trước viện sững sờ, tiểu Kim tử nghi ngờ hỏi: "Đây là ai đang kêu vậy? Âm thanh đó hình như là từ....."

"Cúc uyển truyền tới." Tiểu Ngân tử tinh táo trầm ổn lập tức tiếp lời nói.

Cúc uyển!

Trong lòng Kim Bích Đặc cứng lại, thả Tịch Thấm Nhụy trong lòng ra giọng nói hấp tấp: "Đi, đi Cúc uyển!" Nói xong dẫn đầu chạy tới Cúc uyển.

Đề lại ba người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là tiểu Ngân tử dùng giọng điệu gấp gáp nói: "Biểu tiểu thư, da.nlze.quydo/nn bây giờ chúng ta phải đuổi theo chủ tử, người tự mình đi tới hay là muốn chúng ta giúp người đi đây?"

Tịch Thấm Nhụy cắn cắn môi, nhìn về phía Cúc uyển, trong mắt có lo lắng, lòng đầy căm phẫn, nói với tiểu Ngân tử: "Các người mang ta đi!"

Đứt lời, tiểu Ngân tử nói một tiếng "đắc tội", một tay ôm lấy hai người Tịch Thấm Nhụy và tiểu Kim tử dùng khinh công chạy.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Nếu như dùng hạnh phúc để cân nhắc cảm giác thỏa mãn cả đời một người, Phượng Duy Tĩnh muốn lớn tiếng tuyên bố với toàn thể giới, hần, Phượng Duy Tĩnh, chính là người hạnh phúc nhất, thỏa mãn nhất trên thế giới này!

Ngồi dậy, ánh mắt chớp cũng không chớp ngưng mắt nhìn chăm chăm gương mặt tuyệt mỹ trước mắt, dịu dàng như vậy, đẹp như vậy, trên khuôn mặt ngủ say là một mảnh hồn nhiên, đơn thuần giống như đứa trẻ con mới sinh.

Giờ phút này, hắn không cần phải dùng ngôn ngữ gì nữa để hình dung vẻ đẹp của nàng, mỗi một phần mỗi một tấc của nàng cũng đã sớm in sâu thật sâu tại đáy lòng của hắn, dung nhan không cần nhìn cũng có thể buộc vòng quanh khiến người ta si mê. Hắn chỉ lẳng lặng ngưng mắt nhìn nàng, sợ giờ khắc này có được chỉ là một trong rất nhiều giấc mộng đẹp của hắn, khi mặt trời mọc lên thì người bên cạnh sẽ biến mất không thấy nữa.

Khe khẽ thở dài một hơi, hắn không hỏi hận.

Lựa chọn nàng hắn tuyệt không hối hận. Nếu như năm đó không có nàng, hắn sớm đã bị chết rét, chết đói ở góc đường rồi, sao còn có thể có cuộc gặp gỡ sau này chứ? Nếu như không phải nàng, hắn cũng không thể gặp lại được mẫu thân thân sinh của mình, cũng không biết phụ thân của mình rốt cuộc là ai, tại sao hắn lại bị người vứt bỏ ở trên đường?

Tất cả của hắn đều là nàng ban cho, ý nghĩa cho việc hắn tồn tại chính là vì nàng, sao nàng sẽ cho là hắn sẽ vì một vị trí, hoặc là tình cảm huyết thống chưa từng có mà buông tha nàng, người quan trọng như sinh mạng của hắn chứ?

Một bàn tay mang theo tình yêu say đắm sâu đậm và cung chiêu, di chuyển trên hình dáng quen thuộc, chạy..... xuống phía dưới, ngọn lửa trong mắt càng đậm, hô hấp cũng dần dần gấp gáp.

Đột nhiên, mỹ nhân ngủ say không hề báo động trước lên tiếng: "Chàng còn chưa xem đủ chưa sao?"

Phượng Duy Tĩnh ngừng tay lại, dừng ở trên trắng nõn mê người, nhẹ nhàng bóp.

"Không đủ, cả đời xem cũng không đủ." Phun ra hơi thở nóng rực nhuộm đỏ vành tai tỉnh táo.

Chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt tím lờ ra một cổ phong tình mê người, còn có một cổ hương vị nữ nhân làm người ta hít thở không thông, trải qua một buổi tối, Phượng Tĩnh Xu hoàn toàn lột xác thành một nữ nhân phong hoa tuyệt đại.

Phượng Duy Tĩnh lại cứng lại, ngọn lửa thiêu đốt rừng rực trong mắt, hắn lăm lăm áp nữ nhân dưới người, "..... Không, là đòi đòi kiếp kiếp cũng không đủ!"

Phượng Tĩnh Xu nở ra một nụ cười xinh đẹp, ngẩng đầu lên chờ đợi.....

Hai người vừa mới chạm vào nhau, còn chưa kịp triển khai đại chiến "vật lộn" thiên lôi địa hỏa oanh oanh liệt liệt, một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa liền khiến hai người đang lâm vào lửa nóng thì như bị tạc một chậu nước lạnh.

Phượng Duy Tĩnh và Phượng Tĩnh Xu môi dán môi, dẫn đến một nửa lưỡi nóng cứ như vậy dừng ở giữa hai người, bốn con mắt tròn to sững sờ nhìn đối phương, không biết nên làm cái gì? Tiếp tục cho "lửa" của hắn hạ xuống hay đi ra xem thử xảy ra chuyện gì đây?

Chỉ chớp mắt sau, không cần bọn họ quyết định, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân, còn có tiếng chuông "leng keng leng keng".

Tuân Thư đến rồi!

Hai người lập tức giống như lò xo nhanh chóng văng ra, Phượng Tĩnh Xu cầm y phục của Phượng Duy Tĩnh ném vào trong ngực của hắn đẩy hắn đến sau bức bình phong, "Mặc quần áo!"

Chờ khi Phượng Duy Tĩnh bắt đầu mặc quần áo, mấy Lục Linh Lung lập tức thoáng hiện, lấy tốc độ nhanh chóng xử lý thỏa đáng cho Phượng Tĩnh Xu, khi Phượng Duy Tĩnh đi ra khỏi bình phong, Phượng Tĩnh Xu đã vinh quang chói lọi đứng ở trước mặt hắn.

Phượng Duy Tĩnh ngừng lại, kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy?"

Phượng Tĩnh Xu thần bí cười cười.

"Àm!" Cửa đột nhiên bị người đá một cước văng ra, d,0dy!q,d "Tỷ tỷ, tỷ tỷ!" Một bóng dáng đỏ lửa nhào tới, "Tỷ tỷ, đúng là tiếng kêu dọa người!"

Phượng Tĩnh Xu xoay người, kịp thời tiếp nhận thân thể Tuân Thư, khẽ nhíu mày.

Mặc dù có Thẩm Xu Văn trợ giúp, nhưng thân thể chịu đựng một đêm cuồng nhiệt hoan ái vẫn còn có chút đau nhức, khi tiếp được Tuân Thư, cơn đau nhức này càng thêm rõ ràng.

"Tĩnh nhi, có khỏe không?" Phượng Duy Tĩnh vội vàng tiến lên một bước quan tâm hỏi.

Hắn biết lần đầu tiên của nữ tử đều rất đau, nhưng nhìn nàng giống như cũng không tỏ ra vẻ khổ sở gì, còn tưởng rằng thật ra thì cũng không đau, nhưng giờ phút này nhìn thấy nàng cau mày, hắn âm thầm trách mắng mình là không biết tiết chế, khiến người trong lòng chịu khổ.

"Không sao." Phượng Tĩnh Xu lắc đầu.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy!?" Nghe được câu hỏi của Phượng Duy Tĩnh, Tuân Thư vội vàng đứng dậy, hốt hoảng kiểm tra trên dưới Phượng Tĩnh Xu.

"Tỷ tỷ không sao." Phụng Tình Xu kéo Tuân Thư tay trấn an nói.

"Thật không sao chứ?" Tuân Thư vẫn không yên lòng.

Lúc này, một giọng nói mang theo nồng đậm hoa đào truyền tới: "Thư nhi, đệ cứ yên tâm đi! Tỷ tỷ của đệ không sao! D,0dylq.d Nàng ấy à, khỏe lắm!" Giọng nói tươi cười mang theo vị chua.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Chương 51.2

Cửa phòng Phụng Tình Xu, lập tức xuất hiện ba bóng dáng.

"Hong ca ca, tỷ tỷ thật không sao chứ?" Tuân Thư lại một lần nữa dò hỏi.

"Không sao!" Hoa Ngọc Dung khẳng định trả lời, trong mắt nhìn về phía hai người đứng chung một chỗ có chút ghen tuông, ngay sau đó bị đè xuống.

Đều ở chung một chỗ, sao hẳn lại không biết tối ngày hôm qua ai ở lại trong phòng nàng! Chắc hẳn cũng sẽ không thể cái gì cũng không xảy ra đi!

Tình Ảnh cũng đứng ở ngoài cửa chỉ lẳng lặng coi giữ, không nói câu nào, trong mắt một mảnh tình ý vô tận.

Mà nhìn cả người Phụng Tình Xu tản ra hương vị nữ nhân, trong mắt Phụng Hàm Tiểu thoáng qua đau đớn, quả nhiên..... cuối cùng nàng vẫn không thuộc về mình sao!?

Mấy người đứng trong cửa ngoài cửa, giờ khắc này, tất cả đều yên lặng.

Một loạt tiếng bước chân lại vang lên, hai người cũng nhanh chóng chạy tới, là Tử Mộng Cơ và Tử Nguyệt Hi.

Vọt vào phòng, "Hoàng....." Tử Mộng Cơ vừa muốn mở miệng gọi "hoàng đệ", đột nhiên nhìn thấy Phụng Tình Xu trừng mắt, lập tức sửa lại, "Tình Xu! Đã xảy ra chuyện gì?"

Biết Phụng Duy Tình chính là hoàng tử Hí Triều quốc không có nhiều người, giờ phút này cũng không nên để lộ khắp nơi, huống chi bây giờ còn có Tử Nguyệt Hi ở chỗ này. Trải qua một buổi tối, rốt cuộc Tử Mộng Cơ biết tại sao trải qua thời gian dài nàng lại không gần gũi với hoàng đệ "cùng mẫu một bào" này, ngược lại sinh ra cảm giác thân thiết với một thiếu niên mới biết không lâu!

Nghĩ đến tối hôm qua mẫu hậu chảy nước mắt kể chuyện xảy năm đó nói cho các nàng biết, lòng của nàng vừa đau vừa hận, mà món nợ này, nàng nhất định sẽ tìm nữ nhân kia đòi lại!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tử Mộng Cơ nhìn về phía Tử Nguyệt Hi ở một bên lạnh đi mấy phần, mang theo từng tia bén nhọn.

Tử Nguyệt Hi không phát hiện hoàng tỷ khác thường, đôi mắt của hắn chỉ lo tham lam thèm thuồng nhìn Phụng Tình Xu càng xinh đẹp.

"Hình như là âm thanh truyền tới từ bên Cúc uyển, chúng ta đi qua xem thử đi!" Tình Ảnh lên tiếng nói.

Cúc uyển?

Phượng Tinh Xu nhượng mảy, lập tức gạt đầu, lôi kéo Tuân Thư đi ra ngoài, "Đi thôi, đi xem thử!"

Giờ phút này trong Cúc uyển đã là tiếng thét chói tai tiếng la khóc tức giận mắng không ngừng, trong đó còn kèm theo tiếng rống giận dữ của nam nhân, quả thực là hỗn loạn tới cực điểm.

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này!?" Tiếng nữ nhân thét chói tai không ngừng, tức giận chất vấn nam nhân ở trước mắt.

"Quý mới biết vì sao ta ở chỗ này!" Nam nhân cũng không phải là chủ nhân để nói chuyện, cũng tức giận rống lại.

"Ngươi đã làm cái gì với ta!?" Nữ nhân vẫn thét lên như cũ.

"Ta mới phải hỏi ngươi đã với ta làm cái gì đây!" Nam nhân cũng tức giận chất vấn, "Tối hôm qua hẳn là ta ở bên ngoài, làm sao ta lại trở về! Nơi này không phải gian phòng của ta, nơi này là nơi nào!? Còn nữa, sao người lại bò lên giường của ta!" da.nlze.qu.ydo/nn Tiếp theo vẻ mặt dăm tà nhìn nữ nhân ôm chần trước mắt, phía dưới cái chần chẳng có cái gì cả, "Chẳng lẽ là ngươi đã sớm ái mộ bản hoàng tử, thừa dịp bản hoàng tử say rượu liền bò lên giường của bản hoàng tử?"

Trên gương mặt anh tuấn lại lộ ra vẻ bi ối, miệng đầy lời nói xằng nói bậy, khiến nữ nhân vốn khiếp sợ thần kinh càng thêm điên cuồng, không khỏi xuất khẩu mắng: "Phi! Ngươi là hoàng tử gì chứ, để ngươi xách giày cho bản tiểu thư cũng không xứng, bản tiểu thư còn để ý ngươi!? Ngươi mơ đi!"

Chưa từng bị người làm nhục như thế sắc mặt nam nhân trầm xuống, "Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám nói chuyện với bản hoàng tử như vậy!"

Nữ nhân ngẩng đầu lên, cao ngạo nói: "Chỉ bằng loại hoàng tử như ngươi mỗi ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm vô dụng, nói với ngươi cũng là do bản tiểu thư ban ân!"

Trong mắt nam nhân đột nhiên thoáng qua một tia lệ khí, gờ tay lên không chút do dự hung hắng đánh xuống.

"Chát!" Một tiếng tát vang dội ở bên trong phòng.

Nữ nhân che gương mặt đỏ lên, khóe miệng chậm rãi chảy ra giọt máu tươi đỏ sẫm, nàng ngạc nhiên mở to cặp mắt không dám tin nhìn nam nhân trước mặt.

Yên lặng ba giây, chợt bộc phát ra tiếng mắng chửi bén nhọn: "Ngươi lại dám đánh ta! Tên nam nhân thói tha này!!!" Vừa mắng vừa vung chần gắmg giường nanh múa vuốt đánh tới nam nhân, mười ngón tay thon dài, đầu ngón tay sắc bén, chộp tới trên gương mặt anh tuấn của nam nhân.

"A! Nữ nhân ti tiện, ngươi lại dám cào ta!" Nam nhân cũng không phải là người dễ đối phó, xòe tay lớn, bắt đầu đánh nhau "bốp bốp".

Trong lúc nhất thời, trong phòng vang lên tiếng ầm ĩ, tiếng mắng chửi bên tai không dứt, cực kỳ náo nhiệt.

Kim Bích Đặc vội vã chạy tới bước vào bên trong viện chỉ nghe thấy âm thanh huyền náo bên trong, vốn là lo lắng sắc mặt càng thêm hoảng loạn, hắnbước nhanh xông vào bên trong, ba người tiểu Kim tử, tiểu Ngân tử và Tịch Thẩm Nhụy ba người theo đuôi sau lưng mà đến cũng đi theo hắnxông vào, đi theo sau lưng ba người còn có đoàn người Phượng Tinh Xu chạy tới xem náo nhiệt, chỉ là ba người trước mặt không để ý đến.

"Ầm!"

Một tiếng vang thật lớn, một buổi sáng sớm, cánh cửa của Kim gia bị người vô tình đá một cước đập nát.

"Tiểu Kim Khố!" Kim Bích Đặc vừa xông vào trong nhà vừa lo lắng kêu to, "Tiểu Kim Khố! Tiểu Kim ——" Cao giọng thét lên chợt ngưng lại, hoảng loạn trên mặt Kim Bích Đặc ngược lại biến thành vẻ mặt cổ quái và lúng túng, "Cái này, ha ha, cái gì ta cũng không còn thấy, không thấy, các ngươi tiếp tục, tiếp tục....."

Nhìn hai người bên trong nhà đã hóa đá, một vệt đỏ hồng hiểm thấy trên mặt Kim Bích Đặc rút nhanh, cười quay ngược lại đi ra ngoài.

"Biểu ca! Đã xảy ra chuyện gì?" Còn chưa lui ra ngoài, một giọng nữ lo lắng vang lên, ba bóng dáng đã xông vào.

"Biểu ca, biểu ca —— a!?" Tiếng kêu vội vàng bỗng chốc chuyển thành tiếng rút khí kịch liệt, cặp mắt Tịch Thẩm Nhụy mở to nhìn hai người cứng ngắc trước mắt, hít một hơi, đột nhiên lại phát ra một hồi tiếng thét chói tai: "A ——!" Gương mặt trắng noãn hiện đây vệt đỏ ửng hai tay hốt hoảng che mắt, "Cái gì ta cũng không thấy, không thấy!"

Mà tiểu Kim tử và tiểu Ngân tử vừa tiến đến liền phát hiện hai "pho tượng" cũng hít một ngụm khí lạnh sau đó lập tức từ cúi thấp đầu rồi khỏi bên ngoài, lại bị một nhóm người theo sau đó mà đến chặn lại đường lui.

"Này! Ta nói, chẳng lẽ tối hôm qua là đêm xuân sao? Sao khắp nơi là đêm xuân vậy?" Trong giọng nói đào hoa rõ ràng xen lẫn ý muốn xem cuộc vui.

"Ha ha! Khi nào thì Vu cô nương và Quân hoàng tử trở nên tốt vậy? Thật sự rất đáng mừng đó!" Phượng Tinh Xu nháy đôi mắt đẹp màu tím, khóe môi nhếch lên một nụ cười.

"Xu, đừng nhìn, cẩn thận đau mắt hột." Tình Ảnh nhắc nhở, không để cho Phụng Tình Xu đi xem một pho tượng hoàng tử "không mặc đồ".

"Tỷ tỷ, bọn họ thật kỳ lạ đó! Tại sao lại không mặc y phục vậy?" Ngay sau đó giọng Tuân Thư ngây thơ vang lên.

"Thư nhi, đừng nhìn!" Mấy giọng nói đồng thời vang lên, theo sau giọng nói chính là mấy đôi lớn nhỏ không đều tay đặt lên đôi mắt ngây thơ của Tuân Thư.

Mấy giọng nói này, rốt cuộc gọi hồn hai "pho tượng" này về, tiếp đó lại là một hồi tiếng thét chói tai kinh thiên động địa vang lên.

Mọi người không khỏi che kín lỗ tai của mình, rồi rít ròi khỏi phòng, chờ hai người bên trong tự lo liệu cho bản thân xong.

Đám người vừa lui ra, người ở bên trong vội vàng hấp tấp cầm quần áo mặc vào trên người mình, cũng bất chấp vấn đề có xấu hổ hay không.

"Két ——" Cửa mở ra, một bóng dáng màu trắng nhanh chóng chạy ra, đầu thương yếu đuối khóc thê thảm nhào về phía Phụng Duy Tình —— ở bên cạnh Phụng Tình Xu, lại bị Phụng Duy Tình chột lóe, trốn ra.

"Ô ô ô..... Duy Tình ca ca, huynh phải giúp Oánh nhi làm chủ!" Đôi mắt hàm chứa nước mắt trong suốt, Vu Phó Oánh khóc đến thảm thương. Trong lòng thâm hận, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy!? Rõ ràng nên uống thuốc là tiện nhân Phụng Tình Xu này, rõ ràng nên buông thả với tên nam nhân thói tha Long Ứng Quân này chính là con tiện nhân Phụng Tình Xu kia, làm sao lại biến thành như vậy!?

Phụng Duy Tình đứng ở một bên nhìn Vu Phó Oánh khóc thê lương, trong mắt không có một chút tình cảm. Hắn nhìn Long Ứng Quân theo sau ra ngoài, "Chuyện này ta không làm chủ được, lớn nhất nơi này vẫn là Hàm Tiểu vương gia, người tự xin hắn làm chủ đi!"

Phụng Hàm Tiểu lập tức ăn ý đón lấy cây gậy, hần hỏi trước: "Hai vị có thể nói thử chuyện này rốt cuộc là như thế nào được không?"

Long Ứng Quân không sao cả khoát khoát tay, đôi mắt giả hoạt đảo quanh ở trên người Phụng Tình Xu, không tập trung nói: "Sao ta biết! Tối hôm qua ta đi ra ngoài uống hoa..... Khụ khụ! Uống rượu, uống đến say khướt, sau khi tỉnh lại thì đã trở thành như vậy! Ta còn muốn hỏi nàng là đã xảy ra chuyện gì đó! Có phải coi trọng bản hoàng tử cho nên mới nhân cơ hội leo lên giường của bản hoàng tử hay không?" Nói xong, lại tha thiết tặng thêm một câu cho Phụng Tình Xu: "Hắc hắc! Công chúa, đây cũng không phải là do ta có ý đó! Nàng có thể tha thứ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Chương 51.3

Phụng Tình Xu cũng không thèm nhìn hắn một cái, trực tiếp nói: "Chuyện này bản cung không biết, vẫn nên mời đường huynh xử lý đi!"

Phụng Hàm Tiểu chuyển sang hỏi Vu Phó Oánh, "Vu cô nương, như vậy người nói sự việc này là thế nào đây?"

"Ta..... Ta....." Vu Phó Oánh á khẩu, nàng phải thế nào nói? Nói nàng vì hãm hại Phụng Tình Xu, tự mình dẫn người chạy đến thanh lâu khiêng Long Ứng Quân về, kết quả lại hãm hại bản thân mình?

Không! Không thể nói như vậy, chuyện cho tới bây giờ, nói gì cũng kéo tiện nhân Phụng Tình Xu này xuống nước! Còn có nữ nhân ngu xuẩn hỏng việc nhiều hơn là thành công!

Ánh mắt Vu Phó Oánh đầy oán hận quét qua Phụng Tình Xu và Tịch Thấm Nhụy, vẻ mặt càng thêm trở nên buồn bã vô tội, "Ta..... Ta cũng không biết! Tôi hôm qua ta thấy hai gia đình mang hoàng tử về, lo lắng hạ nhân chân tay vụng về phục vụ không tốt, tốt bụng giúp bọn hần mang hoàng tử tới gian phòng cách vách nghỉ ngơi, kết quả bởi vì quá khát đã uống nước trà trên bàn, ai biết uống xong gục xuống, sau khi tỉnh lại đã..... đã..... hu hu hu.....! Phụ thân! Nương! Nữ nhi không muốn sống! Hu hu!"

Nghe lời Vu Phó Oánh nói, trong mắt Phụng Tình Xu lóe lên ác liệt, trà!?

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tịch Thấm Nhụy đứng ở bên cạnh Kim Bích Đặc, quả nhiên nhìn thấy nàng càng rụt rè hơn, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Nói như vậy, là chén trà có vấn đề?" Phụng Hàm Tiểu hỏi.

Trà!?

Trong lòng Kim Bích Đặc giật mình, đưa mắt nhìn biểu muội bên cạnh, lại nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của biểu muội, vẻ mặt chột dạ, tâm bất đầu trầm xuống.

"Đúng! Nhất định là chén trà kia có vấn đề!" Vu Phó Oánh một mực chắc chắn.

"Vậy..... là ai động tay chân ở trong trà?" Phụng Hàm Tiểu như đang tự hỏi, đang hỏi người ở chỗ này.

Trong mắt Vu Phó Oánh lóe lên tia sáng, "Có đôi lời phó Oánh không biết nên hay không nên nói....."

"Có lời gì người cứ nói đi! Chỉ cần là nghi ngờ hoặc đầu mối có liên quan cũng có thể nói ra!" Phụng Hàm Tiểu phê chuẩn.

"Ta..... khi tới hôm qua ta mang theo hoàng tử đến Cúc uyển, thấy được hai bóng dáng đi từ bên trong ra....." Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt không xác định nói: "Hai người kia vóc người nhỏ nhắn, giống như..... giống như....."

"Như cái gì?" Phụng Hàm Tiểu hỏi.

"Hình như là công chúa và Tịch cô nương!" Sắc mặt Vu Phó Oánh lại trở nên vô cùng khẳng định.

"Cái gì!?" Mọi người cả kinh.

"Người..... Người..... Đủ rồi! Người không cần nói nữa! Thuốc là ta hạ!" Giọng nói nhu nhược làm việc nghĩa không được chùn bước thốt ra.

Mọi người kinh ngạc nhìn nữ nhân lên tiếng —— Tịch Thấm Nhụy vẫn mang sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ.

"Thấm Nhụy! Thật sự là muội hạ thuốc!? Tại sao!?" Trong lòng Kim Bích Đặc đã có phỏng đoán vẫn không thể tin được đây là sự thực, biểu muội dịu dàng ôn hòa, lại có thể làm ra chuyện như vậy!

Tịch Thấm Nhụy cắn môi, đi ra, trong mắt lóe ra nước mắt.

Nàng đi tới trước mặt Phụng Tình Xu, "rầm" một tiếng quỳ xuống, "Công chúa, tới hôm qua Thấm Nhụy muốn người tới thưởng trà, thật ra thì không phải thật sự thưởng trà, Thấm Nhụy chỉ muốn nhân cơ hội hạ thuốc cho người, Thấm Nhụy làm sai, xin công chúa trách phạt!"

"Hạ thuốc!?"

"Hạ thuốc Tình Tình!?"

"Cái gì!?"

Nam nhân trông chừng ở bên cạnh Phụng Tình Xu vừa nghe thấy lời Tịch Thấm Nhụy nói, rớt rít kêu lên, sau đó tức giận không thôi.

Từ Vu Phó Oánh là có thể biết được, Tịch Thấm Nhụy đã hạ thuốc gì, nếu như nước trà này thật sự để Phụng Tình Xu uống, hậu quả.....

Một trận gió thổi qua, "Chát! Chát!" Hai cái tát vang dội vang lên, Tịch Thấm Nhụy thấy hoa mắt, cảm giác được một hồi đau đớn, rên lên một tiếng, khóe miệng chảy ra máu.

"Người đáng chết!" Đứng ở trước mặt Tịch Thấm Nhụy, trong mắt Tình Ảnh đầy tức giận và sát ý, này luồng không khí mãnh liệt làm cho người ở đây bởi vì không chịu nổi mà vận công chống đỡ, mà hai nữ nhân không có võ công thì tựa như bị đao quét đến đau khắp cả người.

"A! Đau quá! Đau quá!" Bởi vì Vu Phó Oánh không chịu nổi, khổ sở kêu to ra tiếng.

Mà Tịch Thấm Nhụy lại không nói tiếng nào, vẫn như cũ vẻ mặt hối hận quỳ gối trước mặt Phụng Tình Xu.

Ôm Tuân Thư, Phụng Tình Xu mắt lạnh nhìn nữ nhân trước mặt, mặc dù không tha thứ chuyện nàng hạ thuốc, nhưng cũng dâng lên một chút bội phục

đổi với thái độ nàng dùng cảm nhận sai và gánh chịu hậu quả.

"Được rồi, Ảnh." Cảm thấy trừng phạt đủ rồi, Phượng Tinh Xu lên tiếng ngăn cản Tinh Ảnh.

Mặc dù rất tức giận, nhưng Tinh Ảnh vẫn nghe lời thu hồi sát khí, trở lại bên cạnh Phượng Tinh Xu.

Phượng Tinh Xu từ trên cao nhìn xuống Tịch Thâm Nhụy, "Tại sao ngươi phải hạ thuốc?"

"Vi biểu ca!" Tịch Thâm Nhụy không chút do dự trả lời.

"Kim Bích Đạc!?"

"Ta!?"

Mọi người nghe được đáp án của Tịch Thâm Nhụy, đều không khỏi ngây ngẩn cả người.

"Biểu muội, muội nói là vì ta?" Kim Bích Đạc không thể tin được hỏi, "Đây là xảy ra chuyện gì?"

"Công chúa, " Cũng không để ý tới câu hỏi của Kim Bích Đạc, Tịch Thâm Nhụy nói với Phượng Tinh Xu: "Đối với người bản thân Thâm Nhụy rất kính nể, cũng muốn trở thành bạn tốt với người, nhưng mà, Thâm Nhụy không thể nhìn biểu ca chỉ vì người mà bất chấp tất cả!"

"Bất chấp tất cả?" Phượng Tinh Xu chau mày, "Có ý tứ gì?"

"Thâm Nhụy!" Kim Bích Đạc kêu một tiếng.

"Biểu ca, huynh không cần ngăn cản muội, hôm nay muội nhất định phải nói ra tất cả!" Tịch Thâm Nhụy cắt đứt lời Kim Bích Đạc muốn nói, tiếp tục nói với Phượng Tinh Xu: "Công chúa, người còn không biết sao? Biểu ca ta huynh ấy thích người!"

Tịch Thâm Nhụy nói một câu, khiến Phượng Tinh Xu và Kim Bích Đạc nhất thời trở thành tâm điểm của mọi người, Kim Bích Đạc bị vạch trần tâm tư càng thêm tim đập thình thình, không được thoải mái lắm.

"Biểu ca có người trong lòng, đây vốn là chuyện tốt, nhưng mà, người trong thiên hạ cũng biết công chúa người chỉ thú phụ mà không thể lập gia đình! Biểu ca ta là đương gia Kim gia, tất cả Kim gia đều phải dựa vào huynh ấy, tại sao huynh ấy có thể lập gia đình!?" Tịch Thâm Nhụy kêu lên, "Huống chi, bên cạnh công chúa người có nhiều nam tử thích người như vậy, cũng không thiếu biểu ca! Nhưng mà Kim gia lại không thể thiếu biểu ca! Trước kia biểu ca biết gánh nặng và trách nhiệm của bản thân, vẫn luôn làm rất tốt, nhưng kể từ sau khi gặp phải người, biểu ca thay đổi, huynh ấy dần dần coi người còn quan trọng hơn Kim gia! Công chúa, người biết không? Biểu ca chỉ vì người, mà lục ra đồng bảo bồi huynh ấy cất giấu, không tiếc phá hủy cũng phải làm đồ cho người! Dùng đồng đen và mã não làm gương cho người, dùng bạch ngọc cực phẩm làm vòng cho người, dùng Nguyệt Quang hồ mạ vàng làm dụng cụ trà cho người, dùng ngà voi xanh làm đôi đĩa cho người! Dùng Nhữ Ngọc Quý Vân Thạch làm thành chén cho người, còn lấy khối san hô tuyết mà huynh ấy đã dùng mạng để lấy được làm thành hộp phấn cho người!"

Từng câu Tịch Thâm Nhụy nói ra, ánh mắt mọi người nhìn Kim Bích Đạc càng thêm kinh ngạc, thì ra là Kim Bích Đạc lại vì Phượng Tinh Xu mà làm được đến trình độ này!

Mà Phượng Tinh Xu, nghe thấy lời Tịch Thâm Nhụy nói thì ánh mắt trở nên dịu dàng.

Nàng ấy nói những món đó, tối hôm qua quả thật nàng đã nhận được. Lúc ấy nàng hỏi hân, những món đồ này thoát nhìn rất quý giá, có phải trân bảo gì không? Nàng không thể nhận món quà tặng quý giá như vậy.

Thế nhưng hân lại không thêm để ý chút nào khoát khoát tay, nhẹ nhàng nói những món kia chỉ là đồ vô dụng đặt trong kho phòng của Kim gia, còn không bằng mang đến cho "Tiểu Kim Khố" nâng đỡ hữu dụng, tránh để sinh bụi.

Cũng lạ lúc ấy tâm tình nàng không tốt, không có nhìn kỹ, lại không phát hiện đồ hân đưa đến quý giá cỡ nào, những thứ này, đều là một mảnh tâm ý hết sức chân thành của hân!

"Công chúa! Hôm nay biểu ca có thể tặng bảo vật huynh ấy cất giấu nhiều năm cho người, như vậy, Thâm Nhụy lo lắng, sau này thì sao!? Sau này biểu ca có thể đưa tất cả Kim gia cho người không!?" Trên gương mặt Tịch Thâm Nhụy đầy nước mắt, "Biểu ca là gia chủ xuất sắc nhất Kim gia từ trước tới nay, Thâm Nhụy không thể để cho Kim gia bại ở trên tay biểu ca! Cho nên, vì đoạn tuyệt tơ tình của biểu ca, Thâm Nhụy không thể không làm như vậy!" Ngừng một chút, nàng tiếp tục nói: "Thâm Nhụy không biết bực thuốc kia rốt cuộc là cái gì, nhưng Thâm Nhụy tin tưởng người cho thuốc! Bởi vì mục đích của nàng ta là phải để công chúa bị dạy dỗ! Tối hôm qua sau khi trở về Thâm Nhụy vẫn không dám ngủ, trong lòng vẫn rất áy náy với công chúa! Cho nên sáng sớm hôm nay phải đi tìm biểu ca, muốn cho biểu ca đi xem thử, Thâm Nhụy không muốn để biểu ca tiếp tục si mê, cũng không muốn khiến công chúa bị thương tổn! Hiện tại, ta đã nói ra tất cả, các người muốn đánh thì đánh muốn trách phạt thì trách đi! Ta sẽ thừa nhận!"

Không có ai di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Chương 51.4

Tất cả mọi người bị Tịch Thẩm Nhụy làm chấn động.

Một nữ nhân xinh đẹp lại lại tri thức như vậy, vì biểu ca mình tình nguyện xấu xa, để cho mình bị người đánh mắng cũng phải giúp biểu ca của mình, một phần tình cảm như vậy, có ai sẽ đi trách cứ nàng chứ?

"Người thích biểu ca người!" Phụng Tịch Xu nhìn Tịch Thẩm Nhụy một hồi lâu, đột nhiên lên tiếng.

"..... Đúng!" Tịch Thẩm Nhụy ưỡn thẳng sống lưng, lớn tiếng thừa nhận.

Trên mặt Phụng Tịch Xu xẹt qua một chút thương thức, "Nhưng biểu ca người thích ta."

"..... Đúng!" Trên mặt Tịch Thẩm Nhụy thoáng qua vẻ chua xót, nhưng cũng kiên định gật đầu.

Phụng Tịch Xu chuyển sang nhìn Kim Bích Đặc, "Người có một biểu muội tốt, cũng có một phần tình cảm đáng giá quý trọng."

Kim Bích Đặc nghe lời Phụng Tịch Xu nói, sắc mặt chợt trầm xuống, tâm cũng bắt đầu trĩu nặng, "Đúng, nàng là một biểu muội tốt! Die nd da nl e q uu ydo n Nhưng, ta nhất định phải cô phụ vị biểu muội này!"

Phụng Tịch Xu đưa mắt nhìn hán, "Người thật sự muốn buông tha sao? Phần tình cảm toàn tâm toàn ý vì người như vậy?"

Ánh mắt Kim Bích Đặc rơi vào trên người của Phụng Tịch Xu, ánh mắt chợt dịu dàng, "Là ta không có phúc phận đó!"

"....." Phụng Tịch Xu im lặng, "Ta không thể nào cho người một phần tình cảm hoàn mỹ không tỳ vết, thuần khiết chỉ duy nhất như biểu muội người!"

"Ta cam nguyện!" Giống như thấy được cái đuôi hy vọng, trong mắt Kim Bích Đặc dâng lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Phụng Tịch Xu thờ dãi, "Người nhà các người đều có chấp như vậy sao!" Nàng là chỉ người có huyết thống của Trình gia, Trình Khả Hân, Trình Khả Diệu, Lục Tinh La, hiện tại ngay cả huyết mạch không thân Kim Bích Đặc cũng vậy!

Một tiếng than thở này, người ở đây đều hiểu hàm nghĩa trong đó.

Trong mắt Kim Bích Đặc hiện ra vẻ vui mừng khôn xiết, tỏa ra ánh sáng lấp lánh lại còn chói mắt hơn y phục màu vàng óng trên người!" Người Kim gia, nhìn trúng cũng sẽ không buông tay!"

Phụng Tịch Xu ngẩng đầu, nhìn các nam nhân của mình, mấy nam nhân đều là vẻ mặt mỉm cười, ngay cả Hoa Ngọc Dung vừa rồi mới nói lời chua chất cũng chỉ cười nhẹ nhàng.

Bất đắc dĩ lắc đầu, nàng nói với Tịch Thẩm Nhụy: "Người đứng lên đi! Nể tình người là chỉ vì biểu ca người, chuyện này cứ tính như vậy, nhưng về sau không cần lại có ý muốn hại người nữa!"

Nghe được lời Phụng Tịch Xu nói, mặc dù Tịch Thẩm Nhụy cảm thấy đau lòng đối với việc Kim Bích Đặc và Phụng Tịch Xu xác định tình cảm, dieendaanleequydonn lại vì Phụng Tịch Xu tha thứ mà cảm thấy vui mừng, "Cám ơn công chúa! Sau này ta sẽ không hại... người khác nữa!"

Phụng Tịch Xu không truy cứu nữa, không có nghĩa là người bên cạnh không truy cứu.

Về mặt Phụng Hàm Tiểu âm trầm lạnh giọng hỏi: "Người vừa mới nói có người cho người thuốc, là ai giao thuốc cho người! Là ai muốn để tiểu Tĩnh bị ‘ giáo huấn ’!?"

Tịch Thâm Nhụy lau khô nước mắt trên mặt, đưa tay chỉ, "Là nàng ta! Là nàng ta cho ta!"

Tất cả mọi ánh mắt đều vượt qua hướng ngón tay chỉ —— Vu Phó Oánh!

Thấy ánh mắt tất cả mọi người tức giận nhìn mình, Vu Phó Oánh luống cuống.

Nàng chỉ muốn Phụng Tĩnh Xu không dây dưa với Phụng Duy Tĩnh nữa, cũng không phải là muốn những người này đi đối phó mình!

"Người...người nói bậy bạ gì đó!? Khi nào thì ta đưa thuốc cho người!? Người cũng không nên ngậm máu phun người!"

"Rõ ràng chính là người đưa thuốc cho ta! Người còn nói để ta mang công chúa tới phòng chữ cú số 2 đấy!"

"Ta...ta không có....."

"Người có! Rõ ràng chính là người!"

"Người, vậy người có chứng cứ gì? Không có chứng cứ cũng không cần ngậm máu phun người!"

"Ta...ta....." Về mặt Tịch Thâm Nhụy luống cuống, da nlze.qy:dyo/nn nàng nhìn sang Phụng Tĩnh Xu, về mặt kia rõ ràng là nói "Ta thật sự không nói láo".

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng về mặt Vu Phó Oánh đã nói lên tất cả, sự thật như thế nào trong lòng mọi người đã sáng tỏ.

Nhưng Vu Phó Oánh nói cũng không sai, không có chứng cứ thì không thể định tội của nàng, huống chi nàng còn là nữ nhi của tể tướng.....

Nhìn sắc mặt tức giận của một đám nam nhân, Phụng Tĩnh Xu biết bọn họ muốn báo thù cho nàng để hả giận, nhưng trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, không nên để việc này dây dưa.....

Ánh mắt Phụng Tĩnh Xu suy tính quét qua mọi người, đột nhiên rơi vào trên một người, nàng cười lên.

Biện pháp này không tệ, nhất định sẽ làm cho tất cả mọi người "như nguyện".....

"Được rồi, các người không nên ồn ào nữa, Vu cô nương nói đúng, chuyện này Thâm Nhụy không có chứng cứ, quả thật không thể nói là nàng làm" Phụng Tĩnh Xu lên tiếng.

Mọi người kinh ngạc, không biết tại sao Phụng Tĩnh Xu phải giúp Vu Phó Oánh nói chuyện, mà trên mặt Vu Phó Oánh hiện lên một nụ cười đắc ý.

Hừ! Hải lòng? Nàng chỉ sợ là đã quên chuyện quan trọng nhất đi! Chờ một lát nữa sẽ để cho người ngay cả khóc cũng không khóc nổi! Trong lòng Phụng Tĩnh Xu tà ác cười một tiếng, khiến Vu Phó Oánh không tự chủ được run lên.

"Hiện tại quan trọng nhất vẫn là một chuyện khác!"

"Chuyện gì?" Phụng Hàm Tiểu thấy Phụng Tĩnh Xu không có ý định truy cứu, tức giận trong lòng không thể phát tiết, dinendian.loqidJon nhưng lại không thể phát tiết với Phụng Tĩnh Xu, vì vậy ngay cả giọng điệu cũng rất cứng rắn.

Phụng Tĩnh Xu nháy mắt, "Chuyện lớn cả đời của Vu cô nương đó!"

"Cái gì?" Mọi người sững sờ.

"Chuyện lớn cả đời?" Vu Phó Oánh hỏi ngược lại, ánh mắt then thùng không ngừng đưa tới trên người Phụng Duy Tĩnh.

Hừ! Cho đến bây giờ còn dám mơ tưởng Duy nhi của nàng!? Chờ lát nữa xem người khóc thế nào!

"Đương nhiên là chuyện lớn cả đời của Vu cô nương và Quân hoàng tử đó!" Phụng Tĩnh Xu "tốt bụng" chỉ điểm.

"Cái gì?" Lần này, người thét chói tai chất vấn lại biến thành Vu Phó Oánh, còn Long Ứng Quân thì kêu to.

Còn lại mọi người mang vẻ đáng vỡ lẽ như chợt hiểu ra, trong mắt cũng hiện lên vẻ hả hê.

"Ta với hân thì có chuyện lớn cả đời gì chứ!?" Vu Phó Oánh thét chói tai.

"Ta lại chưa từng nói muốn thú kê tiện nhân này!" Long Ứng Quân cũng rống lên.

Sắc mặt Phụng Tĩnh Xu trầm xuống, "Quân hoàng tử, Vu cô nương lại đường đường là nữ nhi tể tướng của Lộng Phong quốc ta, người làm bản trong

sạch của nàng, chẳng lẽ không nên phụ trách sao!? Nếu như ngươi không phải thủ nàng, Dieenndkan/leequhydonnn đến lúc đó cũng đừng trách Long Phong quốc ta xuất binh đến Việt Sa quốc đòi công đạo!" Uy hiếp, tuyệt đối uy hiếp!

"Không! Ta không muốn hấn phụ trách! Ngươi không có quyền lợi làm như vậy!" Vu Phó Oánh vẫn còn thét chói tai.

Giọng điệu Phụng Hàm Tiểu cứng rắn nói: "Chuyện này cũng không phải do ngươi! Vu Phó Oánh, nể tình phụ thân ngươi, chúng ta cho phép ngươi đi theo tới Hí Triều quốc, nhưng không ngờ ngươi lại làm ra chuyện như vậy, ngươi khiến Long Phong quốc ta mất hết mặt mũi ở Hí Triều quốc, lúc này còn có chỗ cho ngươi nói chuyện nữa sao!? Huống chi, nữ nhân thất trinh, nếu như không gả cho nam nhân đã cướp đi trinh tiết, cũng chỉ có thể bị đim lông heo! Ngươi muốn lập gia đình hay là muốn đim lông heo!?"

Vu Phó Oánh cứng lại, lại thê lương bị ai hét âm lên, "Ta bị hại mà!"

"Coi như bị hại cũng đã tạo thành sự thực! Bây giờ tìm không ra người cho thuốc, không tìm được kẻ thù, ngươi cũng chỉ có tự nhận xui xẻo!" Phụng Hàm Tiểu cong lên một nụ cười lạnh, chính là muốn để cho nàng tự nhận lấy hậu quả!

Quả nhiên, vừa nói đến người cho thuốc, sắc mặt Vu Phó Oánh từ trắng biến xanh, từ xanh thành tím, từ tím thành đen.

Thấy Vu Phó Oánh vẫn còn đáng vẻ không cam lòng, Phụng Tĩnh Xu nhẹ giọng nhắc nhở, "Vu cô nương, cái đó..... một buổi tối, sẽ có đứa bé hay không?"

Đứa bé!

Sấm sét giữa trời quang!

Sao chuyện sao lại biến thành như vậy!? Dieenndkan/leequhydonnn Trước mặt Vu Phó Oánh bỗng tối sầm, ngất đi.

Mặc cho Vu Phó Oánh ngã xuống, không có ai đưa tay ra đón, đều đưa sự chú ý chuyển đến trên người Long Ứng Quân.

Phụng Tĩnh Xu lại lên tiếng: "Quân hoàng tử, chuyện này xin ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ khiến ngươi giữ mặt mũi, như vậy đi! Hai ngày nữa, Tử hoàng tử sắc phong thái tử....." Phụng Tĩnh Xu kéo dài giọng nói, có thâm ý khác nhìn Tử Nguyệt Hi, "Thời điểm đó, chúng ta xin mời Tử Hoàng chứng hôn cho các ngươi! Lần này các ngươi lại Việt Sa quốc, ít nhất cũng hai ba tháng, đến lúc đó nếu là bụng của Vu cô nương..... mà lớn, như vậy cũng không tiện cho các ngươi!"

Tử Mộng Cơ tiếp lời, "Quân hoàng tử yên tâm, việc vui lớn như vậy, Mộng Cơ nhất định sẽ để phụ hoàng chuẩn bị tốt cho các ngươi! Bảo đảm các ngươi thuận lợi vui vẻ!"

Mấy người người một lời ta một câu, để đôi nam nữ thành đôi, sau đó thừa dịp bọn họ không còn kịp phản kháng, mang theo toàn bộ nhân mã lại hoa hoa lệ lệ tiêu sái rời đi, để lại Vu Phó Oánh ở trong Cúc uyển.

Sau khi Kim Bích Đặc bước ra khỏi Cúc uyển ra lệnh mang đồ của Vu Phó Oánh dời đến Cúc uyển, từ đó nàng chính là người của Long Ứng Quân, đfiendn lieqiudoon thuộc sự quản lý của Long Ứng Quân!

Thoát khỏi một nữ nhân quần quýt si mê, tâm tình Phụng Tĩnh Xu tốt không lời để nói, cười híp mắt rời đi, chỉ để lại đám người Tử Mộng Cơ bội phục với năng lực xử lý của nàng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Chương 52

Đi ra khỏi Cúc uyển, mọi người vừa mới định đi ra ngoài tìm trò vui, lại đột nhiên bị một đợt tiếng kêu sợ hãi và ồn ào làm kinh ngạc hai mặt nhìn nhau.

Sao hôm nay lại có nhiều chuyện như vậy?

Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, Kim Bích Đặc giật tái mặt, sao những hạ nhân này lại càng ngày càng không có phép tắc vậy!?

Bước nhanh đi về phía trước, đang định tìm người hỏi thử xem đã xảy ra chuyện gì thì một hạ nhân vội vàng hấp tấp vọt tới, vừa chạy vừa kêu to: "Cứu mạng! Giết người rồi! Giết người rồi!"

Giết người!?

Trong lòng mọi người căng thẳng, vội vàng bắt lấy tên hạ nhân đang hoảng hốt đó.

"Đã xảy ra chuyện gì? Giết người gì?" Kim Bích Đặc trực tiếp hỏi, giọng điệu nghiêm nghị và thần thái ngược lại khiến hạ nhân đang hoảng sợ dần bình tĩnh lại.

"Thiếu, thiếu gia! Có thích khách! Có thích khách!"

Thích khách!

"Thích khách ở đâu?" Trong lòng Từ Mộng Cơ mơ hồ dâng lên một tia lo lắng vội vàng hỏi.

"Trong viện của lão tổ tông!"

Lời còn chưa dứt, trừ mấy người không có võ công ra, tất cả người vừa mới đứng ở trong viện đều nhảy dựng lên thì triển khinh công chạy về phía viện của Trình Khả Diệu, trong đó vẫn là Từ Mộng Cơ và Phụng Duy Tinh chạy nhanh nhất, bởi vì, Lục Tinh La cũng ở trong đó!

Sau khi Lục Tinh La khôi phục trí nhớ, tâm tình rất không ổn định, đầu tiên là mười lăm năm trước, sự sợ hãi bị người đuổi giết, sự kinh ngạc tức giận bị người bạn thân nhất phản bội, nỗi bi thương cho là mất đi đứa bé và một loạt cảm giác đau thương sắp sửa cách xa người trong lòng và ái nữ như trời với đất đã khiến cho nàng không thể chịu đựng được, càng đừng nói tới nàng còn chưa kịp đau lòng khóc thảm thiết đã được báo cho biết là thiếu niên trước mặt có chín phần tương tự với phụ thân nàng chính là nhi tử nàng cho rằng đã mất đi mà lộ ra sự vui mừng khổng lồ, vui mừng còn chưa kịp tiêu hóa, rồi lại được di mẫu cho nàng biết ngay từ lúc mười lăm năm trước nàng đắm chìm trong cuộc sống ngọt ngào với người trong lòng thì tại nơi xa khác, phụ mẫu thân yêu đã gặp phải lũ lớn mà chết chìm, ngay cả một thi thể cũng không tìm được!

Trong lúc nhất thời nhận phải nhiều vui nhiều buồn lớn như vậy, rốt cuộc Lục Tinh La không chịu nổi, ngắt đi, dọa Trình Khả Diệu và Từ Mộng Cơ đến nổi sắc mặt cũng trắng bệch, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Có lẽ là quá bi thương, ngay cả trong giấc ngủ mê Lục Tinh La cũng không ngừng rơi lệ, trong miệng không ngừng gọi tên của Lục Thúy Thần và Trình Khả Hân, luôn miệng nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi....."

Đúng vậy! Người một nhà ám áp hạnh phúc như vậy, nhưng bởi vì nàng mà biến thành cục diện ngày hôm nay, khi phụ mẫu đang ở trong dòng nước lạnh lẽo vô tình, nàng lại hưởng thụ cảm y ngọc thực ở trong cung điện xa xôi, tiếng cười vang lên không dứt, đây là bất hiếu cỡ nào! Lục Tinh La luôn luôn dịu dàng, mới khôi phục trí nhớ, lại bức mình về phía góc chết, đây cái chết của phụ mẫu lên trên người của mình. Đây là một khúc mắc vĩnh viễn cũng không giải được, có lẽ chỉ có đợi sau khi nàng chết, gặp được linh hồn của phụ mẫu đã chết đi, sau khi chuộc tội với bọn họ, mới có thể tự giải thoát cho chính mình!

Trước đó, đám người Phụng Tinh Xu nhất trí cho rằng, chỉ có ở sự quan tâm, tha thứ và chăm sóc của di mẫu, Lục Tinh La mới có thể thoát khỏi trong tin dữ này. Dĩ nhiên, bên cạnh còn phải có nữ nhi và nhi tử làm bạn, nếu như có thể có người yêu động viên, có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn.

Vì vậy, tối hôm qua sau khi Lục Tinh La mất đi ý thức, bốn người đã thảo luận quyết định, tìm cơ hội nhanh chóng đưa Lục Tinh La vào cung, để cho nàng gặp mặt Từ Diệp. Mà từ trước đến giờ Từ Mộng Cơ vẫn luôn ân nhân rộng lượng, là lần đầu tiên có cảm xúc tức giận, nàng muốn đòi lại từng sự bất công trong mười lăm năm đối với nương, đệ đệ và nàng, mà thứ không thuộc về mẫu tử hai người Mộ Dung Huyền, một phần một hào cũng sẽ không cho bọn họ!

Trong thời kỳ nhạy cảm này, đợt ám sát tới rất kỳ lạ, là ai phái ra ám sát? Đối tượng là ai? Kim lão tổ tông sao? Một lão thái thái hơn bảy mươi tuổi như bà, nói khó nghe một chút, một bước cũng sắp nhảy vào quan tài, có ai lại ám sát nàng? Muốn giết đã giết từ bao nhiêu năm trước rồi! Như vậy, là Lục Tinh La mới đến nơi này tới hôm qua sao?

Mặc kệ có phải hay không, hiện tại chỉ có chạy đến trước, bảo vệ người, không thể để nàng bước ra khỏi ánh sáng, nếu không rất có thể sẽ dẫn tới nhiều nguy cơ hơn!

Nghĩ như vậy, bước chân mấy người nhanh hơn, khi chạy tới viện của Trình Khả Diệu, bên trong sớm đã đánh nhau hỗn loạn.

Cùng sở hữu sát thủ giống nhau, tổ chức sát thủ Quân Cơ xử do Tinh Ảnh xử lý cũng mặc toàn thân áo đen, chỉ là ống tay áo của bọn họ cũng có thêu hoa văn nhỏ nhỏ, tinh xảo, cho nên mới sẽ không chém lên người mình trong nhóm người áo đen này.

Chạy tới hiện trường, sau khi Phụng Tinh Xu ra lệnh để lại một câu "để lại người sống", thì cùng những người khác cùng nhau đại khai sát giới, xuống tay ngoan độc mạnh mẽ với đám sát thủ một chút cũng không bại bởi thương xuyên giết người, da.nlze.quydo/mn hơn nữa một chút khí thế "để lại người sống" cũng không có, thì ra nàng bảo người khác để lại người sống, còn bản thân thì có thể không chút kiêng kỵ đại khai sát giới!?

Một đám sát thủ Quân Cơ xử mờ mịt, đây là muốn bọn họ ngăn cản sát thủ đồng thời lùng bắt mấy người sống, hay là muốn bọn họ "cứu" mấy người sống dưới tay công chúa vậy?

Nhìn thấy Phụng Tinh Xu giết người đơn giản nhanh chóng như ăn cơm, xuống tay ác độc, một đám thủ hạ nhìn nhau, quay đầu nhìn về phía thích khách đánh tới, bọn họ vẫn nên bắt mấy người sống trước đi!

Bởi vì có mấy cao thủ như Phụng Tinh Xu, Phụng Duy Tinh, Tinh Ảnh và Từ Mộng Cơ gia nhập, cuộc ám sát rất nhanh bị đè xuống, trong viện chỉ để lại mấy thích khách bởi vì bị bắt được mà "may mắn thoát nạn", người Quân Cơ xử người đã rất có kinh nghiệm mở miệng của bọn hắn ra, lục soát được được giấu ở trong miệng, phòng ngừa bọn họ uống thuốc độc tự vẫn hoặc cắn lưỡi tự sát.

Bởi vì là trường hợp giết hại máu tanh, người bình thường vốn không dám đi vào, cho nên một đám sát thủ không thể làm gì khác hơn là cầm cây chổi thùng gỗ lên, bắt đầu rửa sạch sân viện bị máu tươi nhuộm đỏ, mà đổi thành một đám người không có võ công vừa đứng lúc vào.

"Ảnh, đi thăm vấn xem thử." Phụng Tinh Xu dặn dò Tinh Ảnh, loại chuyện thăm vấn nhỏ nhặt này, Tinh Ảnh cũng không xa lạ, huống chi đã từng thấy nàng thực hiện cực hình làm cho người ta muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, nàng tin tưởng hẳn nhất định sẽ lấy được tin tức bọn họ muốn.

Tinh Ảnh gật đầu, dẫn người đi xuống, mà Phụng Tinh Xu ôm lấy hông của Tuân Thư thấp giọng hỏi: "Thư nhi, có sợ không?"

"Không sợ!" Tuân Thư cười híp mắt trả lời, "Tỷ tỷ không sao chứ?"

"Tỷ tỷ không sao." Phụng Tinh Xu lắc đầu, lần nữa càng có thêm nhiều nghi ngờ về việc Tuân Thư vẫn bình tĩnh như thường với mấy trường hợp máu tanh này. Hẳn là thật không sợ, trong mắt hẳn chỉ có sự tồn tại của nàng và người bên cạnh nàng, lại hồ hững với những người vật khác, nhưng mà, không phải là như vậy chứ, với đứa bé có chỉ số thông minh như Thư nhi, làm sao lại không cảm thấy sợ hãi những loại chuyện này chứ.....

"Ồ ô ô..... Tinh Tinh, sao nàng không hỏi ta có sợ hay không!" Bên cạnh truyền đến tiếng khóc giả than văn.

Phụng Tinh Xu quay đầu, thấy gương mặt đào hoa của Hoa Ngọc Dung giống như bị gió lớn mưa to hung hăng giày xéo qua, dáng vẻ yếu ớt không chịu nổi, trong mắt cũng phấp phấp một chút nước, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy oan ức và buồn bã, giống như tô cáo nàng không quan tâm. Ngược lại cũng không phải ăn giấm của Tuân Thư, chỉ là muốn để cho nàng quan tâm mình nhiều hơn mà thôi.

Nàng ngừng lại, trong mắt lóe lên tia cười, nàng ngoắc ngoắc tay với Hoa Ngọc Dung, tựa như gọi con chó nhỏ, mà Hoa Ngọc Dung cũng thật sự giống như con chó nhỏ chạy tới, chỉ thiếu hai lỗ tai vẫy vẫy, cái đuôi lắc lắc, le lưỡi đòi niềm vui của "chủ nhân".

"Ha ha!" Phụng Tinh Xu cười khê hai tiếng, sờ sờ đầu của hắn —— giống như sờ con chó nhỏ, sau đó dùng giọng điệu "thương tiếc" nói: "Ừ, này tiểu Hoa Hoa người có sao không?"

Tiểu Hoa Hoa!?

Hoa Ngọc Dung cứng đờ, thôi, tiểu Hoa Hoa thì tiểu Hoa Hoa!

"Có, có!" Hoa Ngọc Dung giả bộ đáng thương gật đầu mạnh, "Thật đáng sợ, thật đáng sợ, thật đáng sợ đó ~~~!"

Ý cười trong mắt Phụng Tinh Xu càng đậm, một chút cũng không nhìn ra người vừa rồi nở nụ cười lạnh giống như thần chết lấy hơn mười mạng người như cắt rom rạ chính là nhân nhi nở nụ cười có lúm đồng tiền như hoa trước mắt này. "Thật sao? Ừ ~ tiểu Hoa Hoa đáng thương, hại người bị sợ hãi, thật sự rất ngại đó ~ đến đây, chớ sợ chớ sợ, Tinh Tinh an ủi người ~" nói xong, trong đôi mắt màu tím của Phụng Tinh Xu lưu chuyển vô tận phong tình, đôi môi dụ người khẽ mở, nhẹ nhàng "chụt" một tiếng, hết sức cảm dỗ đưa một nụ hôn gió cho Hoa Ngọc Dung, sau đó không để ý đến người bên cạnh sững sờ, cười gian đi vào trong nhà.

Hoa Ngọc Dung đứng ở bên ngoài và Kim Bích Đặc còn chưa kịp vào nhà, còn chưa có nghe rõ Phụng Tinh Xu nói gì, đã nhìn đến tiểu nữ nhân lại quyến rũ cách không làm động tác hôn với Hoa Ngọc Dung, khiến toàn thân bọn họ cứng đờ, một luồng khí nóng không tự chủ được xông lên, vọt tới đỉnh đầu sau lại cấp tốc xông xuống dưới, sau đó..... Về mặt Hoa Ngọc Dung và Kim Bích Đặc đó sậm, lúng túng không thôi, ánh mắt nhìn xuống lên lên liếc nhìn, âm thầm mắng chửi "tiểu đệ" của mình không có tiền đồ, sau đó lại ngáng đầu trong nháy mắt chạm vào nhau, cũng đọc hiểu được sự xấu hổ trong mắt đối phương, đồng thời không được tự nhiên chuyển ánh mắt.

Khụ khụ! Hai nam nhân không nhịn được khiêu khích, một cái hôn, đã xúc động thành ra như vậy rồi, vậy sau này những việc này kia, sớm muộn gì cũng "tự động nộp vũ khí".....

Đang lúng túng, nghe thấy trong nhà Từ Mộng Cơ gọi một tiếng "mẫu hậu", hai người biến sắc, cũng không quản mình thế nào, vội vàng đi vào trong nhà.

"Mẫu hậu?" Không hiểu nhìn về mặt hoảng loạn của hoàng tỷ, nhìn lại nữ nhân hoàng tỷ đang diu, Từ Nguyệt Hi nhướn mày, "Hoàng tỷ, tỷ vừa mới gọi

nàng là gì?"

Bị giọng nói của Từ Nguyệt Hi gọi hồn về, Từ Mộng Cơ âm thầm hối hận mình vừa mới bật thốt lên. Nếu không phải nóng lòng, lo lắng an nguy của nương, một tiếng "mẫu hậu" theo thói quen cũng sẽ không gọi ra! Lần này phải làm gì đây? Phải nói thế nào mới có thể khiến Từ Nguyệt Hi không nghi ngờ đây.....

Đột nhiên, Từ Mộng Cơ chợt lóe lên suy nghĩ, trong lòng đã có chủ ý.

Từ Mộng Cơ giả mê mang hỏi: "Cái gì? Ta vừa mới gọi gì?"

"Tỷ gọi nàng ta là mẫu hậu!" Từ Nguyệt Hi đưa ngón tay ra chỉ Lục Tinh La, thần sắc trên mặt là nghi ngờ mang theo một tia sắc bén.

"A!" Về mặt Từ Mộng Cơ vỡ lẽ như chợt hiểu ra, quay đầu nhìn Lục Tinh La, sử dụng ánh mắt ý bảo nàng không cần nói, lại chuyển sang Từ Nguyệt Hi, "Hoàng đệ, sau khi đệ ra đời chưa từng gặp mẫu hậu, cho nên không biết chứ?"

"Biết cái gì?" Từ Nguyệt Hi hỏi.

"Dung mạo của ta rất giống mẫu hậu, đệ biết chưa?" Từ Mộng Cơ dẫn dụ Từ Nguyệt Hi từng bước một.

"Cái này đệ biết!" Từ Nguyệt Hi gật đầu.

"Vậy, đệ xem, nữ nhân này, có giống ta không?" Từ Mộng Cơ ngạc nhiên hưng phấn.

Từ Nguyệt Hi đưa mắt nhìn Lục Tinh La lần nữa, dò xét cẩn thận một phen, phát hiện nàng quả nhiên rất giống hoàng tỷ.

"Hoàng đệ, nữ nhân này giống hệt mẫu hậu!" Từ Mộng Cơ chăm chú nhìn Lục Tinh La, trong mắt, trên mặt đều là một mảnh nhớ nhung, một lát sau, nàng ngẩng đầu nói với Từ Nguyệt Hi: "Hoàng đệ, đệ xem, qua nhiều năm như vậy phụ hoàng vẫn nhớ mãi không quên mẫu hậu, nếu như chúng ta đưa nữ nhân tương tự mẫu hậu này vào cung....."

"Nhưng Huyền mẫu phi sẽ mất hứng!" Từ Nguyệt Hi cắt đứt lời Từ Mộng Cơ, sinh ra ác cảm với đề nghị của Từ Mộng Cơ, tự giác phản đối.

Anh mắt Từ Mộng Cơ trầm xuống, thoáng qua một tia hung dữ. Huyền mẫu phi! Hừ, quả nhiên là mẫu tử liên tâm, coi như nói hấn là đứa bé của mẫu hậu, tim của hấn vẫn nghiêng về nữ nhân Mộ Dung Huyền kia!

Trong mắt oán hận thoáng qua rồi biến mất, Từ Mộng Cơ lại biến thành bộ dáng âm áp khiêm nhường, nàng lộ vẻ mặt khó khăn nói: "Nhưng mà, hoàng đệ, đệ hẳn tâm nhìn phụ hoàng nhớ mong mẫu hậu ngày đêm sao?"

Từ Nguyệt Hi vẫn cau mày, "Phụ hoàng có Huyền mẫu phi là đủ rồi, Huyền mẫu phi sẽ an ủi phụ hoàng."

Nếu như có thể an ủi, nàng ta đã sớm không chỉ là "phi" rồi! Từ Mộng Cơ giấu cọt ở trong lòng.

"Nhưng mà nhiều người đến làm bạn với phụ hoàng không tốt sao? Hoàng đệ, chẳng lẽ ngay cả nỗi nhớ nhung mẫu hậu của phụ hoàng đệ cũng không thể hiểu sao?" diendn lieqiudoon Từ Mộng Cơ kinh ngạc lớn tiếng chất vấn Từ Nguyệt Hi.

"Không phải vậy, hoàng tỷ, chỉ là....." Từ Nguyệt Hi sợ bị người ta nói hấn không thông cảm với phụ hoàng của mình, lại qua hai ngày nữa chính là đại điển sắc phong thái tử, hấn cũng không muốn vào thời điểm này truyền ra lời gì khó nghe.

Chỉ là lời của hấn còn chưa nói hết, liền bị Từ Mộng Cơ cắt đứt, "Ta biết ngay hoàng đệ hiếu thuận với phụ hoàng nhất! Nếu phụ hoàng biết nhất định sẽ rất vui mừng! Tốt! Quyết định như vậy, ngày mai chúng ta sẽ đưa nàng về cung đi gặp phụ hoàng!"

"Cái gì? Hoàng tỷ, chuyện này....." Từ Nguyệt Hi còn muốn nói gì nữa, lại bị một giọng nói cắt đứt.

"Hoàng tử thật có hiếu tâm, cuộc đời Tĩnh Xu dễ mất nhất chính là người hiếu thuận!" Phụng Tĩnh Xu vẫn không lên tiếng mở miệng, trên mặt vẫn mang vẻ tán thưởng.

"A!? Ta..... Ách..... Đâu, nào có, công chúa quá khen, thân là con hiếu thuận với phụ hoàng nên là trách nhiệm....." Vừa nghe thấy Phụng Tĩnh Xu khích lệ, lại nhìn thấy sắc mặt tán thưởng của nàng, lời cự tuyệt đến miệng Từ Nguyệt Hi, tự động biến thành đồng ý.

Người bên trong phòng hiểu rõ, cũng không nhìn được cười trộm vị hoàng tử toàn mê sắc này!

Từ Mộng Cơ lạnh lẽo nháy mắt với Phụng Tĩnh Xu.

Muội muội, ra mỹ nhân kế này thật là hay đó!

Phụng Tĩnh Xu cũng trả lễ lại.

Tỷ tỷ, không uống phi!

"Nói như vậy, ngày mai các vị muốn rời đi?" Trình Khả Diệu ở bên cạnh mở miệng hỏi, nhìn về phía Lục Tinh La, Từ Mộng Cơ và Phụng Duy Tinh, trong mắt lóe lên một tia không nỡ.

"Đúng, nãi nãi." Từ Mộng Cơ trả lời.

Nhìn ra lão nhân gia không nỡ, Phụng Tinh Xu cười nói: "Không lâu đâu, nãi nãi không cần lo lắng. Huống chi, bất cứ lúc nào chúng ta có thể tới nơi này thăm người! Ngày mai chúng ta vào cung, còn có chuyện quan trọng muốn mời Từ hoàng làm chủ!"

"Chuyện quan trọng? Chuyện quan trọng gì?" Trình Khả Diệu tò mò hỏi, bởi vì bà nhìn ra giữa hai hàng lông mày của Phụng Tinh Xu đều là vẻ xem trò vui.

Quả nhiên, trong mắt Phụng Tinh Xu lóe lên tia lạnh, nụ cười càng đậm hơn, "Là tin vui giữa Quân hoàng tử Việt Sa quốc và nữ nhi tể tướng Vu cô nương Vu Phó Oánh nước ta, hai người bọn họ..... nhìn hợp nhau, đã hứa chung thân cả đời rồi!"

Mặc dù không biết nguyên do trong đó, nhưng Trình Khả Diệu cũng sẽ không hỏi nhiều, chỉ là không ngừng "chúc mừng" trong miệng, nghĩ thầm có lẽ bà cũng có thể đi xem diễn được!

Đám người Từ Mộng Cơ phải đi, Phụng Tinh Xu cũng sẽ không ở lại Kim phủ, tính toán ngày tiếp trở về phủ tể tướng. d,0dylq.d Không biết hồ ly và Hàm Tinh thế nào? Hay là đi xem thử đi!

Phụng Tinh Xu không biết, sau khi trở về, còn có một hồi sóng không lớn không nhỏ đang chờ nàng, cũng gián tiếp vì nàng mà sau này động tay chân ở Hí Triều quốc một phen, lôi kéo được một thế lực cường đại khác.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Chương 53

Đề lại Vu Phó Oánh và Long Ứng Quân ở Cúc uyển, đám người Phụng Tinh Xu thu thập một chút rồi đi tới cửa Kim phủ.

Trước cửa đã có một số người đứng, Trình Khả Diệu và mấy nhi tử nàng dâu cùng tôn tử đứng chờ bọn họ ở cửa, Kim Bích Đạc đứng ở bên cạnh Trình Khả Diệu, ánh mắt sâu xa, thẳng tắp ngưng mắt nhìn Phụng Tinh Xu.

Đi tới cửa, ngoài cửa đã chuẩn bị sẵn sàng hai chiếc xe ngựa, chờ bọn họ lên xe.

Phụng Tinh Xu dừng lại, đối mặt với Trình Khả Diệu, "Nãi nãi, mấy ngày nay chúng ta quả thật rất vui vẻ, cảm ơn người đã chiêu đãi!"

Trình Khả Diệu cong lên nụ cười hiền lành, trong tiếng cười còn có đầy sự cảm kích, "Đâu có! Các con cũng đã gọi nãi nãi ta rồi, Die nd da nl e q uu ydo n nơi này dĩ nhiên chính là nhà của các con, về sau nhất định phải tới chơi nhiều đó!"

Phụng Tinh Xu nhìn sâu vào trong mắt Trình Khả Diệu, đột nhiên cười nói: "Sẽ!"

Xoay người, đi về phía xe ngựa.

"Tiểu Kim Khố!" Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Phượng Tinh Xu xoay người lần nữa.

"Ta..... Ta....." Khó có được, Kim Bích Đặc áp a áp ứng, một hồi lâu cũng không nói ra một lời.

Hắn là đang xấu hổ sao!?

Tất cả người Kim gia đều dùng một vẻ mặt không thể tin được nhìn chằm chằm Kim Bích Đặc, giống như người đứng trước mặt bọn họ không phải Kim Bích Đặc, mà là người nào đó bị Quỷ Hồn ám, tóm lại tuyệt đối không phải là tên gian thương Kim Bích Đặc da mặt dày đó!

Đối mặt với Kim Bích Đặc đột nhiên xấu hổ như đại cô nương, Phượng Tinh Xu có chút buồn cười, "Thế nào? Không có chuyện gì, ta đi nhé?"

"A!" Kim Bích Đặc vừa nghe thấy Phượng Tinh Xu phải đi, vội vàng tiến lên một bước giữ tay nàng lại.

"Thế nào, có lời cứ nói đi?" Phượng Tinh Xu chau chau mày, trong mắt lóe lên tia hài hước.

"Nàng, cái đó, ách....." Kim Bích Đặc lắp bắp, vẫn nói không ra lời trong lòng, bình thường miệng mồm nói nhanh nhẹn, sao lúc này lại không được! Hắn âm thầm gấp gáp.

Nhìn bộ dạng này của hắn, tới trời tối cũng nói không ra, vì vậy Phượng Tinh Xu tha cho hắn một lần, cười nói: "Có rảnh rồi tới tìm ta đi! Tối ngồi một chút cũng được!"

Giống như nghe được tiếng trời, cặp mắt Kim Bích Đặc sáng lóng lánh, dùng sức gật đầu hai cái, rút cuộc buông tay nắm chặt tay của nàng ra. Lúc này mới chú ý tới ánh mắt kinh dị của người khác, trên mặt cũng thoáng qua vẻ thẹn thùng.

Phượng Tinh Xu xoay người, thấy Từ Mộng Cơ đã đỡ Lục Tinh La lên xe, nàng gật đầu với Từ Mộng Cơ, để nàng sắp xếp xong cho Lục Tinh La, sau đó lên xe ngựa của mình —— lần này, nàng đạp lên bậc gỗ thượng đẳng mà hai ngày trước Kim gia mới mua, điendaanleequydonn xem ra, Kim Bích Đặc đã “khuyên giải” mấy lão nhân gia quơ tay múa chân trong gia tộc rồi, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy!

Vừa tiến vào xe ngựa, phu xe đã vung roi, hai chiếc xe ngựa phân đường mà đi, tất cả trở về.

Đi không được bao xa, Tinh Ảnh liền tiến vào buồng xe.

"Sao rồi?" Phượng Tinh Xu ngẩng đầu, nhìn cao thấp, trước tiên xác định Tinh Ảnh không có vấn đề gì, mới hỏi thăm kết quả.

Kết quả Hoa Ngọc Dung vừa đưa trà tới, Tinh Ảnh uống một hớp, không thấy thờ hớn hển nói: "Tra hỏi được rồi, người Phi Tuyết lâu."

"Phi Tuyết lâu?" Trên mặt Phượng Tinh Xu thoáng qua sát khí, "Thời gian này Phi Tuyết lâu không phải đã an phận nhiều rồi sao?" Người ám sát rõ ràng đã giám sát, thậm chí có mấy ngày cũng không trông thấy bóng người, sao lần này lại nhô ra?

"Còn chưa có hỏi được, chỉ là theo lời giải thích của những sát thủ kia, giống như mệnh lệnh này không phải bản thân tân lâu chủ Phi Tuyết lâu —— lúc trước tân lâu chủ đã rút lui với Mộ Dung Vũ —— lần này, hình như là một nữ nhân bên cạnh vị lâu chủ ra lệnh, mà lâu chủ Phi Tuyết lâu lại tùy ý để nữ nhân kia ra lệnh."

"Một nữ nhân?" Phượng Tinh Xu cau mày, "Phi Tuyết lâu cũng không phải có thể để một nữ nhân tùy ý thao túng, đặc biệt là vụ án lớn như vậy..... Trong này nhất định có cái gì mờ ám....."

"Không rõ lắm, tất cả đều phải để Hoa Gian từ đi tra rõ." Tinh Ảnh trả lời.

"Tra rồi?" Phượng Tinh Xu cười lạnh, "Phải tra rõ, chỉ là trước khi điều tra, có lẽ chúng ta còn có thể đi ‘khuyên nhủ’ Phi Tuyết lâu, xem bọn hắn có muốn thu tay lại hay không, nếu như không nghe lời khuyên cáo tốt bụng của chúng ta, vậy cũng không cần khách khí," Giọng Phượng Tinh Xu lạnh lùng quyết định thịnh vong của một tổ chức, "Nếu như bọn họ không nghe khuyên bảo, thì phá hủy Phi Tuyết lâu!"

"Vâng!" Tinh Ảnh không chút do dự nào gật đầu, lời Phượng Tinh Xu nói, từ trước đến giờ hắn đều nói gì nghe nấy.

Phượng Tinh Xu lại chuyển sang Phượng Duy Tinh, "Tinh nhi, mấy ngày nay chàng phải chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ sẽ có người tìm tới cửa."

Phượng Duy Tinh hiểu gật đầu, trong thiên hạ không có bức tường nào gió không lọt qua được, tin tức hắn là nhi tử của Lục Tinh La, sớm muộn cũng sẽ bị người biết, đến lúc đó, chỉ sợ có vài người sẽ coi hắn là cái đinh trong mắt, muốn xử đẹp cho vui.

An nguy của người bên người Phượng Tinh Xu ngược lại không lo lắng, bởi vì có Từ Linh lung ở đây, có thể bảo đảm an toàn của người nàng chỉ định, đa.nlze.quydo/nn cho nên nàng nhắc nhở Tinh nhi, chỉ là muốn hắn có chuẩn bị tâm tư thôi, mặc dù lòng của Tinh nhi không ở trong triều đình.....

"Hi ——" Phu xe thét một tiếng, xe ngựa vững vàng dừng lại.

"Công chúa, đến phủ tể tướng." Phu xe ở bên ngoài cung kính bẩm báo nói.

"Ừ." Phượng Tinh Xu đứng dậy đi ra khỏi buồng xe, vốn tưởng rằng sẽ thấy bóng dáng hồ ly, lại phát hiện cửa lớn phủ tể tướng lại đóng chặt, trước cửa

còn có mấy đội vệ binh canh giữ.

"Đây xảy ra là chuyện gì?" Phụng Tĩnh Xu nghi ngờ.

"Công chúa, những người này đều là binh của Văn Nhân tướng quân, có thể là tướng quân tới, tiểu nhân sẽ đi kêu cửa cho người ngay bây giờ." Phu xe dút lời, tới trước kêu cửa.

Văn Nhân? Mới nghe đến dòng họ này, trong đầu Phụng Tĩnh Xu không khỏi hiện lên bóng dáng của hai người, một là gương mặt hồ ly bi thương ban đầu say trong đông tuyết, một là bóng người màu xanh mấy ngày trước bị nàng ác ý lạnh nhạt, tên tiểu quán thanh lâu nửa đường nhặt được..... Không, hẳn không phải tiểu quan! Phụng Tĩnh Xu lắc đầu ở trong lòng, hủy bỏ thân phận của Văn Nhân Tĩnh Phong. Lạnh nhạt mấy ngày, bây giờ nên suy nghĩ thật kỹ đối xử với hắn thế nào rồi!

Sau khi một nhóm người xuống xe, người gác cổng đã chạy tới đây, "Tham kiến công chúa! Tham kiến nương gia!"

Phụng Tĩnh Xu gật đầu, "Hồ ly tỷ tỷ đâu?"

"Hồi công chúa, tiểu thư ở đại sảnh."

"Được, biết." Vừa nói vừa đi tới đại sảnh, bởi vì biểu mình thân phận, dọc theo đường đi cũng không bị binh lính của Văn Nhân ngăn cản, cứ như vậy thông suốt đến đại sảnh.

Vốn tưởng rằng trong đại sảnh chỉ có Tâm Mộng Hồ và Hàm Tĩnh, ai biết xa xa đã nhìn thấy một đồng người hoặc ngồi hoặc đứng chen lẫn trong đại sảnh.

"Công chúa!"

Vốn định về phòng trước, nhưng bị Tâm Á Thanh gọi lại, Phụng Tĩnh Xu không thể làm gì khác hơn là quay đầu, mang theo nụ cười đi tới, nam nhân phía sau cũng cùng đi theo vào đại sảnh.

"Tâm bá phụ." Phụng Tĩnh Xu vái chào.

"Công chúa cũng đừng gọi hạ quan là bá phụ, hạ quan không chịu nổi!" Tâm Á Thanh vội vàng đỡ Phụng Tĩnh Xu dậy.

"Làm sao có thể chứ? Ngài vừa là phụ thân của tỷ tỷ, dĩ nhiên chính là bá phụ của Tĩnh Xu." Phụng Tĩnh Xu cười đáp, dinendian.loqid]on thuận tiện ngồi vào bên cạnh Tâm Mộng Hồ, âm thầm suy đoán bây giờ là tình huống gì.

Đội sau khi Phụng Tĩnh Xu ngồi xuống, một giọng nói phóng khoáng như đánh trống vang lên: "Gặp qua vương gia, gặp qua công chúa!"

Phụng Tĩnh Xu theo tiếng kêu nhìn lại, giọng đầy phóng khoáng, tướng mạo tục tũn, mày rậm lớn, ánh mắt lấp lánh có hồn, thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng sắc bén, trên gương mặt cương nghị nghiêm túc, tác phong quân nhân kỷ luật nghiêm minh làm cho người này có vẻ rất kiên cường, đây chính là đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của Hí Triều quốc—— Văn Nhân Chiến.

Phụng Hàm Tiểu, Phụng Duy Tĩnh ở bên cạnh rồi rít đứng dậy trả lễ, Phụng Tĩnh Xu cũng nhã nhặn lịch sự trả một lễ, sau đó ngồi không nói lời nào, chờ đợi người khác lên tiếng.

Không khí bên trong đại sảnh có chút quái dị, ngồi ở trên cùng chính là gia chủ Tâm Á Thanh, bên tay trái là khách nhân Văn Nhân Chiến, bên cạnh Văn Nhân Chiến còn đi theo một nữ phụ trung niên, giờ phút này vành mắt phụ nhân kia ửng đỏ thỉnh thoảng lấy ánh mắt khát vọng nhìn chăm chăm Hàm Tĩnh ở đối diện, phía dưới phụ nhân, hẳn là Văn Nhân Tĩnh Phong nhiều ngày không gặp, Văn Nhân Tĩnh Phong vốn giống như chán đến chết cúi thấp đầu, sau khi Phụng Tĩnh Xu đi vào vẫn đuôi sát không thả, trình độ nóng bỏng dẫn đến mấy nam nhân bên cạnh Phụng Tĩnh Xu liên tiếp ghé mắt.

Bên tay phải là Tâm Mộng Hồ không có vẻ mặt gì, bên cạnh Tâm Mộng Hồ là Hàm Tĩnh đứng với vẻ mặt chuyên chú, kể nữa là mấy người Phụng Tĩnh Xu.

Một lát sau, làm như không muốn đề nén thêm nữa, Văn Nhân Chiến uy nghiêm mở miệng nói: "Tóm lại, con chính là con trai thứ hai bị trộm đi của Văn Nhân gia ta, hôm nay con liền theo chúng ta trở về, đội chọn ngày tốt xong thì dâng hương báo cho tổ tiên, cảm tạ bọn họ phù hộ."

Kiểu lời nói ra lệnh này, nếu đặt tại trong quân doanh, khẳng định đã sớm vang lên trăm cái dạ rồi, nhưng mà, Dieenndkdan/leeecuhydonmn nơi này không phải trại lính, cũng không có binh lính của hắn, cho nên nói vừa xong, hiện trường vẫn yên tĩnh một mảnh.

Nếu không phải là trường hợp không đúng, Phụng Tĩnh Xu nhất định sẽ bởi vì vở kịch này mà phun cười mấy tiếng, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt Văn Nhân Chiến biến đen, nàng chỉ đành lễ phép nuốt nụ cười trở lại đến bên miệng.

Vừa phát hiện sắc mặt người bên cạnh không đúng, nữ phụ vội vàng mở miệng: "Tĩnh nhi, con mau trả lời đi!"

Văn Nhân Chiến là một người cương ngạnh người, nghiêm khắc tự hạn chế, ở Văn Nhân gia, chỉ cần không xúc phạm quốc pháp gia quy, bình thường cũng sẽ không có vấn đề quá lớn, nhưng chỉ cần phạm vào quy củ, Văn Nhân Chiến sẽ trở nên không thông tình đạt lý, đối với người phạm sai lầm nghiêm trị không tha, bất luận kẻ nào cũng không thể cầu cạnh, cầu cạnh sẽ phải tăng chịu phạt gấp bội, còn có thể liên lụy người cầu tha thứ. Năm đó Văn Nhân Tĩnh Phong dưới gia quy nghiêm nghị của Văn Nhân Chiến ngay cả cơ hội sửa sai cũng không có đã quyết liệt với toàn gia tộc, từ đó rời khỏi

Văn Nhân gia.

Hiện nay, Văn Nhân Chiến hiển nhiên cho rằng lời nói của mình không được bất kỳ sự đáp lại nào là bị khiêu chiến quyền uy, xúc phạm vào quy củ, đối phương coi rẻ quy củ kính lão tôn hiền, vì vậy lập tức gương mặt biến đen, mơ hồ có dấu hiệu nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chương 53.2

"Tình nhi!" Thấy vẫn không có người nói chuyện, mỹ phụ không khỏi sốt ruột, bà lại vội vã kêu một tiếng.

Khóe mắt Phượng Tinh Xu liếc liếc, Tình nhi? Không phải là đang gọi Hàm Tinh chứ? Hàm Tinh là đứa bé Văn Nhân gia? Oa! Tin tức này thật là.....

"Đủ rồi! Đừng tưởng rằng con là nhi tử mất tích nhiều năm của ta là có thể tùy ý làm bậy!" Văn Nhân Chiến bỗng nhiên tuôn ra một tiếng quát to.

"Hù dọa!" Mỹ phụ bên cạnh bị sợ đến kinh hách nhảy dựng một cái, "Lão gia, bớt giận bớt giận, ta nghĩ Tình nhi cũng không phải là tự nguyện....."

"Không phải tự nguyện chẳng lẽ là bị ép buộc sao!?" Văn Nhân Chiến vừa lớn tiếng cắt đứt lời mỹ phụ nói, "Một người lớn như hấn, đấm ngậy ra ở đó, có người nào cầm dao cầm kiếm bức bách đè ở trên cổ hấn không! Di@en*dyan(lee^qu.donn) Nàng xem thử đó là cái dạng gì, chúng ta tới đây ngồi đã bao lâu rồi!? Hấn thậm chí ngay cả con mắt cũng không nhìn qua chúng ta nữa!" Hấn bắt mắt chỉ vào nói.

Sắc mặt mỹ phụ trắng xanh, nghẹn ngào nói: "Lão gia, người cũng không phải không biết, năm đó Tình nhi bị người ôm đi, chúng ta không tìm về được, hôm nay nếu không phải là Tình Phong tới nói cho chúng ta biết, đời này của ta...ta sợ rằng cũng chỉ có thể sống trong nước mắt qua ngày....." Nói xong lại không kiềm chế được "hu hu" khóc.

"Được rồi, được rồi! Nàng đừng khóc! Người không phải đã biết rồi sao!" Con người Văn Nhân Chiến sắt đá cứng cỏi, từ trước đến giờ không chịu nổi những chuyện tình cảm yếu đuối, nhưng bản thân nương tử nói không sai, vừa vặn khiến trái tim cứng rắn của hấn đau lòng, vì vậy rất không được tự nhiên thì thào đôi câu, bàn tay vẫn còn rất không phù hợp với hình tượng đưa tới vỗ vỗ lưng mỹ phụ. Một động tác này, khiến hình tượng cương nghị sắt đá của hấn nhiều thêm sự nhu tình.

Rốt cuộc, như không nhìn được phụ nhân khóc thút thít, Hàm Tinh vẫn im lặng không nói đột nhiên lên tiếng: "Ta xác thực không phải là đứa bé như lời các người, ta là do sư phụ nuôi dưỡng cho tới lớn khôn, từ nhỏ lớn lên ở Ngọc Tranh trang....."

"Chó má!" Vừa nghe thấy Hàm Tinh nhắc tới Ngọc Tranh trang, Văn Nhân Chiến đột nhiên tuôn ra một tiếng mắng, ngay cả Tâm Á Thanh cùng lên triều nhiều năm, làm bạn mấy chục năm cũng không khỏi sợ hãi mở to cặp mắt, thì ra là đại tướng quân còn có thể mắng người!

"Tên Khanh Thành kia, năm đó chính là hấn ôm con đi! Cái gì mà nuôi dưỡng, ta nhỏ vào! Nếu không phải lần này Phong nhi trở lại nói, ta còn không biết súc sinh kia chạy đến Xuyên Vân quốc tiêu dao! Ta...ta, ta..... Hừ! Nếu để cho ta đụng phải, ta nhất định chém hấn ngàn đao băm thành nhiều đoạn!" Văn Nhân Chiến hung tợn mắng.

Phượng Tinh Xu ở bên cạnh nghe náo nhiệt đến say sưa. Thì ra là Hàm Tinh bị ôm đi? Còn là bị sư phụ hấn ôm đi? Haaa...! Hàm Tinh vì Khanh Ngọc Tranh, tình nguyện đắc tội hồ ly cũng muốn chạy sắp xếp thỏa đáng cho người, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy, thật không biết hiện tại trong lòng hấn đang suy nghĩ gì!

"Xin ngài nói chuyện khách khí một chút, ta có phải là đứa bé của các người hay không còn chưa xác định, nhưng sự phụ nuôi dưỡng ta lớn lên thật không thể nghi ngờ, người không thể vũ nhục sự phụ trước mặt ta!" Hàm Tĩnh ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo trực tiếp nhìn Văn Nhân Chiến.

Quả nhiên! Phụng Trọng Xu âm thầm liếc mắt xem thường, người chính trực như Hàm Tĩnh, chắc sẽ không cho phép người khác vô duyên vô cớ tùy ý phê bình người bên cạnh hắn, coi như hiện tại hắn đã không có quan hệ Ngọc Tranh trang. Dĩ nhiên người như thế chính là một đầu gỗ, gỗ thế nào cũng không thông suốt. Chỉ là, một khi được hắn nhận định, như vậy, hắn cũng sẽ nghĩa vô phản cố (làm việc không chùn bước) trả giá vì đôi phụng.

Nghe tới đây, Phụng Trọng Xu nhìn Tâm Mộng Hồ vẫn không có biểu tình, thờ dãi, tỷ tỷ, đây cũng là một loại may mắn chứ?

"Sao con không phải con trai của ta chứ!? Con nhìn thử dáng vẻ của con đi! Tương tự đại ca Khả nhi như vậy, sao chúng ta có thể nhận lầm!?" Văn Nhân Chiến hớn hân quát.

Cái gì? Giống Văn Nhân Khả? Phụng Trọng Xu sững sờ, sau đó nhìn về phía hồ ly không có tinh thần, hoá ra là như vậy à.....

Khó trách khi nàng mới lần đầu gặp được Hàm Tĩnh lại đưa ra yêu cầu thái quá như vậy, lại biết bởi vì lựa chọn của Hàm Tĩnh mà giận đến phải đoạn tuyệt lui tới, hóa ra, là bởi vì dáng vẻ của Hàm Tĩnh tương tự Văn Nhân Khả sao? Hàm Tĩnh này.....

Nghe tới đây, Phụng Trọng Xu không khỏi nhìn Hàm Tĩnh một cái, quả nhiên, vừa nghe thấy Văn Nhân Chiến nhắc tới Văn Nhân Khả, sắc mặt Hàm Tĩnh lập tức trầm xuống, ánh mắt cũng ý thức nghiêng sang nhìn Tâm Mộng Hồ.

Hắn biết quá khứ của hồ ly và Văn Nhân Khả rồi, như vậy, đối với đoạn thời gian này, hồ ly sinh ra tình cảm với hắn, có lẽ cũng sẽ hoài nghi chứ?

Nhưng, Phụng Trọng Xu chỉ thấy được lo lắng trong mắt Hàm Tĩnh, cũng không có hoài nghi. Nàng rũ mí mắt xuống, suy nghĩ ý định của Hàm Tĩnh. Lo lắng? Là lo lắng hồ ly nhớ tới quá khứ đau lòng sao? Mà không hề có một chút nghi vấn, là bởi vì hắn chưa bao giờ cầu xin hồ ly có thể yêu hắn, chỉ cần mình lặng lẽ bỏ ra là đủ rồi?

Sau khi nghĩ thông suốt, Phụng Trọng Xu nhẹ à một tiếng, xem ra ý định của Hàm Tĩnh thật sự rất khiến cho người khác phải tán thưởng. dĩ nhiên, qu. y don Nàng nghĩ, hiện tại sở dĩ hắn không thừa nhận thân phận của mình, phần lớn nguyên nhân cũng là vì hồ ly? Được rồi! Thấy hắn chân thành như vậy, nàng đành giúp hắn một tay vậy!

Nghe tới, nàng đứng lên, "Thật xin lỗi, quấy rầy rồi." Nàng mỉm cười cắt đứt tiếng quát của Văn Nhân Chiến.

"Công chúa mời nói!" Bị tiếng quát lớn của Văn Nhân Chiến đến ù tai Tâm Á Thanh vội vàng tiếp lời, đúng là sợ chết tên Lôi thần lớn tiếng này rồi.

"Ta có thể trò chuyện một mình với tỷ tỷ được không? Một chút thôi cũng được."

Tâm Mộng Hồ vừa nghe thấy tên của mình, nghi ngờ nhìn Phụng Trọng Xu, nhưng Phụng Trọng Xu không để ý đến.

"A..... tiểu Mộng sao?" Trên mặt Tâm Á Thanh rõ ràng thất vọng, hiển nhiên rất muốn rời khỏi đại sảnh, tránh để lỡ tai chịu độc hại.

"Đứng, một lát thôi." Phụng Trọng Xu nhìn nét mặt Tâm Á Thanh có chút buồn cười.

"Đi đi đi đi!" Không đợi Tâm Á Thanh nói chuyện, Văn Nhân Chiến ở một bên không kiên nhẫn vung bàn tay, tiếp theo sau đó gầm hét lên.

Phụng Trọng Xu vội kéo tay Tâm Mộng Hồ, hai người rời khỏi đại sảnh, đi tới đình.

"Muội muội, có phải có chuyện gì quan trọng phải nói không? Vợ và như vậy." Ngồi xuống, Tâm Mộng Hồ lên tiếng đầu tiên, chỉ là trong giọng nói không chút cảm xúc.

Phụng Trọng Xu cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi: "Tỷ tỷ, hôm nay chuyện như vậy tỷ tỷ thấy thế nào?"

"Cái gì thấy thế nào?" Tâm Mộng Hồ sững sờ, không được tự nhiên quay đầu.

"Hàm Tĩnh chính là nhi tử của Văn Nhân Chiến." Phụng Trọng Xu khẳng định nói. Vừa rồi ở đại sảnh Phụng Trọng Xu đã lặng lẽ sử dụng mẫu máu của hai người tiến hành kiểm tra.

"Làm sao muội biết!?" Tâm Mộng Hồ bật thốt lên hỏi, sau đó lại là vẻ mặt không được tự nhiên giải thích: Dĩ nhiên da n l e q u u y d o n "Muội..muội đừng hiểu lầm, ý của ta đó là....."

"Làm sao muội biết không quan trọng, hiện tại quan trọng là thái độ của tỷ tỷ." Phụng Trọng Xu cắt đứt giải thích của Tâm Mộng Hồ.

"Thái độ? Ta có thái độ gì?" Tâm Mộng Hồ không hiểu.

Phụng Trọng Xu thờ dãi, "Tỷ tỷ, tỷ cũng chớ giả bộ, tỷ biết rõ Hàm Tĩnh không chịu thừa nhận thân phận của mình là vì tỷ." Nhìn thấy Tâm Mộng Hồ biến sắc, Phụng Trọng Xu giành nói trước: "Tỷ tỷ, trước hết nghe muội nói!"

Tâm Mộng Hồ quả nhiên ngậm miệng lại.

"Muội nghĩ, Hàm Tinh đã biết chuyện quá khứ của tỷ đúng không?" Phụng Tinh Xu thấy được đáp án trên mặt Tâm Mộng Hồ, "Mà một trong những nguyên nhân hẳn không đáp ứng, bởi vì hẳn lo lắng nếu như hẳn trở lại Văn Nhân gia, tỷ sẽ tách ra khỏi hẳn, càng chạy thì càng xa, mà đây không phải là hy vọng của hẳn; nhưng nếu như tỷ đi theo hẳn tiến vào Văn Nhân gia, tỷ lại không có biện pháp đối mặt với phu thê Văn Nhân Khả, đến lúc đó đau khổ nhất định là chính tỷ, cho nên hẳn thà không thừa nhận cái thân phận này cũng muốn canh giữ ở bên cạnh tỷ."

Phụng Tinh Xu vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Tâm Mộng Hồ, phát hiện nàng nói những câu này đánh trúng lòng của Tâm Mộng Hồ, vì vậy lại nói: "Tỷ tỷ, Hàm Tinh thật sự vì tỷ bỏ ra rất nhiều rất nhiều, chẳng lẽ tỷ không cảm giác được sao? Tỷ không muốn vì hẳn làm gì đó sao? Loại người có tính tình như hẳn, một khi đã quyết định, cũng sẽ không dễ dàng sửa đổi, tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ nhẫn tâm hẳn chỉ vì tỷ làm đứa con bất hiếu người người thóa mạ sao?"

Nhìn ra vẻ mặt Tâm Mộng Hồ dao động, Phụng Tinh Xu lại thêm sức lực: "Muội không hiểu rõ tại sao tỷ phải rối rắm với tên Văn Nhân Khả đó? Cũng là chuyện đã qua, chẳng lẽ tỷ còn muốn vì sai lầm của người khác mà làm chậm trễ một đời hạnh phúc của mình sao? Huống chi, thành thân là chuyện của hai người các ngươi, đến lúc đó, dựa theo Hàm Tinh nhân nhượng tính cách của tỷ như thế, mặc kệ tỷ nói cái gì hẳn cũng đồng ý, coi như....." Phụng Tinh Xu nghiêng người, ở bên tai dụ dỗ Tâm Mộng Hồ nói: "Coi như tỷ nói để cho hẳn cùng tỷ ở chân trời góc bể, hẳn cũng sẽ giúp đỡ tỷ dọn dẹp bực hành lý đi khắp thiên hạ, nam nhân tốt như vậy chính là đót đèn lồng cũng tìm không được, tỷ tỷ, cơ hội không thể mất, hái hoa phải hái liền tay, chớ để không hoa phải bẽ cảnh....."

Nói xong, để lại Tâm Mộng Hồ đang đắm chiêu suy nghĩ, Phụng Tinh Xu chứa đựng nụ cười tình thế bắt buộc đi tới đại sảnh.

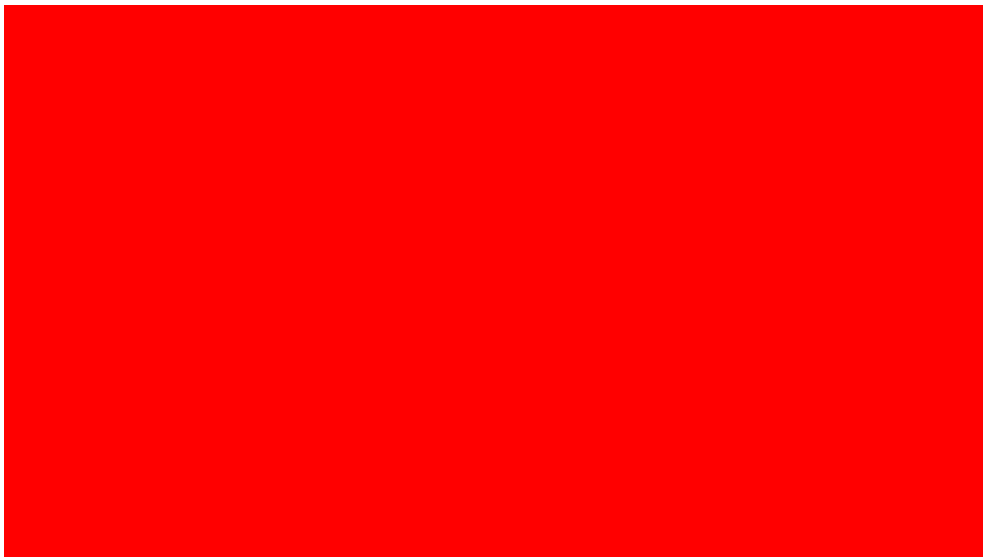
Một phen, khiến Văn Nhân gia nhận lại đứa con trở về đã mất tích nhiều năm, lại chạm vào quan hệ của hai đại quyền thế Văn Nhân và Tâm tướng ở Hí Triều quốc, hơn nữa còn có Hoa phủ Hoa Ngọc Dung, Kim phủ Kim Bích Đặc, dieendaanleequaydonn đến đây, phần lớn quan viên văn, võ và mạch máu kinh tế lớn ở Hí Triều quốc, tất cả đều bị Phụng Tinh Xu mơ hồ nắm giữ trong tay.

Tuy là vô tâm trông liễu, nhưng liễu ám gió mát, Phụng Tinh Xu ở Hí Triều quốc, cũng có thể hô mưa gọi gió một phen. Nói một cách khác, chỉ cần nàng muốn, ai cũng có thể được vị trí tôn sùng cao nhất Hí Triều, tương tự, chỉ cần nàng không muốn, bất luận kẻ nào cũng có thể trong nháy mắt ngã ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Chương 54

Bởi vì qua một ngày nữa chính là thái tử sắc phong đại điển, cho nên Phụng Tinh Xu cũng không ở lại phủ tể tướng lâu, nàng phải chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời đối mặt với uy hiếp đến từ Mộ Dung gia.

Hiện tại như là đã khiến Lục Tinh La bại lộ dưới tầm mắt của mọi người, như vậy bất cứ lúc nào Mộ Dung Huyền cũng sẽ biết sự tồn tại của Lục Tinh La, đến lúc đó nàng ta sẽ chọn lựa thủ đoạn gì bọn họ cũng không biết, nếu như tới nhằm vào bọn họ có lẽ vẫn có thể ngăn cản, nhưng nếu như bọn họ quang minh chính đại làm cái gì nhằm vào Lục Tinh La, đến lúc đó có thể ngay cả Tử Diệp cũng không có cách bảo toàn Lục Tinh La, bởi vì thế lực Mộ Dung gia đã cắm rễ rất sâu ở Long Hải thành, bất luận là trên kinh tế hay là binh lực, thậm chí là thế lực trên triều đình, cũng sẽ ảnh hưởng đến cả Hí Triều quốc.

Phụng Tinh Xu tính toán vào cung với Tử Mộng Cơ, trước đó bí mật tiếp xúc với Tử Diệp một lần, sau đó sẽ ra quyết định cuối cùng.

Đối với việc Tâm Á Thanh cáo từ, về mặt Tâm Á Thanh đây ý cười nói với nàng, cảm tạ nàng đã khiến cho tâm nguyện nhiều năm qua của hẳn cuối cùng

cũng thành, rốt cuộc có thể kết làm thông gia với Văn Nhân gia. Chỉ là, trong tai Phụng Tĩnh Xu nghe được, dường như lời Tâm đại tể tướng nói rất có khuynh hướng tự tương tượng.....

Xoay người, gật đầu với người sau lưng đã thu dọn ổn thỏa, đoàn người vừa đi trước đặt đồ vào bên trong xe ngựa. Lúc này Phụng Tĩnh Xu nói với Phụng Hàm Tiểu vẫn đi theo bên cạnh nàng: "Đường ca, huynh lấy thân phận vương gia của Long Phong quốc, sợ rằng không tiện theo muội tiến cung, hai ngày nay trước hết huynh cứ đợi tại dịch quán, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp lại trong đại điển sắp phong!"

Phụng Hàm Tiểu cười đầy thâm ý nhìn Phụng Tĩnh Xu, sau đó bật lên một nụ cười mê người, "Được, Tiểu Tĩnh, chúng ta gặp lại đại điển, muội trong cung phải chú ý an toàn biết không?"

Phụng Tĩnh Xu gật đầu, "Muội biết rồi."

"Đã như thế, vậy thì ta về dịch quán trước." Phụng Hàm Tiểu gật đầu với Phụng Tĩnh Xu, sau đó nói "cáo từ" Tâm Á Thanh, quay người đi, có điều quay lưng trong đôi mắt âm thầm sâu lắng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, tiểu Tĩnh, lúc nào thì, ta mới có thể được muội coi như đám nam nhân kia, thật chẳng lẽ muốn ta chờ đợi cả đời sao.....

Thấy Phụng Hàm Tiểu đi, Tâm Á Thanh cũng đi theo cáo từ, trong nháy mắt Tâm Á Thanh khom người thở dài, Phụng Tĩnh Xu nói ở bên tai Tâm Á Thanh: "Tể tướng, thời tiết Hi Triều quốc giống như có ẩn ý, chẳng lẽ là sắp thay người lãnh đạo rồi? Nếu thật như thế, tể tướng có thể nghĩ tới phải đến nơi nào nghỉ chân rồi không?"

Tâm Á Thanh sững sờ, biết Phụng Tĩnh Xu tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ nói với hắn những chuyện không đâu này, nhưng dù sao cũng là lão hồ ly trong quan trường, trên mặt hắn không có toát ra vẻ kinh ngạc chút nào, chỉ cười híp mắt cáo lui.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại có Phụng Tĩnh Xu và Tuân Thư cái gì cũng không cần làm.

Ngừng chốc lát, rốt cuộc Phụng Tĩnh Xu lớn tiếng nói Tuân Thư: "Thư nhi! Chúng ta đi thôi!"

"A, được!" Tuân Thư ở một bên chơi đến vui vẻ ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Phụng Tĩnh Xu dắt tay của nàng đi tới cửa.

"Đợi..... đợi một chút!"

Quả nhiên vẫn là không nhìn được xuất hiện sao? Phụng Tĩnh Xu nhếch môi cười lạnh.

Tuân Thư nghi ngờ quay đầu, nhìn người tới, lập tức nở nụ cười: "Phong ca ca, sao huynh tới đây vậy? Lâu rồi Thư nhi chưa gặp huynh, rất nhớ huynh đó!"

Trên mặt Văn Nhân Tĩnh Phong lộ ra vẻ lúng túng, đối với câu hỏi của Tuân Thư cũng chỉ cười một tiếng cho qua, hắn khẩn trương nhìn về phía Phụng Tĩnh Xu, "Công chúa, ta..... ta có thể nói chuyện với nàng một chút được không?"

Phụng Tĩnh Xu không nhìn về chờ mong trên mặt Văn Nhân Tĩnh Phong, lạnh nhạt nói: "Chúng ta vội vào cung, không có thời gian nói với người."

Trên mặt Văn Nhân Tĩnh Phong cứng lại, có chút không biết làm sao.

Vô số thợ săn như hắn, sao lại đứng đến tám sát này chứ!? Rõ ràng nàng cũng chưa có nói lời gì cự tuyệt hay ác độc với hắn, nhưng chỉ cần vừa nghe đến trong giọng nói của nàng hơi lộ ra một chút không muốn, hắn cũng không có cách nào nói với nàng được nữa, cái này chẳng lẽ chính là một vật khắc một vật sao!?

Nghĩ như vậy, trong lòng Văn Nhân Tĩnh Phong có chút thất bại, hơn nữa trước đó hắn cũng chưa nói rõ với Phụng Tĩnh Xu về thân phận của mình, hôm nay đột nhiên bị bọn họ biết hắn lại là nhi tử của đại tướng quân Hi Triều quốc Văn Nhân Chiến, trong lòng hắn rất lo lắng, sợ Phụng Tĩnh Xu sẽ hiểu lầm hắn —— mặc dù vừa bắt đầu đúng là hắn đã đánh chủ ý đến gần nàng —— hắn không biết Phụng Tĩnh Xu có chú ý đến hay không, nhưng nếu như nàng nghĩ tới, như vậy lửa gát nàng cuộc sống của hắn có thể sẽ không tốt hơn được. Vốn là giữa hắn và nàng cũng chưa có gì tiến triển, hơn nữa mấy ngày trước sau khi lên dốc Tĩnh Nhân nàng thay đổi thái độ, hắn đã rất khó nắm chắc tâm tư của nàng rồi, nếu như lúc này lại thêm việc lừa dối, hắn lo lắng, nàng có thể trực tiếp chối bỏ tất cả những gì liên quan đến hắn, trực tiếp phủ nhận quen biết với hắn hay không?

Nghĩ tới khả năng này, Văn Nhân Tĩnh Phong có chút không yên, vì vậy càng lộ vẻ miệt vụ, "Ta...ta muốn nói chuyện một chút....." Mắt thoáng nhìn, thấy được Tuân Thư ở một bên mở to mắt, "A, đúng! Ta cần nói chuyện với Thư nhi!"

"Thư nhi?" Nghe thấy Văn Nhân Tĩnh Phong kêu tên của mình, Tuân Thư nghi ngờ nghiêng đầu, "Phong ca ca muốn tìm Thư nhi sao?"

Phụng Tĩnh Xu nhìn hai người, trực tiếp kéo Tuân Thư, đi tới bàn đá kê bên ngồi xuống, "Thư nhi rất tốt, người có vấn đề gì muốn thảo luận?"

"Chuyện này....." Văn Nhân Tĩnh Phong khẩn trương, "Ta...ta không phải còn phải chăm sóc Thư nhi sao! Cho tới nay đều do ta chăm sóc....."

"Chăm sóc!?" Phụng Tĩnh Xu hừ nhẹ một tiếng, "Thôi, Thư nhi ta sẽ tìm người chăm sóc cho hắn, không cần phiền toái Tĩnh Phong công tử, chỉ sợ chúng ta còn không trào cao nổi!"

Trong lòng Văn Nhân Tĩnh Phong căng thẳng, lúng túng hỏi: "Sao nàng...nàng lại nói như vậy....."

"Không nói như vậy thì nói thế nào?" Rốt cuộc Phụng Tình Xu ngẩng đầu nhìn Văn Nhân Tình Phong, "Hơn nữa, công tử muốn lấy thân phận gì tới chăm sóc Thư nhi nhà ta đây?"

Văn Nhân Tình Phong nghe vậy trong lòng đau xót, là câu nói "Thư nhi nhà ta" kia của Phụng Tình Xu, những lời này của nàng, rõ ràng đã gạt bỏ hẳn ra ngoài.....

"Lấy, lấy thân phận gì? Đương nhiên là lấy, lấy....." Giọng Văn Nhân Tình Phong nhỏ dần, nói không ra hẳn muốn lấy thân phận gì tới chăm sóc Tuấn Thư, thứ nhất hẳn không thể nói dối với Phụng Tình Xu nữa, thứ hai, mục đích cuối cùng của hẳn quả thật không phải chăm sóc Tuấn Thư, cho nên hẳn nói không ra lời.

"Hừ, thôi, chúng ta vẫn không nên làm phiền công tử! Thư nhi, chúng ta đi thôi!" Phụng Tình Xu đứng lên làm bộ phải đi.

"Chờ một chút!" Văn Nhân Tình Phong quỳnh lên, lại ra tay bắt được Phụng Tình Xu, không đợi Phụng Tình Xu nói chuyện, hẳn vội vã nói: "Không phiền, không phiền chút nào! Ta còn có thể chăm sóc cho Thư nhi nhà!"

Thấy hẳn còn chưa buông tha, Phụng Tình Xu dứt khoát nói rõ: "Cho dù chúng ta đồng ý để người chăm sóc Thư nhi, nhưng Văn Nhân tướng quân sẽ đáp ứng sao!?"

Văn Nhân Tình Phong cứng đờ, lòng trầm xuống, nàng quả nhiên vẫn biết thân phận của mình. Nhưng mà, cho dù có biết rõ thì đã sao? Coi như nàng muốn hẳn rời đi, hẳn cũng sẽ không đồng ý!

"Người biết thật sao?" Hẳn nhỏ giọng hỏi.

"Biết cái gì?" Phụng Tình Xu nhìn nam tử áo xanh cao hơn nàng không chỉ một cái đầu ở trước mắt, "Biết người không phải là tiểu quán thanh lâu sao? Biết người thật ra là nhi tử của tướng quân cao cao tại thượng sao? Biết người có mục đích đến gần chúng ta? Người muốn ta biết rõ điều cái gì?" Nàng từng tiếng ép hỏi, từng bước một đi tới, rốt cuộc bức lui nam tử vì nàng cúi đầu trước mắt này trở về.

"Công chúa! Ta...ta có thể giải thích!" Văn Nhân Tình Phong phát hiện trong giọng điệu Phụng Tình Xu ép hỏi như ẩn như hiện lửa giận, không giải thích chỉ sợ cũng thật sự chọc giận người trong lòng trước mắt!

"Giải thích? Giải thích cái gì? Người phải giải thích cho ta tại sao đường đường là tam thiếu gia Văn Nhân gia lại biến thành tiểu quán thanh lâu sao? Người phải giải thích cho ta tại sao một tam thiếu gia nhà võ tướng Văn Nhân gia lại 'không biết' võ công bị người đùa giỡn sao? Vậy thì người muốn giải thích với ta cái gì, ta đường đường là một vị công chúa của Lộng Phong quốc, ở trong miệng Văn Nhân công tử lại trở thành 'con mồi'!?" Phụng Tình Xu ép hỏi lần nữa.

Nàng, nàng biết!? Văn Nhân Tình Phong chấn động, trên mặt mất hết máu. Lúc nào thì nàng biết? Hẳn, hẳn chưa bao giờ nói! Chẳng lẽ, mấy ngày nay nàng xa cách chính là vì chuyện này sao!?

"Nói đi, người nói thử tại sao gọi là ta 'con mồi nhỏ'? Khi nào thì ta trở thành con mồi của người!?" Phụng Tình Xu lớn tiếng hỏi.

"Tỷ tỷ! Tỷ tỷ, tỷ đang tức giận sao?" Nghe Phụng Tình Xu nói chuyện lớn tiếng, hơn nữa sắc mặt cũng không phải dễ nhìn, Tuấn Thư lập tức quan tâm đi tới.

"Thư nhi, tỷ tỷ không sao, chỉ là đang nói chuyện với hẳn mà thôi." Phụng Tình Xu hít sâu một hơi, cố đè xuống tức giận không ngừng tăng lên, không muốn để Tuấn Thư bối vì chính mình mà không vui.

Mặc dù đơn thuần, nhưng dù sao Tuấn Thư vẫn nhạy cảm, vì vậy hẳn biết đúng là Phụng Tình Xu đang tức giận, hẳn xoay người lớn tiếng nói với Văn Nhân Tình Phong: "Phong ca ca! Huỳnh không thể chọc tỷ tỷ tức giận! Mau nói xin lỗi với tỷ tỷ, xin tỷ tỷ tha thứ cho huỳnh, xin nàng không cần tức giận nữa!"

Văn Nhân Tình Phong nhìn hai người thật sâu, không chút do dự ôm quyền cúi người: "Là Tình Phong làm việc sai, chọc công chúa mất hứng! Tình Phong xin lỗi! Xin công chúa không cần tức giận nữa!"

Đối với sự dứt khoát của Văn Nhân Tình Phong, trong lúc nhất thời Phụng Tình Xu cũng có chút kinh ngạc, nàng không ngờ Văn Nhân Tình Phong lại nhanh chóng nhận sai như vậy, hơn nữa về mặt vô cùng thành khẩn, thái độ rất nghiêm túc, điều này làm cho tâm tư tức giận của nàng cũng không tiện nữa bộc phát ra nữa, vì vậy mím môi, khoát tay, "Thôi, Văn Nhân công tử, chuyện này cứ như vậy đi, sau này chúng ta....."

"Xin nàng cho ta một cơ hội giải thích!" Văn Nhân Tình Phong dồn dập cắt đứt lời Phụng Tình Xu nói, hẳn sợ câu nói kia khiến hẳn không chịu nổi.

"Giải thích? Phong ca ca làm sai chuyện muốn giải thích với tỷ tỷ sao?" Tuấn Thư ngây thơ hỏi, không đợi trả lời, hẳn lại nói: "Đừng thôi! Làm sai chuyện là phải giải thích rõ mới được! Phong ca ca, huỳnh mau giải thích với tỷ tỷ đi! Nếu không tỷ tỷ lại tức giận thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Chương 54.2

Phượng Tinh Xu nhìn Tuấn Thư, rồi lại nhìn về mặt chờ đợi của Văn Nhân Tĩnh Phong, đáy mắt hẳn đều là sự thành khẩn, nghĩ đến nàng cũng không phải là người ác độc gì, chưa nghe người ta giải thích đã tùy tiện định tội, hôm nay sở dĩ buộc tội hẳn, chỉ là bởi vì cho đến vừa rồi hẳn còn không định giải thích với nàng thân phận của hẳn và chuyện hẳn giấu giếm, vì vậy mới lên tiếng bức bách, hiện tại vừa lúc Thư nhi cho nàng một bậc thang, nàng dĩ nhiên đi theo cái thang xuống.

"Vây cũng được!" Phượng Tinh Xu lại ngồi xuống, "Người có lời gì thì cứ việc nói đi! Chỉ là, lần này nếu người lại có giấu giếm, ngày sau nếu ta biết rồi, người cũng đừng nghĩ sẽ có chút quan hệ gì với ta! Phượng Tinh Xu ta không cần người chỉ biết lừa gạt ở bên cạnh!"

Thấy Phượng Tinh Xu rút cuộc cho mình cơ hội, cặp mắt Văn Nhân Tĩnh Phong sáng lên, vội vàng kể liên tục tất cả chuyện đã giấu giếm.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

"Đừng ~ đừng ~"

Nơi xa truyền đến âm thanh hơi nhỏ, đầu tiên dân chúng thành Tân La dừng lại lắng nghe, lại nhún vai, tiếp tục tiến hành việc buôn bán.

"A Nhân à! Rút cuộc là tiếng gì thế? Sao vang lên lâu như vậy còn chưa ngừng?" Trương đại gia bán bánh nướng đầu phố mở miệng lộ hàm răng vàng khè lớn tiếng hỏi tiểu thương bán phần ở đối diện.

"Ồ! Trương đại gia, ông hỏi tôi thì làm sao tôi biết! Cả ngày lẫn đêm tôi cũng không rời khỏi tiệm phần, coi như tò mò cũng không cách nào theo dõi đâu!" Hán tử tên A Nhân lấy hai hàm răng trắng thẳng trả lời.

"A! Âm thanh này nghe giống như là người nhà nào đang gõ trống vậy! A, giống như tiếng gõ trống công đường ngày hôm qua của huyện lệnh lão gia!" Hoa bà bà đầu tóc bạc thiếu hàm răng nói chuyện cũng không sửa được tật xấu ba hoa, "Chỉ là tiếng gõ trống này còn lớn hơn tiếng ‘đùng đùng’ kia."

"Tất nhiên! Chỉ là, có thể nơi đó cách xa chúng ta cho nên âm thanh cũng nhỏ, "Thương nhân vân du bốn phương đi ngang qua nghỉ chân cũng không nhìn được chen vào nói, hơn nữa về mặt vinh dự nói đến hiểu biết của bản thân ở thành Sở Ương, "Ta đã nghe qua loại tiếng ‘đùng đùng’ này, so bây giờ nghe còn cực tốt hơn nhiều lần!"

"Hả? Người đã nghe qua loại âm thanh này?" Lão Ngũ bán thịt cũng không bán, quay người lại đã bắt đầu tám với mấy người, "Người đã nghe thấy ở đâu?"

Thương nhân vân du bốn phương ưỡn thẳng ngực, vẻ mặt kiêu ngạo lớn tiếng nói: "Đương nhiên là vào ngày sinh nhật của Hiền vương gia vừa qua không lâu!"

"Oa!" Hiền trưởng nổi lên một hồi tiếng thốt, ngay sau đó là tiếng lẩm bầm và tiếng thảo luận sôi nổi liên tục, ngay cả Tây Thi đậu hũ cuối phố cũng buông dao xuống tiến tới đầu đường nghe náo nhiệt.

"Người thật sự đã tham gia thọ yến của Hiền vương gia? Nghe nói thọ yến này nhất định chính là đệ nhất yến thiên cổ! Có phải thật sự thần kì như vậy hay không?" Mọi người ồn ào lộn xộn hỏi.

Cảm giác mình lập tức thành sự tồn tại chói lọi nhất trong mọi người, thương nhân vân du bốn phương mập mạp lại hả hê hất cằm lên, "Đương nhiên! Các người chưa từng thấy qua đâu! Tình cảnh đó, nhất định chính là....." Lập tức sinh động nói như thật về ngày đó, từng câu lời nói khiến mọi người kêu lên liên tiếp, tất cả đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hẳn, khiến hẳn vui mừng đến sắp bay lên trời rồi.

"..... Cho nên! Cái gọi là pháo hoa đó thật sự khiến cho người ta nhìn hoa cả mắt, đẹp vô cùng! Tiếng pháo hoa phát ra, tựa như âm thanh hiện giờ, ‘đùng ~ đùng ~’! Ôi! Nếu có thể để cho ta xem một lần, muốn ta làm cái gì cũng đều nguyện ý!" Thương nhân vân du bốn phương chắc lưỡi một cái.

"Pháo hoa thật sự có âm thanh như thế này sao?" Mọi người đưa mắt nhìn, trong lúc bất chợt cũng không có ác cảm đối với loại âm thanh xuất hiện liên tục nửa tháng như vậy, có người thậm chí nghĩ tới, coi như không thấy được pháo hoa, chỉ cần nghe một chút âm thanh pháo hoa đã thỏa mãn! Thật hy vọng âm thanh này vĩnh viễn đừng có ngừng!

Nhưng mà, không tới ngày hôm sau, âm thanh đó như chưa từng xuất hiện, thay vào đó là tiếng “thùng thùng” vang dội lúc nửa đêm, tiếng trống nhanh chóng nổi lên như mưa rơi.

Trống trận! Gõ trống trận!

Khi dân chúng còn đắm chìm trong giấc mộng, ảo tưởng pháo hoa đẹp rực rỡ thì thành ở biên cảnh Lộng Phong quốc, thành Tân La, đã lọt vào trong trận chiến tranh khói lửa.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

"Báo ——!" Một binh sĩ mệt mỏi đã rồi, máu me khắp người cười con chiến mã chạy như bay xâm nhập vào trong trại lính yên bình lúc sáng sớm, dọc theo đường đi hân hỉ to, đánh thức các binh sĩ ngủ say trong quân.

Chiến mã chạy gấp, vọt tới trước lều lớn đột nhiên dừng lại, chiến mã mệt mỏi cao giọng hí nâng thân thể lên đá hai chân, giống như dùng hết khí lực cuối cùng, cuối cùng âm ỉ ngã xuống. "Mau! Nhanh đi bẩm báo tướng quân! Khuya ngày hôm trước Việt Sa quốc đánh bắt ngờ, thành Tân La thất thủ!!!"

Vệ binh canh ở trước lều lớn vừa nghe thấy binh sĩ nói thế, tất cả đều hung hăng hít một ngụm khí lạnh, kinh hãi gần chết.

Việt Sa quốc!? Thành Tân La!? Làm sao bọn họ qua được!?

Chuyện quá khẩn cấp, vệ binh vội vàng lao vào trong lều, "Báo cáo tướng quân ——!!!"

Sau một khắc, trong quân trướng lập tức vang lên một tiếng kêu to ư: "Giống trống! Khẩn cấp tập hợp!! Toàn bộ doanh chuẩn bị chiến tranh!!!"

Ngay sau đó, hai bóng dáng trước một trước một sau đi ra từ trong lều, đi ở phía trước là tướng quân phòng thủ biên cảnh tiếng tăm lừng lẫy Lộng Phong quốc Hùng Thao, chỉ thấy hân hỉ tiếng phân phó: "Sắp xếp cho người lính này tiếp nhận trị liệu!" da.nlze.qu.ydo/mn Sau đó gấp giọng nói với quân sư Diêu Ninh Hàm nghe tiếng động chạy tới: "Phía sau giao cho người! Ta dẫn người tới trợ giúp trước!" Nói xong, không đợi Diêu Ninh Hàm trả lời, sai bước nhảy lên chiến mã chạy nhanh tới chỗ tập hợp, trên trận đã đứng đầy binh lính nghe thấy trống tập hợp.

"Các binh sĩ!" Hùng Thao dùng giọng nói rống to, "Người của Việt Sa quốc tấn công đã tới! Các huynh đệ của chúng ta đang liều chết chống cự ở thành Tân La! Chúng ta phải đi đến trợ giúp cho bọn họ! Hiện tại, mang theo vũ khí của các người, cưỡi chiến mã của các người, đi theo ta!!!"

Binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh nghe vậy động tác nhất trí nắm chặt vũ khí trong tay, lưu loát xoay người lên ngựa, đi theo Hùng Thao, khí thế mãnh liệt chạy tới thành Tân La!

"Ai, ai! Hùng tướng quân, người cũng phải cẩn thận một chút đó!" Một bóng dáng màu cam lớn tiếng kêu ở phía sau đội ngũ, cho đến khi trong doanh trại chỉ còn lại từng đợt khói bụi, người nọ mới chậm rãi xoay người lại.

"Quân sư! Tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Tiểu binh bên cạnh mất hết hồn vội hỏi.

"Làm thế nào? Đương nhiên là đi theo!" Diêu Ninh Hàm giống như nhàn nhả nói, "Chỉ là, trước khi đi theo, chúng ta còn có một chuyện quan trọng phải làm....." Hắn đưa mắt về phía một bóng người màu xanh lục cách đó không xa, người nọ giống như biết hắn muốn làm cái gì, gạt đầu với hắn, xoay người biến mất không thấy gì nữa.

Cặp mắt Diêu Ninh Hàm thoáng qua tia sáng, xoay người lớn tiếng phân phó nói: "Chuẩn bị lương thảo! Tùy thời lên đường!!!"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Hoàng cung Lộng Phong quốc, một hồi tiếng bước chân dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh trong cung, một đám người khó hiểu nhìn Hiền vương gia vội vã đi nhanh, không biết từ trước đến giờ người vốn điềm tĩnh lại có lúc có thất lễ như vậy?

"Àm!" Một tiếng vang lên thật lớn, cửa Dưỡng Tâm điện bị đập ra.

"Hoàng huynh!" Không đợi Phượng Nhâm Ngao lên tiếng trách mắng, một giọng nói lớn hơn kêu lên.

"Hoàng đệ, hóa ra là đệ! Sáng sớm chạy tới đây làm gì vậy?" Trong lòng Phượng Nhâm Ngao lẩm bẩm, hoàng đệ này, đúng là không có phép tắc, thật may là tối hôm qua hắn ngủ một mình, nếu giữ lại phi tần nào ở Dưỡng Tâm điện, còn không biết xảy ra tình trạng hỗn loạn gì!

"Hoàng huynh! Biên thành báo nguy!" Phượng Vu Dực bắt kẻ trong lòng Phượng Nhâm Ngao đang suy nghĩ gì, về mặt hắn vội vàng kêu một tiếng với người còn đang ngồi ngẩn trên giường rồng.

"Cái gì! Đệ nói cái gì!?" Phượng Nhâm Ngao sững sờ, ngờ ngác hỏi.

"Biên thành báo nguy! Hoàng huynh, hai ngày trước biên cảnh thành Tân La bị quân đội của Việt Sa quốc đánh chiếm rồi!" Phụng Vu Dực vội vã bẩm báo.

"Xảy ra chuyện gì?" Trong lòng Phụng Nhâm Ngạo cả kinh, ngay cả y phục cũng không kịp đổi, bay thẳng đến bên ngoài lớn tiếng nói: "Người đâu! Người đâu! Nhanh đi mời Đức vương gia vào cung! Mau!!"

Thái giám phía ngoài chưa từng nghe thấy giọng điệu gấp rút vội vã như vậy của hoàng thượng, nhanh chóng chạy như bay nhận mệnh làm việc, sợ chậm một bước đầu người khó giữ được.

"Hiện tại, đệ nói cho ta biết thử cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Phụng Nhâm Ngạo kinh sợ, đối với lời của Phụng Vu Dực vẫn khiếp sợ không thôi.

"Tình huống cụ thể không còn rõ lắm! Nhưng mà Hùng Thao đã suất binh tiếp viện chống cự, nhưng bởi vì chúng ta cũng không có quá nhiều đề phòng Việt Sa quốc ở phía bắc, đoán chừng hấn cũng không chống đỡ được bao lâu, hoàng huynh, hiện tại đệ muốn lĩnh binh đi tiếp viện bọn họ!" Phụng Vu Dực nhanh chóng giải thích.

"Khoan đã! Thành Tân La xảy ra chuyện này, làm sao đệ biết được nhanh như vậy!?" Không phải hoài nghi Phụng Vu Dực, mà là hấn cảm thấy vô cùng kinh ngạc đối với tốc độ hấn biết được tin tức.

"Là Lục Miếu chân nhân truyền tin cho ta!" Phụng Vu Dực giải thích.

"Lục Miếu chân nhân? Vậy từ chỗ Hùng Thao đến Á Lý thành đến Sở Ương thành, coi như dùng bò câu đưa tin cũng phải mất một thời gian rất lâu mà? Sao có thể nhanh như vậy?" Phụng Nhâm Ngạo vẫn không hiểu.

"Ôi trời! Đệ có nói với huynh cũng không hiểu! Hoàng huynh, đệ lấy binh phù đi trước! Huynh nhanh chóng gọi Vu Tường khẩn cấp chuẩn bị lương thảo sau đó đuổi theo! Nếu huynh có nghi vấn gì thì cầm cái này đi tìm Sở nhi! A, đúng rồi, bảo Sở nhi ngăn vạn lần không được nói cho Xu nhi biết! Bây giờ nó đang ở Hi Triều quốc, đệ sợ nó nếu kích động sẽ nổi lên xung đột với người của Việt Sa quốc, đến lúc đó thì càng phiền toái!" Phụng Vu Dực rất "tự giác" chạy vào bên trong phòng Phụng Nhâm Ngạo, sau đó quen cửa quen nẻo mở ám cách chứa binh phù của Phụng Nhâm Ngạo, sau khi lấy binh phù ra ngay cả một câu cũng không nói, bỏ lại một khối đồ màu đen và một chuỗi lời nói dài chạy ra ngoài.

"Ai, ai! Sao đệ cứ nói lấy là lấy vậy!?" Phụng Nhâm Ngạo kêu lên ở sau lưng hấn. Đây chính là khuyết điểm trong tình cảm huynh đệ tốt, cũng không có một chút riêng tư! Chỉ là..... Phụng Nhâm Ngạo nghi ngờ giờ món đồ trước mắt lên, đây rốt cuộc là cái gì?

"Khởi bẩm hoàng thượng, Đức vương gia đến rồi!" Thái giám làm việc đặc biệt nỗ lực thờ hấn hấn ở ngoài điện thông báo.

Thôi, quốc sự quan trọng hơn! Phụng Nhâm Ngạo vừa thu tay lại, lớn tiếng nói: "Mau cho đệ ấy đi vào!"

Khi Phụng Nhâm Ngạo vẫn còn đang khẩn cấp thương lượng với Phụng Vu Tường cùng với Phụng Tề Thiên nghe tiếng mà đến, dĩ nhiên Phụng Vu Dực đã dẫn theo đại quân từ ngoại ô hoàng thành vội vã lên đường, tiến về phía Á Lý thành.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Chương 55

Giữa trưa, một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm rãi chạy về phía cửa cung.

"Ngừng! Người tới là ai!" Binh lính coi chừng cửa cung lập tức giờ trường kích (bình khí cổ) trong tay lên, ngăn cản xe ngựa đi về phía trước.

"Chúng ta là người của Hàm Đào trai, phụng mệnh của hoàng nữ điện hạ đưa khách quý vào cung!" Cung nhân lái xe đưa yêu bài trên người ra.

Hàm Đào trai? Bọn lính nhìn nhau một cái, trong mắt không có chút cung kính nào, "Đi đi đi! Hàm Đào trai là thứ gì chứ!? Die nd da nl e q uo ydo n Nơi này chính là hoàng cung, những người không liên quan không phải tùy tiện cũng có thể ra vào! Chỉ có tín vật của hoàng thượng mới có thể ra vào tự nhiên!" Vệ binh dẫn đầu khinh bỉ nói.

Thật ra thì ra vào cửa cung cũng không nhất định phải có tín vật của hoàng đế, nhưng, nói thế thì có làm sao? Dù sao cả người trong hoàng cung cũng biết, chủ nhân Hàm Đào trai không được người chào đón, coi như bọn họ quá đáng cũng sẽ không có vấn đề gì!

"Chẳng lẽ ngay cả tư cách vào hoàng cung thành Long Hải bản cung cũng không có sao!? Lúc nào thì bản cung thành những người không liên quan tùy tiện tiện!" Đột nhiên, trong xe ngựa truyền ra một giọng nói uy nghiêm, người nói chuyện là một nữ tử, người nói chuyện cũng chẳng qua có bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, lại có loại khí thế không gian tự uy, khiến người ta không tự chủ được mà thần phục.

Nghe được giọng nói bên trong xe, thủ lĩnh lớn tiếng hỏi: "Người tới là ai! Còn không xưng tên ra!"

"Cần rồi! Tên họ của bản cung há có thể dễ dàng để bọn người biết được!?" Một luồng gió lạnh từ trong xe bắn ra, vèo mây tiếng, mang theo lực lượng cực mạnh đánh vào trong thân thể mấy vệ binh bất kính.

"A! Đau quá! Người đâu! Người đâu! Có thích khách ——!" Các vệ binh bị công kích đau đến hô cha gọi mẹ, tất cả đều lớn tiếng kêu lên, trong lúc nhất thời trước cửa cung lại vô cùng náo nhiệt.

Tiếng âm ỹ đã quấy rầy cảm vệ quân tuần tra, trong chốc lát, chỉ nghe từ bốn phương tám hướng truyền đến "kèn kẹt" một tiếng, cảm vệ quân ở chung quanh vội tới bao vây xe ngựa lại.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Một con ngựa đột phá vòng vây chạy tới, người cưỡi ngựa trên cao nhìn xuống hỏi thăm.

"Văn Nhân đại nhân! Có thích khách!" Mấy binh lính bị thương vội vàng dựa sát tiến lên chỉ vào xe ngựa trước mắt lớn tiếng bẩm báo, dieendaaneequydonn trên mặt là ý đồ giành công, không chút nào suy tính đến nếu quả thật là thích khách tại sao người ở bên trong lại yên tĩnh như thế.

Chỉ là, binh lính ngu xuẩn, không có nghĩa là người phía trên không có nao, có thích khách nào lại liều lĩnh vào cung hành thích vào ban ngày sao? Có thích khách lại dừng dừng rêu rao ngồi xe ngựa vào cung hành thích sao? Có thích khách nào có thể ngồi xe ngựa của hoàng nữ vào cung hay sao? Lại có thích khách nào lại không biết sống chết như vậy, tại còn chưa hành thích đã bại lộ hành tung ra tay tổn thương mấy tên binh lính tôm tép mà không giết người diệt khẩu? Lại có thích khách nào bình tĩnh như vậy, bị đoàn người bao vây còn không thấy động tĩnh?

Vì vậy, người nọ quay đầu ngựa lại cao giọng hỏi người trên xe ngựa: "Người trong xe ngựa là ai? Có thể báo tên họ hay không?"

Im lặng một hồi, người trong xe ngựa rốt cuộc đáp lại câu hỏi: "Hừ! Binh lính Hí Triều quốc lại có tố chất thế này sao!? Văn Nhân Khả, chuyện ngày hôm nay người nhất định phải nói rõ cho bản cung!"

Bản cung!?

Văn Nhân Khả kinh ngạc há to miệng, không biết người trong xe ngựa đến cuối cùng là người nào.

Giống như nghe được tiếng lòng hần, màn xe rủ xuống bị một bàn tay chạm rãi vung lên. Vừa thấy được xe ngựa có động tĩnh, cảm vệ quân bốn phía lập tức rút kiếm ra nhắm ngay xe ngựa, e sợ người trên xe có hành động gì ngoài ý muốn.

Đầu tiên ra ngoài là một mái tóc đen nhánh tỏa sáng, sợi tóc thẳng đứng che khuất gương mặt người nọ, chỉ thấy hần khom người từ từ chui ra khỏi xe, y phục màu xanh, lại lộ ra mấy phần yêu mị.

"Tĩnh Phong!?" Nhận ra người trên xe ngựa, Văn Nhân Khả kinh ngạc hét to một tiếng.

"Đại ca." Văn Nhân Tĩnh Phong nhàn nhạt kêu một tiếng, mặc dù vẻ mặt của hần lạnh nhạt, nhưng đôi mắt phượng yêu dị khiến người ta có một loại cảm giác tà mị.

Trong đầu Văn Nhân Khả đột nhiên thoáng qua một ý niệm, hô hấp của hần căng thẳng, duy trì giọng điệu hỏi: da.nlze.qu:ydo/mn "Tĩnh Phong, sao đệ lại ở trong xe?" Tiếp theo có vẻ hơi chần chờ, "Trong xe ngựa..... Là ai?"

Không để ý tới sắc mặt lo lắng của đại ca, Văn Nhân Tĩnh Phong rũ mắt xuống, dùng giọng nói khiến tất cả mọi người đều nghe được: "Phượng Trạch công chúa Lộng Phong quốc được hoàng nữ mời vào cung ôn chuyện."

Công..... Công chúa!

Tất cả mọi người không tự chủ được hít một hơi lạnh, mấy tên lính ban đầu lớn tiếng la hét có thích khách vừa nghe thấy là công chúa, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, chân mềm tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

"Công chúa thứ tội!" Văn Nhân Khả lập tức tung người xuống ngựa, đi tới cạnh xe ngựa cúi người chào ôm quyền: "Ty chúc quý nhiều thánh giá của công chúa, xin công chúa thứ tội!"

"Bản cung không biết, binh lính Hí Triều quốc lại liều lĩnh tới mức như thế! Văn Nhân Khả, hôm nay nhìn mặt ừ của đệ đệ Văn Nhân Tĩnh Phong của ngươi, bản cung không truy cứu ngươi tội thất trách, nhưng mà, chuyện này ngươi nhất định phải cho bản cung một công đạo! Nếu không....." Giọng điệu chưa hoàn tất tràn đầy bất mãn và uy hiếp.

"Dạ! Chuyện này ty chúc chắc chắn cho công chúa một câu trả lời hài lòng thuyết phục!" Văn Nhân Khả lại cúi đầu.

"Rất tốt! Chờ ngươi có kết luận, tìm đệ đệ của ngươi bẩm báo!" Bên trong xe ngựa lại truyền ra mệnh lệnh.

Văn Nhân Khả bỗng nhiên ngừng đầu, mang theo vẻ khiếp sợ trên mặt, tại sao chuyện này phải bẩm báo với Tĩnh Phong!? Nhưng vừa nhìn thấy tư thái của Văn Nhân Tĩnh Phong trên xe ngựa, Văn Nhân Khả giống như đã hiểu ra cái gì, trong mắt hắn thoáng qua một tia sáng phức tạp, "Tuân lệnh!"

"Tĩnh Phong, tiến vào, nhanh đi Hàm Đào trai!" Theo một tiếng ra lệnh, xe ngựa lại đi.

Không nhìn Văn Nhân Khả ở phía sau nữa, cúi đầu, tiến vào buồng xe, Văn Nhân Tĩnh Phong chống lại con mắt màu tím của Phụng Tĩnh Xu, Diemndkan/leequhydonnn trong mắt đột nhiên tỏa vô hạn cảm kích và yêu say đắm.

Nàng đây là đang dùng cách của chính nàng giúp hắn đòi lại sự phản bội và uất ức nhiều năm trước. Vì thế, hắn cực kỳ cảm kích, cũng quyến luyến càng sâu.

Đáng tiếc, tình cảm trong mắt Văn Nhân Tĩnh Phong cũng không tiến vào trong mắt Phụng Tĩnh Xu, nàng lạnh nhạt dời tầm mắt sang chỗ khác, im lặng không nói.

Mặc dù quá khứ của Văn Nhân Tĩnh Phong đáng giá đồng tình, nhưng cái này cũng không thể làm nàng tha thứ cho hắn, nàng không thích bị người điều khiển, bị người lừa gạt! Mà hắn, vừa bắt đầu đã ôm mục đích đến gần nàng, không chỉ như thế, hắn còn lợi dụng Thư nhi, điều này làm cho nàng không thể quên được, vì vậy, cho dù hắn nói không làm tam thiếu gia Văn Nhân gia cũng muốn đi theo bên cạnh nàng, nàng vẫn.....

"Công chúa, đến Hàm Đào trai." Lời nó của Phu xe cắt đứt suy nghĩ của Phụng Tĩnh Xu, vỗ vỗ Tuân Thư tựa vào trên chân nàng, Tĩnh Ảnh xuống xe, nhắc mành xe lên cho bọn họ, Phụng Tĩnh Xu thấy bóng dáng của Từ Mộng Cơ đang ở phía trước, trên mặt mang theo nụ cười.

Vết chuyện của Văn Nhân Tĩnh Phong qua một bên, Phụng Tĩnh Xu biết mình bây giờ đã ở trong hoàng cung Hí Triều quốc rồi, kế tiếp phải từng bước cẩn thận, không có thời gian suy nghĩ những chuyện làm nàng phân tâm.

"Tĩnh Xu, nhìn thấy muội tỷ yên tâm rồi." Từ Mộng Cơ thở ra một hơi, nở một nụ cười tươi tiến lên đón.

"Tỷ tỷ, tại sao lại nói như vậy chứ! Muội rất có lòng tin với tỷ, tỷ cũng đừng xem thường mình!" Phụng Tĩnh Xu nắm tay Tĩnh Ảnh đi xuống xe ngựa, cười nói với Từ Mộng Cơ.

"Ha ha! So với muội muội, tỷ tỷ sợ rằng còn phải kém một phần lớn đây!" Từ Mộng Cơ khiêm tốn nói.

"Được rồi, hai chúng ta cũng đừng khen nhau nữa, tất cả đều còn tốt chứ?" Trong lời Phụng Tĩnh Xu tiện thể nhấn hỏi. Một khi vào cung, làm chuyện gì, nói chuyện gì đều phải suy xét, ngươi không biết, ai là thật lòng tốt với ngươi, dinendian.loqidJon ai lại là kẻ địch âm thầm phá hoại mật thám tới, không có lúc nào mà không mở đôi mắt sắc bén chờ bắt được nhược điểm của ngươi, để cho ngươi rơi từ thiên đường xuống địa ngục, hơn nữa còn không có ngày trở mình.

"Rất tốt!" Từ Mộng Cơ cười vang đáp, một chút lễ nghi hoàng thất cũng không có.

"Vậy thì tốt, chúng ta....."

"Huyền phi nương nương giá lâm ——" Phụng Tĩnh Xu còn chưa nói xong, một giọng nói the thé vọt lên trước vang lên.

Mộ Dung Huyền!? Nàng ta tới đây làm gì? Phụng Tĩnh Xu và Từ Mộng Cơ nheo mắt nhìn nhau, đều thấy được nghi ngờ trong mắt đối phương, ngay sau đó là suy đoán, có thể nàng ta đã nhận được tin tức của Lục Tĩnh La, cho nên tới.....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Chương 55.2

Còn chưa có kết luận, một bóng dáng lộng lẫy đã bãi giá đi tới.

Lập tức, thái giám cung nữ quỳ đầy trên đất, người người hô to: "Huyền phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!" .

Từ Mộng Cơ tiến lên một bước, cúi người chào hành lễ cung đình, "Gặp qua Huyền phi nương nương."

Phượng Tĩnh Xu cũng không hành lễ, chỉ nhàn nhạt gật đầu với Huyền phi, nói một câu: "Tham kiến nương nương." Nàng dĩ nhiên có thể không hành lễ, ở Lộng Phong quốc, nàng đã sớm được miễn lễ quỳ lạy, thân phận cao quý bậc nào, nếu như ở nước khác hành lễ với những người khác, e sợ sẽ có người coi rẻ hoàng thất Lộng Phong quốc —— dĩ nhiên, đây chỉ là cách nói bên ngoài, nhưng thật ra là Phượng Tĩnh Xu lười phải hành lễ, chớ nói chi là đối với người nàng không thích, đừng hòng mơ tưởng!

Phong thái của Mộ Dung Huyền lộ ra vẻ cao quý, thế nhưng cũng là do sống lâu dài ở hoàng thất mà dưỡng thành, khí thế của nàng ta, không có được sự tự nhiên và khiếp người của Từ Mộng Cơ —— đây là điều kiện tiên quyết Từ Mộng Cơ nguyện ý biểu lộ ra, cho dù là Từ Nguyệt Hi hơi kém người, thối khí chất cao quý cũng hơn Mộ Dung Huyền nhiều lắm, trong này có thể thật sự có quan hệ rất lớn đến huyết mạch chứ nhỉ? Phượng Tĩnh Xu trầm nghĩ.

"Vị này chắc hẳn chính là Phượng Trạch công chúa tiếng tăm lừng lẫy rồi?" Ở lúc Phượng Tĩnh Xu hào phóng với Mộ Dung Huyền, Mộ Dung Huyền cũng không lãng phí thời gian, từ khi vừa mới bắt đầu nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu, nàng đang quan sát nàng ta, từ từ khiến cho nhĩ tử không ngừng ái mộ. Không thể phủ nhận, khi lần đầu tiên nàng nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu, nàng khiếp sợ, nàng không biết, trên thế giới vẫn còn có người có dáng vẻ xinh đẹp như vậy, chỉ sợ dùng hết ca từ hoa mỹ khắp thiên hạ để hình dung cũng không nói hết được vẻ đẹp của nàng, mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, quả nhiên là không ai ngoài nàng. Trong lòng Mộ Dung Huyền đột nhiên có một ý nghĩ hoang đường: nếu như nữ hài trước mắt sinh sớm hai mươi năm, sợ rằng trong mắt Từ hoàng đã sớm không có sự tồn tại của nàng. . . . . Nghĩ như vậy, trong mắt Mộ Dung Huyền lóe lên một tia sát ý.

Phượng Tĩnh Xu không có bỏ qua sát ý trong mắt Mộ Dung Huyền, nhưng nàng cho rằng đó là vì chuyện Lục Tĩnh La nên sinh ra bất mãn và phản hận với nàng, nếu để cho nàng biết giờ phút này trong đầu Mộ Dung Huyền đang suy nghĩ gì, sợ rằng nàng còn không biết nên giận hay nên cười nữa!

"Không biết hôm nay vì sao Huyền phi nương nương tới đây?" Nghe thấy Mộ Dung Huyền vào Hàm Đào trai, Từ Mộng Cơ lên tiếng hỏi. Không thể trách nàng nghi ngờ, Hàm Đào trai này, kể từ sau khi Từ Nguyệt Hi ra đời cho tới bây giờ Mộ Dung Huyền đều không đặt chân vào, thứ nhất là nàng đã không có giá trị lợi dụng, Mộ Dung Huyền đã không cần dựa vào mẫu hậu và nàng để tạo mối quan hệ để tới gần phụ hoàng, thứ hai, nàng không muốn xuất hiện nhiều ở bên cạnh Từ Mộng Cơ, để tránh tại thời điểm nào đấy nàng ta xuất hiện chuyện "ngoại ý muốn" thì bị hoài nghi lên đầu nàng, cho nên, hôm nay Mộ Dung Huyền đến rất khiến người nghi ngờ.

Mộ Dung Huyền nhấp một miếng trà, dùng tơ lụa cẩn thận lau chùi khóe miệng, nhẹ giọng nói: "Ta nghe Hi nhi trở về nói, nó và con (giờ đang già bộ nên mình dễ xưng 'con') cùng nhau tiến vào Kim gia, mấy ngày nay trải qua rất vui vẻ, dường như Mộng nhi. . . . . còn mang một vị cô nương vào cung?" Giọng điệu nhẹ nhàng, vẻ mặt dịu dàng, nếu như không phải là đáy mắt thoáng qua sát ý lạnh thấu xương, tin tưởng là vẫn có người tin nhiệm ba phần với lời nàng ta nói.

Nàng đã nghe thấy rất nhiều, sau khi Hi nhi trở về ngập ngừng nói cho nàng biết, bọn họ gặp được một vị cô nương hai mươi mấy tuổi như thế nào, mà vị cô nương kia bị hoàng tử của nó nhận làm thành mẫu hậu "đã qua đời" của nó ra sao, mà hoàng tử định tính toán đưa vị cô nương tương tự "mẫu hậu" vào cung hiến tặng cho hoàng thượng thế nào. . . . . nghe từng câu, nụ cười trên mặt Mộ Dung Huyền sâu hơn một phần, mà sát khí ở đáy mắt nàng lại càng điên cuồng hơn một tấc.

Phi Tuyệt lâu chết tiết kia! Ca ca nói quả nhiên không sai, bọn họ quả nhiên là hóng việc nhiều hơn là thành công! Thùng com! Nàng đưa ra một khoản tiền lớn như vậy, lại không giải quyết xong "tình địch" nàng mới quen biết kia! ? Không chỉ có Phi Tuyệt lâu không thành công, ngay cả người tương đối nổi danh trên giang hồ nàng mời tới thi hành nhiệm vụ, thế mà cũng không có một người thành công! Phần lớn người ngay từ lúc nghe được mục tiêu là người bên cạnh Phượng Tĩnh Xu đã từ chối nhiệm vụ của nàng ngay tại chỗ, mà còn lại, Hừ! Theo tình thế hôm nay xem ra, tất cả đều là thùng com!

Nghe thấy Hi nhi nói này tiện nữ nhân đến ở Hàm Đào trai, nàng không thể không đến nhìn thử, nàng tuyệt đối không thể để một tình địch xuất hiện uy hiếp được mình, sau khi nàng nỗ lực gần hai mươi năm!

Từ Nguyệt Hi!

Phượng Tình Xu và Tử Mộng Cơ nhìn nhau một cái, sao họ lại quên mất cái tên miệng rộng phiền toái này!? Xem ra, hôm nay Mộ Dung Huyền đến đúng là không có ý tốt! Kể tiếp hai người phải càng cẩn thận ứng phó!

Mộ Dung Huyền đã biết sự tồn tại của Lục Tình La, hiện tại định không thể nói không có người này, vì vậy Tử Mộng Cơ cẩn thận trả lời: "Đúng, Mộng nhi quả thật dẫn theo một vị cô nương trở lại, vị cô nương kia xem ra chỉ lớn hơn Mộng nhi mấy tuổi! Nàng là bằng hữu của Phượng Trạch công chúa, cho nên hôm nay công chúa đến thăm." Vừa làm lẫn lộn tuổi của Lục Tình La, khiến Mộ Dung Huyền sinh ra ảo giác, vừa kéo Phượng Tình Xu làm bia đỡ đạn.

Mà bia đỡ đạn Phượng Tình Xu cũng rất tự giác đứng dậy, "Đúng vậy! Đệ Ngũ tỷ tỷ đúng là bằng hữu tốt của ta, ta không rất yên tâm nàng sống ở trong cung, cho nên hôm nay cứ tới đây xem thử!"

Mộ Dung Huyền ngừng lại, cười như không cười nói: "Mộng nhi, nghe Hi nhi nói, vị cô nương kia, rất. . . . . rất tương tự tiểu Tình?" Tiểu Tình là biệt danh trước kia Mộ Dung Huyền gọi Lục Tình La.

Ánh mắt Tử Mộng Cơ chợt lóe, lập tức nở một nụ cười vui vẻ lấy lòng: "Đúng! Dung mạo nàng ấy rất nương, nhất định chính là phiên bản của nương. . . . ." Giọng điệu như mộng như ảo, khiến người ta cho rằng nàng không phải là một hoàng nữ đã hơn ai mười tuổi, mà chỉ mới hơn 10 tuổi, còn ôm ước mơ nữ tử ngây thơ, "Huyền phi nương nương, người nói nếu con mang nàng tới trước mặt phụ hoàng, có thể phụ hoàng rất giết mình hay không? Ha ha ha! Con đoán phụ hoàng nhất định sẽ kinh ngạc đến con người cũng sắp rớt xuống! Sau đó phụ hoàng sẽ khen con thông minh tài giỏi! Tiếp theo, phụ hoàng sẽ thường thường đến Hàm Đào trai của con để làm khách, con có thể ngày ngày nhìn thấy phụ hoàng!" Nói một hơi, về mặt Tử Mộng Cơ ước mơ, hạnh phúc, "Con không thể chờ đợi muốn để phụ hoàng nhìn thấy Đệ Ngũ cô nương!"

Sắc mặt của Mộ Dung Huyền theo lời Tử Mộng Cơ nói dần dần cứng lại, lại dần dần tan vỡ theo nét mặt ước mơ của nàng ta, nữ nhân kia, thật sự giống như vậy sao? Giống đến nỗi chỉ cần nhìn một cái, là có thể khiến hoàng thượng nhận lầm là Lục Tình La!?

"Theo lời con nói, ta thật đúng là khản trương không kịp muốn nhìn thử cô nương trong miệng con đó!" Mộ Dung Huyền cười cong hàng mi lại che giấu điên cuồng trong mắt mà cho là an toàn, nhưng lại bị người nhìn thấy hết.

Tử Mộng Cơ giả bộ mang vẻ khó xử nói: "Nhưng con muốn cho phụ hoàng một sự ngạc nhiên. . . . . Ừm, nương nương, người có thể bảo đảm người sẽ không nói cho phụ hoàng chứ?"

"Ta bảo đảm." Mộ Dung Huyền cười híp mắt giơ tay lên bảo đảm nói. Hừ! Để hoàng thượng biết? Nàng chết cũng sẽ không nói! Nàng sẽ không nói với hoàng thượng về nữ nhân này, nàng sẽ dùng chủy thủ nhỏ tùy thân, hung hăng xé toạc gương mặt hạ tiện của nữ nhân đó, để cho nàng không thể tiếp tục dùng khuôn mặt nàng chán ghét đi quyến rũ hoàng thượng. . . . . Mộ Dung Huyền cười trên mặt, đáy lòng lại không ngừng suy nghĩ các ý niệm ác độc.

"Nếu nương nương muốn gặp vị bằng hữu của ta, như vậy, Ảnh, chàng đi theo hạ nhân đón 'Đệ Ngũ Tình' đi! Thuận đường nói với nàng, ta cũng ở chỗ này chờ nàng nhé!" Phượng Tình Xu hào phóng cười bảo Tình Ảnh đi mời "Đệ Ngũ Tình".

Tình Ảnh lĩnh mệnh đi, trong lúc nhất thời trong điện yên tĩnh lại.

Chỉ chốc lát sau, Tình Ảnh mang theo một người mặc áo xanh duyên dáng đi vào đại sảnh.

"Choang! !"

"Lục, Lục Tình La!?"

Tiếng cái ly bể tan tành và giọng điệu kinh ngạc khó có thể tin cùng nhau vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Chương 56

Lấy từ ngữ gì cũng không miêu tả được kinh hãi và khiếp sợ hiện giờ của Mộ Dung Huyền.

Ngay một khắc nhìn thấy người đi ra kia, cả người nàng giống như bị sét đánh, trù hô lên một tiếng "Lục Tinh La", cũng chỉ có thể há hốc mồm cứng lưỡi, trừng mắt, sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, vẻ mặt cũng đầy sự sợ hãi, bộ dáng kia, giống như gặp được quỷ vậy.

"Ha ha! Ngay cả Huyền phi nương nương và mẫu hậu là bằng hữu tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng nhận làm Đệ Ngũ cô nương thành mẫu hậu, con nghĩ, phụ hoàng nhất định cũng sẽ nhận làm đấy!" Giọng Từ Mộng Cơ vui mừng đột nhiên vang lên, Die nd da nl e q uu ydo n "Vậy thì tốt, con quyết định, ngay đại diện sắc phong để Đệ Ngũ cô nương xuất hiện ở trước mặt phụ hoàng, đây chính là quà tặng tốt nhất con đưa cho phụ hoàng!" Giọng điệu đó, có chút thật thà, còn có chút mong đợi, nếu như không có khôn khéo và tính toán.

Mộ Dung Huyền cảnh giác bản thân luống cuống sau khi lấy lại tinh thần, còn chưa kịp che giấu hành vi của mình, đã bị những lời này của Từ Mộng Cơ thu hút.

Cái gì? Muốn ở đại diện sắc phong để hai người kia gặp nhau!? Không thể, nàng không cho phép!

Trong lòng nàng biết rõ, một khi hoàng thượng gặp được nữ nhân gọi là Đệ Ngũ Tinh này, như vậy tâm huyết cực khổ hai mươi mấy năm của nàng nhất định sẽ thất bại trong gang tấc! Nữ nhân này, tuổi chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, trẻ tuổi hơn mình, hơn nữa không kém đáng về còn trẻ của Lục Tinh La bao nhiêu, nói hoàng thượng sẽ không bị nàng mê hoặc, cho dù ai cũng sẽ không tin tưởng!

Nếu nói ngay từ đầu sát ý của Mộ Dung Huyền là vì loại bỏ một kẻ địch tiềm ẩn, như vậy hiện tại Mộ Dung Huyền, điên cuồng phát sinh cảm giác nguy cơ, oán hận Lục Tinh La nhiều năm qua đã cướp đi người yêu và hi vọng muốn róc xương lột thịt chặt nàng làm trăm mảnh, tất cả đều trong nháy mắt này mà tuôn ra, hóa thành một mũi tên nhọn màu đen, hung hăng nhắm vào ngay trái tim nữ nhân trước mắt này!

Đối với oán hận của Mộ Dung Huyền, Lục Tinh La rất bình thản, có lẽ là bởi vì mấy chục năm si ngốc ngu ngơ, có lẽ bởi vì an ủi của nhi tử vốn tưởng rằng đã mất đi, mặc kệ nói thế nào, hôm nay nàng, đã không còn là nàng hồn nhiên thiện lương năm đó nữa, từ Mộ Dung Huyền lộ ra nụ cười chế nhạo, nói cho nàng biết tất cả đều là một ván cờ, vì giết chết nàng mà ván cờ đã bắt đầu, nàng sẽ không trở về được ngày thơ như ban đầu nữa.

Sống mấy chục năm, sống ở trong trống rỗng, nhưng cũng nhận được sự chăm sóc tốt, không để cho nàng phải đến mức uống mạng, bỏ lỡ ái tử sống còn và ái nữ đau khổ chờ đợi ở trong hoàng cung. Nàng có thể không hề áy náy, hôm nay tất cả đều là do nàng hao hết tâm lực có được, vì vậy, đối với Mộ Dung Huyền, nàng không bao giờ thiếu nàng ta cái gì nữa, mặc kệ là tình nghĩa lúc nhỏ hay là cái khác.

Cặp mắt sắc bén bắt được sát ý trong mắt Mộ Dung Huyền, Từ Mộng Cơ rùng rợn mất xuống, che lại thù hận bén nhọn. Muốn động vào mẫu hậu? Vậy thì xem thử ngươi có động được không!

Phục hồi tinh thần lại, Mộ Dung Huyền hết sức che giấu suy nghĩ của mình, lộ ra gương mặt tươi cười dịu dàng tán thưởng với Từ Mộng Cơ: "Mộng nhi thật hiếu thuận, hoàng thượng có nữ nhi lo nghĩ cho người, thật đúng là rất may mắn!" Ngừng một chút, dời ánh mắt lần nữa lên trên người nữ nhân khiến nàng căm hận: "Chỉ là, nếu vị cô nương từ bên ngoài vào cung, chắc hẳn cũng không quen thuộc quy củ trong cung, nếu như muốn gặp hoàng thượng, dieendaanleequydownn lễ nghi cần thiết là không thể tránh khỏi, không bằng đưa vị cô nương này tới chỗ của ta đi, để ta dạy dỗ một phen, sau đó sẽ để nàng gặp mặt hoàng thượng, thế nào?" Trên miệng hỏi "thế nào", Mộ Dung Huyền đã đứng lên làm bộ phải đi, vẫn không quên chào hỏi tỷ nữ của mình: "Ngày ra làm gì? Còn không nhanh mời Đệ Ngũ cô nương!?"

"Vâng, vâng!" Các cung nữ sau lưng vội vàng sợ sệt trả lời, tiến lên, lại bị ngăn lại.

"Huyền phi nương nương, Mộng nhi biết người dụng tâm lương khổ, nhưng mà, Đệ Ngũ cô nương mới đến, đối với tất cả đều rất xa lạ, Mộng nhi cho rằng nàng ấy vẫn nên ở lại chỗ này mới thỏa đáng, kính xin nương nương tha lỗi!" Từ Mộng Cơ ngăn cản cung nữ đi tới chỗ Lục Tinh La, nụ cười trên mặt mặc dù dịu dàng, lại mang theo một chút khí thế không thể kháng cự.

Không nghĩ tới Từ Mộng Cơ sẽ ngăn cản, Mộ Dung Huyền dừng lại ngoài ý muốn, xoay người chống lại Từ Mộng Cơ, ánh mắt lộ ra vẻ cao quý mà cường thế, "Ồ lại chỗ này? Hoàng nữ Mộng Cơ, để Đệ Ngũ cô nương ở lại, người cho rằng người có thể để nàng được huấn luyện lễ nghi tốt nhất? Vậy thì người không tin tưởng bản cung sao? Chẳng lẽ đi với bản cung, bản cung sẽ hại nàng sao?"

Nụ cười của Từ Mộng Cơ theo lời Mộ Dung Huyền nói càng tỏa ra sự dịu dàng, "Mộng Cơ không có ý đó, nương nương hiểu lầm. Chỉ là, nếu Đệ Ngũ cô nương là bằng hữu của Phụng Trạch công chúa, như vậy con nghĩ vẫn nên hỏi ý kiến của công chúa thì tốt hơn." Ném vấn đề cho Phụng Trạch công chúa, để tránh dẫn tới bất mãn và hoài nghi của Mộ Dung Huyền.

"Ha ha! Nương nương nói thế nghiêm trọng rồi, ta tin tưởng, hoàng nữ nhất định không có ý đó, nàng chỉ là tôn trọng ta, mới có thể nói lên để Đệ Ngũ cô nương ở lại, kính xin nương nương tha lỗi!" Phụng Trạch công chúa việc nhân đức không nhường ai tiến lên ngăn cản lửa giận của Mộ Dung Huyền.

Công chúa của một nước cũng đã nói chuyện, Mộ Dung Huyền còn có thể nói gì? Nàng ta đã nói Từ Mộng Cơ vì tôn trọng nàng mới để Đệ Ngũ Tinh ở lại, nếu nàng cố ý dẫn người đi lần nữa, chẳng phải là xem thường nước khác sao? Chụp lên đầu cái mũ lớn như vậy, khiến Mộ Dung Huyền có lời gì cũng không cách nào nói được nữa, vì vậy chỉ có thể nở nụ cười, dịu dàng nói: "Nào có, nếu Đệ Ngũ cô nương là bằng hữu của công chúa, vậy bản cung

nhất định phải hỏi xem ý của công chúa, như vậy, không biết công chúa....."

"Hoàng nữ nói đúng, " Phụng Tịch Xu không đợi Mộ Dung Huyền hỏi nữa, trực tiếp cắt đứt lời của nàng ta, "Tính cách Đệ Ngũ cô nương kín kẽ, khi đối mặt với người xa lạ cũng rất xấu hổ, cho nên ta mới tiến cung, thứ nhất là ta và hoàng nữ mới gặp đã quen, rất hợp ý, cho nên muốn ở chung với nàng trao đổi một chút, thứ hai là dễ dàng tham gia đại điển sắc phong, nhưng quan trọng nhất chính là muốn cùng với Đệ Ngũ cô nương, Dieenmdkdan/leequhydonnn không thể khiến nàng bối vì chưa quen cuộc sống nơi đây mà cảm thấy khủng hoảng. Nếu như nương nương không yên lòng lễ nghi cung đình của Đệ Ngũ cô nương, như vậy, đoạn thời gian này, ta sẽ trợ giúp nàng, nương nương, ta nghĩ, ta dạy hẳn sẽ không có vấn đề gì đúng không?"

Dĩ nhiên không có vấn đề! Ai dám nói lễ nghi cung đình của công chúa của một nước có vấn đề!?

Mộ Dung Huyền bị lời Phụng Tịch Xu nói chặn gát gao, mặc dù biết vị công chúa này kể từ sau năm tuổi đã lên núi học nghệ rồi, nhưng mặc kệ là ở trên núi hay dưới chân núi, nàng vẫn là công chúa, cho nên, Mộ Dung Huyền không thể phản bác lời của nàng, càng không thể chất vấn vấn đề lễ nghi của nàng!

Không có cách nào, Mộ Dung Huyền chỉ có thể lui trước một bước, để tránh xảy ra xung đột với Phụng Tịch Xu. "Đã có công chúa tự mình dạy, bản cung cũng yên lòng, hi vọng trong đại điển sắc phong Đệ Ngũ cô nương có thể làm được tốt nhất, như vậy còn lâu mới phụ lòng sự dạy dỗ của công chúa!" Mộ Dung Huyền lộ một nụ cười giả dối với Lục Tinh La, "Dĩ nhiên, bản cung sẽ tận lực giúp đỡ Đệ Ngũ cô nương, dĩ nhiên, lễ nghi các quốc gia khác biệt, dù sao công chúa cũng không phải là người Hí Triều quốc, cho nên bản cung sẽ đứng giờ mời Đệ Ngũ cô nương đến cung điện của bản cung hỗ trợ chỉ đạo. Bản cung còn có chút chuyện, không nhiều lời nữa, cáo từ."

Xoay người, gương mặt xinh đẹp trong nháy mắt trở nên dữ tợn, dung nhan mang theo sát khí, khiến một đám cung nữ thái giám phía trước bị dọa sợ đến đầu cũng không dám nâng lên, nằm sấp trên mặt đất phát run.

Nhìn bóng lưng Mộ Dung Huyền đi xa, Phụng Tịch Xu nâng cằm lên hỏi hai người bên cạnh: "Các người cho rằng kế tiếp nàng ta sẽ làm gì?"

Lục Tinh La hơi có vẻ không được như ý nhìn bóng dáng thướt tha đó, lần nữa hiểu ra, đã qua sẽ không trở lại nữa. "Ta không thể không nói, nàng là một người rất có tâm kế, từ mười lăm năm trước một màn đuổi giết ta đã biết, cho nên, tiếp đó, nàng nhất định sẽ tìm cách khiến ta xuất hiện chuyện ‘ngoài ý muốn’ gì đó hoặc là bị định ra tội danh gì đấy."

Trên mặt Từ Mộng Cơ rớt cuộc cười bỏ mặt nạ dịu dàng, cặp mắt bắn ra tia khát máu, "Mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta!"

Bàn tay mềm mại của Lục Tinh La vỗ lên gương mặt tỏa ra oán hận của Từ Mộng Cơ, dịu dàng chạm vào, đôi mắt như nước, di@en*dyan(lee^qu.donn) khiến vẻ mặt Từ Mộng Cơ dần dần dịu đi. Nàng kéo tay Lục Tinh La, cúi đầu, thấp giọng nói: "Nương, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ không để người bị bất cứ thương tổn gì, ai cũng không thể tổn thương người!"

"Ta biết rõ, đứa bé này, lần này, nương cũng sẽ không để bất luận kẻ nào làm tổn thương tới con!" Mộ Dung Huyền, lần này, chúng ta thật sự phải trở mặt thành thù rồi!**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền ****

"Loảng xoảng! Choang! Choang!"

Bên trong cung điện xa hoa không ngừng truyền đến tiếng đập vỡ, tất cả mọi người sợ hãi ở một góc, sợ sau một khắc mình cũng sẽ bị đồ đập đến bể đầu chảy máu. Khi bóng dáng Mộ Dung Vũ xuất hiện trong cung điện, bọn nô bộc chưa từng có lúc kích động như thế.

"Quốc cữu đại nhân! Ngài mau đi xem thử đi! Từ sau khi trở về nương nương vẫn ném đồ phát giận, không hề có một khắc ngừng nghỉ!" Tiểu thái giám ni thanh mục tú mang về mặt đưa đám chạy vội tới trước mặt Mộ Dung Vũ cứu trợ.

"Trước đó muội ấy đã đến nơi nào sao?" Mộ Dung Vũ cau mày. Chưa bao giờ nhìn thấy muội muội phát giận lớn như vậy, trong cung này hẳn không có người nào dám làm nàng phát cáu, sao lần này lại giận lớn như vậy, nhất định là có chuyện gì chọc giận tới nàng.

"Chuyện này..... A, đúng rồi! Nương nương đi một chuyến đến Hàm Đào trai!" Tiểu thái giám vội vàng cung cấp tin tức.

"Hàm Đào trai?" Mộ Dung Vũ không hiểu, kể từ sau khi sinh hạ Hi nhi, muội muội cũng chưa từng đến Hàm Đào trai, lúc này nàng đi đến đó làm gì?

"Àm!" Bên trong lại truyền tới tiếng vang âm âm, Mộ Dung Vũ bất chấp, vội vàng bước nhanh đi vào.

"Hô ——" Đón đầu đập tới một khối ngọc to bằng đầu nắm tay, Mộ Dung Vũ vội vàng nghiêng người tránh ra, thấy Mộ Dung Huyền lại muốn đập đồ, lại nhìn vật hy sinh trong tay nàng, Mộ Dung Vũ hít vào ngụm khí lạnh "vèo" một cái xông tới, dieendn liequidoon trong miệng lớn tiếng kêu: "Muội muội! Đừng! Đây chính là vật thái hậu thưởng cho muội đó!!!"

"Àm!" Vật trong tay ném ra không còn kịp thu hồi, Mộ Dung Huyền tròn to hai mắt thét chói tai: "A ——"

"Vèo ——" Một khắc cuối cùng, Mộ Dung Vũ kịp thời tiếp nhận bách điều phù dung ngự tứ.

"Được rồi, được rồi, đừng hoảng sợ, không sao!" Để bách điều xuống, Mộ Dung Vũ tiến lên ôm lấy Mộ Dung Huyền còn đang thét chói tai không ngừng an ủi.

Cúi đầu an ủi Mộ Dung Huyền nước nỏ đang kích động, nàng dần dần yên tĩnh lại.

"Đến, ngồi ở chỗ này, " Mộ Dung Vũ dìu Mộ Dung Huyền vào trong nội thất ngồi xuống, Mộ Dung Vũ đợi một lát, xác định Mộ Dung Huyền đã bình tĩnh lại, mới mở miệng hỏi: "Được rồi, hiện tại nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nào chọc tới muội để cho muội tức giận như vậy?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Mộ Dung Huyền nhất thời dựng ngược hai hàng lông mày, trong mắt phun ra tia sáng lạnh kinh người, "Một đám thùng com! Để cho bọn họ giết một người cũng làm không được! Đúng là đồ bỏ đi!"

Vừa nhắc tới cái này, Mộ Dung Vũ lập tức liền biết đã xảy ra chuyện gì, "Ta đã sớm nói với muội không nhờ vả người Phi Tuyết lâu được, muội không nghe!"

"Hừ! Bây giờ nói gì cũng đã chậm! Thiết thời lúc ấy ta còn đặc biệt thám thính một chút, biết trong Phi Tuyết lâu có một nữ nhân có thể giữ chặt lâu chủ tân nhiệm, sau khi tiếp xúc với nàng ta còn cam kết với muội, nhất định sẽ phái racao thủ tốt nhất Phi Tuyết lâu, coi như hiểu rõ cũng hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ nhìn lại, ta thật sự không nên tin tưởng con tiện nhân kia!"

"Muội không nên bàn điều kiện với nàng ta! Trời, nàng ta thật là ngây thơ, để cho muội hiệp trợ bất cóc công chúa Lộng Phong quốc? Đúng là điên!"
da.nlze.quydo/nh Mộ Dung Vũ chê cười, "Làm sao nàng sẽ cho là chúng ta có thể mạo hiểm xúc phạm Lộng Phong quốc đến giúp nàng làm chuyện ngu xuẩn có thể dẫn đến chiến tranh giữa hai nước?"

"Được rồi! Đừng thảo luận nàng ta, hiện tại cần phải quan tâm là một chuyện khác!" Mộ Dung Huyền phiền lòng cắt đứt chế nhạo của Mộ Dung Vũ.

"Được rồi! Quay lại, tại sao hôm nay muội lại đến Hàm Đào trai?"

"Đi gặp một nữ nhân, một nữ nhân vốn nên chết đi!" Cặp mắt Mộ Dung Huyền lại bắt đầu lạnh lẽo.

"Muội nói đến nữ nhân rất giống Lục Tinh La đó sao?" Mộ Dung Vũ hỏi.

"Không giống, nhất định chính là bản thân nàng!" Mộ Dung Huyền nắm chặt tay, "Nếu không phải là nàng ta trẻ tuổi hơn Lục Tinh La rất nhiều, hơn nữa sau khi nhìn thấy muội cũng không có phản ứng gì đặc thù, muội gần như cho rằng nàng ta chính là Lục Tinh La!"

Mộ Dung Vũ gật đầu, "Nói như vậy không sai, lần đầu ta nhìn thấy nàng quả thật cực kỳ chấn động, ta cho rằng nàng sống lại!"

"Nàng đã tiến cung rồi, hơn nữa ở tại Hàm Đào trai, hiện tại lại có Phượng Trạch công chúa cho nàng chỗ dựa, muội không động nàng được, muội muốn suy nghĩ thử bây giờ nên làm gì?"

Mất Mộ Dung Vũ xoay chuyển, âm hiểm cười nói: "Muội lo lắng cái gì? Muội suy nghĩ thử, hậu cung hôm nay là thiên hạ của ai? Dinendian.loqid]on Muốn cho nàng ta biến mất còn không dễ dàng? Một chuyện ngoài ý muốn, hoặc là sai lầm nho nhỏ, cũng sẽ chôn vùi một sinh mạng....."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Chương 57 58

Không sai, hậu cung này đúng là thiên hạ của Mộ Dung Huyền, trước kia nàng muốn làm chuyện gì cũng không gặp bất lợi, vì vậy trở thành bá chủ hậu cung.

Nhưng, trong vòng hai ngày ngắn ngủi, Mộ Dung Huyền bắt đầu hoài nghi cuối cùng mình đã thật sự nắm giữ cả hậu cung rồi hay không.

Mới vừa vào cung, không có bất kỳ thân phận bối cảnh, chỉ dựa vào một công chúa và trên thân phận chỉ có thể xưng là công chúa nước khác, lại khiến cho nàng liên tiếp thất thủ, ngay cả cơ hội diệt trừ cũng không có!

Sau ngày thứ nhất, nàng lấy cớ muốn kiểm tra lễ nghi của nàng ta, kết quả Từ Mộng Cơ và Phụng Tình Xu cùng đi, lễ nghi cung đình của nàng ta lại biểu hiện hoàn mỹ không có khuyết điểm, thậm chí còn chuẩn mực hơn phi tử ở trong cung hơn hai mươi năm như nàng!

Cuối cùng, Mộ Dung Huyền không thể không cần rằng đồng ý, "Đệ Ngũ Tĩnh" đúng là nữ nhân cung đình thích hợp, bởi vì nàng chỉ tốn thời gian một ngày học xong lễ nghi phức tạp như thế!

Được rồi, nếu học xong lễ nghi, vậy cũng không nên học, bồi bồi phi tử như nàng uống chút trà cũng có thể chứ? Không lâu về sau họ chính là "tỷ muội" rồi, họ nên có chút "tình cảm", phải không?

Nhưng khi nàng nâng chung trà lên chuẩn bị uống trà thì "Đệ Ngũ Tĩnh" vẫn ngồi ngay ngắn mặt mỉm cười lại đột nhiên đứng lên một tay sờ chén trà.

"Thế nào?" Mộ Dung Huyền ngẩng đầu, nụ cười bên môi có chút cứng ngắc.

"Huyền phi nương nương, chén này trà có độc."

Đáng chết, nàng làm sao biết có độc! Chén trà này chính là vì hãm hại nàng mà chuẩn bị!

Được rồi! Độc trà kẻ không được thì tới trực tiếp đi!

Cho nên khi họ nhàn nhã ngắm hoa ở ngự hoa viên, một nhóm sát thủ áo đen đột nhiên tập kích tới đây, tàn sát khốc liệt, có đánh úp về phía Mộ Dung Huyền, nhưng lại càng công kích "Đệ Ngũ Tĩnh" nhiều hơn, nếu như có người ngoài cuộc ở đây tinh táo quan sát là có thể rõ ràng nhìn ra được, sát thủ đối phó với Mộ Dung Huyền ra nhiều chiêu hư không cực kỳ yếu đuối, nhưng mà sát thủ đối phó với "Đệ Ngũ Tĩnh" lại mạnh mẽ hung dữ.

Có điều, cực kỳ khiến cho người ta khó hiểu là, những sát thủ kia sau mấy chiêu lại toàn bộ đều khó hiểu ngã xuống, những người áo đen kia nếu toàn thân không liên tục co giật thì miệng cũng sùi bọt mép, cuối cùng, tất cả người công kích "Đệ Ngũ Tĩnh" đều gục xuống, cho nên người vốn công kích Mộ Dung Huyền lại toàn bộ đánh về phía "Đệ Ngũ Tĩnh", hoàn toàn gạt Mộ Dung Huyền đang biểu diễn thét chói tai sang một bên. Chỉ là, cho dù toàn bộ mọi người công kích về phía "Đệ Ngũ Tĩnh", nhưng kết quả lại tương tự nhóm người trước đó, tất cả đều bởi vì nguyên nhân không rõ ngã xuống.

Khi hàng loạt cảm vệ quân chạy đến, nghênh đón bọn họ trừ Huyền phi nương nương hàng thật giá thật đang sợ thét chói tai và một đám thi thể áo đen ngã đầy đất ra, cũng chỉ còn lại có..... động vật rậm rạp chẳng chết.

Cảnh tượng đó làm người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy, từ trong lòng tỏa ra sự lạnh lẽo khiến toàn thân bọn họ phát run, hai chân như nhũn ra, ngay cả hơi sức cầm kiếm cũng không có.

Côn trùng! Côn trùng! Côn trùng độc rậm rạp chẳng chết! Không ngừng ngoa nguỵ, không ngừng bò!

Xà! Xà! Rắn độc chi chít! Thân rắn lạnh lẽo giãy dụa "xà xà", thỉnh thoảng phun ra nuốt vào cái lưỡi đỏ máu, con mắt rét lạnh không ngừng quét nhìn kẻ địch ở trong đám người, thân thể bắn lên thật cao làm xong sự chuẩn bị tốt nhất.

Nhóm này do côn trùng độc và xà độc tạo thành đội ngũ độc sát, ly kỳ vây "Đệ Ngũ Tĩnh" ở chính giữa, giống như vì bảo vệ nàng mà đến, mà khi "Đệ Ngũ Tĩnh" ở đây nhìn thấy những con côn trùng độc và rắn độc này thì hoa hoa lệ lệ té xỉu. Chỉ là, mặc dù nàng ngã xuống, những động vật có độc này sẽ không đến gần nàng cũng đã làm cho người ta trợn mắt hốc mồm.

"Chủ nhân, nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta hoàn toàn bảo vệ được hoàng hậu nương nương rồi."

Trong đầu, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, mang theo tiếng lẽ lưỡi "xè xè".

"Hoàn toàn? Thế nào là hoàn toàn?" Phụng Tình Xu lười biếng nằm ở trên giường nhỏ trong Hàm Đào trai, hưởng thụ không khí mát lạnh hết như có điều hòa do Lục Linh Lung mang tới.

"Chúng ta bao vây hoàng hậu nương nương tới gió thổi không lọt, khiến những sát thủ kia ngay cả một sợi tóc cũng không đụng tới nàng được, mặc dù nàng bị chúng ta dọa ngất rồi, nhưng người toàn vẹn không dấu vết." Tiếng lẽ lưỡi lần nữa lấy lòng trả lời.

"Cái gì!?" Phụng Tình Xu lập tức từ nhảy bắn lên từ trên giường, "Các người rõ là..... rõ là.....! Các người không thể chừa nàng lại! da.nlze.quydo/mn Nếu như trên đất toàn bộ đều là động vật, xung quanh nàng đều trống không, sẽ khiến người ta cho rằng nàng dùng vu thuật gì đó! Nàng sẽ bị người ta coi thành vu nữ hoặc người tà giáo đấy!"

"A, a, a....." Tiếng lẽ lưỡi xen lẫn vẻ luống cuống, "Chủ, chủ nhân, thật, thật, thật xin lỗi! Đây, vậy chúng ta nên làm cái gì?"

"Leo lên! Leo lên thân thể của nàng! Tốt nhất nên đâm mấy cái trên người nàng, tránh cho người ta sinh nghi!" Phụng Tình Xu không chút do dự ra lệnh, tuyệt không sợ Lục Linh La vì vậy mà bị kinh sợ.

"Đâm, đâm mấy cái!?" Không thể tin được, "Chủ nhân! Chúng ta đều có độc! Đâm hoàng hậu nương nương mấy cái còn có thể cứu sao!?"

"Người vợ cái gì! Không phải còn có ta ở đây sao!?" Phụng Tinh Xu trách mắng, "Nhanh chóng leo lên cho ta!"

"Dạ!" Người cầm đầu ra lệnh, côn trùng độc nhỏ và con rắn nhỏ không thể làm gì khác hơn là tuân lệnh, dùng sức leo lên nàng!

Ngự hoa viên, mọi người kinh ngạc nhìn vòng vây phân biệt rõ ràng trước mặt cũng suy đoán các loại khả năng. Mộ Dung Huyền đã được bức tường người bảo vệ nghiêm ngặt, mặc dù sợ hãi, vẫn giương lên nụ cười quý dị. Thật là đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu, cái cục diện làm cho người ta hoảng sợ này có thể dễ dàng đưa người vào chỗ chết hơn bất cứ cái gì..... Ách! Tại sao có thể như vậy!?

Mộ Dung Huyền vừa mới lên hy vọng, và cảm vệ quân chung quanh ngạc nhiên nhìn những con vật ngoa nguẩy âm âm bò lên thân thể "Đệ Ngũ Tinh", chúng nó lại rút lui, bỏ khỏi thân thể "Đệ Ngũ Tinh", thuận tiện để lại dấu "từng đi qua đây" ở phía trên.

Khi nơi bọn hắn không thấy được, phía dưới đám côn trùng, có một màn tia sáng màu tím nhàn nhạt bảo vệ thân thể "Đệ Ngũ Tinh", mặc dù nàng bị quẩn, lại có thể giữ tính mạng nàng.

Ngay khi Từ Mộng Cơ được tin tức đến Ngự hoa viên, trên đất chỉ còn lại một đồng thi thể và "Đệ Ngũ Tinh" đã lâm vào hôn mê.

Một hồi sợ hãi tập kích đến, "Không ——!" Từ Mộng Cơ hét lên một tiếng, bất chấp nguy hiểm xông tới, tiếng "nương" từ trong cổ hét lên cũng không có thốt ra, một tia sáng màu xanh ngăn cản tất cả âm thanh.

Hồ, nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa thì lộ bí mật! Sau đó Phụng Tinh Xu chạy tới nhẹ nhàng thở phào, vội vàng xông lên trước nắm chặt bả vai Từ Mộng Cơ khiến nàng bình tĩnh lại, "Tỷ tỷ! Đừng lo lắng, không sao!" Ngay sau đó quay đầu lại rống to với đám người đứng ngốc ở đó: "Các người còn đứng ở nơi này làm gì? Còn không nhanh gọi ngự y!?"

Một câu thức tỉnh người trong mộng, tất cả mọi người bắt đầu kêu to chạy khắp nơi, Phụng Tinh Xu nhân cơ hội này vội vàng truyền âm cho Từ Mộng Cơ: "Tỷ tỷ! Không cần lo lắng, không sao, tỷ koddc quá kích động rất có thể sẽ bại lộ thân phận của Tinh đi! Chẳng lẽ tỷ muốn bởi vì tỷ kích động mà khiến Tinh đi chịu phải uy hiếp sao!?"

Một câu đe dọa, quả nhiên khiến Từ Mộng Cơ bình tĩnh lại, nàng nắm tay Lục Tinh La thật chặt, chỉ hy vọng ngự y mau chạy tới đây chữa trị nương của mình.

"Đừng lo lắng, chỉ cần có muội ở đây, Tinh đi sẽ không xảy ra vấn đề gì, muội bảo đảm nàng ngày mai sẽ khá hơn, tỷ quên rồi sao, ngày mai chúng ta còn phải tham gia đại điển sắc phong đấy?" Phụng Tinh Xu an ủi.

Từ Mộng Cơ cảm kích nắm chặt tay Phụng Tinh Xu, từ trong thâm tâm nói: "Muội muội, Từ Mộng Cơ ta cảm kích muội không hết lời, ta ở đây cam kết, cả đời này, nếu muội cần, cho dù muốn mạng của ta ta cũng sẽ vì muội mà vượt núi đao hiểm trở!"

Phụng Tinh Xu cười cười, vỗ vỗ bả vai Từ Mộng Cơ, "Yên tâm đi tỷ tỷ, đến lúc đó ta nhất định sẽ không khách khí với tỷ!"

Hàm Đào trai --

Khi Phụng Tinh Xu nằm trên giường nhỏ mềm mại, một bóng dáng màu trắng lẳng lẽ tiến vào, ánh mắt tràn đầy dụ dỗ, cởi bỏ từng kiện y phục màu trắng ra, cho đến trước giường, thân thể đã không còn mảnh vải che thân chậm rãi bò lên giường, chậm rãi đi tới trước bóng dáng thướt tha đó.

Rốt cuộc, khi ở đụng phải bóng dáng yêu kiều, giai nhân đột nhiên nghiêng người, lăn vào trong lòng ngực nóng bỏng.

Ngẩng đầu, đối mặt với một đôi mắt tím long lanh, bên môi thiên hạ tuyệt sắc cong lên một nụ cười mỉm động lòng người, giống như đã sớm biết tới nay sẽ có người đến.

Than thở, đưa tay ôm chặt lấy nàng, đôi môi yêu say đắm hôn lên dung nhan khiến người ta hồn bay phách lạc, "Tinh nhi! Phải làm sao mới có thể làm khiến nàng cảm nhận được tình yêu và biết ơn vô hạn của ta dành cho nàng đây?"

Chau mày, "Nếu bình thường, không cần phải nói gì ta cũng có thể cảm nhận được tình yêu của chàng, nhưng bây giờ....." Phụng Tinh Xu cố ý kéo dài giọng.

"Như thế nào?" Giọng điệu mặc dù nôn nóng sốt ruột, nhưng bên ngoài động tác cũng không thay đổi, vẫn dịu dàng như vậy.

"Hiện tại..... dốc lòng yêu ta!" Cánh tay ngọc lượn quanh trên bả vai rộng, giọng điệu Phụng Tinh Xu trở nên trầm thấp mà hấp dẫn.

Ánh mắt trầm xuống, ngọn lửa hừng hực nổi lên, giọng khàn khàn phun ra khí nóng: "Tuân lệnh, công chúa của ta!"

Một hồi chần chừ, vô tận phong tình.....

Nếu có người nguyện đây là một buổi tối yên ổn mà tốt lành, như vậy thì coi như hẳn dùng sức cầu nguyện cũng uống phí hơi sức.

Nửa đêm, tiếng chuông leng keng leng keng vang lên ở Hàm Đào trai, kèm theo tiếng bước chân một đường chạy thẳng tới, "Rầm!" Cửa phòng Phụng Trạch công chúa ở Hàm Đào trai bị người dùng lực đập ra.

"Tỷ tỷ!" Một giọng nói trong trẻo mang theo sợ hãi phá vỡ đêm trầm tĩnh, theo sát phía sau là tiếng một người khác nhỏ giọng khuyên lơn.

Hai người ôm nhau ngủ trên giường bị giọng nói thỉnh thoảng xuất hiện làm cho kinh hoàng nhảy dựng lên, khi bọn họ nghe được tiếng kêu, muốn che giấu thì đã trễ.

"Tỷ tỷ! Tỷ....." Tiếng kêu dồn dập im bật, một thiếu niên áo đỏ ngo ngác nhìn hai người trên giường, trong phòng nhất thời yên lặng, ngay cả cái tiếng khuyên lơn đó, cũng biến mất.

"Tỷ tỷ..... các người..... đang làm gì?" Thiếu niên tiến lên từng bước từng bước, trong cặp mắt trong suốt lúc này lại có vẻ mê mang hỗn loạn, trong mắt bắt chợt thoáng qua tia sáng âm u, tia sáng kia lúc lại sắc bén, lúc lại yếu ớt.

Bên trong phòng có bốn người, bốn người đều có thể nhìn thấy tất cả trong đen tối, vì vậy giờ khắc này hai người trên giường lại lộ rõ dưới hai ánh mắt khác.

Má nó! Sao hai người lại mang nét mặt bị "bắt gian tại giường" vậy!?

Phượng Tinh Xu im lặng trợn mắt, ngã ở trên người Phượng Duy Tĩnh.

Phượng Duy Tĩnh cười khở, xem ra hôm nay thật không phải là một ngày tốt thỏa lòng! Vì vậy cẩn thận bao bọc Phượng Tinh Xu, không để cho thân hình như ngọc của nàng cho người khác nhìn —— cũng không phải nói Tuấn Thư ngốc, mà là nam tử áo xanh đi theo phía sau Tuấn Thư. Mặc kệ hắn có tâm tư gì với Tinh nhi, ít nhất trước mắt Tinh nhi còn chưa có cam kết gì không phải sao? Như vậy, cũng sẽ không cho phép bất kì một "người ngoài" nào nhìn Tinh nhi của bọn họ!

Đối với sinh vật giống đực không phải người trong nhà, Phượng Duy Tĩnh phòng thủ rất chặt chẽ, chỉ cần chưa nhận thân phận, cũng đừng nghĩ muốn vượt qua tuyến phòng vệ của hắn!

Không chút nào ngưng ngừng xuống giường, Phượng Duy Tĩnh thông thả ung dung mặc quần áo vào, nhưng từng vết cào mập mờ trên người, đã khiến Văn Nhân Tinh Phong im lặng càng thêm chán nản đau lòng.

Xoay người, dựa sát bên tai Phượng Tinh Xu, Phượng Duy Tĩnh nhỏ giọng mà nói: "Thân ái, tối nay sợ rằng không thể bồi nàng được nữa, chỉ là, dīfēnddn lieqiudoon " Hắn nhìn thoáng qua Tuấn Thư không nói lời nào, "Ta nghĩ, có phải nàng nên cho Thư nhi của chúng ta một khóa học trưởng thành không?" Tiếng cười khề mập mờ thoáng chốc nhiễm đỏ vành tai Phượng Tinh Xu.

"Hừ! Chỉ biết nói lời này, biết rồi! Ta biết rồi, lúc chàng đi ra cần phải chú ý an toàn đó!" Một cái chân ngọc vuron ra từ dưới chân găm khế đá Phượng Duy Tĩnh một cước, không quên nhắc nhở chú ý hắn an toàn.

"Được! Ngày mai chúng ta gặp!" Phượng Duy Tĩnh gật đầu, đứng dậy rời khỏi.

"Ta nghĩ hay là chàng đi xem thư Tinh đi thì tốt hơn, dù sao hôm nay nàng bị giật mình không nhỏ." Phượng Tinh Xu nhắc nhở lần nữa.

"Được." Mặc dù trước khi đến đã thăm mẫu thân một lần, nhưng mà đối với Phượng Duy Tĩnh người yêu nói gì nghe nấy vẫn ra cửa đi về một hướng khác.

Thu hồi ánh mắt, Phượng Tinh Xu nhìn về phía hai người trước mắt.

"Hiện tại, " Châm rì rì mở miệng, "Ta nghĩ, ta có thể ở chung một chỗ với Thư nhi, Thư nhi tạm thời không cần người chăm sóc, người trở về trước đi, sáng sớm ngày mai lại tới!" Trước phân phó bóng dáng im lặng ở trong góc, dời ánh mắt, ngăn vạn diệu dâng vuron tay với thiếu niên đứng đối diện, "Thư nhi, tôi đây."

"Tỷ..... Tỷ tỷ, vừa rồi các người..... đang làm gì? Tại sao lại không mặc y phục....." Tuấn Thư mờ mịt tiến lên.

Đưa cánh tay tron bóng ra kéo lấy bàn tay mềm mại, trong mắt Phượng Tinh Xu dâng lên ánh sáng chói mắt, một cổ sức quyến rũ của phái nữ từ bên trong tản ra, mang theo tình dục nhàn nhạt, dần dần tràn ngập cả căn phòng.

Lảo đảo, bóng dáng màu xanh mang theo một cổ bi thương rời khỏi phòng, trên mặt càng lúc càng khổ sở.

Tại sao! Tại sao phải khiến ta thấy được những thứ này!? Tại sao phải ở trước mặt ta!? Chẳng lẽ, đây chính là trừng phạt của nàng đối với ta sao!?

Cũng trong lúc đó, Phượng Duy Tĩnh tiến về phía sương phòng của Lục Tinh La, đột nhiên khi đi ngang qua bên ngoài phòng của Từ Mộng Cơ, nơi đó đứng một người, một người có thân hình cao lớn kiên cường, hắn mặc một chiếc áo bào tím quý giá, không có quá nhiều sự chải chuốt, nhưng trên trục giác, Phượng Duy Tĩnh biết hắn là ai.

Hạ xuống đất, từ từ bước lên trước.

"Ai!?" Phát hiện có người đến gần, nam tử đột nhiên xoay người, sắc mặt bén nhọn ngay khi thấy người trước mặt liền biến thành kinh ngạc.

"Nhạc, nhạc phụ.....!?"

Sáng sớm, bầu trời bị mây đen che kín, áp lực mà nặng nề, khiến lòng người chột hoảng, giống như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.

Chuyện gay go còn chưa xảy ra, nhưng cảm xúc nặng nề đã bị dính vào. Bầu trời u ám này, tối tăm tựa như trong lòng Văn Nhân Tĩnh Phong giờ phút này, dĩ nhiên liêu đốn khổ sở đè ép khắp trái tim, khổ sở thổ lộ không ra chỉ có thể hóa thành một giọt nước mắt không thể chảy, chảy về phía mảnh mây đen u tối.

Mùa hè nóng bức, trong một đêm trời đất thay đổi, gió lạnh thổi đi bầu trời ẩm áp, khí lạnh chiếm cứ cả vùng đất, trong không trung mây cuộn không ngừng giống như đang nổi lên một trận gió lớn.

A, gió lớn! Vào giờ phút này, thế giới của Văn Nhân Tĩnh Phong đã bị mưa rào gió lạnh phá thành từng mảnh nhỏ. Tựa như thời tiết, cũng chỉ là trong thời gian ngắn ngủi, thì trở nên giống y như vậy. Một buổi tối, hắn cũng không động dậy, đứng ở bên ngoài, lần đầu tiên hận một thân vô nghệ của mình.

Tiếng thờ dóc và rên rĩ rất nhỏ, tiếng nước đọng và tiếng vỗ đánh mập mờ, không chỗ nào không rõ ràng truyền vào trong tai của hắn. Đã từng trải qua hoan ái hắn đương nhiên biết đó là tiếng gì, nhưng giờ phút này hắn tình nguyện bản thân giống cùng Tuân Thư đơn thuần cái gì cũng không biết, như vậy hắn cũng không cần phải chịu đựng nỗi đau lớn như vậy!

Gió rét lạnh nhẩn tâm quét qua gương mặt yêu mị, thất vọng, khổ sở, tự giễu, trong một đêm Văn Nhân Tĩnh Phong nếm trải tất cả đau khổ, sự hối hận vô hạn bao trùm lên hắn. Nếu như biết rõ ở lại bên cạnh nàng phải đối mặt với loại cục diện này, hắn còn có thể ở lại sao? Đáp án dĩ nhiên là có! Nếu như biết rõ nhận lấy nhiệm vụ này sẽ khiến hắn trở nên chật vật đau lòng như vậy, hắn còn có thể nhận sự ủy thác của Kim Bích Đặc sao? Đáp án dĩ nhiên là có! Nếu như biết rõ nàng không tha thứ cho một lời nói dối, hắn còn có thể nói với nàng một câu trái lòng sao? Đáp án dĩ nhiên là tuyệt đối không!

Hắn thật sự cảm nhận được trừng phạt của nàng cho một người, không phải hành hạ thân thể, mà là đã kích thích thần, nàng có thể đối xử với người lúc lạnh lúc nóng, lúc gần lúc xa, khiến người mới vừa sinh ra hi vọng, trong nháy mắt lại tự tay đánh nát hi vọng của người.

Phượng Tĩnh Xu.

Nếu không phải là hắn yêu nữ nhân này, hắn nhất định sẽ dùng ánh mắt thợ săn không keo kiệt chút nào tấn công nàng, dĩ nhiên dyan(lee^qu.donnn) bởi vì thủ đoạn của nàng, trong dịu dàng mang theo cay độc, xuống tay quả quyết hung tàn, khiến kẻ địch của nàng sau này khi nghe thấy nàng đã sợ mất mật, nghe được tên của nàng đã muốn nhắc chân bỏ chạy.

Đáng tiếc, hắn chính là một thợ săn lạc đường như vậy, bị lạc trong thiên la địa võng do con mồi bày ra mà không cách nào gãy giữa, cũng không muốn chạy trốn.....

Xa xa, mấy bóng dáng yếu điệu dần dần đến gần, Văn Nhân Tĩnh Phong đảo mắt, biết là mấy cung nữ đã tới, cũng đứng, hôm nay là đại điển sắc phong, con mồi nhỏ phải rửa mặt chải đầu trang điểm một phen.

Chỉ là, suy nghĩ vì danh dự của con mồi nhỏ, hắn nghĩ, tốt nhất vẫn là không để mấy cung nữ lấm mồm này thấy có nam nhân đợi ở trong phòng công chúa, đặc biệt là không mảnh vải che thân ở trên giường. Xoay người, hít sâu một hơi, Văn Nhân Tĩnh Phong đưa tay lên.....

Trên giường mềm mại, chần chừ bị kéo sang một bên, ban đêm nhiệt tình như lửa, không cần nó để tăng độ ấm, hai thân thể trắng nõn hết sức triển miên quấn lấy, cả hai đều vui vẻ lâm vào trong giấc mộng.

Mặc dù ánh mặt trời bị mây đen che đầy, nhưng đời sống từ trước đến giờ quy luật chim chóc dậy sớm rửa lông của mình, loài người không phải có câu nói "Dậy sớm chim non có sâu ăn" sao? Thấy bọn nó thức dậy nhiều chào buổi sáng! Con sâu nhỏ, ta tới đây ~!

Mây đen không che được tiếng chim hót lanh lảnh, tiếng kêu thích thú, kinh động người trên giường. Chỉ thấy cả người hắn cuộn tròn, giống như bị quấy rầy, lỗ tai khẽ động, hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra.

Mắt phượng đã từng lộ ra sự thuần khiết, chẳng biết lúc nào, nhiễm sự thông minh.

Tia sáng trong mắt tỏa ra bốn phía, ngẫu nhiên một tia sáng màu vàng vọt qua, nhan sắc đó, chói mắt mà thần bí, cao quý mà may mắn, rồi lại cực kỳ giống một con chim bay lượn, mang theo sự ngộ nghịch. Đưa tay khẽ vuốt viên hồng ngọc trên trán, viên bảo thạch đó, bẩm sinh, chặt chẽ khảm ở trên trán hắn, cũng bởi vì khối bảo thạch này, tài năng.....

Sâu kín thờ dài một cái, lại nhìn bộ y phục màu đỏ rớt xuống đất cách đó không xa, từng cái chuông màu vàng nho nhỏ, thật thật chặt ở đai lưng, nằm yên tĩnh.

Mắt phượng đột nhiên tỏa ra vô hạn ánh sáng, bảo thạch trên trán như ánh sáng vàng chói lọi tán loạn.

Chuông leng keng, leng keng.....

Hoàng Vũ Tĩnh Xu, cuối cùng nàng vẫn tìm được ta, ở trong biển người mê mông, tìm được ta.....

Đây là trời cao ban cho sao? Cảm động và nhớ nhung sự si tình của ta, khiến ta có thể gặp nàng ở thế giới này, gần nhau, yêu nhau.....

Tuân Thư, Tuân Thư, tìm Xu, tìm Xu, tìm ra Hoàng Vũ Tĩnh Xu nàng.....

Từ nhỏ đã cố chấp treo đầy chuông ở trên người, vì chính là có thể khiến nàng ở nơi xa có thể nghe thấy tiếng "leng keng keng keng", Dieemdkdan/leeequhydonnn có thể theo tiếng tìm tới, dù là về mặt nàng không kiên nhẫn đứng ở trước mặt, nói: "Ôn chết đi được, có thể tháo mấy đồng chuông ngồn ngang trên người người xuống được không!?"

Dù chỉ là một câu trách mắng, cũng có thể khiến cho linh hồn không ngừng run rẩy.

Ông trời có mắt, nàng xuất hiện. Nàng không có nói lời ác, càng không kinh bỉ miệt thị, nàng so với trong tưởng tượng càng lương thiện mà tốt đẹp. Nàng cười để cho ta kéo góc áo của nàng, nàng bao dung để ta quay quanh bên cạnh nàng, nàng thương tiếc ôm ta vào trong ngực, nàng dịu dàng khuyên ta tháo chuông xuống.....

Từ khi ra đời tới nay, ai cũng không thể chạm vào chuông, bất cứ lúc nào chuông cũng đều không rời người, lại cam tâm tình nguyện vì nàng tháo xuống, chỉ vì, tất cả bọn họ đều là nhớ nhung và kêu gọi của ta đối với nàng. Hôm nay, chỉ còn lại duy nhất một cái, làm thế nào cũng không tháo xuống được, bởi vì nó là vật chứng kiến chúng ta gặp nhau.....

Tầm mắt mang theo vẩn vương, tình cảm nồng nàn nhìn về phía người bên cạnh.

Đưa ngón tay ngọc ra, chọc nhẹ lên trán người ngọc, một tia sáng màu vàng xuất hiện, phượng hoàng lửa trên trán đột nhiên sống lại, dần dần tỏa ra ánh sáng vàng kim, đan vào ngọn lửa đỏ của phượng hoàng lửa, vào giờ khắc này lại sống động di chuyển!

Mắt phượng tỏa ánh vàng kim lóng lánh, cánh phượng hơi lệch, giống như đang xem kỹ bản thân, sau đó bất mãn cúi đầu, dùng mỏ sắc bén mổ tỉa lại bộ lông vũ của mình, cuối cùng hài lòng duỗi cổ, dùng cánh to lớn vỗ vỗ thân thể, đột nhiên hai cánh mở lớn, thân thể dùng hết hơi sức toàn thân, phát ra một tiếng sắc bén mà người khác không cách nào nghe được, tiếng hét rõ ràng vang vọng ở trong đầu Tuấn Thư, viên hồng ngọc trước trán càng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, giống như đang đáp lời tiếng kêu của phượng hoàng lửa.

Được đáp lại, phượng hoàng lửa tìm được điểm ra, thông qua ngón tay ngọc để trên trán Phượng Tinh Xu nhanh chóng di chuyển, ở trên làn da trắng nõn để lại một đường dài màu đỏ lửa, nhanh chóng xông vào viên hồng ngọc trên trán Tuấn Thư.

Tuân Thư nhắm hai mắt cơ trí lại, cảm thụ lực lượng của phượng hoàng lửa dung nhập vào trong cơ thể, một luồng nóng thông qua toàn thân, đi qua toàn bộ các giác quan đã bị bế tắc mười lăm năm, khiến hắn cảm thấy thoải mái vô cùng.

"Chủ nhân! Oa ~~~! Chủ nhân! Cuối cùng phượng hoàng lửa cũng trở lại bên cạnh người rồi ~~~!" Một giọng nói trong trẻo ô ô vang lên trong đầu.

"Phượng hoàng lửa, cảm ơn ngươi." Trong đầu cảm tạ phượng hoàng rời khỏi người nhiều năm.

"Chủ nhân, phượng hoàng lửa chính là một phách nhỏ trong ba hồn bảy phách của người, làm việc vì chủ nhân nên phải!" dinendian.loqidJon Mặc dù ngoài miệng phượng hoàng lửa nói nên, nhưng vẫn thầm không ngừng sáng khoái, chủ nhân lại nói cảm ơn nó! Về sau nói ra hăm mộ chết bọn họ!

"Ngươi làm rất tốt, vất vả cho ngươi rồi." Tinh toàn trong lòng phượng hoàng lửa sao có thể lừa gạt được Tuấn Thư? Nhưng mà đối với việc này hắn cũng chỉ cười trừ.

"Không sao! Chủ nhân, nữ chủ là người sống chung rất tốt, hơn nữa tu vi tiên thuật của nàng rất cao cường, khiến phượng hoàng lửa thu hoạch được không ít! Lấy được chỗ tốt từ trên người nữ chủ, so với những gì phượng hoàng lửa làm cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể mà thôi!" Phượng hoàng lửa không dám giấu giếm, đầu đuôi đều báo cáo cho Tuấn Thư biết.

"Được rồi, " Tuấn Thư dịu dàng nói, "Uy nghi của phượng hoàng ngươi khiến động vật thế giới này thần phục, Tinh Xu mới có thể thuận lợi thu phục những con vật đó, trở thành thú chủ, chỉ một điểm này, ta nên cảm tạ ngươi."

A..... Chủ nhân muốn cảm tạ nó..... vẫn là nhất định phải cảm tạ đó..... Hi hi, thật là xấu hổ!

Phượng hoàng lửa "Xi xi" vỗ cánh riu rít hỏi "Chủ nhân, chủ nhân! Lần này trở về thân thể, phượng hoàng lửa còn có thể trở lại thân thể nữ chủ sao?"

"Sẽ, " Tuấn Thư gật đầu, "Lúc trước vì truy tìm hành tung của Tinh Xu, để ta có thể tìm được nàng, trước khi hạ phàm ta đã len lén để lại người ở trên trán nàng, sau đó đầu thai mới thông qua người tới tìm nàng, ta không tiếc để mình biến thành kẻ ngốc. Chỉ là, mặc dù Tuấn Thư là một kẻ ngốc đơn thuần, Phượng Hoàng ta lại không phải, chỉ cần có thể hợp thể với Tinh Xu, trong vòng ba ngày cũng có thể duy trì trí tuệ vốn có của ta, nhưng ba ngày sau đó người phải trở về cơ thể của Tinh Xu."

"Chủ nhân, chẳng lẽ cả đời người cũng đều phải như vậy sao? Chỉ có kết hợp với nữ chủ trong vòng ba ngày nhìn thấy nữ chủ, sau lại biến thành Tuấn Thư đơn thuần đó?" Phượng hoàng lửa tiếp tục đặt câu hỏi.

"Đúng, chỉ có thể như vậy, chỉ là, sau lần này, ý thức của ta không hề ngủ mê man nữa, chuyện xảy ra trên người Tuấn Thư, ta cũng có thể biết được rất rõ ràng, cục diện như thế đối với ta mà nói đã rất tốt rồi, ta phải hiểu được thỏa mãn." Tuấn Thư, không, phải gọi hắn là Phượng Hoàng, Phượng Hoàng lại thờ dài, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

"Vậy lần này chủ nhân thức tỉnh là đánh bại đánh bại?" Phượng hoàng lửa tò mò.

"Không, " Phượng Hoàng đột nhiên nhăn mày, "Lần này là....."

"Cốc cốc cốc!" Lời còn chưa dứt, một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Không cần nhìn Phụng Hoàng cũng biết giờ phút này người gõ cửa là ai.

Lại là một nam nhân khổ sở vì tình!

Ánh mắt tràn đầy cung chiêu và bất đắc dĩ nhìn người bị hạ chú ngủ mê man, không biết lúc nào thì Tĩnh Xu mới có thể tha thứ việc Văn Nhân Tĩnh Phong lừa dối? Tĩnh ra, thật sự thì hắn cũng chưa làm ra việc gì tổn thương! Nếu có thể, da.nlze.quydo/nn vẫn nên giúp hắn nắn nì một chút đi! Dù sao ban đầu Nguyệt lão kéo tơ hồng cho nàng lại nhiều hỗn loạn, nếu như không làm cho rõ, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề.....

Mặc dù biết giai nhân sẽ không bị đánh thức, Phụng Hoàng vẫn rón rén xuống giường, nhanh chóng đi tới cạnh cửa.

"Két ——" Cửa mở ra, trong cửa ngoài cửa, hai gương mặt tuấn tú làm cho người khác điên cuồng, lại mang theo thần thái khác biệt. Một người điềm đạm lại lộ ra vui sướng, một người im lặng lại lộ ra bi thương.

"Tĩnh Xu còn đang ngủ, có chuyện gì không?" Phụng Hoàng nhỏ giọng hỏi.

Con mắt bởi vì đau khổ mà chợt co rút nhanh, Văn Nhân Tĩnh Phong thần thò nói: "Cung nữ rửa mặt chải đầu đã đến, phải nhanh chóng rời đi, miễn bị phát hiện gây bất lợi cho công chúa."

Nhìn chằm chằm Văn Nhân Tĩnh Phong, Phụng Hoàng gật đầu, đóng cửa lại làm phép mặc quần áo, thuận tiện cũng dọn dẹp sạch sẽ tới hôm qua, không để cho bất luận kẻ nào phát hiện một chút xú dẫu vết gì. Đi tới bên giường, in trên trán Phụng Tĩnh Xu một nụ hôn khẽ, đồng thời giải trừ chú ngủ mê man.

Chỉ chốc lát sau, Phụng Hoàng lại mở cửa phòng một lần nữa, "Được rồi, đi thôi!" Nói xong dẫn đầu rời đi, Văn Nhân Tĩnh Phong sững sờ đi phía sau, không biết đang nghĩ cái gì, vì vậy từ đầu tới đuôi cũng không phát hiện "Tuân Thư" khác thường.

Khi Phụng Tĩnh Xu mơ mơ màng màng bị một đoàn cung nữ vây quanh trang điểm ăn mặc, Từ Mộng Cơ mặc áo bào tím và Phụng Duy Tĩnh vẫn mặc áo trắng như cũ cùng xuất hiện ở trong phòng.

"Tham kiến hoàng nữ!"

"Tham kiến vương gia!"

Tất cả các cung nữ đều ngừng hành động trong tay lại hành lễ.

"Được rồi, được rồi! Mau làm đi! Chờ lát nữa nếu không kịp sẽ phiền toái!" Từ Mộng Cơ vẫy tay để mọi người đứng lên, dieendaaneequydonn giọng điệu thoải mái tiết lộ tâm tình tốt của nàng.

Phụng Tĩnh Xu thoáng nhìn, chau chau mày, "Tỷ tỷ, nghe tỷ nói chuyện, dường như hôm nay rất vui nhỉ?"

"Ha ha! Hôm nay lại là ngày trọng đại!" Từ Mộng Cơ ám chỉ nháy mắt mấy cái với Phụng Tĩnh Xu trong gương đồng, "Sao tỷ tỷ có thể không vui chứ!?"

"Hả? Duy nhi, tối ngày hôm qua chuyện ta giao phó chàng không làm sao? Có phải lười biếng về khách điểm trước rồi hay không?" Phụng Tĩnh Xu chuyển sang Phụng Duy Tĩnh.

"Không có, chuyện nàng giao phó ta đều đã làm, chỉ là, tối hôm qua chuyện ta dặn dò nàng....." Phụng Duy Tĩnh mỉm cười hỏi thăm nói.

"Ai da! Được rồi, được rồi, không cần làm nữa, hôm nay ta cũng không phải là nhân vật chính!" Phụng Tĩnh Xu đỏ mặt lên, cố ý lớn tiếng la hét che giấu sự xấu hổ của mình.

"Hả? Tĩnh nhi xấu hổ!?" Phụng Duy Tĩnh cũng không để nàng trốn. Thường ngày Tĩnh nhi đều mang dáng vẻ núi Thái Sơn có sụp đổ mà mặt không đổi sắc, hôm nay khó có dịp xấu hổ, dĩ nhiên không thể bỏ qua!

Chỉ là.....

"Các người đang làm gì?" Một giọng nói trong trẻo cắt đứt trò đùa chọc của Phụng Duy Tĩnh.

Phụng Duy Tĩnh xoay người, khi nhìn về phía người tới đột nhiên có loại ảo giác, giống như..... người trước mắt đã biến thành người khác.

"Chúng ta đang nói chuyện sau tối ngày hôm qua ta đi!" Phụng Duy Tĩnh bật thốt lên.

Phụng Hoàng liếc mắt nhìn trên mặt Phụng Tĩnh Xu đỏ ửng, giải vây nói: "Chúng ta xảy ra chuyện gì không phải huynh rất rõ sao?"

Không đúng, đây không phải là giọng điệu chuyện của Tuân Thư! Trong lòng Phụng Duy Tĩnh thoáng qua một tia khác thường, Die nd da nl e q uu ydo n sau đó thử nhỏ giọng hỏi: "Thư nhi..... đệ thật giống như có chút....." Chần chờ một chút, "Có chút không giống?"

Bên ngoài đang chuẩn bị đi giá đến nơi sắc phong, Phụng Hoàng bước hai bước bỗng nhiên xoay người, ý vị sâu xa nói: "Mặc kệ ta trở nên như thế

nào, nơi này, "Dùng tay chỉ vị trí tim đập, "Trái tim yêu Tinh Xu vĩnh viễn sẽ không thay đổi, cái này là đủ rồi, không phải sao?" Dứt lời, xoay người rời đi.

Phượng Duy Tinh cau mày, lẩm bẩm nói: "Người này, quả thật trở nên không giống, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì....."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Chương 59

Khi đoàn người Phượng Tinh Xu đi tới nơi đại diện sắc phong, thấy được không ít người quen.

Chỉ là, nhìn xung quanh, dĩ nhiên liền liệgiudoon Phượng Tinh Xu nhỏ giọng hỏi Phượng Duy Tinh bên cạnh: "Sao không thấy Tinh đi?"

Phượng Duy Tinh cong lên một nụ cười mỉm thần bí, "Chờ nàng sẽ nhìn thấy bà ấy."

Nhún vai, dưới sự hướng dẫn của cung nữ Phượng Tinh Xu đi tới bên cạnh chỗ ngồi của nàng. Bên cạnh là Phượng Hàm Tiểu chờ đợi đã lâu, dĩ nhiên, còn có một số người quen. Phượng Tinh Xu lần lượt gật đầu chào hỏi với bọn họ, rồi xoay người ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Phượng Hàm Tiểu.

Bởi vì nghi thức còn chưa bắt đầu, những người hiện diện ở đây đều bí mật nhỏ giọng trò chuyện với nhau, nhưng mà hôm nay trên trận nở mày nở mặt nhất thuộc về gia tộc Mộ Dung. Mặc dù hoàng tử không phải là đứa bé của Mộ Dung gia, nhưng qua nhiều năm như vậy hẳn đều là do Huyền phi nuôi dưỡng lớn khôn, Huyền phi cũng tương đương mẫu phi hoàng tử, tương lai sau khi hoàng thượng thoái vị, do hoàng tử nhận vị. Như vậy tất nhiên Huyền phi sẽ trở thành thái hậu, vì vậy không sớm nịnh bợ, tương lai muốn nịnh bợ cũng không có cơ hội. Ôm tâm tư như thế, không ít người liếm mặt tươi cười nịnh bợ vây quanh gia tộc Mộ Dung. Chỉ thấy đương gia đương nhiệm Mộ Dung gia Mộ Dung Vũ và phu phụ lão đương gia ngồi ở phía trên, tư thế nghiêm nhiên muốn so sánh với Phượng Hàm Tiểu, Phượng Tinh Xu, Đông Phương Bàn và Long Ứng Quân dẫn đầu đoàn sứ thần hoàng thất. Tiếng chúc mừng và tiếng nịnh bợ xung quanh không ngừng vang lên, người của gia tộc Mộ Dung mặt đỏ bừng, trong mắt lóe tia sáng, đó là sự khát cầu quyền thế và tham lam tiền vàng.

"Thật là vẻ mặt xấu xí!" Không nhìn đám người vây thành một đồng nữa, Phượng Tinh Xu quay qua, nhìn nhiều cũng cảm thấy chán ghét.

"Tiểu Tinh, ta thấy trường hợp này có thể không sánh bằng sinh nhật hoàng thúc đâu." Nghe Phượng Tinh Xu nói thầm, Phượng Hàm Tiểu lại gần nhỏ giọng cười nói.

"Đó là tất nhiên, huynh cũng không nhìn xem là ai tổ chức!" Đối với khen ngợi của Phượng Hàm Tiểu Phượng Tinh Xu đương nhiên nhận lấy, "Chỉ là tính chất hai việc bất đồng, cũng không thể nói giống nhau."

Phượng Vu Dực là cử hành yến tiệc sinh nhật, chủ yếu là lấy không khí thoải mái làm chủ, cho nên Phượng Tinh Xu mới tốn rất nhiều thời gian ở phương diện này, bất luận là sân bãi bố trí xa hoa mới mẻ độc đáo hay là mới mẻ thú vị trên yến hội, đều là áp dụng phong cách thoải mái; nhưng bây giờ tình huống bất đồng, hiện tại là buổi lễ sắc phong thái tử một nước, đại biểu là một quốc gia, vì vậy không thể cười đùa đánh chửi, càng không thể làm mất danh dự của một nước, khiến các nước chế cười, vì vậy cả nơi chốn đều bố trí nghiêm trang, thậm chí có chút nặng nề, làm cho người ta không tự chủ được thu lại hành vi của mình.

Phượng Tinh Xu nhìn bầu trời một chút, tựa đầu nghiêng về Phượng Hàm Tiểu nhỏ giọng mà nói: "Chỉ là, muội thấy Tỉ Thiên giám Hí Triều quốc dường như xảy ra chút vấn đề, thời tiết sao lại âm u, xem ra không phải điềm tốt."

Phượng Hàm Tiểu nhỏ giọng chê cười, "Hết cách rồi, dường như hôm nay là ngày hoàng đạo tốt nhất năm nay." Phượng Hàm Tiểu nhìn bốn phía, đa.nlze.quydo/nh phát hiện tất cả mọi người vội vàng nói chuyện của mình, cũng không có ai chú ý tới hai người bọn họ, vì vậy lặng lẽ bắt quai với Phượng Tinh Xu: "Trước ta tham gia một bữa tiệc, đó là một quan viên lớn, dường như có chút quan hệ với người của Tỉ Thiên giám, hai người bọn họ trốn ở góc phòng cầu nhau bị ta nghe thấy, mọi người đoán xem, cái người của Tỉ Thiên giám đó oán giận nói bọn họ bị Huyền phi chen ép!"

"Hả? Tại sao?" Phượng Tinh Xu tò mò hỏi, tựa đầu càng gần hơn, "Tỉ Thiên giám chỉ là quản lý trên phương diện khí hậu thiên văn, sao lại liên quan đến Huyền phi?"

Phượng Hàm Tiểu hơi nhếch mắt, trong mũi bay tới một mùi hương thơm, khiến nhịp tim hắn đột nhiên tăng nhanh. Vì che giấu sự luống cuống của mình, vội vàng ho hai tiếng, "Nghe nói....." Kể đôi môi sát bên tai Phượng Tinh Xu, chậm rãi phả ra hơi thở nóng bỏng, "Bảy ngày trước người của Tỉ Thiên giám quan sát thời tiết, cảm thấy gần đây có thể sẽ mưa to, lo lắng ngày sắc phong cũng sẽ gặp phải thời tiết mưa dầm, nếu nói như vậy thì đúng là xui xẻo! Cho nên khuyên can hoàng thượng, nhưng không biết tại sao chuyện lại bị Huyền phi biết, vì vậy liền ghi hận Tỉ Thiên giám trong lòng, chẳng những phản đối đề nghị hoãn của Tỉ Thiên giám, còn chen ép khắp nơi, hiện tại cuộc sống của nhóm quan viên đó cũng không tốt!"

"A! Huyền phi muốn cho con trai của nàng lên làm thái tử sau đó sẽ lên làm hoàng đế, loại chuyện như vậy nên sớm ngày hoàn thành giải quyết lo lắng trong lòng, dĩ nhiên không thể nào để người của Tỉ Thiên giám phá hỏng, không trách được nàng ta sẽ ghi hận bọn họ." Phượng Tinh Xu cười khẽ, không có phát hiện động tác của Phượng Hàm Tiểu nhiều mập mờ. "Chỉ là, nhìn thời tiết này quả thật cũng sắp mưa to rồi....." Phượng Tinh Xu ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng thầm nghĩ, không chỉ bầu trời mưa như thác đổ, sợ rằng trên triều đình Hí Triều quốc cũng sắp nổi lên trận gió dữ dội rồi!

Phượng Hàm Tiểu vuốt qua gò má của Phượng Tinh Xu ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: "Năm trước lúc này trời xanh mây trắng, mùa mưa cũng sẽ chậm lại một hai tháng, nhưng năm nay lại tới trước, thật là quái dị. Nếu mưa to, có thể sẽ kéo dài ba bốn tháng!"

Phượng Tinh Xu quay đầu, "Đây là tình hình thời tiết riêng biệt của Hí Triều quốc chứ?"

Phượng Hàm Tiểu nghĩ mà cười, "Điều này cũng không nhất định, những quốc gia khác cũng sẽ có phản ứng tương ứng, cũng tỷ như nói, bây giờ Việt Sa quốc khẳng định đã liên tục khô hạn rồi, ta đoán năm nay nhất định sẽ càng nghiêm trọng hơn, nếu không, sao hoàng tử Việt Sa quốc lại ngồi gần vương gia Xuyên Văn quốc như vậy, còn mang về mặt nịnh hót." Phượng Hàm Tiểu nháy mắt nhìn sang đối diện.

Phượng Tinh Xu thuận mắt nhìn lại, quả nhiên, Long Ứng Quân và Đông Phương Bân ngồi chung một chỗ nhỏ giọng trò chuyện với nhau gì đó, trên mặt đều là vẻ khó lường.

Phát hiện tầm mắt bên này, Đông Phương Bân ngẩng đầu, chống lại đôi mắt tím của Phượng Tinh Xu, cong lên một nụ cười mỉa hoặc nâng bình rượu.

Phượng Tinh Xu đáp lại bằng nụ cười mỉm.

Cảm nhận được ánh mắt đăm đăm đuổi của Long Ứng Quân ở bên cạnh Đông Phương Bân đưa tới, xen lẫn một đạo tầm mắt oán hận, Phượng Tinh Xu hờ hững. A! Hai ngày nay chỉ sợ là Vu Phó Oánh "hưởng thụ" đủ sự tiếp đãi của Long Ứng Quân đi! Dieendaanleequydonn Nói không chừng khi hai người rời đi trở lại Việt Sa quốc, trong bụng Vu Phó Oánh đã có huyết mạch của hoàng thất Việt Sa quốc! Vậy cũng là một phần quà tặng nàng đưa cho ả ta đi! Không phải muốn quyền thế sao? Nàng đã đưa cho ả!

Bên cạnh Phượng Hàm Tiểu vẫn còn ngẫm nghĩ, "Thật ra thì phải nói cả đại lục Sở Ảnh, được thiên nhiên ưu ái nhất là Lộng Phong quốc chúng ta rồi. Những điều kiện khí hậu khác thường của ba nước còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút, nhưng mà Lộng Phong quốc chúng ta lại chưa từng có, không chỉ như thế, tiểu Tinh, ba mảnh đất phong đó của muội là tốt nhất, hàng năm lúc Hí Triều quốc tới mùa mưa Bạch Vũ, Tương Lý và Quách Duy cũng sẽ có mưa xuống, nhưng lượng mưa lại không lớn như Hí Triều quốc, không nhiều không ít vừa thích hợp, đối với cây nông nghiệp mà nói là thích hợp nhất rồi."

"Ha ha! Những thứ này muội còn chưa nghiên cứu qua!" Phượng Tinh Xu cười nói, "Làm sao huynh còn quen thuộc hơn người chủ nhân là muội vậy?"

"Đây không phải là sau khi ta giúp hoàng thúc quản lý thì biết sao! Thế nào, ta quen thuộc không tốt sao? Đến lúc đó muội tiếp quản ta có thể nhiều trợ giúp muội một chút!" Phượng Hàm Tiểu cười trả lời.

"Ha ha! Được, đương nhiên được rồi! Có người giúp muội quan tâm, muội cầu cũng không được!"

"Muội đó!" Phượng Hàm Tiểu cung chiều nheo mắt nhỏ của Phượng Tinh Xu, "Chỉ biết để người khác giúp muội!"

"Đó là đương nhiên! Đây gọi là sử dụng tài nguyên tốt hơn (1)!" Phượng Tinh Xu ngẩng đầu.

"Cái gì giấy nguyên (2), lấu cá (3), nghe không hiểu ngôn ngữ quái lạ của muội!" Phượng Hàm Tiểu nhủ nhủ mảy.

(1), (3) "tốt hơn" gốc là "ưu hóa" / yōuhuà/ phát âm gần giống "lấu cá" / yóuhuà/

(2) "tài" trong "tài nguyên" / zīyuán/ có phát âm gần giống "giấy" / zhǐ/

Phượng Tinh Xu cười cười, cũng không giải thích những thuật ngữ này với Phượng Hàm Tiểu, lúc này nàng nhìn thấy Trình Khả Diệu và Kim Bích Đặc ở phía dưới bọn họ.

Nói đến Kim Bích Đặc, Phượng Tinh Xu cũng nghĩ đến sau ngày trở lại phủ tể tướng, Văn Nhân Tinh Phong đã thắng thần với nàng, cho đến lúc đó Phượng Tinh Xu mới biết hóa ra Kim Bích Đặc đánh chủ ý lên nàng còn thâm sâu hơn nàng nghĩ. Đầu tiên là muốn lừa nàng vào Kim gia làm trâu làm

ngựa, lừa nàg làm trâu làm ngựa còn không ngại đủ, người này lại còn muốn nàg hiến thân cho Kim gia!? Hừ! Tiểu tử này quả thật cần phải ăn đòn, nếu không phải trước đó hán đã bỏ đi những ý nghĩ đó, nàg nhất định sẽ cho hán một trận dạy dỗ trọn đời không quên! Nhưng bây giờ xem ở phân thượng hán và Duy nhi có chút quan hệ bà con xa, hơn nữa ngại vì mặt mũi của Trình Khả Diệu, nàg tha cho hán một lần, chỉ là, sau này khối vàng di động này muốn theo đuổi nàg, có thể phải phí một phen khổ tâm!

Đọc đường chậm rãi đi tới, trên mặt mang nụ cười máy móc, Kim Bích Đặc đột nhiên cảm thấy rùng mình, có một loại dự cảm xấu. Die nd da nl e q uu ydo n Ngẩg đầu, đối mặt với một đôi mắt tím trong veo, cặp mắt kia đang bắn ra ý vị không rõ tầm mắt. Không biết mình đã đắc tội Phụng Tỉnh Xu Kim Bích Đặc lộ ra một nụ cười dịu dàng với nàg.

"Biểu ca, sao vậy?" Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nữ êm ái.

Kim Bích Đặc quay đầu, "Không có việc gì."

Tịch Thâm Nhụy nhìn Kim Bích Đặc, đọc theo tầm mắt của hán thấy được Phụng Tỉnh Xu ngồi ở phía trên, khẽ cắn môi đỏ mọng. "Biểu ca, huynh không tha thứ cho muội sao? Muội....." Lời nói ngừng ở giữa, đã có chút nghẹn ngào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Chương 59.2

Kim Bích Đặc ngừng lại, thở dài, "Thâm Nhụy, cho ta một chút thời gian, nàg là nữ nhân, ta yêu ta không thể tha thứ cho muội như vậy, nếu nàg thật sự xảy ra chuyện gì, muội bảo ta phải đối mặt với nàg thế nào? Chuyện này muội làm quá đáng!"

"Dạ, biểu ca....." Tiếng nghẹn ngào rõ ràng truyền đến, "Thâm Nhụy nhất định sẽ cầu xin công chúa tha thứ, biểu ca, Die nd da nl e q uu ydo n huynh không được tức giận muội nữa có được không? Thâm Nhụy biết sai rồi, nhất định sẽ đổi!"

Kim Bích Đặc từ từ xoay người đối mặt với tịch Thâm Nhụy, "Hi vọng muội có thể nói được làm được. Nàg không phải người hẹp hòi, chỉ cần muội thật lòng hối cải, nàg sẽ tha thứ cho muội."

Nháy mắt mấy cái, ngay sau đó nước mắt trong suốt nhanh chóng rơi, tịch Thâm Nhụy nở một nụ cười động lòng người, "Cám ơn huynh, biểu ca!"

Ngay khi nói chuyện, mấy người đã đến chỗ ngồi. Địa vị Kim gia ở Hí Triều quốc đã ăn sâu bén rễ, chỉ cần Kim gia dậm chân một cái, cả Hí Triều quốc run rẩy, vì vậy trong buổi lễ sắc phong thái tử nhìn thấy bóng dáng người Kim gia cũng không lạ, mọi người cũng không hề dị nghị nhìn chỗ ngồi người Kim gia thì nhích tới gần.

Ngồi xuống, lại có mấy người muốn bầu vùi quan hệ vây xúm lại, thừa dịp đám người hỗn loạn, Trình Khả Diệu vọt đến bên cạnh Phụng Tỉnh Xu.

"Tĩnh nhi, sao không thấy tiểu La đâu?"

"Nãi nãi, Tĩnh di nên đi ra lúc nào tất nhiên sẽ ra, người đừng lo lắng." Phụng Tỉnh Xu chuyển đạt lời của Phụng Duy Tĩnh cho bà.

"Vậy thì tốt! Mấy ngày nay các con ở trong cung không xảy ra chuyện lớn gì chứ?" Bà lại quan tâm hỏi.

"Khá tốt!" Vừa nhắc tới cuộc sống hai ngày này, Phụng Tỉnh Xu cười lạnh một tiếng, "Muôn màu muôn vẻ, mạo hiểm kích thích, chúng ta trải qua quả

thật rất phong phú!"

Lão nhân tinh Trình Khả Diệu làm sao có thể nghe không hiểu lời Phụng Tịch Xu nói, hơn nữa những năm này bà rất hiểu rõ Mộ Dung Huyền, lập tức cũng biết họ trải qua cũng không buồn phiền, vì vậy cười lạnh nói: "Nha đầu, con yên tâm, Trình Khả Diệu ta sẽ không để bọn họ ức hiếp các con!" Cặp mắt sắc bén không mang theo một tia đục ngầu liếc về phía đám người không ngừng nịnh hót ở bên kia, "Không phải bọn họ cậy mình có kinh tế vững chắc ở thành Long Hải sao? Hừ! Nếu so với tiền tài quyền thế, sao bọn họ thắng được Kim gia chúng ta!? Nha đầu, không nói gạt con, ngay từ lúc nhiều năm trước, thế lực Kim gia cũng đã thấm vào bên trong sản nghiệp Mộ Dung gia, hôm nay nếu bọn họ dám có hành động, lão thân bảo đảm, Mộ Dung gia, sẽ phải hủy!"

"Ha ha! Vẫn là nãi nãi hiểu biết chính xác, nhìn xa trông rộng! Nãi nãi yên tâm đi, con sẽ không để cho bọn họ làm tổn thương Tịch đi." Phụng Tịch Xu cười khê, không ngờ Kim gia đã sớm sắp xếp Mộ Dung gia, kể từ sau khi biết thân phận của Lục Tinh La, dieendaanleequydonn Phụng Tịch Xu đã để Tinh Ảnh dẫn dò một loạt sản nghiệp tiền hành chen ép Mộ Dung gia, hôm nay còn có Kim gia, sợ rằng Mộ Dung gia rất khó xoay người.

Ngay lúc mọi người trao đổi hăng say, một giọng nói chói tai vang lên: "Hoàng thượng giá lâm —— Huyền phi nương nương giá lâm ——"

Thoáng chốc, tất cả mọi người ngưng nói chuyện với nhau, sắc mặt đoan chính cúi mắt trở lại chỗ ngồi cùng nhau quỳ xuống hô to: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ——! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế ——!"

Theo tiếng hô to, hoàng thượng Hí Triều quốc Tử Diệp có thanh thế hùng dũng tiến vào sân, đi theo bên cạnh là vị phi tử duy nhất hậu cung Hí Triều quốc, Huyền phi.

Nếu như lúc này có người ngẩng đầu lên, nhất định sẽ phát hiện giờ phút này sắc mặt hoàng đế khác thường. Chỉ thấy đôi mày rậm của hắn nhíu chặt, trong ánh mắt bắn ra tia sáng bén nhọn mà ẩn nhẫn, đôi môi mím thành một vòng cung cương nghị, gương mặt tuấn tú căng thẳng lên, không có một chút vui mừng, ngược lại mang theo tức giận.

Mà Mộ Dung Huyền bên cạnh Tử Diệp, có lẽ là bị cảnh tượng đẹp đẽ sắp tới che mờ mắt, không nhìn ra khác thường của người nam nhân bên cạnh, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, trong mắt tràn đầy ước ao và mong đợi, cả người đều tràn đầy ý cười nhẹ nhàng.

Các thần tử quỳ xuống không có phát hiện Tử Diệp khác thường, nhưng Phụng Tịch Xu đứng thẳng lại thu về mặt của hắn vào đáy mắt, nòng nhìn Phụng Duy Tịch ở bên cạnh cúi người xuống, như có chút hiểu ra.

Khi Tử Diệp đi lên long ý màu vàng kim, xoay người, hai tay yên ổn, giọng trầm thấp mang theo uy nghiêm hoàng gia bẩm sinh: "Bình thân, ban ngồi ——!"

"Tạ hoàng thượng!" Mọi người dập đầu, quỳ lạy, đứng lên lại kính cẩn ngồi vào vị trí của mình.

Tử Diệp trước chuyển hướng nhìn ba nước đến ngồi phía trước, "Các vị đường xa mà đến, khổ cực cho các vị! Hi vọng các vị ở nước ta có thể có một chặng đường vui vẻ!"

Phía dưới mấy người ôm quyền nói tạ ơn.

"Hoàng thượng khách khí! Phong cảnh quý quốc xinh đẹp, chuyến này bản vương lại có thêm kiến thức!" Đông Phụng Bản mở miệng đầu tiên.

"Ha ha! Thức ăn ngon quý quốc làm người ta muốn chảy nước miếng, có thể thưởng thức được hải sản chính gốc, cũng là phúc khí của bọn ta!" Phụng Hàm Tiểu cũng trả lời theo.

"Ha ha! Chẳng những phong cảnh đẹp thức ăn ngon, ngay cả người..... cũng đều rất đẹp đó!" Long Ứng Quân vừa mở miệng đã bại lộ sự ham mê nữ sắc của mình, da.nze.quydo/mn làm người ta không khỏi cau mày lại, hoàng tử một nước, sao có thể nói ra lời bất lịch sự trong loại trường hợp này chứ! Thật là thật quá đáng rồi!

Dĩ nhiên, mặc dù xem thường đối với lời nói của Long Ứng Quân, nhưng người ta dù sao cũng là hoàng tử một nước, vì vậy cũng không có ai nhảy ra chỉ vào mũi của hắn mắng to, mà Tử Diệp là hoàng đế càng thêm mặt không đổi sắc. Hắn lại chuyển sang nhìn người ngồi bên cạnh Phụng Hàm Tiểu, nhìn lại người khiến hắn tối hôm qua ngủ không yên giấc, mở miệng nói: "Trẫm nghe nói Phụng Trạch công chúa và hoàng nữ của trẫm chính là bạn tốt, có thể có bằng hữu như thế thật đúng là phúc khí của hoàng nhi ta! Nghe nói thân thủ công chúa bất phàm, tài trí nhanh nhẹn, tướng mạo đẹp hơn người, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền!"

Phụng Tịch Xu cúi đầu khê chào, "Đa tạ hoàng thượng khích lệ!"

"Nghe nói nữ nhi tử tướng quý quốc cũng đi theo, sao không thấy nàng đâu?" Tử Diệp đột nhiên hỏi.

Trong lòng mọi người dâng lên nghi ngờ, tại sao hoàng thượng lại đột nhiên đi chú ý một nữ nhi tử tướng chứ?

Lúc này, một âm giọng nói dịu dàng truyền đến từ phía bên phải: "Nữ nhi tử tướng Lộng Phong quốc Vu Phó Oánh ra mắt hoàng thượng."

Tử Diệp đưa mắt về phía bên phải, "Hà? Ngươi chính là nữ nhi tử tướng Lộng Phong quốc? Sao ngươi chạy đến tới bên này?"

"Ta....."

Lời còn chưa ra khỏi miệng, một giọng nói khác giành nói trước: "Hồi hoàng thượng, bản cung đang muốn thỉnh cầu người chuyện này!"

Từ Diệp lại đưa ánh mắt sang nhìn Phụng Tĩnh Xu: "Công chúa có chuyện gì quan trọng cứ việc nói thẳng."

"Tạ hoàng thượng!" Phụng Tĩnh Xu lại vén áo thi lễ, "Là như vậy, mặc dù thời gian chúng ta tới quý quốc không nhiều lắm, nhưng quý quốc đúng là một vùng đất phong thủy, may mắn ngăn cũng ngăn không nổi, thế nên, Nguyệt lão hiển linh, định mệnh khiến Vu cô nương và Long tam hoàng tử nhìn hợp nhau, vì vậy bản cung muốn mượn cơ hội này xin hoàng thượng có thể mai mối cho hai người, để cho bọn họ kết thành phu thê!"

"Hả? Có chuyện tốt này!?" Từ Diệp vừa nghe, chân mày hơi buông lỏng.

"Không dám lừa hoàng thượng, chuyện này cũng không phải do bản cung loạn điểm duyên ương, hai vị trong cuộc đều là tình đầu ý hợp, bản cung đã hỏi rõ, xin mời hoàng thượng mai mối cho hai người!" Phụng Tĩnh Xu vừa đáp trả, vừa lên tiếng ám hiệu hai người muốn phản bác cảm miệng, đặc biệt là Vu Phó Oánh, Phụng Tĩnh Xu ném ánh mắt qua chính là một cái cảnh cáo, hừ, không muốn chuyện xấu của mình bị người biết thì ngoan ngoãn im lặng!

"Ha ha ha! Được, được! Nhân duyên lại là chuyện tốt tích phúc lớn, chuyện này trăm chuẩn! Long hoàng tử, Vu cô nương, hôm nay trăm tự mình làm mai mối cho các người, ngày khác nếu ai dám phản đối chuyện cả đời của các người chính là chống đối trăm! Chống đối cả Hí Triều quốc! Cho dù hai vị yên tâm kết thành phu thê, trăm sẽ không để cho bất luận kẻ nào phá hỏng các người!" Từ Diệp cười ha ha, một lời định ra hôn sự của Long Ứng Quân và Vu Phó Oánh, chuyện này, cũng không có cách nào lại thay đổi. Từ Diệp đã nói ra, quả quyết sẽ không để cho bất luận kẻ nào tới phá hỏng, nếu không một cách xử lý vô ý, rất có thể sẽ trở thành vấn đề quốc gia.

Sau khi Long Ứng Quân và Vu Phó Oánh nghe được lời Từ Diệp nói, vẻ mặt hai người cứng lại, sắc mặt tái xanh.

"Hai vị, hoàng thượng tự mình làm mai mối cho các người, các người còn không nhanh tạ ơn?" Khóe miệng Phụng Tĩnh Xu ẩn giấu nụ cười tà ác, lại đẩy hai người một phen.

"Tạ hoàng thượng!" Giọng thờ thẩn, nghe không ra vẻ vui mừng.

Lúc này, Mộ Dung Huyền bên cạnh Từ Diệp nhíu mày, hoàng thượng xảy ra chuyện gì sao? Hôm nay là buổi lễ sắc phong thái tử long trọng, sao chính sự không làm lại làm mấy chuyện không có chút ý nghĩa này?

Lặng lẽ nháy mắt với người chủ trì ở một bên, bảo hắn nhanh bắt đầu, vì vậy người chủ trì buổi lễ tiến lên một bước, hắng giọng kêu to: "Buổi lễ bắt đầu _____"

Ánh mắt Từ Diệp trầm xuống, đúng là to gan, hoàng đế còn chưa lên tiếng, một tên chủ trì nho nhỏ lại tự tiện tuyên bố bắt đầu! Khóe mắt bắt được ý cười lộ ra của người bên cạnh, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, xem ra là bị người khác chỉ điểm rồi, Dieenndkdan/leequhydonnn những năm gần đây áy náy và rộng lượng với nàng, lại khiến nàng trở nên ngang ngược như vậy ư, lại dám một tay che trời ở ngay dưới mắt hắn!

Lời của người chủ trì vừa dứt, trong sân vang lên tiếng trống, trên mặt Từ Diệp bộc phát ra vẻ tức giận, đột nhiên đứng lên, "Ai, nói —— buổi lễ bắt đầu!?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Chương 59.3

Một câu nói, thoáng chốc khiến không khí bên trong sân lạnh đến cùng, ngay sau đó tiếng trống cũng ngừng lại.

Gương mặt Mộ Dung Huyền tràn đầy vui vẻ cũng bởi vì Từ Diệp nói mà cứng đờ.

"Hoàng, hoàng thượng, sao vậy?" Rốt cuộc hậu tri hậu giác phát hiện sắc mặt Từ Diệp không đúng, trong lòng Mộ Dung Huyền đột nhiên có chút lo lắng.

Nghe câu hỏi của Mộ Dung Huyền, sắc mặt Từ Diệp đột nhiên như trời quang đăng sau mưa, toát ra nụ cười như gió xuân.

Về mặt Từ Diệp lúc lạnh lúc nóng, làm cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

"Trước khi bắt đầu buổi lễ, trẫm còn có chút chuyện phải nói, hiện tại, tuyên hoàng tử!" Từ Diệp ra lệnh.

"Tuyên hoàng tử ——" Thái giám ở một bên vội vàng truyền lệnh của hoàng thượng, hôm nay hoàng thượng quả khác thường, vẫn nên cẩn thận hầu hạ, tránh khỏi không cẩn thận chọc giận mặt rồng.

Một tiếng lại một tiếng truyền đi, một bóng dáng rớt cuộc xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Từ Nguyệt Hi đi từng bước một vào sân, trong lòng có chút khó hiểu, vào lúc này không bắt đầu sắc phong, sao lại tuyên hấn vào đây?

"Ta nghĩ các ngươi đều rất tò mò trẫm muốn nói gì đúng không?" Từ Diệp háng giọng nói, "Hôm nay là đại điển sắc phong thái tử của Hí Triều quốc ta, trước đó, trẫm muốn giới thiệu một người với mọi người, một người rất quan trọng trong sinh mệnh của trẫm."

Ngừng một chút, tầm mắt người ở phía dưới càng thêm mê man, hấn lại nói: "Nữ nhân này, đã trải qua với trẫm rất nhiều, cũng vì đứa bé của trẫm đã bỏ ra rất nhiều, qua nhiều năm như vậy nàng chịu khổ gì chúng ta không thể tưởng tượng được, trẫm..... rất áy náy, cũng rất đau lòng, hôm nay, trẫm phải ở chỗ này, ở trước mặt người trong thiên hạ, để nàng có vinh dự và hạnh phúc mà nàng đáng có!"

Mộ Dung Huyền vẫn nhìn Từ Diệp, khi Từ Diệp chậm rãi nói ra, tim của nàng đập chậm chậm cũng nhanh lên, trên mặt ửng đỏ, trong lòng cũng bắt đầu kích động —— đã nhiều năm như vậy, hấn rốt cuộc thấy được nỗ lực của nàng sao!? Hấn muốn thừa cơ hội này, cho nàng danh phận sao!? Nàng thật sự thành công loại bỏ Lục Tinh La, thay thế người trong lòng hấn sao!? Nàng —— rốt cuộc cũng đợi được ngày này rồi ư?

Trong mắt bắt đầu tỏa ra vô hạn sáng rỡ, giờ khắc này, nàng còn mong chờ hơn việc nhi tử của mình được sắc phong làm thái tử!

Lại ngừng một chút, theo bản năng nhìn Mộ Dung Huyền ở bên cạnh, trong mắt lóe lên vẻ mỉa mai.

Chỉ là cái nhìn này lại bị người phía dưới hiểu nhầm, vì vậy đủ loại ánh mắt bắt đầu không tiếng động trao đổi, cho là trong triều đình lại sắp thay đổi. [dinendian.loqid](#)Jon Hậu vị để không mười lăm năm rốt cuộc có người ngồi lên rồi, vẫn nhanh chóng chuẩn bị nịnh bợ đi!

Sau một khắc, giọng Từ Diệp to rõ vang dội từng cái góc: "Tuyên, hoàng hậu, Lục —— Tinh —— La ——!"

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Tất cả mọi người kinh ngạc trừng mắt há to miệng.

Trên sân không có một chút tiếng động, thái giám truyền lời cũng không nhúc nhích, trong lòng hoài nghi có phải là hấn nghe lầm hay không, sao sẽ nghe được tên của hoàng hậu đã qua đời?

Lúc này, một giọng nữ dịu dàng trung mang theo uy nghiêm truyền đến: "Tuyên, hoàng hậu, Lục —— Tinh —— La ——!" Giọng nói đó, lộ vẻ kích động run rẩy.

Tiếng nói vừa dứt, một giọng nam khác cũng vang lên: "Tuyên, hoàng hậu, Lục —— Tinh —— La ——!"

Khi giọng nói vừa dứt, một đám người cứng ngắc, rốt cuộc thấy một bóng dáng yếu điệu xuất hiện ở một đầu khác.

Khi bóng dáng kia càng đi tới gần, các thần tử Hí Triều quốc đều liên tục hít khí lạnh, trời ạ, đúng là vị hoàng hậu "đã qua đời" đó!!! "Giả! Giả, nàng là giả!!!" Đột nhiên, một giọng nói bén nhọn mà điên cuồng kêu lên, âm lượng đó, giống như không phá thùng màng nhĩ của mọi người thì không được.

Trên gương mặt Mộ Dung Huyền đoan trang cao quý lần đầu tiên ở trước mặt mọi người lộ ra vẻ mặt dữ tợn, nàng điên cuồng kêu lên: "Nàng không phải hoàng hậu! Nàng không phải! Nàng là giả, giả! Hoàng hậu đã sớm chết rồi!!!"

Không để ý tới Mộ Dung Huyền gào thét, Lục Tinh La đầu đội mũ phượng thân khoác phượng bào, vẻ mặt tự nhiên, mang theo sự tôn quý thanh cao, khi đi ngang qua đám người Phượng Tinh Xu, nàng lầm lũi ở trong lòng: "Cám ơn các con, Mộng nhi, Duy nhi, các con của ta!"

Một bước, một bước, mang theo ngọt ngào quyến luyến, Lục Tinh La bước tới phía trước nam nhân của nàng, nam nhân mà nàng đã bỏ ra tất cả!

Chậm rãi vươn tay, chuẩn bị đặt lên bàn tay ấm áp kia, đột nhiên lại bị người hung hăng đẩy, lao đảo ngã lui về phía sau.

"Tĩnh La!" Lắc mình, ôm chặt lấy người trước mắt, Từ Diệp khẩn trương hỏi: "Sao rồi, có bị thương ở đâu không!?"

"Diệp, ta không sao." Tựa vào trong ngực Từ Diệp, Lục Tĩnh La thỏa mãn lắc đầu.

Quay đầu, trong mắt Từ Diệp bắn ra sát ý mạnh mẽ, "Mộ Dung Huyền, ngươi lại dám đẩy nàng!?"

Cặp mắt trừng lớn, trên gương mặt Mộ Dung Huyền hiện đầy vẻ ghen ghét, "Hoàng thượng! Nàng là giả! Nàng không phải Lục Tĩnh La! Người bị lừa!"

Từ Diệp giận tái mặt, "Nàng ấy có phải là Tĩnh La hay không trăm dĩ nhiên biết!"

"Không, không phải vậy! Lục Tĩnh La đã sớm chết rồi! Nàng ta cũng chỉ lớn lên giống nàng thôi!" Mộ Dung Huyền lớn tiếng phản bác, dường như nếu không gào tiếng lên thật lớn, người trước mắt sẽ không thể nghe thấy "lời khuyên thành thật" của nàng.

"Ngươi nói đi! Tại sao ngươi muốn giả mạo Lục Tĩnh La? Ngươi rõ ràng là Đệ Ngũ Tĩnh, ngươi lại dám ý vào gương mặt để lừa gạt thánh thượng! Ngươi đâu! Mau kéo tên lương gạt này xuống!" Mộ Dung Huyền đưa ngón tay chỉ Lục Tĩnh La, vẻ điên cuồng trên mặt không giảm.

"Đủ rồi! Mộ Dung Huyền, tại sao ngươi lại nói Tĩnh La là giả? Nàng là bạn tốt của ngươi, chẳng lẽ thật giả ngươi cũng không phân rõ sao!? Hay là..... ngươi vốn không hiểu nàng?" Một câu của Từ Diệp bao hàm nhiều nghĩa, chỉ là Mộ Dung Huyền đang trong điên cuồng cũng không có chú ý tới.

Chỉ là, Mộ Dung Huyền điên cuồng cũng không có nghĩa là người gia tộc Mộ Dung điên cuồng, dưới mắt mặc dù xuất hiện một người bọn họ không tưởng tượng được, khiến bọn họ ứng phó không kịp, nhưng nhìn vẻ mặt của nàng, dieendaanleequydonn thật giống như cũng không biết chuyện đã xảy ra năm đó chính là Mộ Dung Huyền chỉ điếm ở phía sau màn, vì vậy có thể ít đi một chuyện thì tốt, hiện tại tuyệt đối không thể để Mộ Dung Huyền bật thốt lên nói ra chân tướng sự thật. Mật đi vị trí thái hậu không quan trọng, ít nhất bọn họ còn có một Từ Nguyệt Hi có thể làm thái tử, làm hoàng thượng! Cho nên khi hy sinh lợi ích của Mộ Dung Huyền là cần thiết.

Lúc này, gia trưởng gia tộc Mộ Dung, phụ thân của Mộ Dung Huyền Mộ Dung Lãm Nhiên mang vẻ mặt đoan chính cứng đậy, "Huyền Nhi, đủ rồi, đừng náo loạn nữa!"

"Cha!" Mộ Dung Huyền không thể tin nhìn cha của mình, náo loạn? Ở trong mắt bọn họ hành động của nàng chỉ là "náo loạn"?

"Đứng ở trước mặt con rõ ràng chính là hoàng hậu nương nương, mặc dù ta không biết tại sao nàng lại đột nhiên còn sống, nhưng nàng lại là bạn tốt Lục Tĩnh La lớn lên từ nhỏ với con! Làm sao con lại không nhận ra được chứ?" Vẻ mặt Mộ Dung Lãm Nhiên đau lòng hỏi, "Hài nhi của ta à! Cha biết con vì sợ hoàng thượng bị lừa gạt, khiến tình cảm tỷ muội tốt của con bị người khác ăn cắp, nhưng con phải tin tưởng hoàng thượng! Nếu hoàng thượng đã nói nàng là hoàng hậu nương nương, nàng nhất định là hoàng hậu nương nương! Con đừng cãi nữa, còn không mau xin lỗi nương nương! Hôm nay là đại điển sắc phong của hoàng tử, con cũng đừng làm loạn nữa!"

Phượng Tĩnh Xu vẫn thờ ơ lạnh nhạt cho đến Mộ Dung Lãm Nhiên nói ra lời này mới lạnh lùng cười một tiếng, hừ, hay cho tên Lãm Nhiên! Một câu nói, là có thể một mũi tên trúng ba con chim!

Một mặt dùng cơ "lo lắng bằng hữu" giải thích hành động điên cuồng của Mộ Dung Huyền hợp tình hợp lý, khiến người ta sinh ra tán thành và tha thứ cho hành vi vừa rồi của nàng; lại đến một câu "hoàng thượng đã nói nàng là hoàng hậu nương nương, nàng nhất định là hoàng hậu nương nương", đẩy tất cả lên trên đầu Từ Diệp, đến lúc đó có vấn đề thì không phải là tội của bọn hắn, mà là tự bản thân hoàng đế không rõ, ngược lại, nếu thật sự có lời như vậy, hành động hôm nay của Mộ Dung Huyền cũng sẽ được khen truyền là "Huyền phi vì bảo vệ hoàng thất liều chết xúc phạm mặt rồng", đến lúc đó lại có thể đẩy địa vị Mộ Dung Huyền cao hơn; cuối cùng "đại điển sắc phong của hoàng tử" là nhắc nhở Mộ Dung Huyền tỉnh táo lại không cần làm hồng chuyện, thịt béo cũng đã đưa đến miệng, nếu để cho nó rơi ra đi sẽ làm cho người ta tức hộc máu.

Mặc kệ nói thế nào, chóc dù thêm một tình địch, nhưng nói tóm lại không phải được lợi nhất vẫn là Mộ Dung Huyền sao? Nàng chiếm đoạt Từ Diệp mười lăm năm, Die nd da nl e q u u ydo n lại để cho con trai của mình làm thái tử, coi như sau này con trai của mình phải gọi nữ nhân khác là "mẫu phi", nhưng mà trên phương diện tình cảm, Từ Nguyệt Hi vẫn nghiêng về "đường mẫu" là nàng không đúng sao? Vì vậy giờ phút này lui một bước mới là lựa chọn thông minh nhất của Mộ Dung Huyền.

Xem ra, Mộ Dung Lãm Nhiên cũng là một lão hồ ly, còn là một lão hồ ly ra vẻ đạo mạo.

Quả nhiên, một phen lời nói tựa như khuyến cáo thức tỉnh Mộ Dung Huyền khiến Mộ Dung Huyền giữ được chút lý trí cuối cùng, hơn nữa dùng hết sức lực toàn thân để lừa gạt trong lòng xuống.

"Phải.... nô tì thất lễ, xin hoàng thượng và, hoàng hậu, nương, nương thứ tội ——!" Cúi đầu, không để cho bất luận kẻ nào thấy được không cam lòng và hận ý trong mắt nàng. Một đồ giả mạo, lại cũng dám tới tranh! Gương mặt đó, nàng nhất định phải lột tấm da xuống cho chó ăn ——!!!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Chương 59.4

Không để ý tới Mộ Dung Huyền nữa, Tử Diệp xoay người nắm tay Lục Tinh La, lớn tiếng nói: "Hoàng hậu Hí Triều quốc ta, nhiều năm trước gặp phải tai họa, nhưng may nhờ ông trời phù hộ, để nàng gặp đỡ hóa lành, trải qua mười lăm năm, rốt cuộc lại trở về!"

Lần này, tất cả mọi người phản ứng, tất cả đều quỳ xuống đất hô to: "Hoàng hậu hồng phúc tề thiên, trời bảo vệ Hí Triều, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế ——!"

Trải qua vài chục năm khổ sở và hành hạ, Lục Tinh La càng lạnh nhạt hơn mười lăm năm trước, cũng sẽ không cảm thấy không quen với một màn trước mắt, chỉ thấy nàng đưa tay trái ra làm một động tác "hàng", giọng nói nhẹ nhàng làm cho người ta cảm thấy như có gió xuân: "Các vị ái khanh mời đứng lên."

"Tạ hoàng hậu!" Mọi người khom người đứng lên, ở trong lòng lo lắng nói thầm, nhìn thế này, bọn họ phải đi nịnh bợ người nào? Hoàng hậu? Hay là Huyền phi? Ủ, vẫn nên chờ đợi thì tốt hơn!

Đất Lục Tinh La, Tử Diệp trở lại chỗ ngồi, hơn nữa đỡ nàng ngồi xuống, ngồi chung long ý.

Động tác của Tử Diệp lại đổi lấy hàng loạt tiếng hút khí, trời ơi! Hoàng thượng lại để một nữ nhân ngồi lên long ý! Đây chính là tội rất bất kính đó!

Từng người một vừa muốn bước chân ra, lại bị hành động của Tử Diệp làm cho cả kinh một phen.

"Hôm nay, trẫm còn có một việc muốn tuyên bố! Huyền phi, đây chính là một tin tức tốt!" Tử Diệp tươi cười, nhưng ý cười lại không tới đáy mắt.

"Hoàng thượng....." Mộ Dung Huyền nhìn thấy sắc mặt của Tử Diệp, trong lòng lại chột thấp thòm.

"Huyền phi, năm đó ngươi vì cứu con trai của Tinh La, đau lòng mất đi con của mình, nhiều năm qua chúng ta đều cho rằng nó đã không còn trên thế gian nữa, nhưng ngươi nhất định không ngờ, đứa bé kia còn sống!" Tử Diệp không đợi Mộ Dung Huyền nói chuyện, trực tiếp nói ra, mà ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Huyền, mang theo thù hận.

"Cái... cái gì?" Mộ Dung Huyền ngẩn ngơ, sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Ngươi cũng không tin tưởng đúng không? Vừa bắt đầu trẫm cũng không dám tin! Trẫm cho là một nhi tử khác của trẫm, đã bị thảm sát rồi, qua nhiều năm như vậy không ngừng áy náy với ngươi, nhưng mà ông trời phù hộ, đứa bé kia đã trở lại! Trẫm rốt cuộc có thể không day, dứt, hờ, ghen với ngươi nữa!" Tử Diệp dùng lời nói, từng đao từng đao, từng mảnh từng mảnh, khoét tinh thần Mộ Dung Huyền tinh thần, tiến hành đả kích tinh thần và trả thù nàng.

Khi hắn biết được tất cả, trong lòng hắn tức giận và oán hận, không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn đạt được, hắn cần một nơi phát giận, mà nơi phát giận, không phải là Mộ Dung Huyền thì không ai có thể hơn!

Đây là nàng tự chuốc lấy phiền, so với thống khổ và hành hạ mà hắn nhận được, hôm nay hắn trả thù nàng quả thực bé nhỏ không đáng kể!

"Hoàng thượng! Người nói..... tìm được đứa bé của Huyền Nhi nhà ta!?" Tin tức chấn động này ngay cả lão hồ ly Mộ Dung Lãm Nhiên cũng không có cách nào tiếp nhận, hoàng hậu vốn nên chết đột nhiên sống lại, mà hoàng tử cũng nên chết đi lại sống lại, tại sao hắn có loại cảm giác trời cũng bị chọc thủng!? Mộ Dung Lãm Nhiên trải qua gió to sóng lớn, lần đầu tiên cảm thấy run rẩy.

"Đúng vậy! Các ngươi cũng rất kinh ngạc đúng không!? Nhưng việc đòi lại có điều trùng hợp như vậy, các ngươi khẳng định là không biết hoàng nhi này của trẫm là ai! Hoàng nhi, con đi ra cho mọi người thấy đi!" Lúc này Tử Diệp nhìn sắc mặt người Mộ Dung gia, trong lòng là vô tận thù hận.

"Dạ, phụ hoàng." Trong đám người đột nhiên xuất hiện một giọng nói, một bóng người màu trắng từ từ đi ra ngoài, tướng mạo tuấn tú này, khiến mỗi

người đều ghen hòng nhìn trần trời.

"Sao, sao lại là hân!?"

"Trời ơi! Đây là giả phải không?"

"Ta...ta có phải hoa mắt rồi không!?"

Trong đám người bỗng nhiên bộc phát ra một hồi tiếng thảo luận kịch liệt, mỗi người đều kinh ngạc vì người nọ bước ra, đó là người tuyệt đối không thể nào.....

Từ lúc Lục Tinh La xuất hiện Từ Nguyệt Hi vẫn im lặng không nói, một khắc kia chứng kiến người nọ, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng: "Là người!?"

Nở nụ cười lạnh, "Là ta."

"Làm sao có thể! Hân là vương gia Long Phong quốc!" Mộ Dung Lãm Nhiên sợ hãi kêu lên.

"Đứng, trời xanh phù hộ, khiến hoàng nhi của trẫm lưu lạc đến Long Phong quốc nhưng không chịu quá nhiều đau khổ, mà bây giờ rốt cuộc hân có thể trở về hoàng thất Hi Triều của ta rồi!" Nhìn thiếu niên phía dưới, trong lòng Từ Diệp đầy tự hào.

Mặc dù hai người đều là con trai của mình, nhưng không biết có phải bởi vì liên quan đến Tinh La hay không, hoặc là bởi vì bản thân hai đứa bé, cho dù sống chung với đứa con trai cái mất mà được lại không hơn một ngày, nhưng Từ Diệp thực sự cảm thấy Phụng Duy Tinh mạnh mẽ hơn Từ Nguyệt Hi nhiều. Cũng đều mười lăm tuổi, Phụng Duy Tinh chẳng những có được danh tiếng tốt, hơn nữa thực lực và thủ đoạn làm việc cũng đủ để so với hân, thậm chí còn lợi hại hơn hân, so sánh tiếp, từ nhỏ Từ Nguyệt Hi đã ở bên cạnh hân, cũng chỉ có thể coi tạm được, mặc dù không tồi, nhưng mấy năm gần đây lại dần dần mê muội ca hát và sắc đẹp, chỉ một điểm này, Phụng Duy Tinh mạnh hơn hân rất nhiều, nhưng mà, Từ Diệp cau mày, đứa nhỏ Duy nhi này cái gì không tốt, cố tình muốn đến Long Phong quốc ở rể, chuyện này không thể được, kể từ sau khi hân xuất hiện, hân phải suy tính người được chọn cho ngôi vị hoàng đế một phen, nói gì cũng không thể đưa đứa bé của mình ra bên ngoài.....

"Hoàng thượng, sao người biết hân chính là đứa bé của Huyền nhi?" Câu hỏi của Mộ Dung Lãm Nhiên kéo hồn Từ Diệp về.

Hân nhìn Mộ Dung Lãm Nhiên, trong mắt lại thoáng qua vẻ mỉa mai, "Trẫm đã phái người đi điều tra rồi, trẫm nói nó phải thì nó chính là phải!"

Bị lời nói bản thân chặn lại, sắc mặt Mộ Dung Lãm Nhiên cứng đờ, cũng không cam tâm dừng tay như vậy.

"Hoàng thượng! Việc này rất quan trọng, có liên quan đến huyết mạch của hoàng thất Hi Triều quốc chúng ta, người tuyệt đối đừng khinh thường!"

Từ Diệp bị Mộ Dung Lãm Nhiên làm cho bức mình, vì vậy lời nói chứa đầy hàm ý cảnh cáo nói: "Người nói thật có lý, huyết mạch hoàng thất không thể lẫn lộn, đứa bé là của ai chính là đứa bé của người đó, tuyệt đối không thể ôm, nhầm!"

Lời này vừa nói ra, người biết được nội tình năm đó không được tự giác chấn động toàn thân, trên mặt thoáng qua vẻ chột dạ và sợ hãi. Hừ, còn biết sợ!? Từ Diệp cười lạnh, "Nếu như quốc trượng không tin lời trẫm nói, như vậy, chúng ta có thể trực tiếp lấy máu nhận thân, trẫm, Duy nhi, và..... Huyền phi, chúng ta tới xem thử rốt cuộc nó có phải đứa bé của trẫm và Huyền phi không!"

Dĩ nhiên không phải!

Mộ Dung Lãm Nhiên thiếu chút nữa rống lên, kịp thời chặn lời nói đến bên miệng, trong lòng thấp thỏm bất an, tại sao hoàng thượng lại nói như vậy? Hân biết cái gì sao? Hay là..... tất cả chỉ là hân quá lo lắng?

Thấy phía dưới không ai nói nữa, Từ Diệp lại nói: "Nếu mọi người đã biết hoàng nhi của trẫm, như vậy, kể tiếp trẫm có một tin tức muốn tuyên bố."

Đứng lên, nhìn thoáng qua người phía dưới, "Hủy bỏ đại điển sắc phong hôm nay!"

Lời này vừa nói ra, một mảnh xôn xao!

"Hủy bỏ!? Không thể nào!?"

"Chuyện này sao có thể hủy bỏ!? Chỉ còn thiếu một bước nữa thôi mà!"

"Chẳng lẽ là bởi vì chuyện của tân hoàng tử!?"

Ngay khi ở dưới sân hồ hết âm ỉ, Phụng Tinh Xu cảm thấy Tuấn Thư đột nhiên kéo lấy nàng, nàng quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt Tuấn Thư lo lắng, trong tay còn cầm điện thoại của hân.

"Thư nhi, sao vậy?" Phụng Tinh Xu nhỏ giọng hỏi.

"Tinh Xu, điện thoại, nhanh, xảy ra chuyện lớn!" Phụng Hoàng vội vàng đưa điện thoại tới.

"Alo!" Phụng Tinh Xu nhận lấy điện thoại, bên đầu điện thoại kia lập tức truyền đến tiếng của phụ mẫu Tuấn Thư.

"A, tiểu Tinh à! Cuối cùng con cũng nhận điện thoại!" Bên đầu điện thoại kia, là tiếng mẫu thân của Tuấn Thư.

"Xin chào, bá mẫu." Phụng Tinh Xu lễ phép chào hỏi.

"Ai da! Cũng sắp thành người một nhà còn gọi bá mẫu!" Đầu kia truyền đến tiếng cười sáng khoái.

"Dạ, nương." Phụng Tinh Xu lập tức đổi xưng hô, "Nương, con thấy vẻ mặt Thư nhi lo lắng, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Ái! Còn không phải nương con suốt ngày mặt ủ mày chau, bây giờ ta không có cách nào cũng chỉ có thể gọi điện thoại cầu cứu!"

"Mặt ủ mày chau? Tại sao? Phụ thân đâu? Người không ở cùng với nương sao?" Phụng Tinh Xu lập tức hỏi.

"Ồ! Con còn chưa biết sao?" Giọng nói đầy kinh ngạc truyền đến.

"Cái gì?" Phụng Tinh Xu có loại dự cảm xấu.

"Phụ thân con đã sớm xuất chinh đi hơn nửa tháng trước! Hình như là người của Việt Sa quốc đánh từ bên Tuyệt Tích sâm lâm! Ôi trời, không biết những người kia làm sao qua được, rừng rậm kinh khủng như vậy cũng có thể đi qua....."

Cái gì! Xuất chinh!?

Phụng Tinh Xu sững sờ, sao lại thế này! Một chút tin tức nàng cũng không nhận được..... Đáng chết! Là phụ thân cố ý phong tỏa tin tức sao!?

Lúc này, Phụng Hoàng ở một bên mang vẻ mặt ưu sầu, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Tinh Xu!" Hắn nắm lấy bả vai Phụng Tinh Xu, "Đã xảy ra chuyện!"

"Cái... cái gì? Xảy ra chuyện gì?" Phụng Tinh Xu còn chưa phản ứng lại từ trong tin tức vừa rồi, Phụng Tinh Xu sững sờ hỏi.

"Sông Mịch xảy ra lũ lụt, ba mảnh đất phong của nàng đã bị ngập!"

Phụng Tinh Xu mở to mắt, trước mặt bỗng tối sầm, run hai cái.

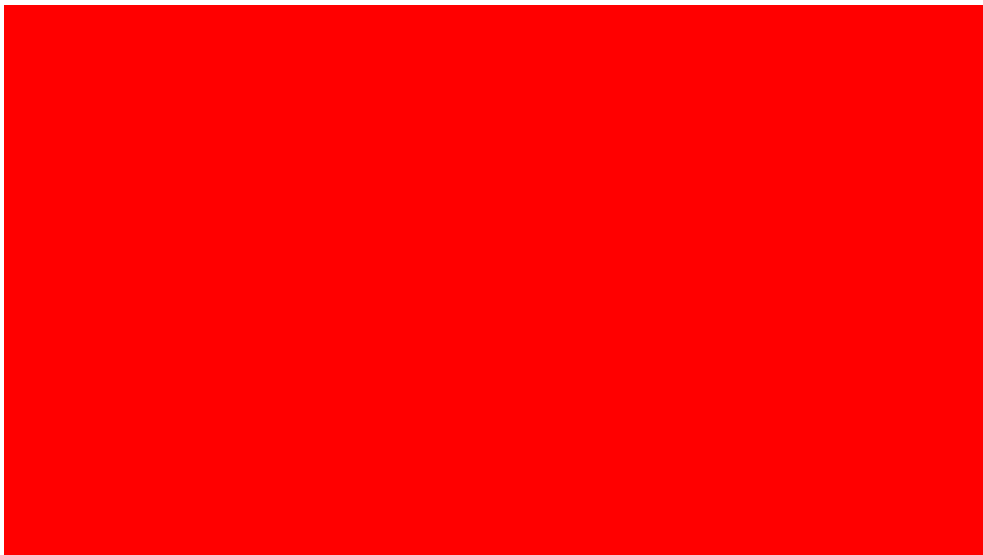
"Tinh Xu!" Phụng Hoàng vội vàng ổn định Phụng Tinh Xu.

Đồng thời, Tinh Ảnh ở một bên khác cũng truyền tin tức y hệt tới: "Xu, ba mảnh đất phong Bạch Vũ, Tương Lý và Quách Duy gặp phải lũ lớn rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Chương 60

"Hoàng thượng! Tại sao lại muốn hủy bỏ đại diện sắc phong của Hi nhi!?"

Lúc mọi người ở đây đều xôn xao, giọng Mộ Dung Huyền chói tai vang lên lần nữa, lần này trong giọng nói còn mang theo chất rắn và lửa giận không thể nén được.

Một tiếng chất rắn này, khiến trong sân lại yên tĩnh lần nữa, mọi người đưa mắt lên nhìn về phía trên cùng.

Lạnh nhạt nhìn Mộ Dung Huyền, Từ Diệp cũng không truy cứu giọng điệu nói chuyện của nàng ta, nói với thần tử phía dưới: "Các vị khanh gia cũng biết, hai vị hoàng tử tài hoa xuất chúng, năng lực không phân cao thấp, vốn hôm nay là ngày sắc phong của Hi hoàng tử, nhưng mà, nếu bây giờ đã tìm được Tĩnh hoàng tử đã mất tích nhiều năm, bởi vậy vì lý do công bằng, thứ hai vì Hi Triều quốc ta có thể có phát triển tốt hơn, cho nên trẫm cho rằng hủy bỏ buổi lễ sắc phong hôm nay là cần thiết, các vị khanh gia cho rằng thế nào?"

Ánh mắt tràn đầy uy lực tỏa ra bốn phía, áp chế những người muốn phản đối xuống.

"Không! Hoàng thượng, người không thể làm như vậy!" Mộ Dung Huyền lớn tiếng kêu lên.

Từ Diệp hít một hơi, "Cái gì gọi là trẫm không thể làm như vậy?"

"Người không thể không lo lắng đến cảm nhận của Hi nhi!" Mộ Dung Huyền đưa ngón tay chỉ Từ Nguyệt Hi đang mang sắc mặt tái nhợt, không nói được một lời ở phía dưới.

"Huyền phi, trẫm cho rằng, người sẽ nghiêng về ái tử ‘ mất mà được lại ’ của người, không ngờ, người lại rộng lượng như vậy, không quan tâm con trai của mình, ngược lại còn quan tâm Hi nhi hơn nương ruột Tĩnh La này, trẫm..... thật sự rất cảm động!" Trong mắt nổi lên con bão táp, giọng điệu Từ Diệp lại tràn đầy cảm động.

"Này, ta....."

Không cho Mộ Dung Huyền cơ hội nói chuyện, ngay sau đó Từ Diệp cướp lời nói: "Chỉ là, quân vô hí ngôn, lời của trẫm đã nói ra khỏi miệng, tuyệt sẽ không sửa đổi! Thái tử của Hi Triều quốc ta, hoàng đế tương lai, nhất định phải giữ công bằng, nguyên tắc bình đẳng chọn một người tốt nhất, đồng thời cũng làm cho dân chúng khắp thiên hạ có thể tin phục!" Ngừng một chút, nở nụ cười an ủi với gia tộc Mộ Dung, "Đây cũng là bồi thường mà trẫm dành cho Huyền phi và Mộ Dung gia! Dù sao năm đó Huyền phi vì bảo vệ đứa bé của Tĩnh La mới có thể mất đi con của mình! Sự an bài này Mộ Dung gia cũng sẽ không phản đối chứ?"

Phản đối!? Hiện tại phản đối có ích lợi gì?

Sắc mặt người Mộ Dung gia nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, có một loại cảm giác tự bạt tai mình.

Phượng Duy Tĩnh là đứa bé của Mộ Dung gia! Hoàng thượng hủy bỏ đại điển sắc phong là vì để người Mộ Dung gia có cơ hội! Về tình về lý Mộ Dung gia cũng không có lý do cự tuyệt!

Tất cả, nhìn như là ban ân vô cùng to lớn của Mộ Dung gia, nhưng mà, điều kiện tiên quyết phải là Phượng Duy Tĩnh thật sự là đứa bé của Mộ Dung gia, là con trai ruột của Mộ Dung Huyền!

Mà bây giờ, bọn họ biết rất rõ Phượng Duy Tĩnh không phải đứa bé của Mộ Dung gia, đứa bé thực sự là Từ Nguyệt Hi, bọn họ lại không dám nói ra! Đây là tội khi quân, bị vạch trần rồi thì sẽ bị chặt đầu!

Sau khi phân tích lợi hại trong lòng, Mộ Dung Lãm Nhiên, rút cuộc cúi đầu, tái nhợt vết hơi sức toàn thân lộ ra một nụ cười "vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ" quỳ xuống đất: "Tạ, chủ, long, ân ——!"

Mộ Dung Lãm Nhiên suy tính chu đáo, vì gia tộc không thể không ngầm ngầm chịu đựng thiệt thòi lớn này, trơ mắt nhìn ngôi vị hoàng đế lướt qua Mộ Dung gia, đó là bởi vì hắn đứng đầu một tộc, vì gia tộc, là người xảo trá hắn không thể không tạm thời buông tha lợi ích trước mắt. Nhưng cũng không phải người nào cũng có thể hiểu một phen giây phút và khổ tâm này của hắn, giờ khắc này, hắn quên một người máu chó, một từng đưa Mộ Dung gia đến vị trí tối cao, lại một tay đẩy Mộ Dung gia xuống địa ngục ——

"Không! Không! Không thể như vậy, các người không thể làm như vậy!" Khi nghe thấy một câu "tạ chủ long ân" kia của phụ thân, tất cả lý trí đều bị lửa giận và điên cuồng làm cho bốc hơi mất, Mộ Dung Huyền vừa hét lên vừa ngã xuống sân vọt tới trước mặt phụ thân, "Phụ thân! Người không thể đồng ý! Không thể tạ ơn!"

"Huyền nhi!" Mộ Dung Lãm Nhiên cá kinh, không biết nữ nhi lại đột nhiên kích động như thế, trong lòng nổi lên một dự cảm xấu, vì vậy lập tức lạnh xuống quát lớn: "Huyền nhi! Con đang làm cái gì vậy! Con nhìn thử hành vi bây giờ của con đi, quả thực rất mất thể thống! Hoàng thượng nói chính là thánh chỉ! Chúng ta phải nghe theo! Con mau trở về, con muốn để mọi người ở đây nghe chuyện cười của con sao!?"

"Nhưng, Hi nhi phải làm thế nào!?" Mộ Dung Huyền nghe không lọt lời của phụ thân, bây giờ ở trong lòng nàng, quan trọng nhất chính là nhi tử của nàng, da.nlze.quy.do/nn Hi nhi của nàng! Cả đời này, nàng đã hết hi vọng được chiếm Từ Diệp rồi, chẳng lẽ ngay cả ngôi vị hoàng đế mà con trai của nàng cũng không thể lấy được sao!?

"Chuyện này hoàng thượng tự có chừng mực, một phụ nhân như con sao dám lớn tiếng ồn ào ở chỗ này!" Mộ Dung Lãm Nhiên trách cứ.

"Không, không..... người lừa con, người lừa con!" Cặp mắt mắt hồn buông phụ thân ra, Mộ Dung Huyền quát to một tiếng vọt tới bên cạnh Từ Nguyệt Hi, mười ngón tay nắm cánh tay Từ Nguyệt Hi thật chặt, sức lực lớn đến nỗi gần như sắp kéo đứt tay của hắn.

"Hi nhi, con yên tâm, con yên tâm! Mẫu phi nhất định sẽ để con làm thái tử! Nhất định sẽ!" Dồn dập tự lắm lắm, dáng vẻ của Mộ Dung Huyền đã sớm mất đi sự tao nhã.

"Mẫu phi?" Từ Nguyệt Hi hung hăng cau mày, nổi lên một chút ngăn cách và oán giận với nữ nhân trước mắt này. Đều tại nàng ta! Nếu không phải vì nàng ta, cũng sẽ không có tiện chủng Phụng Duy Tĩnh đó! Nếu không phải vì nàng ta, hiện tại vị trí thái tử đã là của hân! Nếu không phải vì nàng ta, hân cũng sẽ không phải đối mặt với một đối thủ mạnh như vậy! Đều là lỗi của nàng ta, đều là lỗi của nàng ta!

Hừ! Hiện giờ nàng ta lại đang chơi trò hề gì vậy!?

Dùng sức tránh khỏi tay của Mộ Dung Huyền, vẻ mặt Từ Nguyệt Hi lạnh nhạt nói: "Huyền mẫu phi, đa tạ sự quan tâm của người, ta nghĩ, chuyện của ta, mẫu phi của ta sẽ giúp ta, không cần người 'giúp một tay' nữa." Tăng thêm hai chữ "mẫu phi", Từ Nguyệt Hi muốn cho người trước mắt biết, hôm nay tất cả những gì nàng ta làm ở trong mắt hân, cũng không tính là cái gì nữa —— kể từ một khắc nhi tử của "nàng ta" xuất hiện.

Quay đầu, thấy Phụng Duy Tĩnh vẫn im lặng, trong mắt Từ Nguyệt Hi lóe lên chính là khoe khoang và hả dạ, Hừ! Phụng Duy Tĩnh thì sao chứ, một hoàng tử khác thì thế nào! Còn không phải là một mình lẻ loi cái gì cũng không làm! Phụng Duy Tĩnh, người thấy không? Hiện tại ngay cả nương ruột của người cũng bỏ người lại không quản, muốn trợ giúp ta đoạt được vị trí thái tử! Ha ha ha! Trận tranh đoạt này, người thắng nhất định sẽ là ta!

Vì đã kích Phụng Duy Tĩnh, Từ Nguyệt Hi lại ác ý lớn tiếng nói: "Huyền mẫu phi! Người nhìn một mình Duy Tĩnh hoàng đệ đứng ở đó, hân cần mẫu thân quan tâm đến cỡ nào! Người là mẫu phi của hân, người nên qua đó chăm sóc hân đi Ta không sao, ta có mẫu phi của mình, không cần người tới chăm sóc, người nhanh đi quan tâm con trai của mình đi!"

Nhìn, nhìn thử xem! Vừa có thể chiếm được tiên cơ “đề” Phụng Duy Tĩnh xuống làm đệ đệ, lại khiến mọi người cho rằng mình khoan hồng độ lượng, rất hiểu đạo lý. Hân mơ hồ nhìn thấy vẻ tán thưởng trên mặt mấy vị đại thần rồi! Hừ, Phụng Duy Tĩnh, người nên chờ ngày thất bại đi!

"Mẫu phi? Mẫu phi!?" Bị Từ Nguyệt Hi rút tay đi không biết nên thả lại chỗ cũ, lại bị hân kích thích một phen không biết được nguyên do, tại sao nhi tử của nàng phải bảo nàng đi chăm sóc nhi tử của người khác!? Tại sao nhi tử của nàng lại phải giao cho kẻ địch của nàng tới chăm sóc!? Tại sao nhi tử của nàng lại lập tức biến thành của người khác mà một người xa lạ bên ngoài lại đột nhiên biến thành nhi tử của mình!?

Tại sao, tại sao, tại sao.....

Đưa hai tay lên, nắm chặt tóc của mình, không thương tiếc chút nào mà cào loạn đầu tóc đã làm mất công một buổi sáng thành một mớ hỗn loạn.

Mộ Dung Huyền cảm thấy trời đất đều xoay tròn, tất cả mọi người vây quanh, mang vẻ đùa cợt trên mặt, há hê nói với nàng những lời cay nghiệt.

"Đúng vậy! Huyền phi! Người nên đi quan tâm nhi tử của chính người đi!" Nàng đang quan tâm nhi tử của mình mà!"Huyền phi! Sao người lại không làm được việc lớn chứ?" Nàng không làm được việc lớn hồi nào chứ!

"Huyền phi! Tỷ muội tốt của người đã trở lại, người nên vui mừng đi!?" Nàng hận không thể giết chết con tiện nhân kia, vui mừng cái gì!

"Huyền phi! Năng lực con của người mạnh như vậy, Hi hoàng tử nhất định không phải là đối thủ của hân! Người cứ an tâm chờ nhi tử của người làm thái tử đi!" Nhi tử gì? Cái gì mà Hi hoàng tử? Nhi tử của nàng chính là Hi nhi mà!

"Huyền phi!" Đột nhiên, một giọng nói uy nghiêm truyền vào trong đầu của nàng, "Vi bồi thường cho nàng, hôm nay hủy bỏ đại điển sắc phong, để cho nhi tử Phụng Duy Tĩnh của người cũng tới cạnh tranh vị trí thái tử!"

"Không! Đừng! Đừng nói nữa!" Mộ Dung Huyền quát to một tiếng, trực tiếp quát người trước mặt: "Đừng nói nữa! Hân không phải nhi tử của ta! Hân không phải nhi tử của ta!"

"Ai không phải là con của người!?" Một giọng nói truyền đến.

"Phụng Duy Tĩnh không phải của nhi tử của! Không phải!!!" Theo câu hỏi, tiếng Mộ Dung Huyền vang lên.

"Vậy ai mới là con của người!?" Giọng nói kia càng thêm âm u, xen lẫn khí thế lạnh lùng.

"Là Hi nhi! Hi nhi mới là nhi tử của ta! Dfienddn lieqiudoon Hi nhi mới là nhi tử của Mộ Dung Huyền ta!!!"

"Mộ Dung Huyền!" Một tiếng rống cực kỳ tức giận vang lên, lại chẳng có ích gì, không thể chặn lời của Mộ Dung Huyền.

"Cái gì!? Hi hoàng tử là nhi tử của Huyền phi!?" Đám người lập tức tựa như chảo dầu nổ tung tuôn ra từng đợt tiếng kêu sợ hãi.

"Không phải đâu! Không phải Hi hoàng tử là nhi tử của hoàng hậu nương nương sao!?"

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào!?"

"Âm mưu, tuyệt đối có âm mưu gì đó!"

"Sao chuyện lại như vậy!? Tại sao Huyền phi lại nói Hi hoàng tử không phải là nhi tử của hoàng hậu nương nương mà là nhi tử của nàng!?"

"Hi hoàng tử thật sự là nhi tử của Huyền phi con trai của!?"

Một hồi tiếng bàn tán và tiếng kêu sợ hãi khiến nơi trang nghiêm trong lúc nhất thời giống như cái chợ ồn ào ầm ĩ, nói nhao nhao hò hét, hỏi tới không ngừng.

A..... đúng là nữ nhân tự chui đầu vào lưới, Mộ Dung Huyền, rốt cuộc là trẫm đánh giá cao nguoi, hay là trẫm ngu xuẩn? Trò hề vụng về như vậy, trải qua mười lăm năm còn nhìn không thấu, bị nguoi lừa dối ở trong lòng bàn tay mà không biết.....

"Chàng chỉ là bị nàng che mờ mắt, việc này không trách ai hết, là chúng ta quá mức tin tưởng và yên tâm nàng." Dường như Lục Tinh La có thể hiểu suy nghĩ của Từ Diệp, ngẩng đầu lên, dùng giọng điệu dịu dàng của mình để an ủi người yêu.

"Ha ha..... Tin tưởng, đúng vậy! Ta thật sự quá mức tin tưởng nàng ta rồi, mới có thể khiến nàng gặp chuyện không may rồi chỉ lo trầm mê trong đau lòng mà không đi điều tra chân tướng báo thù cho nàng, nếu như ta có thể điều tra sớm một chút, chúng ta cũng sẽ không....." Tựa đầu vào cằm cổ Lục Tinh La, giọng điệu Từ Diệp tràn đầy tự trách.

"Coi như chàng đến tìm ta, cũng chưa chắc có thể tìm được." Lục Tinh La nắm chặt tay Từ Diệp, "Huống chi, nếu không phải ta thất thường, sao lại tìm được Duy nhi vốn tưởng rằng đã mất đi chứ?" Trong mắt Lục Tinh La tràn đầy thỏa mãn và cảm kích, cảm kích trời xanh có thể để nàng gặp lại người quan trọng nhất trong cuộc đời!

Đúng vậy! Có ai biết, năm đó đứa bé bị Mộ Dung Huyền cho rằng đã chết mà tiện tay vứt đi, cuối cùng lại bị một tên ăn xin cứu đi chứ? Lại trải qua khó khăn, tên ăn xin đi tới Sở Ương thành, nhưng bởi vì giành ăn, đoạt địa bàn với người ta mà ném Phụng Duy Tinh chưa được nửa trên mặt đất, sau đó lại trời đất xui khiến để Phụng Tinh Xu mang về vương phủ chứ?

Đây tất cả chỉ có thể nói là ý trời!

"Người nói cái gì? Người là nương của ta!? Người chính là mẫu phi của ta!?" Tin tức này khiến Từ Nguyệt Hi vừa mới còn ở trên cao châm chọc Phụng Duy Tinh đã sợ ngây người.

Tại sao lại như vậy chứ? Không phải vậy đâu! Mẫu phi của hần không phải là nữ nhân này! Rõ ràng Mẫu phi của hần chính là hoàng hậu!

"Người đâu! Huyền phi nương nương điên rồi, còn không mau kéo nàng xuống!?" Chờ lâu thêm một giây cũng sợ người ta biết được thật sự mẫu phi của hần chính là Huyền phi, người mà vào giờ khắc này Từ Nguyệt Hi đã vô tình hất tay mẫu thân đưa cho hần ra, vội vã bảo người ta dẫn nàng xuống, hơn nữa còn cầu nguyện ở trong lòng để mọi người không nên bị tin tức hoang đường này lừa gạt.

"Hi nhi! Trẫm còn chưa nói chuyện, nguoi lại dám phát ra lệnh rồi!?" Trên đầu truyền đến một tiếng quát uy nghiêm, thành công khiến động tác dẫn người xuống của mấy binh sĩ ngừng lại rồi cung kính lui xuống.

"Phụ hoàng! Người cũng thấy đấy, Huyền mẫu phi không bình thường, đương nhiên phải dẫn nàng ấy xuống để ngự y xem thử!" Từ Nguyệt Hi lo lắng không yên trộm dò xét vẻ mặt bất định của Từ Diệp.

"Chuyện này trẫm sẽ điều tra rõ ràng! Người đâu! Dẫn Huyền phi đi! Từ hôm nay trở đi không có trẫm ra lệnh ai cũng không thể đến gần nàng!" Từ Diệp ra lệnh.

"Rõ!" Một nhóm binh lính lớn tiếng trả lời đi lên nói Mộ Dung Huyền đã điên rồi kéo đi, Lục Tinh La đứng ở phía trên không khỏi thôn thức một hồi, nhớ năm đó vì trở nên mạnh mẽ mà Mộ Dung Huyền lên núi học nghệ, sao lần này ngay cả một chút nàng cũng không dùng?

"Được rồi! Mặc kệ thế nào, mệnh lệnh mà trẫm mới vừa tuyên bố bắt đầu ngay từ giờ phút này, ai cũng không thể làm trái, biết không!?" Từ Diệp dùng cặp mắt bức người trong sân lần nữa, "Lời ngày hôm nay nếu ai dám tiết lộ nửa câu, trẫm nhất định không tha thứ!" Việc xấu trong nhà không nên lộ ra ngoài.

"Tuân lệnh! Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Bách quan bị dọa đến ngã quỵ hô to vạn tuế.

"Như vậy kể tiếp....."

"Hoàng thượng, xin chờ một lát." Từ Diệp còn chưa mở miệng, tiếng một nữ nhân vang lên cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Chương 61

Ngay khi nói chuyện bị người ngắt lời là chuyện rất không vui vẻ, đặc biệt là lúc hoàng đế nói chuyện bị người ngắt lời, vì vậy khi lời Từ Diệp nói bị cắt ngang thì hẳn rất không vui mừng nhưu mày.

Sau một khắc, một bóng dáng màu đỏ liền đứng ở chính giữa, người này rõ ràng là Phụng Tinh Xu đã sớm lòng như lửa đốt.

Vừa thấy được người nói chuyện là Phụng Tinh Xu, Từ Diệp thả lỏng chân mày, dù sao Phụng Tinh Xu có ân với hắn, đầu tiên là nàng hoàng nhi cứu hắn, lại chữa trị cho người yêu của hắn, đối với hắn mà nói nàng là ân nhân của hoàng thất Hí Triều quốc.

"Công chúa vội vã lên tiếng cắt ngang lời trẫm, là có chuyện gì không?"

"Hoàng thượng, nếu hôm nay đại diện sắc phong đã hủy bỏ, như vậy cho phép ta được cáo lui trước!" Lúc này Phụng Tinh Xu nói chuyện cũng bắt chấp thỏa đáng hay không, da.nze.quydo/nn nàng chỉ nghĩ lúc này nên nhanh chóng rời tới chỗ nàng cần tới.

Mới vừa thả lỏng chân mày đã mạnh mẽ nhưu lại, sao vị công chúa này lại không lễ nghĩa gì hết! Sắc mặt hơi bớt giận bắt đầu trầm xuống, "Chuyện gì khiến công chúa vội vã như thế?"

"Thực không dám giấu giếm, mới vừa nhận được tin tức, trong nhà có chuyện quan trọng, hoàng thượng, chỗ thất lễ mong rằng thứ lỗi! Ngày khác Tinh Xu sẽ nhất định trở lại bồi tội, cáo từ!" Vội vã nói xong, Phụng Tinh Xu không đợi Từ Diệp nói nữa, xoay người bước nhanh ra ngoài, sau lưng lập tức có mấy bóng dáng đuổi theo.

Sau đó, Phụng Hàm Tiểu cũng lập tức đứng dậy, bồi tội nói với Từ Diệp: "Hoàng thượng xin bớt giận, thực sự là Lộng Phong quốc ta có chuyện quan trọng xảy ra, ngày khác Hàm Tiểu chắc chắn sẽ đi với tiểu Tinh tới bồi tội, cáo từ!" Nói xong, cũng xoay người vội vàng rời đi.

"Người! Các người!" Từ Diệp nhìn thấy một hai người đều không để hắn vào trong mắt, nhất thời sinh lòng lửa giận, vừa muốn phát tác, một đôi tay ngọc đặt lên cánh tay của hắn, "Diệp, đừng nóng giận, ta tin tưởng Tinh Xu nhất định gặp phải chuyện gì lớn, trong nhận thức của ta, còn chưa nhìn thấy nàng hốt hoảng như vậy đâu!" Lục Tinh La dịu dàng khuyên Từ Diệp, cũng dần dần dập tắt lửa giận của hắn.

"Đúng vậy! Phụ hoàng, nhi thần còn chưa thấy công chúa khẩn trương như vậy đâu!" Từ Mộng Cơ thấy tình thế như vậy liền nhanh chóng đi ra đây trợ giúp tắt lửa, thuận tiện rời đi: "Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần đuổi theo xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lát nữa sẽ báo lại với người!"

"Con đi đi!" Không đợi Từ Diệp lên tiếng, Lục Tinh La vượt lên trước đồng ý.

"Nhi thần cáo lui!" Từ Mộng Cơ lập tức lui ra.

"Hoàng nhi, con muốn đi đâu!?" Khóe mắt liếc thấy một bóng dáng đang thối lui, Từ Diệp kêu lên.

"..... Phụ hoàng, " Phải gọi ra xung hô mà mười lăm năm chưa từng gọi, Phụng Duy Tinh vẫn còn có chút không quen, dfiendn lieqiudoon "Nhi thần muốn đi xem Tinh nhi."

"Con đi nhìn cái gì! Không cho phép đi!" Từ Diệp đột nhiên cất cao giọng phản đối.

Sắc mặt Phụng Duy Tinh trầm xuống, "Tại sao?"

"Còn hỏi tại sao? Bây giờ con là hoàng tử của Hí Triều quốc ta, ta không cho phép con lại đi theo bên cạnh nàng ta! Tiếp theo con phải làm là ở lại Hí Triều quốc kiểm tra tư cách nhận chức vị thái tử, con không được đi đâu hết!" Lửa giận của Từ Diệp vừa nổi lên, đầu u mê, bật thốt nói ra toàn bộ suy nghĩ trong đầu.

"Diệp!" Lục Tinh La kinh ngạc kêu một tiếng, dù thế nào cũng không nghĩ ra người yêu lại có loại ý nghĩ này, nàng cũng biết Phụng Tinh Xu có ảnh hưởng lớn đến con trai mình bao nhiêu. Hôm nay ngay lúc khẩn cấp nhất, Từ Diệp chẳng những không ủng hộ nhi tử, ngược lại còn ngăn cản nó, cách làm của hắn không thể nghi ngờ là lỗ mãng, Lục Tinh La không cần nghĩ cũng biết lời nói này tất nhiên sẽ khiến đứa bé của mình ác cảm.

Quả nhiên, Phương Duy Tĩnh vừa nghe thấy lời Từ Diệp nói, sắc mặt lập tức càng thêm âm trầm, vẻ mặt hân hạnh lạnh lùng, dùng ánh mắt bén nhọn nhìn thẳng Từ Diệp, "Ai cũng đừng nghĩ để ta rời khỏi nàng! Nếu như thừa nhận là nhi tử của người nhất định phải rời khỏi nàng, như vậy, ta không phải là nhi tử của người!"

Dứt lời, để lại cả sảnh đường kinh ngạc, Phương Duy Tĩnh không chút do dự quay người đi.

Đồng thời, ở một góc không ai chú ý, cũng có mấy bóng dáng đồng thời lặng lẽ lui ra ngoài.

Vội vã đi ra ngoài, Phương Tĩnh Xu nhanh chóng hỏi: "Thế nào hiện tại mới nhận được tin tức? Người của Hoa Gian tử đã làm gì?"

"Một là bên Việt Sa quốc khi biên cảnh xảy ra đánh nhau con đường tin tức đã bị phong tỏa, hai là lúc vương gia xuất chinh cũng phong tỏa mạng lưới tin tức khắp thành, cho nên người của chúng ta muốn truyền tin tức tới rất không dễ dàng; về phần bên đất phong kia, ngày hôm trước bọn họ đã phát tin tức ra ngoài, nhưng bởi vì bên đó mưa to, đường bị tắc nghẽn, vì vậy tin tức cũng truyền đi rất khó khăn."

"Thôi! Hiện tại cũng không phải là lúc truy cứu, phải nhanh xử lý tốt hai chuyện này! Bên phụ thân cũng không có vấn đề gì, khẩn cấp nhất là chỗ đất phong đó. Ành! Nguồn tài nguyên dự trữ ở Hí Triều quốc có bao nhiêu?"

"Thiên Hạ thương (một trong những sản nghiệp của Phương Tĩnh Xu) ở Hí Triều quốc dự trữ lương thực có thể khẩn cấp lấy ra chừng một trăm vạn thạch, đây là số lượng ở địa phương tương đối gần, nếu như muốn nhiều hơn thì phải chờ mấy ngày, vận chuyển từ các thành trấn xa hơn; Lộng Phong quốc có thể khẩn cấp điều động ba trăm vạn thạch, còn dư lại cũng có thể từ từ điều động sau." Biết Phương Tĩnh Xu rất muốn nghe tin tức, Tĩnh Ảnh lập tức báo những điều nàng muốn lên.

"Chàng lập tức truyền lệnh xuống, khẩn cấp điều động lương thực xung quanh khu vực, trước phải khẩn cấp vận chuyển năm mươi vạn thạch đến đất phong, còn dư lại cũng phải gom góp trong vòng hai ngày đưa hết tới đó! Về phần Lộng Phong quốc sẽ đưa một trăm vạn thạch đến đất phong, còn lại hai trăm vạn thạch, trực tiếp đưa đến biên cảnh phía bắc đi! Để Thiên Hạ thương ở trong nước nhanh chóng điều động lương thực, cần phải có đủ nhu cầu cho chiến tranh biên giới!" Phương Tĩnh Xu vừa đi vừa ra lệnh, trong đầu cũng mau nhanh chóng suy nghĩ, "Đây là trên phương diện lương thực, mặt khác thông báo Hạnh Lâm đường, triệu tập tất cả đại phu chuẩn bị xuất phát, phải tận lực chuẩn bị nhiều được liệu! Đặc biệt là thuốc chống rét và thuốc trị ngoại thương! Hạnh Lâm đường trong nước cũng lấy hai phần ba người đến biên cảnh, đám người này mang được liệu đến nhất định phải lấy thuốc trị thương làm chính! Còn nữa, thông báo cho người Vân Cẩm các chuẩn bị áo ấm vận chuyển đến đất phong, coi như Vân Cẩm các đóng cửa cũng phải mang toàn bộ qua! Trong nước bảo bọn họ hợp tác với người của Xảo Tượng lâu, trong vòng năm ngày này phải làm mấy món trên tranh này ra, dùng hết tốc lực gia tăng sản xuất, trong vòng nửa tháng cần phải sản xuất năm vạn món mang đến biên cảnh trước!" Miệng vừa không ngừng dặn dò, trong đầu Phương Tĩnh Xu nghĩ tới áo giáp sắt kiên cố tương đối thực dụng trong chiến tranh cổ đại, Hắc Linh Lung cũng hoạt động không ngừng nghỉ, Phương Tĩnh Xu vừa dứt lời trong nháy mắt đã đưa bản thiết kế món đồ nàng muốn ra, Phương Tĩnh Xu vừa lật tay, còn chưa có đợi người khác thấy rõ lấy bản vẽ ra từ trong Thẩm Xu Văn.

"Toàn bộ người Xảo Tượng lâu đợi lệnh, mang theo người của mình chuẩn bị đến đất phong, đợi sau khi nước lũ rút còn phải xây nhà, để cho bọn họ chuẩn bị đầy đủ một chút!" Nhắc tới việc nào thì giao phó việc ấy, "Bảo người Thiên Hành trang dùng toàn lực hộ tống, dọc theo đường đi người nào can giết người đó!" Trước kia trên đường Thiên Hành trang cũng không dễ dàng hạ sát thủ, coi như gặp phải cường đạo cũng tuân theo yêu cầu của tổ chức không làm tổn thương đến tính mạng, nhưng lần này chuyện quá khẩn cấp, Phương Tĩnh Xu cũng không bắt chước những người có động cơ bất lương, dân chúng của nàng quan trọng hơn! "Còn nữa, tăng cường mạng lưới tin tức của Hoa Gian tử, bắt đầu từ bây giờ, chỉ cần có bất cứ tin tức gì đều phải truyền lại, nếu thật sự không có cách, tìm động vật xung quanh! Nhớ, giao phó xuống, lúc bọn họ tìm phải nói thêm một câu ‘Thứ vương có lệnh’!"

Mặc dù việc Phương Tĩnh Xu dặn dò có chút kỳ lạ, nhưng Tĩnh Ảnh cũng không biểu hiện kinh ngạc gì, "Biết rồi, ta sẽ đi ngay bây giờ!" Đợi nàng dặn dò xong, Tĩnh Ảnh lập tức đến cử điểm của bọn họ ở thành Long Hải.

"Chờ một lát! Đừng quên mang theo Long Quỷ!!!" Phương Tĩnh Xu đột nhiên nghĩ tới một người, vội vàng lớn tiếng kêu lên, xa xa thấy Tĩnh Ảnh khoát khoát tay, thở ra một hơi.

"Tĩnh nhi!" Ngay lúc Phương Tĩnh Xu sắp ra cửa cung, sau lưng truyền đến tiếng kêu của Phương Duy Tĩnh.

Phương Tĩnh Xu dừng bước lại xoay người lại, phát hiện cũng không chỉ một mình Phương Duy Tĩnh đuổi theo.

"Tĩnh nhi! Đã xảy ra chuyện gì?" Vọt lên trước, Phương Duy Tĩnh lo lắng hỏi.

Phương Tĩnh Xu nhìn đám người Phương Hàm Tiểu, Từ Mộng Cơ và Hoa Ngọc dung đuổi theo, trầm giọng nói: "Lộng Phong quốc xảy ra chuyện lớn, Việt Sa quốc đánh tới từ phía bắc Tuyết Tích sâm lâm!"

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Chương 61.2

"Cái gì?" Mọi người kinh ngạc, "Sao lại thế này!"

"Tình huống cụ thể trước mắt vẫn chưa biết." Phụng Tịch Xu ngừng một chút.

"Vậy chúng ta phải nhanh chóng trở về trợ giúp phụ vương đi!" Phụng Duy Tịch nóng ruột nói.

"Không." Phụng Tịch Xu lắc đầu, nhìn về mặt Phụng Duy Tịch lộ vẻ không hiểu gần từng chữ: "Bây giờ ta còn chưa thể tới đó, Duy nhi, ba mảnh đất phong Bạch Vũ, Quách Duy và Tương Lý xảy ra lũ lụt rồi, ta muốn nhanh chóng đến đó!"

Lại một quả bom bùng nổ khiến sắc mặt đám người trắng bệch.

"Lụt? Bên kia rất ít khi xảy ra lũ lụt mà!" Từ Mộng Cơ kêu to lên.

"Nhưng dù sao cũng đã từng xảy ra, không phải sao?" Phụng Tịch Xu nhìn Từ Mộng Cơ, "Đừng quên ông ngoại bà ngoại của tỷ đã chết thế nào."

Nhất thời sắc mặt Từ Mộng Cơ lại tái nhợt thêm một phần, nàng dĩ nhiên biết, hơn hai mươi năm trước hai người trở lại biên cảnh mới gặp phải lũ lớn!

"Năm nay thời tiết rất khác thường, so với mùa mưa năm trước, lượng mưa gần như nhiều gấp đôi năm trước, chuyện này là ta sơ sót, nếu như ta sớm chú ý tới cũng sẽ có sự chuẩn bị rồi!" Phụng Tịch Xu nghiêm giọng tự trách.

"Không! Tịch nhi, đừng tự trách mình, xảy ra chuyện như vậy chúng ta ai cũng không ngờ tới!" Phụng Duy Tịch tiến lên một bước ôm Phụng Tịch Xu vào trong ngực.

"Mộng Cơ, chuyện này ta còn phải nhanh chóng xử lý, lúc ở sông Mịch, nếu xử lý cầu thả, lũ lụt sẽ gây họa tới Hí Triều quốc các người!" Phụng Tịch Xu giải thích với Từ Mộng Cơ.

"Muội nói không sai, xem ra chúng ta cũng phải nhanh chóng phòng bị." Từ Mộng Cơ trầm trọng gật đầu.

"Chỉ là, chúng ta đều đi đến đất phong, chỗ biên cảnh phải làm gì đây?" Hoa Ngọc Dung đột nhiên đặt câu hỏi.

"Chỗ biên cảnh phụ thân ta đã chạy tới, chẳng qua ta đoán lần này Việt Sa quốc xuất binh nhất định là có chút mờ ám, thời tiết này, bọn họ ngay cả bản thân cũng không thể bảo đảm, lại còn có tâm tư đánh trận, ta thật sự không đơn giản!" Giọng nói Phụng Tịch Xu trầm xuống, ẩn chứa ngoan độc.

"Ta thấy Long Ứng Quân và Đông Phương Bân rất gần gũi, có phải là bọn họ....." Từ Mộng Cơ nói lên ý kiến của mình.

"Rất có thể, Xuyên Vân quốc vẫn luôn khiến người ta đoán không ra, có thể chính là bọn họ ở sau lưng giờ trò quỷ!" Phụng Tịch Xu đồng ý nói.

"Tịch Xu! Nếu không như vậy đi! Ta đi xin phụ hoàng binh mã, để ta dẫn người Hí Triều quốc giúp đỡ bọn muội một tay, để bọn họ biết muốn liên hiệp tấn công Lộng Phong quốc là không thể nào!" Từ Mộng Cơ đề nghị.

"Chuyện này....." Phụng Tịch Xu chần chờ, mượn binh tất nhiên có thể, nhưng nàng lo lắng xin binh dễ dàng lui binh khó khăn, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chủ tác chiến là Lộng Phong quốc, nếu trận đánh Lộng Phong quốc thất bại..... chỉ là, chuyện như vậy cũng sẽ không xảy ra, nàng tin tưởng nhân cách của Từ Mộng Cơ. Nhưng.....

"Chuyện này không dễ làm chứ? Từ hoàng sẽ đồng ý sao?"

"Muội yên tâm, chỉ cần có mẫu hậu ở đây, nhất định sẽ thành công!" Từ Mộng Cơ vỗ ngực.

"Vậy tỷ vừa mới nói công tác phòng bị?" Phụng Tịch Xu còn chưa yên tâm.

"Chuyện này giao cho Nguyệt Hí được rồi!" Nhắc tới vị hoàng đệ này, Từ Mộng Cơ vẫn còn có chút cay nghiệt, nhưng chuyện liên quan đến quốc gia,

cho dù ghét đi nữa cũng phải để thành kiến qua một bên, "Hắn và Duy nhi không phải muốn tranh thủ tư cách làm thái tử sao? Hiện tại là cơ hội để hắn biểu hiện!" Thời kỳ đặc biệt, nếu Từ Nguyệt Hi làm xong việc này, có lẽ sẽ được vị trí đó, Từ Mộng Cơ thầm nghĩ. Dù sao đệ đệ Duy nhi của nàng không ý muốn cạnh tranh, nàng làm tỷ tỷ cũng không tiện can thiệp, vẫn nên cách xa thị phi, trợ giúp tỷ muội tốt là được.

"Được rồi, cứ quyết định như vậy! Chuyện Việt Sa quốc làm phiên tỷ." Phụng Trọng Xu quyết định rất nhanh, đồng ý đề nghị của Từ Mộng Cơ.

"Đường ca, đợi lát nữa huynh theo muội trở về trước, báo cáo chuyện của Mộng Cơ cho hoàng thúc, sau đó huynh lại gom góp vật liệu vận chuyển đến đất phong!" Phụng Trọng Xu quay đầu lại dặn dò Phụng Hàm Tiểu vẫn không lên tiếng.

"Ta....." Phụng Hàm Tiểu giống như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý: "Được rồi! Chỉ là tiểu Trọng, da.nlze.qu.ydo/mn muội nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt!"

"Muội biết rồi, đường ca." Phụng Trọng Xu gật đầu.

"A! Muội muội, ta nói có náo nhiệt sao không có phần của tỷ tỷ đây chứ?" Giọng nữ của một người xinh đẹp lại vang lên.

"Tỷ tỷ!" Tầm mắt Phụng Trọng Xu xuyên qua mấy người trước mặt. "Muội muội, xảy ra chuyện lớn như vậy, muội cũng không nghĩ tới để tỷ tỷ đến giúp đỡ sao?" Giọng Hồ Ly tràn đầy tố cáo, bất mãn Phụng Trọng Xu bỏ quên nàng.

"Tỷ tỷ, những chuyện này rất nguy hiểm....."

"Hải! Làm chuyện gì mà không nguy hiểm?" Hồ Ly không sợ cắt đứt lời Phụng Trọng Xu, "Tỷ tỷ ta chỉ cần một câu nói, rốt cuộc muội có coi ta là tỷ tỷ không?"

Đón nhận sắc mặt nghiêm túc của Hồ Ly, Phụng Trọng Xu không kiên trì được nữa, "Được rồi! Nếu tỷ tỷ có ý muốn giúp đỡ, vậy làm phiên tỷ và Mộng Cơ tỷ tỷ cùng đi trợ giúp phụ thân muội đi! Chỉ là....." Phụng Trọng Xu lại chuyển sang nhìn sau lưng Hồ Ly, "Hàm Tiểu cũng sẽ đi?"

Hồ Ly nhếch miệng, hừ nói: "Ai biết!"

Hàm Tiểu im lặng không lên tiếng, đôi mắt vẫn đặt ở trên người Hồ Ly.

Xem ra hai người thật sự bắt đầu phát triển, trong lòng Phụng Trọng Xu cảm thấy an ủi, cũng không uổng công nàng tác hợp.

"Tiểu Kim Khố, ta cũng đi chung với nàng chứ?" Kim Bích Đặc vẫn im lặng đột nhiên mở miệng.

"Ngươi?" Phụng Trọng Xu kinh ngạc, "Không được tốt lắm....."

"Có cái gì không tốt!" Kim Bích Đặc vội vàng thuyết phục nói: "Luận giao tình, nàng phải mở miệng gọi nãi nãi ta một tiếng ‘ nãi nãi ’, hơn nữa, bây giờ không phải nàng cần một lượng vật liệu lớn sao? Bằng thực lực của Kim gia ta, nhất định có thể đủ trợ giúp cho nàng! Bây giờ quan trọng nhất là nàng phải nhanh chóng đi cứu người, mà không phải vì mấy kẻ tiểu nhân mà tức giận!"

"..... Được rồi! Vậy trước tiên cảm ơn ngươi!" Phụng Trọng Xu gật đầu, nhìn ra bóng hình xinh đẹp phía sau Kim Bích Đặc lại gật đầu, thời khắc này có thể theo kịp, Phụng Trọng Xu cũng coi nàng làm bằng hữu của mình.

"Tĩnh Tĩnh! Chúng ta cũng muốn đi!" Chỉ sợ Phụng Trọng Xu bỏ mình lại, Hoa Ngọc Dung vội vàng mở miệng, còn thuận tiện mang thêm Văn Nhân Tĩnh Phong.

"Ngươi đi làm gì!" Phụng Trọng Xu trách mắng.

"Ta..... Ta..... Ta có thể giúp nàng một tay!" Hoa Ngọc Dung liều mạng muốn quan tâm.

"Thôi đi! Một thư sinh yếu kém như ngươi, trừ khinh công cái gì cũng không biết, có thể giúp đỡ cái gì?" Phụng Trọng Xu xem thường.

"Ta!" Hoa Ngọc Dung chưa từng chán nản bản thân như vậy, ban đầu làm sao lại vì bề ngoài tuấn tú mà bỏ học võ chứ!?

Thấy Hoa Ngọc Dung ủ rũ cúi mặt, giống như một gốc hoa đào héo, Phụng Trọng Xu không khỏi an ủi: "Không phải ta không để cho ngươi đi, mà là chúng ta vừa đi, phía sau cần có người chăm sóc, nơi này người ta tin tưởng cũng chỉ có ngươi, năng lực của ngươi lại mạnh như vậy, vị trí cầm đầu hậu phương không phải ngươi thì còn ai, ngươi ở lại giúp ta là được!"

"Có thật không!? Năng lực của ta thật sự rất cao? Ta có thể trợ giúp nàng!?" Tiếng nói vừa dứt, gốc hoa đào lại như gặp gió xuân, tràn đầy tinh thần.

"Đúng, đương nhiên là thật!" Phụng Trọng Xu gật đầu.

"Được rồi! Thấy nàng xem trọng ta như vậy, ta liền ở lại giúp nàng chăm sóc tốt hậu phương!" Hoa Ngọc Dung cười híp mắt đồng ý nói.

"Được rồi, vậy chúng ta đi!" Giải quyết Hoa Ngọc Dung, Phụng Trọng Xu tính toán lên đường.

Còn chưa xoay người, ống tay áo bị kéo lại.

Văn Nhân Tĩnh Phong mím chặt cánh môi, vẻ mặt cố chấp nhìn Phụng Tĩnh Xu. Hắn biết, vừa rồi nàng cố ý lạnh nhạt hắn, nếu không hắn đi theo, nhưng sao hắn có thể không đi theo nàng? Chuyện nguy hiểm như vậy, sao hắn có thể để nàng bỏ lại hắn?

Chống lại ánh mắt quật cường của Văn Nhân Tĩnh Phong, Phụng Tĩnh Xu vô lực, vẫy vẫy tay áo, "Được rồi, được rồi, đều đi hết! Đi nhanh lên!"

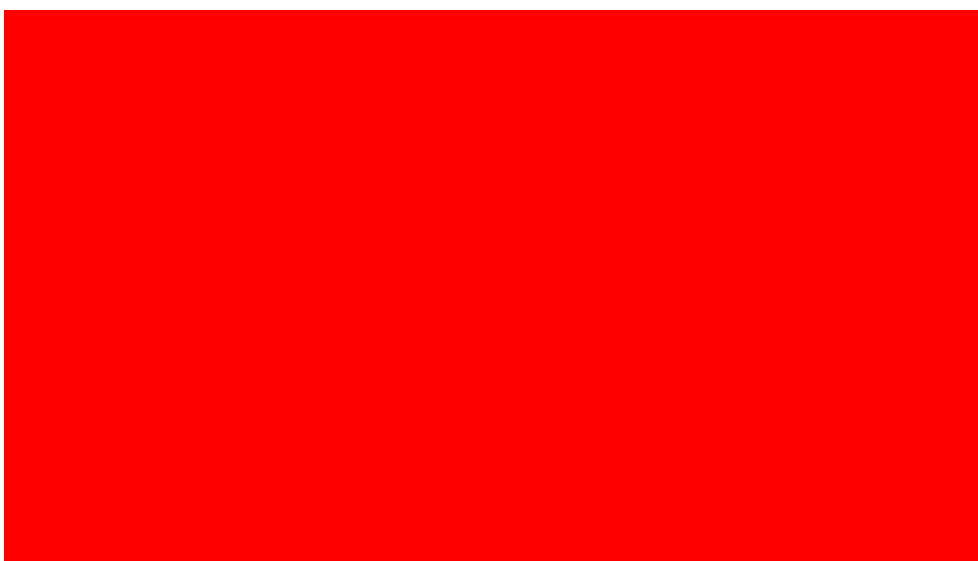
Văn Nhân Tĩnh Phong nghe vậy giãn mày ra, lập tức đi theo.

Bước lên ngựa đã được chuẩn bị ở cửa cung, một đoàn người giương roi ngựa lên, chạy về phía thành Long Hải.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Q.5 Chương 1

Từ hoàng cung chạy đến ngoại thành, không quá một canh giờ, thời tiết đã có sự thay đổi, gió to mưa rào che lấp mặt trời, chặn ánh nắng lại.

Nếu như hai canh giờ trước Phụng Tĩnh Xu và Phụng Hàm Tiểu còn an nhàn ngồi ở buổi lễ sắc phong trò chuyện thời tiết hôm nay không bình thường, như vậy giờ phút này trong lòng Phụng Tĩnh Xu đã nắng thời tiết đến thương tích đầy mình rồi.

Tục ngữ nói đúng, việc không liên quan đến mình, bình thần ngồi xem. Ngay lúc xảy ra chuyện không liên quan đến bản thân, Phụng Tĩnh Xu có thể nhàn hạ tựa nhiên xem người khác làm trò cười, nhưng một khi chuyện xảy ra ở trên người bản thân, như vậy nàng lại không thể mang thái độ lạnh nhạt ra để đối diện.

"Đáng chết!" Khẽ nguyền rủa liên tục, Phụng Tĩnh Xu gia tăng sức lực trên tay, "chát!" Roi ngựa hung hăng quất vào trên thân con ngựa, tuấn mã dưới người phát ra một tiếng hí dài, nhịp bước dưới chân càng thêm rất mạnh, gần như muốn bỏ rơi người phía sau.

"Tiểu Tĩnh! Muội chậm một chút, chờ chúng ta với!" Phụng Hàm Tiểu hí mắt ngồi trên lưng ngựa, hai tay nắm chặt dây cương không ngừng thúc giục ngựa.

"Biểu ca! Biểu ca!" Trong mưa rào, Tịch Thâm Nhụy mặc bộ áo trắng yếu đuối ngồi trên lưng ngựa, tiếng gọi to như muốn rách họng chìm trong mưa gió.

Kim Bích Đặc một lòng vội vã đuổi kịp Phụng Tĩnh Xu nghe tiếng la của Tịch Thâm Nhụy không thể không thả chậm tốc độ đi tới bên cạnh nàng, da.nlze.quydo/nh "Thâm Nhụy! Muội không sao chứ!?" Tiếng gió gào thét đánh lại tiếng hô nghe thấy có vẻ vô cùng nhẹ nhàng.

"Biểu ca!" Tịch Thâm Nhụy đưa tay nâng lên che mưa, "Biểu ca, muội không sao, huynh đi trước đi! Nhanh đi theo công chúa, cũng đừng để nàng xảy ra chuyện gì!"

Kim Bích Đặc nghe vậy, nhìn Tịch Thâm Nhụy, "Thâm Nhụy, muội trưởng thành rồi!" Để lại một câu cảm thán, Kim Bích Đặc quay đầu ngựa lại kêu lên với Tiểu Kim Từ và Tiểu Ngân Từ đi ở hai bên: "Hai người các người hộ tống biểu tiểu thư trở về phủ, sau đó mau sớm đến ngoại thành tụ họp lại với chúng ta! Nếu như không đuổi kịp thì trực tiếp chạy tới Tương Lý!"

"Không! Biểu ca, muội không về! Muội cũng muốn đi!" Nghe lời Kim Bích Đặc nói, Tịch Thâm Nhụy quả thật không dám tin, nàng cũng đã đi theo tới nơi này, tại sao biểu ca lại phải để nàng trở về!?"Biểu ca! Biểu ca!"

Vậy mà, cho dù nàng lại kêu to thế nào, bóng người màu vàng đỏ cũng không quay đầu lại.

"Biểu tiểu thư, hay là chúng ta đi thôi!" Tiểu Kim Tử lau mặt, khuyên bảo Tịch Thấm Nhụy hơi có vẻ mất hồn.

Tịch Thấm Nhụy ngơ ngác nhìn bóng dáng màu vàng kia biến mất, sự thất vọng trên mặt dần dần chuyển thành sự quật cường, "Không!" Nàng quyết tuyệt từ chối nói với hai người trước mặt, "Ta sẽ không về! Tiểu Kim Tử, Tiểu Ngân Tử, ta đã đi theo tới nơi này, tuyệt đối không thể trở về! Ta nhất định phải đuổi theo!"

Tiểu Ngân Tử điềm tĩnh hỏi: "Người đi theo làm gì? Coi như người đi theo cũng không thể làm gì cả, hơn nữa người sẽ có khả năng liên lụy đến mọi người!"

"Tiểu Ngân Tử!" Tiểu Kim Tử quát một tiếng, ngăn cản Tiểu Ngân Tử dùng lời đã thương người, "Biểu tiểu thư, chúng ta cũng biết người lo lắng cho thiếu gia, nhưng thiếu gia sẽ không sao, người vẫn nên đi về trước đi! Đừng làm cho thiếu gia và lão tổ tông lo lắng!"

Cúi đầu, im lặng trong chốc lát, khi Tịch Thấm Nhụy ngẩng đầu lên, vẻ kiên nghị trên mặt càng thêm mãnh liệt, "Tiểu Kim Tử, Tiểu Ngân Tử, ta biết rõ các ngươi vì tốt cho ta, nhưng mà ta lại rất lo lắng cho biểu ca, nếu như hiện giờ các ngươi muốn mạnh mẽ đưa ta về, ta không có ý kiến, nhưng mà ta sẽ nhất định len lén đi theo sau các ngươi, coi như các ngươi đưa về mười lần, hai mươi lần, một trăm lần cũng vậy!"

Ba người trên đường, thoáng chốc im ắng yên tĩnh, trừ mưa rào vẫn tuôn rơi.

Tiểu Kim Tử bị Tịch Thấm Nhụy làm cho kinh hãi, ánh mắt không cần thiết của Tịch Thấm Nhụy vô tình nhìn thẳng hai người trước mặt, còn lại Tiểu Ngân Tử không nói một lời nhìn kĩ Tịch Thấm Nhụy, nhìn nàng có thật sự sẽ như lời nàng nói, len lén đi theo phía sau bọn họ, hơn nữa nghĩ nên làm như thế nào mới có thể đạt hiệu quả, bết phiền toái nhất.

Mưa vẫn còn ở rơi, trên đất đã tạo thành từng vũng nước nhỏ, khiến những giọt mưa rơi vào vũng nước, phát ra tiếng "tách tách".

Đột nhiên, giằng ngựa chuyển hướng, người trên ngựa tránh ra, trầm giọng nói: "Đã như vậy, biểu tiểu thư, chúng ta đi thôi!"

Tịch Thấm Nhụy mừng rỡ như điên, nàng nói với Tiểu Ngân Tử: "Cám ơn người, Tiểu Ngân Tử! Ta nhất định sẽ không để người hối hận!" Đúng, nàng nhất định sẽ không làm ra chuyện khiến mọi người hối hận, bởi vì nàng đã sửa đổi rồi!

"Lộc cộc, lộc cộc!" Dàn đàn, tiếng vó ngựa dồn dập lần nữa, đến gần sáu con ngựa đi phía trước.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

Ngoài thành Long Hải ba cây số.

Khi một nhóm sáu người Phụng Tịch Xu cưỡi ngựa đến chỗ chỉ định ngoài thành, nơi đất trống thường ngày đã đứng đầy người, nhón nha nhón nháo, người người xông xáo.

"Hí ——" Một tiếng hí ngựa vang dội đột nhiên truyền ra, trong tiếng hí đó lại mang theo vẻ vui mừng, làm cho người ta không tự chủ được yên tĩnh lại.

Trong tiếng ngựa kêu mang theo vui vẻ? Mọi người nhìn nhau, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, bọn họ lại nghe được động vật có cảm xúc?

"Lộc cộc! Lộc cộc!" Ngay sau đó, một hồi tiếng vó ngựa dồn dập dần dần đến gần.

Nghe thấy âm thanh, trên mặt mọi người đều mang theo cảnh giác, cho đến khi một tiếng hót trong veo xen lẫn ở trong tiếng vó ngựa vang lên.

"Là Ảnh tổng quản! Ảnh tổng quản đến rồi!" dfiendn lieqiudoon Nghe ra đó là âm thanh mà bọn họ dùng để liên lạc, trong đám người có người bắt đầu kích động kêu to lên.

"Ảnh tổng quản đến rồi!"

"Oa! Ta thật sự có thể thấy được Ảnh tổng quản rồi!"

"Ha ha! Người trẻ tuổi! Các ngươi chưa từng thấy Ảnh tổng quản phải không!? Ta nói cho các ngươi biết, chờ lát nữa sau khi nhìn thấy tổng quản, còn có kinh ngạc cho các ngươi!" Vị quản sự hơi lớn tuổi, cấp bậc khá cao trên chóc người phía dưới.

"Oa! Thật hồi hộp, thật khẩn trương đó! Các ngươi nhìn xem, tám vị quản sự đã đứng chờ ở phía trước rồi!"

"Đi đi đi! Còn không nhanh chóng đứng ngay ngắn lại!"

Đột nhiên, lại một tiếng hét vang vang lên, Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh, Nguyệt Phi cùng với Dụ Nhiên Vũ, Quân Đan Hiền, Trang Trạch Dung, Hoa Song Tử đứng ở phía trước đều thay đổi sắc mặt, tám người vội vàng xoay người hét lớn về phía sau: "Yên lặng! Yên lặng! Quý xuống! Cung nghênh chủ nhân!!!"

Lời này vừa nói ra, không thể nghi ngờ là một quả bom, oanh tạc mọi người khiếp sợ không thôi.

Chủ nhân đến rồi? Vị chủ nhân chưa từng xuất hiện đã tới!?

Xoay người, tám người Phong Hoa Tuyết Nguyệt, Dụ Quân Trang Hoa cùng nhau quỳ xuống, người phía sau nhìn thấy tám vị quân sự lớn quỳ xuống, rồi rút đi theo quỳ một chân trên đất, nghênh đón chủ nhân đến.

"Lộc cốc! Lộc cốc!" Tiếng vó ngựa tiến gần, cuối cùng, một con tuấn mã toàn thân trắng toát rớt cuộc đập vào trong tầm mắt của mọi người.

"Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!"

"Tham kiến chủ nhân!!!"

Dưới sự hướng dẫn của tám người, tiếng vang có lực, khí thế ngang nhiên như rung trời vang lên.

Phượng Tình Xu cứ như vậy ngồi ở trên bạch mã, một thân áo bào đỏ lửa ở trên lưng ngựa càng lộ ra vẻ đỏ tươi như máu, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần không hề che giấu, mang đến cho mọi người sự tuyệt đại đánh thẳng vào, mà trong cặp mắt trong veo kia tỏa ra sự uy nghi, cũng ép người không thờ nỏi, không tự chủ thu hồi tất cả tâm tư, tập trung tinh thần ở trên người thiếu nữ trước mắt.

Ánh mắt lướt qua, Phượng Tình Xu vận lực truyền thanh: "Mọi người, lập tức theo chức năng của mình xếp thành hàng! Theo thứ tự Thiên Hạ thương, Hạnh Lâm đường, Vân Cẩm các, Thiên Hành trang, Xảo Tượng lâu, lập tức hành động!"

Tiếng nói vừa dứt, tất cả người mới vừa quỳ dưới đất đều đã đứng lên còn tự giác nhanh chóng tìm kiếm đội ngũ của mình.

"Tiểu Tình, này, đây là....." Phượng Hàm Tiểu đi theo ở phía sau kinh ngạc tròn to hai mắt, không dám tin tưởng nhìn một màn trước mắt. Hắn biết Tiểu Tình rất có bản lĩnh, nhưng hắn không biết, từ lúc nào Tiểu Tình có nhiều thu hoạch như vậy!

"A! Tiểu, Tiểu Kim Khố, nàng, họ không phải....." Nhận ra mấy gương mặt trong đó, ngay cả Kim Bích Đặc từ trước đến giờ luôn bình tĩnh cũng không nhìn được bị dọa, "Những người đó không phải quân sự của cửa tiệm Vân Cẩm các sao? Còn có chủ nhân của Phong Trạch môn, Tình trang, Phiêu Tuyết trang và Lạc Nguyệt bảo....."

"Con mồi nhỏ! Bọn họ, bọn họ là Quân Đan Hiên và Hoa Song Tư!" Lúc này Văn Nhân Tình Phong muốn tỏ vẻ yêu mị cũng không nổi, hắn chỉ còn lại vẻ mặt ghen hờn nhìn trần trời. Quân Đan Hiên và Hoa Song Tư! Còn có Dụ Nhiên Vũ và Trang Trạch Dung cũng ở đây! Xảy ra chuyện gì vậy? Bốn người bọn họ, không phải là danh môn chính phái và tổ chức sát thủ trên giang hồ bị người giang hồ kinh hãi sợ hãi, thì cũng là tổ chức tình báo nổi tiếng khắp giang hồ, bây giờ lại còn có bảo tiêu tiếng tăm lừng lẫy! Những người này, hắn biết, nhưng mà, hắn chưa bao giờ thấy bọn họ đứng chung một chỗ hài hoà như thế, hơn nữa, còn mang nét mặt nghe theo mệnh lệnh!?

Xoay người nhìn ba nam nhân ngạc nhiên, Phượng Tình Xu cũng không trả lời bọn họ, dù sao thời điểm nên biết bọn họ tự nhiên sẽ biết, không cần phải nâng nhiều lời vô nghĩa vào lúc này.

Rất nhanh, đội ngũ tập hợp xong lần nữa, tất cả mọi người đều ưỡn ngực ngẩng cao đầu đứng thẳng, tư thế kia, nghiêm nhiên là tư thế tiêu chuẩn trong quân đội hiện đại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Chương 1.2

_____

Từ khi Phương Tinh Xu ở trong bụng Giang Sở Nhi, nàng chỉ lo lắng, nếu như có một ngày, người trên đại lục này giống như người thế kỷ hai mươi mốt, đienddn lieqiudoon gặp phải nguy cơ nguyên liệu, hoặc là nguy cơ sinh tồn, thân là quốc gia giàu có nhất đại lục Sở Ảnh, Lộng Phong quốc có thể bị ba nước khác liên hiệp nuốt hết hay không?

Đừng nói nàng lo trước tính sau, con người dù sao cũng phải chuẩn bị chu đáo vì bản thân, dùng để đối phó với các loại nguy cơ, chỉ có người tùy thời có cảnh giác, mới có thể đi tới cuối cùng, cười đến cuối cùng.

Vì vậy, khi Phượng Tinh Xu bắt đầu thực hành kế hoạch đế quốc thương mại của nàng thì mô hình đế quốc cũng từ từ hình thành.

Tất cả người tham dự vào cửa tiệm dưới tay Phượng Tinh Xu, trải qua cuộc khảo sát và khảo nghiệm nghiêm khắc, sàng lọc chọn lựa phần tử tinh nhuệ, tiếp nhận huấn luyện quân đội tân tiến nhất, hình thức huấn luyện gồm huấn luyện năng lực, thể năng, trí năng như trong trường quân đội hiện đại, mà người huấn luyện lại là do Hắc Linh Lung hóa thân thành đề quản lý.

Hôm nay, rốt cuộc lại để cho Phụng Tình Xu thấy được hiệu quả huấn luyện trong một thời gian dài, mà nàng cực kỳ hài lòng với lần này.

Lúc này, Tĩnh Ảnh đi theo sau lưng Phượng Tĩnh Xu đột nhiên phi thân lên từ trên ngựa, ngừng lại hạ xuống ở phía trước.

Lúc này, Tỉnh Ảnh mặc áo đen toàn thân khiến hắn có vẻ trầm tĩnh mà bén nhọn, nước mưa rơi ướt đầm chẳng những không khiến hắn trở nên nhếch nhác, ngược lại khiến hắn có một sức quyến rũ nam tính riêng.

"Tất cả thành viên điểm số!!!" Phương Tinh Xu lắng lắng nhìn bóng lưng Tinh Ảnh, giờ khắc này, nàng nhìn thấy giống như không phải Tinh Ảnh, mà là Thượng Nhất Thế, vị huấn luyện viên lạnh lùng, không nề tình mang vẻ mặt không chút thay đổi đứng ở trước mặt nàng khi nàng tiếp nhận huấn luyện tộc trưởng.

"Thiên Hạ thương, tất cả thành viên đến đông đủ!"

"Hạnh Lâm đường, tất cả thành viên đến đông đủ!"

"Vân Cẩm các, tất cả thành viên đến đông đủ!"

"Thiên Hành trang, tất cả thành viên đến đông đủ!"

"Xảo Tượng lâu, tất cả thành viên đến đông đủ!"

Tình Ảnh lấy khi thì không thể xem nhẹ đứng ở trước mặt mọi người, xoay người đối mặt với Phượng Tình Xu, "Khỏi bầm chủ nhân, toàn bộ thành viên đều đã vào vị trí!"

Phượng Tinh Xu gật đầu, "Các người làm rất tốt!" Nhìn lại mấy khuôn mặt phía dưới, mặc dù trong bọn họ có rất nhiều người không tin tưởng chủ nhân của mình lại là một tiểu cô nương trẻ tuổi như vậy, cũng có người vì có thể thấy được chủ nhân mà cảm thấy vui mừng không thôi, nhưng mà, tất cả cảm xúc đều đã được bọn họ thu lại vào trong lòng, mà trên mặt, tất cả đều mang vẻ mặt nghiêm túc. Buộc chặt dây cương trên tay, đề con ngựa đang nóng nảy ở phía dưới, Phượng Tinh Xu lớn tiếng tuyên bố: "Hôm nay, ta đến chỗ này, không chỉ có đại biểu thân phận chủ nhân các người, còn đại biểu cho thân phận công chúa Long Phong quốc ta! Hôm nay, đất phong của bản cung, Bạch Vũ, Trương Lý và Quách Duy, đang bị lũ lụt đe dọa! Bản cung muốn các người phải cố gắng hết sức, đi trợ giúp những dân chúng bị tai nạn kia!! Đây không chỉ là chuyện cá nhân của bản cung, hôm nay các người cứu người cũng không chỉ là dân chúng ở đất phong của bản cung, đồng thời những người các người cứu là người thân bằng hữu của các người! Hôm nay khí hậu khác thường, nếu như các người không có cách nào đặt việc cứu người, ngăn cản lũ lụt tàn phá lên hàng đầu, như vậy bước kế tiếp, lũ lụt sẽ phá tan ba thành Bạch Vũ, Trương Lý và Quách Duy, tiến tới chạy thẳng về phía Hí Triều quốc!"

Phượng Tinh Xu sẽ không giấu giếm bọn họ, nàng muốn thẳng thắn đối mặt với tất cả bọn họ, chỉ có như vậy, mới có thể kích thích nhiệt tình trong lòng mọi người, khiến bọn họ có thể đoàn kết nhất trí, đối phó với khó khăn trước mắt.

"Hôm nay các người không phải là chương quỹ tiêu nhị cửa tiệm, cũng không phải là đại phu sai vặt gì, càng không phải là tiện tỳ nha hoàn gì hết, các người, từ giờ khắc này, tất cả đều là chiến sĩ định thiên lập địa!!! Các người là chiến sĩ bảo vệ nhà của chính mình! Các chiến sĩ, đôi mắt nói dòng nước lũ man, chúng ta phải làm cái gì?" Từng bước một, khơi gọi tâm tình của tất cả mọi người đến điểm cao nhất, Phương Tinh Xu dùng giọng lớn khích lệ hỏi.

"Xông lên! Xông lên! Xông lên!" Sau một khắc, tiếng reo hò rung trời xông phá màn mưa, tất cả mọi người đều bị Phượng Tình Xu khơi gợi sự nhiệt tình trong lòng, ngẩng đầu, dùng âm thanh rung chuyển trời đất lớn tiếng trả lời.

"Trời ơi! Ta...ta chưa bao giờ biết rằng....." Phượng Hàm Tiểu khiếp sợ dùng tay có vẻ hơi run rẩy che lồng ngực của mình, "Chưa bao giờ biết rằng Tiểu Tinh lại..... lại hai như vậy!"

Kim Bích Đặc dùng sức nắm chặt dây cương trong tay, kiềm lại kích động hô hào trong lòng. "Tiểu Kim Khó....." Giờ phút này, dù Phượng Tinh Xu bị mưa thấm ướt, cũng là một loại xinh đẹp, cái loại xinh đẹp đó, là tỏa ra vô hạn uy nghi và khí thế từ bên trong, làm cho người ta không khỏi lâm vào trong sức quyến rũ vô biên của nàng mà không thể tự kiềm chế.

"....." Mở đôi mắt to ra, giờ phút này Văn Nhân Tĩnh Phong thật hận không thể xông lên trước, hung hăng ôm Phụng Tĩnh Xu vào trong lòng, để cho hắn an ủi trái tim đó. Hắn sinh ra ở trong gia đình quân nhân, phụ thân của hắn là tướng quân, mặc dù hắn học nghệ trên núi từ nhỏ, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến lòng kính nể và nhiệt tình của hắn đối với quân nhân, đối với chiến sĩ và đối với đất nước, vì vậy, thấy một màn kịch động lòng người này, sao hắn có thể không đi theo hăng hái đây?"Tĩnh Xu..... quả nhiên là giỏi nhất!" Lặng lẽ ở sau lưng Phụng Tĩnh Xu, dịu dàng nhìn nàng ở phía trước, nhìn nàng hồ hởi, nhìn nàng tỏa sáng, Phụng Hoàng cảm thấy, những gì hắn bỏ ra, đều là đáng giá!

"Tĩnh nhi..... Tĩnh nhi của ta....." Nở một nụ cười, là cho Tĩnh nhi yêu quý của hắn một sự tán thành, khích lệ và ủng hộ.

"Chỉ có nàng..... Chỉ có nàng mới có thể làm cho mọi người cam tâm tình nguyện! Xu của ta....." Đứng ở phía trước mọi người, cảm nhận tiếng gào thét vang dội sau lưng, lần đầu tiên Tĩnh Anh kích động đến bản thân bất lực ở trước mặt người ngoài.

"Hiện tại, mọi người chú ý!" Phụng Tĩnh Xu lại truyền giọng nói tràn đầy uy nghi tới bên tai mỗi người một lần nữa:

"Người có cha mẹ già bước ra khỏi hàng!" Rầm rập! Âm thanh nhịp đều, một nhóm người bước ra từ trong đội ngũ.

"Người là con trai độc nhất trong nhà bước ra khỏi hàng!" Rầm rập! Lại một lần nữa, âm thanh đều đặn vang lên từ trong đội ngũ.

"Người có thể nhai trong nhà bước ra khỏi hàng!" Rầm rập! Lại một lần, tất cả mọi người đứng nghiêm, nghe theo mệnh lệnh.

"Phàm là người bước ra khỏi hàng nghỉ, những chiến sĩ khác lên ngựa!!!"

"Àm, âm!" Lại là âm thanh nhịp đều, mọi người một khẩu lệnh một động tác.

"Hiện tại, tổng cộng người ở chỗ này có năm vạn, các ngươi phân thành hai bộ phận, bộ phận thứ nhất là hành quân cấp tốc, ta muốn các ngươi dùng tốc độ nhanh nhất để tới biên cảnh đóng quân chờ! Bộ phận thứ hai là quân chi viện, những người mới vừa nghỉ, tất cả đều thành một phần của quân chi viện, ta muốn các ngươi dùng toàn lực chuẩn bị xong toàn bộ vật liệu mà ta phân phó, sau một canh giờ lên đường theo sát hành quân cấp tốc! Tất cả công việc, do mấy vị đại nhân phía sau ta phụ trách sắp xếp! Nhưng điều hành tất cả hành động đều phải lấy Duy Tĩnh vương gia và Ảnh tổng quản làm chuẩn, các ngươi nghe rõ chưa!?"

"Rõ!"

"Ta không nghe thấy, lặp lại lần nữa!"

"Rõ!!!"

"Lặp lại lần nữa!!!!"

"Rõ!!!!"

"Tốt! Dựa theo mệnh lệnh bắt đầu hành động!!!" Phát mệnh lệnh ra, Phụng Tĩnh Xu xoay người nói với mấy người sau lưng: "Những người này, tạm thời ta nhờ các ngươi! Cần phải để cho bọn họ kịp thời chạy tới đất phong, chú ý dọc theo đường đi phải an toàn!"

"Tiểu Tĩnh! Tại sao đột nhiên muội lại nói như vậy!?" Phụng Hàm Tiểu khàn khàn tiến lên bắt được tay Phụng Tĩnh Xu.

"Đừng lo lắng, " Phụng Tĩnh Xu an ủi vỗ vỗ Phụng Hàm Tiểu, "Muội chỉ muốn về Lộng Phong quốc một chuyến, muội muốn hỏi hoàng thúc thúc thủ, tại sao xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho muội biết một tiếng!?" Thuận tiện, muội cũng muốn xem thủ bên kia đã chuẩn bị người cứu viện chưa, cho dù có hay không muội cũng phải mang theo người đến!"

"Tiểu Kim Khó, nàng đang đùa gì thế? Bây giờ nàng trở về căn bản không còn kịp nữa!" Kim Bích Đặc lớn tiếng phản bác.

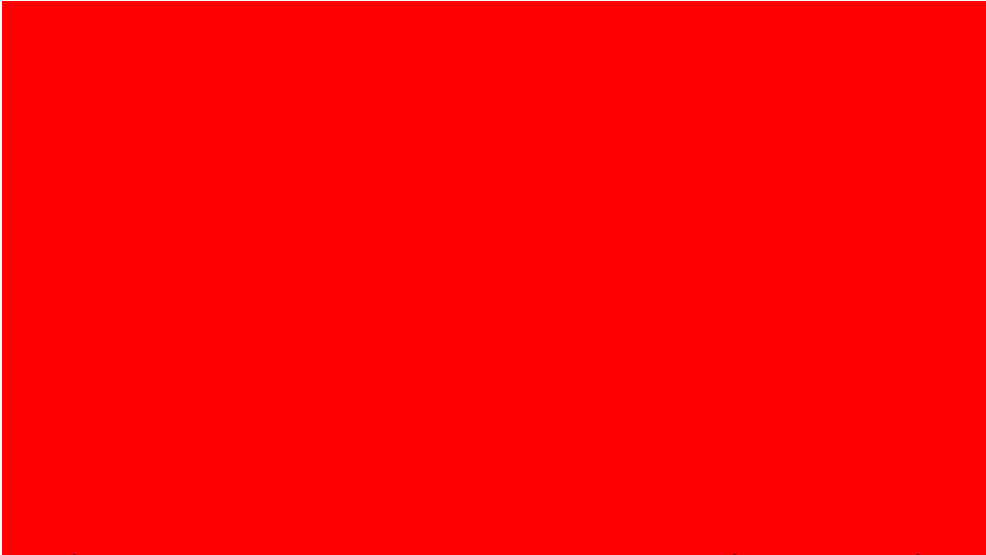
"Chuyện này ta tự có chủ trương." Dùng ánh mắt an ủi nhìn mấy người, cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu "lấy" mấy chiếc di động từ trong ống tay áo ra dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người Kim Bích Đặc, "Đây là công cụ liên lạc của chúng ta, nhớ khi có chuyện quan trọng phải dùng nó tới tìm ta, Duy nhi, Thư nhi và Ảnh sẽ dạy các ngươi." Sau khi giao ba chiếc điện thoại có màu sắc khác nhau cho Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc và Văn Nhân Tĩnh Phong, Phụng Tĩnh Xu đưa ánh mắt yên tâm cho ba người khác, giờ roi ngựa lên, hí một tiếng, Phụng Tĩnh Xu vọt vào trong rừng cây, phi ngựa thật nhanh, dường như Phụng Tĩnh Xu còn có thể nghe được tiếng kêu gào tức giận của Kim Bích Đặc ở sau lưng, chỉ là nàng cũng không quản được nhiều như vậy.

Ngồi trên lưng ngựa, Phụng Tĩnh Xu nhanh chóng phát tay, trong miệng nói lầm bầm, một chuỗi thuật ngữ vang lên, con ngựa đang phi nhanh, đột nhiên vọt vào một màn sáng trắng.....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Chương 2

"Tiểu Kim Khố! Tiểu Kim Khố! Nàng đi đâu vậy!?" Kim Bích Đặc nhìn bóng dáng đỏ thẫm lao đi lo lắng kêu to, nhưng hắn không có được câu đáp lại.

"Không được, ta muốn đi xem thử!" Trong lòng lo lắng, dĩ nhiên liền quyết định theo sau, nhưng rồi ngựa còn chưa giong lên, hắn đã bị hai bóng dáng một đỏ một đen chắn trước ngựa.

"Các ngươi làm cái gì vậy!?" Kim Bích Đặc nóng nảy tức giận, la lên với hai nam nhân trước mặt, "Các ngươi nhìn thấy Tiểu Kim Khố đi, không những không ngăn cản, còn không cho ta đi theo, đây là vì cái gì!?"

Tĩnh Ảnh ngẩng đầu, lập tức nhìn Tuân Thư, khi hai người ánh mắt giao nhau giống như đều biết tâm tư của đối phương, lại quay đầu, nói với ba gương mặt khó chịu trước mặt: "Các ngươi phải tin tưởng Xu." Đúng, nếu như yêu nàng, phải tin tưởng nàng.

Tuân Thư không nói gì, nhưng ánh mắt của hắn đã biểu thị thái độ của hắn.

"Chúng ta có lòng tin với tiểu Tĩnh, nhưng sắc trời đã trở thế này, một mình nàng chạy loạn khắp nơi, ngộ nhờ....." Phụng Hàm Tiểu lo lắng nhìn về phía sâu trong rừng cây, nơi đó bởi vì sắc trời đã tối thành một mảnh. "Hơn nữa, tiểu Tĩnh nói muốn trở về Lộng Phong quốc, một nữ tử như nàng, coi như có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng rất khó có thể trở về....."

"Cộc cộc cộc!" Cười ngựa đến phía trước, ba người Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh (có thêm Tuân Thư nhé) đứng thành một hàng, "Ta biết rõ các ngươi lo lắng cho Tĩnh nhi, sao chúng ta không lo lắng chứ, chẳng lẽ cũng chỉ có các ngươi quan tâm nàng thôi sao? Nhưng mà, bây giờ chúng ta không thể tự tiện hành động, hôm nay tình thế khẩn cấp, nhiệm vụ lớn nhất của chúng ta chính là vận chuyển toàn bộ người và vật tư mà Tĩnh nhi đã dẫn đến địa điểm nàng chỉ định để chờ nàng, đây mới là sự giúp đỡ lớn nhất dành cho nàng không phải sao?"

Thấy ba người im lặng, Tĩnh Ảnh không khuyên nữa, hắn biết bọn họ sẽ hiểu được cần phải làm gì, mà hiện tại hắn phải làm giống như Duy Tĩnh từng nói, đi@en*dyan(lee^qu.domn) sắp xếp cho xong chuyện Phụng Tĩnh Xu bố trí.

Quay đầu lại tìm được tám người Phong Hoa Tuyết Nguyệt, dặn dò chuyện xong xuôi, hơn nữa suy tính đến sắp phải cần tài nguyên, Tĩnh Ảnh tự động tăng thêm phần lớn đầu bếp của Bách Tinh phường chuẩn bị tới đất phong.

Tuân Thư cũng không để ý tới bọn họ nữa, trực tiếp tìm một góc không người chú ý nào đó, "Hỏa Phụng, truyền lệnh xuống, tất cả thú tộc nhất định phải dùng hết toàn lực trợ giúp Tĩnh Xu....." Phụng Hoàng lầm bầm.

Còn Phụng Duy Tĩnh giục ngựa đi tới chỗ Hạnh Lâm đường, đón Đế Ngũ Long Quỷ ra. Y thuật của Đế Ngũ Long Quỷ lại là tài nguyên quan trọng cấp bách cho khu vực gặp nạn, hắn muốn đi theo đám bọn họ, tránh để trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Để lại ba người, Phụng Hàm Tiểu rời đi, hắn không phải nam nhân của tiểu Tĩnh, hắn chỉ là đường huynh của nàng, nếu như vào lúc này ra về quan tâm nàng quá nhiều, có lẽ sẽ mang đến sự gây rối cho nàng, nếu Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh đều có thể tin tưởng nàng như thế, vậy thì, hắn vẫn nên lựa chọn tin tưởng nàng đi! Dù sao, nàng chính là Phụng Tĩnh Xu!

"Ha! Tin tưởng....." Rũ mí mắt xuống, khoe miệng Văn Nhân Tĩnh Phong nở nụ cười mỉm quyến rũ, đúng vậy! Nên tin tưởng nàng, không phải sao?

Đợi sau khi Văn Nhân Tĩnh Phong cũng rời đi, Kim Bích Đặc chậm rãi giục ngựa xoay người, về mặt như có điều suy nghĩ.

Có lẽ hắn nên mau sớm đi chuẩn bị vật liệu, mà không phải ở chỗ này kì kèo mè nheo.....

"Thiếu gia!" Tiếng vó ngựa lại vang lên một lần nữa, Kim Bích Đặc xoay người, khi hắn nhìn thấy ba bóng hình đi tới, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống.

"Tiểu Kim Tử, Tiểu Ngân Tử, không phải ta bảo các ngươi phải đưa biểu tiểu thư về phủ sao!?"

"Biểu ca, huynh không cần trách bọn họ, là muội khăng khăng muốn tới!" Tịch Thấm Nhụy lại ôm lấy trách nhiệm quá khứ trước khi Kim Bích Đặc khiến trách một lần nữa. Dieenmdkdan/leequhydonnn "Biểu ca, muội biết rõ huynh vì tốt cho muội, nhưng hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao muội có thể làm không biết!? Hơn nữa, muội thật vất vả mới được công chúa tha thứ, hôm nay nàng cần giúp đỡ, làm sao muội có thể khoanh tay đứng nhìn!?"

Thấy vẻ mặt Kim Bích Đặc còn khó chịu, Tịch Thấm Nhụy lại nói: "Biểu ca, huynh phải tin tưởng muội, muội sẽ không cản trở bọn huynh! Huynh xem, ở trên đường muội đã báo cho nãi nãi, dọc theo đường muội cũng đã thông báo trước đến sản nghiệp của Kim gia, không lâu sau bọn họ sẽ chở vật liệu tới!"

Nghe thấy lời Tịch Thấm Nhụy nói, sắc mặt của Kim Bích Đặc mới khá hơn một chút, thầm nghĩ thấy vậy tiểu thiếu nữ này quyết định muốn đi theo, xem ra không từ chối cũng không được, như vậy cứ để cho nàng đi theo dưới mí mắt bọn họ có lẽ sẽ tốt hơn! Tránh để nàng xảy ra gì ngoài ý muốn bản thân lại không có biện pháp giao phó.

"Được rồi! Nếu như vậy, muội chuẩn bị một chút đi!" Bên kia, ra lệnh hành quân cấp tốc chuẩn bị lên đường đã truyền xuống, Kim Bích Đặc vội vã khai báo Tiểu Ngân Tử và Tịch Thấm Nhụy cùng đi theo quân chi viện lên đường chậm hơn, mình thì mang theo Tiểu Kim Tử giục ngựa chạy về phía Phụng Duy Tĩnh, hẳn muốn vận chuyển vật tư của Kim gia chính đón lại với vật tư của Tiểu Kim Khố trước, nếu không đến lúc đó khả năng sẽ xuất hiện sai lầm.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

Nếu có người có thể thấy khung cảnh trên đỉnh đầu, nhất định sẽ bị cảnh tượng phía trên lúc này dọa sợ đến trợn mắt há mồm.

Một con ngựa toàn thân trắng toát phi nhanh trên đám mây, trên con ngựa là một bộ áo đồ tung bay. Tốc độ con ngựa rất nhanh, nhưng càng không nhanh bằng tốc độ của gió, lợi dụng sức gió chạy băng băng, chính là biểu thị cảnh tượng giờ phút này.

"Ngựa! Chạy nhanh lên một chút! Chúng ta phải nhanh chóng tới hoàng cung, đừng sợ, sẽ không té đâu, có ta ở đây!" Phụng Tĩnh Xu vừa an ủi ngựa trắng phi nhanh như tên bắn, vừa lấy điện thoại của nàng từ Thấm Xu Vãn ra, nhấn, "Tít..... tít....."

Điện thoại không nhanh không chậm kêu tít tít, Phụng Tĩnh Xu nhíu chặt hàng lông mày, "Nghe điện thoại..... Mau nghe điện thoại đi!"

Sau một khắc, bên đầu kia điện thoại rốt cuộc nói được: "Này....."

"Phụ..... Hoàng, hoàng thúc!?"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

Ngự Thư phòng Lộng Phong quốc

Giờ phút này bên trong Ngự Thư phòng trang nghiêm tràn đầy hơi thở khản trương, phòng lớn như thế được phân thành hai bên, dieendaanleequydonn một bên đang căng thẳng bận rộn sửa sang lại tấu chương, mà đối thành một bên khác thì nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

"Thế nào, ngược lại các vị ái khanh nói hai câu đi!" Sắc mặt Phụng Nhâm Ngạo nặng nề đi tới đi lui trong thư phòng, không ngừng thúc giục người trước mặt hẳn.

"Dạ, hoàng thượng! Vì thần đang trao đổi kế sách trợn vện, kính xin hoàng thượng chờ chút lát....." Một đại thần người có mái tóc hoa râm hơi hơi run rẩy trả lời.

"Trao đổi, trao đổi! Các ngươi đều là học giả to lớn lưng lầy của Lộng Phong quốc ta, tinh thông thiên văn địa lý, cũng từng giải quyết không ít vấn đề khó khăn, chẳng lẽ lần này các ngươi không thể tìm ra phương án giải quyết hữu hiệu như trước kia sao!?" Phụng Nhâm Ngạo không nhịn được lớn tiếng nói.

"Chúng thần vô năng, hoàng thượng bớt giận!" Hoàng đế tức giận, thần kiêu ngạo chỉ quỹ xuồng đất hô to bớt giận.

"Bớt giận, bớt giận! Các ngươi không sớm ngày tìm ra một biện pháp, trăm bớt giận thế nào!? Hoàng đế mới xuất chinh bao lâu, đất phong hấn quản lý liền xảy ra vấn đề, các ngươi bảo trăm ăn nói với hấn thế nào, ăn nói với Xu nhi sắp trông coi đất phong thế nào!?" Vừa nghĩ tới vẻ mặt của Phụng Vũ Dực lúc giao đất phong cho hấn trước khi lên đường, Phụng Nhâm Ngạo liền tức giận, mặc dù nói trong thiên hạ đều là đất của vua, nhưng mà nơi này đã giao cho Xu nhi, mười mấy năm qua vẫn do hoàng đế thay mặt quản lý, cho tới bây giờ cũng không xảy ra loạn lạc gì, hôm nay đất phong vừa giao đến tay mình đã xảy ra vấn đề, điều này làm cho hấn không phụ lòng hoàng đế thế nào!

Hoàng đế nổi giận, hạ thần chỉ có rút cổ lại, trong lòng đều hy vọng hoàng thượng đừng dùng mình để khai đao hỏi tội mới phải.

"Hoàng thượng! Chuyện này dù sao cũng là thiên tai, đây cũng không phải là chuyện mà một hai người nói có thể giải quyết, chúng thần cũng không đủ sức xoay chuyển cả đất trời!" Cựu thần tóc bạc vừa bắt đầu nói chuyện lại chia vào lửa giận của Thánh thượng trả lời, "Chuyện xảy ra bất ngờ, chúng ta ai cũng không còn kịp phòng bị nữa, hiện tại phải làm cũng là tận lực cứu vãn, từ khi nhận được tin tức trên dưới cả nước cũng đã bắt đầu chuẩn bị dự phòng tai họa, quốc khố cũng tích cực chuẩn bị nhân lực và vật liệu, hiện tại chúng ta chỉ có thể hết sức vận chuyển đồ đến đất phong của công chúa!"

"Vãn ái khanh, lời ngươi nói trăm cũng hiểu, nhưng....."

"Reng reng reng..... Reng reng reng....." Một chuỗi tiếng kêu thanh thúy đột nhiên vang lên trong phòng.

Tất cả mọi người nhìn nhau, không biết là vật gì lại phát ra âm thanh.

"A! Điện thoại!" Phụng Nhâm Ngao sững sốt một chút, đột nhiên nghĩ đến vật Phụng Vu Dực ném cho hắn trước khi đi, kể từ sau khi bắt được cái "điện thoại" đó, Diệc nhi đã nài ép cậu trừ hai ngày đầu tiên hắn quán lấy đệ muội hội lung tung này kia ra, những ngày kế tiếp đều bị mấy vấn đề quấy nhiễu đến không có thời gian suy nghĩ tiếp đến vật đó nữa.

"Mau! Mau tìm ra cho trẫm!" Để quên ở cái xó nào đó, Phụng Nhâm Ngao vội vàng thúc giục người bên trong phòng tìm kiếm.

Rốt cuộc, trải qua một phen hỗn loạn, một tiểu thái giám môi hồng răng trắng hết sức lo sợ run tay nâng điện thoại vẫn còn vang lên đến trước mặt Phụng Nhâm Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Chương 2.2

Vội vàng nhận lấy, là ai đánh cũng chưa kịp nhìn, Phụng Nhâm Ngao liền nhấn phím gọi: "Này....." (vì hoàng thượng là người cô đại, chưa làm quen với điện thoại được bao lâu nên mình sẽ không dùng từ alo nhé)

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng Phụng Tĩnh Xu: "Phụ..... Hoàng, hoàng thúc!?"

"A, là Xu nhi!" Phụng Nhâm Ngao phát tay, khiến tất cả sững sờ đều lui ra ngoài.

"Hoàng thúc?" Đầu bên kia điện thoại, giọng điệu Phụng Tĩnh Xu có hơi nghi ngờ, "Điện thoại của phụ vương sao lại ở chỗ người vậy?"

"Hừ, nói đến chỗ này, Xu nhi, con có đồ tốt thế này, sao không cho hoàng thúc một cái!?" Vừa định nói thì bị Phụng Tĩnh Xu dẫn sự chú ý lực, Phụng Nhâm Ngao bắt mắt nói.

"Hoàng thúc, không lâu nữa người sẽ sớm biết thôi!" Phụng Tĩnh Xu không ngờ lúc này Phụng Nhâm Ngao lại lòi chuyện cũ ra, vội vàng hỏi: "Hoàng thúc! Người còn chưa nói sao điện thoại của phụ vương lại ở chỗ người đó!"

"A....." Nói đến chuyện này, Phụng Nhâm Ngao đuối lý, dù sao Phụng Vu Dực xuất chinh, mà hắn lại không nói cho Phụng Tĩnh Xu biết, quả thật có chút đuối lý. "Cái này, Xu nhi, chuyện như vậy không trách được hoàng thúc, là phụ hoàng con không để cho ta nói!" Vội vàng đẩy trách nhiệm.

"Hừ! Phụ vương không để cho người nói? Không để cho người nói gì? Không để cho người nói chuyện phụ vương xuất chinh!?" Phụng Tĩnh Xu tiến thêm một bước làm rõ.

Phụng Nhâm Ngao thể mới biết khi này bản thân để lộ dấu vết, vì vậy xấu hổ nói: "Cái đó, Xu nhi à, không phải phụ vương của con không để cho chúng ta nói, chỉ là, làm sao con biết chuyện này?"

"Hừ hừ! Hoàng thúc, người và phụ vương cũng nghĩ không đến chứ? Các người chỉ biết không để cho mẫu phi nói cho ta biết, nhưng các người quên mất công công và bà bà làm khách trong phủ, là bọn họ gọi điện thoại cho Thụ nhi không cần thận lỗ miệng nói đấy!"

Thật thất sách! Phụng Nhâm Ngao âm thầm chán nản, sao hắn lại không ngờ tới hai người đó!

Đột nhiên, cửa phòng đóng chặt truyền đến tiếng gõ cửa, "Không phải trầm đã để cho tất cả các người lui ra sao!?" Đang nói chuyện bị cắt ngang, giọng điệu Phụng Nhâm Ngao rất không tốt.

"Khởi bẩm hoàng thượng, là tấu sớ cấp bách truyền tới từ đất phong!" Thái giám giữ cửa cũng gấp đến độ giậm chân.

"Truyền!" Vừa nghe là từ đất phong tới, Phụng Nhâm Ngao cũng không kịp nói chuyện với Phụng Tĩnh Xu, vội vàng truyền người, thừa dịp tấu chương còn chưa tới thì tranh thủ thời gian nói với Phụng Tĩnh Xu: "Xu nhi à! Hoàng thúc xin lỗi con và phụ vương con, đất phong xảy ra chuyện!"

"Hoàng thúc, chuyện này con biết rõ, người đừng nóng vội, con đang chạy về!" Phụng Tĩnh Xu nghe giọng đầu bên kia điện thoại, vì vậy trước an ủi Phụng Nhâm Ngao, thuận tiện cũng định nghe tấu sớ cấp bách gì truyền đến từ chỗ đất phong.

"Hoàng thúc, hay là xem thử tấu sớ cấp bách trước đi!"

Đúng lúc, một thái giám nâng tấu sớ cấp bách trong tay bước vào bên trong.

Phụng Nhâm Ngao cầm lên lật hai trang, sắc mặt đột nhiên thay đổi, "Đây là xảy ra chuyện gì vậy!?"

"Hoàng thúc, trên đó nói gì?"

"Xu nhi, tình hình đất phong thật không tốt, đề Mịch La ở thượng du hai rất nghiêm trọng!" Về mặt Phụng Nhâm Ngao nghiêm túc nói với Phụng Tĩnh Xu ở đầu bên kia điện thoại.

Đê Mịch La là một đê lớn, chịu lực toàn bộ dòng chảy thượng lưu của sông Mịch đánh vào, địa hình thượng du sông Mịch rộng lớn, đường sông cũng rất rộng, mà phía dưới đê Mịch La, cũng là địa hình lấy bình nguyên làm chính, địa thế bằng phẳng, rất thích hợp trồng trọt cây lương thực. Sông Mịch chảy dọc theo Bạch Vũ và Tương Lý, bởi vì hai nhân tố địa thế và nguồn nước, xưa nay Bạch Vũ và Tương Lý là hai mảnh đất phong giàu có nhất trong ba mảnh đất của Phụng Tĩnh Xu, mà đê Mịch La được xây dựng ở nơi tiếp giáp của Bạch Vũ và Tương Lý, địa hình nơi này tương đối bằng phẳng hơn những khu khác, lại hơi có eo hẹp, địa thế Bạch Vũ khá cao, sông Mịch chảy qua Bạch Vũ tiến vào Tương Lý thì hình sông thu hẹp lại, ở đê Mịch La tạo thành một nơi hình phễu, sau khi đi qua đê Mịch La, theo địa thế Tương Lý phát triển, con sông eo hẹp lại phát triển ra, từ chỗ cao nhìn xuống, sông Mịch ở chỗ Bạch Vũ và Tương Lý nhìn tổng thể giống như một bình hồ lô, hoặc là dùng một cái đồng hồ cát để so sánh cũng không quá đáng. Tại địa thế này, sự tồn tại của đê Mịch La rất quan trọng, nếu như đê Mịch La có vấn đề, như vậy nước ở lòng sông rộng lớn trên thượng lưu lập tức tuôn trào toàn bộ đến chính giữa, rồi lại bởi vì địa thế mà không chảy được, cũng rất có thể trào khỏi lòng sông đánh thẳng vào đồng ruộng hai bên bờ.

Ngày thường lượng nói sông vừa vận thích hợp tưới cây nông nghiệp hai bên bờ, còn chưa phát hiện xảy ra vấn đề gì, nhưng hôm nay sông Mịch xuất hiện lũ, da.nlze.quy.do/nn nếu như nơi này có vấn đề, như vậy hậu quả cũng rất nghiêm trọng!

"Hoàng thúc, đê Mịch La có thể chịu nổi hay không?" Một câu của Phụng Tĩnh Xu nói trúng trọng điểm.

"Đê Mịch La mới được sửa chữa không lâu, hẳn có thể chống được, chỉ là, " Phụng Nhâm Ngao ngừng lại, "Nếu như trời mưa to vẫn kéo dài, cũng rất có thể....."

"Con biết rồi, hoàng thúc, vậy người có chuẩn bị người cứu viện và vật tư không?"

"Có thì có, nhưng từ nơi này đến Bạch Vũ, coi như ra roi thúc ngựa cả ngày lẫn đêm cũng cần mười đến hai mươi ngày....." Phụng Nhâm Ngao than thở, đây chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần! "Ta đã đề Tằng hoàng thúc của con chuẩn bị, chờ lát nữa là có thể lên đường."

"Khởi bẩm hoàng thượng, phó thống lĩnh đoàn kỵ binh Trương Liêm cầu kiến!" Ngoài cửa truyền đến tiếng thái giám thông báo.

"Trương Liêm? Hoàng thúc, sao Trương Liêm lại trở thành phó thống lĩnh đoàn kỵ binh rồi?" Nghe thấy tên tuổi người quen, Phụng Tĩnh Xu có chút ngạc nhiên.

"Truyền!" Phụng Nhâm Ngao cho truyền người yết kiến trước, lại giải thích với Phụng Tĩnh Xu: "Phụ vương của con xuất chinh, mang thống lĩnh của đoàn kỵ binh đi, dù sao cũng phải để lại một người trông coi đoàn kỵ binh chứ?" Sau đó lại nói cho nàng biết: "Bây giờ Trương Liêm phụ trách quản lý nhân lực chạy tới đất phong, vào lúc này, hẳn là hắn đã chuẩn bị xong, ta thấy lát nữa Tằng hoàng thúc của con sẽ tới ngay thôi!"

"Hoàng thúc, mọi người trước chờ một chút, sau nửa canh giờ con sẽ chạy về, người bảo Tằng hoàng thúc chờ một lát, đừng lên đường vội!" Phụng Tĩnh Xu vội vã nói xong, lập tức cúp điện thoại, chuyên tâm lên đường. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, vẫn nên gấp hoàng thúc trước rồi sau đó mới thương lượng đi!

Mặc dù rất nghi ngờ lời ns của Phụng Tĩnh Xu, thế nhưng khi Trương Liêm và Phụng Vu Tằng đi tới Ngự Thư phòng, Phụng Nhâm Ngao vẫn giữ hai người lại, thừa dịp thời gian chờ đợi lại căn dặn chuyện tiếp theo kỹ càng.

Sau nửa canh giờ, bên ngoài Ngự Thư phòng đột nhiên vang lên một trận ồn ào.

Phụng Nhâm Ngao đứng lên, vừa định hỏi thăm xảy ra chuyện gì, đã nghe thấy được tiếng ngựa hí. Tại sao lại có ngựa chạy trong hoàng cung? Hơn nữa còn đến gần Ngự Thư phòng như vậy?

Phượng Nhâm Ngạo và Phượng Vu Tường nhìn nhau, biết chắc có người xông vào, Trương Liêm rút kiếm ra, vừa muốn xông ra, cửa Ngự Thư phòng đã bị hai vó ngựa đập tung ra.

"Hoàng thúc!" Trong trận hỗn loạn, giọng Phượng Tĩnh Xu rõ ràng truyền đến.

"Là Xu nhi! Lui ra, tất cả đều lui ra!" Nghe được tiếng của Phượng Tĩnh Xu, Phượng Nhâm Ngạo vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng lớn tiếng đuổi cấm vệ quân đang theo sát Phượng Tĩnh Xu.

Thời gian chớp mắt, toàn bộ cấm vệ quân lui ra ngoài, chỉ để lại hai cánh cửa treo lơ lửng và một con ngựa toàn thân trắng như tuyết chứng minh hành động kinh người vừa rồi của Phượng Tĩnh Xu.

"Xu nhi! Sao con lại trở về! Lại nhanh như vậy!?" Phượng Nhâm Ngạo và Phượng Vu Tường vui mừng tiến lên đón.

"Hoàng thúc, con vừa được biết tình hình đất phong đã lập tức ra roi thúc ngựa chạy về từ bên Hí Triều quốc, tình huống bây giờ thế nào rồi?" Nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa, Phượng Tĩnh Xu đi thẳng vào vấn đề.

Ra roi thúc ngựa chạy về từ bên Hí Triều quốc? Phượng Nhâm Ngạo và Phượng Vu Tường hai mắt nhìn nhau, dù ra roi thúc ngựa thế nào cũng sẽ không nhanh như vậy chứ!?

Nhưng mà bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, hai người vội vàng cùng thảo luận với Phượng Tĩnh Xu.

"Bên đất phong còn chưa gặp phải lũ lụt nghiêm trọng như thế, " Phượng Nhâm Ngạo kể lại tình huống một lần nữa, "Nghiêm trọng nhất cũng chỉ có hơn hai mươi năm trước, lúc ấy sông Mịch xảy ra lũ lụt, gặp tai họa tương đối nghiêm trọng cũng là bên lãnh thổ Hí Triều quốc."

"Lần này mưa to, theo thời tiết xem ra, không thể dừng trong một chỗ được!" Phượng Vu Tường nói ra tin tức hần có được từ Ti Thiên giám.

"Chúng ta đã tập hợp khẩn cấp sáu vạn nhân thủ trong vòng hai ngày, chuẩn bị lập tức lên đường tiến về phía đất phong." Trương Liêm ở một bên bổ sung.

"Hoàng thúc, sáu vạn nhân thủ này, đều là những người nào?" Phượng Tĩnh Xu đột nhiên hỏi.

"Cái này con yên tâm, những người này đều là mấy đại hán có thân thể cường tráng, đi cứu viện không có vấn đề!" Cho rằng Phượng Tĩnh Xu lo lắng tư chất nhân thủ đi theo, Phượng Vu Tường vỗ ngực bảo đảm nói.

"Đại hán?" Sắc mặt Phượng Tĩnh Xu đột nhiên trở nên cực kỳ khó nhìn, "Hoàng thúc, các người đừng nói với con, các người phái những đại hán này đi đất phong!?"

"Có gì không đúng sao?" Thấy sắc mặt Phượng Tĩnh Xu khó chịu, Phượng Nhâm Ngạo cũng không để ý, chỉ hỏi thăm có chỗ gì không ổn.

"Dĩ nhiên không đúng!" Phượng Tĩnh Xu nhíu mày chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi, "Hoàng thúc, những đại hán này chỉ là người mà các người tạm thời tới phải không? Những người này vốn không đáng tin! Bọn họ không có tổ chức kỷ luật nghiêm minh, cũng chưa trải qua bất kỳ khảo nghiệm và tôi luyện nào, những người này, nhìn như cường tráng, trên thực tế một khi gặp phải vấn đề, rất dễ dàng phân tán lẻ tẻ!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 161: Chương 3

"Công chúa, toàn quân đã tập hợp xong, tùy thời đợi mệnh lệnh!"

Một lúc lâu sau, ngoài thành Sở Ương, Trương Liêm cung kính báo cáo với Phụng Tĩnh Xu.

"Có tuyển chọn người dựa theo yêu cầu của ta không?" Phụng Tĩnh Xu nghiêng người hỏi.

"Vâng, dựa theo công chúa phân phó, tất cả người nhà có người già, thê tử hoặc là con trai độc nhất đều không được sắp xếp, hơn nữa có hơn chín phần đều là tay bơi giỏi." Trương Liêm đã tòng quân nhiều năm, đây là lần đầu tiên nhận được mệnh lệnh làm chấn động lòng người như vậy. Hắn hiểu được, vị công chúa trước mắt này làm như vậy, trừ việc muốn cứu dân chúng bị tai nạn làm cho khốn đốn ra, càng cố sức tránh để nhiều gia đình gặp phải bi kịch, giảm bớt tổn thất. Một mệnh lệnh như vậy, sẽ khiến người trong quân lập tức nảy sinh ra nhiều cảm kích và ủng hộ đối với vị công chúa này.

"Được, để lại một vạn nhân mã và sáu vạn người còn lại cùng nhau hộ tống vật tư cả ngày lẫn đêm, chín vạn người còn lại chuẩn bị xong thì xuất phát!" Phụng Tĩnh Xu hài lòng ra lệnh.

"Công chúa, thuộc hạ có một chuyện không rõ, còn muốn xin công chúa chỉ rõ. . . . ." Sau khi Phụng Tĩnh Xu ra lệnh, Trương Liêm lập tức đưa ra sự nghi ngờ của mình.

"Có chuyện gì thì nói nhanh lên đi!" Phụng Tĩnh Xu cũng không phải là người không thoáng, thuộc hạ có điều nghi ngờ, đương nhiên có thể rộng rãi thay hắn giải thích.

"Đa tạ công chúa!" Trương Liêm ôm quyền cúi người, "Thuộc hạ không rõ là, chúng ta nhiều người như vậy, khoảng cách đất phong lại xa, làm sao có thể kịp thời chạy tới? Thuộc hạ chỉ sợ coi như chạy tới kịp. . . . ." Trương Liêm không có nói tiếp, trong lòng bọn họ cũng biết rõ, từ Sở Ương thành chạy tới Bạch Vũ, coi như con đường thông suốt, ít nhất cũng phải mất thời gian một tháng mới có thể đến. Một tháng, chỉ sợ đến nơi đó cũng chỉ có thể dọn dẹp tàn cuộc, nào còn có thể cứu tế?

Phụng Tĩnh Xu im lặng trong chốc lát, khóe miệng nở một nụ cười tự tin, "Trương phó thống lĩnh, nhìn vào đôi mắt của ta."

Không rõ chân tướng, Trương Liêm nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn Phụng Tĩnh Xu, vô ý va vào một vòng xoáy màu tím, cặp mắt lập tức trở nên mờ mịt, giống như là con rối bị người thao túng.

"Trương phó thống lĩnh, mười vạn nhân mã quân ta cả ngày lẫn đêm, khí thế kinh thiên chấn địa, ngày đi ngàn dặm, rốt cuộc đến sườn núi ngoài thành Bạch Vũ mười dặm tụ họp với một thế lực trợ giúp khác ở dân gian. . . . ." Giọng trầm trầm, chậm rãi thời điểm tướng lĩnh trước mắt, khi hắn thuận theo nhắm hai mắt lại, Phụng Tĩnh Xu biết, năng thời điểm thành công.

Ngẩng đầu, mười vạn quân mã đen ngòm một mảnh trước mắt, cũng là yên tĩnh lạ thường. Mặt trời chói chang dần dần lặn xuống phía tây, tản ra ánh sáng vô cùng nóng chiếu vào đội quân này, mờ hồ lộ ra màu đỏ.

Phía trước mười vạn quân mã, là một bóng dáng màu đỏ, kính cẩn cúi xuống, tay tỏa ra ánh sáng màu đỏ (là Hồng Linh Lung, nhưng trong tiếng trung, 'hồng' này có nghĩa là màu đỏ), giữ một luồng sáng màu đỏ, từng đợt tia sáng li ti, vây quanh từng binh lính, trong mắt bọn họ mơ màng đều nổi lên tia sáng màu đỏ.

Phụng Tĩnh Xu tự nhiên cười một tiếng, giờ tay bắt đầu kết ấn.

Đây là biện pháp duy nhất nàng nghĩ ra, mặc dù Thẩm Xu Văn một lần tối đa chỉ có thể chứa một vạn người, nhưng dù là một vạn người cũng được, chỉ cần trước tiên đưa người tới cứu thành Bạch Vũ, còn lại đuổi theo cũng không phải là không thể. Theo kế hoạch của Phụng Tĩnh Xu, trước đưa một vạn người đến thành Bạch Vũ, lại dùng tiên thuật còn dư lại không nhiều gọi phương tiện giao thông hiện đại đã được chế tạo trong Thẩm Xu Văn ra —— ô tô, để đưa tất cả những người còn lại qua. May mà ban đầu khi xây dựng đường trong lãnh thổ Lộ Phong quốc nàng có nơi lựa chọn khác xây dựng con đường chuyên dụng của mình, cũng vì một ngày như bây giờ, vốn dùng để cho mình cảm nhận một chút cảm giác chạy ô tô ở cổ đại, không ngờ đường ô tô lại không thành, nhưng bây giờ phải dùng đến cho việc khác.

Bình tĩnh, Phụng Tĩnh Xu bắt đầu lầm nhảm khẩu quyết, trong mười vạn người, Hồng Linh Lung phát tay, ánh sáng đỏ từ từ nổi lên, bao phủ toàn bộ một vạn người ở giữa, Hồng Linh Lung cũng dần dần bay lên cao, chuẩn bị tiến vào Thẩm Xu Văn.

Đột nhiên, Hồng Linh Lung tỏa ra ánh sáng chói mắt, trong lòng Phụng Tĩnh Xu kinh sợ, ngẩng đầu nhìn lên, bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Bóng người, khắp trời đều là bóng người được ánh sáng đỏ bao phủ, mười vạn nhân mã, trừ một vạn người vừa được chọn ban đầu ra, tất cả chín vạn người khác cũng đều bay lên!

Xảy ra chuyện gì vậy! Rõ ràng nàng chỉ chọn một vạn người mà! Hơn nữa dựa vào năng lực bây giờ của nàng, Thẩm Xu Văn cũng chỉ có thể chứa một vạn người, sao lập tức tất cả chín vạn người khác đều bay lên!?

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Hồng Linh Lung tỏa ra ánh sáng mãnh liệt hơn, ngón tay tản ra nhiệt độ nóng kinh người, tựa như chịu quá nhiều năng lượng, bởi vì không tiêu hóa được mà gần nổ tung.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Phụng Tĩnh Xu nhắm chặt hai mắt, vội vàng niệm chú ngữ.

Khi nàng mở mắt ra lần nữa, trước mắt đã không còn vật gì, mười vạn nhân mã, tất cả đều tiến vào trong Thâm Xu Văn.

Ông trời ơi! Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Phượng Tình Xu ngạc nhiên nhìn Thâm Xu Văn trong tay mình một lượt, nó có bao nhiêu năng lực sao chủ nhân như nàng lại không biết chứ, nhưng tất cả mọi việc hôm nay, lại giống như đang nói cho nàng biết, nàng còn chưa hiểu rõ về nó.

"Hong, sao lại thế này?" Phượng Tình Xu dùng tâm ngữ (ý là hỏi trong lòng, dạng như truyền âm) hỏi thăm Hồng Linh Lung.

"Chủ nhân, thuộc hạ không biết, chỉ biết là đột nhiên tiếp thu được một cỗ lực lượng cường đại mà tinh khiết, có cỗ lực lượng này trợ giúp, không chỉ năng lực và cấp bậc của thuộc hạ tăng lên một cấp, ngay cả Thâm Xu Văn cũng mở rộng không chỉ một lần." Trong đầu vang lên giọng của Hồng Linh Lung.

"Lực lượng cường đại?" Phượng Tình Xu cau mày, sao có thể chứ? Ban đầu khi tới cái thế giới này Ngọc đế đã nói với nàng, nơi này cũng không có thần linh lực lượng kì lạ nào! "Người không tra được lai lịch của cỗ lực lượng kia đã tiếp nhận lung tung!?"

Giờ phút này trong giọng điệu của Phượng Tình Xu tràn

đầy nghiêm nghị, nếu thật sự như vậy, vậy thì người quản lý trong Thâm Xu Văn, nên tập lại lần nữa, Hồng Linh Lung không có sức phán đoán, làm việc lung tung, không phải người mà nàng cần.

"Thuộc hạ không dám!" Hồng Linh Lung lập tức sợ hãi trả lời, "Thuộc hạ cảm nhận được cỗ lực lượng này rất quen thuộc hơn nữa còn không có ác ý, cho nên mới tiếp nhận!"

"Rất quen thuộc!?" Lần này Phượng Tình Xu lại càng không khó hiểu, có lực lượng gì mà Hồng Linh Lung quen thuộc đây? Chẳng lẽ là người có cỗ lực lượng này đang ở bên cạnh nàng, cho nên nó mới sẽ cảm thấy quen thuộc?

Sắc trời càng tối, Phượng Tình Xu không còn kịp suy nghĩ nhiều nữa, gọi một trận gió đến, cũng không để lại một vạn nhân mã, một lần nữa theo gió mà đi. . . . .

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện ****

Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện ****

Hi Triều quốc

Nhanh chóng tiến vào trong hàng ngũ, có một bóng dáng toàn thân mặc áo khoác ngoài màu đen, bởi vì đội ngũ đang đi về phía trước, cũng bởi vì thân phận của người kia, vì vậy cũng không có ai chú ý tới sự khác thường của hắn.

Một lòng hai việc, vừa chú ý đường xá vừa yên lặng niệm chú ngữ, sắc mặt Phượng Hoàng dần dần trở nên trắng bệch.

"Chú nhân! Chú nhân!" Hỏa Phượng nhảy ra từ trong đám, "Chú nhân, người không sao chứ! ?"

"Không sao." Giọng Phượng Hoàng suy yếu trả lời, "Sao rồi?"

"Chú nhân, người yên tâm đi! Linh Lung không nghi ngờ ta, đã tiếp nhận toàn bộ lực lượng, hiện tại nữ chú nhân đã mang tất cả mọi người đi rồi, đang chạy tới!" Hỏa Phượng báo cáo.

"Thật tốt quá. . . . ." Phượng Hoàng thở ra một hơi, "Hỏa Phượng, bây giờ người nhanh chóng trở lại chỗ Tĩnh Xu đi!"

Vừa nghe đến phải trở về, Hỏa Phượng lo lắng vỗ cánh, "Chú nhân! Còn chưa tới ba ngày, sao người lại bảo ta về rồi!?" Mặc dù nó cũng thích nữ chú nhân, nhưng nó là một phách của hắn, bất luận thế nào, quan hệ giữa hắn với nó phải gần gũi nhất chứ!

"Người cũng biết, ta hao phí quá nhiều pháp thuật, hôm nay đã không có sức duy trì bày phách đầy đủ, chỉ có thể

ngồi nghỉ một khoảng thời gian, đợi lần sau khôi phục lại, hơn nữa, hiện tại Tĩnh Xu cần người trợ giúp, nhất là trở về bảy phách của người, hôm nay đã có một phần pháp lực trên người ta, người lại trở lại trên người nàng sẽ khiến việc tu hành của nàng tiến thêm một tầng." Phương Hoàng phân tích nói.

"Nhưng. . . . ." Hỏa Phương còn muốn nói điều gì, mắt Phương Hoàng đã hơi mờ, "Hỏa Phương, đi nhanh! Chờ lát nữa ta cũng cần nghỉ ngơi, đừng để lúc nghỉ ngơi ta còn phải lo lắng cho Tĩnh Xu!"

"Vâng" Hỏa Phương buồn buồn đồng ý, sau đó vỗ cánh bay đi, bay ra khỏi từ ba hồn bảy phách của Phương Hoàng, chạy về phía Long Phong quốc.

Cảm thấy Hỏa Phương rời đi, Phương Hoàng yên lòng thì thầm nói: "Tĩnh Xu, cuối cùng cũng có thể giúp đỡ nàng. . . . ."

Phía trước truyền đến tiếng của Phong Thanh: "Toàn thể nghỉ ngơi tại chỗ một nén nhang!"

Phương Hoàng dần dần cảm thấy mơ màng, ý thức cũng càng ngày càng mờ hồ. . . . .

"Thư nhi, đệ còn chịu nổi không?" Ngay từ khi bắt đầu phát hiện Phương Hoàng khác thường, Phương Duy Tĩnh cười ngựa đi tới bên cạnh hấn dò hỏi.

Hôm nay Tuân Thư biến hóa hấn nhìn vào trong mắt, không thể không nói là khiếp sợ, nhưng hấn còn đến chưa kịp tìm tòi nghiên cứu, dieendaanleeguuydonn liền bị mấy

chuyện tiếp tục tại ngoại y muốn cắt ngang, hôm nay cũng không phải là lúc cần thận nghiên cứu, chỉ là Phượng Duy Tĩnh biết, chỉ cần Tuân Thư vẫn là Tuân Thư đó của Tĩnh nhi, vậy là đủ rồi.

Đối mặt với Phượng Duy Tĩnh hỏi thăm, người trước mắt im lặng.

Phượng Duy Tĩnh có chút cảm thấy không đúng, lại mở miệng nói: "Thư nhi, đệ làm sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào không? Có muốn để Long Quý đến xem thì không?"

Giống như bị lời nói của Phượng Duy Tĩnh đánh thức, thân thể người trước mắt đi phía trước hơi nghiêng, tựa như lúc ngỗng ngừ gà ngừ gật mắt thẳng bằng sắp ngã xuống.

"Thư nhi!" Phượng Duy Tĩnh kinh sợ, trực tiếp đưa hai tay ra.

Thân thể lại hơi nghiêng về phía trước, giống bị thức tỉnh, dưới áo choàng màu đen truyền đến một giọng nói trong trẻo: "Ai nha, hôm nay sao lại tối như vậy?"

Theo giọng nói, người trước mắt ngẩng đầu lên, khắc sâu vào trong mắt Phượng Duy Tĩnh là một đôi mắt trong suốt ngậy thơ.

"Ah, Tĩnh ca ca, bây giờ chúng ta phải đi đâu vậy?" Lại cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng hét lên kinh ngạc:

"A! Sao đệ lại mặc y phục xấu xí như vậy!?" Kêu lên, Tuân Thư nhăn mặt vội vàng cởi áo choàng trên người xuống, lộ ra y phục đỏ lừa bên trong. Đối với hắn mà nói,

không, bị ai ý phải là của bên trong. Liệu có như thế, không phải là trang phục màu đỏ, cũng bị thuộc về phạm vi "xấu xí", dĩ nhiên, không tính Phượng Tĩnh Xu và người bên cạnh nàng.

Đôi mắt với Tuấn Thư trước mắt, Phượng Duy Tĩnh có chút kinh ngạc.

Đây, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Thư nhi này với Thư nhi trước kia hình như là một người, nhưng hôm nay Tuấn Thư mang đến cho hắn một cảm giác rõ ràng giống như là một người khác, một người khác thông minh cơ trí, đại khí trầm ổn. Khi đó trong mắt Tuấn Thư thoáng hiện tia sáng, khiến Phượng Duy Tĩnh cảm thấy rất quen thuộc, khiến hắn nhớ lại trước kia tình cờ nhìn thấy trong mắt Tuấn Thư lóe lên tia sáng, vừa giống ngày đó đôi mắt với phụ vương và mẫu phi —— ách! Hiện tại phải gọi là nghĩa phụ và nghĩa mẫu đi? Dù sao hắn đã công bố thân phận chân chính của mình —— tựa như giọng điệu và khí thế của hắn (Tuấn Thư) khi đôi mắt nghĩa phụ và nghĩa mẫu làm cho người ta kinh ngạc (sao ý này thấy lạ lạ ấy?!!). Trước khi lên đường vẫn còn là Thư nhi điềm tĩnh, sao lần này lại biến trở lại rồi? Không lẽ là trúng tà?

Nghĩ tới nghĩ lui, Phượng Duy Tĩnh vẫn suy nghĩ không thông suốt, chẳng qua nếu như Tuấn Thư thật sự trúng tà, hắn không thể nào khoanh tay đứng nhìn, vẫn nên quan sát một thời gian, chờ xác định rồi lại nói với Tĩnh nhi sau!

Đang nghĩ ngợi, phía trước truyền đến lệnh lên đường. Phượng Duy Tĩnh hồi hồn, phát hiện Tuấn Thư đang mở một đôi mắt tinh khiết mắt đánh giá xung quanh, đầy

mắt có chút nghi ngờ và hoảng sợ lúc không thấy được
Phượng Tịch Xu.

Giọng điệu chậm rãi, Phượng Duy Tịch an an iìi nói:
"Đừng sợ, chúng ta đang tiến về phía đất phong của Tịch
nhi, nơi đó đã xảy ra chuyện, chúng ta phải nhanh chóng
chạy tới." Vừa nghĩ, rồi nói với hắn: "Nếu như đệ không
thể đuổi theo, ta sẽ phải hỏi người của ta hộ tống đệ đi
sau!" Không biết sao, đối mặt với Tuân Thư trước mắt,
Phượng Duy Tịch lại không khỏi muốn chăm sóc hắn,
rõ ràng trước kia cũng không nghĩ tới phải đặc biệt đối đãi
với hắn.

Vậy mà thường ngày Tuân Thư đơn thuần khả ái cũng
có lúc kiên cường, vừa nghe thấy đất phong của Phượng
Tịch Xu đã xảy ra chuyện, Diệc nhi da nẻ q u u ydo n
lại nghe thấy Phượng Duy Tịch nói muốn để cho hắn đi
sau, lập tức mãnh liệt lắc đầu, "Thư nhi có thể! Tịch ca
ca đừng lo lắng! Chúng ta hãy nhanh chóng chạy tới đất
phong của tỷ tỷ đi!"

Cặp mắt tìm tới nhìn về mặt kiên nghị của Tuân Thư,
cuối cùng Phượng Duy Tịch gật đầu, nói với hắn: "Vậy
đệ phải đi theo sát chúng ta biết không? Có cái gì khó chịu
phải nói ra để cho chúng ta biết!"

"Dạ, Thư nhi biết! Chúng ta đi thôi!" Tuân Thư đồng
ý, vung roi ngựa trong tay.

Rất nhanh, cả đội ngũ lại bắt đầu lên đường.

Chương 162: Chương 4

Dưới bầu trời tối đen, những giọt mưa lạnh lẽo không ngừng rơi xuống, gió lớn gào thét, thổi những luồng khí lạnh khiến người ta run rẩy.

Trong trận mưa gió gầm thét, một đám người quần áo lam lũ mặt không biểu cảm, cặp mắt mờ mịt đi về phía trước, trong đám người thỉnh thoảng xen lẫn tiếng la khóc sợ hãi của đứa bé và tiếng nước nở khiến người ta đau thương.

Gió lạnh vẫn vô tình tàn phá thân thể đang co ro lại của bọn họ, bọn họ cũng vẫn thần thờ tiến lên một bước một bước di chuyển. Phải đi đâu? Phải làm cái gì? Nơi nào là điểm cuối?

Không biết, không biết, bọn họ cái gì cũng không biết. . . . .

Không hiểu tại sao vốn là cuộc sống hạnh phúc lại lập tức biến thành như vậy? Không hiểu tại sao một khắc trước vẫn là cảnh tượng gia đình cười vui, sau một khắc đều là thê tử ly tán, cửa nát nhà tan? Không hiểu tại sao mới nhìn thấy đồng ruộng hoa màu xanh biếc cười đến thỏa mãn, tại sao trong nháy mắt đã bị mưa to cùng với lũ lớn tràn đầy trời đất ập tới cuốn đi đến mất thần trí?

Hôm nay, nhà không phải là nhà, thành không phải là thành, bên tai là tiếng nước chảy ào ào, trong mắt là nước lũ cuộn cuộn, những người thoát được như bọn họ nên đi nơi nào? Nơi nào mới có thể cứu vớt được bọn họ?

"Hu hu hu. . . . . nương, nương. . . . . Tiểu Hồng đói. . . . ." Một nữ hài mang vẻ mặt đầy nước mắt, hai bím tóc sừng dê xiêu xiêu vẹo vẹo, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo nắm lấy tay phụ nhân bên cạnh.

Phụ nhân nghe thấy đứa bé khóc thút thít kêu, trên mặt tràn đầy nước mắt chua cay, nàng ngồi chồm hóm xuống dùng hai tay bị nổi phù lau nước mắt trên mặt nữ hài, móc một phần củ cải khô nhỏ giấu nước từ trong lòng ra hơi hơi run rẩy đưa tới trước mặt nó: "Con, ăn nhanh lên một chút, a, đừng để đói bụng."

Tiểu cô nương vừa nhìn thấy miếng củ cải khô trắng, cặp mắt lập tức dần hiện ra tia sáng đói khát, tay nhỏ bé bản thủ lập tức bắt được thức ăn duy nhất trước mắt, mở miệng thiếu chiếc răng khêh cắn một miếng "rộp" nhỏ, trên mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn.

"Ừng ực ~" Tiếng nuốt nước miếng lặng lẽ vang lên, mấy nam hài gần tiểu cô nương khát vọng nhìn chằm chằm miếng củ cải khô in dấu răng kia, không tự chủ được nuốt từng ngụm nước bọt.

Trong miệng cẩn thận ngậm miếng củ cải khô, tiểu cô nương không nỡ nuốt xuống, đây là lần đầu tiên sau hai ngày bọn họ ăn được đồ, trước đó bởi vì vội vàng nên cái gì cũng không mang theo, dọc theo đường đi thứ có thể ăn cũng đã ăn hết rồi, đi theo họ cũng có rất nhiều người ngã xuống, cũng không dậy nổi nữa. Người đi cũng từ một đám đông ban đầu mà từ từ biến thành chừng năm trăm người hôm nay, hiện tại, mọi người ngay cả ăn cũng không có. . . . .

Cẩn thận nhai lại miếng ăn duy nhất trong miệng, tiểu cô nương hiểu chuyện đưa bàn tay nhỏ non nớt lên, nói với mẫu thân đang nén lệ trước mặt: "Nương, người cũng ăn đi."

Nghe vậy, nước mắt phụ nhân càng tuôn rơi, môi nàng run rẩy khàn khàn giọng nói: "Bé ngoan, nương không đói bụng, nương không cần ăn, tự con ăn đi. . . . ."

Tiểu cô nương tin là thật, vui mừng cắt nửa miếng củ cải khô vào trong lòng, trong miệng lẩm bẩm: "Nương không ăn thì trước hết cắt ở chỗ Tiểu Hồng, Tiểu Hồng phải để lại cho phụ thân ăn."

Phụ nhân nghe vậy toàn thân run lên, nỗi đau tràn lan trong lòng không thể kiềm chế. Con à, con đã còn cha đâu! Cha của con đã sớm không còn nữa. .

"Râm. . . . . Râm. . . . . Am. . . . . Am. . . . ."

Là tiếng cái gì! ? Tại sao nàng cảm thấy huyết dịch cả người đều sôi trào! ? Tại sao nàng không tự chịu được mà hưng phấn! ?

Một bóng dáng nhỏ nhắn thành linh bay tới, đập ầm ầm ở trên người của nàng, đẩy nàng dờn tại chỗ.

Nàng giật mình, bế đứa bé lên, nhìn một đoàn người vẫn đánh lẫn nhau ở trước mặt, nuốt nước miếng, cổ họng không kiềm được mà run rẩy, di@en*dyan(lee^qu.donnn) nàng hít sâu một hơi, run run rẩy rẩy kêu lên: "Dừng. . . . . Dừng đánh. . . . ."

Đáng tiếc, giọng nhỏ bé của nàng ở trong cơn gió táp mưa rào này vốn không người nào có thể nghe được.

"Dừng đánh. . . . . Dừng đánh nữa. . . . ." Nàng lại đề cao giọng, nhưng vẫn không có người nào để ý đến nàng.

Cúi đầu, nàng tự mình động viên nói: "Dừng nản chí, một lần nữa, một, hai, ba. . . . ." Hít sâu một hơi, hai mắt nhắm lại, tiếng hét lao ra cổ họng: "Dừng đánh nữa!!!"

"Ồ ồ. . . . . Hô ——" Gió gầm thổi qua bên tai.

"À ồ. . . . . Ồ ồ ——" Mưa đập vào gò má.

Trước mặt đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh.

Trong thiên địa giống như đã khôi phục lại loại yên lặng như nước.

Nàng cẩn thận từng li từng tí mở mắt, không tin người trước mắt sẽ bị giọng nói của mình hét ngừng lại. Từ từ từ mở mi mắt ra, đập vào là một hình ảnh kỳ lạ.

Yên lặng.

Đều yên lặng rồi.

Tất cả mọi người ngừng động tác trong tay, cổ họng gào thét giống như bị người đột nhiên xé ngang thanh quản mắc cổ họng phun không ra, vẻ mặt dữ tợn, khổ sở, phẫn hận, mê mang trên mặt, tất cả đều như bị phù phép im lìm bất động, ánh mắt của bọn họ, đồng loạt nhìn về phía một hướng. . . . .

" Ầm. . . . . Ầm. . . . . Ầm. . . . . "

Lại tới, lại là âm thanh đó!

Toàn thân run rẩy một hồi, thiếu nữ từ từ bò dậy trong bùn đất, xuyên qua đám người dờ dẫm, chạy tới phía trước, lắng nghe âm thanh khiến cho người kích động.

" Ầm. . . . . Ầm. . . . . "

Cần, âm thanh đó càng gần!

Toàn thân không ngừng phát run, hai mắt nàng tròn xanh, trái tim đập "Thình thịch! Thình thịch!" kịch liệt, Dieenndkdan/leeeguhydnnn là mũi phập phồng tiếng thở dốc.

Đâu rồi cuộc là âm thanh gì? Tại sao phải khiến nàna lại

không kiềm chế được mà kích động như thế? Ngay cả gió rét ào tới trước mặt đường như cũng phải nhường đường vì thứ đó, làm cho người ta cảm thấy không thể ngăn cản!

"Rầm! Rầm! Rầm!" Là cái gì? Đó là. . . . . âm thanh bước đi? Là tiếng bước chân đi về phía trước! ?

"Soạt! Soạt! Soạt!" Hít sâu một hơi, dường như nàng thấy được cảnh tượng ngàn vạn môn khôi giáp ma sát nhau. . . . .

"Lộc cộc! Lộc cộc! Lộc!" Đây. . . . . đó là. . . . . đó là tiếng bước chân của ngựa! ! !

Trong mưa gió mờ mịt, bầu trời phương xa thật giống như càng thêm âm trầm, trời đất như chạm vào nhau, càng thêm nặng nề, giống như bị thứ gì dùng sức kéo về phía sau, dường như muốn nhào trời và đất thành một khối, từ đó không có trời, cũng không có đất, trên thế giới chỉ còn lại. . . . . bọn họ!

Thời gian giống như bước đi thong thả rất chậm, lại thích giống như trôi qua rất nhanh, chỉ trong chớp lát, một đội ngũ đen ngòm, mang theo khí thế sắc bén giục ngựa chạy đến.

Người! Thật nhiều người!

Ngựa! Thật nhiều ngựa!

Con ngựa kia tựa như người, xếp hàng thật chỉnh tề, người cưỡi ngựa bị nước mưa thấm ướt toàn thân nhưng không có một chút dao động, người và ngựa nắm rạp chằng chịt, lấy

khí thế rung chuyển trời đất chạy đến.

Toàn thân thiếu nữ lay động cúi đầu, nàng nhìn thấy, trên bùn đất, từng vũng nước nhỏ bị chấn động động bắn ra, nước bùn văng khắp nơi.

"Ầm!" Người phía sau bị trận thế kinh người này làm cho kinh ngạc, không khỏi nhũn chân, đặt mông lui về phía sau ngã ngồi xuống.

Lại một lát, phía trước rớt cuộc có thể nhìn thấy người. Nhưng làm thiếu nữ kinh ngạc chính là, phía trước lại là một nữ nhân!

"Ầm! Ầm!" Đất rung chuyển, rớt cuộc dừng lại trước đám người vì gặp cảnh nguy mà trốn chạy.

Khi đội ngũ ngừng lại, thiếu nữ càng thêm kinh ngạc, bởi vì nữ nhân trước mặt nàng, rõ ràng là thiếu nữ không chênh lệch bao nhiêu tuổi so với nàng!

Chỉ thấy một thân thiếu nữ áo đen gọn nhẹ, dinendian.logidJon trên mặt mặc dù thấm đầy nước mưa, nhưng không ngăn được một thân uy nghiêm và khí phách của nàng.

Chỉ thấy nàng đi đến gần phía trước, giọng điệu lộ ra uy nghi truyền tới: "Đây là đang làm gì?"

Không có người nói chuyện.

Tất cả mọi người bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người, há hốc mồm cứng lưỡi ấp úng không nói được.

Cặp mắt thiếu nữ áo đen lướt qua, rơi xuống trên người nữ hài trước mặt, "Người đến nói, đây là xảy ra chuyện gì!?"

Nữ hài run lên, hít sâu một hơi, sang sàng nói: "Một nita miếng củ cải khô dẫn tới một cuộc huyết án."

Thiếu nữ áo đen hơi híp mắt, không khỏi nhìn lên nhìn xuống đánh giá nữ hài trước mặt.

Đột nhiên, nàng lên tiếng hỏi: "Người tên là gì?"

Thiếu nữ sững sờ, chột trả lời: "Tư Khấu Ung."

"Tư Khấu Anh?" ('Anh' trong 'anh đào' đồng âm với 'ưng' trong 'chìm ưng': [y ʌ ŋ]) Ba chữ ở trong miệng quay một vòng, "Tên rất đẹp."

"Không phải anh trong hoa anh đào, " Thiếu nữ cau mày sửa lại, "Là hừng ưng bay lượn vạn dặm!" Rõ ràng, khí thế ngất ngao.

"Tư Khấu Ung?" Trong mắt tán ra tia sáng thưởng thức, "Tên rất hay! Bậc nữ nhân không thua đáng mày râu! Cha mẹ của người cho cho người cái tên rất hay và rất đáng mong đợi!"

Tư Khấu Ung gật đầu chào, "Đa tạ khích lệ!" Cũng không khiêm tốn đón nhận sự tán dương của thiếu nữ trước mặt.

"Tư Khấu Ung, người tới nói cho ta biết,

da.nlze.qu;ydro/nn " Thiếu nữ áo đen kéo chặt dây cương, con ngựa tùy theo dờn hai bước, "Các người từ đâu tới?"

Nhắc tới đây, hai mắt Tư Khấu Ung buồn bã, "Chúng ta đến từ thành Bạch Vũ."

"Các người chạy nạn đến sao! ?" Thiếu nữ hỏi lần nữa.

"Đúng vậy. . . ." Giọng Tư Khấu Ung tràn đầy khổ sở.

"Hiện giờ thành Bạch Vũ có bao nhiêu địa phương bị nước lũ cuốn đi?"

"Cụ thể ta không biết, chỉ biết mọi người từ một trấn chạy trốn tới một trấn khác, sau đó sẽ trốn ra khỏi thành. . . ."
." Lúng ta lúng túng trả lời, Tư Khấu Ung dăm mình trong kỷ ức hơn mười ngày đáng sợ mà gian nan.

"Nói như vậy có thể gần một nửa trấn thành Bạch Vũ gặp phải nguy hiểm rồi. . . ." Thiếu nữ áo đen cau mày, quay đầu nhỏ giọng trò chuyện với một nam tử mặc quân trang khác.

Tư Khấu Ung nhân cơ hội lặng lẽ quan sát đội ngũ trước mặt, trong lòng âm thầm chặc lưỡi kinh hãi, đây là đội ngũ gì! Trong mưa gió lớn như vậy bọn họ lại có thể không nhúc nhích, ngay cả những con ngựa kia cũng đứng yên, giống như không có mệnh lệnh của chủ nhân thì sẽ không hoạt động, đây thật là không thể tưởng tượng nổi!

Đang lúc Tư Khấu Ung than thở, người thiếu nữ kia lại quay lại.

"Tư Khấu Ung, ta hỏi người, các người gặp nạn, tại sao không nhờ thành chủ giúp đỡ để cho hân sắp xếp cho các người ra khỏi thành, ngược lại tự mình bỏ thành trốn đi?"

"Thành chủ!?" Tư Khấu Ung nghe thấy nhắc tới Thành chủ, trên mặt lập tức hiện đầy vẻ phẫn hận, "Phi! Đừng nhắc tới tên cầu vạt đó! Dieendaanleequuydonn Vừa xảy ra chuyện hân đã mang tất thứ đáng giá trong phi chạy rồi! Cái tên cầu quan đó còn chạy trốn nhanh hơn so với người khác! Nếu không phải không tìm được người, sao chúng ta lại chạy đi!"

Nghe vậy, trong mắt thiếu nữ lóe lên một tia kinh ngạc và sát ý, "Trương Liêm!"

"Có thuộc hạ!" Người mới vừa thảo luận với nàng giục ngựa tiến lên.

"Đã xảy ra chuyện gì!? Tại sao thành chủ thành Bạch Vũ lại bỏ thành mà chạy!?" Giọng điệu chất vấn kia, bao hàm sát ý, làm cho người ta không khỏi lạnh xương tủy.

"Khởi bẩm công chúa, thuộc hạ không biết!" Trương Liêm xuống ngựa, quỳ trên mặt đất xin tội: "Công chúa thứ tội! Trước đây thuộc hạ cũng không chú ý qua tình huống của thành, trước đó là do vương gia giao phó người đến tiếp quản thành Bạch Vũ, nhưng là kẻ từ vương gia xuất chinh thuộc hạ lại không thể biết được tình huống! Chỉ mơ hồ nghe nói qua hình như là phái người mới tới tiếp nhận!"

"Người mới? Là người của ai? Thật không nỡ lại lớn

mặt như vậy, dám chẳng thêm quan tâm con dân của bản cung!" Cẩn rằng quát hỏi từng chữ, lạnh lùng nghiêm nghị.

"Hồi công chúa, thành chủ tân nhậm Đoạn Hồng Văn chính là môn hạ của tể tướng đại nhân!"

"Tể Tướng! Người được đẩy Vu Lam! Nợ này bản cung nhớ kỹ!"

Ngạc nhìn người cười ngạo, Tư Khấu Ung không thể tin vào tai của mình.

Bọn họ. . . . . đang nói cái gì? Người nam nhân kia giống như đang gọi người thiếu nữ kia. . . . . là công chúa?

Lại nghe thấy bọn họ đang nói chuyện, Diệp Nỉ da nỉ e ngại y do n Tư Khấu Ung cẩn thận từng li từng tí hỏi:

"Các người. . . . . nói gì? Cái gì. . . . . công chúa? Ai là công chúa?"

Hai người đang nói chuyện với nhau nghe được lời Tư Khấu Ung nói, đồng loạt quay đầu lại.

"Phượng Trạch công chúa trên cao, bọn người còn không nhanh tới bái kiến!"

Quát to một tiếng, chấn kinh làm mọi người bối rối.

Phượng Trạch. . . . . Công chúa? Lĩnh chủ đất phong của . . . . . bọn họ!?

Chương 163: Chương 5

Nếu như Trương Liêm muốn thấy được cảnh tượng vạn người quỳ lạy như hoàng thành, vậy có thể hắn sẽ phải thất vọng rồi.

Chừng năm trăm người, không có một người phát ra tiếng động, tất cả đều ngây ngốc nhìn thiếu nữ cười tuấn mã tới trước phía trước.

Một con ngựa trắng toát như ngọc, một bộ áo đen thâm trầm khí phách, tơ vàng tùy ý nổi lên trang phục đen bóng, phượng hoàng lửa bay lên, ở trong bóng tối tận tình phi nhanh. Do áo bào quanh quần mà lên, đến tận cổ áo, phượng hoàng lửa màu vàng kia, cho dù ở dưới trời mưa đen âm u như thế cũng có thể nhìn thấy nó đang chiếu lấp lánh, thật giống như muốn xông ra tận trời xanh xua tan bóng tối!

Mười vạn quần mã, năm trăm dân chúng, toàn bộ yên lặng trong cơn mưa to. Một phe là kỷ luật nghiêm minh yên lặng, một phe là khiếp sợ kinh ngạc không thôi.

"Các người. . . ." Trương Liêm cau mày, vừa muốn tiến lên quát lớn, lại bị một bàn tay chặn lại.

"Công chúa điện hạ?" Hắn nghi ngờ nhìn về phía Phụng Tĩnh Xu.

Phụng Tĩnh Xu quay đầu cười cười, nói: "Trương Liêm, bọn họ là con dân của ta, không phải đầy tớ, nếu như bọn họ nguyện ý, có thể không quỳ lạy, tương tự, bọn họ cũng có thể gọi thẳng tên của ta."

"Này, vậy làm sao có thể! ?" Trên mặt Trương Liêm đầy vẻ kinh ngạc, "Công chúa! Người chính là công chúa hoàng gia vô cùng tôn quý, đừng nói dân chúng tầm thường, cho dù bách quan triều đình thấy người đều phải hành lễ quỳ lạy, đừng nói chỉ là gọi thẳng tên của người!"

Phụng Tĩnh Xu giờ tay cắt đứt lời nói của Trương Liêm, "Trương Liêm, đó là quy củ của triều đình, nhưng mà ở đất phong của bản cung, dân chúng của bản cung có thể làm như vậy! Bản cung muốn cho ba tòa thành Bạch Vũ, Trương Lý và Quách Duy trở thành đất phong người người bình đẳng!"

Nói xong, không nhìn về mặt khiếp sợ của Trương Liêm nữa, Phụng Tĩnh Xu tung người xuống ngựa, đôi giày đen thêu chỉ vàng đã giẫm vào bùn sinh trên đất.

Trên mặt không có chút nào khó chịu, Phụng Tĩnh Xu mang theo nụ cười thâm vào ruột gan, vượt qua vẫn còn Tư Khẩu Ứng sững sờ, chạy tới chỗ đám người cứng ngắc thành một đoàn.

Một nhóm người còn duy trì tư thế vừa bắt đầu đánh nhau, có người giờ tay lên cao chuẩn bị tát vào mặt, có người nâng chân lên muốn đá qua, có người đang há hốc miệng gắt gao cắn cánh tay của đối phương, cũng có người dùng sức lôi kéo cổ áo đối phương.

Mặc dù tư thế đám người vô cùng kỳ quái, vẻ mặt đều giống nhau, nhưng Phụng Tĩnh Xu vẫn yêu kiều nở nụ cười, muốn thông qua nụ cười này mang đến cho đám dân chạy nạn một chút ấm áp.

Xuyên qua từng người một người bản thủ, Phụng Tĩnh Xu đi tới trước một tiểu cô nương thấm đầu nước mắt trên mặt.

Ngón tay non mềm nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt của nó, cẩn thận lau đi nước mắt trên gương mặt dính bùn của nó, đầu ngón tay lại đưa xuống dưới cằm, "xẹt" một tiếng, nón tre đội ở trên đầu bị lấy xuống, sau một khắc đã đeo ở trên đầu tiểu cô nương.

"A. . . . ." Tiểu cô nương phát ra một tiếng kêu nghẹn ngào.

"Phượng, Phượng hoàng lửa . . . . ." Người bên cạnh đột nhiên run rẩy kêu lên.

"Mất, mất tím . . . . ." Người ngồi chồm hổm trên đất cũng hít khí lạnh.

"Công, công chúa. . . . ." Trong đám người không biết là người nào lẩm bẩm kêu một tiếng.

Tiếng hô yếu ớt này, lại giống như ném một tảng đá lớn vào trong hồ nước yên tĩnh, nhất thời dấy lên gợn sóng ngất trời.

"Công chúa! Thật sự là công chúa điện hạ!" Một nam tử khô gầy kêu to lên.

"A! Công chúa tới, công chúa đến rồi!" Tiếng kêu chói tai đi theo vang lên.

"Phịch!"

"Phịch! Phịch! Phịch!"

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng. . . . . ba lần liên tiếp, ở sau lưng Phượng Tĩnh Xu, trước người, bên trái, bên phải, tất cả mọi người rồi rít quỳ xuống, trong miệng không ngừng kêu:

"Công chúa đến rồi!"

"Công chúa cứu mạng với!"

"Công chúa thiên tuế! Công chúa tới cứu chúng ta rồi!"

Trong lúc nhất thời, tiếng gào, tiếng khóc nối liền không dứt, nhất thời ở dưới bầu trời vang vọng thật lâu.

Mở áo toi (áo đi mưa), áo choàng vừa dày vừa nặng lập tức bao bọc lấy tiểu cô nương bị hù dọa bới tiếng la khóc. Không tốn sức chút nào ôm nó lên, Phượng Tĩnh Xu cảm nhận thân thể trong tay gầy ốm, trên mặt hiện lên vẻ thương yêu, càng gia tăng lực độ trên tay, ôm chặt tiểu cô nương, để cho thân thể run lẩy bẩy của nó nhận được nhiều ấm áp hơn.

"Đều đứng lên đi!" Ngẩng đầu lên, Phượng Tĩnh Xu dùng nội lực truyền âm đi, để tất cả mọi người có thể nghe thấy nàng. "Xảy ra chuyện lớn như vậy, không thể kịp thời chạy tới trợ giúp mọi người vượt qua tai nạn, là thất trách của bản cung, các người không cần quỳ bản cung, bản cung nhận lấy thì ngại! Nếu như bản cung tới sớm, có lẽ trong các người sẽ có rất nhiều người, đều không cần chịu phải đau thương mất đi

người thân. . . . ."

Một phen, gọi lên tất cả đau thương trong lòng mọi người, tiếng gào khóc càng lớn, trong đó rất nhiều người trong miệng đều không ngừng li thiết gọi tên tuổi người thân mình, khung cảnh đó, làm lòng người muốn rơi lệ.

"Tất cả mọi người đứng lên đi! Bây giờ không phải là lúc quỳ xuống, chúng ta phải đoàn kết nhất trí, giúp đồng bào của chúng ta thoát khỏi tai nạn!" Phượng Tĩnh Xu hít hít mũi, nháy mắt ừng ừng hồng rơi nước mắt, kêu gọi nói: "Chúng ta gặp phải tai nạn, đó là không thể tránh khỏi, nhưng mà chúng ta cũng không phải bất lực trước tai nạn! Chúng ta không thể ngăn cản nước lũ lan tràn, nhưng mà chúng ta lại có thể đưa tay của mình ra đến giúp đỡ bằng

hữu của chúng ta, hoặc là bất kỳ một người xa lạ nào chúng ta không biết, lại gặp phải khốn cảnh! Chỉ có khi chúng ta đoàn kết hỗ trợ, đồng tâm hiệp lực, chúng ta mới có thể vượt qua ải khó khăn này!"

Đột nhiên, trong đám người lộc phát ra tiếng hô: "Chúng ta nghe công chúa! Công chúa là trời cao phái tới cứu chúng ta! Công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đi theo hô to: "Công chúa thiên tuế", tiếng kêu từng lớp từng lớp lớn dần.

Ở sau lưng dân chúng, phía trước mười vạn quân đội yên tĩnh, trên mặt Trương Liêm hiện lên vẻ kính ngưỡng. Vương gia, nếu người nhìn thấy một màn này, nhất định cũng cảm thấy kiên ngạo vì công chúa!

Hắn giơ kiếm trong tay lên, cao giọng nói: "Nghe theo lệnh của công chúa! Công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Cùng với tiếng hô của dân chúng, mười vạn quân nhân bạo phát ra tiếng hô vang lên không ngừng: "Công chúa thiên tuế! Công chúa thiên tuế!"

Âm thanh như nước triều dâng dài không dứt, thật lâu không ngừng.

Khi tiếng hô dừng lại, tất cả mọi người dùng ánh mắt sùng kính nhìn thiếu nữ áo đen đứng ở trong đám người.

Mặc dù thân hình nàng nhỏ nhắn, đứng ở trong đám người

rất nhanh sẽ bị chìm ngập, nhưng trên người nàng tan ra khí thể, da nlze.qu; ydo/nn lại làm cho người ta khó có thể bỏ sót, không, nàng chỉ cần đứng ở nơi đó, ánh mắt của mọi người cũng sẽ vượt qua tới trên người của nàng, đó là một cỗ hấp dẫn không cách nào nói rõ, hấp dẫn hồn thần của mọi người.

Lúc này, Phương Tĩnh Xu chú ý tới trên người đứa bé trong tay giữ một vật thật chặt, nàng khó hiểu hỏi: "Tiểu muội muội, trong tay muội cầm cái gì vậy?"

Tiểu cô nương khiếp sợ đưa bàn tay đen nhỏ bé ra, từ từ mở ra, nĩa miếng củ cải mang theo vết máu nằm ở trong lòng bàn tay run run.

Củ cải khô?

Phương Tĩnh Xu nghĩ tới lời Từ Khâu Ung nói.

"Tiểu muội muội, tại sao muội không ăn nó?"

Tiểu cô nương ấp úng trả lời: "Tiểu Hồng. . . . . Tiểu Hồng đã ăn rồi. . . . . Tiểu Hồng muốn để củ cải khô để lại cho phụ thân ăn. . . . ." Nói xong, nàng cúi đầu nhỏ xuống, "Nhưng mà, ca ca muốn cướp củ cải khô, Tiểu Hồng không cho, đại nương muốn đánh nương, tất cả mọi người đánh nhau. . . . ."

Hai ba câu, Phương Tĩnh Xu đã đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nàng giương mắt nhìn lên, tất cả mọi người tiếp xúc với ánh mắt của nàng đều không tự chủ được cúi đầu, trên mặt đều là vẻ xấu hổ và tự trách.

"Tiểu Hồng sao?" Thu hồi ánh mắt, Phương Tĩnh Xu

Chưa kịp nói xong, nàng nhìn tiểu cô nương trước mặt, "Vậy phụ thân muội. . . . ."

"Phụ thân đi thu hoa màu rồi! Nương nói hai ngày nữa phụ thân sẽ trở lại!" Tiểu cô nương nhắc tới cha của mình, trên mặt đều là kiêu ngạo và dịu dàng.

"Thu hoa màu. . . . ." Ánh mắt Phượng Tĩnh Xu trầm xuống, nhìn về phía mẫu thân nữ hài bên cạnh không ngừng rơi lệ, chỉ sợ, hoa màu này không thu về được đi. . . . .

Phượng Tĩnh Xu dịu dàng hỏi: "Tiểu Hồng còn đói bụng không?"

Tiểu cô nương mãnh liệt lắc đầu: "Không đói bụng, không đói bụng! Tiểu Hồng đã no rồi, cì cái khô phải để lại cho phụ thân ăn. . . . ."

Dưới ánh mắt dịu dàng của Phượng Tĩnh Xu, giọng non nớt càng ngày càng thấp, cho đến khi không có tiếng động.

"Hu. . . . . hu. . . . ." Sau một khắc, một tiếng khóc nhỏ nghẹn ngào vang lên, tiếng khóc nhỏ nhỏ, càng lúc càng lớn, "Oa. . . . . oa oa. . . . . Đói. . . . . Tiểu Hồng đói. . . . . huhu. . . . . Thật đói thật đói. . . . ."

Tiếng khóc than vãn của đứa bé vang lên ở trong đám người, kèm theo từng câu "đói", khiến người chung quanh đều không nhẫn tâm quay đầu yên lặng rơi lệ, mấy đứa bé còn lại cũng đi theo "hu hu" khóc.

"Tiểu Hồng ngoan, không khóc, không khóc, tỳ tỳ sẽ cho

muội ăn cơm!" Phương Tĩnh Xu đau lòng lau nước mắt cho tiểu cô nương, đi đến daanleequuydonn quay đầu đi về phía Trương Liêm, đám người tự động tách ra, đi theo phía sau nàng.

"Trương Liêm."

"Có thuộc hạ." Trương Liêm cung kính cúi đầu.

"Truyền lệnh xuống, xây dựng cơ sở tạm thời, đắp lò nấu cháo, phân cho những người dân này ăn!"

"Tuân lệnh!" Trương Liêm ôm quyền lĩnh mệnh, lại xoay người, lớn tiếng ra lệnh cho các tướng lĩnh phía sau: "Hạ trại tại chỗ, đắp lò nấu cháo!"

Phía sau Phương Tĩnh Xu bỗng nhiên bộc phát ra một hồi hoan hô.

"Cháo! Chúng ta có đồ ăn rồi!"

"Thật tốt quá! Thật sự là quá tốt! Có cháo rồi!"

"Ồ ô. . . . . Cha nó, rốt cuộc chúng ta có thể ăn rồi. . . . ."

Nghe tiếng kích động sau lưng, Phương Tĩnh Xu lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Lúc này, Phương Tĩnh Xu nghe được một giọng nói sau lưng: "Mọi người đừng chỉ cố khóc, chúng ta cũng đi giúp chút việc đi!"

Được nhiều người ủng hộ, tất cả mọi người lau khô nước mắt trên mặt, lộ ra nụ cười sáng lạn. Mặc dù trời còn đang mưa, nhưng mọi người đã vén tay áo lên hưng phấn bình bình gia nhập công việc hạ trại trong quân đội.

Phượng Tĩnh Xu xoay người, thấy Tư Khấu Ung cười, trong lòng Phượng Tĩnh Xu khẽ động, nói với nàng: "Tư Khấu Ung, người qua đây."

"Dạ, công chúa." Tư Khấu Ung lập tức tiến lên.

Thả đứa bé trong tay xuống, Phượng Tĩnh Xu vỗ vỗ bả vai gầy yếu của nó, "Tiểu muội muội, đi tìm nương của muội đi."

"Ừ, tạm biệt tỷ tỷ!" Tiểu cô nương gật đầu, chạy về phía mẫu thân, nửa đường dừng lại, quay đầu lớn tiếng nói với Phượng Tĩnh Xu: "Tỷ tỷ thật tốt! Tiểu Hồng lớn lên cũng muốn làm người giống như tỷ tỷ vậy!"

Phượng Tĩnh Xu sửng sờ, sau đó nở một nụ cười ấm áp, "Được! Tỷ tỷ chờ Tiểu Hồng lớn lên!"

Đợi sau khi tiểu cô nương đi, Phượng Tĩnh Xu thu hồi tâm mắt, thần sắc trên mặt cũng biến thành nghiêm túc.

"Tư Khấu Ung, người tới nói cho ta biết, hiện tại tình trạng thành Bạch Vũ thế nào?"

Tư Khấu Ung bị sự nghiêm túc của Phượng Tĩnh Xu lây nhiễm, cũng nghiêm nghị hồi đáp: "Thành Bạch Vũ có rất nhiều nơi cũng gặp phải lũ lụt, hàng ngàn hàng vạn dân chúng chạy nạn đều chạy ra ngoài, chạy về phía bốn

phương, chúng ta chỉ là một phần trong đám dân chúng đông đảo, những người còn lại rút cuộc chạy về phía nào, Die nd da nl e q uu ydo n có an toàn hay không ta cũng không biết được." Ngừng một chút, Tư Khẩu Ứng suy nghĩ xong rồi tiếp tục nói: "Trên đường chạy trốn, ta còn nghe được một tin, là người từ chi thành Bạch Vũ trốn ra khỏi nơi, " Nàng liếm liếm môi khô ran, lo lắng nói: "Nghe nói trong chi thành cũng rất nhiều người vô cớ ngã bệnh, chết rất nhiều người."

Phượng Tinh Xu nghe vậy cả kinh trong lòng, bị bệnh? Chẳng lẽ là. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Chương 6

Ngàn vạn lần không phải như mình nghĩ!

Phượng Tinh Xu cầu nguyện ở trong lòng, nàng đột nhiên dùng sức bắt được cánh tay Tư Khẩu Ứng, "Bệnh gì? Người biết không?"

Tư Khẩu Ứng bị động tác bất ngờ của Phượng Tinh Xu làm cho sợ hết hồn, nàng bị đau gãy gãy tay, không tránh thoát, không thể làm gì khác hơn là nhìn đau hỏi đáp: "Giống như bị phong hàn, cụ thể ta cũng không rõ. . . . ."

Chỉ là bệnh thương hàn bình thường. . . . . sao?

Phượng Tinh Xu hơi thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng tay nắm chặt Tư Khẩu Ứng. Nhưng mà, một ý niệm đột nhiên thoáng qua, khiến sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên trầm trọng hơn. Bệnh thương hàn. . . . . rất có thể cũng sẽ biến thành bệnh truyền nhiễm! Bệnh thương hàn là trải qua đường tiêu hóa lây bệnh mà xảy ra bệnh truyền nhiễm ác tính, dĩ nhiên liên quan chủ yếu là lây bệnh do thức ăn nước uống. Hơn nữa nếu như là do vi trùng salmonella (loại vi khuẩn làm cho thức ăn trở thành độc) dẫn tới bệnh thương hàn, tình huống như vậy sẽ nghiêm trọng hơn!

Vì vậy, trái tim còn chưa thả lỏng lại một lần nữa bị treo cao.

"Không được! Tất cả còn chưa kết thúc nên không thể phớt lờ!" Trong lòng Phụng Tịch Xu ngầm ra lệnh.

Chỉ là nghe Tư Khẩu Ứng nói như thế, phía trước tình thế rất khẩn cấp rồi, nếu như có chút do dự, rất có thể sẽ bộc phát ra tai nạn lớn hơn!

Quyết định thật nhanh, Phụng Tịch Xu ra lệnh cho Trương Liêm ở bên cạnh: "Nhanh chóng tập hợp năm vạn tướng sĩ, theo ta tới chủ thành Bạch Vũ trước!"

Lời nói của Tư Khẩu Ứng, Trương Liêm nghe được, giờ phút này vừa nghe thấy Phụng Tịch Xu muốn đích thân dẫn dắt quân đội tới chủ thành Bạch Vũ thì kinh ngạc.

"Công chúa! Người không thể đi!"

"Có cái gì không thể đi!" Phụng Tịch Xu cau mày.

"Người cũng nghe thấy đó, thành Bạch Vũ có rất nhiều trấn đã gặp lũ lụt rồi, hiện tại đi trước sẽ gặp nguy hiểm đấy!" Trương Liêm hết sức khuyên can.

Phụng Tịch Xu không nghe lọt, "Cũng bởi vì phía trước nguy hiểm ta mới phải đi! Ta không thể mặc kệ dân chúng của ta! Ta muốn cùng bọn họ đối mặt với nguy hiểm, cứu bọn họ ra!"

Chân mày Trương Liêm nhíu chặt, hẳn không chết tâm khuyên nhủ: "Nhưng người cũng nghe thấy đó, phía trước có rất nhiều người bệnh chết, ngộ nhỡ . . . ."

"Không có ngộ nhỡ!" Phụng Tịch Xu lạnh lùng quát cắt ngang lời kể tiếp của Trương Liêm, "Trương Liêm, ngươi phải biết, tình thế bây giờ là chần chờ một lát cũng sẽ gây thành tai họa không biết, đây là mệnh lệnh!"

Trương Liêm cứng đờ, khom người, "Mặt tướng, linh mệnh!" Quay người đi.

Đội Trương Liêm đi xa, Tư Khẩu Ứng lập tức nói: "Công chúa, để cho ta đi chung với ngươi đi! Ta rất hiểu rõ thành Bạch Vũ!"

Nhìn gương mặt mong đợi của Tư Khẩu Ứng, Phụng Tịch Xu hỏi: "Ngươi hiểu rõ những địa phương nào?"

Tư Khẩu Ứng không chút nào suy tư nói: "Thật ra thì ta đều thông thuộc ba nơi Bạch Vũ, Tương Lý và Quách Duy! Vốn cha ta là thủ lĩnh tiêu cục, đặc biệt chạy khắp ba nơi này, từ nhỏ ta không có nương, ở trong tã lót đã theo cha ta chạy khắp ba thành, không có nơi nào không tìm được!"

Ánh mắt Phụng Tịch Xu sáng lên, trong lòng có sắp xếp tốt hơn.

"Tư Khẩu Ứng! Nếu như ngươi thật sự muốn giúp được cái gì, hãy đi theo ta!"

"Dạ!"

Mặc dù nói không biết Phụng Tịch Xu muốn làm gì, nhưng Tư Khẩu Ứng vẫn không nghi ngờ chút nào theo sát.

Mới vừa đi vào trong lều trại đã dựng xong, Phụng Tịch Xu xoay người nghiêm túc nói với nàng: "Hiện tại, trừ mười vạn người ở đây ra, từ hoàng thành còn có sáu vạn nhân mã đang vận chuyển lương thực vật tư tới đây, nhưng thời gian cần thiết rất dài, mà lương thực chúng ta mang theo đoán chừng cũng không đủ cho mọi người sử dụng, có thể một tháng sau sẽ xuất hiện sự thiếu hụt! Biện pháp duy nhất chính là năm vạn nhân mã từ một phía khác! Bọn họ đi từ Hí Triều quốc tới đây, trước sau dẫn theo lương thực tổng cộng một trăm vạn thạch lương thực! Theo hành trình của bọn họ, hôm nay cũng đã tới biên giới Hí Triều quốc rồi! Hiện tại vấn đề chủ yếu nhất chính là làm thế nào trong thời gian ngắn nhất đưa mọi người và vật liệu tới, cho nên, nhiệm vụ này ta liên giao cho ngươi!"

"Ta...ta! ?" Tư Khẩu Ứng không thể tin được, một trăm vạn thạch lương thực! Năm vạn nhân mã! Những thứ này tất cả đều để cho nàng đi chỉ huy sao! ? Mặc dù không phải thực sự chỉ huy, nhưng vừa nghĩ tới nàng phải chỉ huy người và đồ vật tới, toàn thân Tư Khẩu Ứng không tự chủ được kích động đến phát run. . . . .

"Đúng, chính là ngươi! Sao, ngươi có thể đảm nhiệm được không! ?" Phụng Tịch Xu nhíu mày hỏi thăm.

"Chuyện đùa! Có cái gì không thể!" Tư Khẩu Ứng liếm liếm cánh môi khô khốc, lấy can đảm vỗ ngực: "Ta nhất định sẽ dẫn người trở về trong thời gian ngắn nhất!" Ngừng một chút, lại nói: "Chỉ là, chỉ là sẽ phải mất mấy ngày. . . . ."

Phụng Tịch Xu giương môi cười một tiếng, "Ngươi không cần lo lắng, ta nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đưa ngươi đi!" Đúng, tựa như lúc nàng bắt trì bất giác đưa mười vạn đại quân tới. . . . .

Cặp mắt sâu kín tỏa ra ánh tím, thẳng tắp bắn về phía cặp mắt của Tư Khẩu Ứng. . . . .

Chỉ chớp lát sau, Phụng Tịch Xu đi ra khỏi lều, sắc mặt hơi lộ ra vẻ tái nhợt, trên trán thấm ra vài giọt mồ hôi hột.

"Công chúa, người thế nào rồi? Người không có sao chứ?" Trương Liêm hầu ở ngoài lều, thấy sắc mặt Phụng Tịch Xu không tốt, lập tức lo lắng hỏi.

"Không sao! Chuẩn bị xong chưa?" Phụng Tĩnh Xu hít một hơi.

"Dạ, theo phân phó của người, đã tập hợp năm vạn nhân mã rồi!" Trương Liêm ôm quyền trả lời chắc chắn.

"Được rồi! Người ở lại chỗ này phụ trách chuẩn bị sắp xếp! Ta xem chừng

mấy ngày nữa đường ca và Duy nhi sẽ mang theo một nhóm người và vật liệu lớn tới đây, đến lúc đó người nghe theo sắp xếp của bọn hãn!"

"Cái... cái gì?" Trương Liêm cũng lui, "Công chúa, ta không i với người sao!?"

"Không, so với chui thành, nơi này càng cần người tới an bài hơn!" Phụng Tĩnh Xu lắc đầu mà cự tuyệt Trương Liêm, diendan.logid/on "Người chỉ cần an bài một trợ thủ cho ta là được rồi!"

"Vậy. . . . . Được rồi!" Trương Liêm không thể không gật đầu, thông qua mấy lần tiếp xúc với Phụng Tĩnh Xu, hãn đã sâu sắc hiểu được vị công chúa này làm việc gọn gàng linh hoạt, nói một không hai, tuyệt đối không thể nào sửa đổi chủ ý của mình, vì vậy hãn cũng hòa hiệp.

"Đi mời phó tướng tới!" Trương Liêm ra lệnh một vệ binh lên cạnh.

Vệ binh lĩnh mệnh đi, Trương Liêm ngắn gọn giới thiệu với Phụng Tĩnh Xu: " Phó tướng tên là Lãnh Phong Đường, thực lực không dưới mặt tướng, dọc theo đường đi nếu có chuyện gì thì giao cho hãn làm, nhất định sẽ cho công chúa một kết quả vừa lòng."

Đang nói chuyện, một tướng lĩnh vóc người to lớn đã đi tới trước mặt bọn họ.

"Mặt tướng Lãnh Phong Đường tham kiên công chúa điện hạ!"

"Lãnh phó tướng, công chúa sắp sửa tiến về phía chui thành Bạch Vũ, người đi theo công chúa trước, dọc theo đường đi phải chú ý bảo vệ công chúa an toàn!" Trương Liêm ra lệnh cho Lãnh Phong Đường.

"Dạ!" Lãnh Phong Đường đáp ứng mệnh lệnh.

Phượng Tĩnh Xu cũng sẽ không nhiều lời, nóng lòng nói: "Đi nhanh lên đi! Không cần kéo dài nữa!"

Nói xong, bước nhanh đi về phía quân đội đã tập hợp xong, Lãnh Phong Đường sai bước đi theo phía sau.

Lưu loát lên ngựa, giờ rời ngựa lên, khẽ kêu một tiếng, con ngựa ra chân nhanh chóng chạy.

"Hết tốc lực lên đường!" Lãnh Phong Đường trầm giọng ra lệnh, sau một khắc, tất cả quân mã đều chạy, xông về phía chui thành Bạch Vũ.

**** Tiêu Tương thụ viên ****
Tĩnh nữ truyền ****

Khi vó ngựa bước vào thành Bạch Vũ, Phượng Tĩnh Xu sợ ngây người.

Nếu như nói ở ngoài thành gặp phải đám dân chạy nạn kia không thể khiến người có cảm nhận khắc sâu, như vậy, thành Bạch Vũ giờ phút này, da.nlze.qu;ydro/nn sẽ làm người ta thực sự ý thức được, chính bản thân bọn họ gặp phải tai họa trong thành.

phải tại nhà trong nhân.

Một tòa thành phát ra tiếng gào khóc chấn động lòng người? Từng gương mặt mang theo thống khổ và tuyệt vọng níu chặt lòng người? Từng cỗ thi thể lạnh lẽo cứng ngắc lại có bao nhiêu đau khiếp lòng người?

Khi đi tới ngoại thành Bạch Vũ, Phương Tĩnh Xu đã bị từng nơi tàn phá, bịt tai nghe những tiếng gào khóc chấn nhiếp, vó ngựa không tự chủ được chậm lại, chỉ là, lẳng lẳng, chậm rãi, đi vào tòa thành bị thương.

Nàng chưa từng đến đất phong của mình, nhưng từ người bên cạnh kể lại, nàng cũng biết ba khối đất phong phong phú giàu có, năm đó khi hoàng đế thúc thúc ban đất phong cho nàng, nàng đã mơ hồ biết mình lấy được cái gì.

Nhưng, tòa thành trước mắt này, còn là tòa thành người người tán tụng giàu có trong miệng sao? Đất lành, thiên đường của nhân gian. . . . . ?

Đối với tòa thành này mà nói, chỉ là trong thời gian một tháng, những huy hoàng kia lại giống như trở thành kỷ ức đời trước. . . . . Hôm nay nó chỉ là một tòa thành tàn bị thương thật nặng, khó khăn phát ra tiếng rên khóc. . . . .

Phương Tĩnh Xu đau lòng mà đi vào tòa bị thành, trong mắt hiện lên nước mắt, thoáng qua tự trách. Nếu như, nàng có thể kịp thời chú ý tới, có phải cũng sẽ không xảy ra nhiều khổ sở như vậy không?

Càng đi vào trong thành, tiếng kêu gào càng lớn, trong đó còn kèm theo không ít tiếng hô.

Thúc giục cười ngạo, Phương Tĩnh Xu gia tốc đi về phía trước, trước mắt đột nhiên xông vào một đồng người.

Có phải ở trước tai nạn, mọi người yếu ớt không chịu nổi?
Có phải là lòng người chịu không được khảo nghiệm hay không?

Tai nạn xảy ra thì có người khóc thút thít có người vô dụng, có người tự cứu có người hỗ trợ, nhưng cũng. . . . .
có người thừa dịp cháy nhà hôi của, nhân cơ hội làm loạn.

Trước mắt một đám dân nạn chạy trốn tán loạn cung quanh, quần áo lam lũ, xanh xao vàng vọt, đầu tóc rối bời, thái độ cũng là thiên biến vạn hóa.

Hoảng sợ, sợ hãi, tuyệt vọng, rồi lại dử tợn mang theo gây tội mừng như điên và trái tim bời vì lướt qua giới hạn đạo đức mà làm ra chuyện diêm dānleequuydonn thường ngày không dám làm hiện ra sự run rẩy hưng phấn.

Đây là một đám người điên, hoàn toàn đánh mất tâm trí, bị khiêng sợ ngự trị.

Trong nháy mắt sự tức giận của Phương Tĩnh Xu bộc phát, sắc mặt nàng xanh mét, không nói được lời nào, trực tiếp phát tay với Lãnh Phong Đường sau lưng, Lãnh Phong Đường hiểu ý, hét một tiếng: "Bắt lát bày phạm loạn nhân tặc từ này!"

Tiếng nói vừa dứt, một đám lính lính sau lưng xông lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai trời tất cả bọn loạn đồ trước mắt này.

Cho tới giờ khắc này, dân thành hỗn loạn mới phát hiện đám người kia đến.

Người bị trói chặt giằng giàng kêu to, cố gắng phản kháng, lại bị từng lính lính một dùng chân đạp đầu gối, nặng nề quỳ xuống.

"Các người làm cái gì mà trói ta?"

"Buông ta ra! Có nghe hay không, buông ta ra!"

"Cái này còn cái để cho người sống hay không! Thiên hạ đại loạn còn phải trói người, có phải các người muốn giết chết ta hay không! Các người làm vậy là phạm pháp có biết hay không!"

Phượng Tĩnh Xu nghe vậy, hiện lên trên mặt vẻ lạnh lẽo, nặng nề hừ lạnh một tiếng.

Hừ lạnh một tiếng, lại như kỳ tích khiến tiếng gào khóc huyên náo trên đường phố yên tĩnh lại.

Phượng Tĩnh Xu giục ngựa tiến lên, đi tới trước mặt đám người kia, dùng mũi chân chỉ về phía người mới vừa nói, trên mặt là vẻ hung dữ làm người sợ, "Người cũng biết đây là phạm pháp! ? Các người luôn miệng kêu buông ra, nhưng các người lại chưa từng cân nhắc về hành vi của mình!?"

Đạp lên người bị trói, rót nội lực vào roi ngựa trong tay, đột nhiên trực tiếp vung lên đầu của người nọ, "Mở to mắt chó của người cho bản cung thấy rõ! Xem xem trước mặt người đều là những người nào! Bọn họ đều là những

người đáng thương chịu đựng tai nạn tàn phá, bọn họ hoặc yếu ớt hoặc bị trọng thương, bọn họ là người già lâu năm không thể bước đi, bọn họ là trẻ con nhỏ yếu, các nàng là những nữ tì tay trái gà không chặt! Bọn họ không phải là người có quan hệ gì với các người, bọn họ là người may mắn còn sống sót trải qua tai nạn làm người ta đau khổ với các người! Các người ở chỗ này, đã cùng nhau trải qua sống chết, bọn họ cũng đã là người thân của các người, đồng bào của các người rồi!"

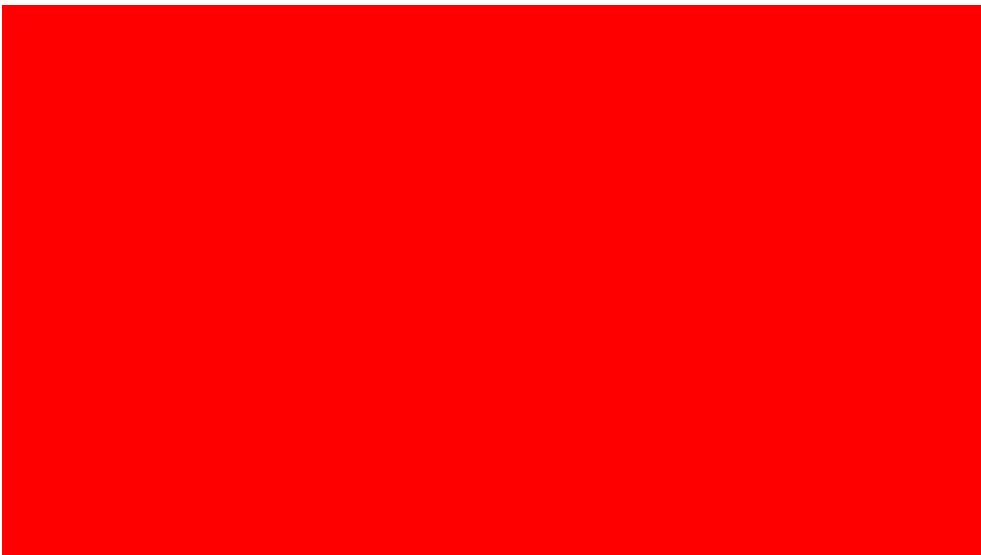
Một loại roi thép đột nhiên vung xuống, Phương Tĩnh Xu giờ cao cao lên, "Chát!" Âm thanh to rõ, mang theo tiếng gió "vu vu" vang lên.

"Người... các người, một đám nam tì các người, vào thời khắc này, không những không động thân ra giúp đỡ người thân của bọn người, Die nd da nl e q uu ydo n ngược lại nhân cơ hội làm loạn, các người coi như là nam nhân sao? Các người là nam nhân gì chứ! Các người không xứng làm nam nhân của thành Bạch Vũ ta, e Lộng Phong quốc ta!"

Nhiều tiếng mắng tức giận quát chói tai, đều là đến từ nội tâm, lời nói của Phương Tĩnh Xu, khiến người bị trời trên đất, đã không còn phách lối điên cuồng ban đầu.

Trên đường phố yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng nghẹn ngào, ngay sau đó, hai tiếng, ba tiếng, tiếng khóc sợ hãi, lại một lần nữa vang lên. . . . .

Chương 165: Chương 7

Đột nhiên, trong đám người phát ra một tiếng hô: "Cô nương cứu mạng với! Cô nương cứu lấy chúng tôi với!"

Những người còn lại cũng không khỏi đi theo kêu cứu, một khắc trước còn thương xót khóc thầm mọi người, sau một khắc giống như thấy được cứu tinh liều mạng cầu cứu Phụng Tịch Xu.

Một phụ nhân trong đó diện mạo bị đen bản khóc kể lể: "Cô nương, cứu lấy chúng tôi đi! Lũ lụt tới, cuốn hoa màu của chúng ta đi, ngay cả nhà cũng bị cuốn đi rồi, bây giờ chúng tôi không chỗ có thể đi, trừ chờ chết, chúng tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ!"

Phụng Tịch Xu xuống ngựa, đỡ lão nhân trên mặt đất lên, quay đầu hỏi: "Trước đó các người không có nhờ giúp đỡ sao?"

"Phải tìm ai đây!" Lão nhân già được Phụng Tịch Xu đỡ dậy mang gương mặt khô nứt rơi lệ nói, "Thành chủ chạy rồi, nhà môn chạy, ngay cả kho lúa cũng trống không! Điều này làm cho chúng ta sống thế nào!"

Phụng Tịch Xu hípit mắt lại, trong mắt lóe lên tia sắc bén.

Thành chủ bỏ thành, Đoạn Hồng Văn, bản cung nhất định phải làm thịt lột da người!

Nhìn người đau khổ đầy đất, Phụng Tịch Xu tức giận quát lên: "Chẳng lẽ lại thật sự không có ai ra ngoài trợ giúp những người đáng thương này sao! ?"

"Cũng không phải là không có ai chìa tay giúp đỡ, vị Diệp cô nương đó đang chẩn bệnh cho mọi người ở trong viện!" Một nhóm người thu lại tiếng khóc trả lời Phụng Tịch Xu.

"Diệp cô nương?"

"Đúng vậy! Tâm địa Diệp cô nương tốt! Kể từ sau khi trong thành có người bệnh chết, nàng đã tìm một số đại phu đồng ý giúp đỡ chẩn bệnh cho mọi người ở trong viện, lúc trước ta bị cảm nhiễm phong hàn, vẫn là Diệp cô nương trị hết!" Một vị lão phu nhân trên mặt ửng màu tươi sáng, giống như đang khen nữ nhi của mình.

"Đúng vậy, đúng vậy! Diệp cô nương không hổ là nữ nhi của Diệp thành chủ, rất xinh đẹp lại rất thân thiết, tuyệt không giống như là thiên kim thành chủ thiên kim!" Những người khác cũng ríit phụ họa.

Thành chủ? Thành chủ thành Bạch Vũ là Đoạn Hồng Văn, Đoạn Hồng Văn chạy trốn, lại ra một "Diệp thành chủ", theo thái độ quen thuộc của những người này đối với vị "Diệp thành chủ", chỉ có một khả năng. . . . .

"Các người nói thành chủ, là thành chủ trước kia sao?"

"Đúng, chính là Diệp thành chủ!" Những người này thấy Phụng Tịch Xu đặt câu hỏi, cũng không gấp để cho nàng cứu người, tại chỗ xé cổ họng bắt đầu nói đủ thứ về thành chủ Bạch Vũ Diệp Diễn Như trước đó, trong lời nói không khỏi để lộ ra sùng kính đối với Diệp Diễn Như.

Diệp thành chủ yêu dân như con. . . . .

Diệp thành chủ công chính vô tư. . . . .

Diệp thành chủ cương trực. . . . .

Gặp tai họa, Diệp thành chủ chủ động bán gia sản lấy tiền chuẩn bị lương. . . . .

Có người bị thương được Diệp thành chủ tự mình băng bó. . . . .

Nhà nào thất lạc trẻ con Diệp thành chủ chủ động tìm giúp. . . . .

Diệp thành chủ. . . . .

Thao thao bất tuyệt, trong miệng mọi người chỉ có một người —— Diệp thành chủ.

Có lẽ trong suy nghĩ của dân chúng, hần mới là thành chủ chân chính, mặc dù hần đã bị phế, hần vẫn là thành chủ. Mặc dù hần đã không còn lại thành chủ thành Bạch Vũ, lại vĩnh viễn là thành chủ trong lòng dân chúng thành Bạch Vũ.

Phượng Tĩnh Xu cắt ngang bọn hần mà nói, "Như vậy, hiện giờ Diệp thành chủ ở nơi nào?"

Một câu nói, lại thành công khiến bọn họ ngậm miệng lại, xem ra bọn họ cũng không biết Diệp Diễn Nhữ ở đâu, nếu như Diệp Diễn Nhữ ở đây cũng sẽ không xảy ra loại hỗn loạn này.

Ngay khi Phượng Tĩnh Xu trầm nghĩ, một tiểu cô nương sợ hãi mà nói: "Chúng ta không biết Diệp thành chủ đi đâu, nhưng Tùy Ngừ tỷ tỷ hẳn biết."

Phượng Tĩnh Xu ngẩng đầu lên, "Tùy Ngừ?"

"Tùy Ngừ tỷ tỷ là nữ nhi Diệp thành chủ." Tiểu cô nương giải thích cho Phượng Tĩnh Xu. "Bây giờ Tùy Ngừ tỷ tỷ đang ở Dung viện, mới có thể tìm được nàng."

Phượng Tĩnh Xu lập tức phản phó nói với Lãnh Phong Đường sau lưng: "Lãnh phó tướng, mang người bên trong tới chỗ ngoài thành đi, những người khác trong thành cũng cố gắng tập trung rút lui, nhưng bệnh nhân bị bệnh không cần mang tới chỗ Trương Liêm, người phái người khác nói cho Trương Liêm, để cho hần nhanh chóng dựng một doanh trại khác, đặc biệt thu nạp bệnh nhân bị bệnh, để ngừa ệnh lây cho đám người."

"Dạ!" Lãnh Phong Đường lĩnh mệnh, xoay người bắt đầu hạ mệnh.

Phượng Tĩnh Xu nói với tiểu cô nương kia: "Tiểu muội muội, bây giờ muội có thể mang ta đi tìm Tùy Ngừ tỷ tỷ không?"

Tiểu cô nương lo lắng nhìn người bên cạnh, có chút không xác định.

"Muội yên tâm, " nhìn ra bản khoản của nàng, Phượng Tĩnh Xu an ủi: "Ta sẽ mang mọi người an toàn ra ngoài, ta thật sự có việc gấp cần tìm Tùy Ngừ."

"Vậy, vậy cũng được. . . . ." Tiểu cô nương vươn tay, lôi kéo Phượng Tĩnh Xu muốn đi.

Phượng Tĩnh Xu kéo nàng, dưới tiếng kinh hô của nàng kéo nàng lên ngựa, mang theo một đội binh lính, đi tới phía nàng chỉ.

Sau lưng, truyền đến tiếng đối thoại như ẩn như hiện.

"Nàng là ai. . . . ."

"Các ngươi ngay cả Phượng Trạch công chúa cũng không biết sao? Nàng là linh chủ đất phong của các ngươi!"

"A!"

"A! !"

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn sau lưng Phượng Tĩnh Xu,

nhỏ giọng hỏi: "Tỷ...tỷ thật sự là. . . . ."

Phượng Tĩnh Xu cúi đầu, dịu dàng nói: "Đúng, tỷ là Phượng Tĩnh Xu, tỷ tới cứu bọn muội."

**** Tiêu Tương thư viện ****
**** Tĩnh nữ truyện ****
**** Tiêu Tương thư viện ****
**** Tĩnh nữ truyện ****

Trong viện từ có diện tích không lớn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng khò sở rên rĩ và mùi thuốc tràn đầy cả viện, nhưng phóng tầm mắt nhìn tới, cũng không có hỗn loạn trong tưởng tượng.

Viện được chia làm ba nơi trái phải giữa, bên trái là nơi tu dưỡng, một số đang xem bệnh, một số thì cần điều dưỡng đang ngồi ở bên trong chậm rãi thổi thuốc, mặc dù trên mặt bọn họ đều là vẻ mặt có bệnh, nhưng mà trên mặt lại sẽ hiện lên vẻ tươi cười; bên phải là nơi bệnh nhân trọng thương, bọn họ hoặc gãy tay gãy chân phải nằm ở trên giường, hoặc hôn mê bất tỉnh, yên tĩnh hơn nhiều so với khu bên trái; mà ồn ào nhất là đại sảnh chính giữa, nơi đó đứng đầy người, những người này không phải bị thương máu tươi trên người chảy ròng, hoặc bộ dáng mang bệnh giống như sắp tắt thở.

Xem ra nơi chính giữa là khu đặc biệt để chẩn bệnh.

Phượng Tĩnh Xu chú ý tới mặc dù mọi người bị ốm đau hành hạ, nhưng bọn họ cũng không có ra vẻ quá nhiều cảm xúc bi quan, hơn nữa lúc xem bệnh cũng không có xảy ra hiện tượng chát chọi. Còn có một tương đối có sức cảm dỗ, là một thân ảnh nhỏ chạy tới chạy lui trong nội viện này. Máy cã đầu cùi cải, tự động bận rộn trong sân, không phải lương thuốc thay được cho bệnh nhân, chính là duy trì trật tự, trên mặt non nớt lại là vẻ kiên nghị, làm cho người ta không khỏi sinh lòng bội phục.

Lúc này, tiểu cô nương bên cạnh Phượng Tĩnh Xu không nhìn được, nàng trở mình một cái trượt xuống lưng ngựa, dạt chân ra chạy vào trong viện, trong miệng còn hô to: "Công chúa tới rồi! Công chúa tới rồi! Công chúa tới

cứu chúng ta rồi!"

Mừng như điên hô to, khiến mọi người bên trong viện trong nháy mắt sững sờ, thế nhưng khi bọn họ thấy thiếu nữ đứng ở bên ngoài viện thì trong lòng không hề mong đợi còn kích động —— cũng không phải lập tức liên tin lời của tiểu cô nương mới kích động, mà là đang ở trong tuyệt vọng khổ sở loáng thoáng thấy được hy vọng tươi sáng đó.

"Kẹt ——" Cánh cửa gỗ xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, bị hai đứa bé kéo ra, ở phía sau thiếu nữ, là một đội quân y hệt tượng đá, trừ con ngựa thỉnh thoảng nghịch ngợm thờ phỉ phờ ra, cả đội ngũ vẫn không nhúc nhích.

"A, a. . . . ."

Đám người sững sờ bắt đầu có phản ứng, cả người run rẩy xanh tròn mắt to.

Không biết người nào đột nhiên kêu một tiếng: "Công chúa thiên tuế!"

Tất cả người trong viện đều kích động đến rơi lệ quỳ xuống đất hô: "Công chúa thiên tuế", trận thế nhiệt liệt kia, Phương Tĩnh Xu liền khuyên cũng khuyên không được, đành đành nói chỉ có thể nói với tiểu cô nương mang nàng tới: "Xem muội làm chuyện tốt gì kìa!"

Thấy tiểu cô nương bị nói xong cơ rúm lại, lại vội vàng dùng giọng ôn hòa an ủi: "Đừng sợ, tỷ không có tức giận, đúng rồi, Diệp Tùy Ngữ đâu?"

Đang nói, từ trong hành lang một bóng người đi ra.

Một bộ y phục xanh nhạt, lúi tóc gọn nhẹ nhàng khoan khoái, trên gương mặt trái xoan là một đôi lông mày mắt hạnh, môi hồng hơi mọng nở nụ cười vui vẻ, làm cho người ta không khỏi yên tâm.

Phượng Tịch Xu vừa thấy được nữ tì này đã sinh ra ấn tượng tốt với nàng. Một nữ tì như vậy, thanh nhã lãnh đạm, cả người tản ra một cỗ khí thế không thể giải thích được, nhưng từ trang phục của nàng, lại không giống những đại tiểu thư khuê nữ yêu kiều kia, nàng là một sự mâu thuẫn trộn lẫn vào nhau, vừa thanh nhã lại có sức sống. vị cô nương này, hẳn là người nàng muốn tìm đi?

Quả nhiên, nàng đi nhanh đến trước mặt Phượng Tịch Xu, quỳ xuống nói: "Đán nữ Diệp Tùy Ngữ tham kiến công chúa!"

Phượng Tịch Xu tới trước đỡ nàng lên, giọng nói mang theo chút nhẹ nhõm, "Diệp cô nương không cần đa lễ." Nói xong, nàng lại nhìn người phía sau Diệp Tùy Ngữ, bất đắc dĩ nói: "Các vị quá kích động, ta thật đúng không biết phải làm sao đây!"

Diệp Tùy Ngữ là một người tâm tư cẩn thận, từ sau khi nàng đi ra vẫn quan sát Phượng Tịch Xu, nàng biết Phượng Tịch Xu cũng đang quan sát nàng, nàng rất vui mừng về thái độ thân thiện của Phượng Tịch Xu, dù sao ở trong ấn tượng của người bình thường, hoàng gia đều là cao cao tại thượng, nhưng ngoài dự liệu của bọn họ chính là, lần này đột phong xảy ra chuyện, vị linh chủ như nàng lại chạy tới, hơn nữa thái độ thân thiết, nói chuyện cũng không thấy chút kiêu căng nào. Diệp Tùy Ngữ chú ý tới.

không thấy như kiến cùng nước. Diệp Tùy Ngự chủ ý lời Phượng Tĩnh Xu mới vừa nói chính là dùng "ta" mà không phải "bản cung", hiểu rõ nàng thật sự thả xuống dáng vẻ công chúa muốn chung đụng hòa hợp với mọi người, vì vậy đánh giá trong lòng đối với Phượng Tĩnh Xu lại tăng lên không ít.

Nàng mở ra nụ cười mỉm "đừng lo lắng" với Phượng Tĩnh Xu, xoay người nói với đám người vẫn còn kích động quỳ lạy: "Tất cả mọi người đứng lên đi! Nên làm gì thì làm cái đó đi! Để công chúa biết dân chúng thành Bạch Vũ chúng ta đoàn kết nhất trí thế nào!"

Trong viện người nghe lời Diệp Tùy Ngự nói, quả nhiên lau nước mắt đứng lên.

Trong lòng Phượng Tĩnh Xu biết, cũng chỉ có người tiếp xúc với Diệp Tùy Ngự mới biết đoàn kết nhất trí như thế nào, dọc theo đường đi, không nói xa, ngay ngoài thành và bên trong thành, nàng đã gặp được hai lần cảnh tượng hỗn chiến đánh lộn, nên như Diệp Tùy Ngự nhìn thấy, sẽ tức giận chứ?

Nàng tiến lên một bước, nói với Diệp Tùy Ngự: "Các người ở nơi này cũng chính là một chỗ đơn sơ, hiện nay tình thế có chút khẩn cấp, mười vạn đại quân của ta đã ở ngoài thành đóng trú giúp đỡ bọn người vượt qua cửa ải khó, da.nlze.qu; ydo/nn hiện tại người để cho những người này chuẩn bị một chút, đi theo phía sau người của ta rút lui khỏi thành Bạch Vũ đi! Trong thành quân đội của ta cũng đã đang lần lượt an bài rút lui, các người cũng mau chuẩn bị đi."

Nghe vậy, trên khuôn mặt lạnh nhạt của Diệp Tùy

Ngũ cũng hiện lên vẻ kích động, nàng ngay cả tạ ơn cũng quên nói một tiếng, xoay người chạy thẳng tới đại sảnh, Phượng Tĩnh Xu nhân cơ hội đi tới một góc trong viện tương đối tĩnh lặng, tránh khỏi lát nữa bị các dân chúng ra cửa lại lạy như lạy đại thần.

Một lát sau, trong sân liền truyền ra tiếng huyên náo hưng phấn, Phượng Tĩnh Xu đứng ở dưới mái hiên, nhìn mưa không ngừng rơi xuống, trong lòng còn cảm thấy lo lắng, mưa này, rơi tới khi nào thì mới hết. . . . . Nàng chỉ sợ thành Bạch Vũ để Mich La trên thành Bạch Vũ, gánh không nổi.

Đang lúc Phượng Tĩnh Xu suy nghĩ, bóng dáng xanh nhạt của Diệp Tùy Ngũ xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

"Công chúa, ta tìm người thật lâu, thì ra người trốn ở chỗ này!"

Phượng Tĩnh Xu cười nhạt, "Tránh mưa đây."

Diệp Tùy Ngũ đáp lại bằng một nụ cười hiền rõ.

"Ta nghe nói từ khi gặp chuyện không may người vẫn trợ giúp dân chúng trong thành, thật vất vả cho người rồi, người làm rất tốt, ta rất cảm kích người." Phượng Tĩnh Xu đột nhiên lên tiếng.

Diệp Tùy Ngũ lắc đầu nói: "Ta ra đời lớn lên ở chỗ này, nơi này là nhà của ta, trong nhà gặp chuyện không may, người nhà đương nhiên hết sức giúp một tay."

"Hay cho câu 'trong nhà gặp chuyện không may, người nhà đương nhiên hết sức giúp một tay'!" Phương Tĩnh Xu tán thưởng nói ngay sau đó thờ dài, "Nếu tất cả mọi người đều nghĩ giống như người, có thể tồn thất lần này lữ lự mang tới sẽ giảm rất nhiều!"

Diệp Tùy Ngữ nói: "Bọn họ đều là dân chúng chất phác, có cả đời trải qua đều là cuộc sống bình an, đột nhiên gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, khó tránh khỏi sẽ bị kinh sợ."

Phương Tĩnh Xu nhìn Diệp Tùy Ngữ thật sâu.

Nàng cũng không phải là lần đầu tiên gặp phải chuyện đáng sợ như vậy sao? Nhưng không duyên cớ mà một cô nương như nàng có thể kiên cường đứng ra trợ giúp mọi người, dieendanleequuydonn những người "gia môn" kia trong ngày thường mở miệng lại giống như rùa rút đầu trong lòng sợ chết, điều này sao có thể là một câu "khó tránh khỏi sẽ bị kinh sợ" là có thể cho qua chứ?

Xem ra phụ thân dạy Diệp Tùy Ngữ rất thành công, Diệp Tùy Ngữ, vừa là một đại gia khuê tú đài tư cách, vừa tựa như một hiệp nữ giang hồ tính tình cứng cỏi, văn nhã và cứng cỏi, là người như thế nào mới có thể dạy ra nữ nhi như vậy? Phương Tĩnh Xu bắt đầu cảm thấy tò mò về Diệp Diễn Nhữ.

"Đúng rồi, ta tới đây, là muốn biết chỗ cha người." Phương Tĩnh Xu nghĩ tới mục đích tới nơi này.

"Phụ thân?" Diệp Tùy Ngữ nhìn về phía phương xa, "Hai ngày trước người Trương gia thôn tới nói nơi đó

đường núi bị ngăn chặn mọi người không ra được, phụ thân dẫn theo một số người đi hỗ trợ, lúc này rồi còn chưa có trở lại !"

Diệp Diễm Nhiê chưa trở lại? Phương Tĩnh Xu trầm ngâm, lại hỏi: "Vậy người rất hiểu rõ thành Bạch Vũ chứ?"

Diệp Tùy Ngã cười một tiếng, trong giọng nói không che giấu được kiêu ngạo, "Đó là đương nhiên." Có ai sẽ cảm thấy xa lạ "nhà" của chính mình chứ?

"Vậy thì tốt, bây giờ ta muốn biết tình hình thượng du như thế nào, có còn người thôn trấn có thể sống sót hay không, hiện giờ tình thế sông Mịch và cả tình trạng tổn thất của thành Bạch Vũ, những thứ này còn cần người hiểu rõ thành Bạch Vũ tới giúp ta, người đã rất quen thuộc, như vậy người tới giúp ta đi!"

Diệp Tùy Ngã kinh sợ, không biết Phương Tĩnh Xu lại giao chuyện lớn như vậy cho nàng, vì vậy nàng trình trọng bảo đảm nói: Die nd da nl e q uu ydo n "Công chúa, người yên tâm, ta nhất định sẽ tận toàn lực đến giúp người!"

Phương Tĩnh Xu vừa muốn nói chuyện, một người lính chạy tới: "Khởi bẩm công chúa, Trương thống lĩnh phái người tới báo, vương gia đã đến!"

Phương Tĩnh Xu vui mừng, nhanh như vậy? Tư Khấu Ung thật không tồi!

Vì vậy vội vã nói: "Mau! Hồi doanh!"

Chương 166: Chương 8

Mấy ngày liên tiếp bầu trời cũng âm trầm đen tối, chỉ là dân chúng Hí Triều quốc đã thành thói quen chắc sẽ không đi chú ý những chuyện nhỏ này, hiện nay cả Hí Triều quốc, ôn ào xôn xao, chuyện dân chúng đầu đường cuối ngõ thảo luận nhiệt tình nhất chính là ba tin tức lớn động trời từ hoàng thành Long Hải thành truyền tới.

Tin tức một: hoàng tử Từ Nguyệt Hí thiếu chút nữa thì lên làm thái tử, lại không phải đứa bé năm đó của hoàng hậu nương nương, mà là Huyền phi nương nương ly miêu hoán thái tử!

Chuyện này vừa ra, lại nổ lật trời Hí Triều quốc, từ hoàng thân quốc thích cho tới người buôn bán nhỏ không ai không kinh ngạc. Không ngờ Huyền phi mười mấy năm qua vẫn hiền lương thực đức, quên mình vì người mà được người khen ngợi lại là thứ người như thế! Nghe nói bây giờ Huyền phi đã điền rồi, bị giam ở trong thâm cung. Huyền phi không may mắn, nhà mẹ gia tộc Mộ Dung của Huyền phi hình như cũng xui xẻo theo. mấy ngày liên tiếp gia tộc Mộ Dung đụng phải nhân sĩ không rõ tiến hành đã kích buôn bán, theo nhân sĩ trừ danh phân tích, "Trận đã kích này không phải hành động một mình, sau lưng kết hợp được đông đảo người, về phần có những người nào, hiện nay Thượng Vị Minh đã xác thực." —— Trên đây là nguyên do mà tất cả tiên sinh thuyết thư chuyên gia nổi danh nhất của Tụ Ái Bát phân tích, dân chúng cảm tạ tiên sinh thuyết thư Ái Bát, vì đã để cho bọn họ theo dõi được nhiều nội tình kinh người như vậy.

Liên quan đến tin tức này còn có một tin tức khác kinh người truyền tới: thì ra là hoàng hậu nương nương không bị giết hại, thì ra là bọn họ còn có một vị hoàng tử khác, thì ra là hoàng tử của bọn họ gặp được quý nhân thành tiểu vương gia nổi tiếng của Lộng Phong quốc, thì ra là hoàng tử của bọn họ lại là vị hôn phu ở rể của . . . . . vị công chúa hái cô đó! Lần này dân chúng không vui, đường đường là hoàng tử của quốc gia bọn họ, có thể nào chạy đi làm vị hôn phu ở rể của người khác!?

Chỉ là nghe tiên sinh thuyết thư Ái Bát nói, vị hoàng tử điện hạ kia của bọn họ lại liễu lĩnh, vì công chúa hái cô đó mà đường đường nói không muốn làm thái tử! Ái Bát tiên sinh lại nói, Tĩnh hoàng tử điện hạ đây là có tình có nghĩa, vì có thể ở bên cạnh công chúa hái cô, báo đáp tình cảm của nàng, thả buông tha vinh hoa phú quý! Dân chúng nghe cách nói này cũng hơi cảm thấy cũng là một chuyện, vì vậy cũng hài lòng tán dương Tĩnh hoàng tử nghĩa khí, chỉ có những thiên kim tiểu thư khuê phòng kia nhất trí cho rằng Tĩnh hoàng tử chỉ báo đáp công chúa hái cô thôi, tuyệt đối không thích công chúa hái cô!

Phải nói chuyện lớn thứ hai, khiến dân chúng tương đối sợ hãi. Hoàng nữ Từ Mộ Dung Cơ xin binh xuất chinh, tiến tây trợ giúp nước láng giềng Lộng Phong quốc đánh lui Việt Sa quốc xâm phạm. Đánh giặc cũng không phải là một việc hay, kể từ bốn nước thành lập tới nay, trên đại lục Sở Ảnh đã có một hai trăm năm chưa từng xảy ra chiến tranh, thói quen sống yên bình của dân chúng tại sao có thể tiếp nhận chiến tranh bất ngờ xảy ra? Hơn nữa còn không có chút liên hệ nào với quốc gia mình. Mới đầu nghe được đề nghị này, cả triều văn võ cũng kiên quyết phản đối, nhưng không biết bị hoàng nữ lạnh nhạt kia dùng phương pháp hoặc là thủ đoạn thuyết phục gì, dù sao cuối cùng hoàng thượng vẫn đồng ý thỉnh cầu xuất binh.

Nghe tiên sinh thuyết thư Ái Bát phân tích, lần này hành động của hoàng nữ cũng không phải không hề có liên quan đến Hí Triều quốc bọn họ, thứ nhất, với quan hệ của Tĩnh hoàng tử và công chúa hái cô, hai nước Hí Triều quốc và Lộng Phong quốc thế nào cũng được tính là hai nước kết thân, cho nên trợ giúp Lộng Phong quốc đẩy lùi quân địch cũng hợp tình hợp lý; thứ hai, nếu như Lộng Phong quốc thật sự xảy ra chuyện gì khó tránh khỏi Hí Triều quốc bọn họ sẽ không bị liên lụy, vì vậy hoàng nữ điện hạ làm rất đúng, quả thực là biết nhìn xa trông rộng, làm người ta bội phục!

Một chuyện lớn cuối cùng, dĩ nhiên là gần đây sắp cử hành đại hôn.

Đại hôn gì? Dĩ nhiên là lễ mừng của thiên kim tử tướng Lộng Phong quốc và tam hoàng tử Việt Sa quốc. Chuyện này không cần tiên sinh thuyết thư Ái

Bất phân tích, các lão bách tính cũng có thể tự mình hiểu thông suốt, mọi người giờ ngón tay cái lên trực tiếp khen hoàng thượng anh minh. Hôn sự của hai người này, chuyện liên quan đến hai nước Long Phong và Việt Sa, mặc dù trước mắt hai nước xảy ra chiến tranh, nhưng luôn có lúc kết thúc chứ? Lúc này Hí Triều quốc lấy thân phận của người làm mai dẫn chuyện đại hôn của hai nước, cũng coi như gián tiếp cho hai nước kết thân, đến lúc đó bất luận là hưng suy vẫn tội hay tới cảm tạ, Hí Triều quốc nói rồi, hai bên cũng không thể trách tội.

Cho nên trước mắt dân chúng Hí Triều quốc ôm nhiệt tình kích động mong đợi hôn sự này cử hành, đặc biệt là dân chúng Long Hải thành, tất cả đều nhiệt huyết sôi trào rồi, cả trong thành một mảnh náo nhiệt, rất náo nhiệt.

"Lệnh, tin tức này có thể tin được không?" Trong một góc ở khách điểm, cách xa đám người hò hét ầm ĩ, một nam tử áo lục rũ mắt hỏi người áo đen bên cạnh.

"Giáo chủ, thuộc hạ đã điều tra rõ, chuyện của tam hoàng tử với Long Phong quốc là thật, theo phía dưới truyền tới tình báo, nói là vị thiên kim tử tướng kia đã cùng tam hoàng tử. . . . ." Lệnh nói xong mặt mỉm cười, nhưng nam tử áo xanh cũng nghe ra hàm nghĩa.

Hắn hừ lạnh một tiếng, giễu cợt nói: "Ngược lại thật sự ở cùng một chỗ, cũng coi như tuyệt phối!" Nói xong, xoay lời, hỏi: "Vị

tiên sinh thuyết thư đó tra ra là môn nào chưa?"

Kể từ khi hắn lần đầu tiên nghe được có người thảo luận lời tiên sinh thuyết thư nói thì hắn đã cảm thấy chuyện này không đơn giản, Dieenndkdan/Deeequhydonnn nhất định là có người ở sau lưng điều khiển hướng dẫn suy nghĩ của dân chúng, nên không lúc này Hí Triều quốc cũng không thể biến một mảnh vui vẻ hòa thuận như thế, không làm khó ngất trời mới là lạ.

"Đạ, thuộc hạ tra rõ những lời ấy tiên sinh thuyết thư quả thật từ người bên trong Hoa Gian từ, vì vậy chuyện này vô cùng có thể là người Hoa Gian từ làm."

Hoa Gian từ. . . . . nơi đó cũng không đơn giản. . . . .

Chỉ là, chỉ cần không trở ngại đến Mộ Ngâm giáo của hắn làm việc là được rồi, hắn không có thời gian rồi rảnh đi quản, hiện tại quan trọng nhất là. . . . .

"Đã có hôn sự, nói vậy nàng cũng ở hoàng thành chứ?"

Hắn lẩm bẩm tự hỏi.

"Giáo chủ, công chúa đã không còn ở hoàng thành nữa rồi." Lệnh lập tức nói.

"Cái gì! ?" Hai mắt rũ xuống đột nhiên tròn tròn, trong mắt lẩn ra khí âm hàn.

Lệnh cúi đầu, "Thuộc hạ cũng vừa mới biết, đất phong ở Lộng Phong quốc của công chúa đang xảy ra lũ lụt, vì vậy nàng đã chạy tẩu rồi."

"Ầm!" Nam tử khiếp sợ đứng lên, "Đi đất phong rồi!?" Giọng của hắn không thể ức chế cất cao, trên mặt thoáng qua vẻ kinh hoàng, diendan.loquidjon "Đây chẳng phải là rất nguy hiểm sao!?"

Không nghĩ nhiều nữa, hắn lập tức xông ra ngoài, trong tiếng hô kinh ngạc của tiểu nhị nhảy lên một con ngựa chạy như bay.

Tĩnh Xu, chờ ta ngàn vạn đừng gặp chuyện không may!!!

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****
Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****

Khi Phượng Tĩnh Xu vội vã chạy về doanh trại, doanh trại đã rất có năng suất xây dựng, mà nơi xa đang theo như nàng an bài tạm thời lập nơi chữa bệnh.

Bởi vì lại gia nhập mấy vạn người, vì vậy cả doanh trại cũng coi như biến người chật chội, nhưng dân chúng coi như tự động, mà được đưa đến nơi này, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, không còn là vẻ tuyệt vọng và cô đơn nữa.

Ngựa của Phượng Tĩnh Xu bay nhanh trong doanh, nài của nàna nhìn thấu tất cả đều như nàna ra một con

đường, trong miệng cũng hoan hô.

Nhưng giờ phút này Phương Tĩnh Xu không có tâm tình để ý tới những thứ này, nàng chỉ nghĩ mau mau nhìn thấy bóng dáng của bọn họ!

Rốt cuộc, phía trước một doanh trướng không xa, Phương Tĩnh Xu thấy được từng nam nhân đi ra. . . . . các nam nhân của nàng!

Không nhìn được kích động, Phương Tĩnh Xu tung người, bay lên trời từ trên lưng ngựa nhào về phía mấy cái nam nhân kia.

"Tỷ tỷ!" Khi Tuân Thụ nhìn thấy Phương Tĩnh Xu nhảy lên từ một con ngựa đã bị dọa sợ đến tim cũng nhảy lên đến cuống họng, nhưng sau một khắc, hắn đã được một cái ôm ấm áp mà quen thuộc bao vây, một cỗ hơi thở đã lâu không gặp, khiến hắn kích động không thôi.

Đầy Tuân Thụ ra, Phương Tĩnh Xu đưa tay nâng cằm trắng nõn của hắn lên không để ý con mắt nhìn trừng hung hăng hôn xuống, da nlze.qu; ydo/nn một nụ hôn sâu triền miên lửa nóng cứ như vậy trình diễn dưới con mắt trợn to của mọi người, trong lúc nhất thời, tất cả tiếng hoan hô đều biến mất không thấy.

"Thành thích, thỉnh thích, thỉnh thích!"

Thế giới ở trong mắt biến mất, chỉ còn lại một mình ta, giờ khắc này ta cảm thấy được mình chính là người hạnh phúc nhất trên cái thế giới này!

Hơi đỏ mặt, nhìn một mảnh dịu dàng trong đôi mắt màu tím của nàng, ta xấu hổ nhắm nghiền hai mắt. Tỷ tỷ, Tĩnh Xu, vào giờ khắc này, ta cam tâm tình nguyện giao mình cho nàng, chỉ có nàng. . . . .

Giống như vượt qua thời gian trăm ngàn năm, khi cánh môi ẩm áp rời đi, hương thơm hơi thở phun ở trên gương mặt tinh xảo, nhuộm một màu đỏ hồng.

Rời khỏi lồng ngực của Tuân Thư, Phượng Tĩnh Xu lập tức ném thân thể vào trong lòng Phượng Duy Tĩnh bên cạnh, duỗi hai tay, lại một lần nữa kéo đầu của nam nhân xuống, môi nàng lập tức che kín, trong một hồi tiếng hút khí hai người ôm chặt nhau không rời.

Sơ sánh với Tuân Thư ngây thơ, ngọn lửa nhiệt tình chôn giấu dưới núi băng của Phượng Duy Tĩnh lại nhiệt tình không chỉ gấp đôi, trình độ lửa kia ngay cả mưa dầm tầm tã cũng không đỡ được, ào ào bốc lên ở trên thân hai người.

Lúc này, mọi người bị sự ngây người rồi cuộc mới phản ứng, rồi rút kêu lên không ngừng.

"A!" Đầu tiên là một hồi tiếng kêu sợ hãi.

"Trời ơi! Tại sao lại có chuyện như vậy? Thật là quá mắc cỡ!" Kế tiếp là tiếng cô nương gia xấu hổ nũng nịu.

"Ca! Xem ra lời đồn đại về công chúa chúng ta đều là thật rồi!" Sau đó bất quá nhiệt tình.

"Đúng vậy, đúng vậy! Các người nhìn xem, công chúa mới hôn tiểu công tì đó, quay đầu đã bắt đầu hôn một công tì áo trắng khác rồi!"
Bát quái bắt đầu thăng cấp.

"Thật không hổ là công chúa của chúng ta! Như thế này mới lợi hại!" Tán thưởng.

"Đó là đương nhiên, công chúa chúng ta lại được hoàng thượng và thái hậu nương nương đặc biệt cho phép đấy!" Tự hào.

"Các người nói kế tiếp sẽ là ai đây?" Bát quái bắt đầu thay đổi.

"Ta đoán là công tì áo hồng."

"Ta đoán là người có y phục màu xanh kia!"

"Ta đoán là người có áo màu đen!"

"Ta. . . . ."

"Ta. . . . ."

"Được! Chúng ta tới đánh cuộc!"

"Được! Đánh cuộc thì đánh cuộc!" Đã bắt đầu công khai đánh cuộc.

Chỉ là, bên kia não nhiệt không truyền tới trong tai hai người đang nổi lửa nóng bên này, giữa bọn họ chỉ còn lại triền miên, triền miên, triền miên.

Một lát sau, Phương Duy Tĩnh chủ động rời khỏi môi mềm đỏ thắm, đẩy người trong ngực, Phương Tĩnh Xu rơi vào trên người Tĩnh Anh bên cạnh, sau đó lại là một nụ hôn nóng bỏng. Bên đám người kia truyền đến một hồi thở dài, tiếp đó lại bắt đầu khi thế ngất trời đánh cuộc người nam nhân tiếp theo là ai, làm cho người ta không thể không cảm thán, rõ là. . . . . kiên cường đánh cược!

Tĩnh Anh là một người mười phần thâm trầm, bình thường lãnh khốc, nhưng một khi Phương Tĩnh Xu trêu chọc, đốt cùi khô, lửa mạnh này không phải là người bình thường có thể ngăn cản được, thường thường còn chưa đụng phải cũng sẽ bị nướng cháy, cũng chỉ có Phương Tĩnh Xu mới có công lực cường đại như vậy thừa nhận được tên nam nhân biến thái này.

Quả nhiên, sau khi "đốt" đi sau, Tĩnh Anh mới hậu tri hậu giác cảm thấy bản thân làm có chút khác người, trên mặt hiện lên đỏ ửng lúng túng, vội vàng lại đẩy người yên trong ngực ra, đưa vào trong lòng màu hồng phấn chờ đợi đã lâu, mình thì một tay che miệng nghiêng đầu, trong mắt lộ ra xấu hổ.

Phương Tĩnh Xu chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, một mùi thơm hoa đào đột nhiên ập tới.

Chuyện cũ phong lưu của Hoa Ngọc Dung không hay ho, lưu luyến bụi hoa khiến các phương diện kỹ thuật của hắn đều vô cùng quen thuộc, vẫn còn khi Phương Tĩnh Xu ngốc lảng thì cánh hoa đào đã vội vàng đã bay vào trong suối mát khát vọng đã lâu, khuấy lên một hồi ngọt ngào, càng làm cho trong mắt Phương Tĩnh Xu tràn đầy hoa đào đa tình.

Đợi đến khi hắn cũng cảm thấy không sai biệt lắm, mới lưu luyến không rời để cho nàng đổi một lồng ngực khác ôm, lần này không phải ai khác, dieendaanleequuydonn là Văn Nhân Tĩnh Phong vẫn một mực cẩn thận từng chút theo sát sau lưng Phương Tĩnh Xu, làm việc cũng yên lặng không nói gì.

Văn Nhân Tĩnh Phong vừa nhìn thấy bóng dáng màu đen kia nhào về phía mình, lập tức luống cuống mà ôm trọn nàng trong lòng, trong mắt cũng thoáng qua khó hiểu và bất an, bọn họ đây là. . . . . có ý gì?

Ngảng đầu, lại nhìn thấy trong mắt Hoa Ngọc Dung lóe lên tia thoả mãn, còn nhếch môi đỏ mọng ướt át lên, ý đã rõ: cơ hội để cho người, bỏ lỡ chẳng oán được ai.

Nhìn lại những người khác, Tuân Thư giống như còn đắm chìm trong lửa nóng vừa rồi, trên mặt đỏ một mảnh, trong mắt long lánh như lâm vào mộng ảo; Phương Duy Tĩnh không nói lời nào, nhưng cho Văn Nhân Tĩnh Phong một nụ cười ôn hòa; Tĩnh Ảnh thả tay xuống, gạt đầu với hắn một cái.

Văn Nhân Tĩnh Phong có một chút không xác định trong nháy mắt, hắn. . . . . thật sự có thể không? Hắn không muốn lúc nàng còn chưa tha thứ chuyện lúc trước hắn cợt nhả làm ra chuyện chọc giận nàng.

Nhưng khi Văn Nhân Tĩnh Phong cúi đầu, ánh mắt chạm phải gương mặt trắng nõn đỏ thắm của nàng thì khát vọng trong lòng vượt qua tất cả, hắn rút cuộc thuận theo tiếng gọi trong lòng, môi run run dần dần lên đôi môi anh đào

đã tha thiết ước mơ

Từ trong lòng Văn Nhân Tĩnh Phong, rồi đến trong lòng Kim Bích Dạ, Phượng Tĩnh Xu đã hôn mê, nàng có chút không tỉnh táo, trong lòng lén nói thầm, đây rốt cuộc đã hôn bao nhiêu lần vậy? Làm sao tôi chịu biết trọng phùng kích động hôn nhau cũng hôn lâu như vậy? Có mấy lão công, chẳng lẽ đã hôn xong một vòng lại lần nữa xoay một vòng nữa hay sao! ?

Cách đó không xa trong đám người lần nữa bộc phát ra tiếng hoan hô và tiếc nuối, xem ra lại có người thắng cược vai nam chính này.

Ai cũng không chú ý tới, một bóng dáng màu vàng nhạt chán nản cúi đầu, môi đỏ mọng vô lực gọi ra một tiếng: "Biểu ca. . . . ." (editor: đừng để bị sự hối hận của con này lừa gạt, không tin được đâu, lúc đầu bản thân editor cũng bị lừa rồi nhưng đọc được mấy phần sau nên spoil một chút là đại kiếp nạn sắp tới của Phượng Tĩnh Xu do con này mà ra đây, chắc chắn!)

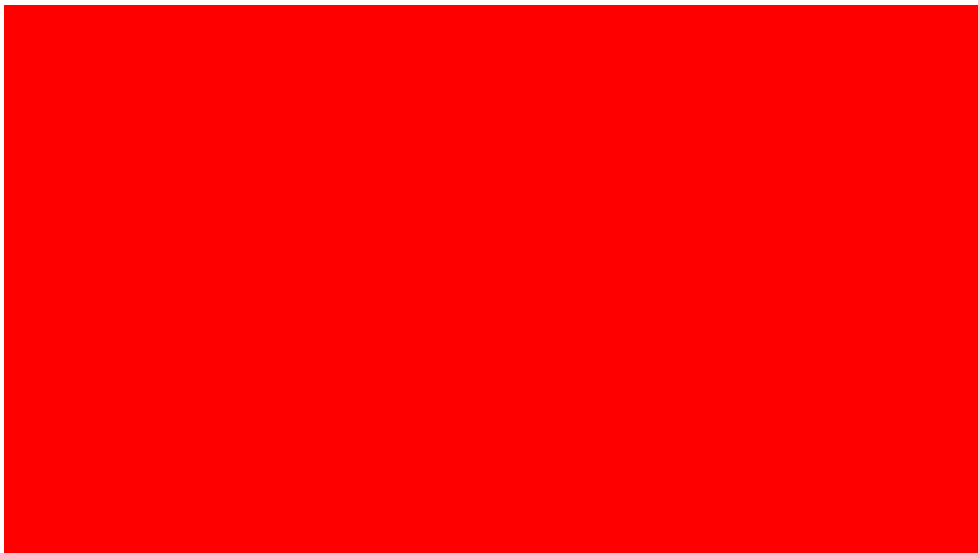
Khi cuối cùng Phượng Tĩnh Xu tới trong lòng Phượng Hàm Tiểu, nàng cố hết sức ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mặt là đường huỳnh của mình, Die nd da nl e q uu ydo n nhếch miệng cười cười, mới vừa kêu một tiếng "đường huỳnh" trước mặt bỗng tối sầm, cả người mềm nhũn ra, trong mơ hồ giống như nghe được tiếng kêu sợ hãi của rất nhiều người, lớn tiếng nhất đều là các nam nhân của nàng.

Cuối cùng, Phượng Tĩnh Xu - ý thức bị bóng đen chiếm cứ, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Chương 9

"Ào ào. . . . ."

Mưa to kéo dài chọc người phiền lòng không ngừng rơi, chưa bao giờ gián đoạn.

Mưa rơi mang tới khí lạnh làm cho người ta không nhận được run rẩy, từng người một ước gì co rúc ở trong chiếc chăn ấm áp không ra ngoài, cứ như vậy nghe tiếng mưa rơi mà ngủ một giấc.

Chỉ là không phải mỗi người đều tốt mạng thế này, giờ phút này các nam nhân ngồi quanh trên thảm lông dê đang thảo luận kia không thuộc về đám người tốt số đó.

Lều bị vén lên, Tinh Ảnh mặc một thân áo tơi đi vào. Một cỗ gió lạnh lên vào từ trường mành được vén lên, khiến không khí trong trường lều lạnh xuống một phần.

"Ảnh, tình huống bên ngoài thế nào?" Phụng Duy Tinh đặt câu hỏi đầu tiên.

"Mưa này xem ra không tới mười ngày nữa thì không dừng được." Tinh Ảnh lắc đầu, cởi áo tơi nón tre đi mưa xuống treo xong, lại nói với mấy nam nhân, "Những ngày qua nghe tin dân chạy nạn tới tìm nơi nương tựa ngày càng nhiều."

"Nếu như người cứ tiếp tục tới nhiều sợ rằng nơi này cũng chứa không nổi nữa? Chúng ta đã dẫn theo gần hai mươi vạn người rồi." Trong đám nam nhân này có thể coi là đầu óc linh hoạt, nhưng ai cũng không tính nhanh hơn bàn tính vàng Kim Bích Đạc.

Hoa Ngọc Dung nghe vậy không khỏi cau mày, "Không nói tới không chứa nổi nhiều người như vậy, chỉ sợ đến lúc đó nhiều người, lương thực vật liệu mà chúng ta mang tới. . . ." Những vật tư kia trước mắt mặc dù đủ, nhưng ai biết trận chiến tranh vô hình này sẽ khiến bọn họ hao tổn đến khi nào, nếu như không khổng chế sử dụng chặt chẽ, nói không chừng đến lúc đó ngay cả hai mươi mấy vạn người cũng sẽ gia nhập đại quân chạy nạn.

"Ta đã hạ lệnh cho Trương Liêm, " Phụng Hàm Tiểu trầm ngâm một hồi lâu đột nhiên lên tiếng, dẫn tới ánh mắt của mấy nam nhân, "Ta đã để cho hắn an bài, lần lượt đưa từng nhóm người tìm nơi nương đến trong mấy thành trấn lớn, như vậy thì có thể làm chậm lại áp lực phía trước."

Nghe vậy, mấy người đều nhao nhao mà gật đầu, cảm thấy đây là một chủ ý thật tốt.

"Nhưng có vài người không đưa được." Mím môi môi quuyến ru, Văn Nhân Tinh Phong thông thả ung dung nói lên cái nhìn của hắn, "Những người này, một là người mắc bệnh, vì dự phòng dân chúng mang bệnh tiến vào thành trấn, lây bệnh tật cho người khỏe mạnh trong thành trấn, vì vậy phải khổng chế chặt chẽ, điểm này chỉ sợ cũng phải làm phiền Đệ Ngũ thần y rồi, hai là người có một chút hữu dụng cũng không đưa được, tỷ như người bơi giỏi, có lẽ là có thể chút công dụng nào đó cũng không chừng."

Lời ấy lại được những người còn lại tán thành.

"Hôm nay còn chưa có xảy ra chuyện lớn gì, chúng ta cũng chỉ cần xử lý tốt việc trước mắt, cũng hi vọng trời cao đừng làm ra cái gì ngoài ý muốn là được, còn lại, chờ Tinh nhi tỉnh rồi hãy nói!" Phụng Duy Tinh tổng kết lại mà nói.

Tĩnh Ảnh mới ngồi xuống không bao lâu lại đứng lên, thì thầm trong miệng: "Vậy ta đi tìm Trương Liêm bổ sung an bài trước."

Nhìn bóng dáng Tĩnh Ảnh rời đi, Phụng Hằng Tiểu ngồi xếp bằng cũng đưa hai chân dài mang giày vào.

"Người phải đi đâu?" Hoa Ngọc Dung tò mò hỏi nói.

Mấy ngày nay chung đụng, không biết là dựa vào chuyện mọi người đã cùng nhau trải qua như thế chuyện hay là nguyên nhân khác, thái độ của mấy nam nhân đối với Phụng Hằng Tiểu lại cũng càng không giống đối đãi với một vương gia, ngược lại giống như là bằng hữu của mình cùng với huynh đệ vậy, ung dung tự tại.

Thân hình dừng lại,

Phụng Hằng Tiểu cũng không quay đầu nói: "Ta đi thăm tiểu Tĩnh."

Mặc áo tơi vào, đội nón tre đi mua lên, bóng dáng Phụng Hằng Tiểu liền mất ở trong lều vải, chỉ để lại mấy nam nhân dùng ánh mắt trao đổi không rõ tin tức.

Trên thềm lòng cầu, Tuân Thu một thân lụa đỏ ngời say sưa, môi đỏ thắm nở nụ cười ngọt ngào, lăm lăm, kêu: "Tỷ tỷ" . . . . .

***** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****
Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện *****

Bình lính vén trướng màn lên, Phụng Hằng Tiểu khom người tiến vào bên trong trướng. Cái lều này, so với cái lều khác ấm áp hơn rất nhiều, mấy góc cũng có lửa than lẳng lặng thiêu đốt, duy trì nhiệt độ.

Cháo một thân áo mua xuống, Phụng Hằng Tiểu từ từ chạy vào bên trong trướng, một bóng dáng đang an tĩnh nằm ở trên giường, không nhúc nhích, sắc mặt điềm tĩnh, mang theo vẻ tươi cười, làm cho người ta không khỏi cũng theo nàng cùng mỉm cười.

Mặc dù người trên giường đã ngủ mê man, nhưng Phụng Hằng Tiểu vẫn không tự chủ được thả nhẹ bước chân,

dinendian.logid/ on giống như sợ làm nàng thức tỉnh, im lặng đi tới bên giường.

Hai mắt dịu dàng vây quanh người đang ngủ yên ổn, tình cảm trong mắt sâu đậm đến không tàn ra nổi.

Thật lâu, hần thở dài một tiếng, tay giống như bị dây lòng dẫn dắt, từ từ đưa về phía người trên giường, vuốt ve gò má trắng nõn mềm mại, trượt qua trượt lại.

"Tiểu Tĩnh, muội. . . . . còn phải ngủ bao lâu đây?
Chúng ta đều ở đây. . . . . chờ muội!"

Mặc dù Đế Ngũ Long Quý nói rồi, tiểu Tĩnh chỉ là tốn lực quá độ, mệt mỏi mà thôi, cũng không có cái gì đáng ngại, ngủ mấy ngày là được rồi, nhưng, chỉ cần một ngày không thấy nàng mở mắt, một ngày không thấy nàng mạnh như rồng như hổ đứng trước mặt bọn họ, ai cũng không yên lòng!

Nghĩ tới, hai mắt Phương Hàm Tiểu đột nhiên buồn bã, tập trung gặt gao vào trên đôi môi hồng mang theo nụ cười của Phương Tĩnh Xu.

Nghĩ tới ngày đó, nụ cười xinh đẹp của nàng, cái ôm kích động của nàng, nụ hôn mãnh liệt nóng bỏng của nàng. . . . .

Tại sao. . . lại chưa có ta?

Ta. . . . . thật sự không được phải không?

Nghĩ như vậy, tâm lại không thể kiềm chế mà đau.

Ta. . . . . lại không được à. . . . .

Trong đầu không ngừng lẩn quẩn những lời này, Phương Hàm Tiểu chậm rãi cúi người xuống, nhích tới gần môi đỏ thắm ngọt ngào này.

Trái tim khẩn trương đáp "thình thịch", Phương Hàm Tiểu biết, giờ khắc này mộng tưởng của hắn đã lâu giờ có được!

Khi mộng khát vọng đã lâu rốt cuộc có cơ hội thực hiện, hắn không biết nên đối mặt thế nào với cái thế giới này, da.nlze.qu;ydro/nn vì vậy ôm cảm xúc hạnh phúc khổng lồ, nhắm hai mắt lại. . . . .

Đán sát vào, vuốt ve, ngậm mút, khiêu lười, tìm kiếm. . . . .

Một người hôn ngọt ngào mà khổ sở, ngọt vì có thể đến gần người yêu, nhưng cũng khổ vì không được người yêu đáp lại. . . . .

Phương Hàm Tiểu bình tĩnh lại nhịp tim kích động trong nụ hôn ngọt ngào lại khổ này, chậm rãi đứng dậy.

Thế nhưng khi ánh mắt của hắn lần nữa chạm vào gương mặt tuyệt đẹp kia, sưng đỏ là rõ ràng như thế, khiến tim hắn mới vừa yên ổn lại đập kịch liệt, vì vậy vội vàng đứng dậy, thở hắt hắt mặc áo mưa xong, vội vã đã chạy ra khỏi lều.

Trương mãnh đẹp sắc lên rơi xuống lần nữa, hai mắt

nhằm chặt lặt theo đó mở ra.

Trong đôi mắt màu tím kia, lóe ra vẻ khiếp sợ và phức tạp.

Thì ra là. . . . . như thế à.

Lò than trong góc vẫn còn lặng lặng cháy đỏ, nhưng đã không còn người và vật nữa

Trương mạnh rồi đứng lại một lần nữa bị nhắc lên,
Phượng Tĩnh Xu nhắm đôi mắt suy nghĩ sâu xa lại,
không để cho người tới nhìn ra cảm xúc trong đó.

Là một nữ nhân.

Bước chân nhẹ nhàng, trong hơi thở còn mang theo hương thơm.

Người tới rón rén đến gần Phượng Tĩnh Xu, "cạch" một tiếng, có đồ vật gì đó đặt ở trên bàn.

Người tới vừa đến gần, Phượng Tĩnh Xu đã đoán được là ai, vì vậy khi tiếng động vang lên, nàng cũng giả bộ vừa mới tỉnh lại, sau kín mở mắt ra, phát ra một tiếng rên rỉ dít quăng.

Nghe được tiếng động rất nhỏ, người trước giường lập tức trở lại, trên gương mặt dịu dàng hiện lên chút mừng rỡ.

"Công chúa, người đã tỉnh rồi!"

Phượng Tĩnh Xu liếm liếm đôi môi khô khốc, nói một chữ: "Nước."

"Ai nha, xem là kia, lại quên mất!" Vỗ đầu một cái, vội vàng bưng một chén trà ấm tới, cẩn thận từng li từng tí để Phượng Tĩnh Xu uống xong, dieendaanleequuydonn sau đó về mặt quan tâm hỏi: "Sao rồi, có đỡ hơn một chút không?"

Khẽ vuốt cằm, Phượng Tĩnh Xu nhìn người trước giường, nhẹ giọng mở miệng: "Thật ra thì người có thể không đến."

Người nọ ngừng lại, cười khổ nói: "Ta cũng không muốn, nhưng ta không bỏ được biểu ca."

Thâm sâu nhìn thoáng qua, Phượng Tĩnh Xu rũ mắt xuống, "Người biết, hắn đã chọn ta."

Trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, Tích Thâm Nhụy thờ dãi nói: "Ta biết rõ, cũng từng tự khuyên lòng mình, nhưng mà ta lại không bỏ được, còn có thể thế nào đây? Hiện tại cái khác ta cũng không cầu, chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh huynh ấy, đợi ở nơi có thể nhìn thấy huynh ấy là đủ rồi."

Lời này nghe rất kỳ cục, giống như nàng là một người vợ cả gian ác, đặc biệt lần áp vợ nhỏ nhu nhược bất lực khổ sở không để cho nàng ấy được gặp phu quân vậy?

Phượng Tĩnh Xu nhận được giáo dục của thế kỷ hai mươi nhưng không chịu nổi nữ nhân đây dựa như vậy, còn giả bộ buồn sâu như biển.

Nàng làm việc quả quyết lưu loát, là của nàng thì là của

nàng, không được phép người khác tới dòm ngó, không phải là của nàng nàng cũng sẽ không cố chấp cưỡng cầu, ném sau đầu để được thanh tịnh.

Vì vậy, vào lúc này nghe được lời Tịch Thâm Nhụy nói, trong lòng nàng có chút không vui. Nhưng vừa nghĩ lại, chính nàng nhận được giáo dục tiên tiến, nhưng người nơi này nhưng lại bị giáo dục phong kiến cứng nhắc từ nhỏ làm độc hại lớn lên, tự nhiên hai người không thể sánh bằng. Thật ra thì nếu như không phải chuyện liên quan đến bản thân, người theo đuổi tình yêu như Tịch Thâm Nhụy, không buông tha, yên lặng dâng hiến, nàng vẫn tán thưởng, dù sao chỉ chỉ của nàng, trong xã hội phong kiến này cũng coi như kinh thế hãi tục, không tuân thủ lễ giáo rồi.

Thôi đi, chính nàng đã chiếm đoạt nhiều nam nhân như vậy, đối với bọn họ rất không công bằng, những chuyện riêng bên cạnh, cứ giao cho bọn họ tự mình xử lý đi!

Nàng can thiệp quá nhiều rồi, chỉ sợ cũng không tốt.

Huống chi, coi như Tịch Thâm Nhụy có thể đi theo bên cạnh Kim Bích Dục, nhưng nàng có thể theo được bao lâu? Nàng cũng qua tuổi cập kê, sợ rằng chưa tới một hai năm, coi như không muốn đi nữa cũng phải bị ép lập gia đình, nàng tội gì để ý một nữ nhân khổ vì tình như vậy? Coi như thỏa mãn nguyện vọng của nàng đi!

Nghĩ như vậy, Phương Tĩnh Xuy cũng giải thoát.

Nàng lạnh nhạt nói: "Đó là chuyện giữa người và hân, tự các người giải quyết là được rồi, ta sẽ không có ý kiến."

Nói xong, liền nghĩ tới tình huống trước mắt, liền hỏi:

"Ta đã ngủ mê man mấy ngày?"

"Đã mấy ngày rồi, mấy vị công tử đều vô cùng sốt ruột."
Tịch Thâm Nhụy nhẹ nhàng trả lời, đột nhiên như nhớ tới cái, Diệc nd da nl e q uu ydo n bước nhanh đi tới chỗ trưởng môn, nói với binh sĩ bên ngoài: "Các người nhanh chóng thông báo cho vương gia bọn họ, nói công chúa đã tỉnh rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Chương 9.2

Binh lính thủ vệ lập tức lĩnh mệnh đi.

Bản thân Phụng Tĩnh Xu cũng hiểu, lần này ngủ mê man, là do trước đó sử dụng tiên thuật quá độ, mấy ngày nay khi nàng ngủ, tất cả Linh Lung trong cơ thể đều bận rộn bổ sung năng lượng đã mất ổn định trong cơ thể nàng, nếu không, nàng đã sớm chết rồi, nào còn có thể tỉnh lại nữa, hơn nữa vừa tỉnh lại đã bị tươi đẹp tập kích. . . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Phụng Tĩnh Xu lại nổi lên cơn sóng, đối với Phụng Hàm Tiểu, nàng thật sự không biết nên làm sao mới phải. . . . .

Đang suy nghĩ, trưởng môn bị người dùng lực nhắc lên, từng tiếng hô kích động theo đó vang lên.

Chạy đến nhanh nhất, là một người áo đỏ vội vã, toàn thân hần ướt đầm dề, trên chân ngay cả giày cũng không kịp mang, đoán chừng là vừa nghe thấy tin tức này đã nhảy xuống giường chạy thẳng tới, trên bàn chân nhỏ như bạch ngọc còn dính vết bùn.

"Tỷ tỷ!" Một tiếng kêu mừng rỡ, vừa muốn nhào tới, cổ áo thấm ướt đã bị tóm gọn.

Miệng mím lại, hần đáng thương nhìn ra sau lưng, chỉ thấy Văn Nhân Tĩnh Phong mặc bộ áo xanh, thắt lưng thêu chỉ xinh đẹp, trong miệng không ngừng nói ra lời tình cảm: "Thư nhi, đệ xem thử cả người đệ kia, đều ướt hết! Đệ còn dám nhào đến chỗ tỷ tỷ đệ? Ngộ nhờ để cho nàng bị phong hàn thì làm sao?"

Vừa nghe hần nói như vậy, Tuân Thư nào còn uất ức, lập tức lui về phía sau, mang áy náy trên mặt.

"Cái người này, dọa đến đệ ấy đấy!" Phụng Tĩnh Xu tức giận liếc Văn Nhân Tĩnh Phong, người này, tình cảm thay đổi, cũng không sợ nàng tức giận? Còn dám tới hù dọa Thư nhi? Hần không suy nghĩ một chút ban đầu hần lấy cớ gì ở lại bên cạnh nàng!

Bị Phụng Tình Xu trừng, Văn Nhân Tình Phong có chút sợ.

Nàng cũng chưa từng nói với hắn cái gì, ngay cả nụ hôn kia, đều là mấy cái nam nhân kia ngầm thừa nhận, nhưng nàng không mở miệng, hắn thế nào cũng không tính được một người "chính thức"! Vì vậy hắn rất sợ nàng trở mặt, nói không cần hắn nữa!

Vì vậy hoảng hốt, tiến lên hai bước, đi tới mép giường của nàng, kéo cái chăn, áp úng nói: "Người ta, người ta cũng lo lắng cho đệ ấy thôi . . . ."

Nói xong, vẫn không quên lấy bao y phục cầm trong tay đưa cho Tuấn Thư, "Đệ còn không mau đi thay, đợi lát nữa thì đệ cũng sẽ bị bệnh, ngã bệnh thì không thể đến gần tỷ tỷ của đệ nữa!"

Tuấn Thư thở gấp, vội vàng chui vào sau tấm bình phong.

Trong trường, mấy nam nhân khác thấy đều lắc đầu mà cười, xem ra hôm nay "tiểu quan thanh lâu" lăng lơ cũng gặp phải "ma ma" ăn gấu gao rồi!

"Được, đừng có bày cái mặt đó cho ta xem, giống như ta bạc đãi người vậy." Phụng Tình Xu liếc mắt, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo hắn ngồi xuống.

Văn Nhân Tình Phong mừng rỡ như điên, vội vàng chuyển cái mông, gấu gao bám ở vị trí kia, giống như không đòi đi được nửa tấc, một đầu tóc dài cũng yêu kiều dựa vào trên vai Phụng Tình Xu, xê dịch chút, lại cọ một chút, trong miệng phát ra tiếng hừ nhẹ thỏa mãn.

"Như mèo vậy!" Phụng Tình Xu không chịu

nổi mà nói, nhưng trong mắt lại hiện lên ý cười.

"Ế hèm!" Rất mát hôn hừ một tiếng, "Nếu nàng thích, thì ta là một con mèo nhỏ vậy."

Lần này lại đến phiên Kim Bích Dục không chịu nổi, "Trời ơi! Văn Nhân Tình Phong, người chính là người thợ săn đó sao?" Hắn tròn to mắt, "Ta thấy người đã đổi thành con mèo thì đúng hơn!?"

Miễn cưỡng liếc Kim Bích Dục một cái, Văn Nhân Tình Phong bất mãn nói: "Thợ săn và con mèo, vốn chính là quan hệ rất kỳ diệu đó ~"

"Phốc!" Phụng Tình Xu không khỏi bật cười, "Theo như người nói, vậy bây giờ ta chính là thợ săn, mà người. . . . chính là con mèo của ta?"

Văn Nhân Tình Phong khẽ ngẩng đầu, ném một cái nhìn mê hoặc cho Phụng Tình Xu, "Đĩ nhiên ~"

Nghe vậy, nam nhân nữ nhân đều cười.

"Được rồi, chúng ta vẫn nên nói tới chuyện chính đi!"

Phượng Hàm Tiểu vẫn im lặng ở một bên đột nhiên lên tiếng, cắt ngang mấy người đàm tiếu.

Nhìn Phượng Tĩnh Xu liếc mắt đưa tình với nam nhân khác, trong lòng hần rất đau, bởi vì hần cái gì cũng không thể nói, dĩ nhiên bởi vì hần chỉ là đường huynh. Vì vậy hần chỉ có thể nhanh chóng kết thúc tình cảnh làm cho hần khó xử này, mượn cơ nói chuyện công, để cho bọn họ không thân thiết như vậy nữa.

Bị Phượng Hàm Tiểu nhắc nhở, mấy người cũng đều thu lại nụ cười, chỉ có trong đôi mắt Phượng Tĩnh Xu kia, đã hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Thu thập tâm tình xong, nàng cũng nghiêm chỉnh lại.

"Tình hình mấy ngày nay thế nào?"

"Cơ bản rất thuận lợi." Phượng Duy Tĩnh lên tiếng đầu tiên, nói rõ đơn giản tình hình mấy ngày nay.

Phượng Tĩnh Xu trầm ngâm, "Những thứ khác thì sao? Có con số cụ thể hay không? Tật vong, bệnh tật, mất tích."

"Trước mắt đoán chừng, số người chết ước chừng có khoảng một vạn năm ngàn, con số này còn đang tăng thêm; bệnh tật lại có hơn bốn vạn, mất tích cũng có hơn hai vạn người, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng số người mất tích sẽ không ngừng tăng lên, theo đó đến số người chết cũng sẽ càng lúc càng lớn." Tĩnh Anh cũng cấp tin tức liên quan.

"Người mất tích đã phải nhân thì đi tìm chưa?" Phương Tĩnh Xu hỏi.

"Phải hơn một vạn người đi tìm, nhưng thứ nhất mưa rơi lớn, thứ hai đi tìm có nhiều chỗ có lũ lụt, vì vậy chúng ta cũng đã tổn thất hơn bốn ngàn tráng sĩ rồi." Hoa Ngọc Dung đau đớn nói.

"Đó là vì trang bị không đầy đủ thôi. . . . ." Phương Tĩnh Xu cau mày, hỏi nữa: "Còn tình hình chữa bệnh thì sao?"

Văn Nhân Tĩnh Phong đưa tay vuốt nếp nhăn trên mi gian của Phương Tĩnh Xu, mềm mại đáng yêu nói: "Có Đệ Ngũ thân y ở đây, chuyện này nàng yên tâm."

Nàng rất yên tâm về Đệ Ngũ Long Quý, nhưng dù sao hẳn chưa học y học hiện đại, có chút bệnh không biết nên ứng đối ra sao! Đa.nlze.qu;ypo/nn Còn có về tình hình doanh trại bệnh dịch và cả doanh trại khử trùng, nàng khẳng định bọn họ còn chưa có ý thức được!

Lúc này, Kim Bích Đào thân một tiếng: "Thật đáng tiếc! Vốn nên là một mùa thu hoạch, lại gặp phải thiên tai như vậy, tôi công tốn thất nhiều lương thực và bạc như vậy, lần này dân chúng làm sao có thể qua!" Thương nhân ba câu không rời khỏi việc buôn bán.

Phương Tĩnh Xu nghe, cúi đầu ngẫm nghĩ.

"Đúng vậy! Gặp tai họa nghiêm trọng như thế, sau lần này, ba thành, đặc biệt là thành Bạch Vũ, muốn khôi phục phồn vinh sau này, đã rất khó khăn!" Phương Hàm

Còn cung thờ ai, ít nhất cũng phải trăm năm ai!

Theo mấy nam nhân người một câu ta một lời nghiên cứu thảo luận, phương án trong đầu Phương Tĩnh Xu cũng dần dần gần như đầy đủ.

"Ngọc Dung, bây giờ chàng đi xuống truyền mệnh lệnh của ta, huy động tất cả toàn bộ doanh trại, lấy ra những thứ như giám và tỏi, vừa xông vừa đốt khắp nơi, tỏi cũng vậy! Từng góc nhỏ cũng không được bỏ qua!"

"À?" Hoa Ngọc Dung sững sờ, "Xong, xông giám? Còn có tỏi! ? Vậy rất nồng đó?"

Phương Tĩnh Xu kiên nhẫn giải thích: "Mặc dù mùi không dễ ngửi, nhưng có thể dự phòng lây bệnh, đều có chỗ tốt cho thân thể mọi người. Chàng mau đi đi! Nhớ, đặc biệt doanh trại bệnh dịch phải xông mấy lần, mặc kệ là y phục hay thứ gì đó, đều phải xông, phải người bao vây doanh trại bệnh dịch bao vây lại, không cho phép tùy ý ra vào, phàm là người cần ra vào đều phải xông toàn thân mấy lần, đi vào phải xông, ra ngoài càng phải xông! Biết không?"

"À, biết, ta lập tức đi!" Hoa Ngọc Dung lập tức nhận phân phó đi.

Tiếp, Phương Tĩnh Xu nói với Kim Bích Dục và Tĩnh Ảnh: "Hai người các chàng, cũng đi phái người phân phó, để dân chúng không được hoảng sợ, những hoa màu kia mặc dù bị nước cuốn đi không thu về được, hạt giống cũng bị chìm, nhưng cũng không đại biểu bọn họ không có hi vọng nữa. Để cho bọn họ dùng hết khả năng thu thập những hạt giống hữu dụng. Bọn họ đặc biệt làm

được cái này, tất nhiên biết những hạt giống nào có thể dùng, nói cho bọn họ biết, đợi nước lũ rút đi, mọi người hãy về nhà trồng hoa màu! Năm năm, không, trong vòng mười năm, ba thành đất phong, tuyệt không nộp thuế!"

Không nộp thuế!?

Kim Bích Dục kinh sợ.

Xưa nay triều đình chính là dựa vào nộp thuế làm phong phú quốc khố, nếu như không nộp thuế, vậy. . . . .

Giống như hiểu được bản khoán của Kim Bích Dục, Phương Tĩnh Xu ngao nghễ mỉm cười, "Thuế cần phải giao, ta bổ sung vào cho bọn họ! Quan trọng là ba thành phải được khôi phục, mà không phải mấy mấy trăm vạn thuế nữa, nếu như mất mấy trăm vạn có thể để cho ba thành khôi phục lại như trước, như vậy thì có quan hệ gì đâu?"

Kim Bích Dục nhìn chăm chăm Phương Tĩnh Xu, tia sáng trong mắt càng thêm nóng bỏng.

Đây là một nữ nhân nhìn xa trông rộng! Một nữ nhân có thể xứng đôi với Kim Bích Dục hấn —— không, phải nói là Kim Bích Dục hấn xứng đôi với nàng, nếu như bọn họ giao chiến trên thương trường, hấn nhất định sẽ bị bại một bước!

Kim Bích Dục còn không biết, hấn đã sớm bị bại một bước rồi.

Hai người Kim Bích Dục và Tĩnh Ảnh cũng lĩnh

mệnh rồi đi.

Để lại ba người Phụng Duy Tĩnh, Văn Nhân Tĩnh Phong và Phụng Hàm Tiểu.

"Tỷ tỷ!" Lúc này, Tuân Thư đã đổi một thân y phục sạch sẽ kêu to ập tới, đè Phụng Tĩnh Xu ở trên giường.

"Thư nhi, ngoan, đừng đè tỷ tỷ đấy!" Phụng Tĩnh Xu ôm thân thể Tuân Thư khẽ cười nói.

"Đệ không sao! Tỷ tỷ ngồi thật lâu, Thư nhi rất nhớ tỷ đó!" Tuân Thư mặc kệ, dùng sức lắc đầu.

Một bên Văn Nhân Tĩnh Phong cũng mặc kệ, hấn lại kéo Tuân Thư, sau đó đỡ Phụng Tĩnh Xu dậy tựa vào trên người, nói với hấn: "Thư nhi, tỷ tỷ còn sinh bệnh không thoải mái đâu! Đệ muốn đến gần tỷ tỷ, phải nghe theo biết không?"

"A." Tuân Thư cái hiểu cái không, chỉ đành phải ngoan ngoãn gật đầu, sau đó vùi vào trong lòng Phụng Tĩnh Xu, thoải mái thở dài, thì thào mà nói ra: "Tỷ tỷ, Thư nhi rất nhớ tỷ!"

Phụng Tĩnh Xu dở khóc dở cười bị hai người tinh ranh bám lấy, đối mặt với ánh mắt trêu chọc của Phụng Duy Tĩnh, bỏ qua ánh mắt thâm trầm của Phụng Hàm Tiểu.

"Đúng rồi, mấy ngày nay nước sông Mịch thế nào?"

"Theo. . . . ." Phụng Duy Tĩnh đang muốn mở miệng, đột nhiên một tiếng thông báo cắt ngang lời hấn.

Nghe được là Diệp Tuyền Ngữ cầu kiến, Phương Tĩnh Xu lập tức chuẩn.

Diệp Tuyền Ngữ vội vàng đi vào, trên mặt không có thần sắc lạnh nhạt, lòng nàng hoảng sợ không dứt, vừa thấy được Phương Tĩnh Xu, Diệp Tuyền Ngữ liền cảm thấy "phịch" một tiếng quỳ xuống, trên mặt "tách" một cái chảy xuống hai hàng nước mắt.

"Công chúa, ta van cầu người, cứu cha ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.